

Đừng Kiêu Ngạo Như Vậy

Contents

Đừng Kiêu Ngạo Như Vậy	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4: Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6: Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8: Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10: Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14	57
15. Chương 15	60
16. Chương 16	64
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72
19. Chương 19	76
20. Chương 20	81
21. Chương 21	85
22. Chương 22	90
23. Chương 23	94
24. Chương 24	99
25. Chương 25	102
26. Chương 26	107
27. Chương 27	111
28. Chương 28: Chương 28	117
29. Chương 29: Chương 29	122
30. Chương 30: Chương 30	125
31. Chương 31: Chương 31	132
32. Chương 32: Chương 32	136
33. Chương 33: Chương 33	141
34. Chương 34: Chương 34	147
35. Chương 35: Chương 35	152
36. Chương 36: Chương 36	157
37. Chương 37: Chương 37	161
38. Chương 38: Chương 38	166
39. Chương 39: Chương 39	171
40. Chương 40: Chương 40	174
41. Chương 41: Chương 41	180

42. Chương 42: Chương 42	184
43. Chương 43: Chương 43	188
44. Chương 44: Chương 44	191
45. Chương 45: Chương 45	196
46. Chương 46: Chương 46	201
47. Chương 47: Chương 47	207
48. Chương 48: Chương 48	207
49. Chương 49: Chương 49	207
50. Chương 50	212
51. Chương 51	217
52. Chương 52	221
53. Chương 53: Chương 53	226
54. Chương 54: Chương 54	232
55. Chương 55	236
56. Chương 56: Chương 56	241
57. Chương 57: Chương 57	245
58. Chương 58: Chương 58	251
59. Chương 59: Chương 59	256
60. Chương 60: Chương 60	260
61. Chương 61: Chương 61	265
62. Chương 62: Chương 62	271
63. Chương 63: Chương 63 - T	276
64. Chương 64: Chương 64	281
65. Chương 65: Chương 65	286
66. Chương 65: Chương 65	290

Đừng Kiêu Ngạo Như Vây

Giới thiệu

Cuộc nói chuyện ban đêm tại ký túc xá nam, một nhóm nam sinh cùng phòng thắc mắc khi “đi cả m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-kieu-ngao-nhu-vay>

1. Chương 1: Chương 1

Vào giữa trưa của một ngày đầu hạ tự nhiên lại vang lên một tiếng sấm rền, ngay sau đó là một trận mưa như trút nước đổ ào ào xuống mặt đường. Khi Thẩm Hi từ trong phòng tập múa đi ra thì toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi, vì phòng luyện vũ đạo của trường không có phòng tắm vì vậy cô đành mặc bộ thể thao giản dị của mình vào sau đó đi xuống dưới. Sau cơn mưa bầu trời trở nên trong vắt, bên ngoài cầu thang là một vườn hoa nhỏ, bên trong trồng đầy hoa hồ điệp đang khoe sắc thắm, sau cơn mưa những đóa hoa đã được

tươi ướt đầm, trên cánh vẫn còn đọng vài giọt nước mưa, mấy nhánh chồi non thì rũ xuống như không chịu nổi sự vui dập của cơn mưa bất chợt này, bầu không khí tươi mát mà trong lành.

Buổi chiều Thẩm Hi vốn không có tiết, nhưng bất đắc dĩ lại bị giáo sư Ôn gọi đi luyện múa, mục đích của màn biểu diễn này chính là để kỷ niệm ngày thành lập trường được tổ chức vào buổi tối. Ngày kỷ niệm thành lập trường có ý nghĩa rất lớn vì vậy khoa múa của bọn họ phải chịu trách nhiệm chính, cho nên toàn bộ thành viên trong khoa đều phải tham gia chuẩn bị từ cách đây ba tháng.

Lúc Thẩm Hi trở lại ký túc xá, bạn cùng phòng của cô là Hạ Duy Diệp đang vừa khẽ hát vừa trang điểm. Giường của Thẩm Hi ở ký túc xá có vị trí gần ban công còn đối diện với cô chính là Hạ Duy Diệp. Cô trở lại chỗ của mình ngồi xuống, Hạ Duy Diệp lúc này mới cất lời hỏi han: “Hôm nay bị giáo sư Ôn lặn qua lộn lại không ít nhỉ.”

Thẩm Hi thu thập này nọ, cười trả lời: “Cũng bình thường.”

Trên mặt của Hạ Duy Diệp tỏ vẻ không tin, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nữa. Thẩm Hi đem điện thoại đặt trên bàn học rồi chuẩn bị quần áo để đi đến nhà tắm công cộng của trường. Kỳ thật trong nhà tắm của ký túc xá vừa có vòi hoa sen lại vừa có nước ấm, học kỳ trước vừa được nhà trường trang bị đồng loạt. Việc được trang bị thêm cơ sở vật chất này khiến ọi người ai nấy đều rất vui vẻ nhưng kết quả là sau khi dùng được mấy tháng bởi vì vấn đề tiền nước mà phát sinh nhiều ý kiến này nọ. Cuối cùng trường nhóm Trần Hàn mở một cuộc họp nho nhỏ, ngay sau đó lập ra một quy chế mới: trong ký túc xá ai cũng không thể dùng nước nóng để tắm rửa, nếu muốn tắm bằng nước ấm thì phải đi đến nhà tắm công cộng của trường.

Thẩm Hi có đôi khi vô lo vô nghĩ, phải đến mấy tháng sau cô mới biết được quy chế này lập ra là muốn chia mũi nhọn vào mình.

Trong phòng tắm nóng rùng rục của Học viện Sư phạm tỉ lệ nam nữ bị mất cân bằng nghiêm trọng, phòng tắm ở đây cũng vậy, bên phòng tắm nam thì thừa thốt lạnh lẽo, còn bên phòng tắm nữ thì muốn tắm còn cần phải xếp hàng. Thẩm Hi đang dựa vào tường chờ đợi đến lượt mình thì gặp Đậu Đậu ở cùng ký túc xá. Đậu Đậu đang cầm một cái chậu to, khuôn mặt tròn tròn tươi cười rạng rỡ, đẩy các chướng ngại trước mặt ra đi tới bên cạnh cô nói: “A Hi, hôm nay là sinh nhật của Hạ Duy Diệp, bạn ấy đã mời mọi người cùng đi chè chén no say một bữa đấy.”

Sinh nhật của Hạ Duy Diệp? Vậy mà Hạ Duy Diệp có thêm cất lời mời cô đâu. Thẩm Hi tựa vào bờ tường trơn bóng, khẽ nhếch khóe môi nhưng vẫn không nói lời nào.

Đậu Đậu vẫn cười rất vô tư, hưng phấn nói với Thẩm Hi không ngớt, cô ấy hưng phấn như vậy bởi vì đến lúc đó Hà Chi Châu của trường đại học S cũng tới tham gia bữa tiệc sinh nhật này của Hạ Duy Diệp.

Hà Chi Châu? Thẩm Hi ngược mắt lên, cô cũng biết người này, nhưng vẫn chưa từng tiếp xúc bao giờ. Lâm Dục Đường cũng ở cùng ký túc xá với cậu ta, quả thực rất xứng với “Ba tiêu chuẩn” của một soái ca. (Đó chính là đạo đức phẩm chất tốt, văn hóa cao, chơi thể thao giỏi)

Đậu Đậu đột nhiên thốt lên: “Hạ Duy Diệp đã thích cậu ta lâu rồi, lần này phải mời mãi mới được đấy.”

Thẩm Hi có chút kinh ngạc, liếc hạ mi mắt xuống.

Đậu Đậu lại vẫn cứ tán gẫu về anh chàng Hà Chi Châu này mãi, vừa kể vừa cười, trong khi đó Thẩm Hi lại không hề chú ý chút nào. Đợi nửa ngày, rốt cuộc đã có hai phòng trống, Thẩm Hi liền đi vào trong thoải mái tắm rửa, lúc đi ra Đậu Đậu vẫn còn chưa thấy đâu, tiếp đó liền nghe thấy một giọng nói từ phòng bên trái truyền đến: “A Hi, cậu đã xong chưa, cho đem mình xin ít dầu xả nào.”

Thẩm Hi nhét dầu xả vào khe bên dưới, sau đó liền đi về ký túc xá trước. Thời tiết đã dịu hẳn, mát mẻ hơn nhiều, lúc này cô thay một chiếc áo chui đầu màu xanh nhạt, bên dưới mặc quần bò cực kỳ đơn giản. Trên đường về ký túc xá chạm trán với Hạ Duy Diệp đang thuốt tha yếu điệu đi ra từ cửa ký túc xá. Thẩm Hi và cô ta đi lướt qua nhau, Hạ Duy Diệp chỉ nâng khóe môi tặng cho cô một nụ cười nhàn nhạt..

Hạ Duy Diệp này đúng là quá kiêu ngạo rồi.

Ký túc xá lý chỉ còn có một mình trưởng nhóm Trần Hàn, đang đeo tai nghe xem phim nằm ở trên giường cười không khép miệng. Thẩm Hi lấy máy sấy ra sấy tóc, gió nóng thổi phần phật tung bay mái tóc dài, cô

nhìn vào gương, chun mũi nhìn cái mụn đang mọc ở trên trán, đây chính là hậu quả của nồi lẩu cay ăn lần trước đây mà.

Trần Hàn tháo tai nghe đột nhiên cất lời nói với Thẩm Hi: “A Hi, hôm nay là sinh nhật của Duy Diệp, cô ấy nhờ mình nhắc giúp xem cậu có muốn tham dự hay không?”

Thẩm Hi quay đầu lại, đang muốn trả lời rằng sẽ không đi ai ngờ Trần Hàn đã nói tranh mất: “Chắc cậu không đi đâu nhỉ?”. Sắc mặt của Thẩm Hi liền trầm xuống, nếu như Trần Hàn không nói một câu kia thì khẳng định cô cũng sẽ không muốn tham gia vào bữa tiệc sinh nhật này đâu. Cũng không phải là chưa được ăn bánh sinh nhật hay là thiếu bạn bè, nhưng Trần Hàn và Hạ Duy Diệp đã không muốn cô có mặt thì cô lại càng phải đi. Sắc mặt của Thẩm Hi liền khôi phục về tự nhiên, vò mái tóc đen vẫn đang ẩm ướt rồi tung của mình đi đến giường Trần Hàn nói: “Buổi tối vốn mình còn có việc, nhưng dù sao cũng là sinh nhật của Duy Diệp, một ngày quan trọng như vậy, mình phải đến tham dự chứ.”

Trần Hàn đột nhiên đưa mắt nhìn cô một cái. Thẩm Hi thối tóc ở trên trán, đem những lọn tóc xoăn hất ra đằng sau để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của mình, cô tươi cười duyên dáng: “Mình thích nhất là hát mừng sinh nhật đây.”. Nói xong, cô liền xoay người, đưa lưng về phía Trần Hàn mà hát vang bài hát sinh nhật: “Chúc mừng —— sinh nhật vui vẻ —— chúc mừng —— sinh nhật —— vui vẻ —— ”

Thẩm Hi vừa hát vừa đi ra ban công của ký túc xá, từ ban công nhìn thẳng ra là sân bóng rổ rất lớn, trên sân bây giờ chỉ có khoảng ba đến năm nam sinh. Trong học viện âm thịnh dương suy này, nam sinh không những thiếu hụt trầm trọng, mà hơn nữa chất lượng cũng không đạt tiêu chuẩn tí nào. Nói theo lời của Đậu Đậu thì đây chính là một đám tiểu kê kê yếu đuối ở trong gió lung lay sắp đổ. Bất quá học viện này cũng có cái đặc biệt của nó đó chính là đặc biệt gần với trường đại học S vô cùng nổi danh, hai trường đại học vừa vặn bổ sung sự thiếu hụt âm dương này cho nhau.

Thẩm Hi thối phù một cái, sau đó liền gọi điện thoại cho Lâm Dục Đường ở đại học S, đáng tiếc là không có người nhận.

Sinh nhật của Hạ Duy Diệp được tổ chức ở nhà hàng Thiên Phủ gần trường học, tuy đây là quán chuyên về các món cay Tứ Xuyên, nhưng bên trong bài trí rất hài hòa, cũng xem như là nhà hàng tốt nhất ở khu vực này rồi. Khi Thẩm Hi và Đậu Đậu tới nơi thì các nhân vật chính đã có mặt gần như đông đủ. Hạ Duy Diệp hôm nay uốn tóc xoăn, ngồi ở bên trái Trần Hàn, bên phải cô ấy là một nam sinh trông rất cọt nhả, bên phải cậu ta chính là Hà Chi Châu.

Anh chàng để tóc ngắn đen như mực, chỉ cần nhìn vào cái gáy đã biết là một cái như thế nào có phần lượng đại soái ca.

Khi Thẩm Hi và Đậu Đậu ngồi xuống, Hạ Duy Diệp đưa mắt liếc hai người họ một cái rồi nói: “A Hi, mình cứ nghĩ cậu sẽ không đến chứ.”

Thẩm Hi cười cười nói: “Có ăn thì làm sao mình có thể không đến được.”

Đậu Đậu ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hi, sau đó rất lớn mật mà nhìn trực diện vào Hà Chi Châu, khuôn mặt tươi cười rói nhưng hơi thái quá, Trần Hàn cảm thấy Đậu Đậu như vậy thật là dọa người, chịu không nổi nghiêng đầu nhìn sang hướng khác.

Hôm nay là sinh nhật của Hạ Duy Diệp, bữa tiệc này mời được Hà Chi Châu đến là do tiểu bạch kiểm kia an bài, anh ta là anh kết nghĩa của Hạ Duy Diệp, cũng là bạn của Hà Chi Châu. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Hà Chi Châu lại xuất hiện ở bữa tiệc sinh nhật này của Hạ Duy Diệp.

Mọi người đã đến đông đủ nên liền gọi phục vụ mang đồ ăn lên.

Vì cả buổi chiều phải tập luyện vũ đạo nên đến tối quả thực Thẩm Hi thấy hơi đói vì vậy từ đầu tới cuối cô đều cầm cúi ăn, cho đến khi tên tiểu bạch kiểm kia cười tủm tỉm đâm chọc một câu: “Nữ sinh ở khoa múa của các em không cần chú ý đến cân nặng sao? Béo thì làm sao mà múa được chứ...”

Thẩm Hi lúc này mới ngẩng đầu, liền phát hiện mọi người đều đang nhìn về phía mình, giờ mới hiểu được lời của tên tiểu bạch kiểm kia là đang nhắm vào mình, không hiểu sao có một số người lại có thể phiền phức

như vậy chứ! Bọn họ dùng “Tò mò ” và “Thiện ý ” để biểu đạt chế ngạo trào phúng của mình, sau đó rất rộng rãi lôi điểm yếu của người khác ra mà chế giễu. Thẩm Hi nhìn thẳng vào tiểu bạch kiểm nói: “Không sao, tôi có ăn nữa cũng không béo.”

Đậu Đậu cười hì hì một tiếng, tùy tiện nói: “Đúng vậy, A Hi nhà chúng ta thật sự ăn bao nhiêu cũng không béo, mọi người chắc cũng không biết cô ấy còn có thể ăn toàn bộ đồ ăn của nhà hàng này ấy chứ.”

Hạ Duy Diệp và Trần Hàn cũng cười rộ lên, Thẩm Hi ăn cũng đã no, nhàm chán đem đôi đũa đặt lên trên miệng bát. Trong đầu đột nhiên nghĩ đến một câu của Lâm Dục Đường : “Hi Hi, có nhiều lúc em không cần phải để bản thân mình mất mặt như thế.”

Tình huống này không phải cũng như thế hay sao? Thẩm Hi lại cầm đũa lên gấp một miếng ớt đỏ cho vào trong miệng. Làm sao cô lại là người để bản thân mất mặt được chứ, kỳ thật cô chỉ muốn cùng với đám người Hạ Duy Diệp làm bạn cùng phòng là được rồi.

Bất quá lời này nói ra có vẻ hơi buồn cười.

Sau khi bữa cơm kết thúc, ở đây lại toàn là những người trẻ tuổi cả vì vậy Hạ Duy Diệp đề nghị cùng đi hát. Hà Chi Châu uyển chuyển lấy lý do mình chưa làm xong bài tập mà giáo sư giao cho nên không thể tham gia cùng mọi người được.

Tối nay, đây là lần đầu tiên mà Thẩm Hi nghe được Hà Chi Châu nói. Có lẽ lúc trước cậu ta cũng có nói nhưng bởi vì cô vẫn mãi tập trung ăn uống nên không để ý. Khi nghe cẩn thận, thì cảm thấy giọng nói của Hà Chi Châu cũng tuyệt không kém so với diện mạo chút nào, trầm thấp thanh thuần như gió mùa xuân. Bởi vì giọng nói này của Hà Chi Châu mà Thẩm Hi đưa mắt lên để quan sát, người này mặt mũi vô cùng thanh tú, đôi mày rậm thẳng, vừa thanh tú lại vừa dài, ánh mắt lộ rõ vẻ cao quý, bất quá bên trong lại toát ra một chút lạnh nhạt.

Hình như là bữa cơm này đã làm tổn rất nhiều tính nhẫn nại vốn có của anh ta.

Hà Chi Châu đột nhiên nhìn qua phía cô nên Thẩm Hi đành phải dời tầm mắt, ra vẻ vô tình nhìn sang bên kia.

Tối nay là sinh nhật của Hạ Duy Diệp, nên cô ấy muốn nín kéo Hà Chi Châu một chút: “Hà học trưởng, đi một chút thôi, vẫn còn sớm mà.”

Người ta nói khó nhất là qua ải mỹ nhân, Hạ mỹ nhân cũng đã mở miệng rồi nên Hà Chi Châu đành im lặng. Đúng lúc này, Trần Hàn lại đi tới trước mặt Thẩm Hi, hỏi một câu: “Thẩm Hi, cậu đi chứ?”

Thẩm Hi ngược mắt, tâm đã có chút lạnh trả lời: “Mình không đi ...”

Giọng nói của Thẩm Hi hạ thấp khoảng hai đề-xi-ben với bình thường khiến cho Trần Hàn có chút kinh ngạc, cũng khó trách, từ trước đến nay Thẩm Hi vẫn là người có chút kiêu ngạo mà. Vì thế Trần Hàn có chút mất tự nhiên, hơi xấu hổ nói: “Đi đi, gọi cả anh Lâm của cậu cùng đi nữa.”

Thẩm Hi có đôi khi rất cứng đầu nhưng cũng không muốn cùng các hai người họ ồn ào làm gì, nên liền nói với Hạ Duy Diệp và Trần Hàn: “Các cậu cứ đi đi, mình về ký túc xá trước .”

Hạ Duy Diệp lại còn dẫn dò Thẩm Hi: “Nếu như bọn mình về muộn, thì ký tên hộ bọn mình nhé.”

Thẩm Hi liền đáp ứng, sau đó trực tiếp tách khỏi đám người này, cũng không để ý bọn họ rốt cuộc muốn đi đến chỗ nào ca hát, mà trong số đó chỉ có mình Đậu Đậu tiếc nuối, kéo tay cô lại mà thôi.

Trong lòng Thẩm Hi có chút thất vọng, cô kiểm tra di động, phát hiện một cuộc gọi nhờ của Lâm Dục Đường, nên đi đến đại học S tìm anh, đến trước cổng cô liền chạy đi mua hai hộp hồng trà vị chanh. Sau khi thanh toán tiền, quay trở lại liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, chính là Hà Chi Châu.

Thẩm Hi cầm hai hộp trà đi theo sau Hà Chi Châu, từ cổng trường ở phía bắc của đại học S vào đến khu ký túc xá nam phải mất khoảng hai mươi phút. Thẩm Hi có chút lười, thấy Hà Chi Châu dắt xe đạp qua cổng, liền tươi cười đi qua: “Hi, ... Chi Châu...” Thẩm Hi hình như quên mất họ của anh ta là cái gì rồi.

Câu chào này khiến cho Hà Chi Châu thiếu chút nữa từ trên xe ngã xuống, không biết cô gái nào lại gọi tên mình một cách thân thiết như vậy? Anh ngẩng đầu lên, liền nhận ra đó chính là cô gái cùng tham gia trong bữa tiệc sinh nhật của Hạ Duy Diệp.

Thẩm Hi chạy tới trước mặt Hà Chi Châu, cười cười.

Đáng tiếc tuy Thẩm Hi nhân cười tươi roi rói như vậy nhưng cũng không thể cuốn hút người nào đó. Mặt Hà Chi Châu không hề thay đổi nhìn vào hai hộp hồng trà trong tay của cô, trong đầu lập tức sáng tỏ: Thế giới này sao lại như vậy chứ, tại sao các cô gái càng xinh đẹp thì lại càng lớn mật như thế chứ?

“Hi, anh còn nhớ tôi không, buổi tối tôi với anh cùng ngồi ăn cơm đấy.” Thẩm Hi thấy Hà Chi Châu không nói lời nào, liền lên tiếng nhắc.

Hà Chi Châu miễn cưỡng gật gật đầu nói: “Xin hỏi, có việc gì không?”

Thẩm Hi cầm một hộp hồng trà trong tay đưa cho Hà Chi Châu. Hà Chi Châu liền thấy hơi đau đầu, từ nhỏ đến lớn cũng đã có không ít nữ sinh đưa đồ ăn cho anh ta, nhìn anh ta giống một người thiếu ăn như vậy sao? ! Hà Chi Châu trầm ngâm nhìn Thẩm Hi, hy vọng có thể dùng ánh mắt nghiêm túc lạnh như băng của mình để cho Thẩm Hi biết khó mà lui, đồng thời anh cũng mở miệng nói: “Thật xin lỗi, tôi không khát.”

“Làm ơn đưa cái này cho Lâm Dục Đường giúp tôi.” Cùng lúc đó Thẩm Hi cũng nói.

2. Chương 2: Chương 2

Hà Chi Châu trở lại ký túc xá, khi đặt hộp hồng trà xuống trước mặt bạn cùng phòng Lâm Dục Đường thì hai người bạn cùng phòng khác là Hầu Tử và Tráng Hán cùng nhao nhao lên kháng nghị:

“Lão đại, cậu chỉ mua cho lão tam thôi à?”

Hầu Tử: “Bất công!”

Tráng Hán: “Tâm địa bất lương!”

Hà Chi Châu quét mắt nhìn hai kẻ đang oán giận kia, bọn họ đồng loạt quay đầu, coi như không có việc gì tiếp tục xem tấm ảnh, đánh giá “ngực” bình luận “chân”.

Bữa cơm ngày hôm nay khiến tâm tình của Hà Chi Châu rất không thoải mái, lúc quay về còn bị náo loạn thêm một trận nữa, không hiểu sao tâm trạng lại càng thêm khó chịu. Anh nói với Lâm Dục Đường: “Có một bạn nữ nhờ tôi mang về cho cậu.”

Hầu Tử cùng Tráng Hán đồng thanh cảm khái: “Hâm mộ nha.”

Lâm Dục Đường nhìn hộp hồng trà vị chanh thì đã biết là người nào gửi rồi, khoe miệng bất giác cong lên một chút rồi lại hạ xuống. Anh nhìn về phía Hà Chi Châu hỏi: “Thẩm Hi biết cậu?”

“Tôi cùng ăn bữa tối với cô ấy.” Hà Chi Châu nói thẳng, sau đó cười cười nhìn Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường sao có thể tin tưởng lời nói của Hà Chi Châu. Đại khái cũng biết được nguyên nhân, liền hỏi: “Người mà hôm nay cậu đi tham gia tiệc sinh nhật là bạn cùng phòng của Thẩm Hi phải không?”

Hà Chi Châu đưa tay ra vỗ vỗ vào bả vai Lâm Dục Đường, bất giác nhớ lại tiếng gọi “Chi Châu ——” thân thiết kia, trong lòng tê rần. Anh kéo ngăn bàn lấy ra một gói thuốc lá, đi ra ngoài ban công của ký túc xá, móc chiếc bật lửa từ trong túi quần. Từ khung đen của bật lửa phát ra một tiếng “tách” thanh thúy, một ngọn lửa nhỏ hiện lên. Hà Chi Châu cúi đầu hít một hơi, sau đó là làn khói trắng lượn lờ từ mũi, từ miệng anh thả ra, hòa cùng với chút khói thuốc như ẩn như hiện từ hai đầu ngón tay thon dài...

Mùi thuốc lá ngọt lạnh, mang theo một chút nicotin làm dịu thần kinh. Hà Chi Châu thả lỏng cơ thể, tựa vào lan can ban công. Sau đó trên ban công lại có thêm hai người, trên tay mỗi người đều cầm một điếu thuốc. Một người trong đó hào hứng nói với Hà Chi Châu: “Thuốc này không tệ.”

Hầu Tử còn í ới gọi Lâm Dục Đường đang ở bên trong: “Lâm Dục Đường, cậu cũng ra đây làm một điều đi.”

Trong ký túc xá, người không biết hút thuốc cũng chỉ có Lâm Dục Đường, anh chỉ cười trừ từ chối. Hà Chi Châu lười nhác ôm lấy bả vai Hầu Tử nói: “Hút thuốc không tốt đâu, cậu đừng làm hư lão tam.”

Nói ra những lời kia ... chính là Hà Chi Châu – người hút thuốc lá lợi hại nhất ký túc xá này.

____**____**____

Thẩm Hi quay về ký túc xá; vừa xoa bóp chân, vừa nhàm chán xem phim truyền hình, còn làm một lớp mặt nạ dưỡng da đắp lên mặt. Người đầu tiên trở về là Đậu Đậu, Thẩm Hi nhẹ nhàng vịn người một cái, quay lại nhìn Đậu Đậu hỏi: “Sao về sớm thế?”

“Có đi hát hò gì đâu.” Đậu Đậu uể oải nói, “Duy Diệp với Trần Hàn cùng đi dạo phố với nhau, mình thấy chán quá nên về luôn.”

Thẩm Hi đứng thẳng dậy, hít thở sâu vài lần, sau đó ném mặt nạ đắp trên mặt xuống. Khi cô xoay người lại thì Đậu Đậu đã lưu loát đem áo lót vừa cởi ra ném lên trên giường, hô to một tiếng “Thoải mái quá”.

Đậu Đậu cởi hết quần áo xong, âm hiểm vươn nanh vuốt về phía Thẩm Hi hù dọa. Thẩm Hi giật mình nhảy dựng lên, hai người vui đùa âm ỉ một lúc. Mãi đến khi tắt đèn đi ngủ, Hạ Duy Diệp với Trần Hàn vẫn chưa trở về.

Ngày hôm sau, Thẩm Hi lại thấy Hạ Duy Diệp đang nằm bò ra trên bàn học ăn bánh bột lọc. Ngửi hương vị này thì có lẽ là mua từ S đại rồi. Thẩm Hi cũng có chút thèm, ghé mặt vào đầu giường nhìn bóng lưng của Hạ Duy Diệp mong chờ. Nhưng quan hệ giữa cô và Hạ Duy Diệp không tốt lắm nên cũng chẳng tiện mở miệng xin ăn.

Thẩm Hi nâng má, nhìn Hạ Duy Diệp nói: “Này, cái kia... quà sinh nhật mình tặng cậu để ở trên mặt bàn ấy.”

Hạ Duy Diệp khó hiểu quay đầu lại, sau đó mới chú ý tới một hộp kem nền nằm trên bàn mà cứ nghĩ là do mình mua. Hạ Duy Diệp nắm chặt nó trong lòng bàn tay, một lúc lâu sau mới lầm bầm nói: “Cậu nhiều tiền thật ha.”

Tâm tình Thẩm Hi có chút vui vẻ, khoái trá rời giường. Trên người cô chỉ mặc nội y, đầu tóc lộn xộn tán loạn ở trước trán, cô vuốt vuốt tóc đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Vẫn không thấy Trần Hàn ở trong ký túc xá, về sau Thẩm Hi nhìn thấy cô ấy ở trong phòng múa đang luyện tập kỹ năng uốn dẻo. Trong bốn người phòng họ thì khả năng uốn dẻo của Trần Hàn là tệ nhất.

Nhưng Trần Hàn cũng rất chăm chỉ, hiện tại đã có thể thực hiện động tác đá cao chân xoay người 180° tương đối đẹp rồi. Chẳng qua giáo sư Ôn hướng dẫn vẫn chưa thực sự hài lòng, kêu Thẩm Hi đi lên làm mẫu cho Trần Hàn nhìn hai lần.

Thẩm Hi thực hiện động tác đó hai lần liên tiếp, giáo sư Ôn vỗ vỗ lưng cô, không mở miệng khen câu nào, nhưng thái độ so với Trần Hàn thì tốt hơn rất nhiều: “Được, gần đạt. Thẩm Hi à Thẩm Hi, nếu em có sự nhiệt tình bằng một nửa Trần Hàn thôi, thầy cũng mãn nguyện lắm rồi.” Sau đó lại quay sang Trần Hàn nói: “Hai người các em ở cùng phòng với nhau thì phải giúp đỡ nhau cùng học tập, nhớ chưa?”

Thẩm Hi cười cười. Có đôi khi cô thực cảm thấy giáo sư Ôn đừng nói cái gì thì sẽ tốt hơn.

Tiết học múa kết thúc, sắc mặt Trần Hàn có chút khó chịu, Thẩm Hi cũng đoán được tình hình nên lạnh lẽo chuẩn ra ngoài sang bên S đại ăn bánh bột lọc. Khi tới nơi, hiển nhiên cô phải gọi điện thoại cho Lâm Dục Đường, cũng đúng lúc Lâm Dục Đường đang ở một quán ăn gần đó. Khi Thẩm Hi vẫy tay cất tiếng gọi thì mới phát hiện ra không chỉ có Lâm Dục Đường đến đây, mà còn có cả hai người bạn cùng phòng khác của anh - Hầu Tử và Tráng Hán đi cùng nữa.

Ba người bọn họ đều chưa ăn sáng, lúc này mới gọi thức ăn ra. Thẩm Hi gọi một bát bánh bột lọc, cô hăm hờ rắc một thìa hạt tiêu vào bát. Lâm Dục Đường nhìn thoáng qua rồi nói: “Ăn ít cay thôi.”

Hầu Tử nhìn Thẩm Hi cười cười, nhưng lại mở miệng hỏi Lâm Dục Đường : “Gì kia, rốt cuộc hai người các cậu có quan hệ gì thế?”

Lâm Dục Đường không trả lời, còn Thẩm Hi chậm chạp lên tiếng: “Quan hệ của bọn em, anh nhìn mà không biết à?”

Hầu Tử thẳng thắn gật đầu: “Có biết.”

Kỳ thật ngoài miệng Thẩm Hi nói như vậy, nhưng chính cô cũng không biết mình cùng Lâm Dục Đường là loại quan hệ gì. Cô với anh cùng nhau lớn lên, sau đó cô chủ động thích anh trước, rồi cũng là cô chủ động thổ lộ. Nhưng Lâm Dục Đường giống như chỉ thừa nhận sự tồn tại của cô trong thế giới của anh, thái độ không hoan nghênh mà cũng chẳng kháng cự.

Tốt xấu gì bộ dạng của cô cũng không tệ, anh không thể vui vẻ một chút sao?

Mọi người cùng nhau ăn uống vui đùa, Thẩm Hi với mấy người bạn cùng phòng của Lâm Dục Đường ở cùng một chỗ cũng rất vui vẻ, chỉ riêng có Hà Chi Châu là cô không thể nào nói chuyện được. Khi Thẩm Hi vừa vào Đại học thì Hà Chi Châu đã bay sang Mỹ để làm học sinh trao đổi rồi.

Ngồi ăn được một lúc thì Hà Chi Châu mới tới. Anh bưng trên tay một khay thức ăn, sau đó thản nhiên ngồi xuống, tác phong đặc biệt cường đại, lập tức khiến cả bàn ăn đang náo nhiệt thoáng chốc lặng ngắt.

Thẩm Hi hạ đĩa xuống, Lâm Dục Đường hỏi cô có đăng ký thi Tiếng Anh cấp bốn hay không. Thẩm Hi có chút chán nản cúi đầu: “Có đăng ký, nhưng em nghĩ thi cũng chẳng qua đâu.”

“Không phải lo, đến lúc đó anh trai sẽ giúp em ôn bài.” Hầu Tử thấy Thẩm Hi ủ rũ thì hùng hồn vỗ ngực nói.

Tráng Hán ngược lên xen mồm vào: “Cậu nói thế mà không thấy xấu hổ à? Cả ký túc xá ai mà chẳng biết cậu còn chưa qua được cấp sáu.”

Hầu Tử nghiêm túc nhìn Tráng Hán: “Tôi thấy người mãi mới qua được cấp sáu như cậu vẫn còn rất đặc ý ha.”

“Phải, đặc ý chết đi được.” Tráng Hán cười “lả lơi”, quay đầu nhìn sang Hà Chi Châu nói, “Lão đại, cậu còn chưa biết Thẩm Hi phải không? Nào, hai người làm quen với nhau đi!”

Hà Chi Châu ngẩng đầu lên, quét mắt nhìn Thẩm Hi đang ngồi cạnh Lâm Dục Đường, trực tiếp nói: “Ngày hôm qua đã làm quen rồi.”

Thẩm Hi cười trừ, đúng lúc này, Hầu Tử đằng hắng giọng, cười tủm tỉm nhìn cô nói: “Ngày mừng một tháng năm nhớ cùng Lâm Dục Đường tới Thanh Đảo chơi nha.”

Thẩm Hi có chút khó hiểu, Tráng Hán lại ghé vào giải thích thêm: anh trai của Hầu Tử mới mua được một chiếc du thuyền, bây giờ đang để ở Thanh Đảo. Hầu Tử mặt dày mày dạn tới mượn hai ngày, bọn họ dự định mừng một tháng năm đi tới Thanh Đảo chơi.

Hầu Tử vốn là một phú nhị đại, Thẩm Hi cũng biết. Cô nghe Tráng Hán giải thích xong, liền hỏi một câu: “Tất cả các anh đều đi?”

“Đương nhiên, ai cũng không được vắng mặt. Trước hết là để chào mừng lão đại của chúng ta cuối cùng cũng đã trở về trong vòng tay Tổ quốc. Thứ hai, hôm đó lại đúng vào ngày nghỉ, mọi người cùng nhau tới đó thả lỏng một chút cũng không tồi.” Hầu Tử khoác tay qua vai Hà Chi Châu, còn Hà Chi Châu thì chỉ trầm mặc, không nói câu nào nhưng cũng không cự tuyệt lần ra biển này.

____**____

Thẩm Hi chăm chú lắng nghe Hầu Tử đề xuất kế hoạch vui chơi trên Thanh Đảo, nhưng sau đó cô đột nhiên phát hiện một vấn đề. Tại sao Lâm Dục Đường lại không hề nhắc đến chuyện này với cô?

Trên đường quay về học viện, Thẩm Hi có chút không vui, cả quãng đường cũng không mở miệng nói chuyện với Lâm Dục Đường. Cuối cùng vì không cam tâm mà giận dỗi lên tiếng: “Lâm Dục Đường, có phải anh không muốn dẫn em cùng đi chơi không?”

Lâm Dục Đường đứng đối diện với Thẩm Hi, trong mắt có một tia bất đắc dĩ, cười nói: “Bởi vì mừng một tháng năm anh có kế hoạch khác, căn bản sẽ không đi với mọi người tới Thanh Đảo, vậy mà em lại đồng ý đi với bọn họ rồi.”

Thẩm Hi nhìn Lâm Dục Đường, giọng nói cũng dịu đi vài phần: “Vậy anh có kế hoạch gì?”

Lâm Dục Đường lấy ra một hộp nước ngọt vừa mua ở siêu thị nhét vào tay Thẩm Hi: “Không phải lần trước em nói muốn đi Đôn Hoàng sao?”

“Hóa ra anh muốn chỉ có hai chúng ta đi thôi hả?” Thẩm Hi hiểu ra, sung sướng cười hớn hở.

Lâm Dục Đường nhíu mày, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng: “Nhưng tiếc là em đã đồng ý đi với bọn Hầu Tử rồi.”

Thẩm Hi có hơi chán nản, nụ cười vui sướng lập tức tắt ngấm, nhưng giây tiếp theo lại vui vẻ lại ngay, đáy mắt linh động, cô kéo tay Lâm Dục Đường nói: “Thật ra em không ngại cùng anh thân mật trước mặt bạn cùng phòng của anh đâu.”

Lâm Dục Đường bắt lực liếc mắt nhìn Thẩm Hi một cái, tiếng nói vẫn mát lạnh giống như nước suối: “Thứ sáu ngày mai sẽ xuất phát, với lại buổi tối anh sẽ tới phòng thí nghiệm, không ăn cơm tối cùng với em được. Những thứ cần thiết phải mang đi, anh sẽ nhắn tin cho em sau nhé.”

Thẩm Hi có cảm giác trong lòng ngầy ngất, giống như cả người đang tắm trong gió xuân, ấm áp dễ chịu. Tuy rằng Lâm Dục Đường có hơi lạnh nhạt nhưng đối xử với cô cũng không tệ. Ví dụ như mới gần đây anh còn dùng tiền tiêu vặt của mình để mua hoa cho cô, khi cô bị nam sinh chặn không thể về nhà lại có anh chạy tới giải cứu; ngày đầu tiên tới đại học cũng là anh hỗ trợ trải giường giúp cô ...

Lúc ấy ba người còn lại trong phòng ký túc đều hâm mộ không thôi.

Là một người bạn gái chuẩn mực, thôi thì cô sẽ tha thứ cho người bạn trai không biết biểu đạt này vậy.

Bởi vì thứ sáu ngày mừng một tháng năm được nghỉ, buổi tối ở ký túc xá ai cũng đều bàn luận tới chuyện sẽ đi nơi nào chơi. Đậu Đậu theo cha mẹ tới Danh Sơn du lịch, còn Hạ Duy Diệp thì hẹn bạn cùng đến Hạ Môn.

Hạ Duy Diệp quay sang hỏi Trần Hàn có dự định đi đâu chơi không, Trần Hàn chỉ nhàn nhạt trả lời: “Đại khái là ở ký túc xá đi.”

Hạ Duy Diệp lại nhìn qua Thẩm Hi đang chuẩn bị đồ đạc, thấy cô bỏ thêm vào hành lý một bộ áo tắm, tò mò hỏi: “Thẩm Hi, cậu ra biển à?”

“Đúng vậy.” Thẩm Hi nhắc lên hai bộ váy dài nhờ Đậu Đậu lựa chọn. Đậu Đậu còn thật sự nghiêm túc suy xét: “Cẩn cứ vào nơi mà cậu với Lâm Dục Đường sẽ đến, mình nghĩ cái bên trái có vẻ được, vì nó lộ ra nhiều hơn.”

“Nói có lý.” Tuy nói như vậy nhưng Thẩm Hi cũng không nghe theo lời tư vấn của Đậu Đậu, lấy cái váy bên phải gấp lại xếp vào valy.

“Thẩm Hi, rốt cuộc cậu đi đến chỗ nào thế?” Hạ Duy Diệp lại kiên trì hỏi thêm một lần nữa.

“Thanh Đảo.” Thẩm Hi trả lời xong, tiếp tục chuẩn bị kem chống nắng gì đó.

Hạ Duy Diệp thoáng trầm mặc, thật lâu sau mới nói: “Là theo mấy người cùng phòng Hà Chi Châu đi đúng không? Chuyện này mình cũng biết, mình với Hầu Tử chơi với nhau. Lúc trước anh ấy còn nhờ mình tìm thêm mấy cô gái để cùng đi cho vui, nhưng mình từ chối. Nhỡ chẳng may xảy ra chuyện gì thì biết tìm ai chịu trách nhiệm đây.”

Thẩm Hi cùng Đậu Đậu liếc mắt nhìn nhau, cũng không thêm quan tâm đến lời nói của Hạ Duy Diệp, vẫn tiếp tục dựa theo nội dung tin nhắn của Lâm Dục Đường gửi đến mà thu thập, chuẩn bị hành lý.

Ngày hôm sau, khi tiết học cuối cùng kết thúc, Thẩm Hi tới chỗ tập trung mà Lâm Dục Đường đã hẹn trước. Nhóm Lâm Dục Đường tổng cộng có năm người, bốn người của phòng bọn họ và thêm một mỹ nữ tóc ngắn nữa, đó tiểu mỹ nữ do Tráng Hán dẫn tới. Thẩm Hi đi đến bên cạnh Lâm Dục Đường, Hầu Tử ừ ừ nói một

câu: “Chỉ có tôi với lão đại là không có bạn gái, đáng thương quá đi.” Nói xong, còn muốn lao ra ôm chặt lấy Hà Chi Châu.

Rất hiển nhiên là Hà Chi Châu không muốn cùng Hầu Tử thông đồng làm vậy, không nói lời nào, cả người nhanh nhẹn né qua, sải bước đi trước.

Từ thành phố S đến Thanh Đảo đi mất hơn một tiếng đồng hồ, chuyến bay cất cánh từ năm giờ chiều, tới Thanh Đảo là gần sáu rưỡi. Cả nhóm mang hành lý rời khỏi sân bay; bầu trời Thanh Đảo cao vợi với vợi cùng áng mây đỏ rực ánh hoàng hôn, cả thành phố ven biển chìm trong ráng hồng, phản chiếu ánh sáng rực rỡ, khung cảnh đẹp để lại tráng lệ.

Hầu Tử tranh thủ nhờ một nữ du khách gần đó chụp giúp mọi người một tấm hình làm kỷ niệm. Thấm Hi tất nhiên là đứng bên cạnh Lâm Dục Đường, mà người đứng bên còn lại lại là Hà Chi Châu.

Mọi người giang hai tay sang hai bên, ôm lấy thắt lưng của nhau. Thấm Hi cũng không câu nệ tiểu tiết, tay trái ôm eo Lâm Dục Đường, tay phải tất nhiên là ôm eo của Hà Chi Châu, nhìn vào máy ảnh cười vui vẻ.

Cả nhóm đang đoàn kết, thân thiết như thế!

Kết quả là tiếng “tách tách” chụp ảnh còn chưa kịp vang lên, tay cô đã bị Hà Chi Châu ghét bỏ đẩy ra.

Ôi người này thật là, kiêu ngạo cái gì chứ? Thấm Hi dời tay khỏi thắt lưng của Hà Chi Châu, không hề không nặng nề với Hà Chi Châu một cái, sau đó tiếp tục ngoảnh tay qua vai anh.

Mỹ nhân xinh đẹp, không lo cũng không e ngại gì!

3. Chương 3

Bọn họ hoàn tất thủ tục nhận phòng ở khách sạn trước khi đi ăn cơm tối, khách sạn này nằm trên đường Trạm Sơn gần đó có một nhà vườn chuyên trồng hoa, bởi vì đã đặt phòng trước ở trên mạng cho nên vào những ngày cuối tuần cũng không lo hết phòng.

Thấm Hi và tiểu mỹ nữ tóc ngắn ở chung một phòng, cô ấy tên là Trương Nhiên, cả người thoát nhìn vô cùng nhỏ nhắn và trẻ con, nhưng khi cô hỏi thăm tuổi mới phát hiện hai bọn họ bằng tuổi với nhau, cũng là sinh viên năm hai. Nhưng không giống với cô, Trương Nhiên thuộc dạng người chăm học điển hình, đi du lịch còn mang theo cả một quyển từ vựng cấp sáu, vừa đặt hành lý xuống liền an vị ở trên ghế sofa nhỏ mà học từ đơn.

Thấm Hi nhìn thấy cũng phải trợn mắt há mồm, Trương Nhiên liền ngẩng đầu lên giải thích: “Cũng sắp thi cấp sáu rồi mà từ vựng mới học thuộc được một nửa, đáng lẽ mình không muốn đi rồi nhưng Chu Thần cứ nhất quyết kéo mình tới.”

Chu Thần chính là biệt danh của Tráng Hán, cái tên này nghe thấy hết sức hào hoa phong nhã, còn có vẻ thanh tao, lịch sự nữa nhưng so với người thật thì có hơi. . .

Trương Nhiên hỏi cô, học kỳ này có muốn thi cấp sáu hay không ?

Mắt Thấm Hi liền hấp ha hấp háy có chút ngưng ngượng khi mở miệng nói học kỳ trước cấp bốn cũng còn chưa qua được nói chi là cấp sáu. Nhưng vẫn thành thật khai báo: “Mình còn đang phấn đấu thi cấp bốn.”

Trương Nhiên liền nhiệt tình khích lệ cô, cảm thấy không khí trong phòng hơi ngột ngạt nên Thấm Hi liền tắm một cái, thay một cái áo sơ mi hoa nhí cùng với quần soóc, rồi đi tìm Lâm Dục Đường.

Phòng của Lâm Dục Đường ở bên cạnh phòng của cô, anh và Chi Châu gì đó ở chung một phòng. Thấm Hi gõ cửa đi vào, hết nhìn đông tới nhìn tây sau khi phát hiện trong phòng không có anh chàng Chi Châu kia,

tâm tình không khỏi thoải mái hơn nhiều. Cô liền hăng hái kể cho Lâm Dục Đường nghe chuyện nhằm lẫn buồn cười vào hai ngày trước nhưng chưa kể hết đã cười nghiêng ngả không đứng lên được.

Thẩm Hi vốn là người không có sức đề kháng với những câu chuyện cười, có những chuyện cười cũ rích rồi mà vẫn có thể làm cho cô cười thật lâu.

Thẩm Hi ở trước mặt Lâm Dục Đường đang cười không khép miệng lại được thì đột nhiên cửa phòng tắm lại mở ra, mà cái anh chàng Chi Châu gì đó lại từ bên trong đó bước ra nữa chứ. Thẩm Hi cười nhiều đến mức chảy cả nước mắt, vội vàng ngậm miệng, sau đó lên tiếng chào hỏi.

Hà Chi Châu liền gật đầu một cái, không lạnh không nhạt nhưng cũng coi như có lễ phép, đúng lúc đó điện thoại của anh ta đặt ở trên giường vang lên nên liền cầm điện thoại lên đi thẳng ra ban công nhận. Thẩm Hi nghĩ đến chuyện Hạ Duy Diệp hình như thăm mền anh chàng Hà Chi Châu này nên hỏi nhỏ Lâm Dục Đường: “Anh chàng lạnh lùng đó có bạn gái chưa?”

Anh chàng lạnh lùng. Lâm Dục Đường đưa mắt nhìn Thẩm Hi, hỏi ngược lại : “Thế nào, có hứng thú sao?”

Hình như phảng phất có mùi dấm chua? Thẩm Hi liền kéo tay Lâm Dục Đường: “Đúng vậy, anh giới thiệu cho em nhé?”

Lâm Dục Đường liền nhận ra hư chiêu này của Thẩm Hi liền hung hăng đánh lên mu bàn tay của cô một cái: “Trở về phòng của mình mau lên!”

Thẩm Hi xoa xoa mu bàn tay, cố ý làm cho nó đỏ bừng lên, đúng lúc Hầu Tử cũng tới đây, nhìn bàn tay của Thẩm Hi hồng hồng liền hỏi thăm nguyên do, Thẩm Hi đưa mắt nhìn Lâm Dục Đường nói: “Bị Đường đánh đấy.”

Hầu Tử thương hoa tiếc ngọc, liền nói với Lâm Dục Đường: “Lão Tam à, cậu thật quá đáng.”

Buổi tối, nhóm bọn họ ngồi ăn hải sản ở một quán bên bờ biển , sắc trời cũng đã tối dần nên chủ quán liền đốt ôi bàn một cái đèn quả quất, mà đèn neon treo ở bốn phía cũng dần dần sáng lên, muôn màu muôn sắc trông vô cùng rực rỡ thu hút mọi ánh nhìn.

Gần đó chưa tới năm mét còn có quán KTV ngoài trời, có giọng như quỷ khóc sói gào, nhưng cũng có giọng hát trong trẻo dịu dàng động lòng người.

Ánh đèn nhấp nháy bao trùm lên khắp nơi. Chỗ xa xa thì rất yên tĩnh nhưng chỗ gần thì lại vô cùng huyền ảo, mọi người nói chuyện phiếm, uống rượu còn vung tay vung chân, nếu không cẩn thận liền dễ dàng bốc lên cao rồi. Thẩm Hi vốn không lấy bia làm rượu, nhưng bất tri bất giác cũng uống không ít. Khi cô đứng lên muốn đi vệ sinh thì Lâm Dục Đường thấy không yên lòng nên nhờ Trương Nhiên đi cùng.

Kết quả là lúc Thẩm Hi từ nhà vệ sinh đi ra, đã không nhìn thấy Trương Nhiên đâu nữa rồi.

Thẩm Hi liền đi tới chỗ hàng rào làm bằng gỗ để hóng gió, bên cạnh cô là một bác to béo có cái bụng tròn vo trông hết sức đáng yêu. Đầu cô nhất thời nóng lên, đưa tay ra vỗ vỗ vào bụng của bác kia rồi hỏi “Đây là bụng của bác sao?”

Bác trai đang vén áo lên át để lộ ra cái bụng tròn tròn kia thấy cô gái trẻ vỗ vào trên bụng mình liền cảm thấy kinh ngạc, trả lời bằng giọng hơi run: “Dĩ nhiên.”

Thẩm Hi lại vỗ một cái nữa, thở ra một hơi toàn mùi rượu, hết sức chân thành hỏi: “Nếu đây là của bác thì bác nói cho cháu biết đã được mấy tháng rồi.”

Cái gì mà mấy tháng rồi! ? Mặt của bác trai kia trong nháy mắt liền trở nên đỏ bừng, nhìn Thẩm hi chăm chăm rồi lắp bắp nói: “Cô. cô.”

Ánh mắt của Thẩm Hi vẫn còn mơ màng, ngẫm nghĩ nghiên cứu cẩn thận về vấn đề này.

Hà Chi Châu tình cờ đi ngang qua, không cẩn thận liền nhìn thấy cách đó không xa có một cô gái đang nổi điên, vốn tính giả vờ như không biết cô mà tiếp tục đi ngang qua, nhưng đi được mấy bước vẫn nhìn không được mà quay trở lại. Kết quả là cô gái họ Thẩm này vẫn đang tiếp cận bác trai kia, mà ông ấy bị cô dọa sợ đến xanh mặt, ba chữ bệnh thần kinh từ trong miệng thốt ra cũng không lưu loát tí nào.

“Cô . . .đồ...thần kinh!”

Hà Chi Châu hạ quyết tâm đi tới.

Lúc này Thẩm Hi lại còn chọc chọc vào cái bụng tròn vo, còn muốn nói thêm cái gì nữa, nhưng tay của cô đã bị túm lấy, sau đó giọng nói trầm tuổi trẻ tuổi cất lên nói với bác trai kia: “Xin lỗi, cô ấy hơi say rồi.” Nói xong, liền mạnh mẽ kéo cô đi.

Thẩm Hi ngược đầu nhìn người đang túm mình đi, muốn thanh minh một chút, đang định cất lời thì đã bị Hà Chi Châu không chút lưu tình xách tới trước mặt của Lâm Dục Đường .

.

Mọi người sau khi ăn tối xong dự định đến bờ cát đi dạo một chuyến, bãi biển ban đêm thật đẹp vừa huyền ảo lại vừa yên tĩnh, Thẩm Hi cũng đã hơi tỉnh rượu nhưng đi bộ vẫn hơi liêu xiêu, Lâm Dục Đường đi ở bên cạnh thỉnh thoảng còn phải đỡ cô. Cả người Thẩm Hi giống như đang giẫm ở trên bông, mềm nhũn, làm cô chột muốn nhảy múa rồi.

Cô nhớ lại khi còn bé, sau khi tan học trên đường về nhà, cô ở ven đường nhún nhảy sau đó quay đầu hỏi Lâm Dục Đường: “Đường Đường, sau này em lớn lên gả cho anh có được hay không?”

Lúc ấy gương mặt của Lâm Dục Đường khẽ ửng hồng nhưng chỉ nói: “Hi Hi, sau này lớn lên mới nói đi?”

Trên biển ngôi sao lóe sáng đầy trời, xa xa trên bờ cát có người vây quanh đồng lửa mà nhảy múa. Hầu Tử bước đi nhanh hơn, nhanh chóng chen vào, Thẩm Hi nhìn mà động lòng, đúng lúc đó có một thanh niên mặc quần áo màu đen muốn mời cô nhảy cùng, Thẩm Hi cũng không hề do dự liền nhận lời luôn.

Thẩm Hi cảm giác bản thân mình đang phiêu du trong gió, men say trong người làm cô ngửa ngáy, bước chân đạp ở trên hạt cát có chút nhũn ra, nhưng vẫn nhảy múa rất hăng say, nhảy múa đối với cô mà nói đơn giản tựa như ăn cơm vậy, cho dù cảm giác mình đang say nhưng vẫn như có thể theo tiếng nhạc mà nhảy múa.

Hầu Tử cầm máy ảnh chụp Thẩm Hi nhân mấy tấm, sau đó cảm khái nói với Hà Chi Châu ở bên cạnh: “Em thật hâm mộ lão Tam, sao em lại không có thanh mai trúc mã xinh đẹp như vậy chứ?”

Hà Chi Châu thản nhiên nhìn Thẩm Hi, không hề phát biểu ý kiến.

Hầu Tử cố tình dẫn dắt anh “Thông đồng làm bậy” với mình nên khều khều vai Hà Chi Châu nói: “Lão đại, em cảm giác gần đây anh rất chú ý đến Thẩm nha đầu đấy nhé, anh hãy thành thật khai báo đi, có phải đã coi trọng người ta rồi hay không, cho nên mới học theo mọi người thích ai thì sẽ bắt nạt người đó”

Hà Chi Châu: “.” một lúc sau, anh nhẹ nhàng mở miệng, ánh mắt dừng ở trên mặt Hầu Tử nói: “Cậu thật giàu trí tưởng tượng.”

Đối mặt với sự tò mò của Hầu Tử, Hà Chi Châu đã cố hết sức khống chế giọng điệu của mình, nhưng bởi vì đề tài này quá không thực tế, nên người bình thường ít bộc lộ suy nghĩ của mình ra ngoài như anh còn biểu hiện sự khó chịu rõ ràng.

Tầm mắt vừa lướt qua Thẩm Hi liền thu lại, trong khi đó cô nàng vẫn còn đang say sưa nhảy múa hết mình. Hà Chi Châu tiếp xúc với Thẩm Hi chưa được bao lâu, trừ ưu điểm xinh đẹp ra thì anh có thể liệt kê ra hàng đồng khuyết điểm của cô như: Ý mình đẹp mà ức hiếp người khác, hơi phô trương, tự kỷ, da mặt dày, ngu ngốc, hành động nhiều khi hơi thái quá.

Mà yêu cầu của Hà Chi Châu đối với con gái lại rất rõ ràng đơn giản —— ưu điểm không cần quá xuất sắc, nhưng khuyết điểm cũng không quá nhiều.

Thẩm Hi trở lại khách sạn nằm xuống nghỉ ngơi, uống vài hớp trà đậm mà Lâm Dục Đường mang tới rồi bò dậy rửa mặt, cuối cùng lại ngáy ngô ử dột nằm ở trên giường, cả đêm đều mơ mơ hồ hồ như thế. Sáng hôm sau, khi cô vẫn còn nằm ở trên giường ôm gối ngủ, thì Tráng Hán đã ở ngoài gọi cửa rồi.

Thẩm Hi đến nhà vệ sinh mặc quần áo, Trương Nhiên liền đi mở cửa, Tráng Hán đang theo đuổi Trương Nhiên, nên nhiệt tình vô cùng, anh ta cố ý tới để hỏi xem bữa sáng Trương Nhiên muốn ăn cái gì để đi mua cho cô ấy.

Thẩm Hi từ nhà vệ sinh đi ra lập tức nói với Tráng Hán: “Chu Thần, anh về sau mà tới lấy lòng đừng quên gọi Lâm Dục Đường đi cùng đấy nhé, hai anh là bạn cùng phòng, làm ơn giúp em kéo tính tích cực của anh ấy lên cao một chút ?”

“Xin lỗi, anh suy tính quả thật không chu toàn, anh sẽ gọi lão Tam đến ngay.” Tráng Hán chấp tay trước ngực xin lỗi, khom người lui ra khỏi phòng.

Thẩm Hi lại tiếp tục rửa mặt, Trương Nhiên cười híp mắt đi tới bên cạnh, thăm dò hỏi: “Cậu và Lâm Dục Đường yêu nhau à?”

Thẩm Hi thở dài trả lời: “Là mình theo đuổi anh ấy, còn về phần quan hệ của bọn mình như thế nào thì cậu nghĩ là cái gì thì nó là cái đó.”

Trương Nhiên yên lặng rồi nói tiếp: “Anh ta lững lờ nước đôi sao?”

Thẩm Hi “A” lên một tiếng: “Không thể nào, sao có thể như vậy được! Mình chỉ nghe qua con gái hay như vậy chứ chưa từng nghe qua con trai làm vậy bao giờ.”

Trương Nhiên cúi đầu cười một tiếng: “Mình nói đùa đấy.”

Hôm nay ra biển, ánh nắng mặt trời thật là rực rỡ. Thẩm Hi nhìn cảnh này lại nghĩ tới hai câu văn hồi học tiểu học thường hay viết: “Bầu trời xanh bao la, mây trắng bay trắng xóa” Bầu trời ở Thanh Đảo nếu so với thành phố S thì rõ ràng xanh hơn rất nhiều, trong xanh vắng vẻ như loại bỏ tất cả tạp sắc khác.

Buổi chiều, Thẩm Hi ở trên boong của tầng hai du thuyền phơi nắng, phơi gió, Trương Nhiên muốn mời cô cùng tự sướng, Thẩm Hi liền cười híp mắt đưa mặt tiến tới gần, sau đó chỉ một tay lên má, “Tách” một tiếng, hai khuôn mặt tươi cười liền hiển hiện ở trên màn hình của điện thoại di động, sau đó cô và Trương Nhiên lại trao đổi các thông về mạng xã hội cho nhau để còn tiện liên lạc.

Quan hệ của hai người bọn họ từ đó thân thiết hơn nhiều.

Du thuyền của anh trai Hầu Tử không lớn, nhưng cái gì bên trong cũng đều có: phòng ngủ, phòng tắm, phòng KTV. . . Trên du thuyền còn có một cái ca nô, lúc nào muốn cũng đều có thể lướt sóng được.

Ban ngày, mọi người ở trên du thuyền câu cá, nướng đồ ăn, đánh bài. Buổi tối tổ chức một party nhỏ ở ngay trên boong thuyền.

Không khí về đêm có chút ẩm ướt, mang theo mùi tanh nồng đặc trưng của biển. Gió biển tấp vào mặt, xào xạc ở bên tai, mát rượi. Cuối cùng mọi người chơi mệt rồi, liền ngồi trên ghế đệm sao.

Tuổi trẻ thật tốt.

Hầu Tử nói khi mình còn đi mẫu giáo thì có bạn gái rất thích anh, nhưng khi đó anh ấy lại đánh bạn ấy một trận, bây giờ nghĩ lại thấy hết sức tiếc nuối.

Tráng Hán ngồi bên cạnh Trương Nhiên, chỉ đơn giản kể mình từ nhỏ đều tập trung vào việc học, cho nên mới có thể thi đậu vào đại học S, cuộc sống của anh từ nhỏ đến lớn cũng không dễ dàng gì.

Hà Chi Châu cười khẽ, hai tiếng ấy tuy nhẹ nhàng nhưng lại vô tình bán đứng câu chuyện đáng bị ăn đòn của Tráng Hán.

Lâm Dục Đường bóc một quả quýt đưa cho Thẩm Hi, Thẩm Hi hạnh phúc ngồi ăn. Hầu Tử liền đặt câu hỏi cho Đường Đường nhà cô: “Lão Tam, cậu cũng kể một chút về chuyện tình của cậu và Thẩm mỹ nhân của cậu đi?”

“Chúng mình sao?” Lâm Dục Đường liền cười trừ, đang muốn mở miệng, điện thoại di động liền vang lên. Mắt vừa nhìn số điện thoại di động liền đứng lên đi vào bên trong nghe điện thoại.

Nam chính đã đi, nữ chính cũng không hề thẹn thùng đỏ mặt mà ngược lại lại thay thế nam chính kể chuyện xưa, sinh động như thật, phảng phất trong đó còn có mùi vị của tiểu thuyết tình yêu.

Hầu Tử, Tráng Hán nghe kể một cách say sưa ngon lành.

Thẩm Hi đem chuyện của mình và Lâm Dục Đường tổng kết thành một câu đó chính là chuyện tình nữ theo đuổi nam vô cùng chua xót. Chỉ là chính cô cũng không biết là câu chuyện này có kết quả hay không.

“Mẹ kiếp, em theo đuổi lão Tam những bảy năm? !” Hầu Tử hỏi.

Thẩm Hi hất cằm, gật đầu một cái: “Thật ra thì không chỉ có bảy năm thôi đâu.”

“Lão Tam, không phải là người mà!” Hầu Tử vỗ vỗ lồng ngực của mình nói: “Nếu em theo đuổi anh chỉ cần bảy giây là đủ rồi!”

Tráng Hán liền đá đểu Hầu Tử một câu: “Cho nên cậu mới vô duyên đến tận bây giờ.”

Thẩm Hi liền cười ha ha.

Hà Chi Châu nhẹ nhàng thở ra một chút uất ức trong lồng ngực, bầu trời đêm trên biển thật thâm thúy mênh mông, trên đầu những ngôi sao sáng như gần trong gang tấc, vừa rõ lại vừa sáng. Anh cảm thấy mình thật nhàm chán, mới vừa rồi lại ngồi ngây ngô nghe Thẩm Hi nói lung tung.

Cái gì nữ theo đuổi nam, cái gì mười năm như một ngày, cái gì mà biển cạn đá mòn! Anh thực sự chưa từng gặp cô gái nào lại thích khoe khoang như vậy.

Mọi người đang chém gió hăng say thì đầu bếp của du thuyền mang lên một cái bánh ngọt hoa quả lớn nhìn vừa đẹp mắt vừa rất ngon. Thẩm Hi hô lên một tiếng rồi hưng phấn từ trên ghế nhảy xuống, nhanh chóng đi tìm Lâm Dục Đường. Cô muốn gọi Đường Đường đến đây ăn bánh ngọt.

Phòng của Lâm Dục Đường ở trên tầng hai, Thẩm Hi nhẹ nhàng đi lên, cô đang đi một đôi dép lê bằng da mềm mại nên khi bước ở trên cầu thang gỗ xoắn ốc không có tiếng động nào, nhẹ đến mức chỉ có cô nghe được mà thôi.

Cửa phòng trên tầng hai chỉ khép hờ, cô đang muốn đẩy cửa đi vào, lại bị câu nói của Lâm Dục Đường làm chậm lại bước chân.

——“Được, muốn ăn cái gì về mình sẽ làm cho.”

Lâm Dục Đường vẫn đang nói chuyện điện thoại, giọng nói dịu dàng có thể vắt được ra nước, anh lại còn cười nữa, mặc dù chỉ có hai tiếng ngắn ngủi mà thôi.

4. Chương 4: Chương 4

Có đôi khi khổ sở không phải là chẳng hay biết gì, mà là có cảm giác khó chịu gì đó muốn phá kén chui ra, còn Thẩm Hi lại liều mạng ngăn cản cảm xúc của bản thân bộc phát. Kỳ thực cô vẫn luôn cảm thấy Lâm Dục Đường vô cùng tốt, chỉ là tính tình có hơi lạnh nhạt.

Anh giống như một ly nước lọc, mà tình cảm của anh dành cho cô chính là một quá trình “nước ấm nấu ếch” (*). Rõ ràng cô là con ếch đang bị nấu kia, lại còn tưởng rằng đó là một loại hưởng thụ vui vẻ. Những vấn đề về tình yêu, Thẩm Hi vẫn luôn suy nghĩ đơn giản lại trực tiếp; nhưng cô biết, quá trình thích một người là cả một cuộc thi Marathon trường kỳ chứ không phải chỉ chạy nước rút một trăm mét.

(*): Nước ấm nấu ếch là một câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc: Khi bỏ con ếch trực tiếp vào nước nóng thì nó sẽ nhảy ra ngay lập tức, nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên thì con ếch sẽ ở yên mà chết từ từ.

Muốn ăn cái gì về mình sẽ làm cho.

Tiếng nói dịu dàng của Lâm Dục Đường giống như Kim Cô chú quần lầy suy nghĩ của cô. Thẩm Hi hít sâu một hơi, đầu óc trống rỗng, cảm thấy gió biển đã thổi thẳng vào trong lòng mình. Bất chợt run lên một cái, toàn thân đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Bên tai vẫn nghe thấy giọng nói kia, Thẩm Hi đã không còn nghe rõ nữa, nhưng đại khái cũng đoán được Lâm Dục Đường đang nói chuyện điện thoại với ai.

Đối với con gái, có những khi dù ngu dốt đến thế nào đi chăng nữa cũng không thể không đoán ra.

Thẩm Hi một mình trở về, Hầu Tử cắt một miếng bánh kem lớn đưa cho cô, sau đó kéo cô ngồi xuống: “Đây là miếng bánh lớn nhất, đẹp nhất, có nhiều trái cây nhất đấy.”

“Cám ơn anh.” Thẩm Hi cười híp mắt nhận lấy bánh ngọt. Cô xúc từng miếng từng miếng một lên ăn. Hầu Tử lại quay sang nói tiếp: “Thẩm mỹ nhân, em kể tiếp câu chuyện tình yêu giữa em với lão Tam đi. Bọn anh rất thích nghe á.”

Thẩm Hi không thốt được nên lời, tạm thời đè nén hết cảm xúc khó chịu vào trong tim, ép xuống buồn bực đang trào dâng trong lòng. Cô nói vài câu đùa giỡn chuyển đề tài sang Hà Chi Châu: “Này, Hà Chi Châu, anh nói về chuyện tình cảm của anh một chút đi.”

Nếu bản thân không muốn nói chuyện thì biện pháp tốt nhất chính là dẫn sự chú ý của mọi người sang một người khác gây sự tò mò hơn. Mà ở đây Hà Chi Châu chính là người khiến người khác cảm thấy tò mò nhất. Khi Thẩm Hi gọi ra tên Hà Chi Châu thì Trương Nhiên lập tức chuyển ánh mắt sang nhìn anh, vẻ mặt mong đợi.

Đột nhiên bị điểm danh, một giây trước vẫn còn đang nhắm mắt dưỡng thần, Hà Chi Châu bình tĩnh mở mắt ra, nhàn nhạt đáp lời: “Nói cái gì, chuyện tình hả? Không nói được.”

“—— không nói được?” Tráng Hán không để cho Hà Chi Châu một chút tình cảm cùng thể diện nào, nói, “Lão đại, căn bản là cậu không có gì để nói đi!”

Lời này thật khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái, Hà Chi Châu khẽ nhếch khóe miệng. Mấy người này cứ làm như kể về mấy cuộc yêu đương thì có cảm giác bản thân đạt được thành tựu gì đó vậy.

____**____**____

Khoảng năm phút sau, Lâm Dục Đường mới đi ra ngoài. Anh còn mang theo một cái áo khoác, gió trên biển hơi lớn, anh cố ý cầm ra khoác cho Thẩm Hi. Lúc trước đã có người từng nói với cô, hành động thân thiết cũng chỉ là một loại thói quen.

Thẩm Hi khoác áo ở trên người, rất ấm áp, trên đó còn lưu lại hơi thở của Lâm Dục Đường. Chỉ có điều cô vẫn cảm thấy có chút lạnh ở tận đáy lòng, giống như cả người đang ngâm trong nước biển lạnh lẽo.

Hầu Tử không để ý hỏi Lâm Dục Đường một câu: “Vừa rồi Thẩm Hi vào đó tìm cậu ra ăn bánh ngọt, cậu làm sao đúng không? Mãi mới đi ra đây!”

Lâm Dục Đường nhìn Thẩm Hi, trong ánh mắt phẳng lặng như mặt nước lóe lên một tia kinh ngạc.

Thẩm Hi vừa ăn bánh ngọt, vừa trả lời nghi vấn của Hầu Tử: “Mới đi được nửa đường thì em chạy thẳng vào phòng vệ sinh, sau đó nghĩ tới thiếu mất một người thì sẽ ăn được nhiều hơn nên lộn trở về luôn.” Về mặt Thẩm Hi hóm hỉnh, không có ai hoài nghi lời của cô nói cả.

Đêm nay mọi người vui chơi quả thực không hề uống phí chút nào. Lênh đênh trên mặt biển mênh mông, cho dù chỉ tán gẫu nói chuyện phiếm thôi cũng là một việc hết sức thú vị. Trừ Hà Chi Châu đã sớm về phòng đi ngủ thì những người còn lại phải mãi cho đến quá nửa đêm mới giải tán không chơi nữa.

Hầu Tử thật là một người bạn cùng phòng tốt bụng, trước khi về phòng còn len lén kéo Lâm Dục Đường vào một góc, thần thần bí bí hỏi: “Có cần tôi sắp xếp một phòng cho cậu với Thẩm mỹ nhân không?”

Lâm Dục Đường nhìn Hầu Tử không nói lời nào.

Hầu Tử bị nhìn như vậy thì thấy hơi mất tự nhiên, đứng thẳng người nói: “Nếu không thích thì cứ coi như tôi chưa nói gì đi.” Dứt lời liền nhanh chóng xoay người chạy mất.

Mới đi được nửa đường trở về phòng, Hầu Tử lại bị Tráng Hán kéo lại. Hầu Tử chỉ to bằng một nửa Tráng Hán. Anh ta lại dùng sức quá mạnh, Hầu Tử suýt chút nữa bị ném ra khỏi boong thuyền.

“Lão Tam đồng ý không?” Tráng Hán vội vàng hỏi Hầu Tử.

Hầu Tử ho nhẹ hai tiếng, buông thông hai tay: “Tôi muốn giúp cậu lắm nhưng không làm gì được!”

Tráng Hán bị thương ngẩng đầu lên nhìn trời cao, đúng là “xuất quân chưa kịp chiến thắng đã tử trận, khiến lệ anh hùng chảy thấm khăn”.

Hầu Tử vỗ vỗ vai của anh ta an ủi, về mặt đồng cảm nói: “Cần gì phải gấp như vậy, cậu nên học tập lão Tam ấy. Cậu ấy với Thẩm Mỹ nhân quen biết đã lâu như thế mà vẫn chưa tiến công. Cậu với Trương Nhiên mới quen nhau được bao lâu? Cứ xem như là đang tích đức hành thiện đi, buổi tối cũng không cần lo sẽ suy nghĩ lung tung rồi. Nếu thật sự khó chịu thì niệm Thanh Tâm chú nhé. Cái kiểu ồm ờ nước đôi không phải là hành động mà đàn ông chúng ta nên có. Chúng ta nên nhìn lão đại với lão Tam mà học hỏi, như vậy thì con gái mới chủ động nhào vào được!”

Tráng Hán khiếp sợ nhìn Hầu Tử, sau đó từ từ gơ ngón tay cái lên.

Hầu Tử đẹp trai rút ra một điều thuốc, thở dài một hơi, đang muốn tiếp tục giáo dục Tráng Hán thêm chút nữa mà vừa mới quay đầu lại đã không thấy Tráng Hán đâu.

____**____**____

Lên du thuyền, Thẩm Hi vẫn cùng Trương Nhiên ngủ chung một gian phòng. Trước đó Thẩm Hi rất hăng hái vui chơi, đến đêm còn là một trong những người nhiệt tình huyền ảo nhất. Kết quả là khi trở về phòng, lúc Trương Nhiên có ý định cùng Thẩm Hi nói chuyện thì bộ dạng cô lại rũ ra buồn ngủ.

Trương Nhiên ngồi nói một mình thấy rất nhàm chán thì cũng lăn ra ngủ luôn.

Thẩm Hi cảm thấy thật thất bại, con gái chính là một loại động vật hay suy nghĩ linh tinh, chỉ có chút chuyện nhỏ cũng có thể day dứt mãi ở trong lòng; nhưng mặt khác cô lại sợ bản thân mình không suy nghĩ nhiều. Tóm lại là đầu cô đau muốn nứt cả ra. Sau một lúc nằm ở trên giường nghĩ ngợi, thấy Trương Nhiên đã ngủ say, cô rời giường khoác thêm một cái áo choàng đi ra boong thuyền.

Trên boong thuyền đã không còn ai, chỉ có ánh đèn rực rỡ mờ ảo treo bên ngoài, ánh sáng đó đọng đưa giữa sóng nước dập dềnh. Ánh trăng trên đầu xuyên qua mây mù phủ xuống biển đêm, tĩnh lặng mà nhu hòa, tạo ra một hình ảnh mỹ lệ đến lạ thường. Thẩm Hi tựa người vào lan can nhìn từng đợt từng đợt sóng biển lướt qua, bỗng dừng lại cảm thấy mình có hơi giống một “thiếu nữ u sầu”.

Lâm Dục Đường.

Đường Đường.

Có phải một người con gái mà khi người con trai quay đầu lại đều có thể nhìn thấy thì anh ta sẽ vĩnh viễn không cần lo lắng về việc có thể sẽ mất cô?

Gió biển đêm khuya rất lớn, thổi vạt áo choàng bay phấp phới trong không trung. Gió lạnh đập vào mặt, dường như đang có mưa phùn, rõ ràng đêm nay có sao mà.

Nửa người Thẩm Hi dựa hẳn vào lan can, bắt đầu nhẹ nhàng ngâm nga đứt quãng lời một bài hát cũ: “Nếu như anh muốn rời khỏi em. xin hãy thành thực nói cho em biết. Nếu như anh thật sự muốn ra đi. hãy đem tấm hình trả lại cho em.”

Cô hát một chút lại dừng một chút, nhìn từng đợt sóng biển lướt qua không bao giờ trở lại.

Hà Chi Châu ngủ không sâu, tiếng động cơ của du thuyền khiến anh không sao ngủ được. Ngủ lơ mơ được một lúc thì tỉnh lại, phát hiện ra mình mới ngủ được có bốn mươi phút. Anh quyết định ra boong tàu đi dạo một chút, kết quả là vừa mới ra ngoài đã nhìn thấy Thẩm Hi.

“Thiên trường địa cửu là gì, cũng chỉ là những lời nói tùy tiện thôi. Anh chỉ yêu em có một chút, mà anh cũng không nói ra.”

Thẩm Hi ngừng hát, chán nản nhào người bỏ ra rào chắn, cô không vui nha.

Hà Chi Châu lạnh lùng cô nhìn hồi lâu, đột nhiên cảm thấy có chút cảm thông với Lâm Dục Đường. Anh bước tới gần Thẩm Hi, muốn xác định xem có phải cô đang mộng du hay không?

Thẩm Hi vẫn đang vất vẻo trên lan can, nghe thấy có tiếng bước chân liền quay người lại, biết người tới là Hà Chi Châu cũng chẳng nhiệt tình lên tiếng chào, chỉ uể oải hỏi một câu: “Anh cũng không ngủ được à?”

“Ừ.” Hà Chi Châu mở miệng trả lời, sau đó đưa mắt nhìn về phía trước. Bên tai dường như chỉ có tiếng “ào ào” của sóng biển, loáng thoáng thấy ánh đèn từ đảo nhỏ xa xa, bầu trời đầy sao cũng mang theo vẻ tĩnh lặng.

Đột nhiên một trận gió biển quét tới, khí lạnh luồn vào trong thân thể, anh cảm giác chóp mũi có hơi ngứa, đưa tay lên sờ sờ nhưng lại không thấy gì. Rõ ràng vừa rồi anh ngửi thấy có một hương thơm mà.

Hà Chi Châu quay đầu sang bên cạnh nhìn cô gái đang bị gió thổi loạn mái tóc, những sợi tóc đen sượt qua mặt anh.

Sắc trời mờ mịt, màn đêm ảm đạm bao phủ ở giữa hai người. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào anh lại nhìn vào đôi mắt của Thẩm Hi. Khuôn mặt cô bừng lên như ánh sáng cuối chân trời, trong mắt của anh có cái mũi dọc dừa, mái tóc đen nhánh cùng gương mặt phiếm hồng giống như được phủ ánh bình minh của cô. Còn có hốc mắt ửng đỏ kia nữa.

Lúc này Thẩm Hi quá mức bình thản, Hà Chi Châu có chút không quen. Anh thoáng suy nghĩ rồi tốt bụng mở miệng: “Một lát nữa có thể sẽ có sấm sét đấy.” Ngụ ý là cô nên sớm trở về phòng ngủ của mình đi.

Thẩm Hi vẫn không hề nhúc nhích, một lát sau mới miễn cưỡng lên tiếng: “Cám ơn đã nhắc nhở.”

Hà Chi Châu nghĩ mình không cần phải nhiều lời nữa, anh không phải là người thích làm mình bị mất mặt, nhưng quả thực giọng nói của Thẩm Hi quá mức sa sút chán nản, trước khi đi anh vẫn nhắc cô thêm một câu: “Đã muộn lắm rồi.”

“Anh cứ yên tâm về phòng đi!” Thẩm Hi bất chợt quay đầu sang, đôi mắt đắm nước nhìn anh đứng dưới ánh đèn, quệt miệng nói: “Anh nhắc nhở tôi làm gì? Cũng đâu phải tôi ở cùng phòng với anh, anh nhanh về phòng của anh là được!”

Tâm trạng của cô sắp không xong rồi.

Hà Chi Châu cảm thấy mình đang nhìn một con hổ con đang uất ức, du thuyền khẽ lắc lư một chút, tay anh nắm lấy lan can, từ trong kẽ răng nhả ra hai chữ: “Tùy cô.”

Sau đó du thuyền lại tiếp tục rung nhẹ, còn Hà Chi Châu thì “một đi không quay đầu lại”. Cho đến khi cả du thuyền đột nhiên động mạnh nghiêng về một phía, làm anh suýt chút nữa ngã nhào xuống. Sau khi lấy lại thăng bằng, còn chưa kịp suy nghĩ gì thì dường như anh thấy có một tia sáng trắng chợt lóe qua bầu trời, rất nhanh rồi biến mất.

Hà Chi Châu dừng bước, chưa quay đầu lại mà sau lưng đã truyền đến một tiếng hét thất thanh.

Anh lập tức xoay người lại nhìn nhưng đã không thấy Thẩm Hi đâu nữa. Người mà một giây trước vẫn còn mặc chiếc áo choàng vàng nhạt đứng cạnh lan can thì hiện giờ đang cuộn một vòng trong không trung rồi cả người rơi xuống biển.

____**____**____

Khi Thẩm Hi tỉnh lại một lần nữa thì chỉ nhìn thấy Trương Nhiên đang ngồi bên cạnh. Trương Nhiên còn bưng một chén nước trong tay, giọng nói so với bình thường còn đáng yêu hơn mấy phần: “Anh. có muốn uống nước không?”

Còn ở bên kia, Hà Chi Châu đang dần dần tỉnh lại trong lồng ngực ấm áp của Lâm Dục Đường, bên cạnh anh còn có cả Hầu Tử và Tráng Hán nữa. Anh mở mắt ra, nhìn Lâm Dục Đường đang trừng ra ánh mắt đầy lo lắng, thâm tình cùng tia máu dày đặc.

Trái tim Hà Chi Châu tê rần. Lâm Dục Đường đối xử với anh tốt như thế này từ khi nào vậy?

5. Chương 5

Lúc Hà Chi Châu vẫn còn đang mơ màng chưa tỉnh lại hoàn toàn đã cảm thấy bốn phía thật ồn ào, mặt khác anh cảm thấy bản thân đặc biệt không thoải mái, giống như đang bị người nào đó ôm lấy, cơ thể bị vụn vụn thành hình vòng cung, lồng ngực còn bị thứ gì đó đè lên, hô hấp cũng không thông, sau đó anh lại nghe thấy giọng của Hầu Tử, Lâm Dục Đường, còn có cả Tráng Hán nữa.

“Nếu không thì thử hô hấp nhân tạo xem?” Giọng này chính là của Tráng Hán.

Hầu Tử không dám nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Nếu như lão Tam không dám thì cứ để mình.”

Không được!

Hà Chi Châu dựa vào ý niệm này mà mãnh liệt mở mắt, khi mở mắt ra, anh liền đối mặt với đôi mắt của Lâm Dục Đường.

Thật ra thì anh cảm thấy trong mấy người bạn cùng phòng này thì giao tình của mình và Lâm Dục Đường là nông nhất. Tính cách của anh và cậu ta đều lạnh lùng, chỉ những lúc thảo luận về bài giảng thì mới có vấn đề chung để nói.

Đây không phải là quân tử chi giao nhạt như nước mà người ta thường nói hay sao.

Nhưng anh thật không ngờ, Lâm Dục Đường lại quan tâm đến mình như vậy! Chẳng lẽ cái này gọi là thâm tàng bất lộ, một người bạn điển hình. Hà Chi Châu tự đặt giả thuyết ra mà suy ngẫm, giải thích cho cảm giác quái dị sau khi tỉnh lại của mình. Nhưng loại lý do sứt sẹo này cũng không thể khiến anh quên được sự khác lạ đó.

Ngoài ra, trong lòng anh còn sinh ra một cảm giác bất an vô cùng mãnh liệt.

Tình huống bất ngờ khiến cho Hà Chi Châu không biết phản ứng như thế nào, nhưng việc đầu tiên anh làm rất dứt khoát chính là đẩy Lâm Dục Đường ra — Một đấng mày râu như anh lại bị một người con trai khác ôm trong ngực thì còn ra thể thống gì chứ!

Tuy nhiên một giây kế tiếp, anh lại bị Lâm Dục Đường ôm vào trong ngực! Lâm Dục Đường còn sờ sờ trán của anh, tuy mệt mỏi nhưng lại dịu dàng nhìn anh mà nói: “Thật xin lỗi.”

Gì chứ!

Hà Chi Châu để phòng nhìn Lâm Dục Đường, cậu ta còn nhẹ nhàng vuốt tóc của anh nữa chứ, hành động này vô cùng không thích hợp. Anh lạnh lùng nhìn về phía Hầu Tử và Tráng Hán đang đứng cách đó không xa.

Tráng Hán mở miệng nói với Lâm Dục Đường: “Lão Tam, chắc Hi Hi nhà cậu đang giận dữ đấy, nếu người ta đã tỉnh rồi thì nhanh chóng mà vỗ về an ủi đi.”

Hi Hi? Thầm Hi? Hà Chi Châu có chút hoài nghi, không biết có phải là anh đang đang nằm mơ hay không.

Hầu Tử lúc này cũng lên tiếng: “Thôi được rồi, tôi muốn đi xem lão đại một chút.” Nói xong, Hầu Tử còn quay sang anh cười tươi rói: “Thầm mỹ nhân, có muốn ăn gì không?”

Hầu Tử đang nói chuyện với anh sao? Hà Chi Châu liền cau mày không nói lời nào, vì còn đang bận suy tư một vấn đề, rốt cuộc là mình bị điên hay bọn họ điên? Trong lòng tựa như xuất hiện một hố sâu mà miệng hố càng lúc càng rộng, cảm giác bất an mãnh liệt lúc đầu giờ lại biến thành tuyệt vọng và sợ hãi.

Cảm giác sợ hãi chưa từng có từ lúc nhỏ đến giờ vào thời khắc này chuẩn bị bộc phát.

“Bây giờ là mấy giờ?”

Hà Chi Châu mở miệng hỏi, rốt cuộc anh cũng đã nói chuyện rồi. Nhưng nghe giọng nói này của mình lại khiến cho anh phát điên! Ai có thể nói cho anh biết, tại sao giọng nói của anh lại giống hệt giọng của Thầm Hi như vậy chứ? !

Chẳng lẽ anh vẫn còn chưa tỉnh lại?

Thẩm Hi đảo mắt nhìn quanh, cảm thấy trần nhà có chút xa lạ, cô nhớ ngày hôm qua đã bị rơi xuống biển rồi mà, tuy không tính là vọt lên cạn nhưng khi vào ở trong nước vẫn có thể vùng vẫy một lúc, nhưng sau đó đã xảy ra chuyện gì? Hình như là Hà Chi Châu đã nhảy xuống cứu cô.

Thẩm Hi ở trên giường lật người, toàn thân không hề cảm thấy khó chịu chút nào cho dù đã ngâm mình trong nước biển lâu như vậy, không chỉ cảm thấy cực kỳ có tinh thần mà ngay cả đầu óc cũng rất tỉnh táo.

Cảm giác thật là đặc biệt, toàn thân từ trên xuống dưới như chưa dùng hết sức lực vậy.

Cô ở trên giường râm rì hát một bài khi thức dậy, sau đó luyện một chút vũ điệu. Trước tiên cô hít sâu rồi lại thở ra, rồi đưa tay giơ lên cao, đồng thời nâng hai chân lên, mở rộng đầu gối, áu huyết được lưu thông.

Nhưng mà?

Sao cô lại cảm giác chân của mình dài hơn rất nhiều, lại còn lớn hơn trước nữa.

Mất mớ sao? Lúc Thẩm Hi ở trên giường lăn một vòng thì cửa bị đẩy ra, Trương Nhiên cầm một cốc nước cười híp mắt đi tới: “Anh đã tỉnh rồi sao? Muốn uống chút nước không?”

Hôm nay Trương Nhiên đặc biệt xinh đẹp, giọng nói cũng trong hơn trước nhiều.

Thẩm Hi lấy tay nâng cằm lên rồi lắc đầu. Cô lại nghĩ, tối hôm qua đầu gối cô cũng bị rơi xuống biển, tại sao Lâm Dục Đường lại không ở bên cạnh cô chứ? Đối với sự thật khi tỉnh lại không nhìn thấy Lâm Dục Đường này Thẩm Hi cảm thấy vô cùng tức giận, cô nhìn sang Trương Nhiên, khẩn cầu cô ấy một chuyện: “Hi, Nhiên Nhiên.”

Nhiên Nhiên. tay Trương Nhiên đang cầm cốc nước liền run lên.

Nhiên. Nhiên. Thẩm Hi cũng chợt ngẩn ra.

Cô vừa mới nói cái gì? Không, đây là giọng của cô vừa nói sao? Thẩm Hi há miệng thở dốc, lại phát hai tiếng, âm thanh trầm thấp mang theo một chút từ tính, đây chính là một giọng nam trung tiêu chuẩn.

Ôi trời ơi! Ai đã đổi giọng của cô thành ra thế này!

Thẩm Hi lập tức ngồi phắt dậy, vừa rồi cô còn tưởng rằng Hà Chi Châu đang ở trong phòng này chứ, liền giảo dác nhìn chung quanh, nhưng trong phòng này chỉ có một mình Trương Nhiên mà thôi.

Chuyện này là thế nào? Con tim của Thẩm Hi liền run rẩy, muốn khóc, cúi đầu nhìn tay của mình, ngón tay thon dài, các đốt rất rõ ràng.

Tay rất đẹp, nhưng đây là tay của đàn ông mà.

Cô liền mở lòng bàn tay ra, chỗ đó rịn ra rất nhiều mồ hôi, toàn bộ chỗ mồ hôi này đều là do bị kinh sợ mà xuất hiện.

Thẩm Hi liền hít sâu một hơi, sau đó hoảng hốt chạy như bay vào phòng vệ sinh, khi nhìn thấy trong gương khuôn mặt của một người con trai thì liền thét lên chói tai.

Gương mặt này, chính là mặt của Hà Chi Châu .

Tính của Hà Chi Châu từ nhỏ đã chín chắn, luôn già dặn hơn tuổi của mình. Theo như lời của ông ngoại thường nói: “Chân chính tự mình cố gắng, gặp chuyện cũng không sợ hãi” mà bản thân anh cũng cho rằng đã là một người đàn ông, phải làm được một chữ “Ổn”. (Ổn ở đây có nghĩa là vững vàng, không lung lay, không thay đổi)

Chỉ là hiện tại, khi đối mặt với gương mặt này ở trong gương, anh liền thấy có chút không “Ổn” rồi.

Trong gương là gương mặt của Thẩm Hi, còn cả hình dáng, chân, tay nữa toàn bộ đều là của Thẩm Hi. Bởi vì bị kinh sợ mà gương mặt ở trong gương có chút tái nhợt, đôi môi mím chặt, chân mày cơ hồ nhíu thành một đường, cặp mắt xinh đẹp tối lại

Hà Chi Châu cảm nhận được sự tuyệt vọng không thể chống cự lại này vô cùng rõ ràng. Đường như anh không thể thở được, anh hoài nghi hô hấp của mình không thông như vậy là bởi vì nguyên nhân đằng trước ngực có nhiều thêm một chút thịt.

Anh ở trong phòng vệ sinh suy nghĩ một chút, cho đến khi có một tiếng thét truyền đến bên tai —— tiếng thét chói tai đó mang theo chất giọng đặc trưng vốn có của anh.

Hà Chi Châu đại khái đã đoán được vài phần liên tông cửa xông ra ngoài.

Lâm Dục Đường vẫn đang ở bên ngoài, kéo tay của anh lại lo lắng hỏi: “Hi Hi.”

Hà Chi Châu làm gì có thời gian mà để ý đến Lâm Dục Đường, nhưng lại bị cậu ta nắm chặt đến mức không thể động đậy, lửa trong lòng đang bốc cháy hừng hực cho nên liền hất tay của Lâm Dục Đường ra, vội vã đi tìm Thẩm Hi.

Anh đi vào phòng của Thẩm Hi thì nhìn thấy Trương Nhiên, Trương Nhiên liền lên tiếng hỏi thăm: “Hi Hi.”

Hà Chi Châu liền vội vàng đẩy Trương Nhiên ra khỏi cửa.

Sắc mặt của Trương Nhiên không vui, đang muốn mở miệng thì cửa nặng nề “cạch” một tiếng, liền đóng lại.

Lúc đó ở ngoài cửa trừ Trương Nhiên ra còn có Lâm Dục Đường, Hầu Tử và Tráng Hán.

Lâm Dục Đường liền gõ cửa gọi: “Hi Hi!”

Tráng Hán liền kéo Lâm Dục Đường lại, trấn an: “Hi Hi được lão đại cứu lên, cô ấy nhất định rất lo lắng cho lão đại, nên vội vã đi xem lão đại thì cũng không có gì quá đáng cả, lão Tam cậu cũng đừng nghi ngờ gì.”

Lâm Dục Đường: “.”

Hầu Tử cũng vỗ vỗ bả vai Lâm Dục Đường, hành động thay cho lời nói. Trong đầu của cậu ta thì lại đang suy nghĩ: “Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu dù gì cũng là anh em của mình, môi hở răng lạnh, nếu như sau này xuất hiện tình huống cầu huyết tranh giành tình yêu thì cũng thật là khó xử!”

Hà Chi Châu ở trong phòng vệ sinh tìm được Thẩm Hi, không, phải nói là tìm được thân thể của “Mình” mới đúng. Anh liền đẩy cửa kính màu trắng ra đi vào, Thẩm Hi liền trở mắt nhìn anh.

Trời ạ, quả nhiên là hình dáng như vậy! Thật là muốn điên lên rồi.

“Anh”

“Cô.”

“Chúng ta?”

“Chúng ta.”

Nhìn nhau nhưng không thốt nên lời, chỉ muốn khóc.

“Hu hu. Tại sao lại có thể như vậy chứ.” Thẩm Hi dậm chân, lấy hai tay che mặt, ở trong phòng vệ sinh mà đi tới đi lui.

Hà Chi Châu cũng rất đau đầu, nhất là nhìn thấy thân thể của mình bị hành động của Thẩm Hi giày xéo như vậy. Anh liền trầm mặt nhắc nhở cô một câu: “Có thể đừng dậm chân hay không !”

Thẩm Hi liền cắn cắn môi dưới, ngồi xổm xuống, chống cằm lên, ủy khuất nhìn Hà Chi Châu chằm chằm, cuối cùng bởi vì không chịu được hiệu quả thị giác kia liền cứng rắn hất đầu nói.

Hà Chi Châu cũng nhìn Thẩm Hi, trông cô như một mặt trời nhỏ đứng ở góc tường trong cái áo len kẻ caro. Nhưng lúc này có thể không làm nũng được hay không! Nếu như muốn làm nũng, cũng không nên dùng cơ thể của anh chứ? Với dáng vẻ như bây giờ, còn không bằng cô cứ dậm chân đi!

Hà Chi Châu xoa xoa trán, đầu đau như búa bổ.

.

Chuyến du lịch này vì chuyện ngoài ý muốn kia mà tất cả mọi người đều muốn nhanh chóng trở về thành phố S. Buổi trưa mọi người quyết định sau khi ăn cơm xong sẽ bay về thành phố S.

Bữa trưa ăn ở nhà hàng Cửu Long của Thanh Đảo, phong cảnh bên trong rất ưu nhã, mà thức ăn được các trang web đánh giá rất tốt. Nhưng Hà Chi Châu thật sự không có chút khẩu vị nào, dựa người vào thành ghế, tầm mắt thỉnh thoảng quét qua Thẩm Hi một cái.

Ánh mắt như thế ở trong mắt người khác thì lại hoàn toàn được coi là có vấn đề, nhất là Lâm Dục Đường, đáy lòng giống như bị chìm vào đáy biển không có cách nào ngoi lên được.

Thanh Đảo có một món cháo rất nổi tiếng ngon nhất nước, Thẩm Hi từ khi ở thành phố S đến đây lúc nào cũng muốn ăn thử xem thế nào, cho nên bữa trưa vừa kết thúc. Lúc mọi người lục đục chuẩn bị trở về thành phố S, cô nhất thời quên diện mạo hiện tại của mình, liền nói với Lâm Dục Đường: “Nhưng tôi còn muốn thưởng thức món cháo ở đây nữa.”

Gì chứ.

Lâm Dục Đường cũng không thèm để ý đến cô.

Lúc bấy giờ Thẩm Hi mới bừng tỉnh, chợt nhớ ra rằng hiện tại mình đang là con trai, mà đã là con trai thì không có quyền nũng nịu. Thẩm Hi liền nhìn Hà Chi Châu, nhưng anh ta đã hất mặt lên, rõ ràng là không muốn để ý đến cô.

Một lát sau, anh đành phải lên tiếng: “Tôi sẽ đi cùng với anh.” Sau đó liền nói với mấy người kia: “Chúng ta gặp nhau ở sân bay nhé.”

Việc này thì.

Đến cùng là muốn náo loạn như thế nào nữa chứ! Lâm Dục Đường rất tức giận, cau mày nhìn Hà Chi Châu, giọng nói vô cùng gượng gạo: “Thẩm Hi, em rốt cuộc có muốn đi chung với anh hay không đây?”

Hà Chi Châu làm bộ như không nghe thấy, Thẩm Hi liền quyết định hay là cứ đi ăn cháo trước rồi hẵng tính.

Cuộc sống cứ như một vở kịch, nói thay đổi liền thay đổi ngay, nói đội nón xanh thì lập tức bị đội ngay lên đầu. Lúc Thẩm Hi và Hà Chi Châu rời đi, Hầu Tử liền vỗ vỗ vai Lâm Dục Đường, cười hòa giải: “Có phải Thẩm mỹ nhân đang cố ý kích thích cậu hay không?”

Lâm Dục Đường cũng không nói gì, hiện tại chỉ muốn tìm người đánh nhau một trận cho hả.

Thẩm Hi vui vẻ đi đến quán ăn có món cháo nổi tiếng cả nước, trước cửa tiệm là một hàng người thật dài, bên trong hàng hầu hết đều là các cặp đôi trẻ tuổi. Thẩm Hi mua hai phần, tay cô cầm một phần để ăn còn một phần khác thì để Hà Chi Châu cầm giúp mình.

Thật ra thì phần kia Thẩm Hi mua cho Hà Chi Châu nên khi thấy anh nói không ăn thì liền hỏi: “Anh thật sự không ăn à?”

Hà Chi Châu nhìn Thẩm hi, bởi vì chiều cao của hai người có sự chênh lệch nên bây giờ khi nói chuyện luôn phải ngẩng đầu lên, anh từ trong miệng nặn ra một câu: “Tôi không có tâm tình tốt như cô.”

Tâm tình của Thẩm Hi dĩ nhiên cũng không tốt gì, nhưng mà chuyện này không phải cứ tức giận là có thể giải quyết được, hơn nữa trước đó ở trong khách sạn, không phải anh và cô đã thương lượng xong rồi sao? Tạm thời chuyện này sẽ không nói cho người khác biết.

Thẩm Hi liền thở dài nhưng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nên liền vui vẻ cười “Hi hi” hai tiếng: “Vậy thì tôi được ăn thêm một phần nữa rồi.”

Thật ra thì cô vẫn luôn nhiệt tình với những đồ ăn ngon, sức ăn cũng không nhỏ, mặc dù cô thuộc tạng người ăn nhiều cũng không béo, nhưng dù sao chuyên ngành của cô là môn múa cho nên hình thể và khuôn mặt đối với cô mà nói quan trọng tựa như thành tích của cuộc thi vậy.

Cho nên trước kia cho dù có thêm cỡ nào cô vẫn luôn phải khống chế bản thân mình.

Nhưng mà bây giờ. Thắm Hi sau khi nghĩ đi nghĩ lại tâm trạng liền khá hơn nhiều, khó có thể diễn tả bằng lời được. Từ lúc cơ thể bị hoán đổi một cách không lý giải được cho đến bây giờ, tâm trạng của cô lúc nào cũng phập phồng như cá nằm trên thớt. Cảm giác này cũng giống như khi xui xẻo bị thụt xuống một cái hố to, trong lúc vô cùng tuyệt vọng thì lại đào được vàng trong đó.

Thắm Hi đã vui vẻ lên rồi, nhưng Hà Chi Châu vẫn lạnh lùng như vậy. Cô đưa tay vỗ vào bả vai của Hà Chi Châu, nói: “Thuyền tới đầu cầu ắt sẽ thẳng, nếu tình hình đã như vậy rồi, thì chúng ta phải nghĩ đến những mặt tốt của nó.”

“Ví dụ?” Hà Chi Châu lạnh giọng hỏi.

Thắm Hi suy nghĩ một chút, đứng ở vị trí của Hà Chi Châu mà suy nghĩ thì cô cũng không biết anh ta có thích hay không nhưng đã là con trai ai mà chẳng thích cơ chứ. Vì vậy cô liền nhìn Hà Chi Châu cẩn thận mở miệng: “Ví dụ như. . . các bạn gái ở ký túc xá của chúng tôi đều là mỹ nữ cả. . . .”

“A, vậy sao? Hà Chi Châu liền ”Ha ha” cười lên, dĩ nhiên đây không phải là nụ cười thật lòng của anh, ngược lại bên trong tiếng cười này hình như đang ẩn chứa một sự tức giận. Anh đứng im nhìn Thắm Hi, từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Cảm ơn đã nhắc nhở.”

Sau khi đánh chén xong món cháo nổi tiếng cả nước, Thắm Hi và Hà Chi Châu liền bắt taxi ra sân bay tập trung với mọi người. Lúc Thắm Hi thấy Lâm Dục Đường theo thói quen liền đi đến ngồi cạnh anh nhưng chưa kịp ngồi đã bị Hầu Tử kéo lại. Hầu Tử nháy mắt với cô mấy cái: “Lão đại, đó là chỗ của Thắm mỹ nhân, chúng ta ngồi ở bên kia.”

Thắm Hi bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đổi sang ngồi chỗ kia.

Chuyến bay từ Thanh Đảo đến thành phố S bị trễ mất hai tiếng bởi vì kiểm an có vấn đề. Thắm Hi ngồi đợi có chút nhàm chán, trước lúc đến đây Hà Chi Châu đã dặn cô không được nói chuyện nhiều. Vì không thể nói chuyện, cho nên chỉ có thể uống nước.

Cứ uống như thế, cô liền phát hiện ra một vấn đề cực kỳ nghiêm túc —— cô buồn đi vệ sinh rồi.

6. Chương 6: Chương 6

Thắm Hi ngồi một chút lại đứng lên, lát sau lại ngồi xuống. Rốt cuộc Hầu Tử ngồi cạnh cô hỏi thăm một câu: “Lão đại, cậu làm sao vậy?”

Thắm Hi nhìn Hầu Tử: Cô muốn đi tiểu, cô muốn đi tiểu!

Hầu Tử chẳng hiểu gì cả, Hà Chi Châu ngồi cách đó không xa cũng ngẩng đầu nhìn về phía Thắm Hi đang cố gắng nhịn tiểu. Anh cảm thấy tính tình mình tốt hai mươi mấy năm trong vòng 24 giờ vừa qua đã biến mất hầu như không còn một mảnh rồi.

Anh muốn mặc kệ cô, nhưng. Nếu như cô không cẩn thận tè dầm ra quần. hậu quả không thể nào mà tưởng tượng nổi.

Hà Chi Châu đứng lên: “Tôi muốn đi phòng vệ sinh.”

Thắm Hi chợt thấy được một tia sáng hi vọng phía cuối đường hầm, vội vàng đứng lên: “Tôi cũng muốn đi.”

Hai người song song rời đi, tâm tình của mấy người ở lại rất phức tạp. Bọn họ nhìn Lâm Dục Đường không có biểu hiện gì, cũng không biết nên nói gì để an ủi nữa.

Hà Chi Châu thật là quá đáng! Sao có thể đào góc tường của anh em giữa ban ngày ban mặt như thế này. Đã vậy trước đó còn làm ra vẻ không thích Thẩm mỹ nhân, kết quả là người ta muốn đi nhà vệ sinh, cũng “hấp tấp” đòi đi theo.

Giả dối! Bất lương!

Thẩm Hi thực sự không nín nổi nữa, vừa tới cửa phòng vệ sinh thì khom gập người xuống. Cô nhìn Hà Chi Châu cầu cứu, ánh mắt hẹp dài ướt ướt nước: “Ồi má ơi. muốn tè ra quần luôn rồi. Làm sao bây giờ?”

Hà Chi Châu hít sâu một hơi: “Thẩm Hi, chuyện này tôi cũng rất muốn giúp cô nhưng không thể làm được. Nhà vệ sinh nam ở bên trái, cô vào đi.”

Thẩm Hi bĩu môi, bướng bỉnh nói: “Không đi!”

Hà Chi Châu cười lạnh: “Tùy cô, xem cô nhịn được bao lâu!”

Không phải Thẩm Hi không muốn đi, mà là do cô có chướng ngại ở trong lòng. Từ nhỏ tuy có một chút tính cách của một nữ lưu manh, nhưng khi nhìn thấy mấy người đàn ông từ nhà vệ sinh nam đi ra, trong đó có một bác trai còn để vương cả nước tiểu ra quần thì..... Tóm lại, hình ảnh đó thật sự rất đẹp, cô không nhìn nổi.

Thẩm Hi vẫn không dám đi vào, sau đó cô từ bụng ta suy ra bụng người, nhìn Hà Chi Châu suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Anh thì sao?”

Hà Chi Châu biết Thẩm Hi đang hỏi mình cái gì, mặc dù có chút chuyện anh đã sớm nghĩ đến, nhưng gương mặt vẫn hơi ửng hồng. Anh quay mặt sang một bên, bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng trả lời: “Trước mắt tất cả đều ổn.”

Trước mắt tất cả đều ổn. Thẩm Hi muốn khóc quá rồi. Cuối cùng cô khẽ cắn răng, vọt nhanh vào nhà vệ sinh.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đây là lần đầu tiên Thẩm Hi quang minh chính đại được đi thăm quan nhà vệ sinh nam. Không giống như nhà vệ sinh nữ, bên trong còn có một dãy bồn dùng để tiểu tiện. Thẩm Hi chọn một cái vừa mắt nhất, hít sâu một hơi lấy tinh thần tiến lên.

Một lát sau, có một thanh niên trẻ tuổi bước vào, anh ta giải quyết rất nhanh gọn. Trước khi đi còn nhìn Thẩm Hi đang đứng thẳng bất động một cái, ánh mắt tò mò.

Thẩm Hi móc điện thoại di động từ trong túi ra, làm bộ như đang bấm điện thoại.

Một lát sau, lại có hai người nữa đi vào, đứng thẳng nhắm ngay vào mục tiêu, chậm rãi giải quyết. Sau đó trước khi ra ngoài cũng cùng nhau liếc nhìn Thẩm Hi. Thẩm Hi cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn.

Tay cô đổ đầy mồ hôi, hai chân run run. Cô nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài một chút, nhân lúc không có ai vội vàng cởi thắt lưng ra. Kết quả là lúc sờ tới thắt lưng, cô mới phục hồi lại tinh thần. Có cần phải cởi thắt lưng ra đâu, có khóa quần rồi mà.

Thẩm Hi lại vòng thắt lưng thắt lại như cũ.

Người đang sốt ruột thì không thể có suy nghĩ sáng suốt, Thẩm Hi đứng ở trước bồn tiểu tiện suy tư một hồi. Tại sao đàn ông nhất định phải đứng để đi tiểu nhỉ? Sao lại không có người nào ngồi đi tiểu? Nhất định là bởi vì không có ai dẫn đầu, mà cô có thể làm người tiên phong ọi người nha.

Nghĩ tới đây, Thẩm Hi “trong lòng quyết tâm” đẩy cửa phòng đơn ra.

Lúc đi ra, Thẩm Hi thấy Hà Chi Châu đẹp trai dựa vào bức tường bên ngoài, trong lòng cũng biết anh đang chờ mình. Cô giống như một đứa trẻ đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, có chút hưng nhìn anh ra dấu tay “OK”.

Hà Chi Châu thấy cô thuận lợi đi ra ngoài thì cũng yên lòng. Nhưng tâm tình hiện giờ của anh rất bức bối, nên không đáp lại tin mừng thắng lợi của Thẩm Hi, trực tiếp đi qua cô trở về. Thẩm Hi nghĩ có lẽ là Hà Chi Châu không được tự nhiên cái gì đó, cô đi ở bên cạnh, lên tiếng giải thích: “Cái gì tôi cũng không thấy.”

Đúng là giấu đầu hở đuôi. Hà Chi Châu tạm thời không muốn cùng Thẩm Hi nói chuyện, nên ngay cả giọng nói của cô cũng không muốn nghe.

——**——**——

Trên máy bay, Thẩm Hi cùng Hầu Tử ngồi chung một chỗ, Hầu Tử đang chơi trò chơi. Thẩm Hi có hơi nhàm chán ghé đầu qua nhìn, lại thấy cực kỳ hấp dẫn. Trò chơi này có độ khó rất cao, trước kia cô cũng đã từng chơi thử, nhưng vì có mỗi cửa đầu tiên mà mãi cũng không qua nên từ bỏ luôn.

Thẩm Hi thấy Hầu Tử chơi trò chơi vô cùng xuất sắc, tán thưởng một câu từ tận đáy lòng: “Hầu Tử, cậu thật lợi hại!”

Được khen một câu mà Hầu Tử không những không cảm thấy vui mừng mà ngược lại hết cả hứng thú muốn chơi. Ôi cứng họng! Cái trò chơi này Hà Chi Châu đã chơi qua hết rồi, bây giờ cậu ta lại nói mình lợi hại, là đang cố ý mỉa mai mình sao?

Mặc dù Hầu Tử là một người bạn cùng phòng cực kỳ tốt nhưng cũng không thêm đùa giỡn lại, chỉ nhàn nhạt trả về một câu: “Nào có, sao có thể so được với cậu!”

Cái gì đây! Thẩm Hi sờ sờ lỗ mũi một cái, quay lưng về phía Hầu Tử nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Hơn một giờ sau, cuối cùng cũng từ Thanh Đảo về tới thành phố S. Ra khỏi sân bay, mọi người gọi taxi đi về cửa nam của S đại, cũng chính là cửa bắc của Học viện Sư phạm. S đại cùng Học viện Sư phạm của Thẩm Hi đối diện với nhau, ở giữa là một khu phố buôn bán.

Từ Thanh Đảo đến sân bay, lại quay lại cửa trường học. Trong khoảng thời gian này, Thẩm Hi suy nghĩ rất nhiều, có điều tốt, cũng có điều lo lắng. Cuối cùng cô tận lực khiến mình không nghĩ đến những điều không hay, chỉ nghĩ đến những điều tốt đẹp thôi: Ví dụ như cô có thể cùng Lâm Dục Đường ở chung một phòng ký túc xá này; ví dụ như cô có thể dùng thân thể của Hà Chi Châu để ăn uống thỏa thích này; ví dụ như cô có thể biết Lâm Dục Đường rốt cuộc có làm chuyện gì có lỗi với cô hay không.

Thẩm Hi suy nghĩ miên man, kết quả là nghĩ đến những điều tốt quá nhiều, khéo miệng cũng nhếch cả lên. Tráng Hán thấy vậy liền nói, “Tâm tình của lão đại không tệ nhỉ?”

“Bình thường thôi.” Thẩm Hi đã có thể thích ứng với việc Hầu Tử cùng Tráng Hán gọi cô là lão đại. Cô vui vẻ nhảy xuống xe, vòng ra cốp sau lấy hành lý. Lúc cô định đem valy của mình xách ra ngoài thì một đôi tay thon dài giằng mất valy màu hồng trong tay cô. Chủ nhân của đôi tay đó là Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường còn lạnh nhạt nói với cô một câu: “Cảm ơn.”

Thôi xong! Thẩm Hi nhìn xuống hai bàn tay trống trơn, lại ngược lên nhìn hành lý một chút. Nó đã không còn là của cô nữa rồi.

Lâm Dục Đường nói với mấy người Hầu Tử: “Tôi đưa Hi Hi trở về ký túc xá, các cậu cứ về trước đi.” Nói xong, anh đi tới bên cạnh Hà Chi Châu.

Thẩm Hi: “.”

Hà Chi Châu: “.”

Hà Chi Châu liếc nhìn cửa nam S đại, lại đưa mắt nhìn qua cửa bắc của Học viện Sư phạm ở bên trái, anh tận lực khiến bản thân mình không quá kích động. Chỉ có điều nhìn thấy các nữ sinh ra ra vào vào qua cửa trường học, thì thực sự không có cách nào giữ nổi bình tĩnh nữa.

Cơn ác mộng của anh, chính thức bắt đầu!

Ngược lại với cửa bắc Học viện Sư phạm đều là các nữ sinh, khi theo Hầu Tử trở về ký túc xá, dọc đường đi, Thẩm Hi thấy 80% bạn học gặp được đều là giống đực. Túi hành lý của Hà Chi Châu có hơi nặng, Thẩm

Hi nhìn vóc người cao lớn vạm vỡ của Tráng Hán, quay sang anh ta nở nụ cười: “Này, Chu Thần, cậu giúp tôi một chuyện được không?”

Chu Thần lặng lẽ nhận lấy túi hành lý mà lão đại đưa, ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại cảm thấy chuyến đi này lão đại hành động quả thực rất quá phận. Mới đầu là khi để Lâm Dục Đường, sau đó là mĩ mai Hầu Tử, bây giờ lại đến lượt anh ta bị bắt nạt.

Thẩm Hi tâm tình phức tạp đi qua con đường toàn cây hoa hòe trong khuôn viên trường, trên đầu có tiếng chim chóc vỗ cánh rộn ràng. Kỳ thực, cô đặc biệt yêu thích S đại, sau khi thi tốt nghiệp trung học, dù nằm mơ cô cũng muốn thi đỗ vào S đại, rồi cùng Lâm Dục Đường có đôi có cặp với nhau. Đáng tiếc đời không như mơ, cuối cùng cô dựa vào điểm thi nghệ thuật mà vào Học viện Sư phạm nằm sát vách với S đại.

Nhưng Thẩm Hi ngàn vạn lần không nghĩ tới, hôm nay bỗng dưng lại được như ước nguyện. Cô rất muốn cùng Lâm Dục Đường ở S đại có đôi có cặp, hơn nữa bây giờ còn thân thiết đến mức ở chung một phòng ký túc xá.

Cho nên mới nói, có những khi cuộc đời này thật kỳ diệu!

Nghĩ ngợi xong, Thẩm Hi khoan khoái nhẹ nhàng, bước chân cũng trở nên linh hoạt nhanh nhẹn hơn. Quanh năm học võ đạo đã quen, dáng bước đi của cô rất chuẩn; hơn nữa gần như là có thể đi trên một đường thẳng, có đoạn còn bước rộn rên như mèo nữa.

Hầu Tử cùng Tráng Hán đi theo sau Thẩm Hi, nhìn lão đại đang đi ở phía trước, có cảm giác là lạ. Đang nghi hoặc khó hiểu thì Thẩm Hi chợt ngoái đầu lại, nhìn bọn họ thúc giục: “Các cậu nhanh lên một chút!”

Hai người rối rít bước nhanh hơn, đuổi theo bước chân “uyển chuyển” của lão đại.

Còn ở bên kia, Hà Chi Châu được Lâm Dục Đường đưa về lầu dưới ký túc xá. Hai người một đường không hề mở miệng nói chuyện. So với Thẩm Hi lú lú nói chuyện không ngừng lúc trước, hiện giờ Lâm Dục Đường cảm thấy rất không quen: “Thẩm Hi”.

Lâm Dục Đường chủ động mở miệng: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi.”

Hà Chi Châu thở dài trong lòng, hiểu rõ cảm giác bị thất bại của Lâm Dục Đường, nhưng anh cũng đâu phải Thẩm Hi thực sự, lực bất tòng tâm thôi. Anh đưa tay lên vỗ vai Lâm Dục Đường: “Không cần đâu, lát nữa tôi còn có chuyện, anh cũng bận rộn mà. Hơn nữa sắp tới tôi cũng không có nhiều thời gian rảnh, anh không cần tới tìm tôi nữa đâu. Cứ như vậy đi, đi đường thông thả.”

Tâm tình Lâm Dục Đường một đường tuột dốc. Anh mấp máy môi nhưng không lên tiếng. Cả quãng đường về anh dụi dằm lấy lòng như vậy, thế mà một chút hiệu quả cũng không có. Ngoài cảm giác thất bại ra, còn cảm thấy hơi buồn bực nữa. Cuối cùng nặn ra một chữ “Được”, xoay người tiêu sái rời đi.

Hà Chi Châu nhìn bóng lưng của Lâm Dục Đường, chỉ có bất đắc dĩ. Anh cúi đầu nhìn valy hành lý màu hồng ở dưới chân, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề —— anh phải lên phòng nào của ký túc xá đây?

Thẩm Hi đi lên phòng ký túc xá của Lâm Dục Đường. Trước kia mỗi lần cô nói muốn lên xem phòng của anh thì Lâm Dục Đường luôn nói đó là phòng của đàn ông, nhất quyết không cho cô đi lên. Nhưng khẳng định là anh không thể ngờ được hiện tại cô có thể đường đường chính chính mà ra vào phòng ký túc xá của anh rồi.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại di động ở trong túi vang lên, Thẩm Hi lấy điện thoại của Hà Chi Châu ra nhìn một chút. Khi còn ở Thanh Đảo, hai người đã đổi điện thoại cho nhau. Sau đó cùng giao ước: Không được nghe điện thoại linh tinh, không được gọi điện thoại linh tinh, cũng không được đọc tin nhắn linh tinh.

Thẩm Hi nhìn dãy số xa lạ hiển thị trên màn hình, không bắt máy.

Một lát sau, chuông di động lại vang lên, vẫn là số điện thoại kia; lúc này Thẩm Hi mới thấy dãy số này có chút quen thuộc. Nhưng vẫn vô cùng có khí tiết, quyết không nghe máy.

Thêm một hồi nữa, điện thoại báo có tin nhắn mới: “Nghe điện thoại!”

A! Thẩm Hi khóe mắt giật giật mấy cái, cái số điện thoại này không phải là của mình sao? Sau khi nhận ra, cô lập tức bấm máy nghe điện thoại, đầu bên kia truyền đến giọng nói cực kỳ tức giận của Hà Chi Châu: “Phòng ký túc xá của cô là phòng nào?”

Thẩm Hi chạy vào phòng vệ sinh, tranh thủ nói thật nhanh tăng lầu cùng số phòng cho Hà Chi Châu. Nghe xong, Hà Chi Châu cũng không lập tức cúp điện thoại, mà còn nói thêm cho Thẩm Hi nghe một số vấn đề cần chú ý. Ví dụ như nói qua vài thói quen của các cậu bạn cùng phòng.

Thẩm Hi nghiêm túc lắng nghe, Hà Chi Châu nói xong liền hỏi: “Cô có điều gì muốn nói cho tôi biết không?”

Thẩm Hi suy nghĩ một chút: “Bạn cùng phòng của tôi rất tốt.”

Hà Chi Châu: “.”

Thẩm Hi đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Còn có. Hạ Duy Diệp thích anh.”

Hà Chi Châu: “Điều này cô đã nhắc đi nhắc lại nhiều lần lắm rồi.”

Gần tối, Thẩm Hi cầm phiếu ăn của Hà Chi Châu cùng bọn Hầu Tử đi ăn cơm tối. Kết quả là lúc quét thẻ bỗng phát hiện ra bên trong có một hơn một nghìn NDT. Trong lòng Thẩm Hi cảm thấy Hà Chi Châu thật khờ, sao lại ngốc tới mức để nhiều tiền trong phiếu ăn như vậy.

Gần tối, Hà Chi Châu ở Học viện Sư phạm một mình đi tới phòng ăn ăn cơm. Anh tùy tiện chỉ vài món ăn, đến lúc quét thẻ mới phát hiện ra bên trong phiếu ăn chỉ còn đúng 3 NDT.

7. Chương 7

Bởi vì phiếu ăn chỉ còn mỗi ba đồng nên khiến cho Hà Chi Châu lập tức bốc hỏa, đứng chết lặng ở đó, dì ở gần tin thấy đáng dấp cô cũng không đến nổi nào liên tục bụng đề nghị: “Nếu không thì mượn đỡ thẻ của bạn nào đó cũng được?”

Hà Chi Châu liền nói không cần, đang định xoay người rời khỏi đó thì một cánh tay trắng nõn liền đưa thẻ ra: “Quẹt của mình đi.”

Khi Hà Chi Châu quay đầu lại đập vào mắt anh là một cô gái có gương mặt thanh tú. Hà Chi Châu liền lên tiếng cảm ơn rồi bẻ đĩa cơm của mình tìm một chỗ để ngồi xuống.

Trần Hàn cũng ngồi xuống trước mặt của Hà Chi Châu, tùy tiện hỏi một câu: “A Hi, cậu đi Thanh Đảo thấy như thế nào?”

Hà Chi Châu liền ngược mắt lên nhìn, cô gái trước mắt này anh cũng biết, hình như tên là Trần Hàn. Ở trong tiệc sinh nhật của Hạ Duy Diệp cũng đã gặp mặt qua, cô ta cũng chính là bạn cùng phòng của Thẩm Hi. Trong bữa tiệc sinh nhật ấy anh đã phải bỏ ra gần như tất cả sức chịu đựng của mình, tuy nhiên cũng mơ hồ cũng nhận thấy được Trần Hàn với Hạ Duy Diệp và Thẩm Hi có chút vấn đề.

Đúng là con gái, ngay cả đánh rắm cũng vẫn mong mình là nhất!

Hà Chi Châu cũng trầm mặc không nói gì.

Trần Hàn lại nhanh mồm nhanh miệng hỏi han, sau đó còn nói đến cả Hạ Duy Diệp nữa, Hà Chi Châu nghe câu được câu không, cảm thấy bên tai cứ ong ong. Có điều Trần Hàn này nói chuyện cũng rất có tài, mỗi một câu đều có thể nói rất hàm súc, câu nào cũng đều quạt gió thổi lửa cả.

Hà Chi Châu cũng không còn khẩu vị nữa, ăn qua loa vài miếng rồi đi ra khỏi canteen. Anh cũng không muốn trở về ký túc xá nữa, hiện tại đầu anh đang phát điên sắp nổ tung rồi. Anh vào quán net, tâm tình xuống thấp đến nỗi lần đầu tiên muốn trả thù xã hội.

Anh bắt đầu mở máy vi tính lên, mười phút sau liền đi ra.

Và năm phút sau, hệ thống máy tính của Học viện Sư Phạm toàn bộ bị tê liệt.

Hà Chi Châu trở lại ký túc xá, anh ở ngoài cửa gỗ hai cái, sau khi gõ xong lại tự mắng mình quả thật là có bệnh. Rồi trực tiếp đẩy cửa đi vào, bên trong ba người kia cũng đã về đến phòng, mỗi người mỗi tư thế, người thì giặt quần áo, người thì giang tay giang chân, còn người còn lại thì đang ngồi ở trên giường gặm táo.

Còn chỗ của anh ở đâu đây? Hà Chi Châu quét mắt bốn phía.

Bộ bàn ghế số một, bừa bộn, dơ bẩn, trên ghế còn để một túi đồ ăn vặt, mặt bàn còn có vài cái bánh bích quy, anh nhìn đến cô gái đang ngồi ở trên giường gặm táo, chắc hẳn chủ nhân của bộ bàn ghế này là Đậu Đậu.

Bộ bàn ghế số hai thì gọn gàng sạch sẽ, phía trên cũng có ít đồ đạc, chỉ là trên giá sách lại dán đầy giấy note. Đây chắc là chỗ ngồi của cô bạn Trần Hàn đang giặt quần áo ở kia.

Bộ bàn ghế số ba, tuy sạch sẽ chỉnh tề, nhưng rất nhiều đồ, các loại mỹ phẩm xếp thành từng dãy hàng ngũ chỉnh tề, hơn nữa nhãn hiệu toàn bộ đều quay ra phía ngoài chắc là để khoe khoang Đây hẳn là chỗ của Hạ Duy Diệp rồi.

Cuối cùng Hà Chi Châu liền nhìn về phía bộ bàn ghế thứ tư, thật là lộn xộn! Nhưng mặc dù bừa bãi lộn xộn lại không đến nỗi bẩn, đồ dùng trên mặt bàn ngổn ngang xếp thành một đống, trừ những thứ đó ra, trên bàn còn có một chậu cá cảnh nữa.

Trên bàn học của Lâm Dục Đường cũng nuôi một con cá. Cho nên không cần phải nghi ngờ chút nào cái bàn này chính xác là của Thẩm Hi. Hà Chi Châu liền đi về phía bàn số bốn, ngồi xuống. Mọi người trong phòng cũng không thèm để ý chút nào, lựa chọn này của anh vô cùng chuẩn xác.

Hà Chi Châu bắt đầu thu dọn đồ đạc, sau đó liền cầm một gói thịt bò khô còn nguyên cho vào thùng rác, vừa định vứt đi thì có một đôi tay ngăn anh lại: “A Hi cậu không ăn sao? Cho mình nhé”

Hà Chi Châu không chịu nổi, đem thịt bò khô nhét vào trong tay của Đậu Đậu.

Đậu Đậu liền cười sung sướng: “Cám ơn A Hi.”

Hà Chi Châu liền thấy run rẩy cả người. Đang muốn đi về, thì Hạ Duy Diệp chen vào - dùng giọng nói đầy khinh thường nói với Đậu Đậu: “Đậu Đậu, cậu không xấu hổ sao, đồ người ta không cần còn nhặt về ăn, mẹ cậu từ nhỏ không dạy cậu sao?”

Đậu Đậu bị Hạ Duy Diệp nói thế, mặt lập tức đỏ lên gay gắt nói: “Không vấn đề, mình và A Hi quan hệ rất tốt.”

Hà Chi Châu thấy nhàm chán liền đi về chỗ ngồi của mình, mở máy vi tính của cô lên lại phát hiện đầu óc như cô mà vẫn có thể đặt mặt khẩu nữa cơ đấy. Anh chán ngán ngồi giải mật mã, sau khi giải mã xong liền cười lạnh, mật mã ——1234 vô cùng đơn giản.

Đây là lần đầu tiên anh giải mật mã mà không cảm giác thành tựu nhất

Lâm Dục Đường không biết đi nơi nào, hơn chín giờ tối mà vẫn chưa thấy về. Thẩm Hi ở trong phòng cũng có chút nhàm chán, mà Hầu Tử và Tráng Hán thì lại đang cắm đầu vào chơi điện tử.

Thẩm Hi mở máy vi tính lên xem phim thần tượng đang thịnh hành, vì sợ âm ỉ đến mấy người Hầu Tử nên liền đeo tai nghe vào. Trong lúc cô đang xem hăng say thì Hầu Tử gõ bàn phím vừa gọi cô: “Lão đại, mau vào cứu viện, tôi và Tráng Hán đều sắp chết rồi! ! Mau lên! ! !”

Thẩm Hi tháo tai nghe xuống, tắt phim đang xem đi, làm ra vẻ hết sức khẩn trương, nhưng bản thân cô thì có thể cứu viện được cái rắm gì chứ. Nên liền đứng lên nói với Hầu Tử và Tráng Hán: “Tôi đi mua hai cốc nước đá để giải khát, cho các cậu nâng cao tinh thần, cố lên !” Thẩm Hi nói xong liền cầm thẻ ăn chạy ra cửa.

Hầu Tử và Tráng Hán đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều tức giận mắng một câu: “Vãi hàng”, cái tên Hà Chi Châu khốn kiếp này đúng là không có lương tâm mà! Đồ bất nhân bất nghĩa! ! !

Thẩm Hi đến dưới lầu ký túc xá chỗ chuyên bán đồ ăn vặt mua được bốn ly nước đá, lúc trở về vừa vặn gặp được Lâm Dục Đường đang quay về. Cô hưng phấn chào hỏi nhưng mà Lâm Dục Đường lại vó vể không mặn mà lắm sau khi đáp lại một tiếng liền đi về trước.

Thẩm Hi không vui đi phía sau Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường vừa từ thư viện trở về, tâm tình của anh không được tốt, cả buổi tối đều ở trong thư viện, lúc trở về phòng lại bắt đầu lên mạng tìm tư liệu.

Thẩm Hi trở lại túc xá, chia nước vào tay của từng người giống như đang chia kẹo vậy, Hầu Tử và Tráng Hán cùng cảm ơn, sau đó liền nịnh nọt uống ừng ực. Chỉ có Lâm Dục Đường, mặc dù cảm ơn nhưng không hề đoái hoài gì đến cốc tình để cốc nước sang một bên.

Aiz, Đường Đường của cô lại đang muốn làm mình làm mẩy một chút hay sao?

Thẩm Hi đưa mắt quan sát chỗ ngủ của mình, Hà Chi Châu nói cho cô biết, anh ta ngủ ở phía trên Lâm Dục Đường. Thẩm Hi hì hục trèo lên. Rất tốt, giường chiếu chỉnh tề lại sạch sẽ. Cô lại đến gần hít hà, mùi vị nhẹ nhàng khoan khoái, có thể nằm ngủ được.

Đầu giường còn để một quyển sách, toàn bộ là tiếng Anh. Cô liền ném nó qua một bên.

Kiểm tra giường chiếu xong xuôi, Thẩm Hi ngồi ở bên giường, dùng đưa đôi chân dài nói với các cậu bạn cùng phòng ở phía dưới: “Các cậu chưa ngủ sao?”

Hầu Tử liền kinh ngạc nhìn cô: “Không thể nào, lão đại, hiện tại mới có mười giờ thôi.”

Thẩm Hi liền đáp: “Mười giờ thì sao, phải đi ngủ chứ?”

Tráng Hán lại chen vào: “Lão đại, cậu quên chúng ta phải hai giờ mới đi ngủ sao.”

Thẩm Hi lại quay sang nói với Lâm Dục Đường: “Đường Đường, cậu thì sao?”

Lâm Dục Đường đang ngồi đánh chữ bên máy vi tính, nghe thấy hai chữ “Đường Đường” kia, sắp phun nước lên trên bàn phím. Anh liền đáp: “Tôi phải một lát nữa.”

Hầu Tử và Tráng Hán cùng cười phá lên, ai cũng cho rằng lão đại học học theo cách nói chuyện của Thẩm mỹ nhân. Đại khái cảm thấy cách gọi “Đường Đường” này quá buồn cười rồi. Nên cũng bắt đầu gọi Lâm Dục Đường là “Đường Đường” rồi.

Thẩm Hi ngồi ở trên giường cười vô cùng sung sướng.

Lâm Dục Đường không chịu nổi liền đứng lên đi tắm.

Con trai tắm thường nhanh hơn so với con gái nhiều, Thẩm Hi vừa gối đầu lên gối suy nghĩ lung tung một chút đã thấy Lâm Dục Đường đi ra rồi.

Thẩm Hi nằm lỳ ở trên giường nhìn Lâm Dục Đường, cả người tuấn tú sạch sẽ bên dưới mặc một chiếc quần đùi hoa, còn bên trên mặc áo may ô trắng. Cô nhìn rất chăm chú, bởi vì cái quần đùi hoa này là cô mua cho Lâm Dục Đường.

Thẩm Hi nhìn vào tấm lưng gầy gò của Lâm Dục Đường rồi lại trèo xuống giường, đi tới phía sau, cười híp mắt nói: “Lão Tam, tôi đắp lưng cho cậu nhé.”

Lâm Dục Đường vừa vội vàng lấy một cái áo sơ mi mặc vào vừa đáp: “Không. . . . Không cần.”

Hầu Tử cũng mặt dày chen vào — đi tới nói: “Lão đại, cậu mát xa cho tôi đi.” Thẩm Hi không thèm để ý tới Hầu Tử, trở về chỗ của mình ngồi xuống, nghiêm túc nghĩ đến một vấn đề quan trọng—— có nên tắm hay không đây.

Cô nghĩ nghĩ người mình cũng cảm thấy không cần thiết tắm. Nhưng kết quả lại bị Hầu Tử thúc giục: “Lão đại, cậu tắm trước đi, tắm xong thì đến phiên tôi và Tráng Hán.”

Vì vậy Thẩm Hi phải miêng cưỡng đi đến phòng tắm, đi vào đóng cửa lại, hít một hơi thật sâu, còn thấy chột dạ hơn so với làm chuyện xấu.

Áp lực thật lớn, phân vân có nên mặc nguyên quần áo để tắm hay không đây? Cuối cùng Thẩm Hi vẫn không có khí tiết mà cởi quần áo ra.

Ở ký túc xá nam bồn rửa tay và phòng tắm ở liền một chỗ, mà ở chỗ bồn rửa tay lại có một cái gương thật lớn. Lúc Thẩm Hi cởi áo ra, nhịp tim tăng vọt lên hai nhịp, không tự chủ được mà "Oa ——" lên một tiếng.

Chắc chắn, thì ra là vóc người của Hà Chi Châu không nằm ngoài dự đoán của cô! Thẩm Hi đè nén trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhìn nửa người trên trong gương, tầm mắt đưa từ bả vai đến eo rồi đến chỗ quần nhỏ

Thật là. làm cho người ta muốn phun máu mũi rồi ! Thẩm Hi liền che mắt lại, cuối cùng dần lòng mà tắt phụt đèn đi, chỉ là cái xương quai xanh này, hông mảnh mà có lực, cơ bụng hiện lên rõ ràng.
. Toàn bộ đã thấm vào trong ánh mắt cô, chui sâu vào trong đại não. Thẩm Hi liền nghĩ: nhất định không thể để cho Lâm Dục Đường biết chuyện cô nhìn cơ thể của người con trai khác được, không những nhìn mà còn sờ soạng, xoa xoa, nắn nắn.

Thẩm Hi tắm rửa sạch sẽ ra ngoài, tiếc nuối vì không tìm được một lọ mỹ phẩm dưỡng da nào ngay cả nước hoa hồng cũng không có. Đúng lúc đó lại nhìn thấy Tráng Hán đang vẽ loạn mặt ở trên mặt của mình. Thẩm Hi liền nói với Tráng Hán: "Cho tôi một ít."

Tráng Hán liền đổ vào tay của Thẩm Hi một ít lotion làm từ lô hội, Thẩm Hi mặc dù không kích nhưng có vẫn còn hơn không. Liền thoa đều lên mặt, sau đó vỗ vỗ để cho thấm vào da, cuối cùng là matxa theo thói quen.

Tráng Hán thấy vậy liền ngắc tò te: "Lão đại, không nhìn ra cậu cũng rất có kinh nghiệm đấy."

Thẩm Hi liền trả lời: "Phải mát xa thì da mới hấp thu được, nếu chỉ ngoài mặt thì không có hiệu quả đâu, hơn nữa gương mặt phải mát xa nhiều để lưu thông, còn khiến ặt sần chắc lại nữa."

Tráng Hán: "."

Thẩm Hi liền đưa tay qua, chỉ vào phía dưới gò má của Tráng Hán: "Chỗ này có tuyến dịch lim-pha hay còn gọi là bạch huyết, cậu nhớ xoa bóp chỗ này nhiều một chút."

Tráng Hán sờ sờ một lát, sau đó cũng bắt đầu vỗ vỗ

Đêm khuya, ký túc xá nam của đại học S dần dần yên tĩnh lại, ở bên ký túc xá nữ của học viện Sư Phạm cũng đang chìm vào trong giấc ngủ, duy chỉ có Hà Chi Châu hai tay ôm gối hai mắt mở chong chong.

Nằm vắt tay lên trán ngẫm nghĩ, rồi gửi tin nhắn cho Thẩm Hi ——"Cô ở bên kia như thế nào rồi?"

Không thấy cô trả lời lại, bởi vì Thẩm Hi sớm ôm chăn ngủ thiếp đi từ lâu rồi đã thế còn đá chăn hai lần nữa.

Ban đêm Hầu Tử đi vệ sinh ngang qua, liền tốt bụng đắp chăn lại cho lão đại —— Đúng là một người bạn cùng phòng tiêu chuẩn!

Ngày hôm sau, Thẩm Hi theo thói quen dậy sớm tập thể dục, mở mắt ra suy tư một lát, lại tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp. Khi tỉnh lại lần nữa, cô liền đưa mắt nhìn Lâm Dục Đường đang ngủ ở giường dưới, thấy Đường Đường vẫn còn đang ngủ say sưa.

Thẩm Hi ngủ sớm nên dậy sớm. Hiện tại các anh bạn cùng phòng mới vẫn còn đang ngủ, cô nhàm chán nằm ở trên giường duỗi thẳng chân, đang muốn làm một động tác có độ khó cao "Dạng thẳng chân trên không" thì chợt lấy tay che miệng. Trời ạ, cô đang nhìn thấy cái gì thế này —— quần ngủ bị chống lên thật cao, dựng thành một cái "Lều nhỏ" .

Tại sao có thể như vậy chứ? Thẩm Hi thật muốn khóc, tay trái thì che miệng còn tay phải thì đưa ra ấn cái "Lều nhỏ" kia xuống, kết quả càng ấn thì "Người bạn nhỏ" càng vươn cao.

Hic hic. Không thể thế này được! Thẩm Hi liền không chịu nổi, hai chân đá lung tung, cố thoát khỏi cảm xúc phức tạp đang.

Lâm Dục Đường ở bên dưới đang ngủ ngon, thấy giường trên không ngừng náo loạn, rốt cuộc liền khó chịu ngồi dậy. Anh đứng lên gõ một cái lên thành giường trên, cố gắng kìm chế bức bối để nhắc nhở: “Hà Chi Châu, tôi vẫn còn đang ngủ.”

Thẩm Hi đưa đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn Lâm Dục Đường, sau đó liền cuộn người vào trong chăn yên lặng đưa lưng về phía anh.

Cô cũng không muốn lấy dáng vẻ như vậy mà đối mặt với Đường Đường.

Hà Chi Châu cả đêm chưa ngủ nên ở viền mắt liền nổi lên một tầng vàng nhạt, vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt. Bảy giờ mười lăm, anh nhận được một tin nhắn.

Thẩm Hi gửi cho anh một bức ảnh, nhìn góc độ thì hình như là chụp ở tư thế nằm, ảnh chụp cái “Lều nhỏ” của anh thường xuất hiện vào lúc sáng sớm, dưới tấm ảnh là một hàng chữ đầy cảm xúc: “Hic hic hic. Tôi không giấu đi được.”

Hà Chi Châu đọc xong liền muốn phát điên!

8. Chương 8: Chương 8

Ấn mà không xẹp.

Ấn mãi mà không xẹp này!

Ấn không xẹp thì thôi khỏi ấn!

Chẳng phải con trai sẽ cường chế đè nén ham muốn gì gì đó xuống sao? Nhưng Thẩm Hi cô có phải là con trai đâu.

Trong lòng Hà Chi Châu giống như đang có hàng vạn con ngựa gào thét chạy qua, nhưng anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như cũ, chỉ có đôi mắt đen dưới hàng lông mi dày đã sớm chứa đầy vẻ uất nghẹn.

Anh cảm điện thoại di động, bấm từng chữ từng chữ gửi lại tin nhắn: “Cô đừng động tới nó.”

Đừng động tới nó. Thẩm Hi nằm ở trên giường, đôi mắt thâm trầm nhẹ nhàng chớp vài cái rồi nhắn lại: “Không được động tới? Vậy tôi mặc quần vào kiểu gì?”

Thật là. Ngổng cao lên như vậy, làm sao cô mặc quần được cơ chứ? Chẳng lẽ đem nó bẻ cong vào.

Mặc quần kiểu gì? Nhìn hàng loạt dấu chấm hỏi hiện thị trên màn hình di động, cuối cùng Hà Chi Châu cũng không kìm nén được nữa, nắm chặt tay lại thành quyền đập mạnh xuống ván giường, sau đó xốc chân lên đứng dậy.

Động tác đâm xuống giường của Hà Chi Châu vẫn giữ được sức lực của phái mạnh, cho nên gây ra tiếng động rất lớn, làm Hạ Duy Diệp giật mình tỉnh giấc. Cô nàng bức tức đá đá chân trên giường, lầm bầm một câu: “Sáng sớm tỉnh mơ không để cho ai ngủ nữa sao?” Sau đó lật người quay vào trong.

Hà Chi Châu không nói gì, trực tiếp đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, rửa mặt xong thì thay quần áo. Hà Chi Châu day day thái dương, nhắm mắt đứng úp mặt vào tường một lúc, sau đó mới mở tủ treo quần áo của Thẩm Hi ra. Trong tủ treo rất nhiều quần áo mùa hè, có đủ các loại kiểu dáng, các chất vải khác nhau, có viền tơ, chiffon, tơ tằm, modal.

Màu sắc phần lớn là hồng phấn, vàng tươi, tàn thuốc, xanh nhạt.

Hà Chi Châu không lựa chọn nổi, trong cả quá trình xem xét, huyết thái dương của anh vẫn không ngừng giật giật. Nhìn thấy bên dưới cùng của tủ treo quần áo có một cái hộp nhỏ nằm lẻ loi, anh lấy lên mở ra, ngón tay thon dài hơi run rẩy, lòng bàn tay nóng ran.

Những thứ bên trong hộp nhỏ có tất cả các loại màu sắc, vô cùng sặc sỡ. Hồng, chanh, vàng, xanh lá cây, xanh dương, tím..... toàn bộ đều là những thứ quần áo tư mật nhất của Thẩm Hi. Hà Chi Châu nhắm mắt lại, nhất định là kiếp trước anh đã làm ra chuyện không thể tha thứ được, cho nên hiện tại mới bị trời phạt như thế này.

Lật tung cả tủ treo quần áo lên, rốt cuộc Hà Chi Châu cũng tìm được một bộ quần áo thể thao. Sau hơn một tiếng đồng hồ ngây người trong nhà vệ sinh, mãi lâu sau anh mới thuận lợi thay xong quần áo. Thời điểm anh bước ra khỏi cửa, gương mặt phỉm một màu ửng hồng bất thường.

Anh đã là một người đàn ông hai mươi tuổi, thân thể của phái nữ đã sớm được nhìn qua trong ổ cứng của Tráng Hán, gầy hay mập, màu da nào cũng có cả. Chẳng qua là anh không ngờ, mình lại nhìn thấy thân thể của con gái bằng phương thức này, còn có thể cảm nhận được rõ ràng sự mềm mại, trơn nhẵn của làn da nữa.

Là đàn ông, có thể giả trò lưu manh công khai hiển nhiên như thế, có lẽ cũng chỉ có anh mà thôi. Hà Chi Châu hít sâu một hơi, đem tạp niệm trong đầu thu hết lại.

Ở bên ngoài, Trần Hàn, Hạ Duy Diệp cùng Đậu Đậu cũng lục tục rời giường.

Hà Chi Châu đến bên bàn viết xem xét lại thời khóa biểu, sau đó lên mạng tìm tất cả thông tin về các giáo sư dạy những môn mà Thẩm Hi theo học. Anh cần phải làm một bản thống kê tường tận mới được.

Mặt khác, Hà Chi Châu còn nghĩ: phải mau chóng kiểm một tờ bệnh án, nếu gặp phải những môn lý thuyết chuyên ngành thì ứng phó cũng không có vấn đề gì.

Chỉ có điều, nếu là khiêu vũ.

Hà Chi Châu dè dặt. Anh sửa sang cẩn thận lại trang phục, chuẩn bị tốt thời khóa biểu, ghi nhớ những điều cần chú ý, kiểm tra kỹ càng không sót một thứ gì.

Hai ngày nay, anh đã hiểu rõ một điều, tất cả chỉ có thể dựa vào mình mà thôi.

Hạ Duy Diệp mới sáng sớm đã bị đánh thức, sau khi rời giường vẫn bày ra vẻ mặt khó chịu. Kết quả là nhìn người gây họa mà trên mặt một chút áy náy cũng không có, lại càng thêm tức giận: “Thẩm Hi, khi cậu ngủ dậy có thể để ý tới người khác một chút hay không? Mẹ cậu không dạy cậu phép tắc cơ bản này à?”

Hạ Duy Diệp nói còn chưa dứt, Hà Chi Châu đã quét mắt tới, vẻ mặt lạnh lẽo kia khiến cô nàng bị hù dọa, không tiếp tục phát tác nữa.

Hà Chi Châu liếc nhìn xung quanh một lượt, sau đó nói với Đậu Đậu: “Hôm nay tôi có việc không thể đi học được, cậu xin nghỉ giúp tôi nhé.”

Đậu Đậu có chút khó xử: “Nhưng A Hi, giáo sư Ôn rất khó tính, hơn nữa thầy quý cậu nhất, trong tiết học nhất định sẽ gọi cậu đó.”

“Tôi biết rồi.”

Hà Chi Châu không muốn ở lâu trong phòng nữa, anh cầm lấy ví tiền bỏ vào túi quần rồi đi ra cửa. Đậu Đậu hướng về phía anh hô lên: “A Hi, cậu quên túi xách này!”

“Không cần.” Hà Chi Châu trực tiếp cự tuyệt.

____**____**____

“Vênh vào cái gì chứ? Không phải chỉ là có bạn trai thôi sao?” Sau khi “Thẩm Hi” rời đi, Hạ Duy Diệp bĩu môi oán trách nói, “Còn chẳng phải cả ngày chạy theo đuôi Lâm Dục Đường à?”

Trần Hàn nhìn Hạ Duy Diệp cười cười: “Vậy nên cậu phải tranh thủ thời gian bám đuôi Hà Chi Châu đi, cũng có thể coi như phòng của chúng ta đã cướp mất hai nam sinh ngành kỹ thuật xuất sắc nhất của Đại học S rồi.”

Hạ Duy Diệp mím môi cười, sau đó xông tới trước mặt Trần Hàn giơ giơ cái điện thoại trong tay, ngọt ngào nói: “Mình nói cho các cậu biết nha, tối hôm qua Hà Chi Châu có trả lời tin nhắn của mình đó!”

“Oa, thật á, ình xem một chút nào!”

Tin tức chấn động như thế, Trần Hàn cùng Đậu Đậu hăm hở lao qua, Hạ Duy Diệp tìm tin nhắn tới hôm qua mở ra cho Trần Hàn nhìn. Trong điện thoại di động quả thực có một tin được gửi từ số điện thoại của Hà Chi Châu ——“Ngủ ngon.”

Trần Hàn vội thúc giục Hạ Duy Diệp: “Nam sinh nói chúc ngủ ngon với nữ sinh, chính là biến tướng của câu “anh thích em” đấy.”

“Cái gì chứ, sao có thể.” Hạ Duy Diệp làm bộ không hiểu nhưng trong lòng lại mừng như điên.

Tối hôm qua Thẩm Hi trả lời lại tin nhắn của Hạ Duy Diệp cũng không phải do cô muốn làm vậy. Từ sau khi cầm di động của Hà Chi Châu, cô đã nhận được hơn mười cái tin nhắn do Hạ Duy Diệp gửi tới, cả khi ngủ cũng không được yên, cho nên mới tiện tay gửi lại một tin nhắn chúc ngủ ngon cho cô nàng.

Ý tứ là muốn Hạ Duy Diệp tắm xong rồi đi ngủ đi.

Mặt khác, sáng sớm nay Thẩm Hi cũng mở tủ treo quần áo của Hà Chi Châu ra, đáng tiếc bên trong hầu như chỉ có ba màu đen, trắng, ghi mà thôi. Cô chán nản tìm mãi mới thấy một cái áo POLO có phong cách phương tây, mặc với quần jeans đơn giản là thích hợp nhất.

Nhưng vẫn có chút cũ kỹ. Cô khom người vén quần jeans lên mắt cá chân, quần dài lồi thoir lập tức biến thành kiểu dáng thời trang tôn lên vẻ đẹp trai bức người cho người mặc.

Thẩm Hi chuẩn bị trang phục xong, thoáng cái đã trở thành điểm sáng của cả phòng ký túc xá. Khiến mấy cậu bạn cùng phòng không ngừng quan sát ngấm ngĩa, Tráng Hán không nhịn được than nhẹ: “Lão đại, cậu muốn giết chết toàn bộ đàn ông của trường chúng ta đấy à?”

“Cũng không tệ.” Thẩm Hi soi gương, xoay qua xoay lại, cẩn thận xem xét: vẫn là diện mạo này, lúc trước cô nhìn Hà Chi Châu chỉ có loại một đẹp trai bình lặng, vậy mà qua bàn tay của cô nó đã được nâng lên một tầm cao mới.

Cái này muốn có được tất nhiên là phải phụ thuộc vào khí chất, khí chất đó nha

Thẩm Hi ngẩng chán chê xong thì bỗng nhận được tin nhắn của Hà Chi Châu gửi đến, nội dung là nhắc nhở cô về lịch học ngày hôm nay; viết rất rõ ràng, dễ hiểu. Thẩm Hi đối chiếu nội dung với thời khóa biểu mình chuẩn bị mới phát hiện ra hôm qua cô sắp xếp sai hết rồi.

Nhưng cô chép y chang như của Hầu Tử mà, sao lại sai được nhỉ?

Ngày hôm qua, Thẩm Hi chép lại thời khóa biểu của Hầu Tử bị Hầu Tử nhìn thấy, anh ta cũng cảm thấy rất khó hiểu. Lão đại chép thời khóa biểu của mấy môn mình học lại làm cái gì.

Phòng 921 của ký túc xá đại học S có hai nam sinh xuất sắc, và đồng thời cũng có hai nam sinh thành tích dở tệ.

Sáng sớm, Hầu Tử đi cùng Tráng Hán lên lớp, khi Lâm Dục Đường cũng chuẩn bị rời đi thì Thẩm Hi đang ngồi trên giường uống sữa tươi mở miệng hỏi anh: “Lão Tam, không phải hôm nay cậu không có tiết sao?”

Lâm Dục Đường vẽ mặt mệt mỏi nói: “Tôi đi thư viện.” Tâm tình của Lâm Dục Đường không tốt là có lý do. Sáng nay, anh gửi cho Thẩm Hi một cái tin nhắn, nhưng không hề thấy cô nhắn lại, nhìn màn hình di động tắt ngúm, tâm trạng của anh cũng theo đó mà chán nản.

Lâm Dục Đường đi nốt, cả phòng ký túc xá chỉ còn lại một mình Thẩm Hi. Cô được nghỉ hai tiết đầu, chỉ có tiết thứ ba là phải tới lớp. Ngồi lật đi lật lại quyển giáo trình chuyên ngành của Hà Chi Châu, định nghiên cứu kỹ lưỡng xem sao.

Đại khái là nhìn mỗi thứ một chút, nhưng một từ chuyên ngành cô cũng không hiểu nên đành thôi.

____**____**____

Hà Chi Châu cảm thấy anh cùng Thẩm Hi hoán đổi thân thể cho nhau thì vận số của anh cũng kém hẳn đi.

Hệ vũ đạo buổi sáng đều có tiết huấn luyện cơ bản, vốn dĩ Hà Chi Châu muốn bùng học, kết quả xui xẻo lại bị giáo sư Ôn bắt quả tang ngay tại trận, sau đó bị cưỡng chế quay trở về phòng luyện vũ đạo.

Đi tới phòng múa, Hà Chi Châu lập tức bị gương thủy tinh phản xạ ánh sáng bốn phía làm cho choáng váng cả đầu. Bên trong còn có nữ sinh đang uốn thắt lưng, xoay ngang, kéo chân.

Lần đầu tiên trong đời Hà Chi Châu mới cảm nhận được cái gì gọi là “chùn bước”. Anh đi vào phòng vệ sinh, gọi cho Thẩm Hi một cú điện thoại. Vừa tắt điện thoại xong thì lại bị bạn học của Thẩm Hi rồi rít chạy vào gọi ra.

“Giáo sư Ôn muốn cậu thực hiện mấy động tác đã học trước kia, muốn thống nhất hoàn chỉnh bài luyện tập, cậu mau ra đi.”

Hà Chi Châu nhắm mắt lại, mím chặt môi, tuyệt vọng trong lòng đã dâng chảy thành sông rồi.

Sau khi anh thay xong giày múa đi ra ngoài, đã thấy cả lớp đứng thành một hàng, ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực. Hà Chi Châu mặt không biến sắc đi tới góc khuất nhất.

Thật xin lỗi, quả thực anh không làm cách nào để ưỡn ngực cao được như vậy .

Tổng cộng có mười sáu nữ sinh, Hà Chi Châu là người đứng cuối cùng. Theo hiệu lệnh của giáo sư Ôn, mọi người lần lượt thực hiện động tác đá chân. Động tác này không khó, anh ứng phó được.

Sau đó là giờ cao bắt đầu, đá thẳng lên trên. Hà Chi Châu đã được học các động tác mạnh từ hồi tiểu học nên động tác này cũng có thể ứng phó qua loa, chỉ bị giáo sư Ôn điểm danh phê bình một chút, nói anh không chú tâm. Có trời mới biết, để thực hiện động tác đó anh đã dùng hết toàn bộ tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của mình rồi.

Tiếp theo là chạy đà bay lên không trung xoay người 360°, Hà Chi Châu cảm thấy lần này nhất định mình chết chắc. Anh trầm mặc nhìn các nữ sinh trước mặt lần lượt làm xong, một hai ba bốn. thoáng cái đã tới người thứ mười lăm.

Mười lăm người thuận lợi kết thúc.

Đến lượt anh! Không ít người quay đầu lại nhìn chằm chằm.

Tại sao mọi người lại nhìn chăm chú vào “Thẩm Hi”? Bởi vì Thẩm Hi là người thực hiện động tác này tốt nhất cả lớp, ai cũng muốn nhìn cô để học tập, rút kinh nghiệm.

Hà Chi Châu cau mày, vẫn đứng im bất động.

Giáo sư Ôn nhắc nhở: “Thẩm Hi, bắt đầu đi.”

Hà Chi Châu hít sâu một cái, thôi thì lộn chết không sợ bỏng nước sôi, cứ làm luôn đi cho xong. Đúng lúc anh muốn chạy lấy đà thì cửa phòng luyện múa đột nhiên bị đẩy ra.

Là Thẩm Hi “thật” tới.

Thẩm Hi thở hồng hộc chạy tới tiếp viện, cô nhìn qua các bạn học quen thuộc bên trong, còn có cả Hà Chi Châu nữa. Cô cười thật tươi đi tới trước mặt giáo sư Ôn: “Giáo sư Ôn, em chào thầy.”

Giáo sư Ôn lúng túng vươn tay: “À, chào em. Em là?”

Thẩm Hi tự giới thiệu: “Em là sinh viên của Đại học S, Hà Chi Châu.”

Hà Chi Châu! ! ! !

Tất cả nữ sinh trong phòng vũ đạo lập tức cảm thấy nhộn nhạo trong lòng, nhất là Hạ Duy Diệp, còn chạy nhanh tới bên cạnh “Hà Chi Châu”, làm ra vẻ quen thuộc chào hỏi.

Giáo sư Ôn đã nghe qua thành tích của Hà Chi Châu, trên mặt nở nụ cười rất thân thiết: “Bạn học Hà tới đây có việc gì vậy?”

Thẩm Hi chỉ tay về phía Hà Chi Châu nói: “Dạ, chuyện đó. Thẩm Hi, mẹ cô tới đây rồi.”

——**——**——

Hà Chi Châu thay lại giày rồi đi ra ngoài phòng luyện múa, Thẩm Hi đi theo sau. Trong lòng cô vô cùng xấu hổ, cố gắng âm thầm trấn an bản thân. Hà Chi Châu không hề nói một câu nào, đến khi hai người đi xuống cầu thang, điều đầu tiên anh nói với cô là: “Cô có thể dùng quần lót như thế có được không?”

Thẩm Hi nhìn xuống cái quần mình tự chế một cái, ngẩng đầu lên hỏi lại: “Không đẹp à?”

“Không.” Hà Chi Châu nhìn thẳng về phía trước, cứ nhìn thấy cái quần là lại thấy khó chịu.

Thẩm Hi vội vàng ngồi xổm xuống, thả hết gấu quần ra, không xắn nữa.

Hai người tìm được một chỗ khá an tĩnh, lúc này hầu hết mọi người đều đang có tiết học, cho nên nơi yên tĩnh nhất lại là sườn núi tình nhân của Học viện. Thẩm Hi cùng Hà Chi Châu ngồi ở đó cùng nhau tiến hành bàn bạc, thảo luận để đưa ra phương án, quyết sách ứng phó.

Tuần nam mỹ nữ, luôn luôn chói mắt, người nào đi ngang qua cũng phải ngoái đầu lại nhìn vài lượt.

Thời gian thoáng cái đã hơn mười giờ, Hà Chi Châu đưa Thẩm Hi về Đại học S để học tiết thứ ba —— “Chất bán dẫn trong vật lý”. Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, tốt bụng đề nghị: “Anh thực sự không muốn đi vào sao? Nếu như anh cảm thấy ngại thì cứ ngồi bên cạnh tôi là được.”

Hà Chi Châu bỗng nhiên cười lạnh, kéo kéo khoe miệng nói: “Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tôi không muốn bị người khác nghĩ rằng tôi đang đào góc tường của anh em đâu.”

Hừ hừ

~“Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tôi cũng không muốn người khác nghĩ rằng tôi đang hồng hạnh xuất tường đâu.” Thẩm Hi cầm giáo trình chuyên ngành chạy nhanh về khu giảng đường.

Thẩm Hi tìm thấy phòng học xong, đứng ở bên ngoài ngó dáo dác một hồi. Sau khi thấy Lâm Dục Đường thì lập tức vui vẻ ngồi xuống bên cạnh anh. Cô lên tiếng chào Lâm Dục Đường, sau đó cười cười lấy một quả quýt từ trong túi ra đưa qua: “Có ăn không?”

Lâm Dục Đường thẳng thừng từ chối.

Thẩm Hi nhàm chán mở giáo trình ra, trang đầu tiên có ghi tên “Hà Chi Châu”, chữ viết thanh mảnh nhưng rất rắn rỏi. Thẩm Hi bỗng nghĩ tới một câu: “Quan quan thư cưu, tại hà chi châu”(*) .

Vào tiết học, cô nằm bò ở trên bàn học nhìn Lâm Dục Đường, mở miệng hỏi anh: “Dục Đường, giáo sư giảng cái gì cậu đều hiểu hết hả?”

Lâm Dục Đường dẫn lòng trả lời: “Cậu thật biết nói đùa, chẳng lẽ cậu nghe không hiểu?”

Thẩm Hi quay đầu qua phía bên kia: “Tôi. . . . chỉ là thấy nhàm chán quá thôi.”

Kết quả là một giây tiếp theo, một sự việc tuyệt đối không nhàm chán đột ngột phát sinh.

Trên bục giảng, giáo sư Vương đặt ra một câu hỏi khá khó khăn. Ông liên tục gọi ba người trả lời, nhưng không một ai đưa ra được đáp án đúng. Giáo sư Vương không muốn phải chịu thất vọng thêm nữa nên trực tiếp gọi Hà Chi Châu trả lời, đây chỉ là biến tướng của việc công bố luôn câu trả lời chính xác.

“Chi Châu, cho thầy biết ý kiến của em về vấn đề này.”

Hà Chi Châu bị gọi đích danh, Thẩm Hi đứng lên, đại não vốn đang uể oải lập tức tỉnh táo lại. Cô nhìn xuống đề mục ghi chữ “PPT”, chả hiểu nó là cái ký hiệu gì cả.

Thẩm Hi há miệng.

Bạn học cùng lớp thấy nam thần “Hà Chi Châu” lên tiếng, lập tức lấy bút ra chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần nghe thấy tiếng là viết xuống ngay.

Thẩm Hi đảo mắt qua rồi đảo mắt lại, cũng định nói thẳng là mình không biết, nhưng thấy ánh mắt hiền hòa đầy mong đợi của giáo sư Vương thì thực sự không nỡ nhẫn tâm. Cô húng hắng vài cái, nhìn giáo sư Vương nói: “Vấn đề này em đã cùng với Lâm Dục Đường thảo luận qua rồi, đáp án cũng đã nhất trí. Vừa rồi Lâm Dục Đường nói cậu ấy rất muốn đứng lên trả lời. Vậy nên thầy để cho Lâm Dục Đường trả lời đi ạ.”

Giáo sư Vương: “Được, Lâm Dục Đường, vậy em trả lời đi!”

(*) Là 2 câu thơ nằm bài thơ đầu tiên của Kinh Thi do Khổng Tử biên soạn:

“Quan quan thư cưu (Chim thư cưu kêu quang quác)

Tại hà chi châu (Ổ trên cồn cát)

Yểu điệu thục nữ

Quân tử hảo cầu”

9. Chương 9

Không có giáo sư nào lại cự tuyệt một sinh viên muốn chủ động trả lời vấn đề của mình đưa ra, giáo sư Vương vui mừng nhìn Lâm Dục Đường, tặng cho anh một nụ cười khích lệ cùng mong đợi.

“ ”

Mà Lâm Dục Đường lại dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn sang người bên cạnh, lần đầu tiên anh cảm nhận được, thì ra lại có người vô sỉ như thế.

Ai nói anh rất muốn đứng lên trả lời chứ? Lâm Dục Đường nhất thời tức giận nói không ra lời.

Quyết định sẽ không đứng lên.

Thẩm Hi liếc thấy Lâm Dục Đường vẫn không nhúc nhích, tại sao anh có thể phụ lòng thầy giáo, phụ lòng cô như vậy chứ. Thẩm Hi ngẫm nghĩ một chút, rồi quyết định vỗ tay cổ vũ cho Đường Đường. Khi thấy cô là người đầu tiên vỗ tay khích lệ muốn mượn sự thu hút của “Hà Chi Châu” một chút vì vậy làm cho cả lớp đồng loạt vang lên tiếng vỗ tay theo, một lúc lâu vẫn chưa ngừng.

Xảo trá! Lâm Dục Đường vì tiếng vỗ tay như sấm dậy này đành phải đứng lên trả lời.

Thẩm Hi hất cằm, ngheh mặt. Ý muốn nói không cần cảm ơn đâu!

Lâm Dục Đường bị buộc phải đứng lên, đầu liền thấy ong ong, cho dù có giận đến mấy, cũng nên bình tĩnh lại để suy xét về đề mục rồi. Anh đem vấn đề PPT này nhìn qua một lần nữa, sửa sang lại ý nghĩ, bắt đầu trả lời vấn đề phân tử chuyển động không cân bằng, cái đề mục này đích xác có rất phiền toái, hơn nữa còn dính dáng đến cả kiến thức mới nữa. Lâm Dục Đường vừa suy tư vừa trả lời, từ việc mật độ chuyển động hợp lại dẫn đến ổn định ngoài định mức, cuối cùng là đến tỉ suất điện trở phức tạp.

“Rất tốt, Lâm Dục Đường. và Hà Chi Châu, hai cậu suy nghĩ rất thấu đáo.” Sau khi Lâm Dục Đường trả lời xong giáo sư Vương liền lên tiếng tán dương, còn gộp cả “Hà Chi Châu” vào trong đó nữa .

Gương mặt của Thẩm Hi thì rạng rỡ hẳn lên, nhưng Lâm Dục Đường thì ngược lại, cô lấy cùi chỏ huých anh một cái rồi nói: “Biểu hiện cũng không tệ!”

Lâm Dục Đường cười khẩy một tiếng, nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Tôi nói muốn đứng lên trả lời lúc nào chứ?”

Thẩm Hi liền xảo biện: “Từ trong ánh mắt của cậu tôi liền nhìn ra được.”

Toàn bộ tiết học này, Thẩm Hi đều quay sang gọi chuyện với Lâm Dục Đường nhưng anh đều không thèm để ý tới cô.

Đến tiết thứ ba và tiết thứ tư thì Thẩm Hi đã không ngồi yên được nữa, cô đột nhiên cảm thấy chuyên ngành múa của mình cũng tốt vô cùng.

Trong giờ học, Thẩm Hi lại đưa một quả quýt cho Lâm Dục Đường, nhưng Lâm Dục Đường lại gất gống: “Tôi không ăn!”

Thẩm Hi lại được voi đòi tiên: “Không phải vậy, giúp tôi lột vỏ ra, tôi không có móng tay.”

Lâm Dục Đường nghẹn lời, thở hổn hển.

Lâm Dục Đường từ nhỏ đã là học sinh giỏi toàn diện, cha mẹ của anh cũng tha thiết hi vọng sau này lớn lên anh sẽ trở thành một thanh niên ưu tú, trong lòng anh từ nhỏ đã có lý tưởng, có khát vọng, còn có sự dạy dỗ nghiêm khắc của các thầy cô giáo cùng với việc tu dưỡng về đạo đức và lối sống rất có quy tắc.

Gần đây đối với Hà Chi Châu anh lại có định kiến quá lớn, nhưng lại không thể so đo giống như con gái được nên chỉ có thể cố gắng nhắm mắt làm ngơ. Vậy mà lúc này, giờ phút này đối mặt với “Hà Chi Châu” lẽ thẳng khí hùng yêu cầu như vậy, anh lại thấy khiếp sợ khó lòng mà cự tuyệt được.

Thẩm Hi vừa ngồi ăn ngon lành quả quýt mà Lâm Dục Đường đã bóc ỉnh, vừa chép bài, vì không muốn để cho Lâm Dục Đường nhìn thấy nên lúc ghi chép cô sẽ dùng tay che laptop lại. Về mặt đây cảnh giác như sợ người khác nhìn lên vậy.

Lâm Dục Đường thấy vậy liền nổi đóa. Từ khi lên tiểu học đến giờ anh chưa từng gặp người nào như thế này bao giờ cả. Trong lòng thấy bức bối liền đi ra ngoài phòng học để hóng mát, điện thoại di động bị anh nhét vào gầm bàn.

Thẩm Hi vẫn tiếp tục chép bài rất chăm chỉ, cũng không biết cái gì là trọng điểm, nên không thể làm gì khác hơn là dựa theo cảm giác mà chép thôi. Đột nhiên màn hình điện thoại di động của Lâm Dục Đường ở phía dưới gầm bàn chợt sáng lên, báo hiệu có tin nhắn đến.

Cô dừng việc ghi chép lại, liếc nhìn nội dung của tin nhắn, ngay sau đó liền cảm thấy tim khẽ nhói lên một cái, giống như vừa bị một con ong mật đốt một phát vậy.

——“Bị bệnh rồi, thật khó chịu, nhưng vẫn muốn thi, chỉ sợ thi rớt thôi.”

Thẩm Hi khép sách lại, tâm tình như rớt xuống vực sâu muôn trượng.

Không bao lâu sau, Lâm Dục Đường liền quay lại. Khi cầm điện thoại di động lên liền nhìn thấy tin nhắn mới. Nhưng không có trả lời lại, bên kia lại gửi đến một tin nhắn nữa, lần này lại là một tấm ảnh chụp bàn tay đang truyền nước, ánh sáng dịu dịu càng làm nổi bật lên da trắng nõn.

Thẩm Hi nhìn Lâm Dục Đường rất muốn xem thái độ của anh thế nào, liền ghé đầu sang, Lâm Dục Đường thấy thế liền tắt ngay tin nhắn đi.

Rồi bỗng nhiên Lâm Dục Đường quay đầu sang nhìn cô như dò hỏi.

Thẩm Hi liền trừng mắt, không chút để ý mà cất lời hỏi: “Ai vậy?”

“Một người bạn.” Anh liền trả lời.

Nửa thời gian còn lại ở trên lớp, Thẩm Hi buồn chán nằm ở trên bàn học ngủ. Giáo sư Vương nhìn thấy nhưng cũng không nói năng gì, chỉ tự nhủ trong lòng chắc có lẽ là tối hôm qua học bài khuya quá. Kết quả là tiếng chuông tan học vừa vang lên, Thẩm Hi liền lập tức tỉnh lại, nhanh chóng cầm sách chuyên ngành và laptop đi ra khỏi phòng học, động tác nhanh đến mức khiến cho giáo sư Vương không kịp phản ứng.

Thẩm Hi vừa ra khỏi lớp liền vọt thẳng đến nhà vệ sinh cuối hành lang, tiếp theo đó là đóng cửa cởi quần, đột nhiên, sát vách lại truyền đến một giọng nói đầy dò hỏi của con gái: “Bên cạnh có người sao? Có thể lấy giúp tôi ít giấy được không? Tôi đã chờ suốt nửa tiết học rồi cuộc cũng có người rồi.”

Đi nhà vệ sinh cũng có thể quên mang giấy, đây là cái kiểu trí nhớ gì không biết! Thẩm Hi ôm tinh thần của Lôi Phong, rút ba tờ khăn giấy thơm ngát đưa sang bên cạnh nói: “Tiết kiệm một chút, tôi cũng không còn nhiều lắm.”

Vừa dứt lời, Thẩm Hi liền cảm thấy có cái gì không đúng.

Một giây, hai giây, ba giây, ở nhà vệ sinh nữ lập tức chìm trong yên tĩnh quái dị. Qua một lúc lâu, cô gái ở sát vách lại yếu ớt mở miệng hỏi lần nữa: “Cái này. Là cậu đi nhầm, hay là tôi đi nhầm?”

Hic hic.

Thẩm Hi ôm mặt, thiếu chút nữa là nghẹn ngào ra tiếng, cô gái kia nói không sai tí nào, chính xác là cô đi nhầm, cứ theo thói quen mà đi thẳng vào nhà vệ sinh nữ thôi.

Trong lúc cô đang ảo não không thôi thì bên cạnh truyền đến tiếng mở cửa kèm tiếp theo đó là tiếng đóng cửa rầm rầm, cô gái kia chắc là đã chạy như điên rời khỏi đó. Thẩm Hi mặc quần lên, đang định thừa dịp không có ai liền nhanh chân rời khỏi đây thì lúc đó lại thấy có người đi vào hơn nữa lại còn rất đông, ôi thời gian cao điểm của nhà vệ sinh đã đến rồi.

Thẩm Hi trốn ở bên trong không dám đi ra ngoài, cảm nhận được ở bên ngoài dòng người đang không ngừng tiếp nối nhau, đúng là khóc không ra nước mắt. Cô chờ suốt năm phút mà lượng người chỉ có nhiều thêm chứ không hề ít đi, từ điều này có thể thấy được các giáo sư của đại học S được học sinh yêu thích cỡ nào.

“Phòng này có vấn đề gì không biết, lâu như vậy mà còn chưa thấy ra ngoài.” Bên ngoài liền có một nữ sinh đặt câu nghi vấn.

“Có thể cửa bị hỏng rồi, cậu đẩy thử xem nào.” Một nữ sinh khác đề nghị.

Thẩm Hi vội vàng giữ cửa, phòng ngừa có người đẩy cửa đi vào, đồng thời liền nhấn tin cầu cứu Hà Chi Châu: “Tôi đi nhầm vào nhà vệ sinh nữ rồi, hiện tại không có biện pháp ra ngoài, tôi chỉ sợ làm cho anh mất mặt thôi, anh có thể tới đây cứu tôi không? Hay là tôi cứ trực tiếp đi ra ngoài?”

Thẩm Hi nhấn cho Hà Chi Châu xong cũng tự cảm thấy bản thân mình thật là phiền phức, nhưng có phải cô cố ý đâu, thói quen vài chục năm cũng không thể một sớm một chiều mà có thể sửa đổi được.

Một lát sau, Hà Chi Châu liền hồi âm lại. Nhưng chỉ có một câu ——“Cô có thể đi chết được rồi.”

Thẩm Hi liền nhấn lại: “Vấn đề là. nếu tôi chết ở nhà vệ sinh thì sang ngày hôm sau vẫn sẽ bị phát hiện ra thôi.”

.

Hà Chi Châu mới từ bệnh viện đi ra, mí mắt liền giật liên hồi, sau đó liền nhận được tin nhắn nhờ giúp đỡ của Thẩm Hi, khi đọc xong nội dung tin nhắn thì tay liền nắm chặt cái điện thoại như muốn bóp nát nó vậy. Nhưng có thể làm gì được chứ, chỉ còn nước đi xe đạp vào khu giảng đường của trường đại học S, đón Thẩm Hi từ trong “Nhà vệ sinh nữ” ra ngoài mà thôi.

Hai người cũng không còn tâm trạng nào, Thẩm Hi liền nhảy lên ngồi đằng sau xe của Hà Chi Châu, sau khi chờ cô đi được một đoạn, cảm thấy mệt rũ rời, liền dừng lại nói: “Cô chở tôi đi?”

Thẩm Hi liền nắm vào cái eo thon của “Bản thân” đáp: “Từ nhỏ tôi đã không biết đi xe rồi.”

Hà Chi Châu liền hừ lạnh một tiếng, gia tăng tốc độ đi ra khỏi giảng đường của đại học S, anh vòng qua sân trường, đi tới nhà hàng Tây vắng vẻ, quen thuộc.

Đây là một nhà hàng Tây theo kiểu tự phục vụ mới mở, bây giờ đã qua giờ cơm trưa nên người ở bên trong lại càng ít đến đáng thương. Thẩm Hi bước nhanh vào tìm một chỗ ngồi, rồi bắt đầu chọn món.

Hà Chi Châu gọi thịt bò bít tết và mỳ Ý, cộng thêm một phần canh nhiều cà rốt. Thẩm Hi nhìn lượng cali thật sự quá cao liền khuyên Hà Chi Châu đổi canh thành bánh mì làm từ lúa mạch.

Hà Chi Châu liền ngược mắt hỏi: “Còn cô, gọi nhiều như vậy cho ai ăn chứ?”

Thẩm Hi cũng cảm thấy xấu hổ, không ngờ Hà Chi Châu cũng quan tâm đến hình thể như vậy, cô liền giảm một nửa thức ăn rồi mở miệng nói: “Tôi cũng không biết nữa, từ sau khi bị đổi thân thể lại rất nhanh đói, điều này chỉ có thể giải thích rằng sức ăn của anh quá lớn.”

Hà Chi Châu liền hừ nhẹ, dáng vẻ rất thông thả, nhàn nhã.

Thẩm Hi liền đổi chủ đề, quay sang hỏi anh: “Anh có lấy hồ sơ bệnh án đến không?”

Hà Chi Châu lấy hồ sơ bệnh án cho Thẩm Hi xem: “Cô thử nhìn xem, có vấn đề gì hay không?”

Thẩm Hi liền nghiêm túc xem hồ sơ bệnh án, rồi phân tích ra: “Đuôi xương cụt. Nhưng đuôi xương cụt của tôi đâu có vấn đề gì nhỉ.”

“Tôi sẽ tìm một người quen để làm cho.” Hà Chi Châu liền nói, đồ ăn đã được mang tới, động tác của anh vô cùng ưu nhã thành thạo lấy dao cắt thịt bò, vừa cắt vừa nói, “Cũng không thể để cho nội tiết của cô mất cân đối được đúng không?”

Người này thật là càng ngày càng ác độc rồi, Thẩm Hi cũng không so đo với anh nữa, trực tiếp hỏi: “Anh phải nói thật cho họ biết tình hình thực tế đây?”

“Không, lúc tôi đến bệnh viện đã nhắn tin cho anh ta, sau đó anh ta sẽ trực tiếp đi bệnh viện xử lý.” Hà Chi Châu liền giải thích.

Thẩm Hi mở điện thoại di động ra, quả nhiên có một tin nhắn được gửi ra ngoài. Khi bọn họ trao đổi điện thoại thì anh đã gửi tin nhắn này.

Quả nhiên người thông minh làm việc có khác, cũng tương đối có kế hoạch.

Thẩm Hi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, chuẩn bị đến kỳ thi tiếng Anh cấp bốn rồi, buổi chiều ở học viện sẽ có một cuộc thi thử cấp bốn. Thẩm Hi cúi đầu rồi lại ngẩng đầu, nhìn sâu vào trong mắt của Hà Chi Châu, trong ánh mắt nhất thời dịu dàng như nước.

“Này. Người có duyên.” Thẩm Hi đột nhiên đổi cách xưng hô với Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu liền lên tiếng nhắc nhở: “Có thể gọi tên như bình thường được không?”

Hai tay của Thẩm Hi tạo thành hình chữ thập nói: “Hà Chi Châu. buổi chiều tôi có một kỳ thi thử tiếng Anh cấp bốn ở trường.”

Hà Chi Châu cũng không muốn làm khó cô nên hỏi: “Mấy giờ?”

Thẩm Hi nhớ lại thời gian rồi nói: “Hai giờ thì bắt đầu.”

“Hai giờ thì tôi vẫn còn đang ngủ trưa.” Hà Chi Châu lập tức cự tuyệt.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu: “Cơ thể của tôi không có thói quen ngủ trưa, buổi trưa đều không ngủ được.”

Hà Chi Châu thật đúng là bá phúc cô gái Thẩm Hi này, liền nhanh chóng giải quyết bữa trưa, suy nghĩ một chút việc thi thử tiếng Anh cấp bốn cũng không tốn nhiều thời gian nên mới gạt đầu đáp ứng.

Thẩm Hi liền nhìn về phía Hà Chi Châu nồng nhiệt cảm ơn, sau đó đem bài học đã chép được sáng hôm nay lấy ra cho anh xem như muốn kể công. Hà Chi Châu cầm lấy vở ghi chép, nhìn ký hiệu và công thức quả bầu lại bị vẽ thành chiếc gáo, liền nói thẳng với Thẩm Hi: “Sau này không cần phải chép nữa.”

Thẩm Hi có chút tổn thương, nên im lặng không lên tiếng.

Hà Chi Châu khép laptop lại: “Không cần chép nữa bởi vì những cái này tôi đều biết cả rồi.”

“À.” Lòng tự ái của Thẩm Hi coi như được vỗ về đôi chút.

Ăn cơm trưa xong, thanh toán rồi liền ra ngoài, đi ngang qua một siêu thị bán rượu và thuốc lá. Hà Chi Châu vuốt vuốt trán, người thấy mệt rã rời, không ngờ đối thân thể rồi mà vẫn còn thấy nghiện thuốc lá. Anh quay đầu hỏi Thẩm Hi, trong giọng nói mang vài phần thương lượng: “Có thể hút một điếu thuốc không?”

Thẩm Hi sửng sốt một chút, nghĩ đến hai ngày này Hà Chi Châu luôn ở trong “Nước sôi lửa bỏng” nên liền đồng ý: “Anh hút đi, nhưng nhớ phải súc miệng cho sạch sẽ đây.”

Hà Chi Châu cũng không tỏ thái độ gì chỉ gạt đầu rồi cất bước đi vào siêu thị, đi được vài bước, lại quay trở về, ở sau lưng Thẩm Hi nói: “Cô phải đi mua thôi.”

Thẩm Hi nghĩ nghĩ một chút, chuyện mua thuốc này xác thực “Con trai” là cô nên đi thì tương đối thích hợp hơn. Lại nói, cô chưa từng mua thuốc lá bao giờ, nghĩ tới đây, liền tiêu sái đi vào siêu thị nói với nhân viên thu ngân: “Cho tôi một gói Trung Hoa, một cái bật lửa.”

Thẩm Hi nghĩ tới các cuộc thi, thái độ liền thay đổi trở nên chân chó vô cùng. Mặc dù không cảm thấy mình a dua nịnh hót, nhưng trong lời nói vẫn luôn nhân nhượng Hà Chi Châu, ví dụ như mua xong rồi còn

lập tức hấp ta hấp tấp mang đến cho anh hỏi: “Anh xem nhãn hiệu này đi, không biết có phải loại anh hay dùng không?”

Hà Chi Châu đột nhiên lại khẽ cười, khoe môi nhẹ nâng lên tạo thành một đường cong nhỏ. Đây là lần đầu tiên Thẩm Hi nhìn thấy Hà Chi Châu cười, thấy có chút mới lạ. Hà Chi Châu nhận thuốc lá và bật lửa từ trong tay cô, vô cùng thành thạo bóc ra, rút lấy một điếu, đưa lên môi, rồi cúi đầu đốt thuốc, hít sâu một hơi, trong nháy mắt một làn khói trắng từ miệng, từ mũi của anh tràn ra ngoài.

Thẩm Hi thu hồi tầm mắt, đẩy xe đạp đi về phía trước, cô và Hà Chi Châu đang đi ở trên đường vắng vẻ không có người qua lại, bên trái là khu vực mới khai phá, bên phải khu nhà cũ kỹ của thành phố S, vôi trên tường ẩm mốc đã bị tróc ra, trong góc có những cây hoa leo nhỏ không biết tên bám ở trên tường, mọc um tùm.

Hà Chi Châu liền dừng lại, đứng ở bên tường hút thuốc, cô ngồi ở bên cạnh xe đạp chán ngán nhìn anh. Thời tiết cũng không tệ, nhưng bầu trời trên đầu lại trong xanh vô cùng.

Có một cơn gió từ đầu đường thổi qua, cô liền ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng từ đó bay tới.

Hà Chi Châu ngược mắt nhìn cô một cái, ánh mắt trong suốt nhưng lại mang đầy sự tôn trọng.

Thẩm Hi ngồi ở trên xe đạp vuốt ve cái chuông ở phía trên, ánh mắt của Hà Chi Châu làm cho cô có chút mất tự nhiên, liền cười cười nói: “Trước kia đều phải nhìn mình qua gương, không ngờ khi mặt đối mặt nhìn kỹ lại thấy mình xinh đẹp hơn nhiều.”

“Ha ha.” Hà Chi Châu bị sắc thuốc, nhìn về phía cô, đáp trả một câu: “Tôi cũng vậy.”

Thẩm Hi cảm thấy nếu đã quen với tính cách của anh thì ở chung cũng không đến nỗi khó khăn lắm.

10. Chương 10: Chương 10

Nhìn Hà Chi Châu nhả khói, Thẩm Hi đột nhiên lại muốn ăn kem. Anh hút một điếu thuốc, cô ăn một que kem, như vậy mới công bằng.

Đạp xe qua một cửa hàng bán đồ ngọt, Thẩm Hi nhảy xuống xe, chạy vào mua một que kem hai màu giòn tan, sau đó đi ra, hết sức hài lòng mà liếm láp. Hà Chi Châu không đủ dũng khí nhìn cảnh tượng này, khẽ cau mày: “Cô có thể dừng liếm nó như vậy được không?”

Thẩm Hi lại chuyển qua há to mồm ra cắn.

Hà Chi Châu vẫn trưng ra vẻ mặt không thể chịu nổi: “Không được.”

Thẩm Hi lại thử. gặm một miếng.

Hà Chi Châu trực tiếp quay ngoắt mặt sang chỗ khác.

“. Vậy anh dạy tôi ăn như thế nào đi.” Thẩm Hi cũng hơi bực mình, ăn kem thôi mà cũng ý kiến ý cò. Cô còn chưa trách anh hút thuốc sẽ ảnh hưởng xấu đến phổi của cô đấy.

Hà Chi Châu nói thẳng: “Tôi chưa ăn kem bao giờ.”

Rõ là.

Trên đường có vài người đi ngang qua, ai cũng ngoái đầu nhìn lại mấy lần. Thẩm Hi đại khái cũng biết trong đầu những người đi đường không hiểu chuyện kia đang suy nghĩ cái gì. Cô xoay người, đưa lưng về phía những ánh mắt tò mò đang phóng tới, tiếp tục vui vẻ ăn kem.

Thẩm Hi ăn cũng rất nhanh, ăn xong thấy bụng có hơi lạnh. Cô ngồi lại lên yên sau xe đạp, chờ Hà Chi Châu xuất phát. Hà Chi Châu quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt khó chịu, hừ lạnh nói: “Cô lau miệng sạch sẽ giùm tôi đi.”

Thẩm Hi lấy một tờ giấy in hoa thơm phức từ trong túi ra, cẩn thận lau khô miệng một lượt, lúc lau còn nhắc ngón tay út lên vô cùng thực nữ. Hà Chi Châu nhìn thấy, uất nghẹn đá xuống bàn đạp, cả xe chấn động làm Thẩm Hi suýt chút nữa rơi ra khỏi xe.

Thẩm Hi tất nhiên là không hiểu Hà Chi Châu đang nổi điên cái gì, một đường về trường chỉ duy trì im lặng. Bởi vì không muốn để cho những người khác nhìn ra điều gì bất thường, khi vừa tới nơi, hai người nhanh chóng tách ra mỗi người một ngã. Cô lo Hà Chi Châu sẽ quên buổi thi thử cấp bốn nên trước khi đi phải nhắc đi nhắc lại anh rất nhiều lần.

Hà Chi Châu không nhận được chạy về thật nhanh.

Để chuẩn bị cho cuộc thi CET sẽ diễn ra vào tháng sáu tới, Học Viện Sư phạm tiến hành tổ chức trước một kỳ thi thử. Thi thử tuy không phải điểm thật, nhưng số điểm đạt được cũng vẫn ảnh hưởng đến thành tích cá nhân. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến Thẩm Hi phải nài nỉ Hà Chi Châu đi thi cho bằng được.

Hà Chi Châu vào tài khoản sinh viên của Thẩm Hi để xem xét thành tích hiện giờ của cô, lúc nhìn thấy điểm trung bình tích lũy thì khóe miệng khẽ giật giật.

Ha ha, thành tích này thật quá “đáng yêu” đi.

Trong phòng ký túc xá của Thẩm Hi, người có thành tích tốt nhất là Trần Hàn, nhưng cũng chỉ hơn những người còn lại một chút thôi, nếu không thì lần này Trần Hàn đã thi cấp sáu chứ không phải cấp bốn rồi.

Hà Chi Châu trở về phòng, thấy Đậu Đậu đang vui đùa chăm chú chép “phao”, cái bút múa may không ngừng, một mảnh giấy trắng lớn chừng bàn tay viết chi chít các từ mới cấp bốn.

Trần Hàn cũng đang lẩm nhẩm học thuộc lòng từ đơn, chỉ có Hạ Duy Diệp là đang tỉ mỉ ngồi trang điểm. Hạ Duy Diệp vừa kẻ lông mày, vừa liếc qua Trần Hàn nói: “Hàn à, chúng ta người ngồi trước người ngồi sau, mình trông cậy hết vào cậu đấy.”

Đậu Đậu toét miệng ra cười, vô cùng chân chó: “Nữ vương Trần Hàn, lúc đó cậu ném ình một phần đáp án được không?”

Trần Hàn có chút không vui: “Thời gian của mình không còn nhiều đâu.”

Đậu Đậu xị mặt, không nói gì nữa, quay lại tiếp tục chăm chú cho tờ phao nhỏ. Cậu người không bằng dựa vào chính mình.

Hạ Duy Diệp muốn thay quần áo, chỉ tiện tay kéo rèm cửa sổ vào, trực tiếp cởi áo. Động tác quá nhanh, Hà Chi Châu ứng phó không kịp. Anh lập tức đứng bật dậy, bước nhanh vào phòng vệ sinh, đợi đến khi Hạ Duy Diệp thay quần áo xong mới đi ra ngoài.

Hạ Duy Diệp mặc một cái váy ngắn màu vàng nhạt, tóc buộc gọn bằng một sợi dây có hình hoa nhỏ. Cô nằng nói với Trần Hàn: “Buổi tối mình muốn hẹn Hà Chi Châu cùng nhau đi ăn cơm.”

Trần Hàn hào hứng thúc giục: “Tốt tốt tốt, mình thật sự cảm thấy Hà Chi Châu sẽ thích kiểu con gái giống như cậu vậy đó.”

Hạ Duy Diệp vui mừng, ánh mắt tràn ngập ý cười: “Làm sao cậu biết vậy?”

“Không phải là con trai thì sẽ đều thích những người như cậu sao?” Trần Hàn hỏi ngược lại, trong lời nói vừa mang theo nịnh nọt nhưng cũng có ý chế nhạo.

Cô gái Hạ Duy Diệp này bị người ta lợi dụng rồi. Hà Chi Châu bóp bóp thái dương, tâm tình có chút phiền muộn: Trong mắt những người này, anh là người ưa thích mấy cô giống bình hoa như vậy hay sao?

Hà Chi Châu kéo ngăn bàn ra, tìm được cây bút, nhìn thời gian một chút, trực tiếp rời khỏi phòng đi đến nơi tổ chức thi thử. Mới đi được vài bước, Đậu Đậu đã đuổi kịp kéo tay anh lại, muốn cùng anh đi tới chỗ thi.

Hà Chi Châu lặng lẽ gạt tay Đậu Đậu ra.

Đậu Đậu vốn đơn thuần, chẳng nghĩ gì nhiều, lại hăm hở khoác vào tay anh.

Hà Chi Châu bất đắc dĩ, chỉ có thể bước nhanh hơn.

Hai giờ chiều, kỳ thi thử cấp bốn và cấp sáu chính thức bắt đầu. Chỗ ngồi của Thẩm Hi ở ngay bàn đầu, khi Hà Chi Châu ngồi xuống, một nam sinh ở bên cạnh lao sang lấy lòng: “Thẩm Hi, đợi lát nữa mình sẽ đưa đáp án cho cậu chép, mình học Anh ngữ rất tốt đó.”

Ồ, Hà Chi Châu quay mặt sang, vẻ mặt nhàn nhạt từ chối ý tốt của nam sinh kia: “Cảm ơn, nhưng tôi không cần.”

Cơ hội lấy lòng của nam sinh vấp phải khó khăn, đành ngượng ngùng cười cười.

Sau khi giáo sư phát giấy kiểm tra, từ bài nghe cho đến bài đọc, Hà Chi Châu làm một mạch không có bất kỳ trở ngại gì. Nhất là khi lựa chọn chủ đề, vì thao tác của anh quá nhanh, giáo sư chấm điểm cho rằng “cô” đang khẩn trương, cố ý đi tới nhắc nhở: “Bạn học nữ này, đây chỉ là thi thử thôi mà, em không cần phải nghiêm túc thế đâu.”

Hà Chi Châu: “.”

Hà Chi Châu làm xong toàn bộ bài thi rất nhanh, nghĩ qua nghĩ lại, hết sức có lương tâm cố tình đánh dấu mấy câu sai đáp án, sau đó thay đổi dấu tích của vài chỗ.

Hà Chi Châu bước ra khỏi phòng thi trước thời gian quy định hơn một tiếng. Trước khi đi còn thuận tay ném xuống trước mặt Đậu Đậu một cục giấy nhỏ bị vo tròn. Đậu Đậu đầu tiên là thấy khiếp sợ, sau đó thì cẩn thận dè chừng len lén mở giấy ra, là đáp án của phần chọn đề tài.

Đậu Đậu cực kỳ do dự, trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt thì quyết định không cần nhìn đáp án nữa!

Lần trước kiểm tra Anh ngữ, kết quả của A Hi còn không tốt bằng mình, hừ hừ

~Hà Chi Châu đi thẳng từ phòng thi tới thư viện, ngồi ở đó viết luận văn về đề tài “Thông tin liên lạc không dây kỹ thuật số”. Đây là đề tài nghiên cứu mà anh đã bắt đầu thực hiện khi còn học ở bên Mĩ, bài luận văn này sẽ được đăng trên tờ báo “Khoa học kỹ thuật Trung Quốc”. Nhưng tất cả các số liệu cùng thông tin đã được chỉnh sửa, sắp xếp lại đều nằm hết trong máy tính ở ký túc xá.

Anh gọi điện thoại cho Thẩm Hi để nói chuyện này.

Thời điểm Thẩm Hi nhận được điện thoại của Hà Chi Châu thì cô đang ngồi trong phòng ký túc xá lên mạng vào Taobao mua hàng. Mất cả nửa ngày xem xét các topic bán đồ nữ, Thẩm Hi mới nhìn lại thân hình ột mét tám hiện giờ của mình, đành ngậm ngùi chuyển sang xem trang phục dành cho nam. Sau đó cũng đặt vài đơn hàng, mua mấy bộ quần áo nam có nhãn hiệu tương đối nổi tiếng, cái gì mà Yuppie wind, rồi phong cách Châu Âu – Anh Mĩ gì đó.

Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu: “Có cần tôi mang máy tính đến cho anh không?”

Hà Chi Châu từ chối, bắt đầu hướng dẫn từng bước cho cô: “Không cần, bây giờ cô mở ổ F ra, tìm file “FCT” ở trong đó.”

Thẩm Hi làm theo lời Hà Chi Châu nói, nén hết tài liệu vào một file, sau đó online rồi share cho anh. Nhận được thứ mình cần, Hà Chi Châu hài lòng nói với cô: “Tốt.”

Một lát sau, đột nhiên anh lên tiếng hỏi: “Cô đang làm gì vậy?”

Thẩm Hi hào hứng kể cho Hà Chi Châu nghe chuyện cô đặt mua hàng trên Taobao, còn gửi cả hình mấy bộ quần áo đã đặt cho anh xem, giọng điệu có chút đắc ý: “Xem có đẹp không này?”

Hà Chi Châu nhanh chóng phun ra một câu ——“Cô đừng có mặc linh tinh.”

Thẩm Hi tắt điện thoại, không để ý tới anh nữa. Một lát sau, cô chợt nhận được một tin nhắn mới, là Hạ Duy Diệp gửi tới. Thẩm Hi coi như không thấy.

Tới giờ ăn cơm, Thẩm Hi thông thả đi tới nhà ăn dùng bữa. Thời tiết đúng là càng ngày càng nóng, có không ít nam sinh trong ký túc xá chỉ mặc mỗi quần, để trần nửa thân trên khoác vai bá cổ nhau đi lại trên hành lang.

Quả là anh em, bạn bè tốt, ngưỡng mộ nha. Thẩm Hi ngâm nga một bài hát bước xuống lầu, đi ngang qua sân thể dục để tới nhà ăn. Lúc này, trên sân có mấy người cùng chơi bóng rổ, đang vui vẻ lượn qua thì một vị nam sinh nhìn lạ hoắc ngoắc ngoắc tay với cô, sau đó đột nhiên ném cho cô quả bóng: “Hà thần, đến đây ném một quả đi.”

Thẩm Hi ôm bóng, đứng im không nhúc nhích.

Nam sinh mặc bộ quần áo chơi bóng in hình số 9 nhìn cô vẫy tay liên hồi: “Cậu tấn công đó.”

Thẩm Hi nhìn vị trí cột bóng rổ một chút, nghĩ có lẽ chạy ba bước ném bóng cũng không khó lắm, vậy thì cứ làm một quả đi. Cô tiêu sái đập quả bóng xuống đất hai lần, bắt đầu!

Chạy ba bước ném bóng, một, hai, ba. Thẩm Hi đếm bước chân của mình, sau đó dừng ở trước cột bóng rổ nhẹ nhàng ném quả bóng lên, động tác uyển chuyển giống như đang khiêu vũ.

Quả bóng rổ quay vòng quanh khung một vòng rồi thuận lợi rơi xuống giữa rổ.

Oh yeah! Vào rổ rồi! Thẩm Hi hưng phấn nhảy căng lên, sau đó xoay người hơn hở nhìn nam sinh số 9 giờ tay ăn mừng thắng lợi: “Give me five!”

“Give me five.” Nam sinh số 9 vẫn còn đang chìm trong khiếp sợ mãnh liệt, yếu ớt đưa tay ra, ăn mừng “Hà thần” vừa mới ném “tú cầu”.

Thẩm Hi rời khỏi sân bóng rổ chạy về phía nhà ăn, nhưng nam sinh số 9 vẫn còn đang choáng váng không thoát ra được hình ảnh diễn ra khi nãy: Cách mà nam thần Hà Chi Châu chạy ba bước ném bóng, trước tiên đếm ba cái, sau đó “dụ dằng” ném quả bóng lên, bước thứ ba không đi bộ mà chân trái còn “kiêu ngạo” hất ra phía sau. Động tác vô cùng tuyệt đẹp.

Không, làm sao có thể? ! Mình nhất định là nhìn lầm rồi.

Sau khi ăn xong, Thẩm Hi ôm một trái dưa hấu trở về phòng 921. Vừa mới tới lầu dưới đã nhìn thấy bóng dáng yêu kiều của Hạ Duy Diệp đứng đợi ở đó.

Hạ Duy Diệp mỉm cười bước tới: “Hi, Chi Châu.”

Thẩm Hi: “Hi.”

Hạ Duy Diệp đứng bất động, khẽ nghiêng đầu, ánh mắt tràn ngập ý cười.

Thẩm Hi thương lượng: “Có thể nhường đường cho tôi không?”

Khuôn mặt Hạ Duy Diệp ửng đỏ: “Em đặc biệt tới đây tìm anh, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?”

Thẩm Hi lộ ra vẻ khó xử, lý do cô nghĩ ra được là: “Nhưng tôi muốn về phòng ăn dưa hấu.”

Hạ Duy Diệp: “.”

“Hẹn gặp lại.” Thẩm Hi nhân lúc Hạ Duy Diệp còn đứng hình không nói được câu nào, lấy tốc độ nhanh nhất, ôm chặt quả dưa một hơi chạy thẳng vào ký túc xá.

Hạ Duy Diệp nhìn bóng dáng nam thần biến mất, đột nhiên cảm thấy Hà Chi Châu thực ra rất đáng yêu. Quả nhiên người đàn ông mà cô thích đặc biệt hơn hẳn những người khác. Anh có sự lý trí cùng thành thực nhưng không ngờ lại có những lúc hành động trẻ con như thế này.

Cô chợt nhớ tới câu nói đọc trong một cuốn sách nào đó: Trong bất kỳ người đàn ông nào cũng có một linh hồn trẻ thơ, vĩnh viễn không trưởng thành.

“Bạn học Hà chưa trưởng thành” ôm đưa hấu một đường trở lại phòng, nhiệt tình gọi Hầu Tử và Tráng Hán bỏ đưa hấu ra cùng ăn. Cô thấy Lâm Dục Đường không có ở đây, liền hỏi Hầu Tử: “Lão Tam của chúng ta đâu rồi?”

Hầu Tử nhún vai một cái: “Chắc là đi tìm Thẩm mỹ nhân thôi.”

Tráng Hán ghé đầu vào nói: “Tôi cảm thấy gần đây lão Tam với Hi Hi hình như không ổn lắm.”

Thẩm Hi cười hỏi: “Nói vậy, làm sao cậu biết được?”

“Cái này mà còn cần phải nghĩ sao, lúc trước ngày nào Hi Hi cũng tới đây mấy lần. Vậy mà hai ngày nay lại chả thấy bóng dáng đâu, còn tâm trạng của lão Tam hai ngày này nữa chứ, vô cùng buồn bực nha.”

“Mẹ nó!” Hầu Tử đột nhiên mắng một câu, “Lẽ nào Thẩm mỹ nhân đã biết chuyện kia rồi?”

“Chuyện gì?”

“Chuyện nào?”

Thẩm Hi với Tráng Hán cùng đồng thanh hỏi lại.

11. Chương 11

Hầu Tử ngập ngừng như muốn nói rồi lại thôi.

Thẩm Hi liền nắm chặt hai tay lại, cô thực sự rất mong Lâm Dục Đường sẽ không giấu mình bất cứ chuyện gì nhưng làm sao có thể chứ, chắc chắn vẫn sẽ có những điều mà cô không biết hoặc không nắm rõ.

Vả lại anh đã chính thức thừa nhận cô là bạn gái của mình đâu.

Mặc dù Hầu Tử còn chưa nói đã có chuyện gì xảy ra nhưng Thẩm Hi lại phát hiện lòng bàn tay của mình đã ướt đầm mồ hôi nên liền đứng lên tự rót cho bản thân một ly nước. Còn Hầu Tử thì vẫn còn có chút cố kỵ, chỉ sợ “có người” nghe được lập tức sẽ đi đào góc tường nhà người khác.

Thẩm Hi lại quay trở lại ngồi ở trước mặt của Hầu Tử, cầm ly nước nhâm nhi từng chút một, vẻ mặt thật bình tĩnh giống như chỉ đang nghe một chuyện tào lao mà thôi.

Hầu Tử lần chần một lúc, vì không chịu nổi sự thúc giục của Tráng Hán mới đem “sự kiện kia” nói ra. Chuyện này cũng đã xảy ra hơn mấy tháng rồi. Cậu ta và Lâm Dục Đường cùng đến ngân hàng làm chút chuyện, lúc nhìn thấy Lâm Dục Đường chuyển khoản thì cảm thấy rất tò mò, vì việc chuyển khoản một số tiền lớn như vậy đối với một sinh viên mà nói thì tuyệt đối là chuyện hiếm. Cộng thêm việc cậu ta không cẩn thận nhìn thấy tên của người nhận tiền là tên của con gái nên liền cười bảo Lâm Dục Đường: “Lão Tam, không phải cậu đang bao nuôi một em ở bên ngoài đấy chứ?”

“ ”

“Rồi lão Tam nói thế nào?” Tráng Hán liền mở to mắt hỏi, cảm thiếu điều “rầm” một cái rơi xuống đất nữa thôi.

Hầu Tử nhớ lại cảnh tượng lúc đó liền hạ tay xuống nói: “Không có.”

“Cái gì mà không có chứ?” Tráng Hán không hiểu hỏi lại.

“Chính là không có chứ sao.” Hầu Tử lại nói lại một lần nữa: “Lão Tam trả lời tôi nguyên xi như vậy mà.”

“ Bao nhiêu tiền?” Tráng Hán tiếp tục hỏi, đi ngay đến trọng điểm.

Hầu Tử giơ mấy ngón tay lên đáp: “Khoảng chừng này.”

“Không thể nào, lão Tam lấy đâu ra nhiều tiền như vậy.” Tráng Hán không thể nào tin được.

“Tiết kiệm từ nhỏ đến giờ.” Thẩm Hi bình tĩnh lên tiếng trả lời nghi ngờ của Tráng Hán .

Cô vẫn biết Lâm Dục Đường có thói quen tiết kiệm tiền từ nhỏ, tiền thưởng, tiền mừng tuổi cùng với các loại học bổng, tất cả đều tích lại tăng dần theo thời gian, lớn hơn nhiều so với số tiền mà Hầu Tử mới vừa khua chân múa tay. Có một lần cô và Lâm Dục Đường dự tiệc sinh nhật một người bạn của anh, lúc hàn huyên liền nói tới chuyện nhà cửa ở thành phố S rất đắt, những người trẻ tuổi như bọn họ không biết có khả năng dựa vào chính mình để mua nhà cưới vợ hay không? Lâm Dục Đường liền đưa ra ý kiến như thế này: “Vấn đề này nếu mình tự tay phấn đấu sẽ có ý nghĩa lớn hơn rất nhiều.”

Tiệc sinh nhật ngày hôm đó, Lâm Dục Đường uống cũng không ít, lúc về cũng hơi ngất ngư một chút, ngồi im lìm trên xe buýt cho đến khi gần tới trạm cuối anh lại đột nhiên quay sang nói với cô: “Hi Hi, hiện tại anh đã góp đủ tiền đặt cọc nhà rồi (Đây là hình thức mua trả góp), sau khi tốt nghiệp vào công ty làm việc thì số tiền còn lại cũng không thành vấn đề.”

Đối lập hẳn với Lâm Dục Đường, cô từ nhỏ đến lớn lại không có bất kỳ hoạch định nào, tất cả mọi việc đều do ba mẹ cô lên kế hoạch từ trước. Mà gia cảnh của cô và Lâm Dục Đường cũng không cần lo lắng về vấn đề nhà cửa sau khi cưới này, tuy nhiên ngày đó khi nghe Lâm Dục Đường nói đã tiết kiệm đủ tiền đặt cọc nhà thì cả người cô liền thấy lâng lâng, chìm đắm trong một trạng thái được gọi là “hạnh phúc”.

Anh ấy đang lập kế hoạch cho tương lai của bọn họ sau này, sao cô lại không vui mừng được chứ.

Chỉ là hiện tại. Thẩm Hi thật rất muốn khóc, cho dù Lâm Dục Đường chưa bao giờ nói muốn kết hôn với cô nhưng cô cảm thấy anh không nên vì một người con gái khác mà sử dụng đến số tiền dùng để mua nhà của bọn họ như vậy.

“Vậy cô gái đó rốt cuộc tên là gì?” Tráng Hán có chút không tin lại hỏi tiếp: “Nhiều tiền như thế, không phải là cho người thân thì sẽ là cho ai chứ?”

” Đã nói là bạn bè rồi mà.” Hầu Tử gãi gãi đầu, thật sự không nhớ được tên, ấp úng nói: “Tôi chỉ nhớ là cái gì Lãng ấy”

“Linh Linh?” Tráng Hán liền đoán lung tung.

Hầu Tử tiếp tục suy nghĩ : “Lãng gì nhỉ.”

Từ đầu tới cuối, Thẩm Hi đều cúi đầu, trầm mặc không nói, chỉ có hàng lông mi dày thanh tú rung lên nhẹ, giấu đi cặp mắt đang dần ửng hồng. Một lát sau liền nói tên của cô gái kia ra: “Lãng Triều Tịch, đúng không?”

Hầu Tử đang loay hoay khi nghe đến cái tên này thì vô cùng kinh ngạc đứng bật dậy nói: “Đúng rồi, chính là Lãng Triều Tịch! Nhưng mà lão đại, làm sao cậu lại biết?”

“Bởi vì. tôi đã từng gặp qua cô ta.” Thẩm Hi tùy tiện bịa ra một lý do, sau đó đứng lên đi ra khỏi phòng.

Lúc rời khỏi ký túc xá nam, mắt của Thẩm Hi đã lấp lánh ánh nước, ở trong phòng cô còn cố gắng kìm chế nhưng đến khi xuống tới lầu dưới đi vào một rừng cây nhỏ, nước mắt liền không kìm nổi nữa rơi xuống như mưa, ngồi ở một góc mà khóc hu hu.

Rừng cây nhỏ này thỉnh thoảng vẫn có người đi qua, nên khi Thẩm Hi nhìn chung quanh, thấy có người đi tới lập tức tay che miệng lại chờ họ đi khỏi lại bỏ tay ra tiếp tục khóc, giải tỏa hết cảm xúc ra bên ngoài.

Cho đến lúc cô nhận được điện thoại của Hà Chi Châu.

Nghe thấy cái giọng nghẹn ngào kia của cô, Hà Chi Châu liền biết ngay là có vấn đề. Anh khẩn trương hỏi: “Cô đang khóc ở đâu đấy?”

“Rừng cây nhỏ. Hu hu anh yên tâm. Không có ai thấy.” Thẩm Hi dứt quãng nói với Hà Chi Châu nhưng cô vừa mới nói xong thì cách đó không xa có một đôi nam nữ đi đến, tiếng họ nói chuyện lớn đến nỗi Hà Chi Châu ở bên đầu bên kia vẫn nghe thấy rõ mồn một.

Thẩm Hi cũng vội vàng im bật nhưng vẫn còn hơi thổn thức nghẹn ngào.

Hà Chi Châu cũng không nhận được liền xổ ra một câu hơi tục.

Nước mắt của Thẩm Hi lại rơi như mưa, bình đã nứt thì cũng không sợ bể nữa, vì vậy phải khóc một trận cho thỏa.

Hà Chi Châu chỉ có thể mềm mỏng, xuống nước giải thích: “Thẩm Hi, không phải tôi chửi cô”

Lúc này Thẩm Hi mới dừng lại, thầm nghĩ bản thân mình thật ra cũng hơi hẹp hòi nên lấy khăn giấy ra lau nước mắt, nước mũi, dứt quãng hỏi Hà Chi Châu: “Anh gọi tới có chuyện gì à?”

Hai người họ chỉ cách nhau một làn sóng âm, giọng nói nghiêm túc trầm thấp của Hà Chi Châu từ trong tai nghe truyền đến: “Mới vừa rồi ba cô gọi điện thoại tới, tôi tắt đi rồi, có cần phải nhấn lại không?”

Thẩm Hi vẫn còn đang thút thít, nghe thấy vậy liền nói với Hà Chi Châu: “Anh cứ nói với ông là tôi đang bận học.”

Hà Chi Châu đáp ứng một tiếng rồi sau đó liền cúp điện thoại. Thật ra thì anh rất muốn hỏi Thẩm Hi vì sao lại khóc, nhưng ngẫm nghĩ một lát thì lập tức liền sáng tỏ rồi. Cô thì có gì để phiền não chứ, thứ phiền não duy nhất chính là “Đường Đường có yêu mình hay không ” hoặc “Tại sao Đường Đường lại không thương mình”

Tiếp đó Hà Chi Châu liền làm theo lời của Thẩm Hi nhấn lại cho cha Thẩm một tin: “Con đang bận học”. Rất nhanh, cha Thẩm liền hồi âm lại: “Hi Hi cố gắng lên! Hi Hi tuyệt nhất!”

Hà Chi Châu đọc tin nhấn xong, khóe môi liền nhẹ nhàng giãn ra.

Thẩm Hi ở trong vườn trường đại học S đi lung tung một vòng rồi mới về trở về phòng 921. Dựa vào sức hút của “Hà Chi Châu” mà trên đường về đều có người đứng ra chào hỏi với cô. Trong số đó có hai nữ sinh tay xách túi trái cây đi ngang qua còn cố tình dừng lại hỏi cô có muốn ăn một quả hay không .

Hình như hai cô bạn này phải lấy hết dũng khí mới dám tới gần cô để hỏi, Thẩm Hi cũng không đành lòng cự tuyệt, chọn lấy một quả lớn nhất từ trong túi, sau đó “ngọt ngào” nói với họ một câu: “Cám ơn.”

Hai cô gái kia nghe xong liền hưng phấn chạy mất.

Thẩm Hi cảm giác mình vừa làm được một chuyện tốt, tâm tình cũng khá hơn chút ít, tay cầm quả lê chậm rãi trở lại ký túc xá.

Lâm Dục Đường cũng đã về phòng, vừa tắm xong đi ra, hai tay đang cầm khăn lau tóc. Thẩm Hi đang tức giận nên liền giáng ngay một quyền “Như Lai Thần Chưởng” vào sau lưng của anh. Vì không có phòng bị nên cả người Lâm Dục Đường liền lão đảo tiến lên phía trước vài bước, sau đó anh liền tức giận quay đầu lại mắng: “Hà Chi Châu, cậu có bệnh à?”

Thẩm Hi liếc mắt nhìn Lâm Dục Đường, từ tốn cắn một miếng lê rồi mới đáp: “Đúng vậy, bệnh chó dại, cậu cứ qua đây mà cắn lại tôi đi!”

Trong phòng bất thành linh nổ ra chiến sự, khiến Tráng Hán và Hầu Tử đang vui vẻ xem phim ở bên trong phải chạy như bay tới để can ngăn, mỗi người giữ một người. Hầu Tử ôm Lâm Dục Đường nói: “Lão Tam, đừng tức giận làm gì.”

Tráng Hán thì ôm eo của Thẩm Hi, nói ra một câu rất sâu xa: “Lão đại, có chuyện gì cứ từ từ nói, cậu có cái gì không thoải mái thì cứ nhắm vào tôi!”

Thẩm Hi nhếch môi, tỏ vẻ vô tội đáp: “Tôi chỉ muốn chào hỏi lão Tam một chút nhưng không cẩn thận nên dùng sức quá mạnh, cậu ta lại cho là tôi đánh cậu ta.”

Hầu Tử: “.”

Tráng Hán: “.”

Lâm Dục Đường: “.”. Đúng là có người đã được tiện nghi lại còn ra về!

Thẩm Hi cắn mấy miếng lê rồi đưa quả lê nham nhở cho Lâm Dục Đường, chủ động xuống nước: “Muốn ăn lê không?”

Lâm Dục Đường liền quay đầu không nói gì.

“Thì ra chỉ là hiểu lầm.” Hầu Tử vội vàng vỗ vỗ vào bả vai của Lâm Dục Đường nói: “Thời tiết hôm nay quả là hanh khô, chúng ta ăn dưa hấu thôi, lão đại gần tối vừa mới mua về đây.”

Lâm Dục Đường không động vào dưa hấu, nhưng cũng không nói gì, chỉ hất tay Hầu Tử ra rồi đi vào nhà tắm giặt quần áo.

Sóng gió trong phòng chợt nổi lên rồi lại chìm xuống, trở về không khí bình thường ban đầu. Hầu Tử và Tráng Hán tiếp tục liêu lĩnh, mạo hiểm xem “Phim hành động tình yêu”, Thẩm Hi cũng đi tới nhìn mấy lần, sau đó liền đứng im xem, vừa xem còn vừa cảm thán: “Ái chà”, “Ồ”, “Mẹ kiếp”, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự tập trung quan sát của hai đồng chí bên cạnh.

Tráng Hán liền quay đầu nói: “Lão đại, cậu cố ý đúng không?”

Thẩm Hi liền đáp: “Thật xin lỗi, tôi không xem những phim loại này bao giờ nên có hơi ngạc nhiên. . . .”

Tráng Hán liền gật gù tỏ vẻ thừa nhận, Hà lão đại đúng là không thường xem những loại phim như thế này.

Lâm Dục Đường giặt quần áo xong đi ra, Hầu Tử liền gọi anh sang xem cho vui, anh cũng lịch sự đi tới xem một lát rồi quay về chỗ của mình.

Đã sắp đến thời gian tắt đèn, Thẩm Hi cầm điện thoại di động chơi trò chơi, Hầu Tử chạy đến định học hỏi lão đại vài chiêu nhưng khi nhìn thấy cô đang chơi trò xếp hình (Tetris) thì không khỏi có chút thắc mắc: “Lão đại, bây giờ cậu lại chuyển sang chơi trò này à?”

Thẩm Hi vắt chân vào nhau ngồi ở trên ghế, trả lời nghi vấn của Hầu Tử: “Trở lại nguyên trạng, theo đuổi cái đơn giản.”

Hầu Tử suy nghĩ một lúc liền ngộ ra một điều đúng là gần đây cả người của Lão đại cũng hơi trở lại với nguyên trạng rồi.

Mấy ngày nay, mọi thành viên trong phòng 921 ai cũng đều có chút ý kiến với “Hà Chi Châu” này. Trưa hôm sau, sau khi tan học Tráng Hán liền nói với Hầu Tử: “Tôi muốn cô lập Hà lão đại, gần đây cậu ta thật sự rất quá đáng!”

Hầu Tử cũng gật đầu đồng ý: “Nếu không cậu cứ cô lập trước đi!”

Tráng Hán lắc đầu đáp: “Một kẻ thảo dân như tôi làm sao mà dám chứ!”

Hầu Tử liền than thở: “Vậy thì tôi dám chắc, nhà tôi là nhà làm ăn, làm việc cũng cần có quan hệ đấy. . . .”

Hai người thở ngắn than dài từ căn tin trở về ký túc xá, đi được nửa đường thì Tráng Hán mới nhớ ra hôm nay người ta chuyển phát nhanh bưu phẩm đến, muốn Hầu Tử cùng đi với mình. Tráng Hán đặt mua một thứ “Đồ tốt” nên chỉ len lén nói ột mình Hầu Tử thôi. Kết quả là khi đi tới nhận bưu phẩm thì phát hiện ra đồ của mình đã được một người khác ký nhận thay.

Bưu phẩm này là do Thẩm Hi ký nhận thay, cô mua quần áo nam ở trên mạng nên đến đây lấy, khi ký nhận chuyển phát thì thấy có cả đồ của Tráng Hán nên giúp một tay mang về phòng.

Túi đồ này của Tráng Hán rất lớn, Thẩm Hi phải tốn một phen công phu mới cầm về đây được, nhưng bởi vì ngứa tay nên đã gỡ cái túi bọc bên ngoài ra.

Mười mấy phút sau, Tráng Hán và Hầu Tử trở lại, lúc ấy Thẩm Hi đang ngồi ở trên đất thổi cái đó, trông giống hệt một đứa trẻ con to xác, gò má tuấn tú vì dồn hơi để thổi nên liền hồng rực lên.

Hình ảnh rất có tính kích thích, máu trong đầu của Tráng Hán thiếu chút nữa là phun ra, cậu ra thẳm thì mở miệng: “Đây là cái gì nhỉ.”

Thẩm Hi ngẩng đầu lên đáp: “Chẳng lẽ. . . . Không phải của bạn gái cậu sao?”

Tráng Hán muốn điên rồi!

Buổi tối ngày hôm đó, Tráng Hán định đem những thành quả mà Thẩm Hi thật vất vả mới thổi được đi thủ tiêu, trước lúc đi còn thanh minh: “Thật ra thì cái này là của tôi. . . . Mua để xem thử một chút thôi, đàn ông mà, ai mà chẳng có lòng hiếu kỳ.”

Thẩm Hi ngồi xổm trên mặt đất nhìn Tráng Hán hỏi: “Tại sao cậu lại muốn trả lại hàng chứ, tôi một khi đã mua đồ chưa bao giờ trả lại, trừ phi chủ cửa hàng gửi cho tôi một viên gạch tới đây, người ta kinh doanh buôn bán cũng không dễ dàng gì.”

Tráng Hán liền bị phần nhét ” đồ tốt” kia vào trong hòm, tùy tiện tìm một lý do: “Chất lượng không tốt.”

Thẩm Hi lại càng không ủng hộ Tráng Hán: “Cậu chưa dùng thử, làm sao biết chất lượng không tốt.”

Tráng Hán lại muốn phát điên thêm lần nữa.

Thẩm Hi vừa nói vừa cười không khép miệng. Đột nhiên, lại nhận được tin nhắn của Hà Chi Châu, chỉ có một câu ——“Tôi đến rồi.”

Hà Chi Châu tới đây? Thẩm Hi lập tức chạy như bay xuống ký túc xá, nhưng nhìn trái nhìn phải cũng không tìm được Hà Chi Châu. Cô liền gọi điện thoại cho anh hỏi: “Anh đến rồi sao, rốt cuộc đang ở đâu?”

Hà Chi Châu nhận điện thoại nhưng lại không nói lời nào, một lát sau mới nặn ra mấy chữ: “Là tôi. nghỉ lễ của cô đến rồi.”

12. Chương 12

Hà Chi Châu. đi cả đã đến rồi hả ? !

Thẩm Hi đứng ở trong sân bóng rổ, bấm ngón tay tính ngày, quả thật không sai, hôm nay đúng là ngày mà “họ hàng thân thích” của cô đến thăm! Thẩm Hi lại giẫm giẫm hai chân trên đất, không biết phải làm gì bây giờ ?

Nhưng một nam thần như Hà Chi Châu tự nhiên lại có “nghỉ lễ” chuyện này thật. có chút thú vị!

Anh chàng này đời trước không biết đã làm thương tổn biết bao nhiêu con gái nhà lành nên đời này ông trời mới để cho đi cả đến thăm như vậy! Chắc hẳn là tội lỗi chồng chất rồi. Thẩm Hi đứng ở sân bóng rổ như một người điên, lúc trước vừa dậm chân lúc sau lại bật cười, cuối cùng che miệng cười sung sướng mà chạy thẳng đến Học viện Sư Phạm.

Những cơn gió trong lành mát mẻ vào ban đêm ào tới trước mặt, Thẩm Hi chạy ở trên đường mòn trong rừng, trong không khí hơi lạnh này lại còn mang theo mùi hoa lài thoang thoảng, giống như có một người thiếu nữ dịu dàng cầm khăn tay phất qua gò má của cô vậy. Bóng cây trùng trùng, ánh trăng sáng tỏ, tâm tình của Thẩm Hi rất tốt hận không thể bay lên đến tận trời.

Một đường chạy đến lầu sáu của ký túc xá nữ, Thẩm Hi trực tiếp chạy lên cầu thang, đáng tiếc vóc dáng khỏe mạnh của cô vẫn bị con mắt sắc bén của dì Lý quần sinh bắt được.

Trước kia dì Lý vẫn thích cô nhất vì Thẩm Hi lúc nào cũng tươi cười kéo tay bà gọi: “Dì Lý ...”

“Dì Lý” chữ dì được Thẩm Hi kéo thật dài, Lý Mỹ Hoa là người phụ nữ hiền lành, đời này cũng chưa từng được hưởng thụ sự nũng nịu của bất cứ cậu thanh niên đẹp trai nào. Nhưng vẫn hung hăng giữ tay của Thẩm Hi lại, hành xử rất có nguyên tắc: “Đẹp trai cũng không dùng được đâu!”

Thẩm Hi liền bĩu môi, đang định phát động thể tấn công kế tiếp thì một có người lên tiếng ngăn cô lại, quay đầu lại nhìn hóa ra là Hà Chi Châu.

Mặt của anh trắng bệch.

Thẩm Hi liền im lặng đi tới cẩn thận nắm lấy tay Hà Chi Châu, tỏ vẻ lo lắng hỏi thăm: “Sao lại tự mình đi xuống.”

Hà Chi Châu ghét bỏ hất nhẹ tay Thẩm Hi ra, rồi lạnh lùng đi ra khỏi ký túc xá nữ. Thẩm Hi nhanh chóng chào Lý Mỹ Hoa: “Dì Lý thân ái, bạn của cháu không khỏe nên cháu đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Ái chà! Dì Lý thân ái, bây giờ miệng cậu thanh niên nào cũng đều ngọt như vậy. Lý Mỹ Hoa vui vẻ cất lời hát: “Ngọt như mật. Ngọt như mật.”

Hà Chi Châu đi ở phía trước Thẩm Hi, bước đi rất nhanh, Thẩm Hi có hai cái chân dài mà cũng còn không theo kịp. Cô nóng nảy, nhìn Hà Chi Châu nói: “Anh đừng đi nhanh như vậy nữa, cẩn thận bị rong ra ngoài.”

Quả nhiên Hà Chi Châu liền dừng lại.

Thẩm Hi lập tức đuổi theo, cúi đầu nhìn Hà Chi Châu, phát hiện mặt của anh đã từ trắng biến sang xanh mét, một đôi mắt lá liễu đang tức giận mà bốc cháy hừng hực.

“Tức giận cũng dễ dẫn đến đau bụng kinh đấy.” Thẩm Hi kéo tay Hà Chi Châu nói tiếp: “Chúng ta không tức giận nữa được không?”

Hà Chi Châu lại hất tay Thẩm Hi ra, trầm mặc đi về phía trước.

Tối nay, Hà Chi Châu nhất định không thể ngủ lại ký túc xá nữ được rồi, Thẩm Hi cũng được thăng cấp lên chức bảo mẫu cho anh. Trước tiên bọn họ đi đến siêu thị, Thẩm Hi cầm lấy giỏ mua đồ, nhanh chóng vọt vào khu đồ dùng dành cho phái nữ, ngồi xổm trên đất lựa chọn.

Dành cho ngày, cho đêm, một trăm phần trăm cotton, mỏng nhẹ, mềm mại, dài một trăm chín mươi milimet, hai trăm bốn mươi, ba trăm bốn mươi

Hà Chi Châu đi theo sau Thẩm Hi, đưa mắt nhìn sản phẩm trưng bày vô cùng đa dạng kia, lại muốn nổi cơn thịnh nộ, nhưng lúc này dưới bụng lại truyền đến một cảm giác đau đớn khiến anh phải gắng sức kìm chế lại.

Hà Chi Châu cố gắng hít thở, khắc chế cơn tức giận, tựa vào cây cột lớn hỏi Thẩm Hi: “Cô chọn xong chưa?”

Thẩm Hi ngoái đầu lại nhìn Hà Chi Châu, mặc dù anh vẫn dùng giọng nói lạnh nhạt như bình thường nhưng từ bên trong vẫn nghe ra được cảm giác đau đớn. Người con trai phải trải qua kiếp nạn đau bụng kinh này có lẽ đời trước đều là thiên sứ bị gãy cánh. Thẩm Hi quay đầu lại tiếp tục tìm kiếm sản phẩm thích hợp, đồng thời không quên hỏi thăm ý kiến của “bản nhân”: “Này. anh có thích nhãn hiệu nào không?”

Sao lại hỏi anh có thích nhãn hiệu nào hay không! Hà Chi Châu không nhịn nổi nữa, đi thẳng đến giỏ mua đồ bên cạnh Thẩm Hi đập một cước, Thẩm Hi đứng ở bên cạnh, bị lực cường đại này ảnh hưởng liền ngã ra đằng sau.

Thẩm Hi đặc biệt dừng cảm bò dậy, bị phần xoay người, ra dáng “đàn ông” tiêu chuẩn nhìn Hà Chi Châu: “Tôi tốt bụng chọn cho anh xem loại nào tốt nhất, mà anh lại còn đá tôi!”

Tám giờ tối, chính là thời điểm đông nhất của siêu thị, cũng là thời gian cao điểm mà chị em phụ nữ xuất quân ra cửa mua đồ. Ở thời gian và địa điểm như vậy, cùng với hành động bị phần lên án kia của Thẩm Hi ngay lập tức hấp dẫn một nhóm quần chúng đến vây xem.

Chàng trai tuần tú tốt bụng chọn lựa sản phẩm cho bạn gái mà bạn gái thì lại có dáng vẻ như vậy.

Trời ạ, chẳng lẽ đây chính là tổ hợp đang thịnh hành “Nam ấm”(Ấm ở đây là ấm áp) cùng với “Nữ tác”(Tác ở đây chính là tác quái, làm mình làm mẩy) sao? Các bác gái nhìn bọn họ chỉ chỉ trỏ trỏ khiến cho Thẩm

Hi cũng không được tự nhiên. Cô nhanh chóng chọn mấy loại “Dành cho Thiếu nữ” mà trước đây mình hay dùng, nhưng bởi vì không yên lòng, lại lấy thêm mấy túi “Bảo bối của mẹ” cho vào.

“Đủ rồi, Thẩm Hi!” Mặt của Hà Chi Châu đã hoàn toàn xụ xuống.

Thẩm Hi phần nộ đứng lên, xách giỏ đồ đi bên cạnh Hà Chi Châu. Anh liền đoạt lấy giỏ đồ trong tay cô đi thẳng đến quầy thu ngân, nhập vào đội ngũ đang xếp hàng chờ thanh toán.

Thẩm Hi đi sau Hà Chi Châu, đột nhiên nghĩ đến còn có thứ cần mua, nên chạy quay trở lại. Hà Chi Châu xách giỏ đồ nhìn Thẩm Hi chạy tới chạy lui, hít sâu một hơi, tự nói với mình: không nên nổi giận, không nên nổi giận.

Thẩm Hi cầm một hộp trà gừng và một hộp cao dán giữ nhiệt, lúc tính tiền còn định giành trả tiền nữa, nhưng sau đó cô lại phát hiện, nếu cô giành trả tiền thì chính là “Hà Chi Châu” trả rồi còn gì cho nên chỉ đành xách túi mua hàng thôi.

Nếu bây giờ cô là con trai thì nhất định có thể đảm đương được ba chữ “nam tử hán”!

Hai người đi ra khỏi siêu thị, bắt xe taxi để đi về. Thẩm Hi tốt bụng mở cửa xe cho Hà Chi Châu, mà anh lại còn nghiêm túc nhìn cô nói: “Thẩm Hi, đủ rồi.”

Được rồi. Đủ rồi. Edit by BAT _ DDLQĐ

Hà Chi Châu ngồi lên xe, trực tiếp nói tên của một khách sạn cao cấp năm sao.

Thẩm Hi liền nhắc nhở anh: “Khách sạn này rất đắt đấy.”

Hà Chi Châu nhắm mắt lại, không thèm để ý tới cô nữa.

Chú tài xế thấy vậy cũng không đành lòng, lên tiếng giáo dục Thẩm Hi: “Đã là một người đàn ông không nên keo kiệt như vậy!” Thuê phòng mà cũng phải tính toán thì làm sao mà theo đuổi được một bạn gái như hoa như ngọc như thế này cơ chứ! Nhìn bề ngoài cũng không đến nỗi mà lại ... Nghĩ đi nghĩ lại, chú tài xế đành tặng cho cô một nụ cười hết sức khinh bỉ.

Thẩm Hi thầm than thở trong lòng, rồi nói với chú tài xế: “Chú không hiểu đâu.”

“Tôi hiểu chứ!” Chú tài xế lại cứ một mực khẳng định phủ định.

Thẩm Hi tiếp tục than thở: “Được rồi, chú hiểu.”

Chú tài xế lúc này mới hài lòng, đạp chân ga tăng tốc. Theo định luật quán tính thì Thẩm Hi và Hà Chi Châu đều bị lui về phía sau, nghiêng nghiêng ngã ngã. Thẩm Hi thì không có vấn đề gì, nhưng đối với Hà Chi Châu thì đây chính là một bi kịch, từ bụng lại có một “dòng nước ấm” chảy xuôi xuống.

Hà Chi Châu day day huyết thái dương, anh cảm thấy cho dù có chết cũng còn hạnh phúc hơn so với hiện tại nhiều!

Xe taxi dừng ở khách sạn cao cấp năm sao đèn hoa rực rỡ, Hà Chi Châu quay sang bảo Thẩm Hi: “Lấy chứng minh với thẻ tín dụng ra đi.” Thẩm Hi mở ví ra, chính xác lấy ra từng thứ đưa tới, nhưng sau đó lại cảm thấy băn khoăn, cô chân thành nhìn anh nói: “Tôi nên mời anh mới phải.”

Hà Chi Châu lập tức tặng cho cô một bộ mặt vô cùng khó chịu.

Hà Chi Châu bây giờ chính là ông trời, Thẩm Hi nào dám có ý kiến. Cô và Hà Chi Châu đều đã như vậy rồi, còn phải giả vờ thuê hai phòng làm gì nữa, trừ lãng phí ra cũng không còn ý nghĩa nào khác.

Số phòng của bọn họ là phòng 9267, Hà Chi Châu vừa vào cửa đã đi ngay vào nhà vệ sinh, Thẩm Hi nhìn anh đóng cửa lại, bất tri bất giác lại cảm thấy không được tự nhiên. Cô sờ sờ vào khuôn mặt đang nóng ran lên của mình rồi hỏi Hà Chi Châu ở bên trong: “Này, anh thấy thế nào rồi?”

Hà Chi Châu không hề trả lời lại.

Thẩm Hi rất lo lắng nên dán mặt vào cửa chỉ đạo từng bước cho anh: “Anh Hà, trước tiên phải xé vỏ ra, sau đó sẽ thấy ở hai bên có hai cái cánh nhỏ.”

“Câm miệng!” Bên trong rốt cuộc cũng truyền đến giọng nói đầy tức giận của Hà Chi Châu nhưng lại bằng “giọng nữ” .

Thẩm Hi đành hậm hực trở lại phòng ngủ. Khách sạn năm sao này cũng không lớn lắm, tự nhiên lại muốn nhảy múa, mấy ngày liên tục bị đè nén khiến cho cô cấp bách muốn buông thả bản thân một chút. Cô đè ép chân, thử tính dẻo dai của cơ thể này xem thế nào, cuối cùng lại phải vỗ vỗ vào bắp đùi mà ca thán: “Đủ dài! Đủ cứng!”

Thẩm Hi lại định thử làm động tác xoay chân, mặc dù có chút khó khăn, chỉ là cô đã có kỹ xảo nên cũng không có vấn đề gì. Cô xoay cổ tay, cổ chân vận động cho nóng người, sau đó mở rộng hai chân ra, từ từ hạ thấp người xuống.

Đột nhiên, cửa phòng vệ sinh bị mở ra, Hà Chi Châu trưng một bộ mặt thối từ bên trong đi ra, tức giận hỏi cô: “Thẩm Hi, cô ở đây làm cái trò gì thế?”

“Giúp anh hoạt động gân cốt.” Thẩm Hi cười cười trả lời.

“Thôi ngay cho tôi.” Hà Chi Châu gắt lên. Về mặt tràn đầy khí thế, nhưng tình trạng cơ thể lúc này không thể chống đỡ được lí trí.

Thẩm Hi đứng lên, chạy tới đỡ Hà Chi Châu ngồi xuống sofa, quan tâm hỏi: “Cảm thấy thế nào rồi.”

Đoạn đường này, câu mà Thẩm Hi hỏi nhiều nhất chính là “Cảm thấy như thế nào”, không ngừng nhắc anh chuyện biến thái cỡ nào đang diễn ra với bản thân mình. Hà Chi Châu ngồi xuống sofa, liếc Thẩm Hi nói: “Có cần tôi phải viết một bài thể nghiệm thật tâm đắc cho cô hay không?”

Lại còn có thể tự giễu như vậy thì chắc đã đỡ hơn nhiều rồi. Thẩm Hi trấn an vỗ vỗ vào vai của Hà Chi Châu, sau đó rót một cốc trà gừng mang tới: “Uống cái này đi, cho ấm “cung”.”

Ấm “cung”. Anh lấy ở đâu ra cái “cung” chứ? Máu nóng liền dồn lên mặt, phía dưới cũng có một dòng nhiệt huyết vọt ra. Anh nhắm mắt lại vô vọng thừa nhận, bây giờ trong thân thể này đúng là có một cái “cung” thật. Cho nên lúc này toàn thân cảm thấy thực vô lực tựa vào ghế. (Cung ở đây chính là niêm mạc tử cung bị bong tróc ra, tạo thành hiện tượng kinh nguyệt.)

Tiếp đó liền một hơi uống hết cốc trà gừng.

Thẩm Hi nhìn anh uống gấp gấp như vậy, tốt bụng nói: “Chậm một chút, cẩn thận sặc!”

Quả nhiên Hà Chi Châu lập tức bị sặc.

Thẩm Hi ngoan ngoãn xé một miếng cao giữ nhiệt rồi đưa cho anh: “Anh dán cái này lên đi.”

“Không cần.” Hà Chi Châu cự tuyệt, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Thẩm Hi ngồi xổm trên đất nhìn Hà Chi Châu “lạnh lùng” liền cố gắng khuyên: “Hà Chi Châu, việc này anh phải nghe tôi, dù sao tôi cũng có bảy tám năm kinh nghiệm, cũng coi như là tiền bối của anh.”

Hai chữ “tiền bối” này khiến cho Hà Chi Châu lại muốn nóng máu, nhìn Thẩm Hi cắt ngang: “Có thể để cho tôi yên tĩnh một lát được không?”

“Được rồi.” Thẩm Hi nhàm chán nói, cũng rót một ly trà gừng ngồi uống. Bên kia Hà Chi Châu uống trà gừng vào thì cảm thấy thư thái hơn trước nên khẽ mở mắt ra bảo Thẩm Hi dán cao giữ nhiệt ỳnh.

Người này. đã thông suốt rồi sao?

Thẩm Hi cảm thấy rất vui vẻ, trực tiếp vén áo của Hà Chi Châu dán lên. Đột nhiên anh lại đưa tay giữ lại, cất giọng mềm nhũn nói với cô: “Để tôi tự làm.”

Thẩm Hi đột nhiên thấy run rẩy, liền cúi đầu xuống, chỉ thấy hai bàn tay của hai người khác phái đang chạm vào nhau. Mặt không khỏi đỏ lên. Nhưng cái này thật là không khoa học, cô chỉ bị “bản thân” chạm vào thôi mà? !

Không khí lúng túng lan tràn trong không khí, âm thầm bắn ra các tia lửa điện. Thẩm Hi liếc trộm Hà Chi Châu thấy anh ho nhẹ một tiếng, mặt không biến sắc quay đầu sang chỗ khác.

Buổi tối, Hà Chi Châu mặc dù bị “bệnh” nhưng vẫn làm việc rất tích cực, Thẩm Hi đi tới nhìn thử liên phát hiện trên màn hình máy tính đang lập trình nước biển, sấm chớp, du thuyền, còn có hai người. . . . Hà Chi Châu đang mô phỏng lại toàn bộ quá trình xảy ra ngày hôm đó.

“Cuối tuần này, chúng ta sẽ bay ra Thanh Đảo.” Hà Chi Châu quay sang nói với cô.

Thẩm Hi yếu ớt mở miệng: “Không phải anh muốn mang cả di cả đến đó đấy chứ?”

Hà Chi Châu nghĩ đến chuyện này buồn bực không muốn nói chuyện, trực tiếp tắt máy, lên giường đi ngủ. Thẩm Hi cũng trèo lên một cái giường khác, đưa mắt nhìn vào bóng lưng không nhúc nhích của Hà Chi Châu, lặng lẽ tắt đèn.

Bóng tối lập tức bao trùm cả căn phòng, đồng thời cũng trả lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

Thẩm Hi xoay người, sợ quấy rầy đến Hà Chi Châu nên động tác rất nhẹ.

Thật ra thì, xảy ra chuyện như vậy, cô cũng thấy rất khó chịu. Có nhiều lúc chỉ muốn làm cho không khí thoải mái một chút, nhưng mỗi lần đều lỡ lời cả.

Thẩm Hi ghé đầu lên gối, vuốt vuốt hốc mắt đang cay cay: có phải đầu óc cô thật không dùng được không. Thật khó có thể tiếp nhận nổi!

“Thẩm Hi, mỗi người chúng ta đều có vị trí và cương vị riêng, cô cũng đừng lo lắng.” Đột nhiên, giường bên kia truyền đến tiếng của Hà Chi Châu. Rõ ràng là anh dùng giọng nói của cô nhưng sao lại thấy nó đi vào lòng người đến thế.

Thẩm Hi nhìn lên trần nhà rồi đáp lại: “Tôi. không lo lắng.”

“Vậy thì tốt.” Hà Chi Châu lại nói.

Thẩm Hi cong cong khóe môi cười lên. Trong bầu không khí như thế này tự dưng cô lại muốn bộc bạch nỗi lòng. Cô nghĩ đến bí mật ngày hôm qua Hầu Tử đã kể, liền lật người xem Hà Chi Châu thành “Anh trai tri tâm” mà thổ lộ tâm sự của mình: “Anh Hà, có cách nào để biết được một người trai con có thật lòng yêu người con gái đó hay không?”

Anh Hà. Đầu tiên là “Người có duyên”, bây giờ lại đổi thành “Anh Hà” rồi ! Hà Chi Châu nhẹ nhàng thở hắt ra những uất ức chất chứa trong lòng ngực rồi sâu kín trả lời: “Nếu như người đó là đối tượng của cô mà nói thì chỉ cần xem đầu óc của anh chàng kia có vấn đề gì hay không là được rồi.”

Thẩm Hi liền hást cảm lên nói: “Vậy anh cảm thấy đầu óc của Lâm Dục Đường có hay không?”

Người này. Hà Chi Châu muốn lật người nhưng nghĩ đến cơn ác mộng mang tên “Rò rỉ” kia, lại thẳng tắp nằm ở trên giường. Anh nói với Thẩm Hi: “Tôi làm sao mà biết được, cũng có phải là bác sĩ khoa thần kinh đâu.”

Trong lòng Thẩm Hi đang oán thăm. Đột nhiên, cô nghĩ đến một biện pháp rất hay, khóe môi khê nhếch lên, lập tức chia sẻ cho người bên cạnh: “Tôi có biện pháp, ngày mai tôi sẽ nói cho Lâm Dục Đường biết tôi chính là Thẩm hi, sau đó sẽ hỏi anh ấy có dám hôn tôi hay không, nếu như anh ấy thực sự yêu.”

“Bốp ——”

Thẩm Hi còn chưa nói xong, liền cảm giác lỗ mũi đau nhói, thì ra là Hà Chi Châu vừa ném túi băng vệ sinh đặt ở đầu giường của anh lên người cô.

13. Chương 13

Hà Chi Châu lại dám dùng băng vệ sinh ném cô!

Thẩm Hi xoa xoa mũi, hét lên: “Hà Chi Châu!” Cô còn chưa phát tiết xong cơn tức của mình thì phía giường bên kia truyền đến giọng nói nghiêm túc của Hà Chi Châu: “Nếu như cô thật sự có can đảm để cho Lâm Dục Đường hôn cô thì tôi tình nguyện làm tráng sĩ cắt cổ tay, bảo toàn thanh danh.”

Tráng sĩ cắt cổ tay, bảo toàn thanh danh. Được rồi, dựa vào khí tiết cắt cổ tay này của anh ta, Thẩm Hi cô cũng muốn bảo toàn thanh danh “Hà Chi Châu” này. Thẩm Hi quay sang nhìn Hà Chi Châu đang nằm ngang ở trên giường: Thật kỳ quái! Rõ ràng là cô đang nhìn “bản thân”, vậy mà trong lòng lại dâng lên một cảm giác trầm tĩnh.

Thẩm Hi lại nghĩ tới Lâm Dục Đường, anh cũng là một người con trai ít nói điển hình. Nếu như nói Hà Chi Châu trầm tĩnh thì Lâm Dục Đường chính là người yên tĩnh. Trong lòng Thẩm Hi thầm nghĩ một vấn đề, đó chính là Lâm Dục Đường nhất định sẽ thích cô, loại thích này so với năm tháng còn dài hơn, nhưng cũng bởi vì quá dài cho nên mới không nhận ra được mà thôi. Hai người đã quá quen thuộc, cho nên mới không cảm nhận được nhịp tim đập rộn ràng như những người có tình cảm với nhau.

“Anh Hà.” Thẩm Hi khẽ gọi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Thẩm Hi: “Ngủ ngon.”

Hà Chi châu: “. Ngủ ngon.”

Từng tia nắng ấm áp đầu tiên của buổi sớm mai khẽ xuyên qua rèm cửa sổ len lỏi vào bên trong làm bừng sáng cả căn phòng. Hà Chi Châu thức dậy từ rất sớm, cơ thể hôm nay đã thoải mái hơn ngày hôm qua nhiều. Anh đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân xong liền đi ra ngoài, trong lúc này Thẩm Hi vẫn còn đang ôm gối trùm chăn ngủ say sưa, tướng ngủ vô cùng xấu không nỡ nhìn.

Đã trải qua chuyện ngày hôm qua, Hà Chi Châu coi như đã hoàn toàn hiểu được đạo lý, năng lực chịu đựng của con người đúng là một cái động không đáy, anh đang lần lượt đột phá ranh giới cuối cùng sau khi mọi chuyện phát sinh, bây giờ vẫn còn có tâm tình tự pha nhai một ly trà gừng —— điều dưỡng thân thể.

Có lẽ anh phải tự vỗ tay khen mình rồi!

Thẩm Hi ngửi thấy mùi trà gừng liền tỉnh lại, cô dụi dụi mắt, nói với Hà Chi Châu: “Pha thêm cho tôi một ly nữa.”

Hà Chi Châu lại pha thêm một ly.

Thẩm Hi xỏ dép, đứng lên đi rửa mặt. Cô gọi điện cho quầy lễ tân, mang cho bọn họ một bữa sáng phong phú lên trên phòng. Ăn sáng xong, Hà Chi Châu mở máy vi tính ra, tiếp tục nghiên cứu cả quá trình xảy ra tại Thanh Đảo.

Có mô hình có số liệu, nhìn cứ như thật vậy .

Chuyện này Thẩm Hi lại không giúp được gì, chỉ có thể đi mua cho Hà Chi Châu một bộ quần áo cùng với ít đồ dùng hàng ngày. Buổi sáng này bọn họ thập phần hài hòa, trước khi đi cô còn nhìn thấy trên mặt của Hà Chi Châu mọc lên hai cái “mụn” nho nhỏ.

“Ái chà.” Cô bèn hỏi Hà Chi Châu: “Dạo gần đây anh không có dưỡng da sao?”

Dưỡng da? Cô nghĩ hay quá đấy! Làm Hà Chi Châu lại nhớ tới đồng chai lọ của mấy cô nàng ở trong ký túc xá, không hề để ý trả lời luôn: “Không biết dùng.”

Thẩm Hi kéo tay Hà Chi Châu sang cho anh sờ vào cằm của mình: “Anh sờ thử đi.”

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi chằm chằm, muốn rút tay về.

Nhưng Thẩm Hi lại nắm chặt không thả, mặc dù trong lòng rất tức giận nhưng vẫn cố gắng hướng dẫn từng bước: “Anh cho rằng tôi trời sinh đã biết cạo râu sao? Mọi việc đều phải học không phải sao? Tôi có thể học được cạo râu, thì anh cũng phải học được cách dưỡng da chứ?”

Hà Chi Châu : “.”

Thẩm Hi hết sức uất ức, sau đó thở hổn hển đi ra cửa. Khi quay về trong tay cô đã có thêm một bộ quần áo thể thao của nữ, vì trả thù Hà Chi Châu nên cô cố ý chọn một cái lộ đầu vai, vừa hấp dẫn vừa đáng yêu.

Khi Hà Chi Châu thay bộ quần áo mới mua đi ra, vừa đi vừa kéo đầu vai của mình, hỏi Thẩm Hi: “Bô này có phải có vấn đề gì hay không?”

Thẩm Hi nhanh chóng giải quyết hết toàn bộ đồ ăn của Hà Chi Châu còn dư lại, vừa lau miệng vừa ba hoa nói: “Vấn đề gì chứ, nói thế nào thì tôi cũng được coi là một bông hoa rực rỡ của Học viện, phong cách thời trang đều được các bạn khác thi nhau bắt chước, cho dù có mặc đồ thể thao, cũng phải có phong cách cá nhân một chút, chẳng có gì là lạ cả.”

Hà Chi Châu nghe thế liền cất tiếng cười nhạo.

Thẩm Hi càng được voi đòi tiên, đột nhiên từ trong túi lấy ra một chai dưỡng da vạn năng đưa cho Hà Chi Châu, nịnh nọt với anh: “Anh Hà. Về sau bôi thêm cái này nữa được không? Không phải anh không biết, làn da đối với con gái là quan trọng nhất.”

Hà Chi Châu đưa mắt nhìn Thẩm Hi, phiền não nhận lấy chai mỹ phẩm kia. Lên tiếng thương lượng với cô: “Muốn tôi bôi cũng được, nhưng mà, trước kia mỗi ngày tôi đều vận động thân thể, hiện tại không vận động thì cũng thôi đi, nhưng cô lại ăn nhiều như vậy, tôi cũng rất lo lắng cho dáng người của mình không biết sẽ thành cái dạng gì.”

Quả nhiên, Hà Chi Châu đúng là vẫn muốn giữ dáng! Thẩm Hi nhún nhún vai đáp: “Không thành vấn đề, tôi cũng rất thích vận động, yoga , nhảy dây, múa cột. Anh thích loại nào?”

Còn cả múa cột nữa sao, cô ta đúng là điên rồi!

“Mỗi ngày chạy nhanh mười cây số, cộng thêm hít đất một trăm cái.” Hà Chi Châu bỏ qua câu hỏi của cô trực nói ra yêu cầu của mình.

Mười cây số mà gọi là chạy nhanh sao? Thẩm Hi lập tức chột dạ, qua một lúc thật lâu mới cất lời hỏi: “Có thể đổi hít đất thành tập bụng không?”

Hà Chi Châu trái lại liền mỉm cười đáp: “Được.”

Thẩm Hi vẫn luôn là người giữ chữ tín, một khi đã hứa nhất định sẽ làm được, tựa như khi còn bé cô ở trước mặt cha mẹ nói rằng muốn gả cho Đường Đường, thì sẽ không để ý bất cứ người con trai nào khác ngoài anh.

Dĩ nhiên Hà Chi Châu là một ngoại lệ.

Cho nên khi ăn cơm tối xong, Thẩm Hi bắt đầu thực hiện các bài vận động cho dễ tiêu hóa, đi ra sân vận động của trường đại học S để chạy bộ. Hiện tại mới hơn bảy giờ tối, bầu trời vẫn còn hơi tranh tối tranh sáng dần dần chuyển sang màu xanh đen. Thẩm Hi chạy liền ba vòng, dần dần bên người cạnh cô lại có thêm mấy bạn nữ chạy cùng

Ở trường bên kia, Lâm Dục Đường sau khi nín nhịn mấy ngày liền đi tìm Thẩm Hi. Kết quả là lại được Đậu Đậu bạn cùng phòng của Thẩm Hi nói cho anh biết, cô đã đến thư viện rồi.

Trong ấn tượng của anh, Thẩm Hi chính là người mà vạn năm sẽ không bước vào thư viện nửa bước nên thấy rất kỳ lạ. Lâm Dục Đường đi tới thư viện của Học viện Sư Phạm, đứng ở dưới gốc cây đại thụ do dự một lát mới gọi điện cho Thẩm Hi.

Lần này, Thẩm Hi không cúp điện thoại của anh.

Một lát sau, “Thẩm Hi” từ trong thư viện đi ra.

Hà Chi Châu nhận cuộc gọi của Lâm Dục Đường, sau đó đi ra khỏi thư viện để gặp mặt — nguyên nhân chính là muốn tạm xử lý chuyện của Lâm Dục Đường, mà Lâm Dục Đường gọi Thẩm Hi ra đây tám mươi phần trăm chính là để hỏi cho ra lẽ vấn đề kia. Anh cũng không phải người tốt gì, chỉ là nghĩ đến đây là người mà Thẩm Hi nhiệt tình yêu thích nên có chút không đành lòng.

Phá hủy một ngôi miếu tội cũng to bằng hủy đi một mối lương duyên, cứ xem như anh đang tích đức hành thiện đi. Nếu quả như thần linh là có thật thì các ngài cũng nên mau mau hiển linh, để cho anh và Thẩm Hi sớm quay lại vị trí của mình.

Hà Chi Châu từ thư viện đi ra, liền cùng Lâm Dục Đường đi hẹn hò.

Thật ra thì cũng không thể nói là hẹn hò. Vì hai người chỉ đi dạo hai vòng quanh sân trường, sau đó ở sườn núi tình nhân ngồi một lát, cuối cùng Lâm Dục Đường còn mua bánh quế cho anh ăn nữa.

.

“Thế nhé, tôi lên lầu trước đây.” Sau khi hẹn hò xong, Hà Chi Châu nói tạm biệt với Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường im lặng gật đầu, trên mặt nhìn không biểu lộ ra cảm xúc gì, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Dục Đường về rồi, Hà Chi Châu vội vàng đem mấy cái bánh quế trong tay ném vào thùng rác, sau đó mới trở về phòng ở ký túc xá. Bây giờ vẫn là mùa hè, trong ký túc xá nữ so với ký túc xá nam phong phú hơn nhiều: thắt lưng, quần soóc, cùng với áo lót. Hà Chi Châu trên đường đi về, không chớp mắt đi thẳng về phòng 636.

Trong túc xá, Hạ Duy Diệp mặc áo dây váy ngắn đi tới đi lui, Hà Chi Châu cũng không thèm nhìn, vừa muốn ngồi xuống lại thấy Đậu Đậu từ ngoài cửa xông vào.

Hà Chi Châu quay đầu, liền thấy Đậu Đậu vừa kêu “nóng quá, nóng quá”, vừa cho tay vào trong áo. Vừa đưa mắt thoáng nhìn qua, thì đã thấy cô ấy đem áo lót từ trong áo lấy ra.

Hà Chi Châu chớp chớp mắt, không thể tin được.

Sau khi Đậu Đậu “giải phóng” xong, cả người cũng thư thái hơn. Cô liền đảo mắt một vòng, lại đột nhiên tập kích đưa tay của mình túm vào ngực của “Thẩm Hi”, kéo theo đó là tràng cười “Hi hi ha ha” : “A Hi, để Đậu đại gia sờ sờ một cái.”

Cha mẹ ơi! Đây là chuyện gì chứ!

Hà Chi Châu chờ người ra, anh liền cúi đầu nhìn bàn tay dâm ô đang trườn lên “ngực” của ai đó, gân xanh trên trán giật giật, môi liền mím chặt lại, che giấu bất mãn xuống dưới đáy mắt, một lát sau, gằn lên từng chữ: “Đậu Đậu, bỏ tay ra ngay!”

Thẩm Hi ước chừng chạy được khoảng hai tiếng, rốt cuộc cũng đã hoàn thành chỉ tiêu mười cây số, mệt mỏi đến mức phải nhờ đến hai cô bạn ở trường S đỡ mình trở về lầu chín của ký túc.

“Cám ơn hai bạn, hai người thật là đẹp người đẹp nết.” Thẩm Hi không còn hơi sức để nói cảm ơn nữa.

Hai cô bạn đó liền đỏ mặt nói: “Chúng tôi chỉ tiện đường giúp mà thôi!”

Thẩm Hi tặng cho hai cô gái đó mấy lời ca tụng, làm cho hai cô bạn “chỉ tiện đường giúp” kia càng thẹn thùng hơn.

Thẩm Hi thật mệt mỏi, trở lại túc xá tắm rửa sạch sẽ, liền trực tiếp trèo lên trên giường nghỉ ngơi.

Trong phòng, Tráng Hán vẫn còn đang rối rắm có muốn trả lại hàng hay không, trừ xấu hổ, cậu ta còn phát hiện “Chị Lâm” mà mình đã mua có chút bay hơi.

Thẩm Hi đồng tình liếc nhìn Tráng Hán, sau đó liền hỏi cậu ta: “Chu Thần, cậu và Trương Nhiên như thế nào rồi?”

Tráng Hán đột nhiên trầm mặc, một lát sau mới nói: “Cô ấy chuẩn bị thi cấp sáu, cũng rất bận .”

Từ góc độ của phái nữ mà phân tích, cái câu Trương Nhiên “Rất bận” kia tuyệt đối là lấy cớ. Thẩm Hi lại tặng cho Tráng Hán một ánh mắt đồng tình, nói với anh ta: “Chu Thần, thật ra thì mặt của cậu đặc biệt nam tính, nhưng nhìn cậu đi, phong cách ăn mặc rất có vấn đề, không chỉ che mất ưu điểm mà ngược lại còn đem khuyết điểm của cậu biểu hiện ra rõ hơn.”

“Thật sao?” Tráng Hán vội hỏi, anh ta nghĩ đến việc lão đại gần đây từ trên xuống dưới toàn thân ưu nhã, phong cách thời thượng, xem ra thật sự có chút tài năng. . . . Nghĩ tới đây, Tráng Hán vô cùng chân chó mở miệng nói: “Lão đại, xin chỉ giáo!”

“Nói hay lắm.” Thẩm Hi chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, hắng giọng, rất thuần thực chỉ điểm cho Tráng Hán cách ăn mặc, thuận tiện còn nói đến cả phương pháp hấp dẫn con gái nhà người ta, gọi tắt là “Mười ba nguyên tắc ăn mặc của nam sinh”.

Tráng Hán hết sức sùng bái, cũng rất khâm phục! Một lát sau, Hầu Tử cũng gia nhập vào đội quân hâm mộ, vĩnh tai ngồi nghe những lời vàng ngọc.

Phòng 921 sắp đi vào thời đại nam sắc rồi.

Thẩm Hi đang nói hăng say thì Lâm Dục Đường trở lại. Thẩm Hi vẫn rất tức giận Lâm Dục Đường, liền chui vào trong chăn không muốn nói chuyện.

Hầu Tử và Tráng Hán rất tự nhiên hiểu Lão đại mệt mỏi rồi, cho nên lặng yên để Lão đại còn nghỉ ngơi.

Tâm tình của Thẩm Hi rất phức tạp, đắp chăn lên người, sau đó lại lặng lẽ xoay người nhìn Lâm Dục Đường, thấy anh đã tắm rửa giặt quần áo xong đang ngồi vào bàn vi tính nghiêm túc làm bài tập. . . .

“Lão Tam, cậu và Thẩm mỹ nhân thế nào rồi?” Hầu Tử trước khi lên giường vẫn quan tâm quay sang hỏi.

“Chúng tôi không sao, vẫn tốt vô cùng.” Lâm Dục Đường nhàn nhạt trả lời Hầu Tử.

Thật ra thì, hôm nay tâm tình của Lâm Dục Đường cũng không tốt lắm, mặc dù tối nay Thẩm Hi đã nhận điện thoại của anh, sau đó cùng anh đi khắp nơi, cuối cùng còn đi ăn khuya nữa.

Nhưng anh đã biết Thẩm Hi lâu như vậy, sao lại không cảm nhận được cô làm như thế chỉ là đang ứng phó mình chứ.

Từ nhỏ đến lớn, đều là Thẩm Hi đi theo sau lưng anh, khi hai người ở chung một chỗ, vĩnh viễn cũng chỉ có Thẩm Hi nói nhiều. Đột nhiên, dùng một cái liền thay đổi, anh cũng không biết nên xử lý quan hệ của mình và Thẩm Hi như thế nào cho thỏa đáng.

Đúng lúc này chuông điện thoại di động của Lâm Dục Đường vang lên. Anh nằm dài ở trên giường nghe điện thoại: “Có việc gì thế? Triều Tịch. . . .”

“Không có việc gì thì không thể gọi cho cậu sao.” Tiếng của cô gái từ bên trong lạnh lạnh truyền ra, mang vài phần dí dỏm.

Lâm Dục Đường khẽ bật cười.

Một lát sau, Lăng Triều Tịch bắt đầu nói đến chuyện chính: gì mà cuối tuần này muốn tới đại học S tham gia cuộc thi hùng biện, cô ta cũng ở trong đội hùng biện của trường cho nên cuối tuần này sẽ tới đây. . . . Nói xong sự tình, mới lên tiếng hỏi Lâm Dục Đường: “Cái này. . . . cuối tuần này cậu có rảnh không? Có thể đến đó xem mình tranh tài không?”

Lâm Dục Đường lập tức trả lời: “. . . . Có rảnh.”

Thẩm Hi siết chặt ga giường màu xanh đen, chỉ cảm thấy ngực mình có hàng vạn mũi kim đâm vào, vô cùng đau đớn. Lâm Dục Đường nằm dưới giường của cô, cả phòng cũng rất yên tĩnh, cô ngủ ở giường trên, tất nhiên nghe được cuộc trò chuyện của Lâm Dục Đường và Lăng Triều Tịch rõ mồn một.

Cô thấy Lâm Dục Đường vui vẻ đồng ý, nghe thấy tiếng anh cười với Lăng Triều Tịch vô cùng dễ nghe, nghe được cuộc trò chuyện trời ơi đất hỡi nhưng đầy thú vị của bọn họ. . . . Câu chuyện của bọn họ chung quy chỉ xoay quanh chuyện hồi còn ở trung học, cười cười nói nói, cho đến khi Tráng Hán tắt đèn mới dừng lại.

Thẩm Hi dụi dụi mắt, lúc này mới phát hiện mu bàn tay của mình đã ướt đầm từ bao giờ, thì ra là cô đang khóc.

Lâm Dục Đường và Lăng Triều Tịch, hai người bọn họ là bạn từ thời trung học, hai người ngồi cùng bàn với nhau đến hơn một năm rưỡi, hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, Lâm Dục Đường còn bỏ túi môn vật lý cho Lăng Triều Tịch nữa.

Thật ra thì cô biết, chuyện của bọn họ không chỉ có một chút ít như vậy. Thẩm Hi càng nghĩ càng thấy khổ sở, muốn khóc lên thật to, cuối cùng liền cắn chặt chặn, nghẹn ngào nước mắt.

Hu hu hu hu hu.

Phòng 921 đã tắt đèn lại đột nhiên vang lên tiếng khóc nức nở, lại còn là tiếng khóc đè nén của một người con trai nữa, đột ngột truyền đến vào trong tai của mấy người bạn cùng phòng.

Tráng Hán mặc dù là người vừa cao lại vừa to, nhưng lá gan lại cực kỳ nhỏ, cậu ta nhất thời cho là mình nghe được âm thanh kỳ quái gì, vội vàng ngồi dậy trèo lên giường trên, sau đó vỗ vỗ vào trái tim đang đập thành thịch của mình, nhỏ giọng hỏi Hầu Tử: “Hầu Tử, cậu có nghe thấy cái gì không?”

Hầu Tử cũng khản trương ngồi dậy đáp: “Nghe thấy.”

Hầu Tử lại hỏi Lâm Dục Đường: “Lão Tam, còn cậu, có nghe thấy không?”

Lâm Dục Đường mở mắt ra nhìn lên giường trên, sao mà không nghe thấy được cơ chứ, anh chính là người nghe được rõ ràng nhất.

“Hu hu hu hu.” Lại vang thêm một tràng tiếng khóc nữa.

Hu hu, Thẩm Hi cố gắng cắn chặt chặn nhưng cũng không thể khiến ình dừng lại được, nước mắt không ngừng chảy ra, lồng ngực ủy khuất vô cùng đau đớn.

Cha mẹ ơi, rốt cuộc là ai đang khóc chứ! Là quý hay là người?

Hầu Tử và Tráng Hán im lặng không lên tiếng, do dự thật lâu, nhìn về phía giường của Hà lão đại phía trên giường của Lâm Dục Đường.

Thẩm Hi khó chịu chui vào trong chăn.

Một lát sau, Hầu Tử “dũng cảm” cất tiếng hỏi: “Lão đại, cậu đang khóc đấy hả?”

“Hu ——”

Thẩm Hi ở trong chăn cũng không nhìn được nữa liền bộc phát, Hầu Tử không hỏi thì không sao, cậu ta vừa quan tâm hỏi một câu, thì cô hoàn toàn không thể khống chế được nữa .

Mẹ nó, thật sự là lão đại sao?!!

Hầu Tử từ trên giường nhảy xuống một cái “Bộp”, Tráng Hán cũng hùng hục trèo xuống giường, mặc quần đùi chạy đi bật đèn.

Không tới mười giây, cả ba người còn lại trong ký túc xá cùng đứng ở bên dưới giường của Hà Chi Châu nhìn lên. Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, anh đẩy tôi, tôi đẩy anh, cuối cùng Hầu Tử run run vén chăn lên, sau đó sáu con mắt cùng nhìn về phía người đàn ông đang gào khóc trong chăn kia không biết phải làm sao.

Như “Một nhành hoa Lê dưới mưa” vậy.

Có người đang thót tim lại, không biết có phải là đang đau lòng hay không??? !

14. Chương 14

Đàn ông có lẽ không dễ rơi, chỉ là chưa tới mức đau lòng mà thôi. Nhưng rốt cuộc đau lòng đến mức nào thì lão đại mới có thể khóc thành như vậy?

Đèn ở phòng 921 đã bật sáng trưng. Hầu Tử, Tráng Hán, cả Lâm Dục Đường nữa đều không nói một lời nhìn Thẩm Hi, bọn họ toàn bộ đều trầm mặc là bởi vì thật không biết phải nói như thế nào —— làm thế nào để phá vỡ bầu không khí quái dị này.

Nhìn thử xem, người trên giường mới từ trong chăn thò ra ngoài, mặc dù cố gắng kìm chế để không khóc, nhưng khuôn mặt đẹp trai như tượng bây giờ lại giống như con thỏ vừa đỏ vừa sưng; bởi vì trốn ở trong chăn âm thầm khóc một lúc lâu nên khuôn mặt tuần tú cũng trở hồng rực lên; trên đôi mi dày thanh tú vẫn còn treo vài giọt nước mắt trong suốt .

“Lão đại.” Hầu Tử cố gắng mở miệng, sau đó đưa mắt nhìn Tráng Hán, Tráng Hán rất hiếm khi mới cơ trí một lần, luống cuống tay chân cầm một túi khăn giấy đi tới.

Thẩm Hi nhận lấy túi khăn giấy, không biết nói nên nói gì, đành cất tiếng chào: “Hi.”

Hầu Tử: “Hi.”

Tráng Hán: “Hi.”

“Cái đó. Tôi có thể giải thích ——” Thẩm Hi tận lực để cho bản thân tỉnh táo lại, nhưng bởi vì càng sốt ruột thì mặt lại càng đỏ hơn. Chợt đưa tay lên vỗ vai Hầu Tử và Tráng Hán hỏi: “Bất ngờ lắm, đúng không?”

Hầu Tử và Tráng Hán liền gật đầu như bồ củi: Con mẹ nó, thật vượt xa hẳn tưởng tượng !

Thẩm Hi lại quay đầu nhìn về phía Lâm Dục Đường. Lâm Dục Đường cũng nhìn cô, trong mắt có vài tia khó hiểu. Thẩm Hi liền nghênh mặt —— đều tại anh cả!

Lâm Dục Đường cũng yên lặng đứng dưới, có cảm giác không thể tin được, nhưng hình ảnh trước mắt khiến cho anh phải tin tưởng —— thời gian trước anh còn đưa anh bạn này vào hàng ngũ kẻ địch của mình

Kết quả đã hoàn toàn sụp đổ rồi, thấy cái mũi đỏ bừng của người trên giường kia, anh lại nghĩ đến Thẩm Hi.

Anh lớn hơn Thẩm Hi hai tuổi, trước kia bọn họ đều ở cùng một khu, có thể nói là anh đã nhìn thấy Thẩm Hi lớn lên từng ngày. Có một lần mẹ Thẩm ôm Thẩm Hi ra ngoài, nhìn cứ như nắm gạo nếp nho nhỏ, nhưng khi khóc lên lại vô cùng có khí thế. Sau này đi nhà trẻ Thẩm Hi liền được trường học chọn vào đội tuyển ca múa, huấn luyện rất vất vả, có một lần khi cô trở về liền ôm lấy anh khóc lóc: “Đường Đường, huấn luyện thật vất vả, em không muốn huấn luyện đâu, em cũng không muốn đạt được huy chương vàng gì đó.”

Sau đó, cô thật sự không tham gia vào đội tuyển của trường nữa.

Lâm Dục Đường thật sự cho rằng mình không phải là người dễ mềm lòng, nhưng anh có một tật xấu, đó chính là rất dễ bị ánh mắt ướt đầm làm cho rung động, ví dụ như hiện tại.

Mẹ nó! Anh bị điên rồi sao? Lâm Dục Đường lần nữa tự áp chế bản thân mình nhìn thẳng vào Hà Chi Châu, ép mình phải tỉnh táo lại. Sau đó lấy thân phận của bạn cùng phòng nhân nhạ hỏi thăm: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Xảy ra chuyện gì? Hiện tại Thẩm Hi thật có nỗi khổ không nói ra được, đầu vẫn còn vang lên tám chữ của Hà Chi Châu rõ mồn một: “Tráng sĩ cất tay, bảo toàn thanh danh” . Thẩm Hi cau mày nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại đi nhảy lầu vẫn còn kịp

“Rốt cuộc là vì sao, lão đại?” Mặt của Tráng Hán tràn đầy tò mò và quan tâm, đương nhiên hiếu kỳ so với quan tâm vẫn nhiều hơn một chút.

Thẩm Hi âm thầm thở dài, hắng giọng giải thích với ba anh bạn cùng phòng: “Thật ra thì chuyện là thế này, mới vừa rồi đọc một cuốn tiểu thuyết, thấy nhân vật chính bị chết. . . . cho nên không nén được bị thương rồi.”

Hầu Tử: “.”

Tráng Hán: “. Được rồi, tiểu thuyết gì vậy?”

Đầu của Thẩm Hi vẫn đang bấn loạn, nên nói tiểu thuyết gì thì tốt đây?

Tây Du kí ? Bọn họ khẳng định sẽ không tin;

Vợ trước, tổng giám đốc lạnh lùng ? Không được!

Không cam lòng ? Dường như nội dung cũng không đúng lắm.

“. Là Lang Đồ Đằng .” Thẩm Hi rốt cuộc đã tìm ra một cái tên đáng tin.

“À, là cái này sao, tôi cũng đã xem qua rồi. Lúc ấy tôi cũng khóc như cậu đấy.” Tráng Hán kích động nói: “Có phải thấy con sói bị chết không?”

Thẩm Hi gật gật đầu như gà mổ thóc.

Tráng Hán như tìm được tri âm của mình, trải qua nhiều chuyện mới có thể hiểu rõ được con người của lão đại, tiến lên nắm tay của Thẩm Hi nói: “Lão đại, không ngờ bề ngoài cậu trong trẻo lạnh lùng nhưng bên trong cũng có một trái tim dịu dàng thuần khiết như tôi vậy.”

“Cút sang một bên!” Hầu Tử đẩy Tráng Hán ra nơi tiếp: “Lão đại, thật ra thì tôi xem đến đoạn kia cũng xúc động chảy nước mắt. Mà hai chúng ta đều là những người hào sảng cả.”

Thẩm Hi liền vỗ vai Hầu Tử nói : ” Xấu hổ quá, để cho các cậu chê cười rồi.”

Hầu Tử: “. Không cười.”

Tráng Hán: “Tuyệt không buồn cười!”

Lâm Dục Đường lúc này mới lên tiếng: “Nếu không còn chuyện gì, tiếp tục đi ngủ.”

Hầu Tử và Tráng Hán rối rít trở về giường của mình, Thẩm Hi tụt xuống đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, lúc soi gương liền nghĩ: Chuyện tối nay nhất định không thể để cho Hà Chi Châu biết được, nếu không anh ta thật sự sẽ thành tráng sĩ cắt cổ tay mất.

Phòng 921 khôi phục lại sự yên tĩnh một lần nữa, lát sau trong phòng đã vang lên tiếng ngáy của Tráng Hán, Thẩm Hi nằm ở trên giường lại không tài nào ngủ được, nghĩ đến Chủ Nhật sẽ cùng Hà Chi Châu đi đến Thanh Đảo không biết có thể đổi trở lại hay không, rồi lại nghĩ đến quan hệ của Lâm Dục Đường và Lăng Triều Tịch.

Trong phòng người khó ngủ ngoài cô ra còn có cả Lâm Dục Đường ở giường dưới nữa.

Ngày hôm sau, Thẩm Hi liền dậy sớm chạy bộ, cô đã đồng ý với Hà Chi Châu mỗi ngày chạy mười cây số, chạy xong sẽ mất hết sức lực, cho nên cô chia làm hai tầm sáng và tối, mỗi lần chạy năm cây số cho đỡ mệt.

Tuýp đàn ông như thế này cực kỳ có phong cách!

Đàn ông thích vận động vẫn luôn nam tính nhất!

Thẩm Hi chạy bộ xong, vỗ vỗ vào cơ thể của ai đó, sau đó chụp lại cơ bắp trên cánh tay rồi gửi cho Hà Chi Châu, nhân tiện còn thêm một câu: “Hôm nay đã chạy được năm nghìn mét rồi, giữ dáng cho anh rồi đấy! Tôi đã cố gắng như vậy, anh cũng đừng quên bồi bồi cái kia nhé.”

Ha ha. Hà Chi Châu sáng sớm nhận được tin nhắn của Thẩm Hi gọi tới, liền rời giường rửa mặt làm vệ sinh cá nhân, sau đó uống một cốc nước lọc to. Rồi đưa mắt nhìn đám chai lọ ở trên bàn cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Thật là kỳ quái, cũng không có trứng, sao lại thấy nhàm chán nhỉ?

Hà Chi Châu cầm lọ kem dưỡng da lên, sau đó quẹt quẹt lung tung, chỉ là làn da này xúc cảm quá tốt, Hà Chi Châu không nhận được bầu bầu mấy cái.

Trước khi đi ra ngoài, Hà Chi Châu lại vào phòng vệ sinh thay quần áo, sau đó anh liền phát hiện ra một vấn đề —— tại sao trong nội y của Thẩm Hi đều có thêm miếng lót nhỉ?

Hà Chi Châu lặng lẽ đem miếng lót ở bên trong rút ra, âm thầm thở dài: nếu như sau này Thẩm Hi không lấy Lâm Dục Đường, thì anh đành phải tiếp nhận thôi.

Hà Chi Châu thay quần áo xong đi ra, Đậu Đậu lập tức phát hiện chỗ nào đó không đúng. Cô ấy quan sát một lúc liền nói: “A Hi, ngực của cậu nhỏ đi rồi.”

Đây gọi là nhân lực gì không biết! Hà Chi Châu suýt chút nữa liền hộc máu ra ngoài.

Buổi chiều, trong thời khóa biểu của Hà Chi Châu có một bài chuyên ngành, hơn nữa còn liên quan đến máy bay nữa . Vì sợ xảy ra sự cố gì nên Thẩm Hi cố ý tìm một chỗ ngồi ở trong góc. Cô gọi điện hỏi Hà Chi Châu cần phải làm những gì nhưng anh chỉ trả lời có một câu: ” Đừng lộn xộn là được rồi.”

Tưởng gì chứ cái này thì vô cùng đơn giản, Thẩm Hi rất an phận mở máy tính lên sau đó không ngừng thay đổi hình nền trên máy để chọn ra một cái đẹp nhất, kết quả là mười phút sau, giáo sư liền ra bài tập cho cả lớp làm. Ra bài tập thì cũng bình thường nhưng cái khổ là cuối tiết còn phải nộp bài cho thầy nữa. Thẩm Hi chỉ có thể gửi tin nhắn cầu cứu Hà Chi Châu.

Năm phút sau, Hà Chi Châu ở đầu bên kia kết nối được với máy tính của cô bên này, sau vài cú nhấp chuột, cộng thêm một chút công phu thì một sơ đồ mạch điện rồi rầm dần dần hình thành. Thẩm Hi thấy vậy liền mất A mồm chữ O rồi sau đó vội vàng dùng tay che che màn hình máy tính —— không thể để cho người ta nhìn thấy cô đang làm việc mờ ám được.

Thẩm Hi hoàn thành xong bài tập liền nộp lên cho thầy , để ăn mừng một lần nữa bọn họ hợp tác thắng lợi cô liền gửi cho Hà Chi Châu một khuôn mặt tươi cười, nhưng anh lại gửi cho cô một khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng vô cảm.

Thật đúng là trở trêu! Thẩm Hi vui vẻ nộp bài xong liền nghênh ngang rời đi.

Bên ngoài khu giảng đường chính là nhà để xe , Thẩm Hi mới ra khỏi giảng đường liền nhìn thấy Lâm Dục Đường đẩy đi tới. Nhìn anh Thẩm Hi lại nghĩ đến cuộc điện thoại của anh tối hôm qua. Cô sải hai, ba bước liền đi đến trước mặt Lâm Dục Đường hỏi: “Về ký túc sao?”

Lâm Dục Đường liền gật đầu nhưng lại không nói lời nào.

Thẩm Hi lại nói tiếp: “Vậy thì cho tôi nhờ một đoạn.”

Lâm Dục Đường: “.”

Nam sinh đi cùng trên một chiếc xe, ở đại học S cũng chẳng là chuyện hiếm lạ gì. Bởi vì ở trường này sinh viên nữ vô cùng ít ỏi, vì vậy mà giao tình giữa cánh con trai đã dày lại càng thêm dày.

Nhưng Lâm Dục Đường thật sự không thói quen chở con trai đằng sau. Đã thế thắng trước Thẩm Hi còn cố ý nói cho anh biết không nên tùy tiện nhặt xà phòng, sau này anh lên mạng tra mới biết được nhặt xà phòng là ám chỉ đến cái gì, từ đó cũng biết trên đời này còn tồn tại cả thứ có tên là hủ nữ.

(Nhặt xà phòng là một tiếng lóng được dùng để ám chỉ quan hệ đồng tính nam.)

Từ khu giảng đường đến ký túc xá số chín mất đi mất khoảng mười phút. Lâm Dục Đường vừa lái xe, vừa tính toán đi vào con đường mòn trong rừng có ít người qua lại, sau đó anh lại phát hiện nếu đi đường này sẽ càng khiến cho người ta hiểu lầm nhưng đáng tiếc là nếu bây giờ quay ngược lại thì còn phiền toái hơn nhiều.

Thẩm Hi ngồi đằng sau đang nghĩ tới mấy vấn đề nên bắt tri bắt giác, tay của cô vô ý đặt lên hông của Lâm Dục Đường khiến cho chân anh khẽ run rẩy, đập trượt một cái, cực kỳ tức giận quát lên: “Hà Chi Châu, bỏ tay ra!”

“À.” Thẩm Hi vội vàng bỏ tay ra, sau đó đặc biệt nghiêm túc hỏi Lâm Dục Đường: “Lâm Dục Đường, hôm qua tôi nghe cậu gọi điện thoại, cái cô Triều Tịch đó là ai. vậy?”

Lâm Dục Đường liền đáp: “Một người bạn thời trung học.”

Thẩm Hi lại tiếp tục thẩm vấn: “Tôi cảm thấy quan hệ của hai người tốt vô cùng.”

“Cũng không tệ lắm.” Lâm Dục Đường cười cười trả lời nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh hiển nhiên là không muốn nói nhiều với người phía sau.

Thẩm Hi khề cần rằng, hỏi thẳng: “. Vậy cậu thích cô ta sao?”

Thích? ! Lâm Dục Đường đang tập trung tinh thần nghĩ cách để thoát khỏi cái tên “Hà Chi Châu” phiền toái này, một lát sau mới đáp lại một câu: “Cậu nói linh tinh gì thế”

Nói linh tinh sao? Mới vừa rồi anh đã suy nghĩ mất bao nhiêu giây? ! Đầu Thẩm Hi nhất thời nóng lên theo bản năng đưa tay bấm một cái vào lưng của Lâm Dục Đường: “Phản ứng chậm như vậy, muốn nói đối đúng không?”.diễn đàn l«ê quý đ»ôn.

Sau lưng đột nhiên bị người nào đó bấm một cái, Lâm Dục Đường không ứng phó kịp “Rầm” một cái, cả người cả xe toàn bộ lặn ra đất, kết quả của Thẩm Hi cũng không khá hơn là mấy.

Lâm Dục Đường từ dưới đất đứng lên, nhìn Thẩm Hi mắg: “Hà Chi Châu, cậu có bị bệnh không đấy!” Nói xong, liền khẩn trương dựng xe đạp lên, rồi đạp xe đi mất cứ như là đang chạy trốn vậy.

Cái quái gì đang xảy ra thế này!dien dan le quy don

15. Chương 15

Editor: BAT

Thẩm Hi đi bộ trở về ký túc xá, nhưng lúc cô về đến đó trong phòng đã không có bóng người.

Tráng Hán và Hầu Tử rủ nhau đi mua quần áo, nguyên nhân chắc là gần đây bọn họ bị ảnh hưởng bởi người nào đó, cũng bắt đầu chú trọng hình thức bên ngoài, dốc toàn lực để cạnh tranh vị trí thứ ba và thứ tư của phòng 921.

Lâm Dục Đường chắc đã đến thư viện như thường .

Thẩm Hi gọi điện thoại cho Hà Chi Châu hỏi xem anh đang làm gì, lại cũng thấy anh đang ở trong thư viện.

Mỗi người cũng đều bận rộn việc của mình, chỉ có cô là nhàn rỗi đến phát chán. Thẩm Hi lại nghĩ tới tiết mục mà mình phải tham gia để kỷ niệm ngày thành lập trường , không biết còn có thể múa được nữa hay không. Trong những tiết mục đơn trong ngày kỷ niệm thành lập trường bài múa bằng lụa đỏ của cô lại còn là tiết mục trọng điểm nữa.

Thật là lo lắng, nhưng lo lắng thì có thể trở lại như cũ được sao?

Thẩm Hi khóa trái cửa phòng lại, sau đó nhạc ở mở máy tính lên, ở trong phòng đầu tập luyện vũ điệu này. Từ nhỏ đến lớn mỗi khi tâm tình của cô không tốt thì chỉ thích khiêu vũ, nhảy đến lúc mồ hôi mướt mát, thì mọi phiền não đều theo những giọt mồ hôi đó mà tan biến hết.

Cô lại nghĩ đến buổi hội diễn vào tết Nguyên Đán khi còn bé, khi múa chỉ mặc độc một cái váy nhỏ mỏng manh, mà hội trường lại không có điều hòa, cả người lạnh đến nổi môi tím bầm, khi đó Lâm Dục Đường cởi áo khoác chạy vội tới trùm lên người cô. Sau này khi Lâm Dục Đường lên trung học cô lại nhìn thấy anh cởi áo khoác của mình choàng lên trên người của một cô gái khác, cô gái đó chính là Lăng Triều Tịch.

Bởi vì Lâm Dục Đường nên cô và Lăng Triều Tịch cũng gọi là có quen biết. cô đã nói thẳng với Lăng Triều Tịch rằng: “Tôi và Lâm Dục Đường sau này sẽ kết hôn với nhau đấy.”

Lăng Triều Tịch lại tỏ vẻ như cô đã hiểu lầm mình, rồi lại nói cô ta thật ra chỉ xem Lâm Dục Đường là một người bạn. Một từ “bạn” này liền đem tất cả những ” mưu đồ khác” toàn bộ phải sạch sẽ.

Sau đó thì có thể quang minh chính đại gọi điện thoại cho Lâm Dục Đường, nhờ anh làm việc này làm việc kia, tặng quà cho anh, khi bị bệnh sẽ đến thăm hỏi.

Toàn thân Thẩm Hi đều là mồ hôi, sau khi tắm rửa mát mẻ sáng khoái ra ngoài, lại thay bộ quần áo mới mua trên mạng vào, áo sơ mi màu hồng cùng với quần kaki màu trắng sữa.

Hà Chi Châu không thích cô xắn ống quần lên, còn màu quần như vậy chắc không việc gì chứ. Cô vẫn cho rằng một người con trai có phong cách khi mặc màu hồng lên nhất định sẽ rất đẹp mắt, trước kia cô đã muốn Lâm Dục Đường mặc như vậy nhưng anh lại không mặc, hiện tại cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện rồi.

Thẩm Hi soi gương sửa lại cổ áo, trước khi ra cửa lại dùng trộm ít keo vuốt tóc của Tráng Hán. Quần áo, đầu tóc từ trên xuống dưới liền tự tin hơn nhiều.

Trên đường từ đại học đi ra, chỉ cần có nữ sinh đi qua, cô đều có thể đánh hơi được hơi thở không an phận trên người của bọn họ, ví dụ như cô bạn trước mặt đang cố ý cười lớn tiếng kia, chỉ còn thiếu nước bùng phát nữa thôi !

Trong lần thi khảo sát tiếng Anh cấp bốn, cấp sáu của Học viện Sư Phạm, Trần Hàn chính là một thành viên tích cực nhất phòng. Tuần trước cô ta tra thành tích của mình, được 500 điểm, Trần Hàn thấy thật hài lòng, không uống công mỗi ngày đến thư viện học từ đơn.

Sau đó cô lại tra điểm số của Hạ Duy Diệp, Đậu Đậu, cả người họ đều được 425 điểm, Trần Hàn suy nghĩ một lát, lại đánh mã sinh viên của Thẩm Hi, liền thấy thành tích được hơn sáu trăm điểm.

Trần Hàn muốn điên rồi!

Có một người khác khi biết được điểm số của Thẩm Hi cũng muốn phát điên đó chính là Đậu Đậu!

Lúc Hà Chi Châu từ thư viện quay về phòng 636, liền bị Hạ Duy Diệp chặn lại, hai tay khoanh trước ngực nhìn anh hỏi: “Thẩm Hi, có đáp án thì phải chia sẻ cho người khác với chứ, giấu ột mình mình thì không tốt lắm đâu.”

Hạ Duy Diệp mới nói được một nửa, liền bị Trần Hàn kéo lại: “Duy Diệp, cậu đừng có như vậy, nói không chừng là A Hi tự mình làm được thì sao.”

Nói không chừng.

Hà Chi Châu lạnh lùng nhìn bọn họ, nhàn nhạt thốt ra một câu: ” That’s the stupidest thing, I’ve ever heard! ”

“Cái gì?” Hạ Duy Diệp mắt chữ O mồm chữ A, vẻ mặt kinh ngạc khó có thể tiếp nhận được.

Hà Chi Châu đặt toàn bộ sách tiếng Anh chuyên ngành đang cầm trong tay đặt lên trên bàn, đứng thẳng người, khẽ ngược mắt mắt nói: “Trước tiên học cho tốt tiếng Anh của mình thì hãy cùng tôi đối thoại.” Nói xong, liền trực tiếp cất bước rời khỏi túc xá.

Đây thật là. Quá cool rồi! Đậu Đậu đang kinh ngạc ngây người ra như phỗng liền chạy đuổi theo.

“A Hi, cậu thật tuyệt vời!” Đậu Đậu đẩy đẩy tay Hà Chi Châu nói.

Hà Chi Châu liền tránh sang một bên đáp: “Bình thường thôi.”

Đậu Đậu lại kéo tay của anh lại, cười chế nhạo: “Cậu mau nói ình biết, cái câu That’s gì gì kia , cậu đã học bao lâu rồi?”

Hà Chi Châu : “.” Rồi kéo tay của Đậu Đậu ra .

Đậu Đậu hơi tức giận nói một tràng: “A Hi, gần đây cậu đều không ăn cơm với mình, buổi tối thì không nói làm gì vì mình hiểu cậu phải đi ăn với anh Lâm nhưng còn buổi trưa thì sao?”

Trong việc này Hà Chi Châu cũng thật bất đắc dĩ thôi, anh có thể ăn cơm cùng với Đậu Đậu cũng không sao, nhưng anh thật không có biện pháp tiếp nhận việc Đậu Đậu cứ chọn gấp cả thức ăn trong đĩa của anh nữa.

Bữa tối thì Hà Chi Châu thường ăn cùng với Thẩm Hi, ăn cơm chỉ là chuyện nhỏ, chủ yếu là trao đổi điện thoại di động để xử lý nghiệp vụ. Nếu như phải trả lời lại thì cứ theo ý của bên kia mà gọi.

Ví dụ như Thẩm Hi đã giúp Hà Chi Châu gọi điện thoại, cụ thể là liên lạc với một vị quản lý của một công ty, giải quyết được một vấn đề kỹ thuật khó khăn. Vấn đề này thật sự rất chuyên nghiệp, cô chỉ cần đọc theo những gì Hà Chi Châu viết trên giấy là xong.

“Thể hiện như thế đã được chưa?” Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu, giọng có chút muốn tranh công.

Hà Chi Châu đem miếng bò bít-tết cuối cùng cho vào miệng nói: “Bình thường thôi.”

Sau đó Hà Chi Châu bị Thẩm Hi mãnh liệt yêu cầu gọi điện thoại cho cha Thẩm, chủ yếu là muốn nhắc nhở ông đừng quên chuyển sinh hoạt phí của tháng này.

Sinh hoạt phí thật sự rất quan trọng với cô. Hà Chi Châu mới vừa cúp điện thoại, Thẩm Hi liền thở dài nói: “Xong đời rồi, ba tôi sẽ giảm sinh hoạt phí xuống thôi.”

Hà Chi Châu liền lên tiếng cười nhạo: “. Cô chắc chắn chứ?”

Thẩm Hi vừa gật đầu lại vừa thở dài.

Kết quả là năm phút sau, liền nhận được tin nhắn của ngân hàng gửi tới: “. Thẩm Kiến Quốc ở số đuôi tài khoản 8702 chuyển ba ngàn nhân dân tệ.” Thẩm Kiến Quốc ở đây chính là cha Thẩm của bạn học nào đó.

Cùng lúc này, lại tiếp tục nhận thêm một tin nhắn nữa, là của cha Thẩm: “Xét thấy thái độ của con gái Thẩm Hi mới vừa gọi điện thoại không được đoan trang cho lắm, tạm cắt một nửa sinh hoạt phí.”

Hà Chi Châu đọc nội dung của tin nhắn, liền ngộ ra một vấn đề — kỳ hoa quả nhiên là di truyền.

Thẩm Hi bởi vì sinh hoạt phí bị cắt giảm một nửa mà thở ngắn than dài.

Hà Chi Châu dựa lưng vào thành ghế, hứng thú nhìn cô nói: “Cô phải diễn tả lại cho tôi xem bình thường cô hay gọi điện thoại với ba cô như thế nào, để tôi còn học hỏi.”

“Cái này hình như không được hay cho lắm.” Thẩm Hi chớp chớp mắt, nhìn Hà Chi Châu nghiêm túc như thể cứ cho rằng anh thật muốn học hỏi, liền tiến hành làm mẫu: “. Cha, gần đây con xem trên Sina Weibo(*) thấy cha ăn ăn uống uống vui chơi giải trí, thật vô cùng hâm mộ..., chỉ là con gái của cha sắp xong đời rồi, đã nghèo lại còn đói nữa..., hai ngày nay toàn phải đi ăn chợ Đường Đường thôi, mà trường học

Đừng kiêu ngạo như vậy lại tăng giá thức ăn lên rồi...”

(*) Sina Weibo là một trang mạng kiểu blog của Trung Quốc. Tương tự như Twitter hay Facebook, đây là một trong những trang phổ biến nhất tại Trung Quốc, thu hút trên 30% người dùng mạng, với một mức thâm nhập thị trường cũng giống như cái Twitter đã tạo dựng ở Mỹ. Nó được tập đoàn SINA ra mắt ngày 14 tháng 8 năm 2009 và có 503 triệu người dùng đăng ký tính đến tháng 12 năm 2012. (Nguồn: Wikipedia)

Hà Chi Châu xoa xoa trán, nghe mà thấy...

Thẩm Hi làm mẫu xong liền hỏi Hà Chi Châu: “Còn anh, có muốn tôi gọi điện thoại cho ba mẹ anh không?”

Hà Chi Châu ăn xong liền đứng lên đáp: “Không cần đâu, bọn họ đều ở nước ngoài cả rồi.”

Thẩm Hi cũng đi theo ra, cất bước nhanh tiến lên phía trước, Hà Chi Châu chậm rãi đi theo phía sau, đột nhiên anh phát hiện ‘Bản thân’ có gì đó không đúng.

Là quần áo sao? Không, anh vẫn thấy bình thường, hiện tại anh đã có thể chấp nhận cho Thẩm Hi mặc những loại quần áo có màu sắc như thế này, chỉ cần không mặc váy thì cũng không có vấn đề gì.

Kiểu tóc sao? Đường như cũng không khác mấy, chỉ có điều được chuốt keo bóng bẩy hơn thôi.

Tầm mắt của Hà Chi Châu liền quét một đường từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở bắp chân bên ngoài của Thẩm Hi, rốt cuộc đã biết vấn đề nằm ở đâu - - lông chân của anh đã không cánh mà bay rồi.

Máu nóng của Hà Chi Châu liền xông lên, toàn thân tức giận đến phát run, anh tiến lên trước giữ Thẩm Hi lại, rồi lại nhìn xuống bắp chân của ‘Mình’, sắc mặt dần lạnh xuống: “Cô giải thích ngay cho tôi chuyện gì xảy ra?”

Thẩm Hi nghĩ Hà Chi Châu nói đến cái quần trắng sữa kia, liền nhắc quần lên nói: “Không đẹp sao?”

“Tôi không nói đến cái này!” Hà Chi Châu tức giận, nhìn chằm chằm vào bắp chân ‘Trơn bóng như ngọc’ của mình một lần nữa, gần lên từng chữ: “Tôi – tôi – lông – đâu? !”

Thẩm Hi lùi về phía sau mấy bước, quả thật đã bị phát hiện rồi, nhưng cô thật sự không có cách tiếp cận nổi việc ngày hè nóng nực mà còn phải mặc quần dài nóng nực. Cho nên lúc một mình ở ký túc xá cạo râu liền nhân tiện xử lý cả bắp chân nữa.

“Tôi chỉ cảm thấy... có chút khó coi.”

“Khó coi!” Hà Chi Châu hít một hơi thật sâu, tận lực để cho mình tỉnh táo lại: “Cho nên cô liền cạo hết toàn bộ.”

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, thấy hơi chột dạ: ‘Anh đừng có nóng, ở bắp đùi vẫn còn chưa...’

Hà Chi Châu không muốn nói thêm gì nữa, đột nhiên nổi nóng, đi thẳng về phía trước.

Thẩm Hi chạy đuổi theo, giật nhẹ tay của anh hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

Hà Chi Châu liền cười lạnh nói: “Trời nóng. Muốn cắt tóc.”

“Đừng!” Thẩm Hi chợt ôm lấy Hà Chi Châu năn nỉ: “Tôi cắt tóc trông xấu lắm.”

Hà Chi Châu vẫn còn tức giận, hất tay Thẩm Hi ra, chạy thẳng đến một cửa hiệu cắt tóc ở ven đường, rồi đi vào cửa ngồi lên ghế cắt tóc.

Thẩm Hi liền chạy đuổi theo phía sau.

Đồng thời lúc đó ở bên trong anh thợ cắt tóc đẹp trai cũng đi đến phía sau Hà Chi Châu hỏi: “Mỹ nhân, muốn cắt kiểu nào?”

Hà Chi Châu từ trong kẽ răng nặn ra một câu: “Không cần kiểu gì cả, cạo trọc là được rồi.”

Thợ cắt tóc: “....”

“Đừng!” Thẩm Hi chạy học tốc đến thiếu chút nữa quỳ gối trước mặt của Hà Chi Châu, cô chấp hai tay trước ngực nói với anh thợ cắt tóc: “Nhất định không thể cạo trọc, xin anh...”

Anh thợ cắt tóc dĩ nhiên không thể cạo trọc ột đại mỹ nữ như thế, liền nhìn đôi nam nữ trước mắt này, lại liền tưởng đến bộ phim thần tượng – người con trai hoa tâm phụ lòng cô gái, sau đó cô gái đó đã cạo đầu xuất gia, ->thật là máu chó.

Anh thợ cắt tóc liền cầm mái tóc mái ngang trán của cô lên, nghĩ đến phương pháp xử lý hài hòa giữa hai bên: “Như vậy thì tôi sẽ cắt ngắn thôi nhé.”

Thẩm Hi ôm mặt, vẫn còn muốn cầu xin thợ cắt tóc: “Xin anh, đừng cắt, khi về tôi sẽ đăng ký làm một cái thẻ Vip ở đây, có được hay không...”

Anh thợ cắt tóc cũng là người rất có nguyên tắc, nhìn Thẩm Hi đáp: “Anh chàng đẹp trai, cậu đang hoài nghi tay nghề của tôi sao?”

Thẩm Hi liền gật đầu, sau đó lại lắc đầu, một lát sau lại nháy mắt, nhưng cái kéo của anh thợ cắt tóc đã bắt đầu hoạt động.

Anh thợ ra tay vừa nhanh vừa chuẩn, ‘veo veo’ mấy cái liền đem một mái tóc dài đen mượt xén mất một đoạn rồi. Anh ta cắt tóc đã nhiều năm, xử lý qua rất nhiều kiểu tóc cho hàng trăm khuôn mặt, tài nghệ cũng không hề kém.

Cuối cùng sau khi hoàn thành tác phẩm, hai tay của anh liền đặt lên vai của Hà Chi Châu, hết sức hài lòng nói: “Thật xinh đẹp, cùng một kiểu tóc với nữ thần của tôi đấy?”

Thẩm Hi ngồi ở trên ghế hỏi: “Tạ Na sao?”

Anh thợ cắt tóc liền lườm cô một cái rồi mới đáp: “Là Cao Viên Viên.”

16. Chương 16

Vậy là “Hà Chi Châu” phiên bản Cao Viên Viên đã ra lò, anh cắt tóc hài lòng muốn chụp chung với Hà Chi Châu một bức làm kỉ niệm nhưng lại bị anh phiên nã cự tuyệt. Anh nhìn “Minh” qua gương, dáng vẻ nhẹ nhàng thanh thoát, hơn nữa mỗi buổi sáng cũng không cần bận tâm về vấn đề chải đầu nữa, nhưng khi anh nhìn vào Thẩm Hi ở sau lưng mình thì tâm tình có chút phức tạp, lần đầu tiên thấy hoài nghi bản thân có phải đã quá xúc động rồi hay không.

Từ cửa hiệu cắt tóc ra ngoài, Thẩm Hi sải những bước chân dài đi ở phía trước, Hà Chi Châu kéo cô lại, hỏi: “Cô đi đâu vậy?”

Thẩm Hi liền quay đầu lại cắn răng nghiêng lợi trả lời: ” Đi về cạo lông nách!”

Thế là mọi cảm giác tội lỗi của Hà Chi Châu mới vừa dâng lên đều bị câu nói này phủ một phát sạch bách.

Giữa Học viện Sư Phạm và đại học S có một khu phố buôn bán sầm uất, hai bên phần lớn là cửa hàng ăn uống, nhưng mỗi khi đến gần tối thì hai bên vỉa hè cơ hồ bày đầy các gian hàng, chủ yếu phục vụ nhu cầu cho rất nhiều sinh viên của hai trường.

Hà Chi châu ở trên đường nhìn thấy Hầu Tử và Tráng Hán, trong tay hai người bọn họ xách rất nhiều túi mua hàng, tất cả đều là nhãn hiệu của con trai.

Hầu Tử đưa tay chào anh: “Hi, Thẩm mỹ nhân!”

Hà Chi Châu đi tới chỗ bọn họ, lên tiếng chào: “Đã lâu không gặp.”

Hầu Tử liền nháy nháy mắt đáp: “Cũng biết lâu rồi sao, anh Hầu Tử vẫn luôn mong ngóng em, em không để ý tới lão Tam thì cũng coi như xong, nhưng sao lại ném cả anh Hầu Tử ra sau đầu thế.”

Hà Chi Châu liền cười cười không đáp, thật là biết cách nịnh nọt.

Tráng Hán liền tiếp lời: “Hi Hi, em cắt tóc à?”

Hà Chi Châu liền gật đầu đáp: “Trời nóng quá.”

Hầu Tử cũng hiểu hiểu gật đầu: “Ngày hôm qua anh cũng muốn đi cắt tóc, nhưng lão đại nói anh để đầu đinh không hợp, nên liền thôi.”

“Lão đại” trong miệng bọn họ chắc chính là Thẩm Hi, Hà Chi Châu liếc nhìn quần áo trên người Hầu Tử và Tráng Hán không cần suy nghĩ cũng biết nó xuất từ tay của cô ấy rồi. Xem ra cô nàng muốn đem toàn bộ con trai trong phòng 921 cải tạo thành con gái hết lượt?

Tầm mắt của Hà Chi Châu dừng ở cái quần soóc của Hầu Tử và Tráng Hán đang mặc, trước kia bọn họ cũng giống anh không mặc những loại quần này đi ra đường, cảm thấy như vậy không được đàn ông lắm. Hiện tại thì thế nào, Hầu Tử thì mặc quần màu vàng còn Tráng Hán thì còn mặc cả màu hồng .

Đúng là không có tiền đồ! Hà Chi Châu lại dâng lên cơn tức, nhưng cũng may gặp được bọn họ ở đây phải tranh thủ thăm dò ít chuyện: “Vào đâu đó uống gì đi.” Anh nói xong liền đi thẳng về phía trước.

“Được!” Hầu Tử và Tráng Hán cũng rất thích ý này. Chỉ là mấy ngày không gặp mà cô nhóc này đã biến thành nữ vương rồi sao! Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi vội vàng đuổi theo.

Vừa vặn bên đường có một quán trà, Hầu Tử chủ động mời khách, anh biết Thẩm Hi thích uống trà chanh, nên liền gọi ngay cho cô một ly trà chanh mát lạnh.

Trong mắt Hà Chi Châu thoáng qua một tia khổ sở, nói với nhân viên phục vụ: “Không uống đá, cho trà nóng nóng đi.”

Tráng Hán lập tức hiểu nguyên do, liền cười lên “Ha ha”.

Hà Chi Châu chọn một cái bàn rồi ngồi xuống, Hầu Tử và Tráng Hán cũng ngồi theo, nở nụ cười thân thiết hỏi: “Thẩm mỹ nhân, em và lão Tam thế nào rồi?”

Hà Chi Châu nhàn nhạt hỏi ngược lại: “Thế nào, các anh rất quan tâm sao?”

Cái giọng này. sao lại giống y như lão đại ngày trước vậy! Tráng Hán vừa cười vừa nói: “Không phải là quan tâm đến em sao.”

“Cảm ơn.” Hà Chi Châu nhấp một ngụm trà nóng, hỏi thẳng vào vấn đề mình quan tâm nhất: “Trong phòng của các anh. Hà Chi Châu gần đây như thế nào?”

Hầu Tử nghe “Thẩm Hi” đặt câu hỏi như thế, trong lòng liền giống lên một hồi chuông “Gì thế này”, chẳng lẽ Thẩm mỹ nhân thật sự đã để ý lão đại? Mà Tráng Hán thì lại không có đạo đức!@#%\$#@, trực tiếp bán bạn cầu vinh, sau khi uống một hớp bia đá liền nói: “Thẩm mỹ nhân, em đừng nhìn lão đại lạnh lùng cao quý mà nghĩ là Nam Thần, cậu ấy cũng có lúc yếu đuối, hơn nữa gần đây lại còn đặc biệt nhiều.”

“Lúc yếu đuối?” trong lòng Hà Chi Châu dâng lên dự cảm không tốt, nhàn nhạt mở miệng: “Anh nói thử xem.”

Tráng Hán nhú mày, có chút không được tự nhiên: “Ngay tối hôm qua, lão đại còn len lén trốn ở trong chăn khóc thầm đấy.”

“Trốn ở trong chăn khóc?! Sao lại khóc chứ?” Hà Chi Châu chợt đặt cốc trà chanh trong tay xuống, “Cộp” một tiếng, khí thế lập tức liền dâng cao.

Hầu Tử ra mặt giải thích: “Lão đại đọc một cuốn tiểu thuyết, cảm xúc có chút mất khống chế.”

“Ha ha.” Hà Chi Châu liền cười nhạt không có gì có thể nói thêm nữa. Vì vậy anh liền đứng lên tạm biệt: “Tôi đi trước đây, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.” Hầu Tử và Tráng Hán có chút không phản ứng kịp, quay đầu lại nhìn liền thấy —— Thẩm mỹ nhân còn chưa đi ra thì Lâm Dục Đường đã bước vào rồi, hơn nữa không phải đi một mình mà bên cạnh còn dắt theo một cô gái nhỏ đeo kính.

Sẽ không cầu huyết như vậy chứ?

Hà Chi Châu thấy Lâm Dục Đường, vốn định lên tiếng chào, thì đã bị cô gái bên cạnh cậu ta bên cạnh kéo lại: “Chào Hi Hi, thật là khéo quá !”

Hà Chi Châu mím môi, nhìn về phía Lâm Dục Đường. Lâm Dục Đường cũng nhìn anh, môi khẽ động hỏi: “Thẩm Hi, em cắt tóc?”

Hà Chi Châu chỉ gật đầu thay cho câu trả lời. Rồi vỗ vỗ vào vai Lâm Dục Đường , tiếp tục cất bước đi ra ngoài.

“Mái tóc này em đã nuôi tám năm đấy.” Lâm Dục Đường đột nhiên xoay người, nhắc nhở một sự thật d_ần_l_ên_quý_đ_ôn..

Hà Chi Châu cau mày lại, dùng giọng nói sóng nước chẳng xao đặc trưng của mình đáp lại: “Tám năm thì sao, tóc dài phải cắt đi là chuyện thường, cắt cái cũ đi thì cái mới mới mọc ra chứ.”

Lâm Dục Đường im lặng không đáp, anh có muốn tức giận, thì cũng như đâm vào bịch bông mà thôi, có lực nhưng không phát ra được. Anh thật không ngờ Thẩm Hi sẽ nói như vậy, hơn nữa còn dùng nó để vạch rõ giới hạn giữa bọn họ.

“Bao giờ tóc em dài tới eo, thì có thể làm đám cưới được rồi.” Năm ngoái Thẩm Hi vẫn còn ở bên cạnh anh nói những lời này cơ đấy. Lâm Dục Đường cố gắng che giấu tâm tình, giới thiệu cho Hầu Tử và Tráng Hán cô bạn bên cạnh: “Đây là Lăng Triều Tịch, là bạn cùng lớp cấp ba của tôi, lần này tới đại học S tham gia cuộc thi hùng biện giữa các trường đại học trong cả nước.”

“À, hoan nghênh, hoan nghênh.” Hầu Tử liền lập tức ứng phó đôi câu.

Tráng Hán mời Lăng Triều Tịch ngồi xuống, lịch sự gọi đồ uống cho cô ta.

“Các bạn đừng quá khách sáo.” Lăng Triều Tịch cười nói tiếp: “Không biết các bạn có thích ăn cay hay không, tôi có mang theo một ít đặc sản của thành phố W đến làm quà.”

“Thích, thích.” Hầu Tử và Tráng Hán liên tục gật đầu, trong đầu lại nảy ra một câu —— cô gái này thật là lợi hại.

Tám năm, tám năm dài bao nhiêu chứ?

Tâm tình trầm tĩnh của Hà Chi Châu đã bị câu “Tám năm” của Lâm Dục Đường làm cho rối loạn rồi, trong lòng giống như bị rắc một lọ hạt tiêu cay xè, bỏng rát vậy. Anh gọi điện cho Thẩm Hi nhưng không có ai nghe. Anh liền cúp điện thoại, đến một cửa hàng ăn vặt mua mấy thỏi chocolate rồi đi ra ngoài.

Cuối cùng, anh đã tìm được Thẩm Hi ở sân tập số ba của trường S, lúc anh tìm được thì trăng đã treo trên đầu liễu rồi, màn đêm dần dần bao phủ khắp sân tập. Bốn phía đều là bóng cây nặng nề, tầng tầng lớp lớp lá cây đung đưa khe khẽ trong gió giống như muốn tạo một bầu không gian tĩnh lặng, trầm lắng tách biệt với hẳn bên ngoài.

Làn gió đêm mát mẻ, trong không khí phảng phất mùi hương thơm dịu dịu của hoa mộc lan. Những đám mây trên bầu trời chậm rãi chuyển động, làm ánh trăng cũng di động theo.

Hà Chi Châu cầm chocolate đi tới trước mặt Thẩm Hi, lên tiếng hỏi: “Chạy bộ?”

Có mắt mà không nhìn thấy sao! Thẩm Hi chậm rãi dừng bước lại, một lát sau mới quay đầu, cất giọng nói: “Ái chà, đây không phải là Thẩm Hi hoa khôi của học viện bên cạnh sao? Vừa cắt tóc nên nhất thời không nhận ra!”

“Hừm.” Hà Chi Châu hừ nhẹ một tiếng, lạnh lạnh hỏi ngược lại: “Trở nên xinh đẹp hơn hay là xấu đi?”

Người này thật là! Cũng biết cô không thể nói mình xấu xí được nên mới hỏi vậy. Thẩm Hi không tình nguyện liếc anh nói: “Chỉ có thể nói khí chất xinh đẹp trời sinh đã có thôi.”

Khóe môi của Hà Chi Châu không tự chủ cong lên, anh nghĩ mình tới đây là để xin lỗi, chỉ là nhất thời không biết mở miệng thế nào, liền đem mấy thanh chocolate trong tay đưa ra: “Cho cô cái này.”

“Anh điên rồi sao, buổi tối mà ăn cái này thì chạy làm sao.” Thẩm Hi khoa trương nói.

Hà Chi Châu bình tĩnh đáp: “Không việc gì, ăn đi.”

“Được rồi, nhưng chờ tôi chạy xong đã, còn ba vòng nữa mới xong.” Thẩm Hi liền nói.

Hà Chi Châu dứt một tay vào túi: “Không việc gì đâu, không cần chạy nữa.”

Người này sao đột nhiên lại dễ tính thế? Thẩm Hi nghi ngờ quay sang nhìn Hà Chi Châu, cứ có cảm giác có gì đó không đúng, sau đó liền đưa tay vỗ lên vai anh: “Tôi tuy học không tốt, đầu óc cũng không thông minh, nhưng anh đừng có mà lừa phỉnh tôi. Tôi chính là người coi trọng chữ tín, nếu đã hứa mỗi ngày chạy mười cây số, thì cũng sẽ không ít đi một phân nào đâu Cho nên anh đừng quên dưỡng da đấy. . . .”

Nói một tràng xong, trọng điểm vẫn là đường da. Hà Chi Châu có chút không kiên nhẫn nói: “Được rồi, không quên đâu.”

Thẩm Hi nhoẻn miệng cười, sau đó vô cùng có thành ý mời Hà Chi Châu: “Muốn cùng chạy không?”

Hà Chi Châu nhàn nhạt cự tuyệt: “Hiện tại không tiện vận động.”

“Thật xin lỗi!” Thẩm Hi vội vàng cúi người xuống nói tiếp: “Anh Hà, tôi đã khiến anh phải cực khổ rồi, nên tôi sẽ chạy

Bộ coi như tạ tội vậy.” Nói xong, liền vui vẻ chạy tiếp mấy mét.

Hà Chi Châu mỉm cười, có chút vui mừng, kết quả là khỏe môi còn chưa kịp nhếch lên thì liền nhìn thấy Thẩm Hi vừa chạy được khoảng mười mét đột nhiên lắc lắc móng, sau đó lại làm động tác của một đại lực sĩ.

Hà Chi Châu nhìn thấy liền muốn bốc hỏa rồi, hận không thể đá một cú, Thẩm Hi trong lòng cũng thầm nghĩ nếu bây giờ cô ở trước mặt anh khẳng định sẽ bị đánh là cái chắc, liền bỏ chạy thật xa, đồng thời không quên quay đầu lại giơ nắm đấm lên, tỏ vẻ thật muốn đánh người!

Hà Chi Châu tuy tức nhưng ngược lại bật cười.

Bên ngoài sân tập là từng bậc thềm bằng đá cao thấp, Hà Chi Châu ngồi lên trên đó chờ Thẩm Hi, Thẩm Hi chạy chưa xong ba vòng còn lại đã mệt thở hổn hển rồi, cô khom lưng leo lên bậc thềm, không lập tức ngồi xuống ngay mà làm vài động tác thả lỏng..., Hà Chi Châu nhìn thấy thể huyết thái dương tự động giật giật.

“Về chuyện cắt tóc, thật xin lỗi, không biết cô đã nuôi lâu như vậy.” Hà Chi Châu nói xin lỗi tuy giọng vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng trong đó vẫn ẩn chứa thành ý.

Thẩm Hi lập tức sững sốt, sau đó khoát khoát tay áo, chẳng hề để ý: “Thật ra thì từ lâu rồi, tôi vẫn muốn thử để tóc ngắn xem như thế nào, nhưng lại không nỡ, cũng may có anh đã thỏa mãn mong muốn nhiều năm qua của tôi.”

Cô ngược lại lại quay sang an ủi anh sao? Hà Chi Châu không lên tiếng, chỉ nhú mày nhìn Thẩm Hi chăm chăm, tâm tình trầm tĩnh lại lặng lẽ dịu dàng đi nhiều.

“Tuần này, chúng ta không đi Thanh Đảo được, để tuần sau thôi.” Hà Chi Châu mở miệng nói: “Nếu như phải xuống nước, thì không được tiện lắm.”

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu hỏi: “Anh có biện pháp rồi hả?”

Hà Chi Châu lại lạnh nhạt đáp: “Biện pháp đều đã kiểm tra xong, nếu như thực bất đắc dĩ mà không được thì vẫn còn có phẫu thuật chuyển giới nữa mà.”

“Ha ha ha.” Thẩm Hi cười lên như điên, lần đầu tiên cô có thể vui vẻ cùng nói chuyện phiếm với Hà Chi Châu như thế. Sân tập lúc tục có người chạy qua, có người tò mò quay đầu lại quan sát cô và Hà Chi Châu. Thấy thế cô liền thở dài nói với anh: “Tôi cảm thấy chúng ta cứ tiếp tục mãi như thế này cũng không được, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, lúc đó lại càng phiền toái hơn.”

Hà Chi Châu khẽ “Ừ” một tiếng, rốt cuộc cô cũng nghĩ tới những vấn đề này rồi.

“Chẳng qua tôi có một biện pháp.” Thẩm Hi lập tức quay đầu nhìn Hà Chi Châu nói.

Tuy Hà Chi Châu không ôm hy vọng gì, nhưng vẫn nguyện ý lắng nghe.

Thẩm Hi nhú mày không để ý gì liền nói ngay ra miệng: “Chúng ta giả vờ hẹn hò với nhau, như vậy việc thường xuyên ở cùng nhau sẽ hợp thức hóa hơn, không bị ai dòm ngó nữa.”

Hà Chi Châu chỉ cười cười, không nói gì.

“Đáng tiếc là tôi đã có Đường Đường rồi!” Thẩm Hi tiếc nuối nói tiếp.

Hà Chi Châu đứng lên bảo: “Được rồi, cứ đi về trước đã.”

Thẩm Hi phải mông đứng lên, không quên đòi thứ Hà Chi Châu đang cầm trong tay: “Đưa chocolate cho tôi.”

Thẩm Hi cầm chocolate trở về túc xá, vừa đẩy ra cửa phòng ra, vừa nói với mọi người: “Tôi mời các cậu ăn chocolate này – à, lão Tam đâu rồi, sao lại không thấy?”

Tráng Hán đi tới, bóc một thanh chocolate ném vào trong miệng: “Không phải cái cô Lăng Triều Tịch kia tới rồi sao, lão Tam đi sắp xếp chỗ ở cho cô ta.”

Trong miệng Thẩm Hi chỉ còn có nửa thanh chocolate, không cẩn thận liền nuốt xuống, nghẹn tắc ở cổ.

“Đúng rồi, lão đại, cậu có thích ăn cay không, Lăng Triều Tịch tặng cho phòng chúng ta đấy...” Hưu Tử giờ túi quà lên trình bày.

Thẩm Hi lắc đầu từ chối: “Không ăn.”

Chín giờ tối, Thẩm Hi ngồi ở trên giường lên tiếng hỏi: “Sao Lão Tam vẫn chưa về nhỉ?”

Lúc mười giờ, Thẩm Hi nói với Hưu Tử: “Hưu Tử, cậu gọi điện thoại cho Lâm Dục Đường, xem cậu ta có chuyện không mà giờ này vẫn còn chưa về.”

Mười một giờ, Thẩm Hi lại nói với Tráng Hán: “Rốt cuộc Lâm Dục Đường có trở về không?”

Tráng Hán đang chuẩn bị trèo lên giường, thì “Ting” một tiếng, điện thoại di động báo có tin nhắn. Anh liền nói với người đang ngồi trên giường vô cùng quan tâm đến việc lão Tam có trở về không kia: “Lão đại, lão Tam gọi nhắn tin nói tối nay cậu ấy không về đâu.”

“Ừ” Thẩm Hi bình tĩnh đáp một tiếng, rốt cuộc cô có thể “antâm” đi ngủ rồi.

Sáng hôm sau, Lâm Dục Đường mới trở về ký túc.

Thẩm Hi không thèm nhìn anh, đi thẳng ra cửa, ở trong rừng cây nhỏ gọi điện thoại cho Hà Chi Châu: “Anh Hà, chúng ta giả vờ hẹn hò luôn thôi.”

Hà Chi Châu: “...”

Thẩm Hi hít một hơi thật sâu rồi mới nói tiếp: “Chỉ là anh chờ tôi thêm một canh giờ nữa đã, trước tiên tôi phải đi chia tay với Lâm Dục Đường. Có thể chúng ta quen biết nhau mới có thể quang minh chính đại danh chính ngôn thuận được, không sợ người ta bàn ra tán vào!”

17. Chương 17

“Nhưng tuy là giả vờ quen nhau nhưng chúng ta cũng phải quang minh chính đại, danh chính ngôn thuận, không thể để cho người ta bàn ra tán vào. . . . Anh Hà, anh nói có đúng không ?”

Hà Chi Châu mặc áo khoác mỏng đứng trên ban công, phòng 636 trừ anh ra, toàn bộ vẫn còn đang yên tĩnh ngủ say. Những tia sớm mai đã dần dần lộ ra nơi chân trời phía xa xa.

Anh cảm thấy lời của Thẩm Hi nói không sai, trọng giọng nói vừa có khí phách còn lộ ra mấy phần đạo lý. Nhưng khi nghe xong những lời này..., sao anh lại thấy có gì đó như bị ép buộc ở đây vậy?

Cô nói muốn hẹn hò với anh, mặc dù là giả, nhưng cũng vẫn là kết giao, mà chuyện quan trọng nhất ở đây, không phải là chuyện anh có đồng ý hay không sao?

Coi như chuyện kết giao này không giống như thông thường, nhưng cũng phải có lễ nghĩa cơ bản nhất chứ? Sao cô dám chắc chắn anh sẽ đồng ý làm bạn trai của mình? Không. . . . phải là bạn gái mới đúng.

Chẳng lẽ anh chỉ là một thứ đạo cụ, hay là bản thân anh làm cho người ta cảm thấy quá thấp kém rồi, cho nên cho cô mới không hỏi đến cảm nhận của anh? !

Hà Chi Châu nhú mày, trong lòng thấy rất không thoải mái, nhưng lại không thể nói ra miệng được.

Trong điện thoại, Thẩm Hi vẫn còn đang tiếp tục nói: “Anh Hà, mặc dù chúng ta giả vờ kết giao, nhưng tôi nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt, buổi sáng tôi sẽ đưa đồ ăn sáng đến cho anh, buổi trưa tôi sẽ đi xếp hàng gọi món ăn, buổi tối liên hệ tổng anh trở về ký túc xá nữ, tôi nói được thì sẽ làm được.”

“Đợi chút.” Hà Chi Châu lên tiếng cắt đứt lời của Thẩm Hi, anh cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Hà?.” Thẩm Hi rốt cuộc cũng hỏi anh: ” Anh Hà, anh có ý kiến gì không?”

“Tôi đang suy nghĩ.” Hà Chi Châu đứng ở ban công thật lâu, ở sân bóng rổ trước mặt anh có một đôi tình nhân đang ngồi. Mới sáng sớm, mà cô gái kia đã ghé vào trong ngực người con trai khóc không ngừng. . . .

Tự nhiên lại thấy phiền não, lý trí nói cho anh biết, chuyện giả vờ yêu nhau này tuyệt đối không Được. Mặc dù có thể tạm thời giải quyết một chút vấn đề nhỏ, càng về sau lại càng gặp phải vấn đề lớn hơn. Không được. Anh không thể đồng ý!

Hà Chi Châu trầm mặc một lát, thật mới thở ra một hơi uất ức, nhàn nhạt mở miệng: “Cô xác định tự mình đi nói chia tay sao? !”

Thẩm Hi cũng kịp phản ứng lại: “Anh đi nói sao?”

“Gặp mặt rồi bàn sau.” Hà Chi Châu đáp, sau đó liền cúp điện thoại. Anh hiểu được một chuyện, việc Thẩm Hi muốn chia tay không phải là kích động nhất thời, hơn nữa cô còn lý trí hơn so với anh tưởng tượng nhiều. Tại sao chứ, bởi vì cô gái gần tới ngày hôm qua anh gặp ở quán trà sao?

Hà Chi Châu liền hồi tưởng lại dáng vẻ của cô gái kia, mặt trái xoan trắng nõn , còn đeo kính gọng đen, các đường nét cũng không xinh đẹp cho lắm, nhưng vì có làn da trắng mà trông có vẻ thanh tú thôi.

Hiện tại, ở trong mắt nam sinh những cô gái thanh tú nếu so với những cô gái xinh đẹp luôn chiếm ưu thế hơn.

Lúc Thẩm Hi trở lại ký túc xá liền nhìn thấy Lăng Triều Tịch, hiện tại cô đang mang gương mặt của Hà Chi Châu, vốn tưởng rằng cô ta sẽ không biết mình, nhưng thật ngoài ý muốn, Lăng Triều Tịch lại quay sang chào hỏi: ” Hi, bạn có phải là Hà Chi Châu hay không? Là bạn cùng phòng của Lâm Dục Đường?”

Thẩm Hi liền gạt đầu, không mặn không nhạt hỏi ngược lại: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi là bạn học cùng cấp ba của Lâm Dục Đường, Lăng Triều Tịch, tôi đã nhìn thấy ảnh chụp mọi người trong phòng đi chơi cùng nhau ở chỗ của cậu ấy, cứ sợ sẽ nhận lầm, không ngờ thật sự là bạn.”

“Mắt của cô cũng thật tinh tường.” Thẩm Hi châm chọc tán thưởng một câu.

Lăng Triều Tịch chỉ cười không nói, một lát sau, liền thấy Lâm Dục Đường đi xuống, anh đã tắm rửa thay một bộ quần áo mới, toàn thân có vẻ cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái. Anh đi tới cạnh Lăng Triều Tịch, nói thẳng: “Đi thôi.”

“Cùng đi ăn với bọn mình không?” Lăng Triều Tịch liền hỏi cô.

“Không cần.” Thẩm Hi lắc đầu, sau đó liền lướt qua Lâm Dục Đường đi thẳng vào trong.

Thẩm Hi vừa trở về phòng, lập tức đem bàn chải đánh răng của Lâm Dục Đường ném vào trong sọt rác ở nhà vệ sinh. Cô và Hà Chi Châu đã hẹn gặp nhau, nên trước khi đến chỗ hẹn cô liền chọn một bộ đẹp nhất trong tủ quần áo mặc vào. Chuyện chia tay này cũng giống như đi đánh nhau vậy, tinh thần và diện mạo có tính quyết định rất lớn.

Thay xong quần áo đi ra cửa, cô đột nhiên mới nhớ người ra trận có phải là mình đâu chứ!

Cho nên cô liền vội vàng nhắn cho Hà Chi Châu: “Hôm nay anh có thể mặc cái váy dài màu tàn thuốc lá được không?”

Không thấy Hà Chi Châu trả lời lại. Nên cô quyết định đi tìm anh, anh không chỉ không mặc váy dài màu tàn như cô mong muốn mà ngược lại vẫn mặc áo phông và quần thể thao, hơn nữa lại còn mang mái tóc không dài không ngắn tóc buộc lại, trông cứ như mọc đuôi gà ở đằng sau ấy.

Dù thế nào đi nữa. Thắm Hi cũng không đành lòng nhìn bản thân mình như vậy. Hà Chi Châu lại mang “Dáng vẻ” này đi nói chia tay sao, Đường Đường nhất định sẽ không những không cảm thấy đau khổ “Mất mát” mà có khi còn thấy thật may mắn nữa là đằng khác.

Thắm Hi không vui quan sát Hà Chi Châu từ trên xuống dưới, nhưng cũng không dám lơ mãng: “Anh Hà, tôi không mong đợi anh có thể mặc váy nhưng anh thả tóc ra đi có được không?”

Hà Chi Châu liền tiến lên phía trước, áp dụng ngay lời của anh thợ cắt tóc ngày hôm qua đã nói với Thắm Hi: “Không phải thợ cắt tóc nói kiểu tóc này giống như Cao Viên Viên sao, vậy mà cô vẫn còn không thấy đẹp?”

Thắm Hi liền bĩu môi đáp: “Ngày hôm qua còn có chút giống với Cao Viên Viên , nhưng hôm nay thì chẳng khác gì Cao Hiểu Tùng.”

Hà Chi Châu liền hừ khế, lại càng bước nhanh hơn.

Thắm Hi đuổi theo hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hà Chi Châu lạnh lùng đáp: “Để đầu trọc vẫn là tốt nhất.”

Thắm Hi vội vàng kéo anh lại, tuy cắt lời cầu xin tha thứ lấy lòng, nhưng miệng vẫn chu lên như cũ .

Hà Chi Châu liền quay đầu lại nhắc nhở: “Ngậm môi lại.” Giọng nói tựa như bậc phụ huynh nghiêm nghị ngăn cản đứa trẻ làm việc gì sai trái.

Lúc này Thắm Hi mới không chu môi lên nữa ∞∞∞∞∞∞∞∞∞.

Trong vườn trường, ánh mặt trời yếu ớt rời rạc xuyên qua lá cây chiếu xuống, cứ như những thỏi vàng bị người ta đánh rơi, vương đầy trên đất. Thắm Hi cảm điện thoại di động lên gửi tin nhắn, nhưng một lúc lâu cũng không viết được một chữ.

Lúc này Hà Chi Châu lại mở miệng hỏi cô: ” Có phải muốn chia tay với Lâm Dục Đường là bởi vì cô gái kia không?”

Thắm Hi thắc mắc nhìn Hà Chi Châu, sao anh lại biết đến cô gái kia. Vì vậy liền hỏi anh: “Anh đã gặp rồi sao?”

Hà Chi Châu cũng không giấu giếm mà nói thẳng: “Tối hôm qua mới gặp lần đầu tiên.”

Cảm xúc của Thắm Hi có chút thất lạc, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài mặt, thật ra thì rất lâu, cô đã tạo ình thói quen không so đo đến những vấn đề nhỏ, với thói quen này vấn đề nhỏ như vậy sẽ chẳng trở nên quan trọng nữa, có thể mới không bị ảnh hưởng. Nhưng hình như cô đã suýt quên, một giọt nước sẽ làm tràn ly.

“Anh Hà, anh thấy cô ấy và tôi ai xinh hơn?” Thắm Hi lại chất vấn Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu quay đầu nhìn Thắm Hi, kết quả là lại nhìn thấy gương mặt của “Mình”, vì thế liền yên lặng quay đầu lại. Thắm Hi vội vàng từ trong túi móc ra một chiếc gương nhỏ luôn mang theo bên mình đưa cho anh: “Anh ngắm kỹ đi.”

Hà Chi Châu cũng không nhàm chán như vậy, cất giọng không có bất kỳ tình cảm nào hỏi cô : “Đã muốn chia tay, hỏi cái này còn có ý nghĩa sao?”

“Làm sao lại không có ý nghĩa chứ.” Thắm Hi liền phát biểu lên suy nghĩ của mình, “Thật không hiểu tâm tư của con gái đâu, vấn đề này có ý nghĩa rất lớn, còn quyết định xem mắt của Lâm Dục Đường bị mù hay là đầu óc có vấn đề rồi.”

Ha ha. Hà Chi Châu liền im lặng không lên tiếng, một lát sau mới nói: “Về bề ngoài không thể lấy ra làm tiêu chuẩn để so sánh được, tùy vào mắt của mỗi người thôi, chỉ là nếu nói đến đầu óc thì cô gái kia hơn hẳn cô rồi.”

Thẩm Hi liền cắn môi dưới, tức giận bất bình nhìn Hà Chi Châu, nhưng sự thật không thể nào chối bỏ được. Sau đó cô lại tự tìm lí do để “Kiên cường” sống tiếp, liền nói với Hà Chi Châu: “Trong sách đều nói con trai thường thích cô gái ngốc, nhất là đàn ông thông minh.”

“Ha ha.” phản ứng của Hà Chi Châu giống như đang nghe được chuyện cười vậy, hết sức tàn nhẫn hỏi ngược lại: “Quyển sách kia nói sao? Sao tôi lại bị lôi ra làm đại biểu thế hả?”

Thẩm Hi không nói gì, nhưng trong lòng đã bắt đầu ghen ngào.

“Nếu quả thật có người con trai nào đi thích một cô gái ngốc, có lẽ là cô gái kia bị lừa gạt mà thôi.” Hà Chi Châu hời hợt bổ sung thêm một câu sắc như dao d liền _ đàn _ l _ ê _ quý _ đ _ ôn..

Đầu gối của Thẩm Hi bị trúng mấy nhát dao, ngã xuống đất không dậy nổi, qua thật lâu mới lấy hết dũng khí hỏi: “Không có ngoại lệ sao?”

Hà Chi Châu liền đáp: “Rất ít.”

“ ”

Thẩm Hi lại nghĩ đến Lăng Triều Tịch, mặc dù cô tiếp xúc với cô ta không nhiều lắm, nhưng cũng biết Lăng Triều Tịch rất được người khác ưa thích, cho dù là nam sinh hay nữ sinh, hầu hết mọi người đều thích kết bạn với cô ta. Nếu như Lăng Triều Tịch muốn kết bạn với ai thì cơ hồ không có người nào từ chối cô ta cả.

Thẩm Hi cũng tự nhìn lại mình, chẳng có tài cán gì, chỉ là một cô gái yếu đuối hay rơi nước mắt. Lúc học tiểu học, khi từ bỏ lớp năng khiếu thể dục trở lại liền không theo kịp được chương trình học, thành tích đều đứng thứ hai đếm đếm ngược từ dưới lên, học tập quá kém nên các bạn cũng không muốn chơi với cô; lên đến năm đầu tiên của trung học thì lại càng xui xẻo, có một tên đầu gấu chạy tới trường học tự xưng là bạn trai của cô vì thế mà tất cả mọi người đều cho là cô thật sự là bạn gái của tên kia, nên càng xa lánh cô hơn. Sau đó tên côn đồ này bị Lâm Dục Đường và Thẩm Kiến Quốc dạy dỗ ột trận mới từ bỏ. Năm thứ hai cô thật sự rất cố gắng học tập, luôn cho rằng chỉ cần bản thân mình cố gắng là có thể thi đỗ vào trường đại học S, nhưng sau khi nỗ lực hết sức mình cô mới hiểu được một chuyện —— học hành thật ra cũng cần phải có thiên phú.

Thẩm Hi quay sang chụp Hà Chi Châu một tấm hình, sau đó lại đăng lên Weibo cùng với một câu status: “Hãy mang theo tâm niệm cuối cùng bay đi thật xa .”

Đây là tuyên ngôn chia tay của cô. Sau đó liền gõ từng chữ từng chữ nhắn cho Lâm Dục Đường: “Lâm Dục Đường, chúng ta chia tay thôi.” Suy nghĩ một lúc, lại đổi thành : “Lâm Dục Đường, em không cần anh nữa.”

Hà Chi Châu ngồi trên ghế dài trong vườn trường, lạnh nhạt thờ ơ. Một lát sau mới nhàn nhạt liếc nhìn, Thẩm Hi đột nhiên ngẩng đầu lên nói với anh: “Con bà nó, Lâm Dục Đường lại không thèm trả lời lại.”

Lâm Dục Đường không hồi âm lại tin nhắn chia tay của Thẩm Hi là bởi vì anh thật sự không nhìn thấy tin nhắn. Hôm nay anh có rất nhiều tiết học, buổi sáng còn phải bớt chút thời gian đưa Lăng Triều Tịch đi dạo xung quanh trường đại học S, buổi chiều lại cắm đầu cắm cổ vào học, lại còn phải làm một thí nghiệm hợp tác nữa, trước kia thí nghiệm này anh với Hà Chi Châu ở chung một tổ, hôm nay lại không thấy cậu ta đâu, một mình anh phải hoàn thành thí nghiệm phức tạp này, nhưng cay đắng nhất là, trên báo cáo anh vẫn phải đề ba chữ Hà Chi Châu lên đó.

Để chứng tỏ rõ hai người bọn họ đã hợp tác với nhau để hoàn thành.

Tối hôm qua Lâm Dục Đường không có chợp mắt tí nào. Hôm nay lại bận bịu cả ngày, buổi chiều khi từ phòng thí nghiệm ra ngoài, liền lập tức trở về ký túc xá ngủ bù. Trong phòng chỉ có anh và Hà Chi Châu.

Kết quả là vừa mới ngủ được một lát, giường trên liền bắt đầu mở một bài hát, đã thế còn liên tục phát đi phát lại —— Chia tay vui vẻ .

Lâm Dục Đường mặc áo sơ mi vào, sau đó thò đầu lên giường trên nói: “Hà Chi Châu, cậu có thể đổi bài khác không?”

Thẩm Hi nghe Lâm Dục Đường nói vậy liền đáp ứng nguyện vọng cho anh, đổi sang bài Hào tâm chia tay .

Lâm Dục Đường muốn phát điên rồi, đá lên giường trên một cái. Thẩm Hi lại đá trả lại hai cái.

Nhưng giường dưới đá sao lại giường trên được.

Lâm Dục Đường tài nào ngủ tiếp được, mặt đen lại bước xuống giường, sau đó đi tới bên bàn học rút điện thoại di động đã sạc pin từ sáng ra. Trong điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn.

Những cuộc gọi nhỡ này đều là của Lăng Triều Tịch , anh tạm thời bỏ qua die»n d an l«e qu»y d«on.

Tin nhắn là của Thẩm Hi gửi tới, chỉ có một câu ——“Lâm Dục Đường, em không cần anh nữa.”

Tay Lâm Dục Đường liền run lên, sau đó bóp bóp trán để ình tỉnh táo lại. Anh quay đầu lại nhìn người ở giường trên, đang ôm Laptop mặt không có cảm xúc gì ngâm nga theo bài hát: “Có phải rất kinh ngạc không khi nghe thấy chuyện này, không sai, anh muốn chia tay với em đây?”

Cái khi gì thế, đang nguyên rửa sao?

Hay là anh vẫn đang nằm mơ chưa tỉnh ?

18. Chương 18

Lâm Dục Đường chậm rãi ngồi xuống ghế, cả người dần dần tỉnh táo lại, anh liền suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc là mình đã sai lầm ở chỗ nào. Ngày hôm qua anh giúp Lăng Triều Tịch thuê một phòng ở khách sạn, sau khi làm xong thủ tục, Lăng Triều Tịch lại nói thấy hơi nhàm chán nên liền gọi điện cho các bạn học ở thành phố S đến đó tụ tập một bữa.

Trước kia Lăng Triều Tịch ở trong lớp cũng rất có lực thu hút, cô gọi cho từng người một, không có ai từ chối cả cho nên tối hôm qua đã biến tướng trở thành ngày họp mặt của các bạn học cũ.

Lăng Triều Tịch đặt một phòng KTV ở trung tâm thành phố, vì tài chính có hạn nên phòng này cũng không được tiện nghi cho lắm. Anh cũng biết rõ gia cảnh của Lăng Triều Tịch nên muốn trả tiền thay cô ta nhưng Lăng Triều Tịch không chịu vì vậy anh liền đi mua đồ ăn khuya ọi người.

Vui chơi giải trí, một đêm chưa ngủ

Sáng sớm, anh và Lăng Triều Tịch cùng trở về, sau đó dẫn cô đi dạo một vòng quanh trường S, cho đến buổi chiều, anh giữ vững tinh thần đi đến phòng thí nghiệm làm thí nghiệm.

Lâm Dục Đường ấn ấn vào huyết Thái Dương, dè dặt nhắn tin lại cho Thẩm Hi ——“Có phải hết tiền tiêu rồi không?”

Lâm Dục Đường vừa mới gửi tin đi, liền nghe thấy một tiếng “Ting”, trong phòng lập tức vang lên tiếng chuông báo tin nhắn. Anh quay đầu lại nhìn về phía giường trên, là âm báo tin nhắn của “Hà Chi Châu”.

Anh cảm thấy buồn bực khó tả.

Thật ra thì tin nhắn mà Lâm Dục Đường thật sự đã gửi đến điện thoại của Thẩm Hi ở nơi này. Bởi vì Thẩm Hi tạm thời lấy lại điện thoại của mình từ chỗ của Hà Chi Châu, cả ngày nay cô một mực chờ tin nhắn của Lâm Dục Đường, vậy mà cô lại không ngờ vào ngay lúc này anh lại gửi tin đến cho cô. Cho nên chỉ có thể len lén xoay người, đưa lưng về phía Lâm Dục Đường để đọc tin nhắn.

Nhưng nội dung tin nhắn lại khiến cho tất cả máu nóng của cô dâng trào, thật là ông nói gà bà nói vịt mà, cô tức giận dậm chân xuống ván giường, gửi lại cho Lâm Dục Đường một chữ “Cút” .

Chỉ trong chớp mắt, Lâm Dục Đường liền nhận được câu trả lời của Thẩm Hi, dĩ nhiên cũng chỉ có đúng một chữ ——“Cút” .

Lâm Dục Đường nhìn chằm chằm vào tin nhắn trầm ngâm suy nghĩ một lát, sau đó liền nhắn lại: “Em đang ở đâu? Anh sẽ tới tìm em.”

Anh mới vừa nhắn gửi đi, thì giường trên lại vang lên âm báo có tin nhắn cơ hồ là thời gian hoàn toàn trùng khớp. Lâm Dục Đường cảm giác như mình đang bị bóng đè vậy. Anh thật sự không thể ở lại phòng này ngay ngắn thêm được nữa, nếu không anh sẽ nghĩ mình và Hà Chi Châu đang nhắn tin cho nhau mất.

Lâm Dục Đường đứng cại lại cúc áo sơ mi, ngay bây giờ anh sẽ đi tìm Thẩm Hi.

Trước khi ra cửa, anh đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, lúc muốn đánh răng liền phát hiện bàn chải của mình đã không cánh mà bay.

What a Day! (Cái ngày quái quỷ gì vậy)

Lâm Dục Đường đi đến dưới lầu ký túc của Thẩm Hi sau đó liền gọi điện thoại cho cô. Thấy Thẩm Hi không nhận, anh lại đi đến thư viện, đến khu giảng đường, thậm chí còn đến của phòng luyện võ đạo nữa.

Vừa lúc đó anh lại gặp được cô Ôn. Cô Ôn liền nói cho anh biết: “Mấy ngày nay Thẩm Hi không hề đến luyện múa, lần trước em ấy đưa cho tôi một tờ hồ sơ bệnh án, trên đó ghi là xương cụt bị chấn thương.”

“Cái gì?” Lâm Dục Đường nghe thấy thế có chút không thể kìm chế được.

Sau đó anh lại trở về bên dưới ký túc xá chờ Thẩm Hi, trời cũng đã tối, đèn trong trong sân cũng dần dần sáng lên, làm tăng thêm một phần dịu dàng và tĩnh lặng.

Bên cạnh sân bóng rổ ở gần ký túc xá của Thẩm Hi có hai bậc thềm bằng đá, Lâm Dục Đường ngồi lên đó tiếp tục chờ, phía sau lưng anh là hàng cây ngô đồng xơ xác thảm thương, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng vỗ cánh của một chú chim nào đó .

Lâm Dục Đường thầm nghĩ bản thân thật sự có hơi quá đáng. Xương cụt của Thẩm Hi bị thương mà anh lại không hề hay biết, lại được nghe tin này từ miệng cô giáo của cô. Nhưng tại sao cô lại không nói cho anh? Hay là cô không còn tin tưởng vào anh nữa ?

Hay còn là.

Đủ các loại suy đoán liên tiếp nảy sinh, vì vậy mà lòng của Lâm Dục Đường lại càng ngày càng nặng nề.

Dưới ánh đèn màu xanh lam yên tĩnh, anh lại nhớ tới hồi Thẩm Hi mới vừa thi đậu vào Học viện Sư Phạm. Lúc đó mỗi ngày cô đều phải học quân sự, mặc trên người bộ quân phục rộng thùng thình, anh liền mang đến một ít dưa hấu mát lạnh mà cô vốn vẫn thích ăn. Bọn họ cùng sánh vai đi dưới con đường có hàng loạt ngọn đèn nổi lên san sát, cô đột nhiên lại nói với anh: “Đường Đường, đi đến cái cột đèn đường tiếp theo, anh phải hôn em đấy nhé.”

Nhưng khi đi đến ngọn đèn đường tiếp theo rồi, anh vẫn không dám hôn cô.

Sau đó lại tiếp tục đến một cây đèn đường khác.

Cho tới khi đi đến cuối chiếc đèn đường cuối cùng, cô liền nhón chân lên hôn phớt lên má anh một cái. Nụ hôn này đã làm tim anh lạc mất đi một nhịp, sau đó cô đưa tay lên vẫy vẫy chào anh, mặt mũi tươi rói nói: “Đường Đường, chúc mừng anh rất cuộc đã có bạn gái rồi!”

.

Lâm Dục Đường lại bản thân nghĩ: Bây giờ, có phải Thẩm Hi lại muốn chúc mừng anh hay không —— Chúc mừng anh rất cuộc đã khôi phục lại cuộc sống độc thân?

“Nghe nói, anh tìm tôi?” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai anh, là giọng của Thẩm Hi, nhưng sao anh lại thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Lâm Dục Đường vội vàng ngẩng đầu lên, quả nhiên Thẩm Hi đang đứng bên cạnh anh.

Lâm Dục Đường cảm giác trước mặt anh là một Thẩm Hi vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến mức có thể chỉ cần liếc mắt liền có thể tìm ra cô ngay trong đám người đông đúc. Nhưng gần đây, anh lại cảm thấy cô có chút xa lạ. Ví dụ như hiện giờ cô đang đứng ở trước mặt anh nhưng phải thật lâu anh mới nhận ra được, không chỉ vì cô đã cắt tóc mà quan trọng hơn là con người của cô đã thay đổi rồi.

Còn có một sự thay đổi khác, mặc dù anh không muốn thừa nhận, nhưng đó vẫn là sự thật.

Trước kia khi đối mặt với Thẩm Hi, tâm tình của anh đều mềm mại, thậm chí lúc nhớ tới cô trong lòng cũng mềm mại không thôi, lúc nào cũng mang theo sự trẻ trung đẹp đẽ của tuổi thanh xuân phơi phới. Nhưng sao gần đây, anh đối với Thẩm Hi lại có một cảm giác vô cùng bất lực và bài xích .

Thậm chí có chút không muốn đối tốt với cô nữa.

Lâm Dục Đường vội vàng ngăn những “thay đổi” của mình lại, anh nhìn Thẩm Hi nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đã xảy ra chuyện gì? Hà Chi Châu bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Lâm Dục Đường , anh ghét nhất phải xử lý những vấn đề tình cảm làm người ta chán ngán này, hơn nữa còn dưới thân phận con gái này nữa. Trước kia anh vẫn luôn không muốn yêu đương, vì anh thấy những đôi nam nữ xung quanh khi yêu nhau chẳng khác gì đang chơi trò trẻ con, nên liền chặt đứt những niệm tưởng của mình về nó.

Anh bất đắc dĩ nhìn Lâm Dục Đường, trong giọng nói cũng có chút không kiên nhẫn: “Tin nhắn anh đã nhận được rồi, chính là ý như thế đấy.”

Lâm Dục Đường liền gọi: “Thẩm Hi!”

Hà Chi Châu không nhìn ra cảm xúc gì quay đầu sang, nhưng cũng không nhìn thẳng vào Lâm Dục Đường, muốn có bao nhiêu vô tình thì có bấy nhiêu.

Lâm Dục Đường muốn nói thêm gì đó nhưng Hà Chi Châu đã đứng lên, bước xuống bậc thềm đá, tuy mang bộ mặt của con gái, trên người vẫn nhuốm đầy khí thế của trắng sáng trên núi cao.

Nhu tình trong lòng Lâm Dục Đường cũng theo đó mà tan biến hết, chỉ còn lại tràn đầy khổ sở.

Hà Chi Châu bước từng bước trầm ổn đi xuống thềm đá, Lâm Dục Đường đi theo phía sau. Hà Chi Châu đi sang trái thì Lâm Dục Đường cũng liền đi sang trái, Hà Chi Châu bước nhanh hơn, Lâm Dục Đường cũng bước nhanh hơn.

Thấy thế này của Hà Chi Châu liền cau lại.

Lâm Dục Đường thấy “Thẩm Hi” cau mày, bỗng nhiên phát hiện bản thân mình sẽ không thể dễ dàng để cho cô vui vẻ lên.

Trước mặt là từng dãy đèn đường có phong cách riêng, ánh sáng dịu dịu trầm tĩnh trải đầy ra xung quanh, giữ đường có rất nhiều sinh viên lục tục đi qua.

Lâm Dục Đường lại nhớ tới cảnh tượng năm ngoái , tâm tình phức tạp lại càng thêm khó chịu. Anh nhìn ra phía trước, nhìn về phía đèn đường cách đó năm thước. Mặt hơi đỏ lên, sau đó liền quay đầu mở miệng nói: “Hi Hi, đi đến đèn đường tiếp theo, anh sẽ hôn em.”

Hôn em.

Hôn em.

Hôn em.

Hà Chi Châu bối vì những lời này của Lâm Dục Đường mà trở nên vô cùng nghiêm nghị, trưng ra vẻ mặt không thể xâm phạm cho người nào đó thấy. Mặt khác vì để tránh đi đến chỗ đèn đường tiếp theo, anh liền xoay người, trở về ký túc xá, tuyệt tình phụ nghĩa, trời đất khó dung.

Động tác thực hiện rất nhanh khiến Lâm Dục Đường không phản ứng kịp.

Lâm Dục Đường từ từ xoay người, nhìn theo bóng lưng của ai đó rời đi, trong lòng lại dâng lên cảm giác thật bất lực.

Thẩm Hi ở trong phòng 921, vẫn mở đi mở lại bài Hảo tâm

chia tay, liên tục đập vào tai của hai anh chàng độc thân Hầu Tử và Tráng Hán, khiến cho họ bất tri bất giác cùng ngheu ngao hát theo.

Nếu Tráng Hán hát: “Từng cho rằng mình đã thuần phục anh thành con cừ non, nhưng không biết nó sẽ cắn ngược lại mình?”

Hầu Tử lại quay sang: “Quay đầu lại nhìn xem, cho tới bây giờ anh vẫn chưa từng thấy hạnh phúc.”

Nếu Tráng Hán hát: “Nên hảo tâm mà buông em ra.”

Hầu Tử liền lập tức đáp lại: “Từ đầu cố gắng với đầy cản trở, nhưng tất cả đều không quan tâm...”

Lúc Lâm Dục Đường về đến phòng, ngênh đón anh chính là bài hit “Hảo tâm chia tay”, mà còn quá đáng hơn nữa là, Hầu Tử thì hát như loa rè còn Tráng Hán thì đang cầm đàn ghi ta vừa hát vừa nhảy.

Vô cùng huyền ảo.

Lâm Dục Đường liền thấy ghen đến tận cổ. Anh rất ít khi bộc lộ cảm xúc trước mặt bạn cùng phòng, nhưng vào lúc này anh không có biện pháp nào nhịn được nữa, liền đi vào bên trong, đá vào cái ghế, tức giận nói: “Đủ rồi!”

Hầu Tử và Tráng Hán không hiểu liền dừng lại.

Thẩm Hi đang ngồi trước bàn học của Hà Chi Châu, hăng hái gặm táo, hy vọng có thể tổng kết ưu thương của việc thất tình ra bên ngoài, cô vừa ăn vừa nhổ vỏ táo, tựa như một con chuột đồng nhỏ vậy.

Dáng vẻ tuy vô tội nhưng vẫn chọc giận đến người con trai vừa bị ai đó đá tới nay.

Lâm Dục Đường nhìn người đang ngồi trên ghế gặm táo, bước một bước dài tiến lên, đưa tay xách lấy cổ áo của “cậu ta”, tức giận hét lên: “Hà Chi Châu, có phải cậu nói với Thẩm Hi cái gì hay không? Làm người phải giữ lại tí danh dự cuối cùng chứ! Thẩm Hi là bạn gái của tôi, cậu thương thầm nhớ trộm cái chết tiệt gì!”

“Mẹ ơi!” Thẩm Hi không có bất kỳ phòng bị nào nên dễ dàng bị Lâm Dục Đường xách ra khỏi ghế. Thật may đây lại là cơ thể của Hà Chi Châu, cũng còn có chút hơi sức nên Lâm Dục Đường cũng không thể xô dịch đi mấy.

Tay Thẩm Hi bị Lâm Dục Đường lôi kéo thấy rất đau, giận dữ trong lòng chưa được giải tỏa, bởi vì câu nói “Thẩm Hi là bạn gái của tôi” của Lâm Dục Đường mà quát lên: “Lâm Dục Đường, Thẩm Hi thành bạn gái của cậu lúc nào? Cậu có thừa nhận bao giờ chưa, chưa có đúng không! Cậu tự nhận mình là bạn trai người ta sao, thật là buồn cười. Con mẹ nó, cậu nói Thẩm Hi là bạn gái của mình, còn không bằng Lăng Triều Tịch kia đâu. Tối hôm qua cậu cả đêm không về, làm những chuyện gì trong lòng mọi người đều hiểu cả, lại còn có mặt mũi nổi giận với tôi sao! Cậu...”

Thẩm Hi còn chưa dứt lời, lại bị Lâm Dục Đường kéo ra.

“Cậu nói cái gì? Cậu lặp lại lần nữa cho tôi xem! Cái gì mà trong lòng đều hiểu...” Lâm Dục Đường hầm hè, âm lượng càng lớn hơn.

Thẩm Hi nhìn Lâm Dục Đường cuộn cuộn phần nộ, khí thế vừa mới dâng lên lại xui xuống, bởi vì cô sợ anh thật giận quá mà đánh mình...

Lâm Dục Đường thật sự muốn đánh cho Hà Chi Châu một trận, mắt đỏ ngầu giờ quả đấm lên. Thật may là Tráng Hán phản ứng nhanh, vội vàng ôm lão đại ra.

Bên kia Hầu Tử cũng ngăn Lâm Dục Đường lại nói: “Lão Tam, cậu bình tĩnh đi!”

Hầu Tử và Tráng Hán vừa khuyên can, vừa mơ mộng đến tiết mục đào góc tường...của người anh em, trong lòng ai cũng đều cực kỳ rối rắm, lại vừa thấy hưng phấn.

Lâm Dục Đường cũng không nói lời nào nữa, gạt tay Hầu Tử ra, vẫn muốn xông tới đánh người.

Thẩm Hi lui về phía sau một bước, hiện tại cô rất sợ Lâm Dục Đường đánh mình, nếu thế thì cô phải làm sao?

Cầu xin tha thứ sao? Thật không có tiền đồ rồi!

Nấp ở sau lưng Tráng Hán sao? Đường như sẽ bị hồng hình tượng của Hà đại thần mất...

Đúng là rắc rối mà, ai có thể nói cho cô biết con trai đánh nhau thì phải làm như thế đây!!!

Lâm Dục Đường cũng sắp xông lại đây rồi. Thôi được, cô chỉ có thể ngênh chiến thôi!

Thẩm Hi vội vàng nhổ miếng táo trong miệng ra, nhanh chóng đứng thành thế trung tấn, hai tay nắm thành quyền, đấm trái, đấm phải, phòn ngự, công kích.

Đấm móc sang trái...

Lại đấm móc sang phải...

Đồng thời, liền chuyển động bước chân, giảm bớt cơ hội công kích của đối phương, mặt khác, cũng có thể tùy thời mà tiến công.

Con mẹ nó! Lão đại lại còn biết đánh nhau sao? Hầu Tử và Tráng Hán đều trầm mặc xuống, hai người bọn họ nhìn lão đại bày ra tư thế chiến đấu liền yên lặng quay đầu nhìn về phía Lâm Dục Đường, tâm tình cũng theo đó mà hừng hực theo, muốn xem lão Tam tiếp chiêu như thế nào.

“...”

Lâm Dục Đường nhìn người đang đứng cách mình nửa thước không ngừng ra quyền không nói ra lời.

Cái đồ phá hoại!

Tại sao đột nhiên lại dâng lên cảm giác bất lực không thể nào diễn tả được...

19. Chương 19

Thẩm Hi vẫn còn đang di động bước chân, thuận tiện nhìn mặt mà nói chuyện, vô cùng cẩn thận chặt chẽ. Cô hiểu rất rõ Lâm Dục Đường, anh càng không ra tay, thì chứng tỏ chỉ đang lùi một tiến mười mà thôi, vì vậy nên bất ngờ tấn công lúc anh không phòng bị là tốt nhất.

Lâm Dục Đường nhìn “Hà Chi Châu” không ngừng ra chiêu, vẫn đứng chết lặng không nói nên lời. Anh hít sâu một hơi, tự nói với mình nhất định phải tỉnh táo. Hà Chi Châu đã điên rồi nên anh không thể điên theo.

Cậu ta cho rằng đang chơi gà, đầu bò sao còn đánh quyền như thế! Lâm Dục Đường nghĩ vậy liền xoa người, quay về chỗ của mình ngồi xuống, hoàn toàn rời bỏ chiến trường.

Thẩm Hi vừa liếc nhìn Lâm Dục Đường, rồi lại nhìn bản thân mình, xác định anh không muốn đánh nhau nữa, liền vội vàng đứng lên, phóng khoáng khoát tay nói: “Vốn định so chiêu xem thế nào nhưng nếu cậu đã không muốn đánh vậy thì quên đi.”

Thẩm Hi vừa dừng lời, Hầu Tử liền vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, dĩ hòa vi quý (*) là tốt nhất!”

(*) Câu này có nghĩa là lấy hòa thuận làm gốc không nên gây gổ, gây sự làm mất đoàn kết.

Tráng Hán gạt đầu tán thành: “Đúng vậy, anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo, có đúng hay không?”

Nghe Tráng Hán nói vậy, Lâm Dục Đường ôm cục tức đập tay xuống bàn, làm Laptop nhảy dựng lên, phát ra một tiếng “Bộp” rất nặng. Nhưng Lâm Dục Đường lại không nói gì, mở máy ra tiếp tục làm bài tập của mình.

Thẩm Hi chun mũi, quay trở lại chỗ của mình gặm nốt nửa quả táo còn lại, tiếp tục hóa thân thành con chuột khoét kho thóc rồi.

Hầu Tử và Tráng Hán thì cùng đi vào phòng tắm giặt quần áo. Tráng Hán lấy bột giặt từ chỗ Hầu Tử, không cẩn thận cho hơi quá tay, nên trong chậu rửa mặt đều là bọt màu xà phòng màu trắng, nhìn thế nào cũng không sạch sẽ.

Hầu Tử không tán thành với việc Tráng Hán dùng bồn rửa mặt để giặt quần áo lót, liền quay đầu sang một bên nói:

“Tôi phát hiện gần đây lão đại đều mặc quần lót tam giác, tôi còn hỏi cậu ta sao không mặc quần bốn góc thì cậu ấy lại còn nói là không quen, nhưng trước kia không phải cậu ta vẫn đều mặc bốn góc sao chứ.” Tráng Hán thắc mắc với Hầu Tử, tuy bề ngoài cậu ta cầu thả sơ sài thể thôi nhưng đôi khi vẫn để tâm quan sát đến những vấn đề rất nhỏ.

Hầu Tử vẫn không để ý đến Tráng Hán.

Tráng Hán lại tiếp tục nói với Hầu Tử: “Cậu nói xem, chúng ta cứ bỏ đi như vậy, lão đại và lão tam có đánh nhau hay không?”

“Không thể nào, đã hòa giải rồi mà.” Hầu Tử liền đáp.

Tráng Hán đột nhiên châu đầu lại nói: “Lão đại mới vừa rồi ra chiều đó thật quá tuyệt phải không, nếu như mà tôi là lão Tam, thì cũng không xuống tay được đâu.” Tráng Hán nói xong, học theo vai kép võ trong kinh kịch, ở phòng giặt quần áo lượn một vòng, đã thể lại còn khua chiêng gõ trống nữa: “Tùng tùng, cheng cheng, tùng tùng, cheng” .

“Tùng tùng, cheng cheng, tùng tùng, cheng.” Hầu Tử nhìn một lát, trong lòng chỉ cảm thấy năng lực hóa giải nguy cơ của lão đại thật sự quá tốt. Nếu như lão Tam và lão đại đánh nhau, thì trong ký túc xá liền không có một ngày yên tĩnh rồi. Lão đại không phải không đánh lại lão Tam, cậu ấy cũng đã từng học qua Taekwondo và kiếm thuật cơ mà.

Hiện tại là một người đàn ông, quan trọng nhất không phải là tinh lực và thực lực, mà phải là hài hước từ trong ra ngoài, sống dễ hòa vi quý mới là quan trọng nhất! !

Thẩm Hi mua về rất nhiều táo, hiện tại chỉ có cô và Lâm Dục Đường ở trong phòng, nên thấy hơi lúng túng. Cô thầm nghĩ, mặc dù cô và anh đã chia tay, nhưng về mặt quan hệ giữa các thành viên với nhau cũng không nên cương quá.

Cho nên muốn mang táo đến mời Lâm Dục Đường, lại còn cẩn thận gọt vỏ nữa chứ.

“Ăn táo đi.” Thẩm Hi gọt vỏ táo xong liền mang đến đưa cho Lâm Dục Đường, thái độ vô cùng chân thành.

Lâm Dục Đường cũng không thêm nói lời nào, thật ra thì anh rất hỏi Hà Chi Châu một câu: Đã làm tình địch với nhau, có thể có chút khí phách được hay không!

Một lát sau, Lâm Dục Đường quay đầu sang liếc nhìn quả táo vừa được đối thủ mang tới. Trong lòng lại nghĩ tới Thẩm Hi: trên đời này người có thể mang cho anh quả táo đã gọt vỏ sạch sẽ như vậy, cũng chỉ có Thẩm Hi thôi. Nhưng sự thực là, quả táo này lại của Hà Chi Châu đưa cho anh .

Gần đây rốt cuộc làm sao vậy? Chẳng lẽ là tinh thần của cậu ta có vấn đề?

Hầu Tử và Tráng Hán cũng không cảm thấy sao? ! Lâm Dục Đường khổ sở nằm lên trên mặt bàn suy nghĩ.

Thẩm Hi cho là Lâm Dục Đường vẫn còn ngại, nên liền đặt quả táo ở trên bàn của anh, sau đó đến sân phơi thu quần áo đã khô xuống, sau đó đi tắm rồi đi ngủ.

ngẩng đầu lên, nhìn vào quả táo ở trước mắt mình, quả táo này không thể ăn cũng không thể ném đi, vì thế trong lòng càng thêm phiền não. Nếu như Hà Chi Châu và anh có thể đánh nhau một trận thì tốt rồi, lại còn có tình mang táo đến nữa.

Anh thật muốn điên mất rồi!

Cuối cùng quả táo yêu thương này lại được chui tọt vào bụng của Tráng Hán. Lúc Tráng Hán về thấy trước bàn của Lâm Dục Đường có một quả táo đã gọt vỏ mà lại không ăn lập tức hỏi xin anh.

Lâm Dục Đường cũng chỉ mong có vậy, liền vội vàng phát tay để Tráng Hán lấy đi.

Buổi tối trước khi ngủ, Lâm Dục Đường nằm ở trên giường xem trang weibo của Thẩm Hi, phía trên ảnh là tuyên ngôn chia tay của cô. Bên dưới có một số lời bình luận, nội dung đều không khác nhau lắm, đều chúc phúc cô rằng cũ không đi thì mới sẽ không đến.

Sau đó là phản hồi của Thẩm Hi ở bên dưới —“Cám ơn lời chúc phúc của mọi người, mình rất nhanh sẽ có tình yêu mới.”

Tâm huyết cuối cùng của Lâm Dục Đường đều muốn ói ra hết rồi.

Hôm sau, Thẩm Hi dậy sớm chạy hết năm cây số, rồi đến nhà ăn mua bữa sáng, sau đó vui vẻ đưa đến cho Hà Chi Châu. Cô đang thắc mắc tại sao đoạn đường này lại ít người như vậy, liền chợt nhớ ra hôm nay chính là thứ bảy.

Thứ bảy có chuyện gì đặc biệt? Thẩm Hi liền nghĩ tới cuộc thi hùng biện của Lăng Triều Tịch.

Thẩm Hi đi đến sân bóng rổ dưới ký túc xá số sáu rồi gọi điện cho Hà Chi Châu, một lát sau, liền thấy anh chậm rãi đi ra ban công. Thẩm Hi giờ bữa sáng lên, ý bảo anh xuống lấy.

Hà Chi Châu mới vừa rời giường lạnh lùng nhìn Thẩm Hi đang vui vẻ ở bên dưới, không muốn dậy sớm cũng phải rời giường rồi. Một lát sau, điện thoại di động đang cầm trong tay lại có âm báo tin nhắn, là Thẩm Hi gửi tới: “Ngần ngợ ở đó làm gì, mau xuống đây lấy đồ ăn sáng đi.”

Cô còn dám nói anh ngần ngợ nữa Hà Chi Châu hít vào lồng ngực không khí trong lành của buổi sớm mai, điều hòa lại cảm xúc.

Trong phòng 636, Hạ Duy Diệp cũng đã thức dậy, cô ta thấy “Thẩm Hi” đi ra ngoài, vốn định hỏi xem cô đi đâu, nhưng gần đây cô ta có chút kiêng kỵ, liền cố gắng nhịn không hỏi. Trần Hàn vừa rời giường, đi ra ban công gác chân lên tập luyện, kết quả liền nhìn thấy một màn rất hot?

—Hà Chi Châu của trường S mang bữa sáng đến cho Thẩm Hi!

Chân Trần Hàn liền nhũn ra quay trở lại tức xá, sau đó cất giọng không thể tin nổi nói với Hạ Duy Diệp: “Hà Chi Châu đưa đồ ăn sáng đến cho Thẩm Hi, đang mới vừa.”

“Cái gì!”

“Cái gì.”

Phòng 636 lập tức sôi lên sùng sục.

Hà Chi Châu không ngờ Thẩm Hi sẽ đưa bữa sáng tới đây, vốn định khiển trách, nhưng khi nhìn thấy cô cười vui vẻ như vậy, vẫn nhịn xuống.

“Về sau đừng mang đến nữa.”

Thẩm Hi biết Hà Chi Châu đang do dự cái gì, tuy hơi phô trương, nhưng vẫn đáng yêu nói với Hà Chi Châu: “Anh không muốn tôi giữ hình tượng bạn trai ỉn hay sao, thế muốn làm bạn trai lạnh lùng đa tài, hay dịu dàng nhiều tiền, hay là bạn trai hoa tâm xấu xa.”

Hà Chi Châu cũng không có ý gì khác, mà mấy loại này cũng không cần quá thông minh. Anh liền đem yêu cầu duy nhất của mình nói ra: “Đừng quá ngu ngốc là được.”

Thẩm Hi lập tức bảo đảm đáp: “Nhất định rồi!”

Hà Chi Châu ngồi trên bậc thềm đá của sân bóng rổ ăn điểm tâm, mở ra xem, toàn bộ đều là bánh bao, cháo nếp cẩm, bánh ngô. Toàn bộ đều là thức ăn đẹp da và để giảm cân, anh nhìn vào liền không muốn ăn nên liền đẩy nắp lại.

Chắc chắn là cố ý!

Thẩm Hi thấy vậy liền nhắc nhở Hà Chi Châu: “Không thể lãng phí thức ăn đâu.”

Hà Chi Châu bất chợt lên tiếng nhắc nhở: “Đừng có kéo dài giọng ra như thế được không?”

“Được, được.” Thẩm Hi liền ứng phó đáp, sau đó điện thoại di động của cô vang lên, không, phải là điện thoại của Hà Chi Châu mới đúng. Cô liền ấn nút nghe, một giọng nói vô cùng khẩn trương truyền đến: “Hà học trưởng, cuộc thi hùng biện sắp bắt đầu rồi, sao anh còn chưa tới làm giám khảo ạ!”

Thẩm Hi liền đưa mắt nhìn Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu vỗ vỗ trán, anh đã quên khuấy mất chuyện này.

Mắt Thẩm Hi liền sáng lên, giám khảo? Thật sao? ! Nếu như cô là ban giám khảo thì cô có thể chấm điểm cho Lăng Triều Tịch rồi. Thẩm Hi nghĩ đến đây đã thấy thật hưng phấn, từ trên thềm đá nhảy xuống, vừa chạy vừa quay đầu lại nói: “Anh cứ ăn sáng đi nhé, rồi đi làm giám khảo đây!”

“ ”

Hà Chi Châu bị “Tính tích cực” bất chợt của Thẩm Hi làm cho kinh ngạc nói không ra lời, nhưng lại thấy hơi lo lắng sợ xảy ra vấn đề gì, liền vội vàng đứng lên đi theo.

Cuộc thi hùng biện của sinh viên toàn quốc được diễn ra ở tầng sáu của thi viện trường đại học S.

Thẩm Hi dựa vào chức vụ giám khảo này mà tiến vào bên trong rất dễ dàng, nhưng cô không lập tức đi đến chỗ của ban giám khảo mà phần chần đi đến chỗ những đoàn hùng biện, ở bên trong đảo mắt xem xét mấy vòng.

Không hề nghi ngờ, khi Lăng Triều Tịch nhìn thấy cô, liền cười híp mắt đi tới: “Hi, Hà thần, thật không ngờ cậu lại là giám khảo đây.”

Lăng Triều Tịch lại còn biết cả biệt hiệu của Hà Chi Châu cơ đấy. Thẩm Hi hất cằm lên, nhìn hết sức có phong cách. Tầm mắt của cô vô ý liếc về phía đôi giày dưới chân Lăng Triều Tịch, đôi giày này trước đây cô đã nhìn thấy ở trung tâm thương mại, tầm hơn hai ngàn, mà trước kia Lâm Dục Đường từng nói cho cô biết, gia cảnh của cô ta không được tốt lắm, nhưng cô không thấy như vậy chút nào.

Lăng Triều Tịch vẫn cười tươi như hoa, đôi mày cong cong nói: “Lát nữa phải nhờ Hà thần chiếu cố.”

Thẩm Hi lạnh lùng nhìn Lăng Triều Tịch đang mỉm cười duyên dáng, ha ha, mỹ nhân kế đối của cô ta không có hiệu quả rồi! Thẩm Hi nhăn mặt lại, hết sức nghiêm nghị mở miệng nói: “Lăng Triều Tịch, cô là bạn của Lâm Dục Đường, chắc cũng nghe cậu ấy nói qua tính cách của tôi, tôi là người vô cùng ghét việc nhờ vả không chính đáng, tranh tài tất cả đều phải dựa vào thực lực, sao cô có thể lấy lòng ban giám khảo như vậy được!”

Giọng nói của Thẩm Hi không nặng không nhẹ, các thành viên khác ở trong đoàn hùng biện rồi rít nhìn về phía Lăng Triều Tịch soi mói.

Lăng Triều Tịch đỏ mặt phân trần: “Hà thần, tôi chỉ nói đùa. ”

Thẩm Hi căn bản không muốn nghe giải thích, phất tay áo bỏ đi. Đột nhiên bị gài bẫy Lăng Triều Tịch chỉ có thể dậm chân không nói nên lời.

Cuộc thi hùng biện bắt đầu, đại diện của các đoàn theo thứ tự lên sân khấu hùng hồn phát biểu. Thẩm Hi chống cằm nghe say sưa, cho điểm toàn dựa vào cảm giác. Mặt khác giám khảo trừ chấm điểm ra còn phải đánh giá tại chỗ nữa.

Thẩm Hi lại không hề tuân theo lệ thường mà đánh giá, khiến cho

Hà Chi Châu ngồi ở hàng cuối cùng khi nghe cô phát biểu huyết thái dương cũng phải giật lên bình bình.

Lâm Dục Đường, Hầu Tử và Tráng Hán cũng tới đây, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh “Thẩm mỹ nhân”. Trước kia Thẩm mỹ nhân đều ngồi cùng một chỗ với Lâm Dục Đường. Hiện tại Tráng Hán và Hầu Tử liền ngồi ở giữa, tề nhị tách hai người họ ra.

Rốt cuộc cũng đến phiên của Lăng Triều Tịch rồi.

Đội khoa học kỹ thuật của trường W và đội ngoại ngữ đấu với nhau, Lăng Triều Tịch ở bên đội khoa học kỹ thuật của trường W. Mắt của Thẩm Hi chỉ tập trung chú ý vào đề tài của Lăng Triều Tịch chính là: Giữa nam và nữ có tồn tại tình bạn chân chính hay không?, chắc chắn, đây là duyên phận gì chứ!

Lăng Triều Tịch đang biện luận rất hùng hồn - - về chuyện giữa nam và nữ luôn tồn tại tình bạn chân chính này.

Thẩm Hi ưu nhã khoanh tay trước ngực, cả cuộc tranh tài chỉ nhìn Lăng Triều Tịch. Ngồi bên cạnh cô là giáo sư tiếng Anh của trường S, cũng là một trong những thành viên của ban giám khảo, chèn ép nói: “Hà Chi Châu, đối với đề tài của đội khoa học kỹ thuật W em có ý kiến gì không?”

Thẩm Hi liền lắc đầu, than thở: “Không ạ, em cảm thấy tư tưởng này có vấn đề.” Sau đó lại nói với giáo sư tiếng Anh: “Đợi lát nữa để cho em đánh giá đội này nhé.”

Giáo sư tiếng Anh sao có thể cự tuyệt yêu cầu của đại soái ca chứ, liền đáp: “Không thành vấn đề.”

Lăng Triều Tịch vẫn đang hùng biện, tài ăn nói rất tuyệt vời, hơn nữa mỗi lần mở miệng đều nâng cao phe đối nghịch lên, sau đó sẽ nặng nề phản kích. Phe phản biện lại đều là nam sinh, nên ánh mắt nhìn Lăng Triều Tịch có phần hơi thiên lệch.

Biện luận kết thúc, giám khảo bắt đầu chấm điểm, Thẩm Hi không chút lưu tình cho điểm thấp nhất.

Hầu Tử vừa đứng lên trước chụp ảnh, quay đầu lại thấy điểm số của lão đại, cũng phải thốt lên: “Ngoan độc!”

Lão đại đang muốn cho Thẩm mỹ nhân hả giận sao?!

Hầu Tử tựa như nhân viên truyền tin nho nhỏ, len lén trở lại thì ra là chỗ ngồi, nói với Lâm Dục Đường: “Lão Tam, lão đại cho bạn học cậu điểm thấp nhất đấy.”

Lâm Dục Đường cũng không có tâm trạng mà quan tâm đến chuyện này, cả cuộc tranh tài anh không nhìn được mà lén nhìn “Thẩm Hi” vài lần, mặc dù bọn họ cách nhau hai chỗ ngồi.

Còn Hà Chi Châu đang mang thân phận của “Thẩm Hi” tay trái đang chống cằm, nhìn hết sức lười biếng, nhưng trong lòng lại đang rất phiền não: Thẩm Hi còn có thể biểu hiện được quan điểm rõ ràng hơn được sao? Còn nữa trước khi cô đánh giá lời hùng biện của các ứng viên, mỗi một câu nói của cô đều khiến huyết thái dương của anh giật lên không ngừng.

Hiện tại, cô lại giành lấy Micro, muốn mượn cơ hội báo thù sao?

Hà Chi Châu uống một hớp nước, tự an ủi bản thân, sau đó liền đổi tay chống cằm, liếc mắt nhìn Thẩm Hi.

Thẩm Hi hắng giọng, phê bình nói: “Vì sao tôi lại cho điểm thấp như vậy, đó là bởi vì tôi không có cách nào đồng ý với quan điểm của đội khoa học kỹ thuật W dưới đây: ‘Chỉ cần giữ vững chừng mực, sẽ có tình bạn thuần khiết.’, cái tôi không hiểu chính là hai từ chừng mực này là khái niệm gì? Vậy tôi hỏi đội các bạn, có phải chỉ cần không lên giường, thì có thể được coi là giữ vững chừng mực hay không?”

Bên dưới liền ồ lên rồi bắt đầu xôn xao, Hà Chi Châu nghe thấy thế đầu lại đau như búa bổ.

Lăng Triều Tịch cầm micro lên đang muốn giải thích.

Thẩm Hi lại khoát khoát tay: “Thôi, không cần phải nói nữa, tôi biết rõ cô sẽ nói cái gì.”

Lăng Triều Tịch: “....”

Thẩm Hi dừng lại mấy phút, giống y như một vị lãnh đạo đang phát biểu, lát sau mới tiếp tục phê bình: “Hơn nữa lại còn nói nguyên nhân làm cho quan hệ nam nữ không được thuần khiết là do người yêu của đối phương thiếu cảm giác an toàn, tôi cảm thấy cảm giác an toàn này quả thật bị đổ oan rồi. Giống như tiểu Tam chuyên đi phá hoại tình cảm của người khác, lại đem muốn lấy lý do các cặp vợ chồng không tin tưởng lẫn nhau ra mà bao biện, đây không phải là lời nói vô căn cứ sao?”

Lăng Triều Tịch: “....”

“Tóm lại, tôi cho là quan hệ thuần khiết của nam nữ, theo cách các bạn biện luận chỉ là một loại phán đoán. Nếu nói đến tình bạn thuần khiết sẽ là có đánh chết cũng không nói, hoặc sẽ giả ngu đến cùng!”

Bên dưới liên tục vang lên tiếng vỗ tay.

Có một vị nữ giám khảo liền đưa ra ý kiến: “Tại sao giám khảo Hà lại khẳng định như vậy?”

Thẩm Hi liền quay đầu nhìn lại nữ giám khảo kia trả lời: “Bởi vì tôi chính là đàn ông, nên tôi hiểu rõ đàn ông hơn!”

Toàn trường đồng loạt vỗ tay, qua một lúc lâu vẫn không ngừng.

Hà Chi Châu nhìn bạn học bốn phía đều nhiệt liệt vỗ tay hoan hô, trong lòng giống như bị thiên binh vạn mã đánh tới, bọn họ cũng điên theo cô rồi sao! Thẩm Hi rốt cuộc có chỗ nào là đàn ông hả?

20. Chương 20

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm, hết đợt nọ lại tới đợt kia, liên miên không dứt. Không ít người vẫn đang đắm chìm trong câu nói rất có khí phách: “Bởi vì tôi chính là đàn ông, nên tôi rất hiểu đàn ông.” kia, nhất là các cô gái đang có mặt ở đây, cơ hồ ai cũng nhiệt huyết sôi trào.

Hà Chi Châu thật không còn gì để nói, Thẩm Hi thật sự lại nhận mình là đàn ông! Cô hiểu đàn ông sao? Nào có đàn ông đứng đắn nào lại ăn nói như vậy, cũng không phải là đang phô trương về người bạn đường của phụ nữ hay sao? !

Đàn ông chân chính rõ ràng ở chỗ này. có được không? Tuy sắc mặt của Hà Chi Châu hết sức bình tĩnh, nhưng nội tâm đã gào thét phong ba rồi.

“Mình thật rất thích Hà Chi Châu.”

“Đúng vậy, không ngờ anh ấy đối với phương diện tình cảm cũng có suy nghĩ thấu đáo như vậy, nói chuyện sắc bén lại hài hước, trước kia vẫn cảm thấy anh ấy rất lạnh lùng, thì ra là rất dễ thương.”

“Đúng vậy, thật không nghĩ tới anh ấy còn là một người vui tính như vậy đấy.”

“.”

Người vui tính. Hà Chi Châu dựa lưng vào thành ghế, môi phát ra hai tiếng cười lạnh, sau đó mặt không có thêm biểu cảm gì khác. Cho đến khi Hầu Tử đột nhiên huých huých tay anh, rồi đưa sang một thanh chocolate: “Thẩm mỹ nhân, có ăn không?”

Hà Chi Châu vô tình cự tuyệt: “Không, cảm ơn.”

Hầu Tử chun chun mũi của mình, Tráng Hán nói gần đây Thẩm mỹ nhân có gì đó làm cho người ta thương cảm, anh cũng hoàn toàn đồng ý với cách nói này của Tráng Hán. Quả thật gần đây Thẩm mỹ nhân, còn không đáng yêu bằng lão đại của bọn họ nữa cơ đấy.

Bởi vì có câu phản biện kia của Thẩm Hi, cho nên việc vào trong của đội khoa học kỹ thuật W không được thuận lợi cho lắm. Sau khi kết thúc tranh tài Lăng Triều Tịch đã bỏ chạy đến nhà vệ sinh, vì vậy đồng đội của cô ta phải tìm đến Lâm Dục Đường nhờ giúp đỡ.

Buổi chiều phải đổi giám khảo, nên Thẩm Hi thuận thuận lợi lợi rút lui khỏi cái ghế kia, cô từng bước ưu nhã đi xuống khán đài, nhưng mới vừa bước xuống, thì đội khoa học kỹ thuật W mặt không phân rõ phải trái, khó chịu nhìn cô chằm chằm.

Thẩm Hi không thêm để ý mà bước qua.

“Tịch Tịch vẫn còn đang khóc đấy.” Một người trong đội của bọn họ liền nói với Lâm Dục Đường.

Hi Hi. Tịch Tịch. Thẩm Hi đối với nhũ danh đụng nhau chan chất này của hết sức không vui, cô kéo tay Hà Chi Châu lại, rồi nói với mọi người: “Hi Hi rõ ràng vẫn ở chỗ này, cô ấy nào có khóc. . . .”

Hà Chi Châu đột nhiên bị kéo tới liền tức giận trừng mắt với Thẩm Hi, nhưng cũng không hất tay cô ra.

Thẩm Hi tiếp tục nói với người ở trong đội hùng biện: “Không phải cô nói Lăng Triều Tịch đang khóc ở nhà vệ sinh sao, vậy phải nhanh mà đi an ủi cô ấy đi, chạy tới nói với Lâm Dục Đường làm gì, chẳng lẽ Lăng Triều Tịch chạy đến nhà vệ sinh nam khóc sao?”

Cô ta bị Thẩm Hi nói thế liền tắt điện.

Thẩm Hi lại nhìn sang Lâm Dục Đường nói: “Còn nữa. Lâm Dục Đường, cậu muốn đi đến nhà vệ sinh nữ sao?”

Đi cái đầu cậu! Hiện tại Lâm Dục Đường nào có ý định gì, chỉ nhìn chằm chằm vào tay của Hà Chi Châu đang nắm lấy tay của Thẩm Hi, giận đến mức nói không ra lời.

Hầu Tử nhanh trí vội vàng đẩy Tráng Hán ra giữa, ngăn cản tầm mắt của Lâm Dục Đường . Đối với đôi nam nữ không chút kiêng kỵ gì kia đã không còn biện pháp nào nữa rồi, chỉ có thể để lão Tam rồi.

Buổi trưa, đoàn người từ phòng tuyên truyền của thư viện đi ra ngoài, cuối cùng Lăng Triều Tịch cũng từ nhà vệ sinh nữ đi ra, hốc mắt vẫn còn hồng hồng, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Lâm Dục Đường liền lên tiếng an ủi: “Tham dự đã là chiến thắng rồi.”

Lăng Triều Tịch muốn nói gì đó rồi lại thôi, không nhận được mà so đo.

Lúc này Thẩm Hi và Hà Chi Châu lại cùng nhau đi xuống, một người khí điềm tĩnh như nước, một người bước chân thanh thoát nhẹ nhàng.

Tráng Hán nhỏ giọng nói với Lâm Dục Đường : “Lão Tam, tuyệt đối là diễn trò!”

Hầu Tử cũng vỗ vỗ vào bả vai của Lâm Dục Đường an ủi: “Lão Tam, tôi cứ thấy Thẩm mỹ nhân và lão đại cứ kỳ lạ thế nào ấy, chúng ta ổn định trước đã, rất có thể là bọn họ cố ý chọc giận cậu thì sao, tình cảm không phải là như vậy sao, có quan tâm thì mới tức giận chứ.”

Lâm Dục Đường khẽ “Ừ” một tiếng, mặc dù trầm mặc không nói nhưng trong lòng cũng cảm thấy lời của Hầu Tử quả thật không sai. Anh cũng cảm thấy Thẩm Hi và Hà Chi Châu chỉ đang diễn trò mà thôi, khi nghĩ như vậy tâm tình liền trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Nếu không thì anh có thể làm thế nào được, xông lên đánh nhau chẳng? Nếu như Hà Chi Châu lại bày ra tư thế chiến đấu kia thì làm thế nào?

Ngày mai Lăng Triều Tịch trở về thành phố W rồi.

Hầu Tử và Tráng Hán đã chuẩn bị mời ăn tối, sau khi cơm tối kết thúc lại đến KTV gần trường để hát hò, một mặt cảm ơn Lăng Triều Tịch đã tặng cho bọn họ đặc sản địa phương, mặt khác phòng 921 cũng đang muốn tụ tập một bữa để dung hòa mâu thuẫn giữa lão Tam và lão đại.

Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo. Cho dù có như thế nào, chuyện của Thẩm Mỹ Nhân và lão Tam hay với lão đại, không phải đều là người của ký túc xá 921 sao? Tráng Hán cảm thấy chuyện rõ ràng khác nhau, dù sao cũng không phải chuyện của anh.

Phòng 921 tụ hội, Thẩm Hi đương nhiên muốn đi theo, Hà Chi Châu lập tức kéo cô lại: “Không thể đi được!”

Mặt Thẩm Hi đầy đau khổ nói: “Đương nhiên là phải đi chứ, tôi đang đại biểu cho anh mà, nếu như không đi thì mọi người sẽ cảm thấy anh không đoàn kết.”

Thái độ của Hà Chi Châu vẫn rất kiên quyết: “Tôi tình nguyện để ọi người cảm thấy tôi không đoàn kết.”

“Được rồi.” Thẩm Hi lại nói với Hà Chi Châu: “Vậy tôi trở về ký túc xá khóc một trận cho đã.”

Hà Chi Châu thấy thế vội kéo tay Thẩm Hi lại thỏa hiệp. Trước kia anh không dễ dàng thay đổi nguyên tắc của mình, hiện tại, đã trở nên không có nguyên tắc rồi.

Thẩm Hi và Hà Chi Châu không cùng ăn cơm tối với bọn Hầu Tử, bởi vì cứ nhìn thấy Lăng Triều Tịch là cô đã ăn không thấy ngon rồi. Cô và Hà Chi Châu đi đến quán cơm tây quen thuộc, sau khi ăn xong, liền ngồi lên xe đạp của Hà Chi Châu lên đường đến KTV.

Sau khi ngồi lên xe đạp cô liền đặt tay lên thắt lưng của bản thân, hỏi Hà Chi Châu: “Anh Hà, anh nói xem hôm nay tôi biểu hiện có tốt không?”

Hà Chi Châu không thèm đáp lại, ngay cả ý trả lời cũng không có.

Thẩm Hi do dự một lát, liền vươn tay ra sau lưng “Mình” vạch vạch mấy nhát, cô biết chỗ này của “Mình” từ nhỏ đã đặc biệt sợ nhột rồi.

Hà Chi Châu làm sao chịu được trâu đùa như vậy, đỏ mặt nói: “Tốt. Tốt!”

Lúc này Thẩm Hi mới dừng lại, nhanh chóng đáp lại: “Cám ơn!”

Hà Chi Châu bèn hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Hi được voi đòi tiên, hỏi tiếp: “Anh Hà, trải qua sự việc vừa rồi tôi mới nghiệm ra rằng, anh thuộc về tuýp người thích vu oan giá hoạ.”

“ Ngừng ngay!”

Hà Chi Châu đạp xe tới đầu đường, bởi vì có nhiều người, Thẩm Hi rất tự giác nhảy xuống xe. Hà Chi Châu cũng xuống xe, đưa xe đạp cho Thẩm Hi dắt. Mới chớm vào hè nên đầu đường có rất nhiều xe tải buôn dưa, Thẩm Hi nhìn thấy liền muốn mua. Nên liền nói với Hà Chi Châu: “Anh cứ vào KTV trước đi, tôi mua cái này đã.”

“Không được.” Hà Chi Châu mở miệng cản: “Muốn mua dưa đúng không?”

Cư nhiên bị đoán trúng rồi! Thẩm Hi liền hỏi ngược lại Hà Chi Châu: “Tại sao lại không được, tôi mua tới anh cũng được ăn ké mà.”

Mí mắt của Hà Chi Châu vẫn không chớp đáp: “Bởi vì tôi không muốn để người ta nhìn thấy —— Hà Chi Châu ôm dưa hấu đi vào KTV, so với việc mất hết hình tượng, ăn dưa hấu không có bất kỳ sự dở nào với tôi cả.”

Thẩm Hi bĩu môi, mặt buồn rười rượi.

Bảy giờ rưỡi, cô đi theo Hà Chi Châu tới quán KTV náo nhiệt ở gần trường, sau đó đi thẳng tới phòng Hầu Tử đã đặt.

Trong phòng có Hầu Tử, Tráng Hán, Lâm Dục Đường, Lăng Triều Tịch, còn có cả Trương Nhiên do Tráng Hán mời tới nữa. Dưới ánh đèn lung linh mờ ảo, Trương Nhiên đang song ca với Lăng Triều Tịch bài của Phạm Vĩ Kỳ Một ngày mùa hè chợt giống mùa thu .

Thẩm Hi cùng Hà Chi Châu, vô sỉ chen vào giữa ngồi. Sau khi ngồi xuống, đột nhiên liền móc từ trong ngực ra một quả dưa hấu nhỏ rồi nói: “Mọi người cắt nó ra đi.”

Hà Chi Châu khó tin nhìn cô, dưa mất sang nhìn Thẩm Hi hỏi: “Mua lúc nào! ?”

Thẩm Hi liền đáp: “Lúc mới dừng xe.”

Đối thoại thật đẹp, Hầu Tử và Tráng Hán cũng không dám nghe quá nhiều, chứ đừng nói chi là Lâm Dục Đường. Anh ngồi ở bên cạnh Tráng Hán, tâm tình khó chịu tập trung hết vào màn ảnh lớn. Tráng Hán thấy vậy liền tiến tới an ủi: “Tất cả đều là giả thôi, tất cả đều là giả.”

Hầu Tử nhường “Thẩm mỹ nhân” chọn một bài, Hà Chi Châu liền khoát tay cự tuyệt. Anh nhìn vào quả dưa hấu ở trên nền đá hoa, không nghĩ ra được rốt cuộc Thẩm Hi ở ngay dưới mí mắt anh đem dưa hấu cắt giấu vào kia như thế nào.

Thẩm mỹ nhân không hát, nên Hầu Tử liền muốn mời lão đại một bài, Thẩm Hi liền sẵn khoái đồng ý, sau đó lại nói với Tráng Hán: “Nhanh giúp tôi chọn bài Phụ nữ như hoa, tôi muốn bản của Mai Diễm Phương.”

Tráng Hán không tin liền hỏi lại: “Gì chứ?”

Thẩm Hi đang muốn lặp lại một lần nữa, liền cảm thấy sau lưng bị người ta nhéo một cái, cô liền nhìn sang Hà Chi Châu, thầm than đau quá!

Ký túc xá nam 921 giọng ca vàng cũng đặc biệt nhiều, nhưng tối nay Lâm Dục Đường không hát, lão đại không hát, ngay cả Thẩm mỹ nhân cũng không hát. Hầu Tử và Tráng Hán đều thuộc về tuýp người bỉ ổi điển hình, nếu có người giành hát với bọn họ, thì bọn họ lại càng hát nhiệt tình, nhưng nếu như không có ai tranh giành, tự nhiên lòng hăng hái kia liền nhạt đi rất nhiều.

Cuối cùng mọi người chuyển sang chơi bài. Người thua sẽ phải nói một chuyện nực cười nhất mình đã làm trong đời, nếu như tất cả mọi người đều nói không ghê tởm, thì sẽ phải uống liền ba cốc bia.

Trò chơi hèn mọn bỉ ổi này có thể khiến cho không khí tích cực lên đôi chút, rõ ràng do Tráng Hán nghĩ ra nhưng kết quả ngay vòng đầu tiên người thua lại cũng chính là anh.

Bởi vì Trương Nhiên cũng ở đây nên Tráng Hán mới không dám nói những chuyện xằng bậy chỉ yếu ớt mở miệng: “Ăn sầu riêng có tính hay không?”

Vì vậy Tráng Hán liền bị phạt ba cốc.

Ván thứ hai người bị thua là Hầu Tử, anh cũng là một cậu bé ngoan vô cùng thành thực, liền ăn ngay nói thẳng: “Tôi đã từng ăn gỉ mũi.”

Được rồi, thật muốn ói! Hầu Tử thuận lợi vượt qua kiểm tra.

Thẩm Hi ở ván đầu tiên và ván thứ hai đều nhờ sự giúp đỡ của Hà Chi Châu mà thuận lợi qua cửa, kết quả là ván thứ ba khi Hà Chi Châu vừa đi toilet, cô liền bị Lâm Dục Đường hãm hại.

Lúc Hà Chi Châu vừa trở về, Thẩm Hi đang bị mọi người ép hỏi — từ nhỏ đến lớn đã làm chuyện gì buồn nôn nhất.

“Lão đại, đừng nói là cậu không có đấy nhé.” Tráng Hán cười ha ha công kích.

Thẩm Hi đưa mắt nhìn Hà Chi Châu, Hà Chi Châu cũng nhìn lại cô, ý tứ viết đầy trong mắt: “Cô nên trực tiếp uống rượu đi thôi.”

Nhưng cô thực không cam lòng!

Lâm Dục Đường dựa lưng vào ghế sofa, vô cùng hứng thú chờ nghe chuyện buồn nôn nhất của “Tình địch”.

Thẩm Hi nghĩ nghĩ một lát, vốn định nói đã ăn gỉ mũi, vì Hầu Tử đã trả lời như vậy mà cũng có thể qua, nên chuyện này khẳng định không thành vấn đề. Chỉ là cô thật sự không có biện pháp ở trong khí thế cường đại của Hà Chi Châu mà thốt ra ba chữ “Ăn gỉ mũi” được. Đầu óc khê chuyển, sau đó bùng lên

hai cốc bia, một cốc đưa cho Lâm Dục Đường, một cốc tự mình cầm lên, rất nghiêm túc mở miệng: “Đời tôi chuyện buồn nôn nhất đã làm chính là đào góc tường nhà lão Tam, lão Tam, thật xin lỗi!”

“” Lâm Dục Đường thật muốn hất ly bia vào mặt người mới vừa nói ra câu bĩ ỉ kia!

Thẩm Hi thuận lợi vượt qua kiểm tra, cô quay đầu nhìn về phía Hà Chi Châu, thấy anh đang ngồi góc khuất nhất, chơi xúc xắc, vốn muốn tức giận, nhưng lại không thể phát tiết ra được, kết quả liên cong cong khoe môi lên cười khẩy. Anh chưa bao giờ nghĩ tới “Mình” đời này còn có thể bị đùa bỡn như thế!

Mười giờ tối, trừ Hà Chi Châu, Thẩm Hi, Hầu Tử, Tráng Hán và Lâm Dục Đường đều trở lại phòng 921. Thẩm Hi mệt mỏi leo lên giường nằm, nhưng cũng không quên ngâm chân cộng với xoa bóp. Tráng Hán đã hoàn toàn quen với sự dạy dỗ của lão đại liền chạy tới cầm lấy cái lọ trên bàn của Thẩm Hi, lấy lòng nói: “Lão đại, tôi có thể dùng thử một ít được không?”

“Được, nhưng đừng có dùng quá nhiều.” Thẩm Hi có chút không nỡ đưa lọ tinh dầu cho Tráng Hán, cường điệu nói: “Cái này rất quý .”

“Tạ ơn lão đại.” Tráng Hán nói xong, sau đó liền vươn tay đoạt lấy.

“Hầu Tử đâu?” Thẩm Hi ngâm chân chán rồi, mới ngẩng lên hỏi Lâm Dục Đường mới vừa tắm xong đi ra.

Lâm Dục Đường tức giận trả lời: “Bị gọi đi họp rồi.”

Thẩm Hi liền “À” lên, lúc này mới nhớ tới trưởng phòng ngủ 921 chính là Hầu Tử đại nhân của chúng ta.

Nửa giờ sau, Hầu Tử mới trở lại, trong tay còn cầm một quyển sách và một cây bút. Anh nhìn quanh cả túc xá một lượt, rồi nói với ba thành viên còn lại: “Hôm nay đi họp có nội dung vô cùng quan trọng, có một vấn đề lớn cần phổ biến với mọi người”

“Chuyện gì vậy, Hầu Tử nói mau đi.” Thẩm Hi liền lên tiếng cổ vũ, ngồi ngay ngắn trên ghế nhìn Hầu Tử.

Hầu Tử ho nhẹ, mới bắt đầu nói: “Là Phòng của chúng ta bị chọn trúng để kiểm tra chất lượng tinh — dịch — trắng — kiện — khỏe mạnh.”

Tráng Hán và Lâm Dục Đường rồi rít quay đầu, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng dù sao cũng đều là con trai chân chính, một lát sau, cũng lạnh nhạt đón nhận. Không phải chỉ cần phọt ra là được thôi sao?

Chỉ có một người không phải là đàn ông đích thực, đang run run đổ nước ngâm chân choáng váng muốn khóc trong nhà vệ sinh.

21. Chương 21

Tiếp đó lại vang lên tiếng “Lạch cạch”, có người đã đánh rơi chậu ngâm chân, trong phút chốc nước rửa chân theo đó rào rào chảy tràn vào bên trong phòng 921. Bất tri bất giác, dưới chân của Lâm Dục Đường, Hầu Tử và Tráng Hán đều được tưới mát, thậm chí bên cạnh chân của Lâm Dục Đường còn có hai cánh hoa hồng kiêu diễm ướt át.

Đúng vậy, tinh dầu Thẩm Hi mua là tinh dầu hoa hồng, bà chủ thấy cô đẹp trai, lại tặng thêm cho cô một túi hoa khô để cho vào cùng nữa.

Thình lình xảy ra tình huống này, khiến cho ký túc xá trong chốc lát trở nên hỗn loạn, sau đó lại không ngừng vang lên tiếng “Thật xin lỗi” của Thẩm Hi, Hầu Tử chủ động đi lấy cây chổi và hót rác chạy đến, Tráng Hán cũng lưu loát cầm cây lau nhà lên. Không biết vì sao, gần đây bọn họ đặc biệt thích giúp đỡ lão đại làm chút chuyện, có thể là do cảm thấy ánh mắt của lão đại thật đáng yêu, bất tri bất giác, đã bị thuần phục thành những con cừu nhỏ.

Lâm Dục Đường ngượng ngùng đứng yên, sau đó liền đi ra ban công. Muốn anh lau nước rửa chân cho “Tình địch”, xin lỗi, anh thật không làm được!

Thẩm Hi cảm thấy thật có lỗi, lê dép cùng với Hầu Tử và Tráng Hán quét dọn sạch sẽ. Không tới năm phút đồng hồ, sàn nhà trở nên trơn bóng như gương, bởi vì nước rửa chân còn có cả tinh dầu hoa hồng, nên hiện tại khắp nơi đều phảng phất hương hoa thơm ngát như có như không này.

“Thật là thơm!” Tráng Hán hít một hơi thật sâu, cầm cây lau nhà cảm khái lên tiếng.

Thẩm Hi nhất thời đứng không vững, cả người liền nghiêng về phía trước.

Lâm Dục Đường mới từ ở ban công đi vào, Tráng Hán lại văn thơ cảm khái tiếp: “Thế gian này chắc chỉ có nước rửa chân của lão đại là thơm nhất.”

Lâm Dục Đường không cẩn thận bị lời nói này suýt chút nữa đã nôn hết cơm tối nay ra ngoài.

Buổi tối, bốn người lục tục leo lên giường ngủ. Hầu Tử là người cuối cùng tắt đèn, đèn vừa tắt tối om, đưa tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay của mình, nằm được một lúc liền bắt đầu bàn luận. Tráng Hán là người đầu tiên lên tiếng, nội dung vây quanh chuyện đại sự xảy ra trong tối nay.

“Việc kiểm tra tinh dịch khỏe mạnh đó rất cuộc quan trọng đến mức nào, Hầu Tử cậu nói cẩn thận lại lần nữa đi, tôi vẫn chưa hiểu rõ lắm.”

Thẩm Hi đang nằm ở trên giường cũng nói chen vào: “Tôi cũng chưa hiểu rõ lắm đâu, Hầu Tử cậu nói lại đi, còn nữa các cậu định làm như thế nào? Điều cảm thấy rất OK sao?”

“Tạm thời vẫn OK.” Tráng Hán lại nói tiếp: “Coi như vừa được kiểm tra sức khỏe, lại còn miễn phí nữa.”

Thẩm Hi: “.”

Hầu Tử nghe vậy liền háng giọng, bắt đầu trình bày. Thẩm Hi vội vàng vênh tai lên nghiêm túc nghe, muốn nhớ cho kỹ, để ngày mai có thể nói lại cho Hà Chi Châu.

Cụ thể là như thế này, cuộc kiểm tra thí điểm tinh dịch khỏe mạnh này là do đại học y khoa trực thuộc đại học S tổ chức, nhưng số liệu lại muốn nộp lên cho hội đồng ủy viên kế hoạch hoá gia đình cùng sở khoa học kỹ thuật nghiên cứu, chất lượng tiêu chuẩn trực tiếp tham chiếu theo số liệu của tổ chức Y tế thế giới (WHO) .

“Đối tượng đâu?” Lâm Dục Đường mở miệng hỏi: “Đối tượng kiểm tra thí điểm là toàn bộ trường hay là chỉ có học viện của chúng ta?”

Hầu Tử hơi chột dạ đáp: “Lấy mười người trong ký túc xá nam, tổng cộng có bốn mươi người tất cả, chúng ta may mắn được chọn trúng.”

“Mẹ nó!” Tráng Hán thấy thật khó chịu: “Tại sao lại bị chọn trúng chứ!”

Hầu Tử xấu hổ, ấp úng giải thích: “Tôi cũng đã hỏi quản sinh như vậy, nhưng quản sinh lại nói, thời gian trước đã có trường tiến hành kiểm tra thí điểm như vậy, nhưng kết quả là chất lượng lại không cao! Hiện tại đến phiên trường học của chúng ta rồi, học viện mới trực tiếp lựa chọn những đối tượng ưu tú để kiểm tra thí điểm. Chúng ta bị chọn trúng tuyệt đối không phải là tình cờ, mà do thực lực quá tốt. Mặt khác học viện hi vọng hai ngày sắp tới chúng ta chú ý làm việc và nghỉ ngơi, để đạt được tiêu chuẩn tốt nhất, một mặt có thể làm vẻ vang cho học viện, mặt khác có thể làm gương cho nam sinh cả nước!”

Hầu Tử cơ hồ đem những lời lẽ thuyết phục của quản sinh, từng chữ từng câu truyền đạt lại y nguyên.

Lựa chọn ưu tú. trở thành tấm gương.

Vài ba lời như vậy thôi đã lập tức liền thay đổi tính chất của kiểm tra lần này, người bình thường ngay cả cơ hội mơ ước cũng không có đâu. Mang trong mình nhiệm vụ cao cả như vậy, Tráng Hán nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Thật sự như vậy sao?”

“Dĩ nhiên, nếu không sao tôi có thể đồng ý được? Giấy cam đoan cũng đã ký rồi, quản sinh đã nói chuyện này đại biểu cho việc chúng ta là những người vinh dự nhất học viện này đây, hơn nữa quản sinh Liêu sẽ tranh thủ cho chúng ta một chỗ tốt ở trong viện, lại còn tặng cho chúng ta mỗi người hai điểm nữa chứ!”

Bị bệnh sao! Ai lại dùng chuyện này để tặng điểm chứ, lại còn những 2 điểm nữa chứ! Thẩm Hi không thể nghe nổi nữa, trước kia mỗi lần cô đi hiến máu chỉ được cộng có 0. 3 điểm thôi đấy.

“Đây chính là bán con cầu vinh!” Thẩm Hi nghiêm túc nói, rất muốn ngăn cản bọn họ lại.

“Vậy sao?” Hầu Tử yếu ớt hỏi.

“Dĩ nhiên, các cậu sao có thể tùy tiện như vậy được!” Thẩm Hi lại nói tiếp, giọng của cô vừa vang lại có lực, hy vọng có thể kéo tinh thần phản kháng của phản kháng của cả phòng lên: “Đối với loại chuyện cực kỳ vô duyên này, chúng ta phải kiên quyết đấu tranh, các đồng chí thấy có đúng không!”

Bán con cầu vinh. Tùy ý.

Toàn bộ ký túc xá lại từ từ rơi vào trầm mặc, một lát sau, liền bật ra hàng loạt tiếng cười, ngay cả Lâm Dục Đường cũng không nhịn được khẽ cười lên, sau đó kiên quyết kìm nén lại.

Tráng Hán lật người nói: “Không sao đâu, bán con cầu vinh thì sao chứ, dù sao con của tôi cũng có rất nhiều.”

“Vô sỉ!” Hầu Tử liền mắng.

“Không có lương tâm!” Thẩm Hi cũng lên tiếng mắng theo.

“Thật ra thì” Tráng Hán cũng có hơi lo lắng, liền nói thẳng ra: “Coi như những trường học khác kết quả kiểm tra của nam sinh không như ý thì học viện cũng không thể bởi vì cái này mà đẩy chúng ta tới đầu sóng ngọn gió được! Tuy nói bốn người chúng ta có hơi ưu tú, nhưng sao có thể dễ dàng lấy kết quả của chúng ta ra làm đại biểu tiêu chuẩn chọn nam sinh cả nước chứ, cái này chỉ để lừa gạt mà thôi!”

Thẩm Hi liền ủng hộ Tráng Hán: “Đúng vậy, chúng ta kiên quyết không thể đi.”

Hầu Tử cũng cảm thấy như vậy.

Tráng Hán vừa ngẫm sâu tính kỹ, liền cười “Ha ha” hai tiếng nói tiếp: “Hơn nữa tôi nói nếu như —— nếu như một trong số chúng ta ra có người không đạt tiêu chuẩn thì sao, chúng ta phải làm thế nào, ví dụ như Hầu Tử không đạt tiêu chuẩn thì cậu có đau lòng đến mức không muốn sống hay không, từ đó lại càng ảnh hưởng sự tự tin của bản thân?”

“Em gái cậu mới không đạt tiêu chuẩn!” Hầu Tử đá lên ván giường của Tráng Hán, làm cậu ta suýt chút nữa bị ngã xuống dưới, nhưng vẫn không quên trả đũa: “Em gái tôi dĩ nhiên là không đạt tiêu chuẩn rồi, nó lấy cái gì để đạt tiêu chuẩn chứ, đúng không, lão Tam?”

“Cút!” Lâm Dục Đường liền mắng Tráng Hán.

Chuyện này chỉ thảo luận tới đây, mọi người mặc dù bất mãn, nhưng cũng không có ý định phản kháng. Một lát sau, một giọng nói yếu ớt vang lên: “Thật ra thì. Tôi cảm thấy chúng ta vẫn không thể khinh thường được.”

Ba người trong phòng rồi rít nhìn về phía lão đại, hỏi thăm: “. Lão đại, chẳng lẽ cậu lại cảm thấy mình sẽ không đạt tiêu chuẩn?”

“Hừ! Tôi sao có thể chứ!” Thẩm Hi vội vàng phủ nhận: “Chất lượng vô cùng tốt, mỗi một con nòng nọc nhỏ đều hoạt bát lại thông minh, nghịch ngợm lại bén nhạy.” Cô trả lời xong môi vẫn còn giật giật, cố gắng che giấu nội tâm sốt ruột cùng với thấp thỏm của mình.

Được rồi, lão đại thắng. Tráng Hán quyết định nhường một bước.

Thảo luận kết thúc, Thẩm Hi liền đắp chăn lên người, bọc kín toàn thân lại. Hic hic, thật sự không có người nào hiểu được sự bi thương của cô cả.

Ngày mai, Hà Chi Châu sẽ hiểu chứ?

Hu hu.

Tối hôm qua cơ hồ Hà Chi Châu cả đêm không ngủ, trước nửa đêm là vì Hạ Duy Diệp buồn điện thoại, còn sau nửa đêm lại vì tiếng nghiêng rãng của Đậu Đậu. Nằm vật vờ đến rạng sáng, muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, thì lại nghe thấy âm báo tin nhắn, là Thẩm Hi gửi tới, nội dung làm cho cảm xúc của anh

hoàn toàn sụp đổ —“Hic hic. . . . Ngày mai tôi có chuyện cấp quốc gia đại sự nói cho anh biết, sáng sớm sẽ đến tìm anh. . . .”

Chuyện cấp quốc gia đại sự, cô thì có thể có chuyện quốc gia đại sự nào chứ? Hà Chi Châu tạm thời coi như không có.

Sáng sớm hôm sau, Hà Chi Châu vừa từ phòng vệ sinh ra ngoài. Thấy Hạ Duy Diệp cũng đã thức dậy, đang nằm ở trên bàn đọc sách khóc sùi sùi, Còn Trần Hàn thì đang đứng bên cạnh an ủi.

Đậu Đậu nháy nháy mắt với anh, dùng khẩu ngữ nói cho anh biết, nguyên nhân Hạ Duy Diệp khóc chính là có người đã đoạt mất “Hà Chi Châu” của cô ta.

Hà Chi Châu bình tĩnh trở lại chỗ ngồi của mình, sau đó liền “Tuân theo lời dặn dò của ai đó” mỗi ngày đều thoa kem dưỡng da lên mặt, nhưng vẻ mặt lại rất lạnh nhạt, động tác thì cứng rắn, tựa như người máy đang tự bôi dầu phòng chống rỉ sét vậy.

Cho đến cuối cùng ngón tay không cẩn thận chạm phải cánh môi, xúc cảm mềm mại tinh tế khiến cho lòng ai đó khẽ xao động.

Ở bên kia Hạ Duy Diệp vẫn đang khóc lóc, đột nhiên ngẩng đầu lên quát: “Thẩm Hi, sao cậu bỏ ỉn như vậy, cậu biết rõ ràng người tôi thích là Hà Chi Châu, nên liền cố ý tranh giành có đúng hay không!”

Hạ Duy Diệp gào thét xong, lại tiếp tục ngồi khóc, Trần Hàn lại lập tức an ủi.

Hà Chi Châu cũng không thêm để ý tới cô ta, vẫn ngồi yên viết kế hoạch ra giấy.

Hạ Duy Diệp thấy thế càng buồn bực hơn, lại liên tục vừa khóc vừa mắng người.

Đậu Đậu thấy vậy liền ngứa mắt rồi, lập tức nói với Hạ Duy Diệp: “Cũng không phải A Hi chủ động thích Hà Chi Châu, mà đây là Hà Chi Châu thích cậu ấy, A Hi của chúng ta nào có biện pháp gì. . . .”

Đúng là bạn tốt luôn bao che bảo vệ. . . .

Hà Chi Châu lạnh mặt mở miệng nói: “Hạ Duy Diệp, trước khi làm âm ỉ phải xác định rõ đối tượng, bây giờ cô đang đứng ở lập trường gì mà tức giận, cô và Hà Chi Châu có quan hệ gì chứ?”

Hạ Duy Diệp thở hổn hển, đang muốn mở miệng đáp lại, thì lập tức bị Hà Chi Châu chặn họng: “Tôi nghĩ Hà Chi Châu trừ việc chỉ biết tên cô ra, thì không có bất kỳ quan hệ gì với cô cả, anh ấy thích người nào, có quan hệ trực tiếp đến cô sao?”

Hạ Duy Diệp nghẹn lời mãi mới thốt lên: “. . . . Cậu đừng tưởng anh ấy thật sự thích mình!”

Hà Chi Châu cũng không muốn cùng với con gái gây gổ về đề tài ngây thơ như thế này. Nhưng Hạ Duy Diệp trước mặt anh lại mang cả cái từ “bỉ ỉn” kia liền khiến cho tâm tình của anh hết sức không thoải mái. Anh đi từng bước từng bước đến trước mặt Hạ Duy Diệp, nghiêm túc nhìn thẳng vào cô ta mà đáp: “Không, anh ấy thích tôi.”

“Dựa vào cái gì chứ!” Hạ Duy Diệp cũng đứng lên, tức giận viết đầy lên mặt.

Hà Chi Châu khẽ cúi người xuống, lập tức trong chiếc gương lớn đặt trên mặt bàn kiểu châu Âu của Hạ Duy Diệp liền xuất hiện hai gương mặt của hai cô gái. Hạ

Duy Diệp và “Thẩm Hi”. Trong mắt Hà Chi Châu đây vẻ lạnh lùng và tức giận, không chút lưu tình đáp lại: “Dựa vào cái gì sao? Dựa vào việc Thẩm Hi tôi xinh đẹp hơn cô.”

Dựa vào cái gì?

Dựa vào dung mạo của Thẩm Hi xinh đẹp hơn...

“Cộp!” Hạ Duy Diệp úp cái gương xuống, lại tiếp tục nằm trên bàn khóc.

“Oa—” Đậu Đậu đột nhiên hét lên, cô ấy từ ban công chạy đến nói: “A Hi, Hà Chi Châu lại tới đây đưa đồ ăn cho cậu kia.”

Hạ Duy Diệp nghe thế liền ôm mặt, càng thêm bi thương, không thể kiềm chế.

Hà Chi Châu trầm ỏn, đi ra ban công, quả nhiên liền thấy Thẩm Hi đang đứng ở trong sân bóng rổ, trong tay còn cầm cả sữa chua và bánh mì. Nhưng nếu như anh không nhìn lầm, thì hôm nay cô có điểm gì đó không đúng.

Hà Chi Châu lập tức xoay người đi xuống lầu.

Hạ Duy Diệp tức giận đứng lên đá vào cái ghế của “Thẩm Hi”, Trần Hàn bây giờ mới mở miệng nói: “Mình cảm thấy gần đây Thẩm Hi thật quá đáng, cậu ấy trước đây đâu có như vậy.”

Đậu Đậu múc một bát cháo, vừa ăn vừa bao che: “Rõ ràng là Hà Chi Châu quẩn lầy. A Hi của chúng ta, cái này thì có cái gì không đúng chứ, nếu như Hà Chi Châu theo đuổi cậu... cậu sẽ không đồng ý sao?”

Trần Hàn cũng không đáp lại câu hỏi vặn của Đậu Đậu. Trong lòng cô ta còn mãi nghĩ nếu như Hà Chi Châu thật sự theo đuổi thì cô ta sẽ lo được lo mất chứ không giống với Thẩm Hi, vì một người con trai như Hà Chi Châu có thể thích cô ta bao lâu chứ?

Hạ Duy Diệp vẫn còn đang cáu giận, Trần Hàn đưa mắt liếc cô ta, trong lòng cũng thấy phiền não, liền chuẩn bị quần áo để đi luyện múa.

Gần đây tâm tình của Trần Hàn thật ra cũng không tệ, ngày hôm qua giáo sư Ôn đã gọi cô lên văn phòng, nói muốn chuyển tiết mục của Thẩm Hi trong lễ kỷ niệm thành lập trường sang cho cô ta. Đây chính là tiết mục quan trọng nhất trong ngày hôm đó, lúc đó Hạ Duy Diệp cũng bối vì chuyện này mới không vừa mắt với Thẩm Hi mà Thẩm Hi vẫn còn ngây ngốc cho rằng nước nóng có vấn đề.

Cho nên có một số việc không phải đến cuối cùng thì sẽ không công bố ra, mà Trần Hàn chắc chắn sẽ không phải là người nói ra những chuyện này.

Hiện tại trong lòng Thẩm Hi đâu còn quan tâm đến điệu múa quan trọng gì gì đó nữa, mà chỉ quanh quẩn với mấy chữ - - phóng ra mà thôi.

Lúc Hà Chi Châu vẫn chưa xuống, cả xúc của cô trầm mồi ngổn ngang, ngồi ở trên thềm đá của sân bóng rổ, hôm nay thời tiết hết sức ôn hòa, nhưng tây chân của cô vẫn đổ đầy mồ hôi, cuối cùng liền khổ sở vùi đầu trong lòng bàn tay.

Phải làm gì đây?

Thật ra thì... không biết có nên luyện tập trước hay không?

Nhưng mà luyện tập bằng cách nào đây?

Hà Chi Châu sẽ cho phép cô tùy tiện chơi sao...

Thẩm Hi không đứng đắn mà nghĩ đến chuyện đó vì vậy Hà Chi Châu đã đi tới trước mặt mà cô lại không hề phát hiện ra, lúc ngẩng đầu lên liền giật nảy người.

“Sao đi đến mà lại không có tiếng động gì thế?” Cô vừa đưa bữa sáng cho Hà Chi Châu vừa trách.

Hà Chi Châu liền ngồi xuống bên cạnh Thẩm Hi, nhìn gương mặt đang hồng rực lên, hỏi thăm, “Rốt cuộc là thế nào?”

“Chuyện là như thế này...” Mặt Thẩm Hi đỏ lên, sau đó bắt đầu rình bầy, cơ bản cũng chỉ thuật lại nguyên xi lời của Hầu Tử, ví dụ như chuyện này quan hệ đến hiệp hội kế hoạch hóa gia đình của quốc gia..

Hà Chi Châu nghe xong, lần đầu tiên rất muốn chửi chớ mắng mèo.

“Hic hic... Làm thế nào bây giờ?”

“Hic hic, tôi khẳng định là không ra được rồi!”

“Không ra được....”

Thẩm Hi càng nói càng hồng mặt.

Hà Chi Châu vẫn bình tĩnh hơn Thẩm Hi rất nhiều, lúc này vẫn không quên hỏi vặn lại một câu: “Thế nào, đã thử qua rồi sao?”

“Làm sao có thể...” Thẩm Hi đỏ mặt đáp, sau đó hai tay chống lên cằm, giống hệt như bông hoa hướng dương. Đột nhiên, cô quay đầu, hưng phấn nói với anh: “Tôi nghĩ ra ba biện pháp, anh có muốn nghe không?”

Ba biện pháp? Một cái chớp mắt mà đã có ba biện pháp? Hà Chi Châu thấy thật khó tin, nhưng cũng vẫn nguyên ý nghe. Anh liền nói với Thẩm Hi: “Cô nói đi.”

Thẩm Hi ngập ngừng một lát, sau đó mới đưa ba ngón tay thon dài lên, bắt đầu nói: “Biện pháp thứ nhất, lúc kiểm tra tôi sẽ nhường điểm của mình cho Tráng Hán.”

Nhường điểm? Huyệt thái dương của Hà Chi Châu lại bắt đầu giật giật, chờ đợi biện pháp hai.

“Biện pháp hai, tôi sẽ nhường điểm của mình cho Hầu Tử.”

Hà Chi Châu không nghe nổi nữa khoát tay bảo Thẩm Hi dừng lại, anh đã biết phương pháp thứ ba là gì rồi. Nhưng Thẩm Hi vẫn yếu ớt nói ra biện pháp thứ ba của mình: “Biện pháp ba, chỉ có thể nhường... cho Lâm Dục Đường điểm của tôi thôi...”

22. Chương 22

“Ha ha.” Hà Chi Châu nói không ra lời, phần nộ đến cực điểm. Khó trách Thẩm Hi vừa chớp mắt liền nghĩ ngay ra ba biện pháp, sao anh lại không biết, cô sao có thể dẫn lòng được cơ chứ.

Thẩm Hi dè dặt cẩn thận nhìn Hà Chi Châu, thấy anh tức giận thở hổn hển, đầu tựa như muốn bốc khói rồi, đôi mày trên mắt chau lại, khóe môi lại vểnh lên.

“Anh cảm thấy làm vậy không được sao?” Cô liền hỏi anh.

“Ha ha, vậy cô tính giải thích với bọn họ như thế nào? Tại sao —— lại muốn nhường điểm của mình cho họ?” Hà Chi Châu mở miệng hỏi ngược lại Thẩm Hi. Sau đó anh mới phát hiện tính tình của mình lại đột phá thêm một tầng nữa, sao có thể trôi chảy nói đến vấn đề này như thế chứ.

Thẩm Hi nhìn anh đáp: “Còn có thể giải thích tại sao hay sao, chỉ có thể cầu xin bọn họ bắn nhiều thêm một chút thôi.”

Hà Chi Châu muốn phát điên rồi, hai tay nắm chặt lại, thật sợ mình làm ra chuyện gì không kiểm soát được. Anh liền hít sâu một hơi, cắn răng nghiêng lợi nặn ra một chữ: “Bắn?”

Thẩm Hi cho là Hà Chi Châu cảm thấy chữ “bắn” này thật bất nhã, suy nghĩ một lát, mới trưng cầu ý kiến lần nữa: “. Vất sao?”

Hà Chi Châu đen mặt, nghiêng răng “ken két”.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu như chuẩn bị muốn đánh mình, lập tức liền mềm xuống. Từ nhỏ cô vẫn là người luôn nhún nhường người khác, nên liền vỗ vai Hà Chi Châu, cặp mắt nhỏ dài long lanh, khích lệ nói: “Anh Hà, yên tâm đi, chúng ta nhất định sẽ vượt qua cửa ải này, nếu chúng ta đã rơi vào tình thế hiện tại, anh chính là tôi...còn tôi chính là anh, có một số việc không thể cầu nệ được, có đúng không?”

Thật là tốt bụng. đáy mắt Hà Chi Châu liền toát ra ánh sáng lạnh lạnh, mặt không biến sắc hỏi: “Vậy cô có ý tưởng gì?”

Mặt của Thẩm Hi lập tức đỏ lên, như hoa sen trong nước thẹn thùng trong gió lạnh. Một lát sau, bông hoa sen này từ thẹn thùng đã chuyển sang tức giận. Rõ ràng là cô đang nghĩ biện pháp giúp anh, mà anh lại còn chế nhạo cô như vậy, chẳng lẽ anh cho rằng cô rất muốn làm con trai sao?

Tên xấu xa! Thẩm Hi ngẩng đầu lên, nghiêm mặt nói: “Tôi có biện pháp thứ tư rồi.”

Hà Chi Châu nhìn thẳng vào cô, nghiêm túc mở miệng: “Cô có thể không cần nói.”

Thẩm Hi xấu xa toét miệng cười, bày ra tư thế lộn đã chết không sợ bỏng nước sôi: “Rất đơn giản, tôi sẽ đến nói với quản sinh rằng tôi bị bắt lực, như vậy sẽ không bị gây khó dễ nữa, nói không chừng còn có thể lấy được chứng nhận thương tật, lại được giảm một nửa học phí!”

Bắt lực. giảm một nửa học phí. đối với mỗi người đàn ông mà nói vấn đề tế nhị có liên quan đến nhân cách này vẫn luôn cực kỳ để ý, mặc kệ là to hay nhỏ, kể cả vật đó có nhỏ như hạt đậu thì bình thường cũng không được phép khiêu khích. Chứ đừng nói đến người mặt nào cũng giỏi giang như Hà Chi Châu.

Thẩm Hi nhạy cảm, cảm thấy bầu không khí có cái gì đó không đúng, cô còn chưa kịp cúi mặt trốn tránh thì đã bị nụ cười lạnh thấu xương của Hà Chi Châu làm cho run rẩy, anh nhìn thẳng vào cô, hỏi một tràng: “Tôi bắt lực? Cô không phải đã được ném thử rồi sao? Đã quên mỗi sáng sớm phải đè nén nó xuống như thế nào rồi hả?”

“A a a a a a a” Thẩm Hi che mặt đứng cách xa Hà Chi Châu một thước, nghĩ thầm thì ra là ngay cả người như anh ta cũng sẽ giở trò lưu manh .

Khóe môi của Hà Chi Châu khẽ nhếch lên, quả nhiên giữa nam và nữ khi xung đột, vĩnh viễn là người nào có da mặt dày sẽ chiếm thượng phong.

Thẩm Hi xoa xoa gương mặt sắp bốc cháy của mình, sau đó quay đầu nhìn Hà Chi Châu. Hình như anh cũng cảm nhận được cô đang nhìn trộm mình, lập tức xoay đầu lại. Bốn mắt nhìn nhau, ánh nắng sớm mai xuyên qua những tán lá xanh mướt chiếu xuống, dừng ở trên đỉnh đầu của anh, vừa ấm áp lại vừa thanh nhã.

Thật kỳ quái, rõ ràng là cô đang nhìn vào mặt của “Mình”, hình ảnh lọt vào đáy mắt cũng là dáng vẻ của chính “Mình”, nhưng sao trong đầu lại hiện ra hình ảnh của Hà Chi Châu, sâu sắc kín kẽ, phong thái lỗi lạc.

Thẩm Hi cứng rần quay đầu lại, lông mi khẽ chớp, ắt nhìn được chân thực hơn.

Bởi vì cảm giác khác thường này mà Thẩm Hi thấy rất lúng túng, liền nhanh chóng nhảy xuống bậc tam cấp, vẫy tay nói với Hà Chi Châu: “Tôi đi về trước suy nghĩ, anh ăn sáng đi, có vấn đề gì sẽ lại hỏi anh tiếp.”

Hà Chi Châu: “.”

Thẩm Hi nói xong liền chạy đi, tốc độ nhanh mức anh không thể nào ngăn cản được. Như một làn khói vừa đó mà đã chạy ra khỏi sân bóng rổ.

Cô ấy mới vừa nói gì?

. Trở về suy nghĩ? !

Tay của Hà Chi Châu không cẩn thận liền run lên, lấy đồ ăn Thẩm Hi mang đến ình mở ra, liếc mắt nhìn vào, thức ăn toàn là màu trắng khiến cho anh lập tức không có khẩu vị.

Suốt cả một ngày, Hà Chi Châu đều thấy lo âu thấp thỏm. Hết mí mắt trái rồi đến mí mắt phải cứ thi nhau giật giật.

Hôm nay là Chủ nhật, Hạ Duy Diệp và Trần Hàn rủ nhau đi dạo phố rồi. Anh cự tuyệt lời mời cùng đi ngoài của Đậu Đậu, ở lại ký túc xá viết phần mềm. Tuy mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, cứ viết viết lại dừng một chút, trong đầu thỉnh thoảng thoáng qua hình ảnh “Nghiêm túc suy nghĩ của Thẩm Hi”, anh sắp bị mình ép điên rồi.

Cả buổi trưa, Thẩm Hi không hề gọi cho anh một cuộc điện thoại nào. Càng như vậy Hà Chi Châu càng không khỏi suy nghĩ lung tung, rồi suy đoán ra đủ các khả năng, lại càng không ngừng tự làm khổ bản thân.

Chẳng lẽ cô ấy đã suy nghĩ được rồi? Nghĩ thông được sao? Hay là không nghĩ ra nên không dám gọi điện thoại nói cho anh biết?

.

Hà Chi Châu cầm điện thoại di động trong tay, không ngừng gọi rồi lại tắt đi. Cuối cùng anh liền để điện thoại xuống, khẽ xoa trán, thôi, anh gọi điện thoại qua để làm gì, hỏi cô tiến triển ra sao? Hay là muốn chỉ đạo cô!

Nghĩ vậy liền bỏ cuộc!

Trong lúc Hà Chi Châu đang cực kỳ khổ sở vỗ vỗ trán, thì đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, anh rời khỏi chỗ ngồi, đi tới mở cửa, tựa vào khung cửa nhìn người đàn ông trung niên đang ở bên ngoài, cau mày lại.

Mà ông chú đó cũng liền cau mày lại, không nhúc nhích nhìn anh.

Hà Chi Châu thử mở miệng hỏi: “Ngài là.” Lời còn chưa dứt, đầu của anh đã bị ông chú kia lắc lắc: “Thẩm Tiểu Hi, con thử giả vờ tiếp xem, có tin thắng sau cha chỉ cho con một phần ba sinh hoạt phí hay không!”

Hà Chi Châu lập tức sững sờ, ba của Thẩm Hi Đến đây!

Cha Thẩm cố ý nghiêm mặt lại, hy vọng có thể dọa sợ cô con gái không hiểu chuyện này của mình, nhưng đáng tiếc một chút hiệu quả cũng không có. Hôm nay ông tới thành phố S họp, thuận tiện tham gia bữa tiệc của một người bạn. Ông nghĩ tới con gái rượu, sợ đứa nhỏ này bởi vì bị thiếu sinh hoạt phí nên trong lòng sẽ bị tổn thương, cho nên cố ý cầm trái cây và vịt nướng mà cô thích nhất đến đây.

Kết quả là Con gái ông thật sự không nhớ ba nó sao?

Con gái bảo bố không chịu ăn cứng, Thẩm Kiến Quốc ông chỉ có thể chuyển sang mềm, ông đưa tay sờ sờ lên đầu của “Con gái”, vốn định khen tóc của cô vừa dài lại đáng yêu, nhưng phát hiện liền sau đó khiến ông không thể khen nổi.

“Hi Hi. Làm sao tóc của con lại thành ra thế này.” Thẩm Kiến Quốc thật khó có thể tiếp nhận nổi kiểu tóc mới của con gái mình, cảm giác cô trông giống như một minh tinh gì gì ấy. Gọi là gì nhỉ? Cao Hiểu Tùng?

Đúng vậy, chính là Cao Hiểu Tùng!

Hà Chi Châu gượng gạo xoay đầu qua nơi khác, cuối cùng cũng không nhìn được nữa, rống lên một câu: “... Đủ rồi!”

Thẩm Kiến Quốc lập tức thu hồi tay của mình lại, sau đó hưng phấn xách đồ ăn ngon mà mình mang tới đi vào, thuận tiện đi thăm quan một vòng xem như thế nào, lát sau liền hết sức hài lòng nói: “So với lần trước cha đến thì chính tề hơn rất nhiều, có tiến bộ rất đáng khen.”

“Cám ơn cha.” Hà Chi Châu rửa sạch cái ly của Thẩm Hi, đến chỗ ấm đun nước rót cho cha Thẩm một chén nước,

Cha Thẩm ngồi ở trước bàn học, nhận lấy chén nước, vui mừng cười nói: “Tóc ngắn đi, nhưng biết hiếu thuận rồi...”

Hà Chi Châu: “.....”

Cha Thẩm quan sát bốn phía thêm lần nữa, lại tiếp tục biểu dương cách gấp chăn của “con gái”: “Rất tốt, gọn gàng giống cha ngày xưa, trước kia con cố ý lười biếng không gấp đúng không?”

Hà Chi Châu liền cười lấp liếm.

Cha Thẩm đột nhiên lại đứng lên nói: “Đúng rồi, Hi Hi, ba dẫn con đi ăn tối, thuận tiện làm quen thêm với mấy chú, mấy bác ở đây.”

Trong lòng Hà Chi Châu chợt có dự cảm xấu, vội vàng mở miệng cự tuyệt, kết quả còn chưa nói ra, đã bị cha Thẩm túm ra khỏi phòng 636, sau đó liền xuống lầu, lúi đến cửa trường học, rồi lại bị nhét vào một chiếc xe ô tô màu đen.

Điên rồi! Người nhà họ Thắm có người nào bình thường không? Hơn nữa hơi sức của ai sao cũng lớn như vậy... Hà Chi Châu thật hận bản thân mình phải ở trong hình hài con gái thế này!

Một ngày này, Thắm Hi đều ở trong phòng khắc khổ nghiên cứu, chưa nghĩ ra cái gì nên mới không báo tin cho Hà Chi Châu. Đáng tiếc kết quả vẫn thảm hại như vậy.

Nửa giờ sau, cô đang thất vọng nằm ở trên bàn, trong đầu hiện lên hình ảnh khi còn bé ba mẹ dắt cô đi thăm nông trường, nhớ lúc ấy tất cả người bạn nhỏ đều vắt sữa rất lợi hại, sữa tươi trắng tinh chảy thành dòng từ trong người con bò sữa chảy xuống....

Thắm Hi vỗ vỗ đầu của mình, sau đó liền thấy Hà Chi Châu gửi tin nhắn đến cùng với một cuộc gọi nhờ.

- - Thắm Kiến Quốc đến rồi!

Thắm Hi cơ hồ chạy như điên ra khỏi đại học S, sắc trời đã tối, ở cửa trường học xe taxi cũng không nhiều lắm, cô vội vàng chặn vài chiếc xe lại, kết quả là xe nào cũng đều đang chở người, hoặc là không thuận đường.

Chỗ cô muốn đến chính là đường Hoài Giang, nơi đó có những cửa hàng và khách sạn sang trọng nhất của thành phố S. Hà Chi Châu bị cha của cô mang tới chỗ đó tham gia tiệc rượu.

....

Hơn mười phút sau, rốt cuộc cũng thành công chặn được một chiếc xe lại, tài xế xe taxi cũng rất thương tình, lái xe rất nhanh. Khi đến nơi, Thắm Hi cảm kích đưa cho ông năm mươi đồng nói: “Không cần trả lại!”

Chú tài xế liền kéo cô lại nói: “Anh chàng đẹp trai, làm người phải phúc hậu, tổng cộng là năm mươi tám đồng đấy.”

Thắm Hi tức giận, lại rút thêm mười đồng nữa đưa tới: “Không cần trả lại!” Nói xong, liền hỏa tốc chạy về phía khách sạn xa hoa cách đó không xa.

Tiểu Châu Châu, chị tới cứu chú đây.

Kết quả là chưa xuất quân chưa thắng đã chết trận, khiến lệ anh hùng chảy thấm khăn. Thắm Hi bị thống đến nổi ngay cả thang máy cũng không vào được. Khách sạn năm sao có khác, ngay cả thang máy cũng cần có thể mở cửa phòng. Đáng tiếc tiền trên người cô bây giờ, ngay cả thuê phòng theo giờ cũng mở không trả nổi.

Thắm Hi liền hạ quyết tâm, leo cầu thang.

1 tầng, 2 tầng, 3 tầng, 4 tầng, 5 tầng, 7 tầng... Thắm Hi ngồi phịch ở trên cầu thang không thở nổi, cầm điện thoại lên đọc địa chỉ mà Hà Chi Châu gửi tới - - Phòng số 6, tầng thứ 28.

Hu hu, cô không vẫn phải trèo nữa, đôi chân dài đạp trên mặt đất, sau đó tiếp tục trèo lên.

Tầng 20, tầng 21, tầng 23... tầng 28, cuối cùng cũng đã tới. Thắm Hi cơ hồ là ngồi phịch ở trên đất, ngồi xuống nền đá hoa cương mát lạnh, rồi gọi cho Hà Chi Châu, anh vừa mới nghe điện thoại, cô liền không nhịn được nhoe nhoét miệng cười: “Hi, đoán xem bây giờ tôi đang ở đâu?”

Tác giả có lời muốn nói: tại sao lại không viết về tính tiết “bắn ra” đầy kịch tính kia, bởi vì còn muốn chen vào một đoạn nữa khiến tình cảm của hai người họ nhanh chóng phát triển tuy không nhiều lắm ”nhưng sẽ rất lãng mạn

~Tại sao lại muốn lãng mạn như vậy ~ bởi vì phía sau nó chính là nội dung rất vô duyên

~~Thắm Hi: “Tráng Hán, có thể cho tôi xin một ít không?”

Tráng Hán cầm cái lọ chứa tới 10cc tinh túy của mình, giấu ra phía sau: “Không –”

Thắm Hi: “Anh Hầu Tử, có thể cho em xin một ít được không?” Vừa nói vừa đưa đem ống xét nghiệm ra.

Hầu Tử thật khó xử: “Lão đại, cái này không tốt lắm đâu ”

Thẩm Hi: “Đường đường, có thể cho tôi một chút không, hôm nay cơ thể của tôi không được tốt lắm.”

Lâm Dục Đường chật vật xoay người.

Đúng là bệnh thần kinh!

23. Chương 23

“Hi, đoán thử xem bây giờ tôi đang ở đâu?”

——“Ồ Đoán cái đầu nhà cậu!” Một giọng nam trung trung tuổi cực kỳ khó chịu từ điện thoại di động trong túi.

Đây là giọng của ai chứ? Thẩm Hi liền thấy choáng váng, một lát sau, theo bản năng liền mở miệng: “. Cha.”

” Cậu gọi ai là cha vậy, gọi điện thoại cho con gái tôi làm gì? ! Quấy rầy nó sao? Cậu bao nhiêu tuổi, ở khoa nào.”

Thẩm Hi khóc không ra nước mắt, thật may là năng lực phản ứng coi như vẫn còn nhanh, lập tức liền thay đổi cách xưng hô: “Không. bác, chào bác Thẩm.”

“Bác. Xin hỏi cha của cậu năm nay bao nhiêu tuổi?”

Thẩm Kiến Quốc quả nhiên rất để ý đến cái này, nên cô nhất định phải ứng phó thật tốt. Thẩm Hi liền cất giọng trong trẻo: “Năm nay cha của cháu đã hơn bốn mươi rồi.”

Thẩm Kiến Quốc liền trầm mặc, mấy giây sau mới mở miệng: “. Vậy đích xác phải là gọi bác rồi.”

Ha ha, ai già hơn ai chứ ! Thẩm Hi che miệng cười cười, vô cùng vui vẻ.

Bên kia Hà Chi Châu xoa trán, lạnh lùng ngồi trên ghế sofa bằng da ở đại sảnh tầng một nghỉ ngơi , ánh mắt lạnh lạnh quét mắt về chiếc điện thoại trong tay cha Thẩm. Cha Thẩm liếc nhìn về mặt “Không giận tự uy”(*) của “con gái”, tim cũng run lên, rất sợ mình làm thái quá, vội vàng đưa điện thoại di động tới: “Ba cũng chỉ là quan tâm đến con thôi, hình như là bạn trai gọi tới, nghe giọng có vẻ không phải là chàng trai tốt.”

(*): Không giận tự uy: thành ngữ dùng để mô tả một người, mặc dù không tức giận, nhưng vẫn không hề suy giảm tính trang nghiêm

Mặt Hà Chi Châu không biến sắc cầm lấy di động, đi ra chỗ khác nghe điện thoại.

“.” Cha Thẩm nhìn con gái nghe điện thoại còn cố ý tránh xa mình ra, một mảnh thủy tinh trong tim lập tức vỡ vụn.

“Cô ở đâu?” Hà Chi Châu để điện thoại ở bên tai, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi Thẩm Hi.

Thẩm Hi vẫn còn đang đắm chìm trong ánh hào quang khi leo được lên tầng thứ 28 , giọng nói vẫn tràn đầy hứng khởi, lại còn dương dương tự đắc nữa: “Anh đoán thử xem?”

Hà Chi Châu liền hừ lạnh đáp: “Vậy thì tôi cúp đây.”

“Đừng mà ——” Thẩm Hi vội hét lên, nói liền thoảng: “Tôi đang ở trong cầu thang bộ tầng hai mươi tám, tôi đã đến nơi rồi, bây giờ anh từ phòng ăn ra ngoài là có thể nhìn thấy.”

Hà Chi Châu: “. Cô tự trèo lên đó à?”

Thẩm Hi bất đắc dĩ đáp: “Tôi không có thẻ phòng, trèo được lên đến đây mà mệt gần chết.”

“” Hà Chi Châu đột nhiên có chút không đành lòng, không đành lòng nói cho Thẩm Hi biết, bây giờ mình đang ở đại sảnh tầng một rồi.

Thẩm Hi lại thúc giục: “Tóm lại, anh mau ra đây gặp tôi đi.”

“Gặp sao được? Tôi đang ở đại sảnh tầng một rồi.” Hà Chi Châu lạnh nhạt nói tiếp: “Cô —— từ từ đi xuống thôi.”

“Cái gì?” Thẩm Hi hoàn toàn ngây ngẩn cả người, sau đó đặt mông ngồi xuống bậc thang, chân dài khẽ đạp: “Không ——”

Tiếng “Không” trong veo lại xuất phát từ thanh tuyến lạnh lạnh của con trai, lại mang theo chút ngây thơ của thiếu nữ, vang đến tai Hà Chi Châu nghe thật thảm thương, nhưng trong đầu anh lại hiện lên khuôn mặt trắng nõn. Giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều: “Đi xuống so leo lên sẽ mất ít sức hơn.”

Thẩm Hi không ngờ Hà Chi Châu lại tàn nhẫn như vậy, nhưng là theo tính khí của anh, nếu quả thật muốn mặc kệ, anh căn bản sẽ không nói những lời này với cô. Thẩm Hi bắt đầu ăn vạ, suýt chút nữa thì lặn lộn ra đất : “Anh Hà, anh lên đây đón tôi xuống đi, xin anh đấy, chân của tôi đã sắp bị phế rồi. Nó không chỉ là chân của tôi, nó cũng là chân của anh.”

“Cộp ——”

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng động, Thẩm Hi quay đầu lại nhìn: một cô lao công của khách sạn đang trở mắt nhìn cô, cây lau nhà trên tay không cẩn thận rớt xuống, ngay sau đó mặt tái nhợt xoay người chạy đi.

Thẩm Hi nhìn lại bản thân, liền bò bò ở trên bậc thang nói: “Cô à, cô nghe cháu giải thích.”

Cô lao công căn bản không muốn nghe giải thích gì cả, vẫn chạy băng băng về phía bên kia, vừa chạy vừa nói: “Cậu đừng có đuổi theo tôi, đừng đuổi theo.”

Thẩm Hi vươn tay nói tiếp: “Cô à, nghe cháu giải thích được không? !”

Cô lao công bị dọa sợ chạy mất, Thẩm Hi liền lấy đó mà làm gương. Vì không muốn hù dọa người thứ hai, cô liền tìm một góc khuất nhất ngồi xuống, an tĩnh cúi đầu, thuận tiện đếm đếm. Không biết đếm tới bao nhiêu, Hà Chi Châu sẽ đi lên đây.

Đồng thời cô lao công vừa mới chạy trốn muốn quay lại lấy dụng cụ làm vệ sinh, nên cẩn thận đi xuống, phát giác không có gì “kỳ lạ” , không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Cô ấy đang định khom lưng nhấc chổi lau nhà lên thì phía sau lưng lại vang lên: “Cô à, cô quay lại nghe cháu giải thích sao?”

“A ——” cô lao công lại tiếp tục bỏ chạy lần nữa.

Thẩm Hi buồn bực, tiếp tục ngồi đếm số: “1,2,3,4,5,6. 100.” Cô đếm từ 1 đến 100 xong, sau đó sợ phiền toái liền đếm lại từ đầu : “1,2,3.”

Càng đếm tâm trạng càng xuống thấp, cô nghĩ Hà Chi Châu có thể sẽ không tới. Đang muốn đứng lên tự mình đi xuống thì thấy cửa thoát hiểm ở chỗ cầu thang bị đẩy ra , cô ngẩng đầu, liền thấy Hà Chi Châu —— trong trang phục vô cùng lộng lẫy.

Thẩm Hi thấy thật buồn cười. Hà Chi Châu từng bước từng bước đi tới, cao cao tại thượng nhìn cô: “...”

Cô vươn tay nói với anh: “Kéo tôi lên.”

Hà Chi Châu không có ý định để ý đến cô, nhưng nửa giây sau vẫn đưa tay ra, nói: “Sao lại giầy vò thành ra như vậy chứ?”

“Không có thể không thể đi lên sao!” Thẩm Hi cười tươi rói, sau đó liền diễn tả lại, giọng giống như đứa bé muốn khoe khoang: “Cho nên tôi liền trèo lên, trèo thẳng một lèo.”

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi đang khoa tay múa chân, trong nháy mắt, tâm tình trở nên rất phức tạp. Một lát sau, khóe môi khẽ giương lên: “Sao không gọi điện thoại cho tôi sớm hơn?”

Thẩm Hi uất ức đáp: “Không phải tôi sợ anh không ra được, cho nên mới vội vàng tới đây cứu anh. . . .”

Hà Chi Châu kéo Thẩm Hi lên, cô đứng dậy phúi phúi mũi, cúi đầu liếc nhìn giày cao gót mà anh đang đi, tầm mắt lập tức liền bị hấp dẫn: “Thật là đẹp!”

Mặt của Hà Chi Châu lập tức xị xuống.

Thẩm Hi biết nhất định là anh bị buộc phải đi cái này, liền kéo tay của anh lại nói: “Thật xin lỗi, để anh phải uất ức rồi.”

Lúc này mặt của Hà Chi Châu đã hòa hoãn đi không ít, khi Thẩm Hi kéo tay anh thì anh cũng rất tự nhiên cầm lấy, dắt cô đi đến chỗ thang máy, bên ngoài đã có nhân viên đứng sẵn chờ phục vụ.

“Tại sao anh lại chậm như vậy?” Khi vào trong thang máy, Thẩm Hi liền quay sang hỏi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu liền giải thích: “Lúc đi lên có nhiều người.”

Thẩm Hi nghe xong liền thoải mái hơn nhiều, thang máy chậm rãi đi xuống, cô lại hỏi Hà Chi Châu một vài vấn đề: ví dụ như ba của cô đang ở đâu.

Hà Chi Châu nhất nhất đều trả lời, coi như rất có tính nhẫn nại.

“Thật ra thì ba của tôi rất dễ sống chung.”

“Biết rồi.”

Thẩm Hi cười cười, cô cúi đầu, liền nhận ra mình và Hà Chi Châu vẫn cầm tay nhau từ nãy đến giờ, cẩn thận từng li từng tí lấy rút tay ra.

Lòng bàn tay đột nhiên trông trắng, Hà Chi Châu không tự nhiên muốn cho tay vào trong túi áo, kết quả là tìm một lúc vẫn không thấy túi đâu. Liền mắng thầm một câu, sau đó ngẩng lên nhìn biển báo số trên thang máy.

Thang máy đã tới tầng một của khách sạn, Thẩm Hi đi theo Hà Chi Châu đi ra, từ xa liền nhìn thấy cha của mình, trong lòng hơi hoảng hốt. Cô sợ Thẩm Kiến Quốc sẽ đánh mình.

Thẩm Kiến Quốc nhìn con gái mình đi cùng một chàng trai vừa cao vừa gầy đi đến, thật có kích động muốn đánh cho tên tiểu tử thối phía sau một trận. Kết quả thì ngược lại, ông không ngờ tên tiểu tử thối này miệng lại ngọt như vậy.

“Bác chính là bác Thẩm ạ, thật là trẻ hơn tuổi nhiều, chắc cháu chuyển sang gọi thành chú Thẩm. . . .”

Cha Thẩm: “. Cái đó không được hay lắm.”

Thẩm Hi cười hề hề: “Ai bảo bác trẻ như vậy chứ.”

Cha Thẩm liền nghiêm mặt: “Ít nịnh nọt đi, tại sao lại bám theo con gái của ta?”

“Hiểu lầm thôi ạ.” Trong lòng Thẩm Hi thấy hơi khấn trương, sau đó liền chỉ vào Hà Chi Châu lấy lý do: “Là con gái chú bảo cháu tới, lúc ấy ở trong thư viện, cô ấy đã nói nếu như mà cháu muốn theo đuổi cô ấy, thì phải leo từ lầu một lên lầu hai mươi tám. . .”

Hà Chi Châu xoay người, hít sâu một hơi, để cô muốn nói sao thì nói thôi.

Thẩm Kiến Quốc bị câu giải thích này của “Tiểu tử thối” làm cho ghen hờn. Thì ra là con gái của ông cố tình gây sự, nhưng.

Thẩm Hi thấy ba mình vẫn chưa muốn thả người, liền tung một chiêu cuối cùng: “Chú à, cháu nghe Thẩm Hi nói bog ở trên mạng của chú rất nhiều lượt truy cập, có thể cho cháu tên bog của chú được không?”

Thẩm Kiến Quốc do dự, một lát sau mới mở miệng: “. Hùng sư trong gió, cậu cứ tìm tên đó là được.”

Thẩm Hi thuận lợi mang Hà Chi Châu đi ra ngoài. Đời này của cô khó có cơ hội được thể nghiệm cảm giác anh hùng cứu mỹ nhân, mặc dù mệt mỏi nhưng cuối cùng cũng không uổng công vô ích, trong lòng vô cùng kích động không thể nói ra bằng lời.

Xe taxi dừng ở cửa phía tây học viện Sư Phạm, cô hưng phấn nhảy xuống xe, sau đó mở cửa xe ra cho Hà Chi Châu, còn ga lăng đưa tay “Xin mời” nữa.

Hà Chi Châu lườm cô một cái, mới đưa chân ra trèo xuống, kết quả không để ý, bị đâm vào váy tí nữa ngã.

“Shit!” Anh liền lên tiếng rủa thầm.

Tái xế đằng trước cau mày lại, lắc đầu thầm nghĩ: nữ sinh bây giờ tuyệt không dịu dàng, còn đánh đá hơn cả con trai đấy.

Thẩm Hi vội vàng đỡ Hà Chi Châu xuống, nhưng đại thần như anh luôn có tự ái và kiêu ngạo sao có thể để người khác đỡ mình được chứ, liền đẩy tay Thẩm Hi ra, tự mình đi về phía trước.

Hà Chi Châu thẳng lưng bước đi, Thẩm Hi đuổi theo, đi song song với anh. Những cơn gió mát lạnh về đêm vi vu thổi qua, mang đến mùi hương trái cây thoang thoảng.

Cửa phía tây của học viện Sư Phạm là cửa thoáng nhất ở đây, đường quốc lộ bên ngoài nằm giáp ranh với ngoại ô thành phố S, ở đó đều là vườn trái cây san sát nhau, cho nên hiện tại trong không khí mới có mùi này.

Nhưng cửa phía tây lại gần với ký túc xá nữ nhất, cho nên Thẩm Hi mới bảo bác tài dừng ở đường này. Nhưng coi như có gần, thì đi vào trong cũng phải mất đến năm, sáu phút. Thẩm Hi nhìn chân của Hà Chi Châu, mặc dù anh đi rất ổn, nhưng nếu cởi giày ra thì lập tức sẽ thấy thấy mu bàn chân bị sưng đỏ.

“Hà Chi Châu, để tôi công anh.” Thẩm Hi đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt anh rồi quay đầu lại nói.

Hà Chi Châu cũng không thèm để ý đến Thẩm Hi, cứ thế bước đi, Thẩm Hi giống hệt như con ếch, hét nhảy sang bên trái, lại nhảy sang bên phải, anh đi sang đâu cô nhảy tới đó.

Hà Chi Châu gắt lên: “Thẩm Hi!”

Thẩm Hi liền quay đầu, ánh mắt đen láy, nhìn thẳng vào anh nói: “Để cho tôi công anh đi, nếu không lương tâm của tôi sẽ rất cắn rứt.”

Hà Chi Châu vừa tức vừa buồn cười, kết quả nhân lúc anh không để ý đã bị Thẩm Hi cưỡng chế xóc lên trên lưng rồi.

Người nhà họ Thẩm, đều có bệnh cưỡng bách sao? !

Lại nói, đây vẫn là lần đầu tiên Thẩm Hi công người khác, khi còn bé cô đặc biệt muốn có một cô em gái, bởi vì có thể công em mình đi chơi, sau này Thẩm Kiến Quốc liền mang về nhà một con chó con để cho cô công.

Thẩm Hi khom người, đưa lưng ra nhất định phải để cho Hà Chi Châu ngoan ngoãn nghe theo.

Hai tay của Hà Chi Châu đặt lên vai của Thẩm Hi, giữ vững khoảng cách giữa hai người, ngồi như thế này thật không thoải mái chút nào.

Thân hình bây giờ của Thẩm Hi là con trai, nên sức lực cũng dồi dào hơn, ước lượng thử “bản thân” ở trên lưng, rồi nói với Hà Chi Châu: “Không ngờ tôi lại nhẹ như vậy.” Nói xong, để chứng minh mình thật rất nhẹ, liền bước đi thật nhanh, đi mà cứ như chạy vậy.

Hà Chi Châu bị cô rung lắc, cả thể xác và tinh thần đều bị giày vò, liền nói với Thẩm Hi: “Cô đi chậm thôi!”

“Được rồi!” Thẩm Hi sáng khoái đồng ý, đi từ từ chậm rãi, sau đó cứ đi được ba bước, lại lui về phía sau một bước, đi ba bước, lại lui về phía sau một bước. Tựa như khi còn bé nhìn bà nội múa Ương ca. (Loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc, có vùng còn biểu diễn câu chuyện, dùng chiêng trống đệm nhạc, có vùng cũng biểu diễn câu chuyện nhưng giống như hình thức ca vũ kịch)

Hà Chi Châu hít sâu vào rồi mới nói: “Thẩm Hi, cô có vấn đề gì à !”

“Được rồi, ngừng!” Thẩm Hi hô lên, sau đó liền ngừng lại, khôi phục lại như bình thường tiếp tục đi về phía trước. Hà Chi Châu xoa trán, muốn giận nhưng lại không thể nào giận được. Anh không bao giờ nghĩ tới trong cuộc đời của mình còn có một ngày được một cô gái công trên lưng thế này.

Nhưng ở trong mắt những người đi đường, cảnh tượng này lại thật đẹp, anh chàng đẹp trai công bạn gái đi tản bộ trên sân trường, trông thật hài hòa , đầm thắm

Hôm nay tâm tình của Thẩm Hi thật tốt, không biết là do cảnh đêm đẹp, hay là do các vì sao sáng rõ lấp lánh; hay là do rốt cuộc cũng được làm anh hùng một lần. Trong khoảng thời gian này, cô và Hà Chi Châu cùng sát vai bên nhau, giữa cô và anh đã cất giấu một bí mật mà mọi người không hề biết, từ xa lạ dần dần trở nên quen thuộc. Cùng nhau đối mặt với mọi vấn đề, giống như cùng nhau tham gia vào cuộc hành trình thám hiểm, cùng rơi vào cảnh khốn khó rồi lại cũng nhau chung tay giải quyết.

Mà một đường này, có rất nhiều sao làm bạn cùng bọn họ.

“Anh Hà, sau khi trở về, nhớ dùng nước nóng ngâm chân nhé.” Thẩm Hi vừa công vừa dặn dò.

Sắc mặt của Hà Chi Châu vẫn rất trầm tĩnh, chỉ khẽ “Ừ” một tiếng.

Từ cửa tây Học viện Sư phạm đến ký túc xá số 6, cần phải đi vòng qua sân vận động, Thẩm Hi đi vào con đường nhỏ, hai bên là hai hàng cây um tùm, ở bên trong có mấy đôi yêu nhau trốn vào đó ôm hôn nhau.

Ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, gió thổi qua những tán lá làm vang lên những tiếng sào sạt.

Hà Chi Châu được Thẩm Hi công, nên tầm mắt của anh cũng cao hơn, cũng dễ dàng nhìn thấy được những hình ảnh không nên thấy. Trong lòng đột nhiên lại nóng ran lên. Vào giờ phút này, anh và Thẩm Hi chặt chẽ thân mật. Mỗi khi cô đi một bước, anh lại cảm nhận được “Bộ ngực mềm mại” dán vào tấm lưng gầy gò của “Mình”.

Hà Chi Châu liền nhắm mắt lại, nếu như bây giờ anh là một người đàn ông, trong bóng đêm như thế này, anh sẽ không ngần ngại mà phạm lỗi một lần. Một đêm hè trong lùm cây có hương hoa thoang thoảng, kiến tạo một phần ký ức “Tim đập thành thịch” chỉ thuộc về riêng anh và cô mà thôi.

.

Thẩm Hi đột nhiên nổi hứng ngâm nga, khúc ca hoạt bát nhẹ nhàng, hết sức đáng yêu. Hà Chi Châu nghiêm túc nghe một lát, cảm thấy cũng không tệ, chỉ có điều sao giai điệu này lại quen thuộc như vậy chứ? Huyệt thái dương lại giật lên đùng đùng —— đây không phải là đoạn nhạc của tập Trư Bát Giới công vợ trong Tây Du ký sao?

Hà Chi Châu cố gắng điều hoàn hơi thở, đáy lòng đang nóng ran cùng triền miên lập tức tan biến hết.

“Lão Trư ta đây hôm nay vui mừng hơn hử, công tân nương tử, vừa đi vừa hát, vừa hát. phong cảnh trên đường cũng thật là đẹp.”

Thẩm Hi lú lo trở lại phòng 921. Cả người đang đầy mồ hôi, muốn đi tắm ngay cho thoải mái. Hiện tại là con trai thật tốt, lúc tắm cũng thoải mái hơn nhiều!

Cô đẩy cửa phòng tắm ra, liền phát hiện Tráng Hán ở trong đó nhưng lại không thềm đóng cửa. Hơn nữa còn đưa lưng về phía cô nữa, không biết là đang làm chuyện gì mờ ám.

Thẩm Hi tính đi tới nhìn trộm xem sao: “Chu Thần, cậu ở đây làm cái gì đấy?”

“Đừng tới đây!” Tráng Hán liền ngăn Thẩm Hi lại, quay đầu, thần thần bí bí nói: “Lão đại, tôi đang chà rửa động cơ chiến đấu đấy.”

Chà rửa động cơ chiến đấu

Tráng Hán giải thích, để chuẩn bị cho cuộc kiểm tra ngày mai nên cậu ta muốn làm vệ sinh cá nhân cho nó trước!

24. Chương 24

Thẩm Hi phản ứng một lúc lâu, mới hiểu được Tráng Hán đang nói gì, còn tưởng rằng anh ta trốn ở bên trong nâng cấp điện thoại di động cơ đây, thật không ngờ kết quả lại như vậy!

Thẩm Hi then quá hóa giận đá lên cái bồn cầu, gương mặt tuần tú bức người đỏ ửng lên, tức giận nói: “Cài cái sợi len, iphone bốn có thể biến thành iphone năm sao chứ?”

Tráng Hán quay đầu lại, thành thật nói: “Nhưng tôi đã có iphone năm rồi.”

“Vô sỉ!”

Thẩm Hi trở lại bàn học, mở máy vi tính ra lên mạng. Cô còn nhớ là buổi tối còn phải kết bạn với blog hùng sư trong gió nữa, nhưng Hà Chi Châu lại chưa có Weibo. Vì vậy cô liền lập cho anh một cái mới tinh, với ID là “Tại hà chi châu”.

Sau khi đăng kí thành công! Cô liền dùng nick “Tại hà chi châu” để kết bạn với “Hùng sư trong gió”, thuận tiện còn đi dạo một vòng, trên trang cá nhân của ông đã đề rõ châm ngôn: “Yêu vợ, yêu con, ta là hùng sư trong gió, hành tẩu giữa năm tháng như gió hoa xuân trắng thu.”

Hùng sư tiên sinh có một hơn ngàn người hâm mộ, hầu như ông đăng cái gì cũng đều dính cả con gái mình là “Nắng ban mai” vào đó, có lần “Nắng ban mai” thích một nam minh tinh, ngày ngày đều theo dõi động thái của nam minh tinh đó, sau đó trong trang của hùng sư tiên sinh tất cả đều là động thái của nam minh tinh này. Trừ lần đó ra, trang của hùng sư tiên sinh đều chỉ đăng những tin tức về thể thao.

Hùng sư tiên sinh lại còn là chuyên gia ẩm thực, nên nguyên trang Weibo của ông đều là đăng những hình ảnh về ăn ăn uống uống.

Thẩm Hi lướt hết trang của Thẩm Kiến Quốc, trong lòng thấy thật âm áp, cô đang muốn đăng ment thì liền phát hiện “Tại hà chi châu” mới vừa ghi danh đã bị hùng sư bôi đen lại.

“ ”

Nguyên nhân Thẩm Kiến Quốc bôi đen “Tại hà chi châu” rất đơn giản, ông cảm thấy người trẻ tuổi bây giờ thật quá không hiểu chuyện. Tên “Tại hà chi châu” này chắc là tên tiểu tử thôi đang theo đuổi con gái ông đây, cư nhiên dùng biệt hiệu này để gây sự chú ý của ông! Nếu ông đã gặp qua sẽ không có chuyện gì rồi, chưa từng thấy qua sẽ không có chuyện như vậy. Cho nên hùng sư tiên sinh thấy “Tại hà chi châu” làm vậy lập tức giận dữ bôi đen.

Thẩm Hi buồn bực ngồi nhìn cái nick bị bôi đen của mình, mơ hồ nhận ra được nguyên nhân chắc là thấy người hâm mộ quá ít đây mà, cho nên liền dùng nick “Nắng ban mai” của mình bấm vào nút hâm mộ “Tại hà chi châu”, sau đó cô quay đầu nói với Hầu Tử và Tráng Hán: “Tôi có nick weibo rồi, các cậu mau kết bạn đi!”

Hầu Tử là một thành viên tích cực ở mảng này, liền lập tức kết bạn với lão đại, nhưng vẫn thấy hơi bất ngờ: “Lão đại, sao đột nhiên cậu lại chú ý đến Weibo chứ?”

Thẩm Hi không để ý trả lời: “Đáp ứng yêu cầu của nữ sinh toàn trường.”

Được rồi, không hỏi nữa, Hầu Tử yên lặng đi ra ngoài.

Thẩm Hi lại nhắc Tráng Hán kết bạn, Tráng Hán bắt đất dĩ liền phải ấn xuống.

Yeah! Có hai người ái mộ rồi, Thẩm Hi lại đem tầm mắt đặt lên trên người của Lâm Dục Đường, cô cũng biết là anh có tài khoản weibo. Cô tựa vào đầu giường nói với Lâm Dục Đường đang đọc sách: “Lâm Dục Đường, tôi tạo tài khoản weibo rồi, cậu kết bạn lần hâm mộ luôn đi, ID của tôi là tại hà chi châu.”

Hâm mộ cái rắm! Lâm Dục Đường tiếp tục xem sách, anh chưa từng gặp qua người nào có da mặt dày như thế.

Thẩm Hi thấy Lâm Dục Đường không động đậy, nhìn thẳng vào anh nói: “Hâm mộ lẫn nhau đi, tôi sẽ không chiếm tiện nghi của cậu đâu.”

Lâm Dục Đường bị nói đến phát phì liên đáp: “Tôi không có nick weibo.”

“Lừa ai vậy, ID trên weibo của cậu chẳng phải là Đến từ sao nhỏ Đường Đường sao, đừng tưởng tôi không biết.”

Đến từ sao nhỏ Đường Đường. toàn thân Tráng Hán đều nổi hết da gà, tên gì mà lại buồn nôn vậy. liên hỏi Lâm Dục Đường: “Lão Tam, tên này cậu tự đặt sao?”

Lâm Dục Đường liền đứng lên không đáp, nick weibo này là do Thẩm Hi đặt cho anh, vừa mới bắt đầu anh cũng không muốn dùng, nhưng dùng mãi cũng quen, lại thấy thật thuận mắt, nên không muốn người khác mang ra trêu chọc. Rất nhiều việc, anh đã quen bị động rồi.

Thẩm Hi cứ nói mãi, nên Lâm Dục Đường chỉ có thể đăng nhập vào weibo mà hâm mộ “Tại hà chi châu” thôi, kết quả là khi vào mục ái mộ liền nhìn thấy cả “Nắng ban mai” đã ở đó từ bao giờ. Lâm Dục Đường giận đến mức hận không thể quăng cái điện thoại của mình ra ngoài, trong lòng thầm khinh bỉ bản thân mình !

“Tại hà chi châu” rốt cuộc đã có ba người ái mộ rồi ! Thẩm Hi liền suy nghĩ làm thế nào để gia tăng số người ái mộ lên, tự chụp một tấm thật đẹp trai để đăng lên, đang định chụp thì lại phát hiện trong hình còn có thêm một cái chân to đùng của Tráng Hán .

Cái này thật sự quá ảnh hưởng đến khuynh hướng cảm xúc rồi, Thẩm Hi phát phát tay để Tráng Hán tránh ra ảnh chụp, Tráng Hán buồn bực đổi sang chỗ khác ăn dưa hấu.

Chỉ trong một buổi tối, Thẩm Hi dựa vào tấm hình đẹp trai bức người của ai kia mà lập tức đạt được hơn năm trăm người ái mộ, hơn nữa người ái mộ còn đang không ngừng tăng lên .

Đây chẳng phải là rất may sao? Thẩm Hi sợ Hà Chi Châu biết được sẽ đánh mình, nên lại vội vàng thủ tiêu tấm hình. Còn nói rõ với mọi người rằng: đó “Không phải là mình” .

Nhưng ai sẽ tin tưởng chứ, tất cả các thành viên khác trong phòng 921 bao gồm cả Lâm Dục Đường cùng với “Nắng ban mai” của học viện Sư phạm đều đã hâm mộ “Tại hà chi châu”, làm sao là giả được chứ? Chắc là đang nói đùa thôi.

Nhưng kết quả lại là khi mọi người bị “Hà Chi Châu” lừa giống như vậy, một đồng fan nữ tiếp tục điên cuồng nhảy vào ái mộ .

Thẩm Hi chỉ mong sao Hà Chi Châu không biết được chuyện này.

Sáng sớm hôm sau, cả phòng 921 ai cũng dậy sớm, chờ xe riêng đưa bọn họ đưa đến viện y tế làm thí nghiệm chẳng khác gì chuột bạch cả. Trước khi xe riêng đến, Tráng Hán và Hầu Tử cùng vung quyền làm vận động, bọn họ muốn chuẩn bị thật tốt để có thể làm vẻ vang cho trường. Thẩm Hi đang uống sữa, một hộp sữa tươi 1.500 ml đã uống được một nửa, hi vọng đến lúc đó có thể sinh sản nhiều một chút.

Chỉ có Lâm Dục Đường vẫn bình tĩnh như không, ngồi ở trên bàn từ vững chuyên ngành.

Hầu Tử thấy thế liền hỏi: “Lão Tam, cậu muốn đi du học sao?”

Lâm Dục Đường muốn ra nước ngoài? Thẩm Hi nghe thế lập tức sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn về phía Lâm Dục Đường, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất tốt.

Lâm Dục Đường ngẩng đầu lên, trả lời Hầu Tử: “Có thể.”

Tráng Hán cũng đi tới nói: “Cậu mà đi du học, thì Thẩm mỹ nhân nhà cậu làm thế nào?” Tráng Hán vừa nói xong mới chợt phát giác mình thật là đãng trí, Thẩm mỹ nhân bây giờ không phải của nhà lão tam nữa rồi, phải là người nhà lão đại nhà mới đúng.

Khóe môi của Lâm Dục Đường giật nhẹ, cũng không nói thêm gì nữa.

Thẩm Hi vừa uống sữa vừa giơ tay lên, tỏ rõ là mình vẫn còn chưa chết.

Tráng Hán mỉm cười gượng gạo, Hầu Tử lại trực tiếp thở dài, anh cũng chưa từng gặp qua người nào đào góc tường nhà người khác mà lại quang minh chính đại như vậy. Nhưng chuyện này lão Tam cũng có lỗi phần nào, nếu không sao lão đại có thể đào thuận lợi như thế được sao?

“Rốt cuộc lúc nào mới đến phiên chúng ta chứ?” Sau khi thời gian chờ đợi khá dài, Tráng Hán càng không ngừng hỏi Hầu Tử, thúc giục cậu ta gọi điện thoại hỏi thăm xem thế

nào.

Hầu Tử liền cầm máy gọi cho người phụ trách chuyện này, người này tràn đầy ầy náy giải thích, bởi vì đợt “Chuột bạch” đầu tiên tiến triển không thuận lợi, đợt “Chuột bạch” thứ hai cũng không khá hơn là bao, cho nên thời gian lại càng kéo dài, đến phiên bọn họ đoán chừng sẽ phải đến xé chiêu.

Thẩm Hi nghe vậy liền thở phào một cái.

Tráng Hán lại vô cùng bất mãn nói: “Sao lại không thuận lợi chứ? Thật không biết bọn họ có phải là đàn ông hay không!”

“Chu Thần, cậu đừng có mạnh miệng nữa được không, để cho cậu ở ký túc xá bắn ra cùng với việc ở trong phòng thí nghiệm giống nhau sao?” Hầu Tử liền dội ngay cho Tráng Hán một chậu nước lạnh.

Tráng Hán rầm rì bày tỏ mình không phục.

Buổi trưa, Hầu Tử gọi thức ăn ở bên ngoài đến, hỏi Thẩm Hi có muốn ăn gì không? Cô liền nói với Hầu Tử: “Tôi muốn ăn đuôi bò—“

Tráng Hán gật đầu nói chen vào: “Tôi cũng muốn!”

Hầu Tử quảng điện thoại di động sang một bên gầm lên: “Tôi móc đâu ra đuôi bò cho các cậu chứ!!!”

Cuối cùng Thẩm Hi đành phải ăn một phần thịt bò khoai tây với cơm. Sau khi ăn xong, cô lại nhận được tin nhắn của Hà Chi Châu, nội dung lại vô cùng đơn giản, chỉ có một dấu “?”

Thẩm Hi không hiểu gì, cũng trả lời anh: “?”

Rốt cuộc Hà Chi Châu cũng gửi tới một câu đầy đủ: “Lúc nào thì lên đường?”

Thẩm Hi đưa mắt nhìn đám Hầu Tử và Tráng Hán, nên chưa kịp nhắn lại, một lát sau, Hà Chi Châu lại nhắn tới: “Có vấn đề sao?”

Thẩm Hi trầm mặc một lát, sau đó mới chậm rãi nhắn cho Hà Chi Châu, cũng không biết anh có thể hiểu không. Cô viết: “Hiện tại rất giống với lúc tôi thi tốt nghiệp trung học, bình thường kể cả có cố gắng hết sức cũng không thể thi vào trường S học, cho nên chỉ mong lúc vào thi có một ông tiên hiện ra giúp đỡ ình.”

Hà Chi Châu: “...”

Ba giờ rưỡi, Hầu Tử nhận được điện thoại của người liên lạc, rốt cuộc đã có thể lên đường. Tráng Hán liền đút vào trong túi quần một quyển sách bí kíp nho nhỏ, sau đó làm động tác rất khoa trương: “Lên đường tiến đến vũ trụ của đàn ông đích thực!”

Toàn bộ vũ trụ sao, Thẩm Hi chợt dạ cúi đầu, rồi len lén liếc nhìn Lâm Dục Đường, trong tay anh vẫn đang cầm một quyển sách chuyên ngành mượn ở thư viện. Gần đây cô cảm thấy Lâm Dục Đường tự bức bách, gò ép bản thân khiến người ta muốn giận sôi rồi, lúc này nên mang một quyển sách “đen” đi chứ mang sách chuyên nghiệp đi thì có công dụng gì chứ!

Lâm Dục Đường thấy mình bị hiểu lầm, bất đắc dĩ giải thích: “Đợi lát nữa qua thư viện, thuận tiện trả sách.”

Thì ra là như vậy, Thẩm Hi không nhìn anh nữa, cho đến khi Hầu Tử thân thiết phát cho cô một túi khăn ướt. Cầm nó Thẩm Hi giống như đang cầm phải củ khoai lang phồng tay vậy, liền vội vàng bỏ vào trong túi quần. Sau đó cô cúi người xuống, đáng thương nói với đoàn người: “Xong đời rồi, bụng của tôi đau quá.”

Hầu Tử: “...”

Thẩm Hi trừng mắt nhìn: “Nếu không các cậu cứ đi trước, tôi sẽ tự thuê xe đi.”

Trưởng ký túc xá Hầu Tử chỉ có thể đồng ý thôi: “Lão đại, lúc đến đó nhớ gọi cho chúng tôi đây.”

“Nhất định!” Thẩm Hi bảo đảm nói, sau đó đưa mắt nhìn Hầu Tử, Tráng Hán và Lâm Dục Đường đi ra khỏi phòng 921, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất gọi cho Hà Chi Châu: “Anh Hà, kế tiếp phải làm thế nào?”

Hà Chi Châu lạnh nhạt đáp lại: “Tôi nói với cô mình có biện pháp lúc nào chứ?”

Thẩm Hi ước chừng một canh giờ sau mới đi đến viện y tế. Đám Hầu Tử đã hoàn thành nhiệm vụ đến chỗ gần đây đập phá rồi, mà cô mới chậm rãi xuất hiện tại trung tâm xét nghiệm.

“Hà Chi Châu, đúng không?” Một bác y tá trực tiếp cho cô tờ giấy nói: “Ký tên vào đây.”

Thẩm Hi cúi người xuống ký tên.

“Sao trẻ như vậy mới đến?” Bác y tá lại hỏi, sau đó liền bắt đầu dặn dò những điểm cần chú ý. Thẩm Hi nghe rất nghiêm túc, suýt chút nữa còn ghi chép lại nữa, không ngờ cái thế giới này lại tồn tại những kiến thức này, chuyện bình thường nhất cũng phải dạy.

Bác y tá là một người khó tính, nhìn mặt Thẩm Hi u u mê mê, liền cau mày hỏi: “Đã hiểu chưa?”

Thẩm Hi gật đầu sau đó lại lắc đầu, cô nhìn ở bàn y tá, rồi lại nhìn chung quanh một vòng, nhỏ giọng e dè hỏi: “Cái đó... Có thể có trợ giúp không ạ?”

“Cậu...” Bác y tá bốn mươi năm mươi tuổi, cũng bị câu hỏi cần trợ giúp này mà đỏ hết mặt lên, bà xoay người lấy một xấp hình ảnh từ trong ngăn tủ đưa tới, ghét bỏ nói: “Cầm đi, cầm đi đi...”

Thẩm Hi nhìn vào đồng hình ảnh vừa nhận, cái gì đây, cho cô xem hình của con gái thì có tác dụng quái gì chứ! Cô hít vào thật sâu, bất chấp, nói với bác y tá: “... Có hình của con trai không ạ?”

25. Chương 25

“Có hình của đàn ông sao?”

Gương mặt già nua của bác y tá chuyển sang màu gan heo, bà kinh ngạc đến mức không thốt nên lời, qua thật lâu sau, mới chỉ vào Thẩm Hi nói: “Cậu. Biện thái!”

Thẩm Hi biết bác y tá lại hiểu lầm mình rồi, tranh thủ thời gian đứng lên giải thích: “Bác đừng hiểu lầm, cháu có nguyên nhân đặc biệt.”

Còn có nguyên nhân đặc biệt gì chứ, không phải là nguyên nhân kia sao?

Tư tưởng của người già tương đối bảo thủ, khó có thể tiếp nhận những chuyện như vậy, nhưng vì muốn nhanh chóng hoàn thành công việc của mình, bà liền hít sâu một hơi, thỏa mãn yêu cầu đặc biệt Thẩm Hi. Bà lấy từ ngăn kéo ra một xấp hình đàn ông cao to đầy cơ bắp, ghét bỏ ném cho Thẩm Hi: “Còn gì nữa không, không có cái khác nữa đâu.”

“Tùng này là đủ rồi.” Thẩm Hi vội vàng chụp lấy, sau đó ngồi xuống ghế, nghiêm túc chọn lựa hình ảnh. Toàn bộ cơ hồ đều là hình cơ bắp cuộn cuộn, vừa xem mà Thẩm Hi vừa cau lại. Cô thích hình tượng nam sinh tuấn tú sạch sẽ, ví dụ như Lâm Dục Đường, hay Hà Chi Châu cũng được, nhưng tính khí quá lạnh, vừa nhìn sẽ làm cho người ta chán ghét.

Nếu như dựa vào những hình này, còn không bằng cầm một chiếc gương tự soi đâu. Thẩm Hi cầm một xấp hình lật tới lật lui, nhưng vẫn không hài lòng.

Nghĩ đến khả năng có thể phải nhìn vào gương tự xử, mặt của Thẩm Hi liền nóng ran, tiếp theo sau đó lại cúi đầu chọn hình, bác y tá ở bên kia đã không nhìn nổi nữa rồi, đôi mắt cá híp lại thành một đường, lạnh lùng quan sát.

Thẩm Hi cũng cảm thấy rất uất ức, bất đắc dĩ, đành phải chọn một bức ảnh hơi vừa mắt một chút. Đột nhiên, bên cạnh truyền đến giọng nói lạnh lạnh: “Cô ngồi đây chọn cái gì?”

Thẩm Hi quay đầu lại liền thấy Hà Chi Châu đã ngồi bên cạnh mình từ bao giờ rồi.

Anh tới đây lúc nào? !

Thẩm Hi chợt dạ vội vàng thu xấp hình vào, mà Hà Chi Châu vẫn lạnh lùng nhìn cô không chớp. Một lát sau anh mới đứng lên, chỉ vào Thẩm Hi nói với bác y tá: “Xin lỗi, cậu ấy không phải là Hà Chi Châu.”

“Cái gì?” Bác y tá già mở to hai mắt hỏi, đúng lúc này, một người thanh niên rất anh tuấn đeo một cái túi xông tới, chỉ vào mũi của mình nói: “Di Y tá, cháu mới là Hà Chi Châu, thật xin lỗi, cháu tới chậm.”

Bác y tá: “.”

Thẩm Hi: “.” Cô cũng chỉ chỉ vào mũi, muốn đi lên làm rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, thì lại cảm thấy sau lưng đau nhói, bị Hà Chi Châu chân chính sau lưng xuống tay thật nặng. Thẩm Hi chớp chớp mắt, chợt phản ứng kịp, lập tức đi lên trước vỗ vỗ vào vai “Người trẻ tuổi” chạy tới cứu viện nói: “Sớm biết cậu có thể chạy tới, tôi cũng không cần phải tới chứ, được rồi, cậu đã đến vậy thì tôi đi đây, sau này đừng quên mời tôi ăn cơm đây, cứ thế nhé, cứ từ từ mà làm, hẹn gặp lại!”

Thẩm Hi nói xong, nhanh chóng rời khỏi trung tâm kiểm tra. Cô đã thuận lợi thoát khỏi một kiếp, tâm tình vô cùng high, nhưng cái tên kia rốt cuộc là ai nhỉ? Thẩm Hi quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng Hà Chi Châu hỏi: “Anh Hà, anh đã có phương pháp xử lí, tại sao còn bắt tôi đi đến đây chứ?”

Hà Chi Châu liền cười lạnh đáp: “Tôi cũng thật không nghĩ tới, nếu như mà tôi không đến, có phải cô sẽ thật cảm những bức hình kia mà tiến hành hay không?”

Hừ hừ! Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu đáp trả: “Anh cho rằng tôi muốn làm như vậy sao, ai lại thích làm chuyện như vậy chứ!”

Hà Chi Châu cũng không tranh cãi với Thẩm Hi nữa, an tĩnh dưới đứng gốc cây ngô đồng ở ven đường.

Viện y tế này nằm ở một khu vực yên tĩnh cách xa trung tâm thành phố sầm uất dậm, đối diện với cửa chính là hàng cây ngô đồng đã được trồng từ thời dân quốc, một mảng cây cối xanh um trùm trùm đưa xào xạc trong gió. Vào lúc chạng vạng, ngừng tán lá xanh mượt như những bàn tay chặn lại chút ánh chiều tà cuối cùng, tiếng ve gọi hè râm ran cả một góc trời.

Thẩm Hi gạt tán lá ngô đồng đang chắn ngang tầm mắt mình ra, rồi hỏi Hà Chi Châu: “Người bên trong rốt cuộc là ai?”

Hà Chi Châu lưỡi biếng đứng dưới bóng râm của cây ngô đồng đáp: “Em họ của tôi.”

Khó trách dáng dấp có điểm giống nhau! Thẩm Hi lại hỏi: “Anh ta biết rồi sao?”

Hà Chi Châu nhẹ gõ lên đầu cô, lời nói ra khiến cho người ta muốn sắc: “Bằng không thì dựa vào đâu, đàn ông nhà chúng tôi sao có thể tùy tiện tiện tới đây làm chuyện như vậy chứ.”

Hừ! Thế đàn ông của những nhà khác thì có thể tùy tiện tiện làm những chuyện như vậy sao.
Thẩm Hi vừa nghĩ tới đây, đột nhiên đầu gối thấy tê rần, vội vàng dùng lá ngô đồng quạt gió.

Hà Chi Châu tưởng cô đang nóng, rất tự nhiên đi tới đứng vào bên trái cô, chặn lại tia nắng cuối cùng đang hắt lên trên người của ai đó. Kết quả là Thẩm Hi quay đầu nhìn thấy thế, vội vàng kéo anh lại nói: “Anh đứng bên kia đi, không lại bị bắt nắng đây.”

Hà Chi Châu lập tức tức nghẹn.

Đột nhiên, anh chàng mà Hà Chi Châu mang tới cuối cùng cũng đi ra, trên mặt không hề có một tia mệt mỏi nào lại còn cực kỳ hăng hái. Quả nhiên sức lực của người trẻ tuổi thật là tốt. Thẩm Hi nhìn quần áo trên người của cậu ta đều là hàng hiệu cả, nhưng có vẻ hơi cao ngạo.

Chẳng lẽ là Phú Nhị Đại?

Mặc kệ như thế nào, Thẩm Hi vẫn cực kỳ biết ơn cậu ta, vui vẻ chào hỏi: “Hi, cậu làm việc nhanh thật đấy.”

Gương mặt đang hồng hây của cậu ta thoáng chốc trở nên trắng xanh. Cậu ta thật không nghĩ tới mình khổ cực làm việc, đã không được tán dương mà lại còn bị nói —— thật là nhanh? !

Chàng thiếu niên nhìn về phía anh họ, hi vọng anh ấy có thể khiến mình hả giận.

Nhưng Hà Chi Châu lại nhếch môi, nở nụ cười châm biếm: “Xác thực có hơi nhanh .”

A a a a a, cậu thiếu niên thuần khiết sắp điên lên mất rồi! Cậu thở phì phò nhìn anh họ mình, nhưng lại không có biện pháp đối mặt với khuôn mặt hiện giờ của anh họ, cuối cùng rối loạn thần kinh ngẩng lên trời nói: “Ông có nhân tính hay không chứ, lại bắt một học sinh cấp ba làm chuyện như vậy.”

Cậu ta đã không có cách nào đối mặt với thế giới này nữa rồi.

“Oa, cậu là học sinh cấp ba à?” Thẩm Hi ngạc nhiên hỏi.

Thiếu niên gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

“Lớp mười hai đã “bắn” được rồi sao?” Thẩm Hi lại cẩn thận hỏi.

Lớp mười hai làm sao lại không thể “bắn” chứ! Thiếu niên giận đến cắn răng nghiến lợi, không còn nghi ngờ gì nữa, rốt cuộc đã khẳng định chắc chắn: cái người mang dáng dấp của anh họ này thật sự không phải là anh họ của mình.

Thẩm Hi cứ tưởng cậu ta tức giận với Hà Chi Châu, thấy cậu ta không nói lời nào, liền an ủi mấy câu: “Anh họ của cậu không được tử tế cho lắm, nhưng mà. Làm cũng đã làm rồi, xem như đang giải tỏa stress thôi, có đúng không?”

Thiếu niên tức giận quay đầu hỏi: “Anh rốt cuộc là ai?”

Thẩm Hi liền chỉ vào Hà Chi Châu đáp: “Tôi vốn là anh ta, bây giờ là anh họ của cậu, mau gọi anh cho tôi nghe thử một chút.”

A a a a a! Thiếu niên quay đưa mắt nhìn hai người ở trước mặt, lần nữa lại thấy bắn loạn rồi, liền nói với Hà Chi Châu: “Vậy hai người định làm thế nào, cũng không thể để như vậy mãi được?”

Hà Chi Châu vỗ vào vai của em họ trả lời: “Chuyện này em đừng quan tâm làm gì, có quan tâm cũng vô dụng, trở về chuẩn bị cho kỳ thi đi.”

Vắt chanh xong liền bỏ vỏ, thiếu niên tỏ ra vô cùng khó chịu, thậm chí ngay cả tên cũng không được giới thiệu nữa, vội vàng nói với Thẩm Hi: “Tôi tên là Chung Dục.”

“Cái gì Ngọc, Bích Ngọc sao?” Thẩm Hi liền hỏi lại.

: Dục, có nghĩa là dưỡng dục, nuôi nấng. Cũng được đọc là [yù] giống với từ : Ngọc. Ở đây Thẩm Hi đã nghe nhầm thành Ngọc này.

Chung Dục vẫn rất thích cái tên này của mình, nên không thể nào tiếp nhận được việc Thẩm Hi bôi đen nó, đang muốn mở miệng nói cho Thẩm Hi rằng “Chung Dục” có nghĩa là “Đất thiêng sinh ra hiền tài” thì cô đã giành trước: “A, tôi biết rồi, là Dục trong Dục Đình đúng không?” (: [yù tǐng]: thuốc tránh thai)

“Dục Đình cái đầu cô ấy!” Chung Dục gào xong, yên lặng xoay người vẫy một chiếc xe taxi, hiện tại cậu ta chỉ muốn về nhà bảo ông ngoại đổi lại tên ỉn.

Thẩm Hi nhìn theo bóng lưng buồn bực của Chung Dục rời đi, còn vẫy tay nói: “Cố gắng lên, Chung Dục.” Nói xong, liền toét miệng ra cười, cô cảm thấy chơi với cậu ấy rất vui.

Hà Chi Châu liếc nhìn Thẩm Hi nói: “Đi thôi.”

Thẩm Hi vui vẻ đồng ý, phía trước có trạm ga điện ngầm, nên cô liền nói với Hà Chi Châu: “Chúng ta bắt xe điện ngầm trở về nhé.”

Hà Chi Châu cũng không có ý kiến gì.

Đi hết con đường ngô đồng là đến khu trung tâm náo nhiệt, ở ngã tư đường có xe tới, Hà Chi Châu đi ở bên trái Thẩm Hi, nếu có người xông thẳng đến, liền kéo cô đến bên cạnh mình, động tác rất nhỏ nên Thẩm Hi cũng không nhận thấy có gì kỳ lạ cả.

Nhưng Hà Chi Châu lại nghĩ: nếu cô và anh quen nhau, những việc mà một người bạn trai có thể làm, anh cũng sẽ không ngần ngại.

“Muốn uống nước không?” Trước mặt cũng có không ít thanh niên đứng xếp hàng, mua đồ uống cho bạn gái. Hà Chi Châu liếc thấy trán của Thẩm Hi mồ hôi lấm tấm, liền dừng lại hỏi cô như vậy.

Thẩm Hi liền cầm tờ rơi trong tay cô bạn vừa phát ình, quan sát thấy cách đó không xa có một quán đồ nướng vừa mới khai trương. Cô không muốn uống nước, mà muốn uống bia lạnh, ăn đồ nướng.

Thẩm Hi đưa tờ rơi của quán đồ nướng đưa cho Hà Chi Châu: “Anh xem này, chỉ mất có 66 đồng một người, toàn bộ tự phục vụ, hơn nữa còn có cả bia lạnh nữa.”

Hà Chi Châu ghét nhất chính là loại thức ăn nướng đen xì này, nghe thấy thế cũng không thoải mái, chỉ là anh lại nhìn thấy ánh mắt của cô đang sáng lên, miệng mặc dù không đồng ý, nhưng người đã bước về phía quán đồ nướng.

Quá tuyệt!

Thẩm Hi cực kỳ sung sướng, vui vẻ đi tới bế bổng Hà Chi Châu lên, xoay một vòng . Bất ngờ không kịp đề phòng nên máu của ai đó vọt thẳng lên não, thật hận không thể bóp chết cô.

Quán đồ nướng hôm nay mới khai trương nên rất đông, bên trong đã không còn chỗ ngồi nào tốt cả, chỉ còn lại hai chỗ ngồi ở hành lang thôi. Thẩm Hi bước một bước dài tiến lên, sau đó thân thiết kéo ghế ra cho Hà Chi Châu .

Hà Chi Châu miễn cưỡng ngồi xuống, một lát sau đóng vai nam chính, hỏi Thẩm Hi: “Cô muốn ăn cái gì, để tôi đi lấy.”

Thẩm Hi nào cần Hà Chi Châu đi lấy ình chứ, quay người chạy tới khu vực để đồ ăn, năm phút sau, một mình be hai đĩa đồ nướng to vật vờ trở lại.

Thẩm Hi là một cao thủ trong lĩnh vực này, cô đem nguyên liệu đặt lên vỉ nướng rồi quay sang nói với Hà Chi Châu: “Đây là kiểu nướng hình thoi mà tôi phát minh ra, cực kỳ ngon đấy.”

A, Hà Chi Châu cũng tham gia giúp cô một tay.

Thẩm Hi cúi đầu tác nghiệp: Có da, có thịt, tẩm thêm gia vị, dầu hào, đường, tương hải sản, ngũ vị hương, tỏi giã nhỏ, rượu. bản thân đã xong, lại căn cứ vào khẩu vị thanh đạm của Hà Chi Châu mà điều chế một phần khác.

Bên cạnh có một người tham ăn, dần dần Hà Chi Châu cũng chậm chậm tan ra hòa nhập vào trong không khí đầy khói dầu này.

Thẩm Hi cầm một ít tim gà, cô lấy que xiên chúng thành một hàng, thức ăn ngon ở trước mặt, tâm tình lại không phải lo lắng nữa, lơ đãng ngâm nga một bài hát thiếu nhi tiểu Hồ mà hồi bé vẫn hay hát. Cô vừa xiên, vừa khê ngâm: “Ào ào ào ào. Ào ào ào ào vù vù vù. tao đem trái tim của mày xâu thành một chuỗi.”

Từng chuỗi, rồi đem nướng.

Hà Chi Châu thả que nướng trong tay xuống, nhất thời mất đi khẩu vị, khi thấy trong tay Thẩm Hi là một chuỗi tim gà, liền bắt đầu thấy buồn nôn.

“Đợi lát nữa sẽ nướng cái này cho anh.” Thẩm Hi nói.

“Không cần đâu, cô nướng ình đi.” Hà Chi Châu uống một hớp nước trái cây, đang muốn đứng lên đi vệ sinh, thì sau lưng truyền đến tiếng gọi thân thiết: “Thẩm mỹ nhân!”

Thẩm Hi và Hà Chi Châu rồi rít xoay người.

Chỉ thấy Hầu Tử, Tráng Hán và Lâm Dục Đường đang đứng cách bọn họ năm thước, Hầu Tử cười cười nói kháy: “Lão đại, cậu cũng ở đây à?”

Thẩm Hi có chút không vui đáp: “Ở đây thì có gì lạ, tôi không ở đây mới là lạ đấy?”

Được rồi, Hầu Tử lại nhìn sang Lâm Dục Đường, xong lại đẩy Tráng Hán ra làm bia đỡ đạn, hy vọng có thể ngăn chặn chiến tranh bùng nổ. Kết quả là Lâm Dục Đường căn bản không cần Tráng Hán ngăn cản, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái, trực tiếp xoay người rời khỏi đó.

“Này, lão Tam.” Tráng Hán quay đầu lại thấy Lâm Dục Đường bỏ đi, lão đại và lão Tam đều là bạn cùng phòng của anh, đúng là làm khó nhau mà. Anh vốn nghiêng về lão Tam, ghét nhất loại con trai đi đào góc tường nhà người khác, nhưng có lúc nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của lão đại, anh lại không nhẫn tâm trách cứ được.

Quả nhiên mềm dẻo cũng có cái hay của nó! Ngay cả việc đào tường cũng sẽ trở nên có duyên hơn, chẳng lẽ đây là một trong những sách lược của lão đại?

Hầu Tử cũng rất đồng cảm với những suy nghĩ kia của Tráng Hán, ý tưởng lớn gặp nhau, cuối cùng liền than thở: “Lão đại, chúng tôi ăn xong rồi nên về trước đây, cậu và Thẩm mỹ nhân chú ý an toàn, lão Tam bên kia đã có chúng tôi rồi, hai người cứ vui vẻ mà ăn!” Khi hai người bạn cùng phòng của mình rơi vào thế chân vạc này, Hầu Tử cũng cảm thấy cực kỳ khó xử.

Thẩm Hi cũng không giữ lại, liền phát tay nói: “Các cậu cũng nhớ chú ý an toàn.”

Tiếp đó, mặc dù Thẩm Hi vẫn ăn rất vui vẻ, nhưng tâm tình của cô vẫn bị Lâm Dục Đường ảnh hưởng, uống hai cốc bia lớn, gương mặt cũng hồng lên, quay sang nói với Hà Chi

Châu: “Thật ra thì tôi vẫn còn có một tật xấu, anh có biết là gì không?”

Hà Chi Châu tỉnh táo nhìn Thẩm Hi đáp: “Tật xấu quá nhiều, không đoán được.”

Thẩm Hi hít sâu một hơi, ừ ừ gật xuống bàn, giống như con cún bị mắc mưa vậy.

Hà Chi Châu cầm que xiên chọc chọc vào tay Thẩm Hi, nhàn nhạt hỏi: “Tật xấu gì?”

Thẩm Hi hơi ngẩng đầu lên, nhưng vẫn không nói lời nào. Hà Chi Châu thường thấy Thẩm Hi luôn hoạt bát nói nhiều, cô như vậy làm anh thấy không được tự nhiên. Rồi anh cầm lấy một que tôm nướng mà Thẩm Hi thích nhất, bắt đầu trầm mặc ngồi nướng.

Một lát sau, ngửi thấy mùi thơm, Thẩm Hi rớt cuộc cũng mở miệng nói chuyện: “Anh Hà, có phải con trai luôn thích những cô gái trí thức hay không?”

Hà Chi Châu lật qua lật lại vỉ tôm nướng rồi đáp: “Không, còn nhìn mặt nữa.”

Thẩm Hi coi như đã lấy được thỏa mãn, hài lòng nói: “Cám ơn anh, anh Hà.”

“...”Hà Chi Châu chưa từng gặp qua cô gái nào lại tự luyến như vậy, anh mang tôm đã nướng chín cho vào bát của Thẩm Hi: “Ăn nhanh đi, ăn xong tôi đưa cô về trường.”

Lúc Thẩm Hi ăn xong, Hà Chi Châu thuận tay đưa cho cô một tờ khăn ướt, trông cô chẳng khác gì đại gia vừa ngồi lau miệng vừa nhìn Hà Chi Châu đi thanh toán... Một màn này, toàn bộ đều rơi vào mắt của chàng trai đang xách túi cho bạn gái cách đó không xa, anh ta không khỏi chua cay thở dài nghĩ thầm: “Bạn gái như thế mới chính là bạn gái chứ!”

Buổi tối, Thẩm Hi trở về phòng 921, lại không thấy Lâm Dục Đường đâu.

Thấy Hầu Tử đang ngồi đánh dấu trên lịch, Thẩm Hi liền hỏi: “Lâm Dục Đường đi đâu rồi?”

“Cậu ấy có một người bạn đến chơi, nên đến quán bar ăn mừng rồi.”

Thẩm Hi bê chậu quần áo bẩn đến phòng giặt quần áo, vòi nước chảy ra ào ào, bắn tung tóe ướt cả áo sơ mi của cô. Đối với chuyện này, nói trong lòng cô không có khổ sở gì thì chỉ là giả mà thôi.

Trước kia Lâm Dục Đường chưa bao giờ thích náo nhiệt, anh rất ghét những buổi xã giao không có ý nghĩa này.

Chỉ là mọi người rồi sẽ thay đổi, có thể tốt hoặc xấu hơn, ngày càng thành thực hoặc sáng suốt.

Thẩm Hi nhớ lại một người chị họ của mình cũng ra nước ngoài sinh sống, chỉ bởi vì thất tình. Nguyên nhân là mấy năm trước, chị ấy đã chia tay với người bạn trai mười năm của mình. Hai người là mối tình đầu của nhau, lên trung học đã bắt đầu yêu, gặp nhau quá sớm, yêu cũng quá sớm. Lúc nói yêu thương thì những người khác vẫn còn đang ngu ngơ chưa biết yêu là gì, sau mười năm chia chia hợp hợp, tâm cũng mệt mỏi, cuối cùng bèn dứt khoát chia tay.

Tết vừa rồi, chị họ trở về nước, Ex boyfriend cũng đã có bạn gái mới. Chị ấy liền ôm lấy cô khóc ròng, nói rằng không cam tâm, thật không cam lòng.

“Bản thân chị lúc không hiểu chuyện nhất, không hiểu rõ tình yêu là gì đã yêu anh ấy, yêu một lần kéo dài tận mười năm. Chị ở cạnh anh ấy mười năm, từ ngây ngô trở nên thành thực, ưu tú. Mười năm chia chia hợp hợp, anh ấy rốt cuộc cũng hiểu được việc chăm sóc một cô gái là như thế nào, hiểu được thế nào là lãng mạn mà chăm lo cho nhau. Vậy mà rốt cuộc sau khi trở thành cây đại thụ, lại bị một người cô gái khác tới ngồi mát ăn bát vàng rồi.”

Hi Hi, chị không hy vọng em sẽ giống chị đâu.”

.....

Thẩm Hi chà tất bật trên bàn giặt, tâm tình vô cùng khổ sở.

Giữa trưa ngày hôm sau, Lâm Dục Đường mới trở về, vừa về liền ngồi phịch lên trên giường.

Thẩm Hi cũng vừa ăm cơm trưa đi lên, trong phòng chỉ có cô và Lâm Dục Đường. Cô nhìn thấy anh nằm ở trên giường, liền đi tới sờ sờ trên trán của anh, thử xem xem có sốt hay không.

Lâm Dục Đường vẫn không biết gì, ngủ say như chết.

Bên ngoài mây đem giăng đầy trời, sấm chớp nổ đùng đùng báo hiệu chuẩn bị mưa, cô vội vã đến sân phơi thu quần áo. Mới thu được một nửa thì nghe thấy bên ngoài truyền đến hai tiếng gõ cửa.

Cô vốn muốn đi vào mở cửa, nhưng nghĩ rằng cửa không đóng, chỉ ngẩng đầu lên xem ai đi vào thôi.

Sau đó cô liền thấy Lăng Triều Tịch.

Ban công chỉ cách với ký túc xá một cánh cửa cùng với một cái rèm mỏng, Lăng Triều Tịch không thấy được bên ngoài, nhưng cô lại nhìn thấy bên trong rõ mồn một. Mà lúc này, Lâm Dục Đường cũng đã tỉnh, hình như đang vô cùng kinh ngạc khi thấy Lăng Triều Tịch xuất hiện ở đây.

Lăng Triều Tịch cũng đứng trước giường của Lâm Dục Đường, nở nụ cười nhàn nhạt, có chút tự giễu cũng có chút nghiêm túc, nói: “Ngày hôm qua Đại Đình gọi điện thoại nói cậu không vui, không hiểu sao mình lại kích động chạy đi mua vé xe lửa tới đây, toàn bộ hành trình đều không hề được ngồi một lần. Lâm Dục Đường, mình biết nhất định cậu sẽ cảm thấy rất đột ngột, nhưng mình vẫn muốn ghé thăm cậu, xem cậu có vấn đề gì hay không...”

26. Chương 26

Editor: BAT

Bên ngoài sắc trời càng ngày càng tối, từng mảng từng mảng mây đen bao trùm cả phía chân trời, ùn ùn kéo theo cả những cơn gió lạnh. Cuồng phong cuốn lấy lá cây nhún lonz trong sân trường lên cao, còn những bông hoa nhàn màu trắng lại rụng đầy xuống đất.

Một lát sau, nước mưa rầm rầm đổ xuống nhanh như vừa kéo rèm vậy, chúng liền kết với nhau thành một cái lưới khổng lồ, vây Thẩm Hi ở bên ngoài ban công tách biệt hẳn với bên trong. Trong tay cô đang cầm toàn bộ quần áo của cả phòng, bên trên cùng i chính là áo sơ mi trắng của Lâm Dục Đường. Người này cho

dù là giặt quần áo hay rửa bát, đều nghiêm túc giống như làm thí nghiệm vậy, áo sơ mi trong tay cô cũng thể được giặt rất sạch sẽ lại không lưu lại tí mùi xà phòng nào.

Thẩm Hi lại nhớ đến có một lần khi Lâm Dục Đường học lớp mười một, toàn trường tổ chức đi xem phim, cô vừa từ lớp múa của cô Khương về, liền theo anh và các bạn học cùng lớp đi đến đó.

Lúc đó cô mặc đồng phục cấp hai nên khi hòa lẫn trong đám học sinh cấp ba lập tức trở nên nổi bật hẳn. Có người đến hỏi Lâm Dục Đường cô là ai, anh lại ỷ vào chiều cao của mình mà ẩn đầu cô xuống nói: “Nhóc nhà tôi.”

Nhóc nhà tôi, nghe thật êm tai. Nhưng rốt cuộc tất cả mọi người lại đều cho rằng cô là em gái của Lâm Dục Đường. Lúc ấy cô vẫn không hiểu, mình và Lâm Dục Đường xứng đôi như vậy, sao bọn họ lại không nhìn ra chứ! ?

Sau này cô mới biết, tại sao lại như vậy, đó là bởi vì ở trong mắt bọn họ, còn có người xứng đôi với anh hơn, đó chính là Lăng Triều Tịch.

Lâm Dục Đường là lớp trưởng, Lăng Triều Tịch lại là lớp phó kỷ luật, bọn họ mới chính là cặp đôi mà mọi người công nhận, ông trời tác hợp.

Sau khi xem phim xong đã là gần tối, Lăng Triều Tịch ở rạp chiếu bóng mua ba cây kem mang tới, mà cô ấy và Lâm Dục Đường chọn cùng một vị. Cô ăn được một nửa, liền mè nheo muốn ăn cái của anh, nhưng anh cũng không hề do dự đưa cho cô.

Lăng Triều Tịch cười nói: “Lâm Dục Đường, cậu với em gái thân thiết nhỉ.”

Lúc ấy Lâm Dục Đường chỉ cười cười rồi đáp lại: “Không có biện pháp, dưỡng thành thói quen xấu rồi.”

Mà cô khi nghe anh trả lời mập mờ như vậy trong lòng cực kỳ không vui, ăn được một nửa cây kem của Lâm Dục Đường rồi chậm rãi nói với Lăng Triều Tịch: “Tôi là chính xác là bạn gái của Đường Đường.”

Sau đó, Lăng Triều Tịch không thể nào tiếp tục nhiệt tình nổi nữa rồi.

Về sau, Lăng Triều Tịch lại cười hỏi cô: “Hi Hi, có phải cô hiểu lầm gì hay không, tôi và Lâm Dục Đường chỉ là bạn bè thôi.”

Chỉ là bạn bè thôi sao?

Thời gian rất lâu sau, cô vẫn rất tin tưởng vào lời nói của Lăng Triều Tịch, thậm chí còn nghĩ bản thân mình nhỏ mọn, không thể thoát khỏi mỗi khi nhìn thấy quan hệ “Bạn tốt” quang minh chính đại của Lâm Dục Đường và Lăng Triều Tịch.

Cho đến năm ngoài vào sinh nhật của Lâm Dục Đường, đó là một buổi tối mùa đông tuyết bay đầy trời, sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, Lâm Dục Đường liền nhận được một cuộc điện thoại, anh nói với cô: “Anh đi ra ngoài một lát, có người bạn cùng lớp cấp ba tới đây tặng quà sinh nhật.”

Lâm Dục Đường đi ra ngoài, thật lâu sau cũng không thấy trở lại, cô liền xuống lầu tìm anh, lập tức nhìn thấy anh và Lăng Triều Tịch đứng cạnh nhau, trên người của Lăng Triều Tịch còn khoác áo khoác của anh nữa.

Tuyết vẫn không ngừng rơi, hai bọn họ đứng dưới ngọn đèn theo kiểu Châu Âu trông thật hài hòa. Đột nhiên, Lăng Triều Tịch ngồi xổm xuống nắm một nắm tuyết ném lên người Lâm Dục Đường, mà anh thì lại dịu dàng đứng đó gạt đi những bông tuyết bắn trên người, rồi cô ta ngẩng đầu nói: “Sinh nhật vui vẻ, lớp trưởng đại nhân.”

Nhà của Lăng Triều Tịch ở huyện, cô ấy cố ý bắt hai chuyến xe để tới đây, hứng chịu bão tuyết ban đêm, chỉ vì đưa một cái khăn quàng cổ tự tay mình đan cho Lâm Dục Đường. Trái tim đều làm bằng máu thịt, tuy Lâm Dục Đường chưa bao giờ thích khăn quàng cổ, nhưng khi Lăng Triều Tịch đưa cho anh cái khăn kia, anh vẫn vui vẻ nhận lấy.

Nếu như một người vẫn đứng ở một vị trí nào đó dịu dàng chăm chú dõi theo bạn...khi bạn lạnh sẽ mang tới ấm áp, lúc nóng sẽ đưa cho bạn cây quạt, khổ sở lại tìm mọi cách an ủi, khi bạn thất vọng buồn bực không vui thì lại biến thành nguồn sáng dẫn đường. Một người yêu bạn như vậy, bạn không cần sao?

Cho dù là một tảng đá đi chăng nữa, cũng có khả năng bị nóng lên, không phải sao?

Lăng Triều Tịch vừa nói xong, cả ký túc xá liền ngập trong bầu không khí yên tĩnh đến kỳ lạ.

Lâm Dục Đường từ trên giường ngồi dậy, lời nói vừa rồi của Lăng Triều Tịch khiến cho đại não đầy những dấu chấm hỏi. Đầu có đau, sau đó trên trán liền rơi xuống một cái khăn bông vẫn còn ướt.

Khăn bông ướt gấp thành hình chữ nhật, lại dính vào trán của anh.

Mẹ nó, ai làm chứ?

Lâm Dục Đường liếc nhìn cái khăn lông kia, màu vàng nhạt này không phải của Hà Chi Châu sao. Cho nên cái khăn này là do Hà Chi Châu đắp lên cho anh hay sao?

Lâm Dục Đường lập tức liền phân tâm, trong lòng dâng lên cảm giác khó hiểu, trầm ngâm tự hỏi. Anh nhìn Lăng Triều Tịch, cảm thấy mình phải suy nghĩ một chút để trả lời về những gì mà cô vừa nói, nhưng sao đại não lại không thể khống chế được mà nghĩ tới chiếc khăn của Hà Chi Châu

Lăng Triều Tịch thấy Lâm Dục Đường không nói lời nào, mặt mày tươi rói nói: “Quả nhiên là bệnh không nhẹ, cả người cũng đỡ dần ra. Lớp trưởng, nếu như đầu óc còn chưa bị hỏng, có thể rút ỉn ly nước không?”

“Được.” Lâm Dục Đường xỏ vào đôi dép màu xanh dương tính tìm một cái ly, nhưng lại phát hiện ra chẳng có cái nào. Anh cúi đầu nhìn đồng hồ trên cổ tay, rồi xoay người nói với Lăng Triều Tịch: “Cậu ăn chưa?”

Lăng Triều Tịch liền lắc đầu không đáp.

Lâm Dục Đường lại nói: “Ra ngoài ăn thôi, bên ngoài cũng có nhiều đồ uống hơn.”

Lăng Triều Tịch thông minh mở to hai mắt, trực tiếp nói thẳng: “Lâm Dục Đường, mình không ngại dùng cốc của cậu đâu.”

Lâm Dục Đường đứng bên cạnh máy đun nước, nhất thời không đáp lại. Một lát sau anh nói: “Đợi một lát, để tôi đi tắm nữa.”

Thẩm Hi tựa vào cửa ở ban công, từng giọt nước mưa nặng nề rơi xuống đất, bên tai cô tất cả đều là tiếng mưa, ào ào rầm rầm cực kỳ huyền ảo. Ban công ngập trong nước, đã rất lâu rồi không mưa, đột nhiên lại mưa như trút nước, giống như muốn đem toàn bộ thế giới này rửa cho thật sạch vậy.

Đồng thời, ở bên trong, Lăng Triều Tịch tiến hai bước lại gần Lâm Dục Đường, ngẩng đầu hỏi: “Tâm tình của cậu không tốt là bởi vì Thẩm Hi sao?”

Lâm Dục Đường cầm cái ly, cúi đầu đáp: “Đây là chuyện của tôi.”

“Nhưng đó cũng là chuyện của mình.” Lăng Triều Tịch liền nói.

Lâm Dục Đường rũ mắt xuống không nói gì.

Lăng Triều Tịch lại cười tự giễu , sau đó nhìn chăm chú vào Lâm Dục Đường, vô cùng nghiêm túc nói: “Bởi vì mình không muốn người con trai mà mình thích bị một người con gái khác giấu ở dưới chân chà đạp.”

Chà đạp.

Lâm Dục Đường nhìn sang Lăng Triều Tịch, trong mắt không chỉ có kinh ngạc. Anh liền gọi cả họ tên của Lăng Triều Tịch ra. Vừa giống như muốn ngăn cô ta nói tiếp, nhưng lại vừa như đang khích lệ cô ta tiếp tục vậy.

Lăng Triều Tịch lại nói tiếp : “Lại nói, hai chúng ta cũng rất hợp nhau, lúc đi học tất cả mọi người đều nói chúng ta là một đôi, nếu chúng ta không ở chung một chỗ, thì mình nghĩ chỉ là do thiếu một chút duyên phận mà thôi. Sau đó mình lại cảm thấy chỉ được làm bạn bè thôi cũng đã tốt vô cùng rồi, không yêu nhau cả đời , nhưng lại có thể làm bạn bè cả đời.”

“Đến tuần trước mình cũng vẫn cho là như vậy Nhưng kết quả là khi mình đã bằng lòng với thực tại, thì lại nghe được cậu bởi vì tâm tình không tốt mà đi uống rượu, trong lòng mình cảm thấy buồn cực kỳ, ngay sau đó liền mua vé xe lửa tới đây.”

“Lâm Dục Đường, mình thích cậu nhiều hơn mình vẫn tưởng...cậu nói đi, mình phải làm sao bây giờ mới tốt đây?”

Làm sao bây giờ mới tốt?

Làm sao bây giờ mới tốt?

Làm sao bây giờ mới tốt?

Thật là quá cảm động! Thắm Hi ngược mắt nhìn mây đen vẫn đang cuộn cuộn phía chân trời, rất muốn thay mặt Lâm Dục Đường nói đồng ý. Đột nhiên, cô lại ngộ ra nguyên nhân tại sao mình lại ghét Lăng Triều Tịch nhiều năm như thế.

Rõ ràng là trong lòng thích muốn chết, nhưng lại cứng rắn nói chỉ đơn thuần làm bạn bè; Rõ ràng luôn mang theo mục đích, mà bản thân lại giả vờ vân đạm phong khinh không quan tâm; rõ ràng là tính toán sử dụng một trong 36 kế, nhưng lại vẫn mở miệng thốt nên ——“Mình phải làm như thế nào?”

Thắm Hi nghe vậy đã thấy buồn nôn. Cô liền nghĩ, coi như cô và Lâm Dục Đường không ở cùng một chỗ đi chẳng nữa thì cô cũng không thể để cho Lăng Triều Tịch được như ý; Coi như Lâm Dục Đường u mê không rõ ràng, cũng không thể đứng cạnh Lăng Triều Tịch được .

Thắm Hi hít thật sâu, đẩy cửa ban công, tức giận đi vào, nhất thời làm ưa to gió lớn lập tức theo vào bên trong, rèm cửa sổ màu vàng nhạt cũng bị thổi bay.

Thắm Hi khí thế như rồng, mặt lạnh lùng đi vào bên trong. Cô cười lạnh nói: “Bạn Lăng à, có phải bạn đang muốn nói, hiện tại mình đang mắc bệnh thật nghiêm trọng, nên phải có phương thuốc Lâm Dục Đường chữa trị!”

Cái khí gì thế này! Lâm Dục Đường quay đầu lại, thấy hơi bối rối. Người này thế nào lại đột nhiên xông tới đây?

Lăng Triều Tịch sợ đến choáng váng, lắp bắp nói: “Hà Hà Hà. Chi Châu.”

Thắm Hi vắt toàn bộ quần áo xuống giường của Lâm Dục Đường, sau đó đi đến chỗ của mình ngồi xuống , trên mặt đầy vẻ khinh thường, nhưng vẫn còn đang rất tức giận, dùng sức vỗ hai cái lên mặt bàn.

Lăng Triều Tịch có chút thẹn quá thành giận nói: “. Cậu ở đây nghe lén?”

“Tôi nghe lén?” Thắm Hi chỉ vào cửa phòng 921, không khách khí hỏi ngược lại Lăng Triều Tịch: “Ngược lại, tôi thật rất muốn hỏi cô, từ lúc nào thì nữ sinh lại có thể vào ký túc xá nam? Hơn nữa lại còn là nữ sinh ở bên ngoài nữa chứ!”

Lăng Triều Tịch thật sự chưa gặp qua người con trai nào miệng lưỡi lại độc địa như vậy, mặt lập tức đỏ lên. Cô ta liền ngẩng đầu lên nói với Lâm Dục Đường, giọng nói vừa mang theo uất ức cộng thêm vài phần tức giận: “Lâm Dục Đường, mình xuống dưới lầu chờ cậu.”

Lâm Dục Đường đưa mắt nhìn người nào đó không biết đứng ở trên lập trường gì mà lại vỗ bàn bôm bốp như thế, gật đầu đáp: “Cậu cứ xuống trước đi.”

Lăng Triều Tịch vừa đi khỏi, Thắm Hi lại trở nên trầm mặc, khoanh tay ngồi ở bên bàn học không nói tiếng nào.

“Thật ra thì tôi.” Lâm Dục Đường muốn giải thích đôi câu, nhưng vừa mở miệng, trong lòng liền tự mắng bản thân thật điên khùng. Anh cần cái rắm gì mà phải giải thích với Hà Chi Châu chứ! Nghĩ thế nhưng khi nhìn vào đôi mắt mờ mịt của cậu ta, anh lại đổi cách hỏi, hóa giải nội tâm lúng túng: “Cậu mới vừa thu quần áo sao?”

Kết quả không mở miệng còn đỡ, nhưng vừa mở miệng, thì lại càng khơi dậy thêm sự phẫn nộ trong nội tâm của Thắm Hi, tiện tay liền cầm túi bút ở trên bàn ném vào người của Lâm Dục Đường.

“Lâm Dục Đường, khốn kiếp!”

Lâm Dục Đường nhanh tay chụp lấy túi bút, hai mắt mở to, cả người đều lâm vào trạng thái ngẩn ngơ.

Thẩm Hi quay đầu, tức giận nhìn anh, hốc mắt cũng đỏ lên. Trong lòng rất tức giận nhưng lại không thể làm gì, mặc kệ cô có xem thường Lăng Triều Tịch như thế nào nhưng trong mắt của anh cô ta vẫn là cô gái mạnh mẽ đáng yêu..

Lâm Dục Đường lo lắng đề phòng, sau đó lại bắt đầu thấp thỏm không yên: ” Hà Chi Châu, cậu đừng khóc.”

“Ai khóc!” Thẩm Hi hít hít mũi, rồi quyết định, muốn nói với Lâm Dục Đường tất cả, mặc kệ là anh có tin hay không. Cô đứng thẳng người, nghiêm túc nhìn anh nói: “Lâm Dục Đường, tôi có lời muốn nói”

Nói cái gì? Hà Chi Châu muốn nói chuyện gì với anh chứ! Lâm Dục Đường mở to mắt, nội tâm tràn đầy dự cảm chẳng lành, lại nhớ tới câu chuyện ngày hôm trước Hầu Tử và Tráng Hán vô ý đùa giỡn với mình: “Lão Tam, cậu nói xem có phải bởi vì lão đại yêu cậu, mới cố ý đoạt Thẩm mỹ nhân hay không?”

Thật chẳng lẽ là thật. . . .

Cái quái gì thế này!

Anh có thể xui xẻo như vậy hay sao!

Lâm Dục Đường vội vã xoay người, sập cửa chạy trốn.

27. Chương 27

Bên ngoài trời cũng đã tối đen, tiếng sấm rền vang, kèm theo những tia chớp xé toạc bầu trời ra làm nhiều mảng. Mà trong phòng 921 chỉ còn lại một mình cô. Tráng Hán cùng với Hầu Tử đã đi gặp bạn trên mạng rồi, còn Lâm Dục Đường chắc lúc này đang ở cùng Lăng Triều Tịch.

Thẩm Hi rất ghét mưa gió vào ban đêm, chỉ là thời tiết như vậy lại khiến cho cô nghĩ tới một khả năng. Vì vậy liền giương ô lên đi tìm Hà Chi Châu. Trường đại học S đã có từ hơn một trăm năm, cho nên hệ thống thoát nước ở đây không được tốt. Rõ ràng mới mưa có hơn hai tiếng mà đường đã ngập đến nửa mét nước rồi, Thẩm Hi đành phải cúi người xắn ống quần lên lội bì bõm đi ra cổng.

.

Đồng thời, lúc này Hà Chi Châu cũng đang đứng ở ban công ký túc xá, đang ngẫm nghĩ lại chuyện ngày đó bị rơi vào trong biển, sau đó bị hoán đổi thân xác. Đáng tiếc rằng đại não của con người không phải là máy vi tính, dựa vào con chip mà chứa dữ liệu.

Hà Chi Châu đứng thật lâu, bóng lưng thẳng tắp đầy vẻ cô tịch. Trong hoàn cảnh khí hậu gió mưa bão bùng như vậy, mọi người trong phòng 636 thấy vậy người nào người nấy đều dựng đứng hết lông măng. Trần Hàn và Hạ Duy Diệp đưa mắt nhìn nhau, Hạ Duy Diệp mất tự nhiên nói: “Cậu ta rốt cuộc bị sao vậy, đã đứng gần nửa canh giờ rồi.”

Trần Hàn lắc đầu thay cho câu trả lời.

Chỉ có Đậu Đậu dám bước lên trước, nhỏ giọng hỏi: “A Hi, cậu đang muốn hấp thụ tinh hoa của trời đất sao?”

Hà Chi Châu tuy không muốn để ý tới Đậu Đậu, nhưng khi quay đầu thấy vẻ mặt thành thật của cô ấy lại phải đành tạm gác lại vấn đề nan giải kia sang một bên. Lúc anh xoay người chuẩn bị đi vào trong phòng thì lại lơ đãng nhìn thấy —— cách sân bóng rổ không xa, hình như Thẩm Hi đang cầm ô đi tới.

Cô ở trong thân thể của anh, nhưng bước đi thì lại cẩn thận từng li từng tí tránh xa từng vũng nước. Bước chân nhẹ nhàng giống như chuồn chuồn lướt nước, có năng khiếu linh động bẩm sinh.

Bất tri bất giác, mặc dù rõ ràng là nhìn thấy bản thân mình, nhưng trong đại não tự nhiên lại hiện ra dáng vẻ của cô. Hai ngày nay anh lên mạng tìm video khiêu vũ của cô, tuy không có hứng thú với nhảy múa,

nhưng bởi vì người đó là cô nên anh lại cảm thấy con gái khi nhảy múa dáng vẻ rất đẹp, mềm mại uyển chuyển.

Hà Chi Châu lập tức xoay người xuống lầu, Đậu Đậu quay trở lại phòng hưng phấn nói: “Hà Chi Châu lại tới đưa đồ ăn khuya cho A Hi đấy.”

Hạ Duy Diệp nghe thấy thế càng buồn bã hơn.

Thẩm Hi đi tới dưới ký túc xá của mình, đang định gọi điện thoại cho Hà Chi Châu. Mới vừa cầm điện thoại lên liền thấy anh từ bên trái khu ký túc đi tới, anh đã thay đổi hoàn toàn khí thế trên người của cô, trong trẻo, lạnh lùng hết sức hòa hợp với phong cảnh thủy mặc hiện giờ.

“Có chuyện gì sao?” Hà Chi Châu mở miệng hỏi cô.

Thẩm Hi vội vàng nói ra nguyên nhân tại sao mình phải khổ cực lặn lội tới đây trong thời tiết quái quỷ như thế này. Cô chỉ chỉ lên những tia chớp vừa chợt lóe trên bầu trời, vẻ mặt thành thật thương lượng với anh: “Anh nói xem, nếu chúng ta bị sét đánh trúng, có thể đổi trở lại hay không?”

Hà Chi Châu đi ở bên trái Thẩm Hi: “Nguyên lý ở đâu?”

Thẩm Hi hùng hổ giải thích: “Dường như trong rất tất cả các phim đều như vậy cả.”

Hà Chi Châu kéo nhẹ khóe môi nói: “Nhìn cô hình như đã bị sét đánh qua rồi.”

“Không có.” Thẩm Hi vẫn chưa hiểu ra được sự chế nhạo trong lời nói của anh, lại còn trang trọng nói: “Một mình tôi làm sao dám thử chứ, nhất định phải tìm anh cùng nhau thực hiện, một người không thể có hiệu quả.”

Hà Chi Châu đi ở phía trước, một lát sau mới quay đầu nói: “A, thì ra là chưa bị sét đánh, nhưng sao đầu óc lại như đang có điện vậy.”

” Hà Chi Châu!”

Thẩm Hi thở phà phò đi lên trước, lay cánh tay của anh giận dữ thốt lên: “Sao anh có thể đối xử với chiến hữu của mình như thế chứ.”

Chiến hữu. thôi được rồi.

“Được rồi, cho tôi xin lỗi.” Hà Chi Châu thấy Thẩm Hi tức giận đến dậm chân, đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật không biết cách dỗ dành con gái, tựa như một đứa con trai khù khờ vậy. Lúc trước anh không ưa đám người nói chuyện yêu thương ở xung quanh mình, luôn cảm thấy những chuyện bọn họ làm thật hết sức trẻ con. Còn anh thì sao ngay cả tư cách của học sinh tiểu học cũng không có, tài nghệ mới chỉ tập tọe trong trường mẫu giáo.

Thẩm Hi quả thật có chút không vui, từ nhỏ đến lớn việc cô ghét nhất chính là ị người khác nói mình không có đầu óc. Nhưng mà nếu Hà Chi Châu đã nói xin lỗi, thì cô vẫn nên đáp lại: “Không sao đâu.”

Hà Chi Châu cười khê, tay đặt ở trên ống quần rất tự nhiên cầm tay của Thẩm Hi lên, sau đó liền nói: “Thẩm Hi, chúng ta chuyển sang nơi khác nói chuyện.”

Thẩm Hi gật đầu thay cho câu trả lời, cảm thấy bàn tay trái của mình thật ấm áp, thì ra là được Hà Chi Châu bao bọc.

Thẩm Hi không ngờ địa điểm mà Hà Chi Châu mang cô tới lại là một quán net đối diện trường học. Không khí trong quán Internet thật ngọt ngào, cô vừa đi vào liền ho khan. Đây cũng là lần đầu tiên cô tới đây, không ngờ điều kiện lại kém như vậy. Mặc dù đối diện trường đại học S cũng có quán internet, nhưng bên trong toàn là thanh niên xã hội, hoặc là học sinh cấp hai, cấp ba vẫn còn mặc đủ loại đồng phục.

Hà Chi Châu thuê hẳn một căn phòng riêng sạch sẽ, trước lúc cô đi vào rèm cửa thật dày đã được anh kéo ra, sau đó mở toang cả cửa chớp, sau khi chờ không khí trong lành tràn vào khắp phòng mới bảo cô đi vào.

Căn phòng này được thiết kế dành riêng cho các cặp đôi, bên trong có hai chiếc máy vi tính cùng một chiếc ghế sofa vô cùng thoải mái. Hà Chi Châu mở máy tính lên, sau đó cắm Usb vào, không lâu lắm, trong màn hình liền hiện lên hình ảnh thật sống động.

Thẩm Hi đến gần Hà Chi Châu, nghiêm túc nhìn vào màn hình máy tính.

Vẫn là mặt biển đó, bầu trời đêm hôm đó, cả du thuyền nữa, chỉ là so với lần trước thì được thiết kế phức tạp và cặn kẽ hơn, Hà Chi Châu đã tìm hiểu tất cả những tin tức thời tiết bất thường của ngày hôm đó, nên đã làm ra một phần hiện tượng mẫu như trên.

Thẩm Hi cho tới bây giờ là vẫn là một cao thủ cổ động, mặc dù nhìn không hiểu chút nào, nhưng vẫn hào hứng tán dương: “Anh Hà, anh thật lợi hại.”

“VẬY sao, nhưng trước mắt vẫn không có gì tiến triển cả.” Hà Chi Châu từ nhỏ đến lớn cũng chưa có vấn đề khó khăn nào mà bản thân không tự giải quyết được, nhưng lần này thì khác, thậm chí anh còn không nhớ nổi ngày đó mình nhảy xuống biển cứu Thẩm Hi như thế nào nữa.

“Ngày đó trong lúc rơi xuống biển, cô có cảm giác được có gì bất thường không?” Hà Chi Châu quay đầu lại hỏi Thẩm Hi.

“Không có, tôi chỉ cảm giác như vừa ngủ một giấc thật sâu, khi tỉnh lại cảm thấy toàn thân rất hăng hái, đặc biệt là tinh thần.” Thẩm Hi dè dặt nói, chỉ sợ Hà Chi Châu không vui.

Môi của anh lại khẽ giương lên, điều này đã thành thói quen từ lâu.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu cố làm ra vẻ thoải mái, trong lòng cũng rất khó chịu, nhưng không biết phải làm thế nào. Đột nhiên cô mở to hai mắt nói: “Tôi nhớ ra rồi. Thật ra thì tôi còn mơ một giấc mơ nữa, trong mơ còn thấy cả anh nữa.”

“Mơ thấy cái gì?” Đuôi mắt của anh khẽ nhướng lên hỏi cô.

“Đúng vậy.” Thẩm Hi bởi vì đang nói dối nên chớp mắt liên tục. Nhưng vì muốn mang lại cho Hà Chi Châu một tia hi vọng, cô phải tiếp tục sáng tác: “Tôi nằm mơ thấy anh cười một con ngựa trắng”

Hà Chi Châu vừa nghe đến đây liền nói chen vào: “Cho nên liền đến Tây Thiên thỉnh kinh sao?”

Thẩm Hi rất ghét bị quấy rầy, khó chịu vỗ vào tay Hà Chi Châu, ý bảo anh phải nghiêm túc một chút.

Hà Chi Châu tựa lưng vào ghế sofa, chờ nghe Thẩm Hi nói tiếp.

Thẩm Hi nói: “Anh cười Bạch Mã, tay cầm cung tên màu vàng, ngẩng đầu lên trời bắn tên, đặc biệt uy phong lẫm liệt.”

“Đang đi Tây Thiên lấy kinh lại biến thành Hậu Nghệ bắn mặt trời rồi?” Hà Chi Châu cười nói kháy.

Thẩm Hi cũng cười rộ lên. Cô muốn lừa Hà Chi Châu, là hy vọng anh có thể từ trong cái vỏ ốc của mình đi ra ngoài. Đối mặt vấn đề khó khăn, cô và Hà Chi Châu là hai người khác nhau điển hình. Hà Chi Châu nhất định sẽ phải đối mặt giải quyết vấn đề đó, còn cô thì ngược lại, nếu có thể giải quyết liền giải quyết, không thể giải quyết cũng không thêm quẩn đến nữa.

“Cho nên tôi đoán nhé, nhất định là kiếp trước anh đã sát sinh quá nhiều, nên đời này ông trời mới muốn cho anh thử cảm giác làm con gái một lần.” Thẩm Hi hếch cằm nói.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi hỏi: “Vậy còn cô?”

Thẩm Hi đảo đảo mắt đáp: “Không biết có phải đời trước tôi là một người rất tốt hay không, cho nên ông trời mới cố ý an bài anh đến giúp tôi vượt qua kỳ thi cấp bốn sắp tới?”

Khóe môi của Hà Chi Châu liền giật giật, miễn cưỡng tựa vào trên ghế.

Thẩm Hi và Hà Chi Châu hoàn toàn là hai trường phái khác biệt, cô ngồi xổm trên sàn nhà đầy mong đợi nhìn anh: “Anh Hà, nếu như chúng ta chưa thể đối trở lại, anh có thể giúp tôi mở mày mở mặt khi thi vào công chức nhà nước được không?”

“Công chức nhà nước?” Hà Chi Châu khoanh tay trước ngực, không chút lưu tình đáp lại: “Về sau ở nhà nhất định là một con sâu lười rồi, thế nào, lại còn muốn làm sâu một cửa quốc gia sao?”

Thẩm Hi không vui chu môi lên phản đối.

Hà Chi Châu đưa một đầu ngón tay ra, mặt không thay đổi dè ngay cái môi của cô xuống.

Thẩm Hi lại tiếp tục chu lên.

Hà Chi Châu lại ấn xuống, cuối cùng khi đầu ngón tay trở nên ướt át mới khoái chỉ dừng lại.

Thẩm Hi đã nhận ra điều gì đó là lạ, liền vội vàng đứng lên ngồi xuống ghế, một lát sau, buồn bực hỏi Hà Chi Châu: “Anh Hà, anh đã tới quán internet rồi sao?”

Hà Chi Châu gật đầu đáp: “Tới nhiều rồi, hồi cấp ba thì thường xuyên như cơm bữa.”

Thẩm Hi sùng bái nhìn anh hỏi: “Vậy sao anh vẫn có thể thi đậu đại học Schur, Lâm Dục Đường từ hồi học cấp một đã vô cùng nghiêm túc rồi, học hành suốt ngày.”

Hà Chi Châu đưa mắt nhìn Thẩm Hi, ánh mắt của cô khiến cho anh rất muốn kể chuyện. Trước đây anh không có thói quen kể chuyện về bản thân mình, cũng không thích ở trước mặt con gái cố làm ra vẻ hài hước. Nhưng mà lúc này, trước mặt một cô gái lại muốn ngay thơ khoác lác về chuyện ngày xưa của mình.

“Hồi lớp mười hai tôi bị nghiện game nặng, ngày ngày đều sống với internet, sau đó có một lần tôi bị cô chủ nhiệm bắt được tại chỗ, mới quay trở lại trường học.” Hà Chi Châu vừa nói, vừa hồi tưởng lại những ngày tháng đó, trong lòng cũng cảm thấy không tin nổi.

“Sau đó thì sao?” Thẩm Hi há hốc miệng hỏi lớn. Mặc dù thành tích học tập của cô có kém, nhưng vẫn là một học sinh ngoan không gây chuyện.

Hà Chi Châu cười cười kể tiếp: “Viết kiểm điểm một nghìn chữ, sau đó vào lúc chào cờ của ngày đầu tuần đọc trước toàn trường.”

Thẩm Hi nghe anh kể vô cùng say mê, không ngờ người như anh lại có những lúc bị như vậy. Cô còn tưởng rằng anh giống với Lâm Dục Đường chứ, từ nhỏ đến lớn đều là học sinh giỏi kiểu mẫu, không phải là lớp trưởng thì sẽ là lớp phó học tập.

“Vậy ra anh đã viết kiểm điểm rồi sao?” Thẩm Hi lại hỏi.

“Viết rồi, chỉ là bản kiểm điểm này làm tôi thật khó xử, sau đó cô giáo chủ nhiệm lại phải viết giúp tôi.” Khóe môi của Hà Chi Châu khẽ nhếch lên, nhìn Thẩm Hi nói.

Thẩm Hi nghe thế, liền chắc chắn rằng Hà Chi Châu đang nỡ rồi, chủ nhiệm lớp làm sao có thể giúp anh viết kiểm điểm được chứ.

Hà Chi Châu thấy thế liền nói tiếp: “Bởi vì sau khi kiểm điểm kết thúc chính là chương trình khen thưởng của hiệu trưởng, mà tôi lại là đoàn viên thanh niên của khối lớn nhất, vì vậy còn phải lên đài phát biểu cảm tưởng học tập.”

Lần này lại đến lượt Thẩm Hi vui vẻ rồi, trong đầu liền tưởng đến hình ảnh Hà Chi Châu đọc xong kiểm điểm một nghìn chữ đi xuống, sau đó lại đi lên chia sẻ kinh nghiệm học tập, chắc là mặt của cô chủ nhiệm cũng sắp xanh như tàu lá.

Thẩm Hi cười đến đau cả bụng, mà mặt của Hà Chi Châu cũng tươi hơn trước nhiều. Anh đã đi qua quãng thời gian điên cuồng của tuổi trẻ, nhưng lần đầu tiên cùng người khác nói đến những chuyện cũ này, giống như được nhìn thấy những năm tháng kiêu ngạo ấy thêm lần nữa, cảm thấy mình đã sống vô cùng cao ngạo.

Tự cao tự đại đến mức còn tự cho rằng cả đời này của mình không cần người thân, bạn bè, thậm chí là người yêu.

. Người yêu? Hà Chi Châu quay đầu liếc nhìn Thẩm Hi ở bên cạnh: người yêu, có phải hay không chính là —— như thế này.

Lâm Dục Đường mời Lăng Triều Tịch ăn cơm tối, nhưng cô nàng chỉ ăn có một chén nhỏ. Còn anh lại cảm thấy buồn nôn nên cũng ăn không nổi, trong đầu vẫn quanh quẩn câu nói đầy tức giận lại không biết làm thế nào kia của Hà Chi Châu: “Lâm Dục Đường, khốn kiếp” .

Anh khốn kiếp?

Anh có chỗ nào khốn kiếp? Hà Chi Châu đào góc tường nhà anh lại còn mắng anh khốn kiếp? !

Lâm Dục Đường bất an không yên, cũng thấy hơi buồn nôn nhưng từ đầu tới cuối lại không dám nhớ lại gì ánh mắt ướt nhẹp kia của cậu ta.

Điên rồi! Điên mất rồi!

Lâm Dục Đường trở lại ký túc xá, ngoài ý muốn không thấy cậu ta đâu. Hầu Tử và Tráng Hán đang ngồi ở trên bàn học chép bài tập, chính là bài tập mà Hà Chi Châu vừa làm xong. Lâm Dục Đường đi lên trước như có như không nhìn vào vở bài tập của cậu ta, không sai, vẫn là chữ viết rần rở này.

“Ngoài trời mưa lớn như vậy, lão đại chạy đi đâu chứ.” Tráng Hán thấy hơi lo lắng nói.

Lâm Dục Đường ngẩng nhìn trời mưa to bên ngoài ban công đáp: “Cậu ta thân là một đảng mày râu, lo lắng cái gì?”

Hầu Tử vừa múa bút thành văn, vừa nói: “Lão Tam, có phải cậu cũng cảm thấy dạo này lão đại hơi ông ẹo hay không ?”

Lâm Dục Đường trở lại chỗ ngồi của mình, tuyệt không muốn tham gia vào những loại thảo luận như thế này.

Nhưng với Tráng Hán thì lại khác, loại đề tài này, cậu ta vô cùng quan tâm. Nên liền nói tiếp: “Tôi cảm thấy được lão đại là công mới đúng, hôm trước lão đại còn vỗ vỗ vào mông của tôi, đề nghị tôi phải tập thể hình vận động.”

Hầu Tử trầm mặc hỏi: “Cậu có cảm giác gì?”

Tráng Hán bĩ ổi cười đáp lại: “Nếu như đối tượng là lão đại, tôi có thể suy tính một chút.”

“Cút đi!” Hầu Tử để bút xuống nhìn về phía Lâm Dục Đường: “Lão Tam, cậu cảm thấy như thế nào?”

Chuông cảnh báo trong lòng Lâm Dục Đường bắt đầu rung lên, nhưng mặt vẫn bình tĩnh nói: “Các cậu đừng ăn nói lung tung.”

“Tại sao lại ăn nói lung tung chứ.” Tráng Hán tiếp tục cười treei chọc: “Hiện tại tôi cực kỳ hoài nghi, việc lão đại đột nhiên đào góc tường nhà lão Tam, không phải là thích Thẩm mỹ nhân, mà là thích lão Tam.”

Hầu Tử: “.”

Tráng Hán lại than thở nói: “Tình yêu của Lão đại thật vất vả.”

Người nói vô ý, người nghe lại có lòng. Lâm Dục Đường thẹn quá thành giận, trong lòng chợt bùng lên một đốm lửa, liền vỗ bàn đứng lên quát: “Các cậu đều có bệnh rồi!” Nói xong liền đi ra ban công hóng gió, kết quả lại nhìn thấy Thẩm Hi và Hà Chi Châu cùng nhau về đây.

Hi Hi đưa Hà Chi Châu về?

Lâm Dục Đường và Hầu Tử lúc này rất muốn hút một điếu thuốc, để dằn nén tâm tình đang nổi sóng .

Thẩm Hi về còn cầm theo bốn cân tôm hùm nhỏ đám Hầu Tử và Tráng Hán ăn khuya. Lâm Dục Đường vì không muốn đối mặt với Hà Chi Châu, nên đã trèo lên trên giường, nhắm mắt lạ giả vờ ngủ.

Ba người kia lại ăn uống rất vui vẻ, vừa ăn vừa nói chuyện cười đùa trêu chọc nhau.

Tráng Hán: “Ngon quá, chúng ta ăn hết nhé.”

Hầu Tử: “Không thành vấn đề, dù sao lão Tam cũng ngủ rồi.”

Thẩm Hi: “Không được, để phần cho Lâm Dục Đường đi, cậu ấy thích ăn tôm hùm nhỏ”

Lâm Dục Đường hận không thể từ trên giường bật dậy đáp: không cần phải phần tôi làm gì!

Đêm khuya yên tĩnh, Lâm Dục Đường an vị nằm ở trên giường, ký túc xá tĩnh lặng không có một tiếng động, đoán chừng chỉ có một mình anh là vẫn còn thức.

“Đường Đường, ghét.”

Đột nhiên, một giọng nói mơ hồ không rõ lắm bập từ giường trên truyền xuống, làm cả người anh cũng cứng lại.

Lần này, đã không có cái gì may mắn rồi. Anh sắp phải đối mặt với một vấn đề nghiêm túc, cho nên anh phải nhanh chóng tìm Thẩm Hi nói chuyện mới được.

Ngày hôm sau, Thẩm Hi dậy sớm. Bởi vì cô phải đi cùng với Hà Chi Châu đến viện phúc lợi của ngoại ô thành phố S, dạy cho những đứa trẻ ở nơi đó khiêu vũ. Đây là việc mà cô đã nhận lời với trung tâm Thanh Chí trong học kỳ vừa rồi, điệu múa Đánh răng này đã tập được một nửa, hôm nay vừa đúng là ngày tập luyện .

Hôm qua, cô đã nói chuyện này với Hà Chi Châu, mặc dù anh không có biểu hiện gì, nhưng cũng không từ chối.

Vừa xuống xe, cô dẫn Hà Chi Châu đi thẳng vào vào Viện Phúc Lợi. Sau đó Hà Chi Châu lập tức bị bọn nhỏ vây quanh, cô bé, cậu bé nào cũng nhiệt tình gọi anh là “Chị Thẩm Hi ” .

Hà Chi Châu đứng yên bất động, cau mày lại.

Thẩm Hi vội vàng bước tới trước, nghiêng đầu, hết sức khả ái nói: “Hôm nay toeis phiên anh Hà dạy các em khiêu vũ, có được hay không?”

“Không được ——” bọn nhỏ cơ hồ là trăm miệng một lời đồng thanh đáp.

Thẩm Hi rất buồn bực, nhưng tự nhiên đã có mấy phương pháp xử lí. Cô vươn cánh tay mềm mại uốn lượn mấy cái, cuối cùng chống tay lên đầu làm con thỏ nói: “Các em thật không muốn xem anh khiêu vũ sao?”

Hà Chi Châu bèn xoay người, không đành lòng nhìn “bản thân” trở thành như vậy. Chỉ là những đứa bé đang vây chung quanh anh đã bị Thẩm Hi hấp dẫn đi đến đó. Rất nhanh, Thẩm Hi đã vui vẻ dẫn bọn chúng đi tới phòng tập múa.

Hà Chi Châu bỗng lên cơn nghiện thuốc lá, nên đi sau hoa viên tìm một góc khuất, dựa vào bức tường hút một điếu. Anh thầm nghĩ Thẩm Hi cũng rất thích hợp với nghề cô giáo dạy múa này, liền so sánh kỹ sư và giáo viên dạy múa?

Đường như rất xứng đôi

Đột nhiên, điện thoại trong túi vang lên. Hà Chi Châu liếc nhìn tên hiện trên màn hình rồi ấn nút nghe.

“Hi Hi.” tiếng của Lâm Dục Đường từ trong ống nghe truyền đến.

Hà Chi Châu rít một hơi thuốc rồi hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Lâm Dục Đường vừa nghe giọng nói kia lập tức bình tĩnh hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Ngoài vườn của viện Phúc Lợi vườn, dạy cho bọn rẻ ở đây khiêu vũ.” Hà Chi Châu nói.

“Hà Chi Châu đang ở cùng với em?” Giọng nói của Lâm Dục Đường hết sức kích động, vừa chứa đựng cả sự tức giận không hề che giấu.

Hà Chi Châu liền nhả ra một vòng khói xinh đẹp đáp: “Đúng, chúng tôi đều đang ở đây.”

Lâm Dục Đường cảm thấy rất kích động, đối với Thẩm Hi chỉ có tức giận, nhưng đối với Hà Chi Châu lại thấy cực kỳ ghê tởm, nhưng lần này, rốt cuộc anh có thể khiến cho Hi H rời khỏi Hà Chi Châu rồi. Cất giọng trong trẻo của mình mà nghiêm túc nói: “Hi Hi, em không thể qua lại với cậu ta được, cậu ta không thật tâm thích em đâu.”

Hà Chi Châu lại dựa vào tường, im lặng hút thuốc, không lên tiếng.

Lâm Dục Đường khổ sở xoa trán, không biết có nên nói ra sự thật kia hay không: “Em phải tin anh, Hà Chi Châu không thích em đâu. cậu ta chỉ đang lợi dụng em mà thôi. cậu ta.”

Hà Chi Châu nghe không vào tai nữa, liền mở miệng nói: “Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi cúp đây.”

“Thẩm Hi, em dám cúp điện thoại thử xem.” Lâm Dục Đường hít sâu một hơi, nóng lòng rống lên: “Hà Chi Châu không thích em đâu, người mà cậu ta thích. Là anh!”

Người mà cậu ta thích. Là anh

Người mà cậu ta thích. Là anh

Người mà cậu ta thích. Là anh

Cái gì khi gì chứ! Hà Chi Châu nghe vậy liền sắc cả thuốc, kịch liệt ho khan.

28. Chương 28: Chương 28

Edit: tiểu an nhi

Cuộc sống này trở nên phong phú chính là vì có hiểu lầm, tất cả những tình huống dở khóc dở cười đều xuất phát từ hiểu lầm.

Tay trái Hà Chi Châu cầm điện thoại di động, tay phải từ từ rũ xuống, khói thuốc vẫn còn chưa tắt. Vì một câu nói của Lâm Dục Đường mà anh ho khan không ngừng, đầu ngón tay run lấy bầy, suýt thì để tàn thuốc cháy vào tay.

“Đợi chút.” Hà Chi Châu gấp gấp mở miệng.

Bên kia, Lâm Dục Đường cũng chỉ do nhất thời nóng vội mới rống lên những lời này. Anh hi vọng Thẩm Hi có thể tỉnh táo lại, không u mê như hiện giờ nữa; nhưng ngay khi vừa nói xong, chính bản thân anh cũng cảm thấy có gì đó quái dị.

Lâm Dục Đường rất muốn đoạt lại Thẩm Hi từ tay Hà Chi Châu, nhưng những lời vừa thốt ra kia lại giống như anh đang muốn cùng Thẩm Hi giành lấy Hà Chi Châu hơn. Lâm Dục Đường đầu đau như búa bổ, anh cố gắng ổn định lại cảm xúc, tiện thể kéo luôn Hầu Tử cùng Tráng Hán cùng xuống nước, vô cùng rối rắm lên tiếng: “Hi hi. Hà Chi Châu, cậu ta còn thích cả Hầu Tử.”

Cái gì, còn cả Hầu Tử? Hà Chi Châu lại muốn ho khan thêm một trận, tim phổi cũng sắp sặc ra luôn rồi.

Lâm Dục Đường sợ Thẩm Hi vẫn chưa tin tưởng, cho nên cũng bất chấp tình cảm với anh em cùng phòng mà bổ sung: “. Có thể còn có thêm Chu Thần nữa.”

Lại còn thêm Chu Thần. Tráng Hán á?

Hà Chi Châu chỉ cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, gần như sắp ngã xuống, không dậy nổi. Hồi lâu sau, anh tận lực khiến bản thân trở nên bình tĩnh, rồi mới lên tiếng: “Lâm Dục Đường, anh hiểu lầm Hà Chi Châu rồi.”

“Hiểu lầm?” Lâm Dục Đường không tin tất cả những việc quái dị xảy ra trong ký túc xá có thể giải thích bằng hai từ “hiểu lầm”. Nếu hôm nay anh đã quyết định nói rõ ràng với Thẩm Hi thì cứ đem hết những chuyện kia nói ra đi. Chờ đến khi Thẩm Hi không giận đối anh mà đi cùng với Hà Chi Châu nữa, anh sẽ lập tức chuyển ra khỏi phòng 921.

Lâm Dục Đường đang định nói tiếp thì lại bị Hà Chi Châu chặn họng.

“Lâm Dục Đường, tôi có thể khẳng định cho anh biết, Hà Chi Châu là một người đàn ông bình thường. Anh ấy tuyệt đối không thích nam giới, cho dù là anh, Hầu Tử hay Tráng Hán.”

Hà Chi Châu nói liền một lèo, tốc độ nói hơi nhanh cho thấy anh đang cực kỳ tức giận: “Tôi không biết anh dựa vào cái gì mà đưa ra nhận định này, nhưng tôi khuyên anh không nên suy nghĩ quá nhiều, bởi vì điều đó hoàn toàn không phải là sự thực.”

Suy nghĩ quá nhiều? Thẩm Hi lại còn nói anh đang suy nghĩ quá nhiều, anh có bệnh mới có thể tưởng tượng ra việc Hà Chi Châu thích mình đấy! Lâm Dục Đường hận không thể lập tức đánh vào đầu Thẩm Hi cho cô tỉnh ngộ. Mà cô vừa mới nói gì, sao cô có thể khẳng định chắc chắn Hà Chi Châu là một người đàn ông bình thường. tieuannhi di-ễn đà-n lê qu-ý đồ-n

“Thẩm Hi, Hà Chi Châu là kẻ biến thái, cậu ta không bình thường đâu!” Lâm Dục Đường ra sức cường điệu nói.

“Vậy sao?” Giọng nói của Hà Chi Châu đã có chút nhạt nhẽo, anh ngẩng đầu lên nhìn chân trời xanh thẳm phía xa, ngoại trừ tiếng ve om sòm bên tai, còn nghe thấy loáng thoáng tiếng Thẩm Hi đang dạy bọn trẻ luyện vũ đạo.

Mở miệng một lần nữa, Hà Chi Châu dùng giọng điệu còn lạnh nhạt hơn trước nói, “Lâm Dục Đường, Hà Chi Châu có bình thường hay không, tôi biết rất rõ.” Nói xong, lưu loát cúp điện thoại.

Lâm Dục Đường thiếu chút nữa đập điện thoại di động xuống mặt đất.

Hà Chi Châu dụi mắt điều thuốc, sau đó đi ra khỏi vườn hoa. Trong tay anh còn lưu lại mùi thuốc lá, trước khi vào phòng vũ đạo, anh đi qua ao nhỏ phía bên trái vườn hoa rửa tay sạch sẽ.

Phòng luyện vũ đạo ở lầu hai, Hà Chi Châu dựa theo tiếng nhạc mà đi lên lầu, sau đó đẩy cửa phòng số 6 ra. Cả phòng học phủ một tấm thảm mềm, bên trong phát ra tiếng nhạc du dương dễ nghe, Thẩm Hi ngồi giữa một đám nhóc, lúc thì nghiêng đầu, khi thì vỗ tay theo nhịp.

Có hai bạn nhỏ không chuyên chú khi thực hiện động tác bị Thẩm Hi phạt riêng ở một chỗ, đứng quay mặt vào tường. Sau một lát thì len lén nhìn về phía Hà Chi Châu đang đứng ở ngoài cửa nháy mắt mấy cái.

Thẩm Hi thấy được hành động mờ ám của hai đứa nhỏ liền xoay người lại, thấy Hà Chi Châu đang đứng tựa bên cánh cửa.

Động tác tiếp theo cần có sự phối hợp của hai người, Thẩm Hi đang lo không có ai phối hợp làm mẫu với mình, vừa nhìn thấy Hà Chi Châu, cô lập tức gọi anh vào phòng học, sau đó hào hứng nói với các bạn nhỏ: “Động tác này anh chị sẽ biểu diễn cho các em xem một lần, phải chú ý nhìn cho kỹ đấy nhé.”

Hà Chi Châu trừng Thẩm Hi một cái.

Thẩm Hi trực tiếp kéo tay của anh lại: “Nghiêng đầu sang trái một chút đi.”

Hà Chi Châu nhướn mày, đứng im bất động.

Lại giở chứng rồi đúng không? Không sao. Thẩm Hi đã có một tuyệt chiêu để đối phó với Hà Chi Châu. Cô đứng thẳng tắp nhìn anh chăm chăm, sau đó đưa miệng vênh lên làm nũng. Hà Chi Châu chịu không nổi hành động này của cô nhất, vì muốn ngăn cô hành động điên rồ nên yêu cầu gì cũng đồng ý hết.

Quả nhiên, trước hình ảnh đầy mỹ lệ đó, Hà Chi Châu không nhìn thẳng nổi. Anh miễn cưỡng cứng nhắc nghiêng đầu sang bên trái một chút.

Thẩm Hi lập tức phối hợp nghiêng đầu sang bên phải, sau đó nắm tay quay một vòng. Đây là động tác hồn nhiên lại ngây thơ dành cho tụi nhỏ. Cả quá trình, Hà Chi Châu có hơi bị động, nhưng cũng ngầm đồng ý làm theo. Trong đầu của anh, bộ dạng ngờ nghệch không thể tả này của “mình” đã tự động chuyển hóa thành dáng vẻ làm nũng của Thẩm Hi, chút khó chịu trong lòng của tiêu tan đi không ít. tieuannhi diễn đàn lê quý đôn.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu đang thất thần, giơ chân lên đạp anh một cái. Hà Chi Châu ngược mắt nhìn người trước mặt, lập tức tỉnh táo lại.

Thời gian buổi sáng trôi qua rất nhanh, đã đến lúc Thẩm Hi phải nói lời tạm biệt với các bạn nhỏ rồi. Trước khi đi, một cậu bé tinh nghịch nháy nháy mắt hỏi cô: “Anh ơi, anh là bạn trai của chị Thẩm Hi sao?”

Thẩm Hi khoác lên vai của Hà Chi Châu nói: “Không, bọn anh là. người có duyên.”

Người có duyên. Hà Chi Châu cười lạnh một tiếng, xoay người đi trước Thẩm Hi. Thẩm Hi xách túi chạy đuổi theo anh, khuôn mặt rạng rỡ vui vẻ nói: “Anh Hà, hôm nay cảm ơn anh.”

Hà Chi Châu không nói gì, một lát sau, anh lạnh nhạt mở miệng nhắc nhở: “Thẩm Hi, cô ở ký túc xá nam nên chú ý một chút.”

Có vài lời chỉ cần Hà Chi Châu nói đại ý, Thẩm Hi cũng có thể hiểu rõ, cô gật đầu một cái bảo đảm: “Tôi tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến quan hệ của anh với các bạn cùng phòng đâu, Hầu Tử, Tráng Hán và cả. Lâm Dục Đường nữa, đều rất quý tôi.”

Lâm Dục Đường là do cô thêm vào, cô muốn để cho Hà Chi Châu tin tưởng mình một chút.

Đều rất quý tôi. Hà Chi Châu lập tức nhớ tới câu nói “Người cậu ta thích là anh” của Lâm Dục Đường, anh phải cố gắng tận lực đè nén tức giận đang bắt đầu nhen nhóm phát tác. Hà Chi Châu nhìn thẳng vào Thẩm Hi, ánh mắt lạnh lùng giống như đang nhìn tên trộm bị bắt quả tang.

Thẩm Hi lui về phía sau hai bước, Hà Chi Châu trực tiếp đẩy cô ép vào tường, tay trái nắm lấy bả vai cô, khớp xương ngón tay kêu lên “răng rắc”, bộ dạng rất giống như muốn đánh người.

Thẩm Hi thật sự có chút sợ hãi, cả người co rúm lại từ từ ngồi xuống, yếu ớt gọi một tiếng: “Anh Hà.”

Nội tâm Hà Chi Châu đã hoàn toàn lạnh lẽo, anh tức giận bóp cằm của Thẩm Hi: “Thẩm Hi, cô còn nhớ rõ những lời tôi đã nói với cô không?”

Thẩm Hi lập tức nghĩ tới bốn chữ “Tráng sĩ cắt tay”, cô cẩn thận mở miệng: “Anh Hà, sao đột nhiên anh lại.”

“Đột nhiên?” Hà Chi Châu muốn dạy cho Thẩm Hi một bài học, hừ nhẹ một tiếng nói, “Cô cảm thấy đây là đột nhiên hả? Đúng là tôi đã dung túng cho cô quá lâu rồi.”

Cái gì mà quá lâu rồi? Thẩm Hi cứ tụt dần dần ngồi xổm xuống, thân hình cao 1m80 ngồi xuống chỉ còn ột nửa. Cô ngược đầu lên chất vấn Hà Chi Châu: “Chẳng lẽ anh Hà bỗng dưng thấy thích làm con gái, đời này quyết định làm con gái luôn, cho nên hôm nay muốn giết người diệt khẩu có phải không?”

Ha ha ha

Cuối cùng, Hà Chi Châu vẫn không thể đánh được Thẩm Hi, chỉ có thể cố gắng điều chỉnh tâm tình của mình. Thẩm Hi nhìn sắc mặt đã hòa hoãn hơn của Hà Chi Châu, nhanh nhẹn bước đi trước anh.

Bây giờ cô chính là thanh niên chân dài, bước đi cũng nhanh thật.

Hà Chi Châu đi ở phía sau bất giác cảm thấy nhức đầu, một lát sau anh lên tiếng nói với người ở phía trước: “Ăn ở bên ngoài rồi về được không?”

Người phía trước chậm rãi dừng lại, không có xoay người, chỉ đưa lưng về phía anh giơ tay trái lên, làm một động tác “OK”, bước tiếp hai bước, “đẹp trai” quay ngoắt đầu lại hất tóc nói: “Đang có ý đó!”

Buổi chiều, Thẩm Hi cùng ngồi học với Hà Chi Châu, à không, phải nói là ứng phó với chương trình học mới đúng.

Cuối cùng, đến một tiết học nghe giảng, cô quang minh chính đại mang theo Hà Chi Châu cùng ngồi ở phía cuối lớp. Những tiết học kiểu này, việc mang theo bạn gái đi cùng cũng không có gì lạ cả.

Thẩm Hi đi học luôn luôn là một bộ dạng ngoan ngoãn, đây là thói quen của cô từ nhỏ đến lớn, tuy rằng cô chẳng hiểu giáo sư trên bục đang giảng cái gì. Ngược lại, vị Hà Chi Châu chính chủ ngồi bên cạnh thì dựa lưng vào thành ghế chơi trò chơi trong điện thoại di động, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

Hà Chi Châu quay đầu nhìn về mặt hết sức chuyên chú lắng nghe của Thẩm Hi, có hơi khó hiểu: cô ấy hiểu sao?

Thẩm Hi chép lại những gì giáo sư viết ở trên bảng, lớp học lớn như vậy, sinh viên nghiêm túc học không có nhiều. Giáo sư liếc mắt đã thấy “bạn học Hà” chăm chú lắng nghe suốt từ đầu tiết học, lập tức gọi Thẩm Hi đứng lên trả lời câu hỏi.

Hà Chi Châu thở dài, cầm bút viết “vèo vèo” trên trang giấy rồi nhanh chóng đẩy sang cho Thẩm Hi. Thẩm Hi đứng lên húng hắng cổ họng, dùng giọng nói trầm bổng du dương nói ra đáp án, biểu cảm y như đang đọc thơ.

Giáo sư hồ hởi tán dương khen ngợi, cả lớp vỗ tay.

Chỉ có Hà Chi Châu là lấy tay chống trán, khổ sở không thôi. Có nhất thiết phải lấy vấn đề khoa học tự nhiên ra nói theo kiểu đọc ngữ văn tiểu học hay không? Mà cô còn đọc sai một ký hiệu, mấy người kia không phát hiện ra sao?

Hà Chi Châu chết lặng nhắm mắt lại, gần đây anh mới đúc kết ra một kinh nghiệm, biện pháp duy nhất để giải quyết những khổ sở lúc này là coi như mình đã chết rồi. đã chết rồi.

Quả thật chết rồi là tốt nhất!

Thẩm Hi vẫn tiếp tục nghiêm túc nghe giảng, trong cả quá trình chỉ có đúng một lúc là phân tâm, đó là khi cô đột nhiên nghĩ tới một vấn đề. Cô chỉ vào giáo sư đang nhiệt tình văng nước miếng trên bục giảng, lặng lẽ hỏi Hà Chi Châu: “Tại sao Tráng Hán và Hầu Tử đều gọi thầy ấy là bóng đèn 15W.”

Hà Chi Châu ho nhẹ một tiếng, ghé vào bên tai Thẩm Hi nói nhỏ: “Cô nhìn đầu thầy ấy xem.”

Thẩm Hi bừng tỉnh hiểu ra: “Tôi biết rồi, đầu của thầy nhìn giống như cái bóng đèn.”

“Không phải.” Hà Chi Châu lại nghiêng người qua, tiếp tục giải thích, “Là bóng đèn 15W, có sáng một chút đấy.”

Thẩm Hi ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh đầu bóng nhẵn của giáo sư, không nhịn được nhếch miệng cười, kết quả là miệng vừa mới nhếch lên, bắp đùi đã bị véo một cái.

Á. Đau!

Giáo sư cho về rất nhiều bài tập, Thẩm Hi cùng đi ăn cơm với Hà Chi Châu, sau đó lại cùng tới thư viện. Có một số việc rơi vào trong mắt Hầu Tử cùng Tráng Hán, hai người bọn họ cảm thấy có khi lão đại với Thẩm mỹ nhân thực sự là đang kết giao với nhau.

Mà cùng là những hình ảnh đó lọt vào trong mắt Lâm Dục Đường, thì chỉ có ba chữ — tâm đã chết.

Trong phòng tự học của thư viện, Hà Chi Châu làm bài tập cho hai ngày tới, Thẩm Hi nhàm chán xem tiểu thuyết lấy của thư viện. Hà Chi Châu ném một nắm giấy vo tròn qua, Thẩm Hi ngẩng đầu lên, tieuannhi diễn đàn lê quý đôn

“Cô không học thuộc từ đơn đi à?” Hà Chi Châu đặt câu hỏi.

Thẩm Hi cười cười, bày ra bộ dạng “Anh thật biết nói đùa”, rồi lên tiếng nói: “Không phải đã có anh rồi sao?”

“Ai biết đâu được, nói không chừng ngày mai hai chúng ta người nào về thân xác người nấy cũng nên.” Hà Chi Châu vô tình nói.

Thẩm Hi không thể làm gì khác hơn là đau khổ cầm một quyển từ đơn Anh ngữ cấp bốn mở ra xem, cô gục xuống bàn, cố gắng lằm nhằm học thuộc. Trong phòng tự học khá an tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng lật sách cùng tiếng thảo luận. Thẩm Hi có những khi lơ đãng ngẩng đầu lên, luôn nhìn thấy động tác chuyển bút rất thu hút của Hà Chi Châu.

Học tập có hai loại trình độ, một loại là học tra (cặn bã), một loại là học phách (luôn đứng đầu). Học tra là kiểu vừa làm bài tập thì vừa nắm tóc, vừa cắn đầu bút, ví dụ như cô đây. Còn học phách là kiểu làm bài tập mà mắt vừa nhìn đề, tay đồng thời cầm bút viết, trong quá trình đó còn thỉnh thoảng gửi vài cái tin nhắn, ví dụ như Hà Chi Châu đang ngồi đối diện kia.

Thẩm Hi nghĩ tới việc gần đây mới tạo thêm tài khoản “Tại Hà Chi Châu”, tự dưng cảm thấy muốn đăng một câu cảm nghĩ gì đó để cổ vũ tinh thần. Cô suy nghĩ một chút, cầm điện thoại di động lên chụp quyền Anh ngữ cấp bốn một cái, sau đó phát biểu thêm một câu — “Tất cả mọi người đã chuẩn bị xong chưa?”

Rất nhanh, lập tức có người tới bóc tem — “Hà thần vẫn chưa qua cấp bốn sao?”

Thẩm Hi trả lời lại: “Không, tôi chỉ muốn khích lệ các bạn thôi.”

— “Cám ơn Hà thần đã khích lệ, cảm tạ cảm tạ, nhất định lần này tôi sẽ qua.”

.

Cảm giác được làm nam thần học phách thật quá tốt! Thẩm Hi để điện thoại di động xuống, quay qua nói với Hà Chi Châu: “Anh Hà, tôi đi nhà vệ sinh một lát.”

Hà Chi Châu gật đầu một cái, nhàn nhạt nói: “Đi đi, đừng đi nhầm.”

“Yên tâm, không nhầm được.” Thẩm Hi vỗ ngực bảo đảm, sau đó rón rén đi ra khỏi phòng tự học.

Sau khi Thẩm Hi rời đi, Hà Chi Châu quét mắt nhìn điện thoại di động Thẩm Hi để ở trên mặt bàn, di động không ngừng rung lên báo có tin mới. Anh vươn người qua lấy, sau đó nhìn vào màn hình, thấy tài khoản “Tại Hà Chi Châu” đang được đăng nhập.

“Tại Hà Chi Châu” đã nói: “Yêu cuộc sống, yêu học tập, làm một nam thần vui vẻ lại hạnh phúc.”

Tay Hà Chi Châu run lên hai cái, đại não lập tức nhảy ra một câu: “Lần này không thể không nhấn tâm, trực tiếp đánh chết! Đánh chết!”

.

Lăng Triều Tịch phải quay về, trước khi đi cô tìm tới Lâm Dục Đường. Hẹn gặp nhau tại quán nước ở đối diện trường học, Lăng Triều Tịch tự gọi ỳnh một ly nước dưa hấu, Lâm Dục Đường theo thói quen nói với nhân viên phục vụ: “Hong Trà hương chanh.”

Lăng Triều Tịch cắn môi dưới, cố gắng để bản thân được tự nhiên một chút, cô nói: “Lớp trưởng, nếu mình đã tới đây thì nhất định phải mang được đáp án quay về.”

Ngón tay thon dài của Lâm Dục Đường chạm vào chén Hong Trà trên mặt bàn, anh bình tĩnh nhìn Lăng Triều Tịch: “Triều Tịch, mình chưa từng cho rằng mình và Thẩm Hi đã chia tay.”

Hai tay Lăng Triều Tịch nắm chặt lại vào nhau.

Lâm Dục Đường dựa lưng vào thành ghế, giọng nói vẫn như cũ không lạnh không nhạt: “Mẹ mình đã nói từ nhỏ mình vốn là con quỷ bạc tình, đối với ai cũng cười híp mắt, nhưng thật ra trong lòng chỉ có lạnh nhạt. Cho nên cậu đừng thích mình làm gì.”

Lăng Triều Tịch đi rồi.

Lâm Dục Đường đạp xe trở về ký túc xá, đi xuyên qua con đường trong rừng, gió mát đêm hè quét qua mặt, một chút chuyện cũ đi theo làn gió thổi vào trong lòng anh. Anh nhớ tới chuyện khi Thẩm Hi còn bé, có một lần cô đã nói ước vọng sinh nhật là: “Em hi vọng tất cả mọi người đều yêu thích em.”

Lúc ấy anh cảm thấy suy nghĩ của Thẩm Hi thật kỳ lạ, tại sao lại muốn tất cả mọi người đều yêu thích mình, “thích” là một loại trả giá. Người khác thích bạn, đối xử tốt với bạn, bạn cũng phải đáp lại người ta như thế, sống như vậy không cảm thấy mệt mỏi sao?

Về sau, anh suy nghĩ cẩn thận lại thì nhận ra, Thẩm Hi luôn là người rạng rỡ nhiệt tình, tương phản hoàn toàn với người như anh.

Lâm Dục Đường dừng xe ở bãi đậu xe của lầu dưới, anh đi vào ký túc, bước tới bàn quản lý để ký tên. Di quản lý đưa cho anh bảng đánh dấu, dò tìm chỗ ký tên của phòng 921.

Ngày nào cũng được khoanh tròn, có chữ viết của Hầu Tử, của Tráng Hán, còn có. cả Thẩm Hi nữa?

Lâm Dục Đường chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực muốn nhảy ra ngoài ngay lập tức.

29. Chương 29: Chương 29

Edit: tiểu an nhi (LQD)

Chữ viết gần như là giống hệt.

Dù ký tên chỉ có ba chữ nhưng Lâm Dục Đường nhìn qua một cái cũng có thể nhận ra đây là chữ của Thẩm Hi. Mà dù đó không phải là chữ của Thẩm Hi đi chăng nữa thì cũng không thể là chữ của Hà Chi Châu được.

Anh bắt đầu dạy phụ đạo cho Thẩm Hi từ cấp 2, đối với chữ viết của cô đã quá quen thuộc. Cô vốn thích những thứ xinh đẹp, viết chữ cũng giống như thế, nét chữ hơi mảnh. Hơn nữa thói quen viết chữ của cô không được chuẩn, chữ nào cũng hơi nghiêng sang bên phải, lần nào anh cũng phải cầm lấy tay cô viết từng nét, chữ mới thẳng lên được.

“Chữ ký này là do chính tay Hà Chi Châu ký phải không ạ?” Lâm Dục Đường hỏi hộp hỏi dì quản lý.

Dì quản lý nhìn anh một cái, sau đó đeo mắt kính lên nhìn, vẻ mặt có chút hồi tưởng nói: “Đúng thế, Hà Chi Châu của phòng 921. Lần trước lúc cậu ấy ký tên, còn cho tôi một quả quýt nữa. Ai da, thật khách khí.”

Lâm Dục Đường không nói gì thêm nữa, ngón tay anh chạm vào chữ ký trên trang giấy, đầu ngón tay khẽ nóng lên. Trong nháy mắt, đại não của anh lập tức hiện lên khuôn mặt của Thẩm Hi, còn cả vẻ mặt của Hà Chi Châu gần đây nữa; từng nét mặt, các thần thái cảm xúc khác nhau ủa tới, cuối cùng hợp lại làm một. tieuannhiddlqd

Hoang đường! Lâm Dục Đường nghĩ, nhưng anh lại không thể không nghĩ như vậy.

Lâm Dục Đường bước lên phòng ký túc, Hầu Tử cùng Tráng Hán đang hăm hở chơi trò chơi, trên bàn học vẫn còn dư lại đồ ăn thừa hai người mua ở bên ngoài. Anh nhìn quanh phòng một lượt rồi mở miệng hỏi: “Hà Chi Châu đâu rồi?”

Hầu Tử thoát khỏi trò chơi, ngẩng mặt lên, nháy nháy mắt nói: “Lão Tam, cậu đừng quá kích động.”

Lâm Dục Đường biết Hầu Tử đang hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Tôi tìm cậu ta có chút việc.”

Tráng Hán cũng đăng xuất, vẻ mặt nghi hoặc rõ ràng là không tin vào lý do của Lâm Dục Đường. Hôm nay lão đại và Thẩm mỹ nhân thân thiết bên nhau suốt cả một ngày, lão Tam nhất định cũng ghen tức cả một buổi, không bộc phát mới là lạ.

“Có thể là lão đại đang chạy bộ, không phải gần đây ngày nào cậu ấy cũng chạy bộ hay sao?” Hầu Tử nói qua loa cho xong. Thật ra thì anh biết lão đại cùng Thẩm mỹ nhân đang ở thư viện, vì để ý tới quan hệ hài hòa giữa các thành viên trong cùng một phòng nên mới tùy tiện lấy một lý do cho qua chuyện.

Lâm Dục Đường lập tức xoay người rời đi. Anh tìm khắp sân vận động của trường đại học S mấy lượt nhưng không thấy, cuối cùng thì dừng lại ngồi xuống thêm đá. Anh lấy điện thoại di động ra, nhưng lại không dám gọi.

Anh với Thẩm Hi biết nhau từ nhỏ, anh tự nhận là mình hiểu cô rất rõ. Chỉ có điều, anh chưa khi nào đi thẳng vào lòng cô nhìn xem, anh thực sự hiểu cô được bao nhiêu. Lâm Dục Đường đã quen với việc Thẩm Hi vĩnh viễn chỉ như một trang giấy trắng đơn giản, bao gồm cả việc chia tay với anh, anh chỉ cho rằng đó là hành động của trẻ con mà thôi.

Cô thích anh cùng cô chơi đùa, không thích anh là anh trai của cô. Tình cảm chuyển biến không có bất cứ nặng nề hay lúng túng gì. tieuannhiddlqd

Anh vốn nghĩ rằng hết thầy đều có thể giải quyết thỏa đáng.

Lâm Dục Đường vuốt vuốt cái trán, điện thoại di động chợt vang lên, là thầy quản lý ký túc xá gọi tới.

“Lâm Dục Đường, đơn xin chuyển phòng của em đã được chấp thuận. Ban quản lý ký túc xá vẫn luôn chú ý đến các em sinh viên xuất sắc.”

Lâm Dục Đường nhìn ánh sao trên bầu trời đêm, mở miệng nói: “Thầy Tần, em không đổi nữa.”

“Cái gì? Lâm Dục Đường, em đang đùa tôi đấy hả? Em coi Ban quản lý ký túc xá là cái gì? Thích đổi thì đổi, không muốn đổi lại không đổi nữa à?” Thầy Tần quản lý ký túc nhảy mắt bộc phát, “Tôi đã gọi điện thoại thông báo cho các bạn cùng phòng của em hết rồi.”

.

Trong nhà vệ sinh nam của thư viện, Thẩm Hi ngó nghiêng xung quanh một hồi, đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn đứng đi tiểu xem sao. Lại nói, cô trở thành con trai lâu như vậy, mà vẫn chưa từng đứng để đi tiểu bao giờ. Về sau trở lại thân xác cũ, không phải sẽ rất tiếc nuối sao?

Thẩm Hi chờ thêm một lát, thấy không có ai đi vào, nên bước tới đứng trước bồn tiểu tiện. Đang muốn tiến hành công đoạn xả ra thì dì dọn dẹp của trường đột nhiên tiến vào. Thẩm Hi bất ngờ giật mình, liền trực tiếp phun ra.

“Ồ ồ ồ ồ ồ.”

Do không được chuẩn bị sẵn sàng nên Thẩm Hi phun ra lung tung. Kết quả là càng sốt ruột lại càng phun ra không có kiểm soát.

Dì dọn vệ sinh chấp hành đúng nguyên tắc “Phi lễ chó nhìn”, cúi đầu xuống chăm chú lau sàn. Nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được mở miệng nói: “Bạn học, em phải nhắm vào chính giữa chứ!”

Hai tay của Thẩm Hi đã run lấy bầy, sao còn có thể nhắm chuẩn vào giữa được nữa, cô nói với dì dọn dẹp: “Dì à, dì cứ làm việc của mình, không cần bận tâm đến cháu đâu.”

Thật đúng là “hoàng đế không vội, thái giám đã gấp”! Dì dọn dẹp thực sự không thể mặc kệ không để ý được, dùng giọng địa phương của thành phố S nói: “Ôi trời, cháu đang chơi bắn súng nước sao?”

Bắn súng nước? Thẩm Hi lập tức bừng tỉnh đại ngộ, cô hít sâu một hơi, nhắm thẳng. Thẩm Hi nhếch miệng cười một tiếng, lần đầu tiên từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới biết thế nào là “Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cửu thiên” (1) . Sau khi thuận lợi giải quyết xong, cô lấy khăn giấy từ trong túi ra, lau chùi sạch sẽ một lượt.

(1): thác nước chảy xuống từ 3000 m, tựa như sông ngân xối xuống từ trời cao.

Dì dọn dẹp trợn mắt, há hốc mồm: “Bạn học, cháu.”

Thẩm Hi vứt giấy dùng xong vào trong sọt rác, còn không quên quay đầu nói với dì dọn dẹp một câu: “Cảm ơn dì ạ.”

Dì dọn dẹp yên lặng xoay người, đợi Thẩm Hi ra khỏi nhà vệ sinh mới khẽ lẩm bẩm thì thầm: “Lớn lên đẹp trai thì có tác dụng quái gì, đi tiểu cũng nhắm được đúng chỗ, lại còn cuồng sạch sẽ nữa chứ, chắc chắn.”

Tới khi Thẩm Hi quay về phòng tự học, Hà Chi Châu đã giải quyết hết đồng bài tập về nhà. Anh đẩy một cái, đem một xấp sách bài tập tới trước mặt Thẩm Hi: “Cầm về, khi nào đi học thì nộp thôi.”

Thẩm Hi cười nham nhở: “Anh Hà, anh thật giỏi.”

Hà Chi Châu cười lạnh, trên mặt không hề có một chút vui mừng nào khi được khen ngợi. Ngay sau đó, anh nhướn mắt lên, chậm rãi đọc ra bốn chữ: “Tại Hà Chi Châu?”

Chết rồi, đã bị phát hiện! Thẩm Hi thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng giải thích: “Là để ứng phó với cha của tôi, nhưng anh lại không thích tham gia mạng xã hội, vậy nên tôi chỉ có thể lập một tài khoản để thu hút sự chú ý của ông. Ai ngờ ông lại bôi đen nó, cho rằng nó chỉ là tài khoản dùng vớ vẩn thôi. Cho nên tôi cố gắng để nó tăng số người hâm mộ lên.”

Thẩm Hi nói đến đây, lập tức hào hứng chia sẻ thành quả mà mình đạt được, “Anh Hà, anh có hơn 5000 người hâm mộ rồi, rất nhanh sẽ là đại V (2) đó.”

(2) Đại V: có thể hiểu nôm na là những người có lượng fans lớn trên các mạng xã hội.

Đại V.

Hà Chi Châu nhìn lại tài khoản “Tại Hà Chi Châu” một cái, anh đã sớm chuẩn bị bao nhiêu lời khiển trách để nói, nhìn mấy câu cảm thán trong cái tài khoản này đi, cái gì mà “Hôm nay dì ở phòng ăn cho tôi thêm một muỗng nữa, cảm kích, cảm kích quá!” Phía sau còn đính kèm một loạt các ký hiệu hình trái tim. Anh thực sự không hiểu, đăng mấy câu linh tinh này lên có ý nghĩa gì sao? Có ý nghĩa hả?!

Mấu chốt là phía dưới còn có một đám người hùa theo Thẩm Hi, rồi rít hỏi xem dì ở phòng ăn đó đứng ở ô cửa nào.

Hà Chi Châu không muốn tức giận vô nghĩa thêm nữa, anh ném di động lại cho Thẩm Hi, đứng lên nói: “Đi thôi!”

Thẩm Hi vội vàng thu dọn đồ đạc, cảm như hén đi sát theo phía sau Hà

Chi Châu. Hà Chi Châu đi hai bước, xoay người lại muốn cầm quyển sách trên tay Thẩm Hi, anh biết những giáo trình chuyên ngành này nặng như thế nào.

Nhưng Thẩm Hi ngoan cố không chịu buông tay: “Anh Hà, hiện giờ tôi là đàn ông, sao có thể không có đạo lý mà để anh cầm được...”

A, đàn ông....

Hà Chi Châu thu tay về, đút vào trong túi quần, tiếp tục bước đi trước.

Thẩm Hi ôm sách đuổi theo Hà Chi Châu, một đường ra khỏi thư viện. Bóng người dưới ánh đèn cao áp kéo thật dài trên sân trường an tĩnh. Trong lòng Hà Chi Châu vẫn có chút buồn bực, anh lên tiếng nói với Thẩm Hi: “Trước kia có người nói muốn đánh cô, có đúng không?”

Thẩm Hi gật đầu một cái, thành thật trả lời: “Đúng.”

Hà Chi Châu lúc này mới hạ hỏa được một ít, không lưu tình tặng thêm một câu: “Đáng đời!”

Thẩm Hi cười hai tiếng, cô chạy đến trước mặt Hà Chi Châu, sau đó xoay người đi lùi về phía sau, vừa đi vừa nói: “Ngày đầu tiên đi học tiểu học, trong lớp có hai quỷ nhỏ chán ghét chạy tới nói với tôi, khi nào tan học tôi không được về nhà.”

“Sau đó thì sao?” Tốc độ đi của Hà Chi Châu như thế nào thì Thẩm Hi sẽ đi lùi như thế, vì vậy anh bước đi không nhanh. Anh thẳng lưng thông dong, tay trái đút túi quần, cả người tản mát ra khí thế nữ vương.

Thẩm Hi nhớ tới chuyện mình bị đe dọa khi còn học tiểu học, ánh mắt tràn đầy ý cười, cô cũng không ngại cùng Hà Chi Châu chia sẻ một chút chuyện xưa, cô nói: “Sau đó khi tan học, quả thật tôi không dám về nhà, nhưng tôi ở phòng học đợi thật lâu cũng không thấy bọn họ tới tìm, cho nên tôi liền chạy tới chỗ bọn họ hỏi: “Có phải mấy cậu muốn đánh tôi không, đánh luôn đi, nếu không tôi phải về nhà rồi.....”

“Ha.” Hà Chi Châu cười nhẹ, phát ra một âm tiết đơn giản.

Thẩm Hi thấy mình có thể chọc cười nam thần lạnh lùng Hà Chi Châu thì hết sức tự hào, nụ cười trên mặt càng lúc càng hả hê đắc ý.

Về mặt Hà Chi Châu nhàn nhạt lộ ra chút nhẹ nhõm: “Sau đó bị đánh à?”

“Hắc, sao có thể!” Thẩm Hi tinh nghịch nháy mắt với Hà Chi Châu, “Thật ra là bọn họ muốn đưa thư tình cho tôi, là do tôi hiểu lầm thôi.”

Khóe miệng Hà Chi Châu đang khê cong lên lại lập tức hạ xuống: “Cô nhận thư tình cũng sớm quá đấy.”

“Đúng á.” Thẩm Hi thở dài, “Nhưng mới học lớp một thì biết được mấy chữ chữ, thư tình đó tôi nhờ Đường Đường đọc cho nghe.”

Hà Chi Châu: “.....”

Lại một lần nữa, giữa cuộc nói chuyện giữa anh và cô xuất hiện Lâm Dục Đường. Mặc dù là lơ đãng nhắc tới, nhưng vẫn nhắc nhở anh: Ba chữ Lâm Dục Đường trong những năm tháng lớn lên của Thẩm Hi là một sự tồn tại quan trọng. Những ký ức đơn thuần này vẫn luôn có khả năng xâm nhập vào lòng người rất mạnh.

Thẩm Hi tiếp tục suy nghĩ, cô có hơi tò mò: “Anh Hà, anh đã đánh hội đồng bao giờ chưa?”

“Đánh thắng.” Hà Chi Châu trả lời, không hề giấu diếm. Một chuyện xưa của cô đổi lấy một chuyện xưa của anh, đột nhiên anh lại muốn Thẩm Hi biết về quá khứ của anh nhiều hơn, bao gồm cả những chuyện tốt và chuyện không tốt.

“Khi còn học lớp 8, tôi từng dẫn theo nam sinh trong lớp đi đánh một nam sinh lớp 11. Địa điểm là trước tòa cao ốc NCRD ở Quảng trường Nhân dân của thành phố S.”

Thẩm Hi “Oa” một tiếng, sau đó hỏi: “Sao anh lại chọn chỗ đó?”

Hà Chi Châu nhếch miệng cười: “Đó là nơi mà ba của nam sinh gây chuyện kia làm việc, chúng tôi muốn đánh anh ta ngay trước mặt ông ấy.”

“Độc ác quá!” Thẩm Hi tán thưởng gật gật đầu, gió đêm khê thổi lất phất, lướt qua mặt cô. Trong đầu cô bỗng dưng hiện lên hình ảnh bộ dạng thiếu niên Hà Chi Châu bất cần đời, chắc chắn là rất đẹp trai, đáng vẻ bốn cột, gây chuyện khắp nơi. Đúng là kiểu học sinh khiến giáo viên vừa yêu vừa hận điển hình.

Trước kia trường của cô không phải là không có nam sinh như thế, nhưng có lẽ chỉ có Hà Chi Châu mới thể hiện được ba điểm trên vô cùng tinh tế thôi.....

Thẩm Hi thật sự cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao Hà Chi Châu lại có một đoạn thời gian bướng bỉnh, âm ỉ như vậy, bởi vì nó hoàn toàn không phù hợp với bộ dáng trầm tĩnh hiện giờ của anh. Vậy vì cái gì mà một người cuồng ngạo như anh lại trở nên bình tĩnh như bây giờ?

“Anh Hà, anh có yêu sớm không?” Thẩm Hi ranh mãnh hỏi Hà Chi Châu.

“Yêu sớm, mấy tuổi thì được coi là sớm? Sáu tuổi à?” Hà Chi Châu hỏi ngược lại cô.

Thẩm Hi lập tức cứng họng.

Hà Chi Châu đi không nhanh không chậm, sau một hồi lâu, anh đứng dưới ánh đèn sáng rực rỡ mở miệng nói: “Không có, trước khi học đại học, tôi không nói yêu đương với ai cả.”

Thẩm Hi lập tức ngây ngẩn cả người, sau một lát cô hỏi: “Vậy sau đại học thì sao?”

Hà Chi Châu quay đầu, liếc cô một cái: “Không phải bây giờ đang nói sao?”

Gương mặt “tuần tú” của Thẩm Hi bắt gặp đồ bồng.

30. Chương 30: Chương 30

Edit: tiểu an nhi

Ánh trăng mê người, cây dương liễu nơi xa dưới ánh trăng cùng ánh đèn hắt tới nhìn vừa rõ ràng lại có vẻ mờ mờ lung, lùm cây bên cạnh có tiếng côn trùng kêu rôm rả.

Tiếng nói của Hà Chi Châu vừa dứt, trong lòng Thẩm Hi cũng có một con côn trùng kêu âm ỉ, đầu của cô giống như cành dương liễu kia rũ thấp xuống, sau đó cô lên lút nhìn Hà Chi Châu nói: “Không phải. . . .
. chúng ta đang đóng giả sao?”

“Đóng giả?” Hà Chi Châu cau mày hỏi ngược lại Thẩm Hi, trong giọng nói nhàn nhạt lộ ra phần nghiêm túc, “Tôi nói chúng ta đóng giả khi nào?”

Ôi trời, chẳng lẽ lại là thật? Nếu vậy thì không phải là cô và Hà Chi Châu đang nói chuyện yêu đương với chính “bản thân mình” ư?!

Mắt của Thẩm Hi khẽ giật giật, tâm hồn thiếu nữ trong thân thể to lớn vừa mới nhảy loạn hai cái đã lập tức khôi phục lại bình thường. Cô nhếch miệng một chút, vỗ mạnh xuống bả vai Hà Chi Châu: “Anh hài hước thật đấy.”

Hài hước? Hà Chi Châu mấp máy môi nhưng không nói thêm gì nữa mà thản nhiên tiếp tục bước đi.

Buổi tối tự học của sinh viên năm nhất kết thúc, tiếng chuông vừa vang lên, sân trường đột nhiên trở nên huyền ảo. Thẩm Hi kéo Hà Chi Châu đi nhanh hơn: “Anh Hà, chúng ta đi nhanh một chút, mấy người đó sắp giành chỗ ăn khuya của chúng ta rồi.”

Hà Chi Châu không quen bị con gái lôi kéo, anh sải bước rộng hơn, thoáng cái đã đi trước Thẩm Hi. Hôm nay có thể coi như là lần đầu tiên từ lúc sinh ra đến giờ anh thổ lộ, nhưng hiệu quả lại quá nhỏ.

Đang ăn khuya tại phòng ăn, Thẩm Hi bỗng dừng lại nhớ tới chuyện Hà Chi Châu từng đi đánh hội đồng, cô mở miệng hỏi một lần nữa: “Nam sinh lớp 11 đáng ghét kia bị đánh thật sao?”

“Ừ.” Hà Chi Châu nói, sau đó đem trứng luộc đã bóc vỏ xong đặt vào trong khay thức ăn của Thẩm Hi.

Thẩm Hi rất muốn giơ tay làm động tác tán thưởng Hà Chi Châu một phen, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo mà anh quăng tới thì đành phải hậm hực thu tay về. Cô lại hỏi: “Chuyện sau đó giải quyết như thế nào?”

“Sau đó, tất cả bảo vệ của NDRC chạy ra ngăn lại, thầy hiệu trưởng đích thân chạy tới đó bắt chúng tôi về trường.” Hà Chi Châu thoải mái giống như đang kể chuyện cười cho Thẩm Hi nghe.

Thẩm Hi càng nghe càng cảm thấy sùng bái: “Anh Hà, nếu mà tôi có thể biết anh sớm một chút thì thật tốt, chắc chắn tôi sẽ đi hỗ trợ cho anh.”

Hà Chi Châu hạ mí mắt, ngả người dựa lưng vào thành ghế nói: “Cũng chưa chắc.”

“Tại sao?”

“Khi đó tôi nhất định sẽ không có một người bạn đáng thất vọng như cô.”

“Được rồi.” Thẩm Hi cúi đầu.

Hà Chi Châu nhìn về phía người nào đó đang cúi đầu ảo não, anh và cô biết nhau sớm một chút ư? Anh nghĩ đến bộ dạng khi học cấp hai và cấp ba của Thẩm Hi, nếu gặp nhau sớm hơn, có phải anh sẽ yêu sớm rồi không?

Thôi, thời điểm đó anh nào có tâm tình để yêu sớm chứ.

Thẩm Hi ăn khuya xong thì trở về ký túc xá, trước khi đi còn phất tay với Hà Chi Châu một cái, sau đó nhanh chóng biến mất ở khúc quanh vào khu ký túc. Trên đoạn đường về, cô cứ nghĩ mãi đến chuyện Hà Chi Châu kéo bè kéo đảng đi đánh hội đồng. Tòa nhà NDRC của thành phố S ở chỗ nào nhỉ? Nếu như cô nhớ không nhầm thì nó ở gần Tòa Thị Chính thì phải.

Tòa Thị Chính?!

Lúc đó Hà Chi Châu mang theo nam sinh cả lớp đi giao chiến là ở quảng trường nằm giữa Tòa Thị Chính với tòa nhà NDRC sao? !

. Hừ, đúng là nổ quá rồi!

Thẩm Hi ôm một chồng lớn sách vở đi vào phòng 921, cô đặt sách xuống bàn, ưỡn lưng làm bộ cảm khái một câu: “Cuối cùng cũng làm xong hết bài tập rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, cô bỗng phát hiện ra có cái gì đó không đúng, bởi vì không có ai lên tiếng phối hợp với cô. Thẩm Hi quay đầu nhìn về phía Hầu Tử và Tráng Hán, nhỏ giọng hỏi: “Các cậu sao thế? Mà lão Tam đâu?”

Tráng Hán nặng nề xoay người nhìn ra chỗ khác, không biết làm thế nào để mở miệng.

Dáng vẻ của Hầu Tử lại càng thêm đau đớn.

Thẩm Hi khó hiểu đi qua, cúi người xuống hỏi: “Chẳng lẽ phòng ở quét dọn không sạch sẽ, bị trừ điểm khi kiểm tra rồi hả?”

“Không phải.” Tráng Hán trả lời.

Thẩm Hi lại tiếp tục phán đoán theo hướng nghiêm trọng hơn: “Hay là kết quả kiểm tra lần trước của các cậu đều không đạt tiêu chuẩn?”

“Có cậu không đạt tiêu chuẩn ấy.” Tráng Hán hận không thể bóp chết lão đại ngay lập tức, nhưng vẫn không nỡ cãi nhau âm ỉ nên đành thôi!

Hầu Tử ở bên kia thở dài lên tiếng: “Bọn tôi vừa nhận được tin, lão Tam yêu cầu được đổi phòng ký túc xá.”

Hầu Tử nói xong, Tráng Hán tức khắc quăng cho Thẩm Hi một ánh mắt kiểu “chính cậu đã gây họa”.

Lâm Dục Đường muốn đổi phòng ký túc? Thẩm Hi nhìn vẻ mặt của Tráng Hán cùng Hầu Tử, cô cũng đã hiểu lý do Lâm Dục Đường muốn chuyển đi rồi —— nhất định là vì cô.

Thẩm Hi ngồi xổm xuống dưới mặt đất, cũng không dám đứng lên, ủ rũ cúi đầu.

“ Thật xin lỗi.” Cô nói.

Thấy lão đại tự trách thành bộ dạng này, Tráng Hán cũng không nỡ nói ra lời trách cứ gì, đành phải đổi lòng nói: “Lão đại, chuyện này không liên quan gì tới cậu.”

Thẩm Hi ngẩng đầu nhìn Tráng Hán. Tráng Hán “ai nha” hai tiếng, thực ra thì anh ta rất tức giận, sao lão đại có thể đào góc tường của lão Tam chứ? Nhưng nhìn khuôn mặt khổ sở tự trách của lão đại thì anh ta lại mềm lòng. Chết thật, gần đây anh ta luôn mềm lòng với một tên con trai là thế nào?! Anh ta có muốn làm thẳng nam nữa hay không đây?!

“Chúng ta đi khuyên nhủ lão Tam đi.” Hầu Tử nói ra biện pháp.

Thẩm Hi nhìn Hầu Tử, tâm tình phức tạp: “Tôi đi nhà vệ sinh một lát.”

Đúng lúc Thẩm Hi đi toilet thì Lâm Dục Đường quay về, anh vừa bước vào trong phòng, Hầu Tử với Tráng Hán lập tức bắt đầu công cuộc khuyên nhủ. Vì muốn giữ lại Lâm Dục Đường mà thôi một lời, anh một câu, tất cả những gì có thể nói đều đem ra hết.

Lâm Dục Đường càng nghe càng thấy buồn bực, hiện tại anh cũng đâu muốn đổi nữa! Nếu như suy đoán hoang đường kia là đúng thì việc anh chuyển phòng không khác nào là để Thẩm Hi ở lại một mình trong cái ổ sói 921 này!

“Lão Tam, cậu đừng đi, lão đại đã biết sai rồi.” Tráng Hán thiếu chút nữa là chạy tới ôm lấy bắp đùi của Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường mở miệng hỏi: “ Hà Chi Châu đâu?”

Hầu Tử chỉ chỉ vào cửa phòng vệ sinh: “Đang ở trong toilet tự kiểm điểm rồi.”

Lâm Dục Đường đẩy cửa phòng vệ sinh ra, bên trong không có ai. Tráng Hán đứng ở phía sau “Ồ” một tiếng: “Chắc là ra nhà vệ sinh chung rồi, chỗ đó rộng hơn, càng thuận lợi cho việc tự kiểm điểm!”

Lâm Dục Đường lại bước nhanh tới nhà vệ sinh chung ở lầu hai. Ký túc xá nam của trường đại học S ngoại trừ toilet độc lập của mỗi phòng thì tầng lầu nào cũng có một nhà vệ sinh chung, nằm sát với phòng giặt quần áo.

Thẩm Hi quả thực là đang ở trong nhà vệ sinh để tự kiểm điểm, mới tự kiểm điểm được một nửa thì bỗng dừng lại thấy muốn giải quyết vấn đề sinh lý. Cô liếc nhìn bồn tiểu tiện, vẫn có khí tiết mà đi vào phòng đơn. Khi Lâm Dục Đường đi vào phòng vệ sinh thì cô đã kéo quần lên, bước ra ngoài. Thẩm Hi thấy Lâm Dục Đường, làm bộ như không có việc gì chào hỏi: “Hi.”

Lâm Dục Đường nhìn cô: “Cậu ở trong này làm cái gì?”

“Đi vệ sinh chứ còn làm gì nữa.” Thẩm Hi đầu óc đơn giản, trực tiếp trả lời, trong lòng còn thầm mắng Lâm Dục Đường nhàm chán, đột nhiên lại đi hỏi cái vấn đề hiển nhiên này. Cô mở vòi nước trên bồn rửa tay, chăm chú kỳ cọ tay sạch sẽ.

Khỏe miệng Lâm Dục Đường khẽ giật giật, lẳng lặng nhìn bồn tiểu tiện phía bên trái, đem ba chữ “đi vệ sinh” ghi tạc vào trong lòng. Sau đó anh lại cảm thấy tức giận, nếu như suy đoán kia là thật thì việc Thẩm Hi chia tay anh có lẽ là vì nguyên nhân này rồi. Nhưng có đúng là thật đi chăng nữa thì dường như mọi việc cũng chẳng tốt hơn là bao.

Thẩm Hi rửa tay xong, cẩn thận lại dè dặt hỏi Lâm Dục Đường: “Cậu muốn đổi phòng ký túc xá, là vì tôi sao?”

Lâm Dục Đường quay mặt qua hướng khác lên tiếng: “Tôi không đổi.”

“Có thật không?” Thẩm Hi vui mừng nhảy qua, cô vui vẻ kéo tay Lâm Dục Đường về phòng, đứng trước mặt Hầu Tử và Tráng Hán, hưng phấn nói: “Lão Tam vừa mới nói với tôi, cậu ấy không đổi phòng nữa.”

“Thật hả?” Hầu Tử vội vàng đứng lên hỏi.

Lâm Dục Đường gật đầu một cái, ánh mắt quét qua Thẩm Hi, ẩn ý nói một câu: “Đàn bà như quần áo, huỳnh đệ như tay chân, không phải sao?”

Quần áo Thẩm Hi có chút không vui, nhưng nếu đã giải quyết được mâu thuẫn trong phòng thì cô tạm thời không so đo. Hầu Tử và Tráng Hán cũng rất kích động, rồi rít đem chai rượu giấu kỹ trong phòng lấy ra, “Tối nay mọi người không say không ngủ.”

Không say không ngủ.

Thẩm Hi chỉ thích náo nhiệt như vậy, cô cũng lấy hết đồ ăn vặt lên giấu trong tủ ra, có bánh hạnh nhân, hạt đậu phộng, thịt bò khô, còn có thêm hai túi phồng tôm nữa.

Lâm Dục Đường lặng lẽ quan sát, tất cả những thứ đồ ăn vặt này đều là những thứ lúc trước Thẩm Hi thích ăn. Ngay cả nhãn hiệu trên túi phồng tôm cũng là nhãn hiệu cô thích nhất.

Lâm Dục Đường nghĩ tới ngày hôm qua mình vẫn còn rối rắm nghĩ đến một khả năng khác, trong lòng càng cảm thấy khổ sở.

Thẩm Hi vô cùng có hứng thú với việc sắp xếp, bốn cái ghế được quây thành vòng tròn, ở giữa đặt một cái bàn gấp thường hay dùng để chơi bài. Thẩm Hi đặt đồ ăn vặt lên trên mặt bàn, để đậu tương dùng để ăn khuya ở chính giữa, cuối cùng có thêm rượu đỏ của Tráng Hán và Hầu Tử. Sau một lúc thu xếp lập tức đã trở thành một buổi liên hoan trong nội bộ phòng.

Hầu Tử mở chai rượu ra, đứng lên nói: “Tôi là trưởng phòng ngủ 921, đối với việc tối nay chiến tranh giữa lão đại và lão Tam có thể biến thành tơ lụa cảm thấy vô cùng vui mừng. Ngay tại thời khắc này, tôi chúc mối quan hệ của phòng 921 chúng ta mãi mãi bền vững, tình hữu nghị vạn tuế!”

Tráng Hán cũng cầm ly rượu đựng một cái: “Tình hữu nghị vạn tuế.”

Tiếp đó là đến Thẩm Hi hô to: “Tình hữu nghị vạn tuế.”

Cuối cùng chỉ còn lại Lâm Dục Đường, ba người lập tức nhìn về phía anh. Lâm Dục Đường đứng hình hai giây, sau đó cũng nâng chén lên đựng một cái nói: “Tình hữu nghị vạn tuế, tình yêu vạn tuế.”

Tình yêu vạn tuế. Ở chỗ này lấy đâu ra tình yêu. Hầu Tử cùng Tráng Hán liếc mắt nhìn nhau, đây là đang nói đùa sao?!

Chỉ đơn thuần uống rượu với ăn khuya rất nhàm chán, Tráng Hán nghĩ ra mấy trò chơi liên quan tới uống rượu, kết quả là lần nào cũng bị Lâm Dục Đường bác bỏ. Tráng Hán có hơi không vui: “Lão Tam, chơi một cái thôi.”

Lâm Dục Đường nắm chai rượu, mở miệng nói: “Ai là bạn cùng phòng tốt.”

“Ai là bạn cùng phòng tốt?” Hầu Tử từng nghe qua một trò chơi gọi là “Ai là bạn tốt”, nhưng chưa từng nghe thấy có trò “Ai là bạn cùng phòng tốt” nào cả. Anh có chút hứng thú nhìn Lâm Dục Đường: “Chơi như thế nào?”

“Rất đơn giản.” Lâm Dục Đường lơ đãng liếc mắt về phía “Hà Chi Châu” đang ngồi ngoan ngoãn ở một bên, anh giải thích luật chơi “Ai là bạn cùng phòng tốt” một lần: “Ai là bạn cùng phòng tốt” cũng tương tự như “Ai là bạn tốt” thôi. Một người hỏi, một người đoán, đoán những bí mật nhỏ chưa biết giữa những người bạn cùng phòng.

Ái chà, bí mật nhỏ nha. Tráng Hán thích nhất là cái này.

Lâm Dục Đường lại nói thêm một câu: “Đoán đúng thì được thưởng 20 đồng, liên tục đoán đúng năm câu thì được 200 đồng.”

Bingo! Trò chơi đơn giản lại có thêm tiền thưởng thắng cuộc nữa, ngay lập tức đã kích thích mấy người đàn ông trong phòng nhiệt huyết sôi trào. Ngay cả đàn ông “giả” như Thẩm Hi cũng không tránh khỏi có chút kích động, hào hứng giơ cả hai tay lên: “Đồng ý, cứ chơi như vậy đi.”

Không ai phản đối, trò chơi bắt đầu. Trước khi trò chơi chính thức khởi động, bốn người còn nghiêm túc tuyên thệ. Thề “Lấy tư cách ra đảm bảo, không được phép nói dối”.

Lượt thứ nhất là Hầu Tử, Tráng Hán và Thẩm Hi đặt câu hỏi.

Cô hỏi Hầu Tử: “Loại rau Tráng Hán thích nhất?”

“Rau họ, để tráng dương.” Hầu Tử không những đưa ra câu trả lời mà còn nói luôn cả nguyên nhân.

Tráng Hán che mặt: “Tráng dương cái đầu cậu ấy!”

Thẩm Hi hỏi vấn đề thứ hai: “Điểm thi Đại học của Tráng Hán?”

Hầu Tử miễn cưỡng trả lời: “593, vào hệ kỹ thuật của trường Đại học chúng ta.”

Vấn đề thứ ba: “Biệt hiệu trước kia của Tráng Hán?”

“Là Tam Mao.” Hầu Tử ngửa mặt lên trời cười ha hả, “Một tên cuồng mao phiến, mao thư, mao chiếu (*) kinh điển.”

(*): mao phiến – phim cấp 3, mao thư – truyện H, mao chiếu - ảnh mát mẻ

Đã qua hết cả ba câu hỏi, Thẩm Hi cảm thấy hơi khó khăn: “Bạn cùng bàn với Tráng Hán vào tháng thứ hai của học kỳ hai, lớp mười một tên là gì?”

“Ặc, móc đâu ra cái hồ như vậy?” Hầu Tử hộc máu, nhưng lượt đầu của trò chơi đã kết thúc.

Vòng kế tiếp, Hầu Tử đặt câu hỏi cho Thẩm Hi, đối tượng là Lâm Dục Đường.

Thẩm Hi có cảm giác như mình đang ăn gian, cô giật giật khóe miệng, trong lòng cũng có dự tính. Lâm Dục Đường liếc cô một cái, hỏi Thẩm Hi: “Để tăng thêm độ khó, tiền cược gấp đôi, muốn chơi không?”

Thẩm Hi làm bộ như đang rất đắn đo, một lát sau cô ngẩng đầu lên hoài nghi hỏi: “Nhưng nếu tôi trả lời đúng rồi, cậu lại phủ nhận thì sao?”

“Không phải đã tuyên thệ rồi à?” Lâm Dục Đường trả lời, giọng nói đã mềm mại, lọt tai hơn rất nhiều.

Thẩm Hi đồng ý: “Không sao cả, tăng độ khó cho trò chơi cũng được, có khiêu chiến mới có hứng thú.”

Hầu Tử vẫn luôn muốn trả thù lão đại, nếu lão đại đã không có ý kiến thì anh ta cũng không cần khách khí làm gì. Vấn đề thứ nhất, Hầu Tử mở miệng hỏi: “Số đo ba vòng của Lâm Dục Đường, tính chính xác đến số thập phân thứ nhất.”

Lâm Dục Đường ho nhẹ một tiếng, Hầu Tử đem ba vòng đo thành chiều cao.

Thẩm Hi nhướn mày, nói thẳng: “182. 9 cm.”

Hầu Tử nhìn về phía Lâm Dục Đường.

Sắc mặt Lâm Dục Đường khá bình tĩnh, gạt đầu một cái.

Những vấn đề này đối với cô mà nói thì quá đơn giản! Khuôn mặt Thẩm Hi lộ ra vẻ vui mừng, vừa mở màn đã thắng lợi quả là có hơi ngượng ngùng, cô khiêm tốn khoát tay: “Tôi chỉ đánh giá qua một chút, không ngờ lại đoán đúng.”

Hầu Tử thật sự nghĩ là lão đại có vận khí tốt, anh ta lại hỏi tiếp: “Lão Tam sợ con gì nhất?”

Thẩm Hi bắt chéo chân, thông thả phun ra đáp án: “Con gián.”

Mẹ nó, không ngờ lại là con gián. Hầu Tử hỏi Lâm Dục Đường: “Lão Tam, có đúng không?”

Lâm Dục Đường nhấp một ngụm rượu: “Đúng, là con gián.”

Thẩm Hi xòe tay ra trước mặt Hầu Tử đòi tiền, Hầu Tử vô cùng miễn cưỡng móc tiền ra, tiếp tục hỏi: “Tên trường tiểu học của lão Tam?”

Vấn đề này nhất định là khó, có người nào biết trường tiểu học mà bạn cùng phòng từng học đâu, không phải là người trong cùng một thành phố mà. Tráng Hán ngồi nghe cũng cho rằng lần này lão đại không thể trả lời được. Quả nhiên Thẩm Hi cau mày lại, cô vỗ bả vai Hầu Tử một cái: “Câu này đúng là làm khó tôi rồi.”

Hầu Tử cười đến hả hê đắc ý.

Thẩm Hi đột nhiên đứng lên, cô đi vòng quanh phòng hai lượt, trầm tư suy nghĩ: “Chỉ có điều suy luận một chút là sẽ ra. Lâm Dục Đường là người của thành phố G, mà trường tiểu học tốt nhất của thành phố G là trường Cổ Lâm, nhưng nhà lão Tam lại ở phía nam, cách trường Cổ Lâm quá xa. Trường tiểu học tốt nhất ở phía nam lại là hệ tiểu học của trường đại học G, vậy nên tôi đoán đó là hệ tiểu học của trường đại học G.” Khi đưa ra đáp án cuối cùng, Thẩm Hi còn kiêu cách quay ngoắt đầu lại, héch mặt hỏi Lâm Dục Đường: “Có đúng không?”

“Hệ tiểu học của trường đại học G?” Hầu Tử cũng hỏi Lâm Dục Đường, “Đúng không thế?”

Khóe miệng Lâm Dục Đường khẽ cong lên, gạt đầu một cái: “Đúng là hệ tiểu học của đại học G.” Nguyên nhân anh học ở trường đó rất đơn giản, đó là vì Thẩm Hi đang đi học ở trường mầm non ngay sát bên cạnh.

“Quá trâu bò rồi.” Hầu Tử thua thảm hại, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định! Anh ta hít sâu một hơi hỏi: “Tên bài hát mà Lâm Dục Đường thích nhất?”

Bài hát thích nhất? Có nhiều bài như vậy, lại còn thích nhất. Cái vấn đề này, Thẩm Hi quả thật đoán không ra. Cô nhún mày, vắt óc suy nghĩ.

Lâm Dục Đường thấy Thẩm Hi gặp khó khăn, anh lấy ví từ trong túi quần ra, móc hết tiền ở trong đó rồi nói: “Tôi cược thêm.”

Quả

nhiên đã đến giai đoạn gay cấn của trò chơi, Tráng Hán cũng lấy tiền lẻ ra đặt cược. vì để bảo đảm không có gan lộn, trước khi Thẩm Hi trả lời, Lâm Dục Đường phải viết tên bài hát ra giấy, úp xuống mặt bàn.

Thẩm Hi nâng cằm, cô biết loại hình âm nhạc mà Lâm Dục Đường thích nhưng lại không biết anh thích nhất bài nào. Cô định bỏ cuộc, nhưng Lâm Dục Đường đã nâng tiền cược lên 800 đồng rồi, nếu mà cô thua.....

Cho nên cô chỉ có thể dốc hết toàn lực ra suy nghĩ mà thôi. Cô nhớ khi còn học cấp 2, ba mua cho cô một cái máy MP3, cô không biết tải bài hát từ trên mạng xuống như thế nào, sai đó được Lâm Dục Đường giúp đỡ. Bài hát đầu tiên được cài là bài gì ấy nhỉ..... Thẩm Hi nhìn lại cấp tiền cược trên bàn để cổ vũ tinh thần. Cuối cùng cô quyết định đứng lên, từng chữ từng chữ từ từ nói ra đáp án: “Tôi đoán là ‘Yes-ter-day Once More’ the Carpenters.....”

Lần này thì không thể có khả năng đoán đúng đi!

Hầu Tử vội vàng mở ra áo áo của Lâm Dục Đường vừa viết. chết tiệt! Đúng là ‘Yes-ter-day Once More’ mới sợ chứ, ạn ta kêu lên một tiếng rồi ngã khụy xuống đất, không dậy nổi.

“Hôm nay có dịp trò rtaif, không gờ tài suy đoán của tôi lại thần thông uạn đại đến thế.” Thẩm Hi cực kỳ đắc ý, cô không khách khí vơ hết tiền đánh cược đút vào trong túi, bao nhiêu gồm tất cả 800 đồng của Lâm Dục Đường nữa. Sau đó còn thương hại vỗ vỗ vào vai từng người nói, “Mọi người chớ đau buồn, chủ nhật tôi sẽ dùng số tiền này để đãi mọi người một bữa tiệc thật lớn ~Moah ha ha ha ha.....”

Moah ha ha ha ha, moah ha ha ha ha ha ha ha ha.....

Lâm Dục Đường khẽ nghiêng đầu nhìn vào bàn tay của Thẩm Hi đang vỗ vào vai mình, vẻ mặt trầm tĩnh, chỉ có lông mi là hơi rung nhẹ.

Tối nay đã định Thẩm Hi nhất định sẽ thắng lớn rồi, trước khi đi ngủ, cô còn đem tiền thắng được đếm đi đếm lại mấy lần, cuối cùng mới đặt hết xuống duwois gối, ngọt ngào ngủ.

Phòng 921 dần dần trở nên yên tĩnh, tiếng hít thở đều đặn truyền đến. Lâm Dục Đường bước xuống khỏi giường, tối nay anh có thể an tâm ngủ mới là lạ.

Lâm Dục Đường đứng trước giường, vẻ mặt bình tĩnh nhìn “Hà Chi Châu” đang ngủ ngon lành. Anh cảm thấy gần đây anh giống như một con thuyền nhỏ trôi dạt giữa biển rộng bao la không ngừng chao đảo bởi từng đợt từng đợt sóng lớn đánh úp tới.

Cũng chính bởi vì, tâm tình luôn không ổn định, cho nên mới không còn tâm trí nào đi quan sát Hà Chi Nhân. Nếu để ý kỹ một chút thì căn bản sẽ nhận ngay ra dáng vẻ của Thẩm Hi trong bộ dạng đó. Ngay như tư thế ngủ hiện giờ, trước kia Thẩm Hi còn hích cằm non có một biệt hiệu là “Con rùa lật ngược” (nằm ngửa, chân tay xòe rộng ra bốn phía).

Lâm Dục Đường đứng im nhìn phiên bản “con rùa lật ngửa” của Hà Chi Châu, nội tâm lại dâng lên một đợt tức giận nữa. Một lúc sau, anh quay mặt đi, nhưng trước khi quay về giường của mình, anh còn kéo chăn lại cho Thẩm Hi, che kín bụng của cô.

Điên rồi! Đúng là điên rồi!

Ngày hôm say, Lâm Dục Đường rối rắm dậy từ năm giờ sáng. Anh lại đứng trước giường yên lặng nhìn Thẩm Hi vẫn còn đang say ngủ, nhìn thật lâu mới đi ra ngoài ban công bình ổn lại cảm xúc.

Đúng sáu giờ sáng Thẩm Hi tỉnh dậy, cô vén chăn ngồi dậy, nhìn Lâm Dục Đường đang pha café ở phía đối diện nói một, “Chào buổi sáng.”

Lâm Dục Đường cũng chào lại cô, sau đó tiếp tục tập trung pha café.

Thẩm Hi vẫn còn mơ mơ màng màng, ngồi im thần thờ ở trên giường, sau đó cô liền nhìn thấy tiểu Hà lại hướng cô, “Cào nghiêm trang”. Thẩm Hi sớm đã quen với việc này, cô dùng một tay che miệng ngáp một cái, tay còn lại trực tiếp để lên tiểu Hà, ép nó xuống.

Ép xuống...

Khóe mắt Lâm Dục Đường vô ý nhìn thấy động tác này của Thẩm Hi, suýt chút nữa thì để nước nóng bắn vào tay.....

Thẩm Hi cũng chú ý tới việc Lâm Dục Đường đang nhìn mình, cô hơi đỏ mặt, sau đó bất mãn nói: “Đều là đàn ông, câu chưa từng thấy chuyện “Hưng phấn” vào buổi sáng sao? Đây là rất bình thường.”

Lâm Dục Đường đặt cốc café lên mặt bàn, tâm như tro tàn, là một người đàn ông bình thường, ai mà chả có hiện tượng hungw ohaans vào buổi sang chứ. Nhưng anh thực sự chưa từng nhìn thấy “người đàn ông” nào xử lý chuyện đó như cô làm.

Thẩm Hi ơi là Thẩm Hi!

Lâm Dục Đường hít sâu vào một hơi, cố gắng bình tĩnh lại, kết quả là mãi vẫn không thể bình tĩnh nổi. nhìn Thẩm Hi của anh ohair cổ mặc quần con để áp chế cái đó xuống, anh có cảm giác giống như con mèo con mình hết lòng chăm sóc nuôi lớn, đột nhiên bây giờ lại học theo đám cho hoang nhấc chân sau lên đi tiểu.....

31. Chương 31: Chương 31

Edit: tiểu an nhi

Mới sáng sớm, hương cafe thơm nồng như một bản nhạc phiêu đảng khắp căn phòng, Thẩm Hi hít sâu vào mấy lần, lên tiếng hỏi Lâm Dục Đường: “Lão Tam, loại cafe cậu pha là loại gì vậy? Mùi rất thơm.”

Lâm Dục Đường tưởng Thẩm Hi muốn uống, anh khuấy đều cafe, nhẹ nhàng trả lời: “Là một nhãn hiệu của nước ngoài, lần trước chú Thẩm mang cho ba tôi, tôi về nhà cầm đi một hộp.”

Thì ra là người ba vốn tham ăn Thẩm Kiến Quốc của cô, chẳng trách mùi vị của loại cafe này cũng không tệ. Thẩm Hi có ý hỏi: “Chú Thẩm là ai?”

Lâm Dục Đường ngồi xuống: “Là ba vợ tương lai của tôi.”

Thẩm Hi hừ một tiếng, rất nhanh phản bác lại: “Sai, là ba vợ tương lai của tôi mới đúng.”

Lâm Dục Đường trầm mặc quay đầu qua chỗ khác.

Thẩm Hi cũng không tiếp tục tranh cãi cùng Lâm Dục Đường nữa, mặc quần xong thì cẩn thận leo xuống giường. Cô muốn uống một chút cafe nên bước tới bên cạnh Lâm Dục Đường quan sát, nhưng lại không mở miệng nói cô cũng muốn uống.

Lâm Dục Đường thì im lặng, không chủ động mời cô, nên sau khi nhìn vài lần, cuối cùng Thẩm Hi chỉ có thể đi vào phòng vệ sinh rửa mặt. Đến khi ra ngoài, cô bất ngờ nhìn thấy trên mặt bàn của mình đặt một cốc cafe đã pha xong.

Cô liếc qua nhìn Lâm Dục Đường một cái, cảm thấy có chút cảm động. Không ngờ Lâm Dục Đường lại đối xử với tình địch tốt như vậy, hẳn là trong cafe này không có hạ độc đi.

Lâm Dục Đường sắp xếp lại sách vở trên bàn học của mình, thuận miệng nói: “Mời cậu uống.”

“A, cảm ơn.” Thẩm Hi hạnh phúc ngồi xuống, bưng cafe lên hít hà, sau đó mới nhàn nhạt nhấp một ngụm. Có cafe thơm ngon như thế này để uống thì sao có thể thiếu điểm tâm được chứ. Cô mở hộp bánh cookie ra lấy một cái, chấm vào cafe rồi ăn ngon lành. Đồng thời còn hào phóng chia cho Lâm Dục Đường mấy cái bánh: “Ăn kiểu này khá ngon đấy, cậu cũng thử một chút đi.”

“Cảm ơn.” Lâm Dục Đường nhận lấy bánh Cookie, quay đầu hỏi Thẩm Hi, “Hà Chi Châu, lúc trước cậu không thích ăn đồ ngọt mà.”

Khóe mắt Thẩm Hi giật giật, phản ứng rất nhanh lên tiếng giải thích: “Đó là vì trước kia tôi chưa từng thử qua, hiện giờ ăn đồ ngọt mới phát hiện ra ăn cũng rất được.”

“Được rồi.” Lâm Dục Đường nói.

Tráng Hán cùng Hầu Tử cũng lần lượt rời giường. Hầu Tử hí hóp mắt ngồi dậy, vừa nghiêng đầu qua nhìn đã thấy lão đại và lão Tam đang cùng nhau uống cafe, ăn bánh cookie, tưởng mình hoa mắt, anh ta đưa tay lên dụi mắt mấy lần, cuối cùng mới xác định là mình không có nhìn nhầm.

Tối hôm qua lão Tam thua 800 đồng cho lão đại, lẽ nào còn phát sinh thêm cả cảm tình?

Khác với Hầu Tử, Tráng Hán chỉ chú ý vào mấy cái bánh cookie, anh ta thò đầu ra nói: “Tôi cũng muốn ăn bánh.”

Lâm Dục Đường không thèm để ý đến Tráng Hán, có mỗi Thẩm Hi tốt bụng cầm lên một cái hỏi: “Chưa đánh răng mà đã muốn ăn rồi à?”

Tráng Hán há to miệng gật đầu một cái, bộ dạng y như một con lợn con gào khóc đòi ăn: “Muốn muốn muốn!”

“Được rồi.” Thẩm Hi đút cho Tráng Hán liền hai cái bánh, sau đó còn cẩn thận đưa cho anh ta tờ khăn giấy. Tráng Hán quẹt miệng sạch sẽ, hết sức hài lòng quay về ngủ tiếp.

Lâm Dục Đường khó chịu đứng dậy đi ra ngoài ban công. Anh ra ngoài đó thì Thẩm Hi cũng ra khỏi phòng.

Thẩm Hi chạy bộ xong, tinh thần cực kỳ sảng khoái mà đi tới phòng ăn mua điểm tâm, đúng 7h thì xuất hiện dưới lầu của ký túc xá nữ Học viện Sư phạm. Cô ngược đầu lên liền nhìn thấy Hà Chi Châu giống như thiên nhân đang đứng ở trên ban công.

Ủi trời! Chờ điểm tâm thôi mà cũng diễn được xuất thần như thế. Cô hướng về phía Hà Chi Châu vẫy vẫy tay.

Hà Chi Châu đúng 6 rưỡi đã đứng ở ngoài ban công chờ điểm tâm, cứ như vậy mà chờ nửa tiếng đồng hồ. Nhưng quả thực anh chưa từng thấy một cô gái nào có thể giữ chữ tín được như Thẩm Hi, cô nói ngày nào cũng đưa điểm tâm đến cho anh vào lúc 7h, chưa lần nào là không tới.

Thẩm Hi lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn hỏi thăm vô cùng thân thiết: “Tối hôm qua ngủ có ngon không, nữ vương đại nhân?”

Nữ vương đại nhân. Ha ha.

Hà Chi Châu nhìn tin nhắn, gửi trả lời: “Nếu như buổi tối không có mấy tiếng nghiêng răng, nói mớ cùng với tiếng nói chuyện điện thoại giữa nửa đêm thì cũng không tệ.”

Thẩm Hi nhận được tin nhắn thì cười phá lên, nghiêng răng chắc là Đậu Đậu rồi, nói mớ nhất định là Trần Hàn, còn gọi điện thoại giữa đêm khuya thì chỉ có Hạ Duy Diệp thôi. Cô ở dưới lầu làm một cái dấu tay “Nhất định phải chịu đựng” đối với Hà Chi Châu, khoe miệng vênh lên không kéo xuống được.

Nắng sớm vàng rực rỡ xuyên qua tầng mây chiếu xuống mặt đất, Hà Chi Châu từ trên cao nhìn xuống, có cảm giác như nụ cười của Thẩm Hi cũng giống như ánh nắng trong sáng chiếu xung quanh, xua tan hết mây đen trong lòng anh. Hà Chi Châu nhìn cô một lần nữa rồi xoay người đi xuống lầu.

Sáng sớm tại Học viện Sư phạm yên tĩnh hơn Đại học S một chút, bởi vì mấy người học dốt luôn dậy muộn hơn những người chăm học. Nhưng cũng không phải là không có “chú chim non” nào dậy sớm, cũng do kỳ thi cấp bốn cùng cấp sáu sắp tới nên không dậy không được. Tỷ như hiện giờ dưới cây nhãn cạnh sân bóng rổ đã có người dậy sớm đang ngồi học Anh ngữ rồi.

Thẩm Hi nhìn chăm chú mới phát hiện ra “chú chim non” dậy sớm này chính là Trần Hàn.

Trần Hàn hình như cũng nhìn thấy cô, dù sao cũng đã lâu không gặp bạn cùng phòng, cô nhìn Trần Hàn cười cười, đang muốn phát tay chào hỏi thì sau lưng bỗng dưng đau nhói.

Tại sao lần nào cũng véo vào chỗ đó thế, không thể đổi sang chỗ khác được à? Thẩm Hi xoay người đập nhẹ Hà Chi Châu một cái, cảm giận nói: “Hôm qua lúc tắm tôi thấy sau lưng tím bầm vào đấy nhé, anh không thể ra tay có chừng mực được sao?”

Nói lại mới nhớ, từ nhỏ Thẩm Hi đã là một đứa bé không sợ bị đánh. Cái này cũng là do khi còn học mầm non, cô “vinh quang” được chọn vào đội thể thao. Tuy rằng cuối cùng bởi vì chỉ biết ăn rồi khóc nên bị đuổi về, nhưng việc huấn luyện thể dục nghiêm khắc đã nuôi dưỡng khả năng không sợ bị đánh của cô. Nếu không thì khi lên tiểu học, sau khi tan học cũng sẽ không chủ động ở lại chờ người ta đến đánh.

Đối mặt với chất vấn của Thẩm Hi, Hà Chi Châu khẽ quay mặt sang nhìn cô, cái chuyện “tắm” kia được cô nói ra hết sức nhẹ nhàng, nhưng anh lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, im lặng một lúc mới mở miệng nói: “Tôi tự véo vào người tôi, có vấn đề gì sao?”

Tiện quá đi! Thôi được. Thẩm Hi vươn hai tay ra, hướng về phía Hà Chi Châu trái néo phải cẩu, giương nanh múa vuốt nói: “Vậy tôi cũng muốn tự đánh tôi đấy.”

Sau khi hoán đổi thân thể, Hà Chi Châu sợ nhột hơn rất nhiều. Tay của Thẩm Hi chạm vào người anh giống như gai ngứa lại khó chịu. Anh nhìn chăm chăm Thẩm Hi, chỉ có thể cưỡng chế bắt được hai tay của cô, vội nói: “Được rồi, chấm dứt lại đây đi.”

Cũng được, chấm dứt thì chấm dứt.

Giọng nói bất đắc dĩ lại thỏa hiệp của Hà Chi Châu lập tức khiến Thẩm Hi thu lại hung hăng còn chưa kịp phát tác. Tay của cô bị Hà Chi Châu nắm chặt, nhiệt độ trong lòng bàn tay cùng sức lực của anh lại khiến cho cô cảm thấy không tự nhiên lắm.

Sau đó, cô biến thành thực nữ ngồi ở bên cạnh Hà Chi Châu, à không, phải nói là thực nam mới đúng.

Cô liếc mắt qua nhìn Hà Chi Châu, cũng không hiểu vì sao, trong nháy mắt có một giọng nói kêu gào ầm ĩ ở trong lòng cô. Thẩm Hi cả người gượng gạo, nhìn về phía Trần Hàn đang ngồi học ở phía xa nói: “Anh Hà, anh có muốn thi lại cấp bốn lần thứ hai không?”

Hà Chi Châu không muốn để ý tới vấn đề nhảm chán này của Thẩm Hi, nhưng mà đối với những câu hỏi của cô anh lại muốn trả lời. Một lúc lâu sau Hà Chi Châu mới lên tiếng: “Nếu như đến kỳ thi cấp bốn mà chúng ta vẫn chưa đổi trở lại thì cuộc thi đó cô không cần phải lo lắng.”

Cuộc thi đó cô không cần phải lo lắng. Không chỉ không có lo lắng mà còn cực kỳ hài lòng ấy chứ. Thẩm Hi gật đầu như gà mổ thóc, Hà thần của Đại học S thay cô dự thi, cô còn cái gì mà phải lo. Thẩm Hi vội vàng nịnh nọt lấy lòng: “Tôi chỉ sợ điểm thi quá cao, thầy chủ nhiệm lại tìm tôi nói chuyện.”

Ha ha. Hà Chi Châu đứng lên đi hai bước, quay đầu lại nói: “À đúng rồi, quên nói cho cô biết một chuyện, tôi đã mua vé máy bay đến Thanh Đảo tuần này rồi.”

Đừng mà ——

Thẩm Hi “Oa oa” hai tiếng, kéo tay Hà Chi Châu: “Không thể đợi qua kỳ thi cấp bốn rồi mới đi sao?”

Hà Chi Châu ném cho Thẩm Hi một cái ánh mắt không thể, Thẩm Hi cũng không miễn cưỡng anh được, cô hỏi tiếp: “Anh Hà, anh có chắc chắn là sẽ thành công không?”

Loại chuyện ly kỳ này có ai nắm chắc được chứ, Hà Chi Châu chỉ nói: “Thử vận may một chút mà thôi.”

Số mệnh quả thực là điều gì đó vô cùng huyền bí.

Khi vừa mới hoán đổi thì đúng là Thẩm Hi có cảm giác như mình xui xẻo đến cùng cực rồi mới có thể xuyên qua thân thể của một người đàn ông; hiện tại đối với thân thể của Hà Chi Châu, cô lại thấy có cảm tình với nó. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là “Thích ứng trong mọi hoàn cảnh” sao?

Nếu là như vậy thì cô là người có thể thích ứng với hoàn cảnh mạnh mẽ tới cỡ nào nha!

Hà Chi Châu đột nhiên nhớ ra một chuyện, anh quay sang nói với Thẩm Hi: “Giáo sư Ôn vừa mới đưa ra thông báo, tiết mục vũ đạo của cô trong ngày thành lập trường được giao cho Trần Hàn rồi.”

“Ồ.” Thẩm Hi cũng không ngạc nhiên khi Giáo sư Ôn sắp xếp như thế, cũng chẳng lo mất thể diện cô phát tay nói: “Đổi thì đổi, nhưng không có tôi biểu diễn trong ngày kỷ niệm thành lập trường thì khiến ọi người mất đi mong đợi rồi.”

Hà Chi Châu khẽ cười một tiếng.

Thẩm Hi cho rằng anh không tin, cô lập tức lên mạng đăng nhập vào BBS của Học viện Sư phạm. Trên đó có một topic bình chọn tiết mục đơn mà mọi người mong đợi nhất trong ngày kỷ niệm thành lập trường. Cô nhớ bài biểu diễn “Múa với lụa đỏ” của mình vẫn xếp vị trí thứ nhất.

Nhưng cô tìm lên tìm xuống mà vẫn không tìm thấy cái topic đó đâu. Hà Chi Châu cầm lấy điện thoại di động của Thẩm Hi, thuận tiện dắt lấy tay của cô nói: “Được rồi, tôi tin.”

Thẩm Hi quả thực không tìm nữa.

Lý do Hà Chi Châu không muốn để cho Thẩm Hi tìm tiếp, là vì nếu kéo xuống bên dưới, thì bài biểu diễn “Múa với lụa đỏ” của cô đã được thay thế bằng “Đạp Dao Nương” (*) của Trần Hàn rồi. Sau khi tiết mục được thay đổi thì sự chú ý của mọi người cũng theo đó mà dời đi, “Múa với lụa đỏ” đâu còn chiếm được sự quan tâm của mọi người như trước nữa.

(*) Đạp Dao Nương: có nguồn gốc từ triều đại Bắc Tề, được biết đến phổ biến qua một bộ phim truyền hình nói về điệu múa dân gian của đời Đường. (Nguồn: wiki Taiwan)

Về chuyện không được nhảy biểu diễn trong ngày kỷ niệm thành lập trường, nếu nói Thẩm Hi không có khó chịu gì trong lòng thì đó nhất định là giả. Tiết mục “Múa với lụa đỏ” do chính cô sửa đổi cùng sáng tạo thêm động tác, đã chuẩn bị gần ba tháng rồi.

Mà cái thế giới này không có gì đáng chán hơn việc cố gắng nhưng vô ích.

Cho nên hôm nay Thẩm Hi có chút không vui. Khi đi học không vui, lúc chạy bộ không vui, ngay cả thời điểm vui vẻ nhất là khi ăn cơm cũng không vui vẻ chút nào.

Nhưng việc bản thân không vui cô cũng không biểu hiện ra quá rõ ràng, nhiều nhất cũng chỉ là nói ít hơn so với mọi ngày một chút.

Hà Chi Châu đặt đĩa xuống: “Không phải là hoán đổi lại như cũ thì có thể tham gia biểu diễn sao?”

“Có thể thì có thể.” Thẩm Hi gục đầu xuống bàn, “Nhưng nếu tôi làm như vậy thì Trần Hàn chắc chắn sẽ rất khó chịu. Lòng tự ái của cô ấy còn cao hơn cả Hoàng hậu ấy.”

Hà Chi Châu gạt đầu một cái, Trần Hàn quả thực là người như thế.

Lực chú ý của Thẩm Hi đột nhiên chuyển sang mấy miếng sườn mà Hà Chi Châu không hề động tới trong khay thức ăn của anh, cô ngẩng đầu lên nói: “Anh không ăn thịt

à?”

“No rồi.”

Thẩm Hi thở dài: “Vậy để tôi giúp anh ăn đi.”

Hà Chi Châu ho nhẹ một tiếng, sau đó làm tư thế mời, nói: “Cứ tự nhiên.”

Bởi vì câu nói “Cứ tự nhiên” này của Hà Chi Châu mà tâm tình của Thẩm Hi lập tức trở nên tốt đẹp. Cô nhìn Hà Chi Châu vài lần, sung sướng gặm sườn lợn rán. Cũng không biết vì sao, trong lòng cô thực sự rất muốn cười.

—

Ăn xong, Thẩm Hi quay về phòng 921 để ngủ trưa. Máy điều hòa trong phòng bị hỏng. Hầu Tử cùng Tráng Hán thi nhau cởi hết áo. Thẩm Hi nhìn mà cũng thấy ngứa ngáy muốn cởi, nhưng quả thực là cô không dám. Cùng lắm cũng chỉ vén áo lên một chút, tay quạt không ngừng cho bớt nóng.

Dáng vẻ nửa cởi nửa không này của Thẩm Hi lại hấp dẫn sự chú ý của Tráng Hán. Thẩm Hi thấy Tráng Hán đang dùng ánh mắt “quái dị” nhìn mình thì lập tức thả vạt áo xuống.

Tráng Hán lại cúi đầu nhìn cơ bụng của mình, sau đó cảm khái lên tiếng: “Tôi phải gia tăng thêm rèn luyện, sớm muộn cũng sẽ đến ngày có được cơ bụng tám múi.” Sau đó anh ta nhếch miệng cười một tiếng: “Lão đại, cậu có cơ bụng không?”

“Có chứ.” Thẩm Hi xem thường nói, “Rất nhiều là đằng khác.”

Tráng Hán chỉ có bốn múi cơ bụng cảm thấy mình đang bị vũ nhục, anh ta vội hỏi: “Rất nhiều là mấy múi?”

Thẩm Hi nhìn về phía Tráng Hán: “Tám.”

Tráng Hán hiển nhiên không tin, cường điệu nói: “Rất ít người đàn ông nào có cơ bụng tám múi.”

Thẩm Hi cười hả hê: “Điều này chứng tỏ tôi là đàn ông trong đàn ông.”

Tráng Hán: “.....”

Loại đề tài như nói về cơ bụng này là vấn đề trọng tâm của đàn ông, Hầu Tử cũng ghé vào tham gia cho náo nhiệt. Đáng tiếc, cơ thể anh ta gây gò chỉ có tám miếng xương sườn, cuối cùng cảm thấy tổn thương mà quay về chỗ cũ tiếp tục chơi game.

Tráng Hán vẫn không tin Hà Chi Châu có cơ bụng tám múi, anh ta cường tráng thể này mà cũng chỉ có bốn. Lão đại tuần tú, thư sinh thể kia sao có thể có tám múi được. Nếu đúng là vậy thì thế giới của anh ta không phải sẽ bị sụp đổ luôn sao?

“Tôi muốn được kiểm chứng!” Tráng Hán nói.

Thẩm Hi ghét nhất điểm này của Tráng Hán, mình không có cái gì thì một mực khẳng định toàn bộ đàn ông trên thế giới đều không có. Cô không nhận được vén áo lên giơ cho Tráng Hán xem: “Cậu tới đây mà đếm, đếm đi. Không đủ tám múi tôi lập tức nhảy xuống.”

Lúc tắm rửa cô đã đếm cơ bụng của Hà Chi Châu đến chán rồi..... Tám múi không thiếu một cái!

Tráng Hán duỗi ngón tay ra, quyết không từ bỏ ý định, hăm hở đứng lên đếm: “One, two, three, four, five, six.....”

Đúng vào lúc này, Lâm Dục Đường vừa từ thư viện tìm hiểu các sự kiện kỳ dị quay trở lại phòng kí túc xá. Ngay khi bước vào cửa, anh đã thấy Tráng Hán đang đếm cơ bụng của Thẩm Hi, thiếu chút nữa thì té xỉu ở ngay trước cửa toilet trong phòng.....

Hai giờ chiều, phòng 921 hầu hết đều đi ngủ trưa, chỉ có Lâm Dục Đường vẫn trợn tròn mắt nhìn lên trần nhà như cũ. Anh đang nghĩ tới hậu quả của việc làm rõ và không làm rõ vấn đề của Thẩm Hi. Nếu mà làm rõ thì giữa anh và Thẩm Hi sẽ vĩnh viễn tồn tại một Hà Chi Châu; còn nếu không làm rõ thì chẳng lẽ cứ để Thẩm Hi làm loạn như bây giờ?

Lâm Dục Đường rối rắm ngồi dậy, anh đứng ở trước giường của Thẩm Hi, đưa tay đẩy cô một cái.

Thẩm Hi lật người nhưng vẫn không tỉnh lại.

Lâm Dục Đường tiếp tục vỗ vỗ.

Ánh mắt Thẩm Hi nhấp nhem mở ra, nhìn thấy Lâm Dục Đường, không hiểu vì sao tự dưng bị lay tỉnh cô có chút khó chịu, nhất là khi đó lại là người quen. Cô lồm bồm một tiếng, chân trái đạp xuống giường một cái, trực tiếp đem cái mông quay về phía Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường ngồi xuống giường của mình, hùng hổ uống nước để hết giận.

Thời điểm Thẩm Hi ngủ trưa lại có một giấc mộng. Lần trước cô thuận miệng vẽ ra một giấc mộng cho Hà Chi Châu nghe, nói anh cười trên một con bạch mã thật đẹp. Lần này cô thật sự mơ thấy cảnh tượng mình miêu tả kia, Hà Chi Châu cười ngựa, oai hùng hơn người, so với việc ngồi trên xe thể thao Faraday còn đẹp trai hơn hai phần.

Trong giấc mơ, anh duỗi tay ra trước mặt cô, nhẹ nhàng kéo cô lên ngựa, cô rất nhanh đã được ôm trọn trong lồng ngực ấm áp của anh. Nước chảy mây trôi, oanh ca yến hót, cảnh không say, lòng người tự say.....

Sau khi Thẩm Hi tỉnh lại, không biết có phải do cảnh sắc trong mộng tuyệt đẹp hay không mà cô ngồi thẩn thờ một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn. Mãi cho đến khi di động của cô có chuông báo tin nhắn mới, là của Hà Chi Châu gửi: “Ngày mai sẽ lên đường đi Thanh Đảo, buổi tối cùng nhau đi xem phim đi.”

Lại còn được đi xem phim nữa..... Tốt như vậy sao, chẳng lẽ đây là ăn mừng sớm? Thẩm Hi lồm cồm bò xuống giường. Đi xem phim thôi!

32. Chương 32: Chương 32

Edit: tiểu an nhi

Muốn đi xem phim, cần phải chỉnh đốn lại bản thân trước khi ra cửa mới được. Không thể bởi vì biến thành đàn ông mà bỏ bê bản thân, có đôi khi thích chưng diện cũng là một niềm vui thú trong cuộc sống.

Thẩm Hi mở tủ quần áo, lấy ra cái áo sơ mi màu hồng đậm của nam cùng cái quần màu vàng nhạt. Cô vào phòng vệ sinh thay quần áo, sau đó ra ngoài ngồi trước bàn học lấy lược chải đầu, rồi lấy cái gương của Tráng Hán ra soi qua soi lại, ngắm nghía chán chê.

Trong gương là người con trai mắt đen như mực, mặt mày thanh tú, sống mũi anh tuấn, môi mỏng nhưng rõ ràng, ngũ quan ngày thường đơn thuần lại thanh nhã.

Thẩm Hi vươn tay ấn ấn cái mũi, cao quá nhỉ?

Cô chớp mắt, nghiêng đầu nhìn hàng lông mi thật dày của Hà Chi Châu, trông còn đẹp hơn so với lông mi của cô nữa.

Thẩm Hi khẽ ngoái đầu. Chà chà, ngay đến cái gáy cũng toát ra quý khí bức người.

Cuối cùng, cô ôm lấy hai bên má, nhìn khuôn mặt tuấn tú mất hồn trong gương một cái thật sâu: “Đẹp trai quá đi.”

Đột nhiên một bản mặt “dày” ghé vào trong gương, lập tức gây ảnh hưởng đến toàn bộ hình ảnh, Thẩm Hi tức giận quay đầu: “Chu Thần, cậu chen vào làm gì”

Tráng Hán cực kỳ vô tội, anh ta chỉ muốn lấy lại cái gương thôi mà, đâu có giống như lời lão đại nói, cái gì mà “chen” vào chứ? Tráng Hán nhú nhú mày, hết sức khinh bỉ nói: “Lão đại, tôi có “chen vào” cậu đâu!”

“Vừa rồi rõ ràng.” Thẩm Hi nói được một nửa, bỗng dưng cảm thấy câu này có cái gì đó không đúng. A a a a a, cô hiểu rồi, tên Tráng Hán đáng chết này. Thẩm Hi lập tức đuổi theo anh ta đánh tới tấp.

Tráng Hán trốn trốn tránh tránh, trong lòng nhất thời có cảm giác như đang trở lại quãng thời gian cùng nữ sinh trong lớp chơi đùa thật vui vẻ. Anh ta chạy tới núp sau lưng Lâm Dục Đường hô to: “Lão Tam, cứu tôi!”

Ánh mắt Lâm Dục Đường lạnh lẽo nhìn Tráng Hán, sau đó cau mày nói: “Cậu có thể mặc quần áo vào không?”

Tráng Hán: “.”

Lâm Dục Đường liếc qua Thẩm Hi, đứng khoanh tay nghiêm túc mở miệng: “Tôi có một đề nghị, bắt đầu từ ngày hôm nay, phòng của chúng ta cấm tuyệt đối việc để —— hở —— ngực cùng những hành động không văn minh.”

Thẩm Hi lập tức giơ hai tay đồng ý, thì ra không chỉ có một mình cô là người có khí tiết, mà cả Đường Đường cũng như thế. Cô phối hợp nói: “Mọi người cùng nhau thực hiện nếp sống văn minh, xây dựng phong trào mới thôi.”

Hầu Tử tựa vào đầu giường, vì hình tượng của cả phòng, nhân danh là trưởng phòng ngủ anh ta cũng đồng ý với quyết định của Lâm Dục Đường và lão đại. Hầu Tử tiện tay vứt một bộ quần áo cho Chu Thần: “Tráng Hán, mặc vào đi!”

Tráng Hán bắt lấy quần áo, thật sự không hiểu ra làm sao: “. Thực hiện nếp sống văn minh có liên quan đến chuyện tôi không mặc quần áo à?”

“Đương nhiên là có liên quan rồi.” Thẩm Hi không lưu tình trực tiếp nói thẳng, “Chẳng lẽ cậu không biết dáng người của cậu rất không văn minh sao?”

Cái gì gọi là dáng người không văn minh? Tráng Hán âm trầm nhú mày, sau đó lại vui mừng nhún mày, hí hửng hỏi: “Đối lập lại với văn minh có phải là cuồng dã hay không?”

Cuồng dã cái đầu cậu ấy!

Ba người trong phòng đều không thèm để ý đến Tráng Hán nữa, anh ta chạy ngay vào phòng vệ sinh, nghe tiếng cười ha hả, càng nghĩ đến hai từ “cuồng dã” lại càng ha hả đắc ý.

Phòng 921, vốn luôn có Hà Chi Châu cùng Lâm Dục Đường trấn áp nên căn bản cũng được coi là phòng tập trung của các nam thần. Hiện tại, càng ngày càng giống như phòng tập trung của các trò đùa giỡn.

Thẩm Hi tới lúc phải đi ra ngoài, cô cầm một cái túi mua sắm, ném toàn bộ ví tiền, chìa khóa, khăn giấy cùng vài thứ linh tinh vào hết trong đó. Lâm Dục Đường biết cô sắp phải đi, trầm mặt hỏi: “Cậu định đi đâu?”

“Đi xem phim.” Thẩm Hi thuận miệng trả lời, cũng không quá để ý.

Xem phim? Mà xem với ai mới được chứ? Lâm Dục Đường dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết là cô đi xem với ai. Anh mở miệng nói mình cũng muốn đi, vừa dứt lời, Hầu Tử lại kéo anh về: “Lão Tam, cậu cần gì phải tự tìm phiền não như thế.”

Tìm phiền não?! Anh đâu chỉ có thích tự ngược mà còn sắp phát điên tới nơi rồi, có được hay không?! Lâm Dục Đường giùng giàng muốn đẩy Hầu Tử ra.

Làm cái gì mà ầm ĩ vậy? Thẩm Hi quay đầu, thấy Hầu Tử đang giữ chặt lấy Lâm Dục Đường can ngăn, cô cho là Lâm Dục Đường đang muốn xông lên đánh mình, lập tức xách túi lên chạy như bay ra khỏi cửa.

Lâm Dục Đường nhìn cô chạy đi mất mà đỏ cả mắt, Hầu Tử cảm thông vỗ vỗ bả vai anh nói: “Chân trời có chỗ nào là không có cỏ thơm, nói không chừng lão đại cùng Thẩm mỹ nhân chỉ đang diễn trò mà thôi. Chúng ta cũng nên thoải mái đi!”

Lâm Dục Đường gầm nhẹ: “Cậu không hiểu đâu!”

Hầu Tử: “Tôi hiểu mà.”

Hiện tại, Lâm Dục Đường chỉ cần nghĩ đến việc Hà Chi Châu ở trong thân thể của Thẩm Hi, cảnh tượng tẩm mỗi ngày cũng đủ để bức anh nổi điên lên rồi. Lâm Dục Đường đỏ mặt, phun ra một câu thô tục: “TMD, cậu thì biết cái gì?”

Hầu Tử vẫn hết sức kiên trì: “Tôi nói là tôi hiểu mà!”

Lâm Dục Đường nhìn Hầu Tử, anh cũng không muốn ở lại phòng để tiếp tục cuộc đối đáp ngu ngốc này nữa. Anh tóm lấy hai quyển sách, tâm như tro tàn rồi khỏi ký túc xá.

Hà Chi Châu đứng chờ ở cửa nam của trường Đại học S, anh mới đợi được mười lăm phút, trong lúc đó đã có ba người hướng về phía anh huyết gió. Hà Chi Châu liếc mắt qua, mấy người đó tức khắc đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Thẩm Hi đi tới từ phía sau, nhìn thấy cảnh tượng anh bị đùa giỡn, trong lòng vừa đắc ý lại vừa cảm thấy kỳ quái. Đắc ý là vì “mình” trời sinh đã có vẻ đẹp tự nhiên khó có được; còn kỳ quái là vì không ngờ với kiểu tóc Cao Hiểu Tùng hiện giờ mà “mình” vẫn có giá, “dễ bán” như vậy. Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là “đẹp không giống người thường”?

Cô chụp lấy bả vai Hà Chi Châu, bắt chước bộ dạng nam sinh khi đùa giỡn nữ sinh: “Mỹ nhân, anh trai mời em một bữa cơm nhé.”

Hà Chi Châu quay đầu lại lườm cô một cái, Thẩm Hi lập tức thu tay về, lúc này mới hiểu được vì sao mấy nam sinh lúc trước lại ngậm miệng phần nộ rồi đi như vậy. Cô híp mắt lại cười to, ngay sau đó đã bị Hà Chi Châu dắt tay kéo lên xe taxi.

Thật ra trường Đại học S cũng có rạp chiếu bóng dành cho sinh viên, giá vé chỉ có 5 đồng, nhưng Hà Chi Châu lại không thích đến đó vì quá ồn ào.

Giá vé ở rạp chiếu phim đắt hơn ở trường tới mười lần, Thẩm Hi ngồi giữa phòng chiếu, cảm thấy nơi này đúng là yên tĩnh hơn hẳn so với rạp chiếu của trường. Cô còn nghe thấy được cả tiếng hôn môi của đôi nam nữ trước mặt nữa kìa.

Thật là một âm thanh tốt đẹp, cô lắc đầu một cái, lặng lẽ nói thầm với Hà Chi Châu: “Anh Hà, bọn họ thật không văn minh.”

Hà Chi Châu nhìn về hướng mà Thẩm Hi chỉ, nhẹ giọng đáp lại: “Cô đừng nhìn nữa là được.”

“Nhưng.” Thẩm Hi nói không nên lời, ngồi thẳng dậy tiếp tục nhìn màn hình.

Bộ phim mà Hà Chi Châu lựa chọn là một bộ phim khoa học viễn tưởng khá nổi tiếng gần đây.

Anh mua cho cô một ly nước chanh 30 đồng, Thẩm Hi cầm ly nước trong tay, đột nhiên nghĩ đến lần trước đi xem phim, cũng là rạp chiếu bóng này, Lâm Dục Đường cũng mua cho cô một ly nước chanh.

Trong lúc xem phim, Lâm Dục Đường có đi ra ngoài một lúc, nghe điện thoại hơn mười phút mới quay trở lại. Khi cô mượn điện thoại di động của anh để chơi trò chơi mới lặn lẽ xem lại lịch sử cuộc gọi, kết quả là thấy được cái tên Lăng Triều Tịch.

Cô giả bộ đùa giỡn hỏi Lâm Dục Đường: “Đường Đường, anh vừa nghe điện thoại của ai vậy?”

Lâm Dục Đường trả lời: “Là bạn học cũ từ cấp ba.”

“Nam hay nữ thế?”

“Nữ.” Lâm Dục Đường đem nước chanh đưa cho cô uống..., sau đó dùng giọng điệu bình thản mà nói tiếp, “Lăng Triều Tịch, em cũng quen đấy, cô ấy hỏi anh một số vấn đề chuyên ngành.”

Sau đó Thẩm Hi không hỏi thêm gì nữa, vì cô không muốn Lâm Dục Đường chán ghét mình nhiều chuyện. Cô hiểu anh rất rõ, biết những việc mà anh làm không thích bị người khác làm phiền; cô cũng biết rõ ràng ranh giới cuối cùng của anh là tới chỗ nào. Có đôi khi, người trong nhà đều nói Lâm Dục Đường đang chăm sóc cô, nhưng bọn họ lại không biết, cô cũng đang chăm sóc cho cảm xúc của Lâm Dục Đường. Thỉnh thoảng cô cảm thấy mệt mỏi vì việc này, cũng nổi giận vài lần, nhưng Lâm Dục Đường lại chỉ cho rằng tâm tình của cô không được tốt.

Tình yêu, không phải là cảm thấy thoải mái, vui vẻ cùng duy nhất chỉ nghĩ về một người thôi sao?

Thẩm Hi thả lỏng người tựa vào thành ghế. Nếu như cô chưa từng biến thành Hà Chi Châu, cũng không hết lần này đến lần khác nghe thấy những cuộc nói chuyện điện thoại giữa Lâm Dục Đường và Lăng Triều Tịch, thì có lẽ cô cũng chẳng phải ảo não buồn bực như thế này.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô sẽ cùng Lâm Dục Đường kết hôn, xây dựng gia đình, sau đó sẽ sinh con dưỡng cái. Cô là người em gái được anh chăm sóc từ nhỏ, cũng là vợ của anh. Cô tin tưởng, Lâm Dục Đường so với bất kỳ người đàn ông nào sẽ là người chăm sóc cho cô tốt nhất.

Chỉ có điều, Lâm Dục Đường sẽ không cảm thấy tiếc nuối chứ? Tiếc nuối bởi vì có sự tồn tại của cô mà đời này anh không được hưởng thụ qua tư

Vị của tình yêu.....Cho nên có những ánh mắt của anh cũng sẽ rơi trên người của những cô gái khác, dù không có cơ hội ở chung một chỗ, cũng muốn thử nghiệm một chút cảm giác khi động lòng?

Thẩm Hi chun mũi, hốc mắt thoáng đỏ. Hà Chi Châu nhìn cô một cái, cô nhét một miếng bông ngô vào miệng, sau đó đưa cả cốc bông tới trước mặt Hà Chi Châu, anh thản nhiên bốc một miếng rồi ăn.

Bộ phim kết thúc, màn đêm bao trùm, cả đường phố chìm trong ánh đèn xa hoa rực rỡ.

Thẩm Hi đứng ở dưới bảng quảng cáo đủ các màu sắc, Hà Chi Châu liếc mắt đã nhận ra đôi mắt hồng hồng của cô. Thẩm Hi mút một hơi hết sạch chỗ nước chanh còn lại, sau đó ném ly không vào thùng rác phân loại. Hà Chi Châu mở miệng hỏi cô: “Bộ phim vừa rồi, cô cảm thấy bị thương lắm hả?”

Thẩm Hi không ngờ Hà Chi Châu lại là cao thủ quan sát cảm xúc, cô xoay người nói: “Chỉ là tôi lo lắng cho ngày mai...”

“Không cần lo lắng” Hà Chi Châu đặt tay ở sau lưng Thẩm Hi, dùng một loại nói trầm ổn trấn an cô.

Thẩm Hi gật đầu một cái, lập tức nịnh nọt: “Tôi biết anh Hà nhất định sẽ có biện pháp mà”

“Không phải.” Hà Chi Châu phản bác. “Bởi vì lo lắng cũng chả có ích gì”

Người này....Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu một cái, sao cô lại có cảm giác tính tình của Hà Chi Châu đã tốt hơn trước rất nhiều. Thẩm Hi cười rộ lên, bước chân cũng trở nên nhanh nhẹn. Suy nghĩ của cô luôn biến đổi rất nhanh, nhìn những người trẻ tuổi qua lại trên lối đi bộ, cô hỏi Hà Chi Châu: “Anh Hà, lương tháng lý tưởng của công việc sau khi tốt nghiệp của anh là bao nhiêu?”

Hà Chi Châu thật có chút không theo kịp suy nghĩ “nhảy cóc” của Thẩm Hi, anh hỏi ngược lại: “Cô thì sao?”

Thẩm Hi nghiêm túc suy nghĩ một lát, xòe bàn tay ra, khí thế ngất trời nói: “Lương tháng 5000.”

Yêu cầu này thật đúng là không cao, Hà Chi Châu hỏi cô: “Chừng đó đủ để tiêu à?”

Không nên hỏi vấn đề dễ khiến người khác tổn thương như vậy chứ, còn chưa chắc cô sẽ tìm được công việc có 5000 hàng tháng đâu. Thẩm Hi từ bên trái Hà Chi Châu đi vòng qua bên phải: “Anh Hà, anh mau nói của anh đi, tôi còn có mục tiêu cao hơn nữa đây.”

Hà Chi Châu quả thật chưa từng nghĩ tới vấn đề lương tháng lý tưởng này, nhưng anh đã nhận được vài lời mời làm việc. Trong đó có một công ty mà lúc trước đã nhờ anh cung cấp, tư vấn các thông tin kỹ thuật. Bọn họ có ý mời anh gia nhập vào công ty sau khi anh tốt nghiệp, cũng nói luôn điều kiện đãi ngộ bao gồm tiền lương hàng năm là 50 vạn và cộng thêm các khoản thưởng cuối năm.

Hà Chi Châu dùng phương thức đơn giản nói chuyện này cho Thẩm Hi nghe. Anh thực sự không cảm thấy tiền lương 50 vạn một năm là vấn đề gì đó to tát, nếu chính anh đi gây dựng sự nghiệp thì số tiền kiếm được còn cao hơn con số này rất nhiều.

Nhưng Thẩm Hi nghe xong thì lập tức kích động.

“Anh Hà, nhất định chúng ta phải làm bạn tốt nha.” Cô kéo tay Hà Chi Châu, vô cùng “chân chó” hỏi: “Sau này chúng ta đổi trở lại, anh còn để ý đến tôi nữa không?”

Hà Chi Châu quay đầu nhìn về phía ánh mắt giống như chó con của Thẩm Hi, sờ đầu cô một cái “Khó nói lắm.”

Thẩm Hi râm rì, cô quần lấy Hà Chi Châu nói không ngừng: “Hà Chi Châu, anh không thể xấu xa như vậy được. Anh làm như thế không đúng đâu.....nói gì đi nữa thì hai người chúng ta cũng coi như là cùng chung hoạn nạn, có thể nói cực kỳ có duyên phận trên thế giới này rồi.”

Cực kỳ có duyên phận trên thế giới này.....Ừm, lời này coi như dễ nghe. Hà Chi Châu nhìn về phía dòng xe tấp nập trên đường, hai người cực kỳ có duyên phận trên thế giới; có phải là mối lương duyên trời ban, trời sinh một đôi không?

“Hà Chi Châu, sau này anh thành đạt, thật sự sẽ không giúp đỡ tôi một chút nào sao?” Thẩm Hi vẫn chưa từ bỏ ý định, nếu anh không cho cô một câu trả lời chắc chắn thì cô sẽ liên hỏi đến khi anh đáp lại thì thôi.”

“Không giúp đỡ, cô quá phiền toái.” Hà Chi Châu cố ý nói. Anh cảm thấy Thẩm Hi có chút ồn ào, nhưng đồng thời tâm tình lại khá vui vẻ.

Anh bước đi nhanh hơn, Thẩm Hi cũng tăng tốc đuổi theo sau anh. Cô hạ yêu cầu xuống, tiếp tục lú lú hỏi về vấn đề này: “Hà Chi Châu, chẳng lẽ sau này chúng ta vô tình gặp lại nhau, anh cũng không nở mời tôi một bữa cơm ư?”

“Không mời.”

“Đúng là quý hẹp hòi mà! Vậy nếu tối nhờ anh chuyện gì đó thật nhỏ thôi, anh cũng sẽ không giúp hả?”

“Không giúp.”

“Nếu thế anh có thể giới thiệu cho tôi vài người đàn ông ưu tú được không?”

“Nghĩ khá lắm.”

“A a a a, làm người không nên như vậy nha.....Aiz.....”

Anh chờ tôi một chút.....”

33. Chương 33: Chương 33

Bên trong tàu điện ngầm quay về trường học, chỉ còn duy nhất một chỗ trống bên cạnh một đôi tình nhân trẻ tuổi. Hà Chi Châu rất tự nhiên đẩy Thẩm Hi ngồi xuống, Thẩm Hi ngượng ngùng khoát tay: “Tôi là đàn ông.”

Câu nói mà Hà Chi Châu ghét nhất, chính là câu “Tôi là đàn ông” mà Thẩm Hi luôn treo ở bên miệng này. Ánh mắt anh quét qua một cái, Thẩm Hi lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ đầu gối của mình, ngước mắt lên bảo: “Nếu vậy anh ngồi trên đùi tôi đi.”

“Để sau.” Hà Chi Châu nói xong, lạnh nhạt quay đầu.

Thẩm Hi cảm thấy thật buồn bực, chuyện này còn để sau được sao?

Từ khu trung tâm đi về trường đại học bằng tàu điện ngầm cũng phải mất hơn 20 phút, cô nhàm chán nhìn lên các giấy quảng cáo dính ở bên trong khoang tàu. Có vài tòa nhà vừa mới xây muốn bán hoặc cho thuê, cái gì mà “Đăng cấp cao quý, nhìn xuống phồn hoa”, còn có cả “Ngôi nhà mơ ước của tình anh thành thị” Thẩm Hi thở dài, bỗng dưng bên tai truyền đến một giọng nữ thì thầm. Cô theo hướng phát ra tiếng nói nhìn qua, ngay lập tức bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của cô gái ngồi bên cạnh.

Thẩm Hi âm ỉ, mặc dù trong lòng cũng đại khái hiểu bọn họ đang khinh bỉ mình cái gì, nhưng vẫn hùng hồn mở miệng: “Bạn gái của tôi chăm sóc cho tôi đấy, không được à?”

Ha ha, tên cặn bã! Đôi tình nhân trẻ tuổi vẫn tiếp tục khinh bỉ cô, căn bản là không có ý định dừng lại.

Những tình huống diễn ra ở nơi công cộng như thế này, lực công kích của ánh mắt khinh thường luôn lợi hại hơn so với việc sử dụng ngôn ngữ. Thẩm Hi giận đến muốn dậm chân: “Mấy người!” Ngay tức khắc, đầu của cô bị Hà Chi Châu đè lại, cường chế cô ngồi im.

“Mặc kệ bọn họ.” Hà Chi Châu nói, giọng điệu thông dong lại bình tĩnh. Sau đó tay trái đang đặt trên đầu Thẩm Hi của anh di chuyển sang bả vai cô, hành động tự nhiên nhưng cường thế trấn an.

Thẩm Hi quả thực trở nên an phận.

Lúc từ tàu điện ngầm đi ra ngoài, Thẩm Hi đi tới trước mặt Hà Chi Châu, bắt chước biểu cảm ói ra máu của đôi tình nhân kia. Hà Chi Châu tán dương một câu: “Diễn rất giống con khi.”

Thẩm Hi cho rằng Hà Chi Châu đang khen mình linh hoạt, lập tức nói: “Anh Hà, anh nói xem tôi có thích hợp trở thành minh tinh hay không?”

“Không thích hợp.” Hà Chi Châu trả lời rất nhanh.

Thẩm Hi không hỏi tiếp nữa, cô bỗng nhớ tới một chuyện: Chuyện sắp xếp thứ tự biểu diễn các tiết mục trong ngày kỷ niệm thành lập trường năm nay cạnh tranh rất kịch liệt, là bởi vì khách quý tới dự ngày hôm đó có một vị tai to mặt lớn trong giới truyền thông, mà người này sang năm lại có một. . .

Trước cơ hội khó có được này, tất cả mọi người đều nỗ lực cố gắng. Thẩm Hi cúi đầu đi ở ven đường, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: “Nhưng có rất nhiều người nói, tôi có thể dựa vào mặt để kiếm cơm nha.”

“Làm minh tinh không chỉ dựa vào khuôn mặt thôi đâu, còn dựa vào đầu óc nữa đấy.” Hà Chi Châu nhấn tâm nói thẳng, sau đó phân tích đôi câu cho Thẩm Hi nghe. Ví dụ như, làm minh tinh có quá nhiều nguy hiểm, mà không thể chắc chắn cô có thể trở thành minh tinh hay không, cùng lắm cũng chỉ làm một diễn viên nhỏ nhoi; ngoài ra, kiểu minh tinh mà chỉ dựa vào nhan sắc thì phải chịu áp lực rất lớn.

“Cô có chấp nhận được việc mình bị mắng là có mặt không não không?” Anh hỏi cô, “Ngay cả chồng của cô về sau cũng phải chịu những lời mắng mỏ đó đấy.”

Hà Chi Châu lại còn suy nghĩ cho cả chồng tương lai của cô nữa. Được rồi, lời anh nói nghe cũng có lý. Thẩm Hi cảm thấy có lẽ mình nên cam chịu số phận thôi, lấy công việc có lương tháng 5000 ra làm mục tiêu phấn đấu vậy.

“Hơn nữa, dựa vào mặt kiếm cơm không nhất định là phải làm minh tinh.” Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi ủ rũ cúi đầu, chuyển đề tài.

Thẩm Hi ngẩng đầu lên: “Ví dụ như?”

“Ví dụ như gả ột ông xã tốt.” Hà Chi Châu bình tĩnh phun ra đáp án.

Thẩm Hi cười phá lên, cô không ngờ Hà Chi Châu cũng sẽ nói ra cái đáp án có cũng như không này, mà bộ dạng của anh lại có vẻ rất nghiêm túc. Cô nhìn Hà Chi Châu nói: “Tôi sẽ cố gắng.”

Hà Chi Châu: “Cố gắng cũng vô dụng.”

Thẩm Hi: “.”

Hà Chi Châu vừa đi vừa nói: “Cái này phải dựa vào duyên phận.”

Ngày mai sẽ phải đi Thanh Đảo rồi.

Đến khi quay về phòng 921, Thẩm Hi không dám lộ liễu mà dọn dẹp hành lý. Tranh thủ lúc Hầu Tử, Tráng Hán cùng Lâm Dục Đường đều không có ở trong phòng, cô vội vàng lục tung tủ quần áo của Hà Chi Châu. Một lúc sau mới lôi ra được cái quần bơi màu xanh đậm, cái này là của Hà Chi Châu để lại. Thẩm Hi suy nghĩ một chút, không biết có nên mang theo hay không.

Cô gửi cho Hà Chi Châu một cái tin nhắn, tốt bụng nhắc nhở: “Anh Hà, đồ bơi của tôi vẫn để trong cái túi du lịch màu trắng ấy.”

Kết quả là tin nhắn đáng thương lại bị tàn nhẫn bỏ qua.

Thẩm Hi đem quần bơi của Hà Chi Châu ướm thử lên người một chút, cảm thấy hình như có hơi nhỏ. Trong đầu cô chợt hiện lên hình ảnh Hà Chi Châu mặc chiếc quần bơi này khi ở Thanh Đảo lúc trước, dáng người rắn chắc đẹp mắt vô cùng, chỉ có điều một chỗ nào đó vì căng lên mà có hơi bất nhã; vậy nên cô quyết định ngày mai quay lại Thanh Đảo sẽ mua một chiếc khác rộng hơn.

Đêm đã khuya, Thẩm Hi nằm ở trên giường mãi mà không ngủ được, lăn qua lộn lại nghĩ tới một số vấn đề khá nghiêm túc. Cuối cùng cô đem tất cả mọi chuyện đã trải qua viết ở trong nhật ký cá nhân lưu trên điện thoại di động, đặt mật khẩu là 1234.

Sau khi cảm xúc dạt dào mà đưa hết “bí mật” vào trong di động, cô rất muốn tự tán thưởng bản thân một phen.

Trong phòng ký túc xá vang lên tiếng ngáy ngủ của Tráng Hán cùng Hầu Tử, hai người giống như đang so kè, một người thì “vù vù vù vù”, người kia thì “cô lô cô lô”, phối hợp với nhau rất có tiết tấu.

Lâm Dục Đường ngủ ở giường dưới, mơ hồ thấy được ánh sáng le lói hắt ra, anh đoán là Thẩm Hi vẫn còn đang chơi game trên di động, mới mở miệng dò hỏi: “Cậu còn chưa ngủ à?”

Bên dưới truyền đến tiếng nói của Lâm Dục Đường, Thẩm Hi lật người, không ngờ anh vẫn còn thức. Cô thò đầu ra nhìn xuống dưới, dựa theo ánh sáng mờ ảo có trong phòng mà loáng thoáng thấy Lâm Dục Đường đang mở to mắt, ánh mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào cô.

“Tôi có tâm sự, không ngủ được.” Cô nhẹ giọng nói với Lâm Dục Đường.

Nội tâm Lâm Dục Đường chợt căng thẳng: “Cậu có thể nói cho tôi nghe.”

Thẩm Hi do dự một chút, sau đó lại cảm thấy hai người đối thoại như hiện giờ không được tiện cho lắm, cô nói nhỏ: “Tôi có thể xuống đó rồi nói không?”

Lâm Dục Đường hiện giờ đã coi Hà Chi Châu trở thành Thẩm Hi, cho nên không những không phản đối mà giọng điệu cũng hết sức dịu dàng: “Được, cậu xuống đi.”

Thẩm Hi vén chăn ra ngoài, rón rén leo từ giường trên xuống. Trên người cô chỉ mặc áo ba lỗ với cái quần cụt hoa, sau khi thuận lợi đáp xuống giường của Lâm Dục Đường, bộ dạng giống hệt như một con mèo to xác bò lại gần anh.

Thẩm Hi bò từng bước nhỏ thì trong đầu Lâm Dục Đường cũng ra sức tự nhủ không ngừng: “Hà Chi Châu” trước mắt chính là “Thẩm Hi”, không cần phải phiền não nữa, anh muốn dùng cảm đối mặt!

Thẩm Hi rút cuộc cũng bò đến bên cạnh Lâm Dục Đường, sau đó thì thà thì thầm nói: “Tôi tới rồi. . . .”

Lâm Dục Đường không được tự nhiên mà đem mặt nghiêng sang hướng khác.

Bóng đêm yên tĩnh, tiếng ngáy vẫn tiếp tục; phía đối diện, Tráng Hán với Hầu Tử vẫn còn đang say giấc nồng. Thẩm Hi vén chăn lên, nhanh nhẹn chui vào nằm cùng với Lâm Dục Đường. Cô định gần sát lại thì tiếng nói sẽ nhỏ hơn, tóm lại là không thể để cho hai người kia nghe thấy được.

Chỉ có điều kích thước giường của ký túc xá nam làm sao có thể đủ rộng để cho hai người đàn ông cao hơn 1m80 cùng nằm. Một khắc khi Thẩm Hi tiến vào kia, cho dù Lâm Dục Đường có cố gắng trấn an bản thân mình như thế nào thì cả người cũng không tự chủ được không rét mà run, thân thể căng cứng nằm thẳng tắp.

“Lâm Dục Đường, tôi có một bí mật muốn nói cho cậu nghe.” Thẩm Hi châu đầu lại gần, ghé sát vào bên tai anh bắt đầu rủ rỉ.

“. Cậu nói đi.” Lâm Dục Đường sắp bị ngứa chết rồi.

Đồng thời vào lúc này, gió ở bên ngoài nổi lên, rèm cửa sổ bị thổi tung, ánh trăng lập tức tràn vào trong phòng, Lâm Dục Đường ép mình quay đầu lại. Sau đó anh nhìn thấy, gương mặt của “Hà Chi Châu” đang nằm bên trái từ từ trở nên rõ ràng. “Cậu ta” còn giống như mỹ nhân ngư nằm chống đầu, tuy rằng bộ dáng thuần lương nhưng đôi chân dài trong chăn lại kiểu cách gác lên nhau tạo hình.

Không những thế, hơi thở ấm áp của hai người quanh quẩn trong không gian chật chội, giống như đang đốt lửa lên vậy. Đại não của Lâm Dục Đường đột nhiên rối loạn, nhất thời không thể tiếp nhận nổi hình ảnh này, trực tiếp giơ chân ra đạp một cái.

“Bịch!”

Một tiếng vang thật lớn, Thẩm Hi đang định kể hết ra mọi chuyện thì lại bị Lâm Dục Đường đạp thẳng xuống đất.

“Đường. Đau.” Hai tiếng “Đường Đường”, Thẩm Hi mới gọi được một từ thì khi bất ngờ bị rơi thẳng xuống mặt đất, tiếng “Đường” thứ hai trực tiếp đổi thành “Đau”. Quá đáng! Đây là lần đầu tiên cô bị người ta đá xuống giường đấy.

Thẩm Hi giận dữ nhìn Lâm Dục Đường đang ngồi trên giường luống cuống, chịu đựng cái mông “đau rát”, khó khăn bò dậy, sau đó yên lặng trèo lên giường của mình.

Cô không bao giờ tin tưởng Lâm Dục Đường nữa, cũng không bao giờ muốn cùng anh nói bất cứ điều gì. Rõ ràng là anh chỉ nhân cơ hội để trả thù cô, mới cố ý ra vẻ dẫn dụ cô xuống.

Thẩm Hi nằm lại trên giường, không nói tiếng nào.

Lâm Dục Đường đứng ở trước giường, trong lòng phức tạp lại tự trách. Anh đưa tay lên đẩy đẩy Thẩm Hi: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.”

Thẩm Hi đem chăn cuộn người lại, không thềm để ý đến Lâm Dục Đường.

Anh lại đẩy cô một cái nữa: “Khi này ngã có đau không?”

Thẩm Hi giận run người, hét lớn: “Lâm Dục Đường, cậu đừng quấy rầy tôi nữa có được hay không? Tôi muốn đi ngủ!”

Quấy rầy. quả là một tội danh lớn!

Hầu Tử cùng Tráng Hán lập tức từ trong tiếng ngáy tỉnh lại, híp mắt nhìn về phía đối diện, trong lòng rít hét to một tiếng “Chết tiệt!” Sau đó, Hầu Tử thử mở miệng: “Lão Tam, cậu để yên cho lão đại ngủ đi, có chuyện gì để ngày mai rồi nói.”

Lâm Dục Đường hít sâu một cái, không nói gì nữa, đi thẳng ra ban công hứng gió đêm.

Ngày hôm sau, hai mắt Lâm Dục Đường xuất hiện quầng thâm rõ ràng. Hầu Tử và Tráng Hán cùng nhau đến phòng thí nghiệm, Thẩm Hi nằm ở trên giường không muốn xuống. Bọn họ đã quen với tính tình hay đùa giỡn của lão đại gần đây, cũng không miễn cưỡng gọi dậy, Tráng Hán thậm chí còn rất tốt bụng để phần mấy cái bánh bao cho lão đại nữa. Lâm Dục Đường định bụng xuống mua một ít sữa chua mang lên, nhưng nghĩ nghĩ một chút thì lại thôi.

Sau khi cả ba người kia cùng rời khỏi phòng, Thẩm Hi lập tức bật dậy, sau đó xách theo hành đã lén lút thu xếp xong chạy nhanh ra ngoài cổng trường. Hà Chi Châu đã tới sân bay trước, khi cô tới nơi, liền nhìn thấy Hà Chi Châu đeo kính đen đang nói chuyện với một vị khách ngoại quốc, trông có vẻ như đang giải thích vấn đề gì đó.

Cô thật thích kiểu người trong nóng ngoài lạnh như anh! Thẩm Hi bước tới vẫy tay: “Hi.”

Người ngoại quốc kia nhìn cô cười cười, ngay sau đó lại hỏi cô tới tập.

Thẩm Hi khẽ mỉm cười, ra vẻ như mình thực sự nghe hiểu. Hà Chi Châu dắt tay của cô, thay cô trả lời một số vấn đề.

Thẩm Hi cũng không chú ý lắm, nhưng thật ra có nhiều chỗ cô nghe vẫn hiểu. Như lúc Hà Chi Châu nói cô là người yêu của anh, cô túm lấy vạt áo, hơi cúi đầu, tai có chút đỏ.

Trên máy bay, Thẩm Hi đeo kính đen của Hà Chi Châu giả bộ “ngầu” một chút, cuối cùng lại nhàm chán tháo xuống, mở miệng hỏi anh: “Anh Hà, làm sao anh trốn ra được vậy?” Ý của cô là ám chỉ đến phòng ký túc xá bên kia.

Hà Chi Châu xem tờ báo được cung cấp miễn phí trên máy bay, nhàn nhạt trả lời: “Tôi không cần trốn.”

Được rồi. Thẩm Hi nhắm mắt lại, trước mắt đột nhiên hiện ra một cảnh tượng: hoa tàn rơi đầy đất, nam tử một thân cẩm bào màu trắng, mũ nhỏ giữ tóc màu đen, diện mạo thanh nhã lại tinh tế. Hắn đứng ở phía xa nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh, dường như chỉ liếc mắt một cái mà đã lâu tựa trời đất.

Cái người đang cosplay này đích thực là Hà Chi Châu. Thẩm Hi quay đầu nhìn người đang ngồi bên cạnh, sau đó lại lấy gương ra so sánh.

Hà Chi Châu lật qua lật lại tờ báo: “Cô nhìn tôi làm cái gì?”

Thẩm Hi ho nhẹ một tiếng, lảng sang chuyện khác: “Tại sao anh lại mua vé khoang hạng nhất? Đắt tiền quá!”

“Bởi vì tôi dùng thẻ của cô.” Hà Chi Châu nói, ánh mắt vẫn không rời khỏi tờ báo.

“Nói dối, anh đâu biết mật khẩu của tôi chứ.”

“123456.” Hà Chi Châu bình thản đáp lời.

“A a a! Hà Chi Châu, sao anh có thể như vậy?” Thẩm Hi tức giận nắm lấy cổ tay Hà Chi Châu, cô muốn cắn anh một cái thật mạnh cho bõ tức. Chỉ có điều, cánh tay trắng nõn như ngọc này lại là của cô nha. Cuối cùng, Thẩm Hi chỉ phật cảnh cáo bằng cách chu môi ra mổ nhẹ vào cánh tay Hà Chi Châu một cái.

Quả nhiên, Hà Chi Châu buồn nôn hất tay của cô ra.

Đến 12 giờ trưa, máy bay hạ cánh xuống sân bay ở Thanh Đảo. Rời khỏi sân bay, những cơn gió mang theo chút tanh mặn đã tạt ngay vào mặt, Thanh Đảo hiện giờ nóng hơn so với lần trước khi bọn cô tới đây. Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu: “Anh Hà, nếu lần này hai chúng ta có thể đổi trở lại, việc đầu tiên anh muốn làm là gì?”

“Không có gì cần phải làm.” Hà Chi Châu trả lời rất nhanh. Đáp án hoàn toàn là bịa đặt, bởi vì chuyện đầu tiên anh nhất định phải làm là kiểm tra thân thể mình xem có bị phá hư hay không. Ngẩng mặt nhìn trời!

“Ừm.” Thẩm Hi nói tiếp, “Chuyện đầu tiên tôi làm đó chính là mặc váy, sau đó xoay vòng rồi xoay vòng. Ha ha.”

Hà Chi Châu hỏi: “Không sợ xoay nhiều quá ngu luân sao?”

“Dĩ nhiên là không sợ rồi.” Thẩm Hi nhắc đến thành tích luyện vũ đạo vô cùng đáng tự hào của mình, “Tuy rằng đầu óc của tôi không được linh hoạt giống như anh, nhưng đứng tại chỗ xoay vòng thì tôi có thể làm liên tục trong mấy tiếng đồng hồ đấy. Sao anh cũng không nghĩ xem tôi học chuyên ngành gì?”

Đáy mắt Hà Chi Châu thoáng hiện lên ý cười, sau đó lên tiếng: “Nếu sau này cô có biểu diễn, tôi sẽ đến xem.”

Thẩm Hi không ngờ Hà Chi Châu lại có thể động viên mình như thế, nụ cười trên mặt càng trở nên sáng lạn. Một đường đi thẳng từ sân bay đến khách sạn, hai người cười cười nói nói rất vui vẻ, làm tan biến hết những căng thẳng cùng lo lắng trong lòng cô.

Khách sạn đã được Hà Chi Châu đặt trước, cũng là một khách sạn năm sao giống như lần trước, nhưng nằm gần với bờ biển hơn. Chỉ cần đi bộ năm phút là đã thấy ngay biển xanh rộng bao la rồi.

Hà Chi Châu chỉ đặt có một phòng. Về chuyện này thì cô và Hà Chi Châu không cần nói ra miệng cũng vô cùng nhất trí với nhau: Với tình huống của hai người hiện giờ, quả thực không cần phải câu nệ vấn đề nam nữ khác biệt nữa.

Phòng khách sạn có một ban công khá rộng rãi, bệ cửa sổ theo phong cách Châu Âu có hai bồn hoa Tulip, bên góc trồng một cây dây leo, còn có cả một chiếc ghế đu nữa.

Thẩm Hi kéo Hà Chi Châu ngồi xuống ghế mây, còn mình ngồi trên ghế đu. Hai người cùng nhau ăn điểm tâm và uống nước ướp lạnh, bỗng dừng lại cảm thấy đi hưởng tuần trăng mật có lẽ cũng chỉ như thế này mà thôi. Cô nhìn những ngón tay đang gõ như bay trên bàn phím laptop của Hà Chi Châu, ngồi xếp bằng trên ghế đu nói: “Anh Hà, tôi kể chuyện cười cho anh nghe nhé.”

Hà Chi Châu ngẩng đầu lên: “Kể đi.”

Thẩm Hi kể một chuyện mà cô cho là rất buồn cười: “Có một cô gái cao 1m73, khi sắp xếp đi gặp mặt, bốn bỏ năm lên (*) mà báo rằng mình cao 1m70; có một người đàn ông cao 1m67, cũng bốn bỏ năm lên nói mình cao 1m70, sau đó hai người có chiều cao chênh lệch đó gặp mặt nhau. Ha ha ha ha ha!”

(*) bốn bỏ năm lên: làm tròn số.

“Ồ.” Hà Chi Châu cúi đầu, tiếp tục làm việc đang dang dở.

Thẩm Hi cảm thấy có chút thất bại, sau đó lại hăng hái kể thêm một chuyện nữa.

Hà Chi Châu vẫn không hề cười.

Cô lại kể tiếp.

Anh vẫn như cũ không cười lấy một tiếng.

Cả buổi trưa ở khách sạn, Thẩm Hi kể hết chuyện này tới chuyện khác. Ánh mặt trời trong suốt, mây bay theo gió, gió mát từ biển thổi tới thật dễ chịu. Mãi về sau, Thẩm Hi nhận thấy đáy mắt Hà Chi Châu ẩn chứa ý cười mới phát giác hóa ra mình đang bị anh lừa.

Cô tức giận thở phì phì rời khỏi ghế đu, quay về phòng ngủ trưa.

Hà Chi Châu ngồi trên ghế mây vuốt vuốt cái trán, xoay người nhìn thấy Thẩm Hi đang ngủ say sưa ở trên giường. Anh cau mày lại, sao tư thế ngủ lại là bộ dáng này, trông giống như một con rùa đen?

.

Giấc ngủ này của Thẩm Hi thật là dài, mơ mơ màng màng rơi xuống một khung cảnh mờ ảo. Cô có cảm giác mình đang nằm mơ, nhưng lại không có cách nào thoát khỏi giấc mộng đó, tựa như linh hồn cô đang di chuyển giữa không trung.

Trong giấc mơ, cô ở trong một rừng trúc nhỏ, cứ đi mãi mà không xác định được phương hướng. Nơi này không có một bóng người khiến cho cô lo lắng, đề phòng. Thẩm Hi nhìn trái ngó phải, cuối cùng quyết định đi vào một con đường nhỏ tràn ngập cánh hoa rực rỡ, rồi bất gặp một dòng sông, nước trong thấy đáy.

Nhưng điều khiến cô vui mừng chính là, nơi này

còn có một vài cô gái vẫn tóc đang giặt quần áo ở bên sông. Họ cười cười nói nói rất náo nhiệt, cô đi tới cất tiếng chào hỏi: “Hi.”

Mấy người đó chỉ nhìn cô cười cười, nhưng không mở miệng nói chuyện với cô. Sắc trời hôm nay thật đẹp, cô cởi giày cùng vớ ra, ngâm cả hai chân xuống nước sông lạnh như băng. Trong sông còn có cá nữa, không to không nhỏ, lạnh lẽo bơi tới bơi lui. Thẩm Hi xắn cao quần lên, nhảy xuống sông bắt cá. Mấy cô gái đang giặt quần áo cũng thật tốt bụng, khi cô không cẩn thận đụng phải họ, họ cũng chỉ quay đầu nhìn cô cười một tiếng.

Sau đó, Thẩm Hi đột nhiên nhìn thấy bên kia sông có đặt một cái giỏ trúc, được bên rất khéo léo lại đáng yêu. Bên ngoài giỏ trúc lộ ra một đoạn vải màu hồng cánh sen, cô nhấc chân qua làn nước mà bước qua đó. Bỗng dưng, một cái đầu nhỏ từ trong giỏ trúc nhô ra. Trời ạ, không ngờ bên trong lại có một bé trai đẹp đẽ khôi ngô như thế này.

Bộ dạng của nó thật quá đáng yêu, sau khi bò lên bờ, Thẩm Hi rất thân thiết cười hỏi bé trai kia: “Em là con nhà ai nha?”

Bé trai mở to mắt nhìn cô, nhếch miệng cười, hiện lên hai lúm đồng tiền thật khả ái, sau đó đưa ngón tay trắng mũm mĩm ra chỉ chỉ.

Thẩm Hi quay đầu nhìn qua, một cô gái mặt mày thanh tú đang tiến về phía cô, không hiểu vì sao cô gái kia dường như không nhìn thấy cô, chỉ khom lưng ôm bé trai từ trong giỏ trúc ra, dịu dàng hỏi: “Mang nhi có ngoan hay không?”

“Ng ngoan –” bé trai cất tiếng trả lời, sau đó tựa đầu trên bả vai thanh tú của cô gái, chu miệng kêu một tiếng “Dì ơi”.

Thì ra cô gái này cũng không phải là mẹ của nó.

Bé trai được dì ôm về nhà, cô nhìn bé trai rời đi mà thấy thật không nỡ, liền cất bước đi theo phía sau. Bé trai ngoan ngoãn tựa đầu vào bả vai cô gái, thỉnh thoảng giương mắt nhìn cô, con người đen nhánh ẩn chứa sự tò mò.

Nhà của bé trai là một căn nhà gỗ nhỏ, phía trước có một khoảng sân thật lớn, trồng hoa rồi nuôi gà. Cửa phòng bằng gỗ dán hai câu đối đỏ, trên đó viết “Lục Trúc Biệt Kỳ Tam Phân Cảnh. Hồng Mai Chính Báo Vạn Gia Xuân” (**). Đột nhiên, cách đó không xa vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc, một nam nhân diện mạo đoan chính từ trên lưng ngựa phi thân xuống.

(**): Đại ý là khi cây trúc không còn một màu xanh um tùm nứa thì lúc này hồng, mai cùng nở báo hiệu mùa xuân đã về.

Nam nhân đẩy cửa gỗ ra, cô gái thanh tú rót cho hắn một chút rượu, trên bàn gỗ thô đặt một ít thức ăn để nhắm rượu.

Nam nhân uống một ngụm rượu rồi nói: “Nếu như để hắn biết được việc này thì cho dù Mang nhi không phải là thái tử, nó cũng sẽ được hưởng vinh hoa cả đời.”

Cô gái thanh tú cười lạnh một tiếng: “Ai cần chứ.”

Nam nhân ôm lấy bé trai, dùng chiếc đũa dính chút rượu mớm cho nó. Bé trai cau mày, mặt mũi nhăn lại như muốn khóc, nhưng sau đó lại nhịn xuống, hết sức uất ức.

“Đúng vậy, cũng đâu hiếm lạ gì.” Nam nhân cười phụ họa theo, “Nàng ta cũng không lạ gì.”

“Nàng ta” là người nào?

Cô gái thanh tú ôm lấy bé trai từ trong lòng nam nhân lên, vẻ mặt bi thương nhưng lại ẩn chứa một chút vui vẻ, cô nhìn bé trai trong ngực mình rồi mạnh mẽ nói: “Mang nhi của chúng ta không thềm là nhi tử của Hà Chi Châu đâu.”

Hà Chi Châu?!

Đây là giấc mộng kiểu gì thế?! Thiên lôi, cầu huyết đánh tới tấp rồi.....

Thẩm Hi bị thiên lôi đánh trực tiếp tỉnh lại, sau đó cô mở mắt ra, nhìn thấy Hà Chi Châu đang đứng ở trước giường, khom người nhìn cô, ánh mắt có sự tìm tòi nhàn nhạt.

Bởi vì vừa mới có giấc mơ kỳ lạ kia, Thẩm Hi vừa thấy Hà Chi Châu liền muốn bật cười. Cô từ trên giường bò dậy, cố làm ra vẻ thần bí hỏi: “Anh Hà, anh đoán xem tôi vừa nằm mơ thấy cái gì?”

Hà Chi Châu ngồi xuống mép giường trả lời: “Được ăn ngon?”

Thẩm Hi lắc đầu: “Dĩ nhiên là không phải.”

Hà Chi Châu không có ý định đoán tiếp nữa, nhưng thấy vẻ mặt mong đợi của Thẩm Hi thì anh lại tiếp tục phối hợp nói: “Chẳng lẽ là tôi?”

Thẩm Hi vẫn lắc đầu, sau đó một lát lại nói: “Cũng gần như thế.”

“Hà?” Hà Chi Châu nhướn mắt, sau đó mở một chai nước suối ra uống một hớp, “Cô nói đáp án đi, tôi đoán không ra.”

Thẩm Hi mím môi nín cười, cô nhìn anh rồi nói: “Tôi nằm mơ thấy con trai của anh –”

Phun!

Hà Chi Châu suýt chút nữa phun ngụm nước ra ngoài, sau đó anh có chút hứng thú hỏi: “Vậy cô nhìn rõ chứ, con của tôi lớn lên trông như thế nào?”

“Anh ngốc quá! Con trai của anh thì dĩ nhiên lớn lên sẽ giống anh rồi, chứ không chẳng lẽ giống ông hàng xóm?”

Hà Chi Châu lập tức bị sặc nước, ho khan không ngừng. Anh trừng mắt nhìn Thẩm Hi: Nếu như có thể, anh rất muốn đánh cho cô một trận.

P/s: Cảnh tưởng tượng và giấc mơ của Thẩm Hi có bối cảnh cổ trang nên mình có sử dụng một số từ trong truyện cổ đại nhé.

34. Chương 34: Chương 34

Edit: tiểu an nhi

Cuộc sống có rất nhiều điều thú vị, chúng ta vĩnh viễn không thể nào ngờ được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, tại thời khắc cuối cùng ai sẽ là người bên cạnh bạn.

Buổi tối là một bữa đại tiệc hải sản, địa điểm vẫn là quán ăn đã tới lần trước. Bà chủ quán ăn còn nhận ra cô và Hà Chi Châu. Thời điểm Hà Chi Châu đi thanh toán tiền, bà chủ quán còn cười nhạo nói: “Lần trước mấy cô cậu đi một nhóm tới đây, khi đó tôi còn tưởng cô với cái cậu đeo mắt kính là một đôi cơ. Không ngờ cô với cậu đẹp trai này mới là một cặp.”

Người đeo mắt kính trong lời nói của bà chủ quán là Lâm Dục Đường, anh có bị cận thị nhẹ, khi đi ra ngoài thường sẽ đeo mắt kính; còn cậu đẹp trai thì chắc chắn là Hà Chi Châu rồi, nhưng hiện giờ bên trong thân thể đó đã là linh hồn của Thẩm Hi.

Thẩm Hi đứng ở bên cạnh Hà Chi Châu, bị bà chủ quán chế nhạo có chút ngượng ngùng, tựa như cô đang hồng hạnh vượt tường bị bắt quả tang vậy. Ngược lại vẻ mặt Hà Chi Châu vẫn hết sức bình tĩnh lấy lại tiền thừa được trả lại.

“Lần sau lại đến nhé.” Bà chủ cười cười, vô cùng nhiệt tình, “Về chuyện này ấy, tôi còn cá cược với mấy người làm trong quán, lát nữa phải trả tiền thua cho bọn họ rồi.”

Thẩm Hi lại càng mắc cỡ, tựa như một cậu trai trẻ xấu hổ lúng túng đứng cạnh Hà Chi Châu Cô thật không ngờ bà chủ cùng mấy nhân viên của quán này lại nhàm chán như thế.

Khi cô cùng Hà Chi Châu từ trong tiệm đi ra, anh đột nhiên mở miệng hỏi cô: “Lần trước chúng ta tới đây, tại sao lại có người đánh cược chúng ta là một đôi?”

Ờ nhỉ, đúng là rất đáng để suy nghĩ, Thẩm Hi suy tư một chút rồi nói: “Chắc là so với Hầu Tử hoặc Tráng Hán, tôi với anh thoát nhìn có vẻ đáng tin hơn.”

Hà Chi Châu: “.”

Thành phố S, Hầu Tử cùng Tráng Hán vô tội đang ngồi trước quầy bar cảm thụ văn hóa của hộp đêm lần lượt hất hơi một cái. Bộ dạng Lâm Dục Đường cực kỳ uất ức đang ngồi bên cạnh hai người. Cả ba cùng nằm rạp trên quầy rượu, Hầu Tử chơi trò chơi thua, phải chịu sự trừng phạt, Tráng Hán lấy ra một tờ tiền từ trong túi đưa cho Hầu Tử: “Đi mua cho tôi một bao Trung Hoa đi.”

Tiện nhân!!!

Hầu Tử mắng to. Lâm Dục Đường vừa uống rượu vừa cười, càng cười lại càng không thể dừng lại, còn sắc ra cả rượu nữa. Anh hơi say rồi, lúc trở về cả người đều dính vào Tráng Hán: “Tôi nói bí mật này cho các cậu nghe.”

“Gì?”

“Thẩm Hi cùng Hà Chi Châu.” Lâm Dục Đường vừa mới mở miệng, trong bụng nổi lên một trận dờn sóng lấp lánh, anh lập tức chạy tới thùng rác ven đường cúi đầu nôn mửa một hồi. Ồi hết các thứ trong bụng ra, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo.

“Lão đại và Thẩm mỹ nhân làm sao?” Hầu Tử đứng một bên lên tiếng.

Lâm Dục Đường: “Không có gì.”

Trời về đêm, bốn phía bãi biển Thanh Đảo điểm xuyết những ánh đèn lấp lánh, dường như cả biển rộng chìm giữa ánh sáng lung linh huyền ảo, đẹp không sao tả xiết. Thẩm Hi đi theo Hà Chi Châu lên một chiếc du thuyền. Đây là chiếc du thuyền tốt nhất của Câu lạc bộ trên biển Thanh Đảo. Cô dựa theo lời của Hà Chi Châu đã dặn trước, nói rõ thân phận của mình với người phụ trách Câu lạc bộ. Sau khi người phụ trách tự mình gọi điện thoại xác nhận, hai người không chỉ có du thuyền tốt nhất mà còn có cả thuyền trưởng giỏi nhất nữa.

“Đây là du thuyền của ai?” Khi đã ra ngoài biển, Thẩm Hi mới lên tiếng hỏi Hà Chi Châu.

Anh đứng ở trên boong thuyền, cảm nhận gió biển thổi tới: “Của ông nội tôi.”

Thẩm Hi nhếch miệng: “Không ngờ anh lại là Phú Tam Đại (thế hệ con nhà giàu thứ ba) nha.”

Hà Chi Châu chỉ cười cười, dựa lưng vào lan can, rất nghiêm túc hỏi ngược lại: “Thẩm Hi, nếu chúng ta cứ như thế này cả đời, cô có sợ không?”

Thẩm Hi bị hỏi bất ngờ thì bối rối, bỗng chốc luống cuống giống như một con thỏ nhỏ: “Đầu năm nay làm đàn ông phải chịu áp lực rất lớn, nếu như không cẩn thận cưới phải người vợ không ra gì.”

Hà Chi Châu cong khóe miệng, sau đó vỗ vỗ lưng của Thẩm Hi: “Đừng quá lo lắng.”

Thẩm Hi gật đầu một cái, không lo lắng mới là lạ.

Đêm khuya, cô nằm trên boong thuyền nghĩ đến tình huống xấu nhất, nếu một tháng nữa mà vẫn không đổi trở lại, có lẽ cô sẽ nói chuyện này với ba mẹ. Chỉ có điều, không biết bọn họ có tin tưởng cô hay không. Mà biết nói như thế nào bây giờ, chẳng lẽ lại là —“Ba à, không phải trước kia ba rất muốn có một đứa con trai sao? Ha ha, chúc mừng ba ... rốt cuộc giấc mơ của ba cũng đã thành sự thật rồi!”

Thẩm Hi tưởng tượng ra cảnh ba Thẩm nghe xong mà rút cả quai hàm thì khóe miệng bắt giắc cong lên.

“Cô cười cái gì thế?” Hà Chi Châu nằm ở bên cạnh cô, quay đầu sang hỏi.

Thẩm Hi lắc đầu một cái: “Không có gì.”

Hà Chi Châu vòng hai tay ra sau, gối đầu lên, ngửa mặt nhìn thẳng tới các vì sao lấp lánh trên bầu trời. Một lát sau, anh ngồi bật dậy, lấy máy tính bảng ra tiếp tục nghiên cứu khung cảnh mô phỏng đã chuẩn bị mất hai tuần về chuyện của hai người.

Thời gian gần đây, tất cả những sách liên quan đến “Lý thuyết từ trường”, “Học thuyết chiêm tinh”, “Địa chi, Can chi” (liên quan đến 12 con giáp trong chu kỳ 60 năm). anh đã đều đọc qua hết rồi, chữ nhét đầy cả đầu, nhưng có một số việc lại giống như lời của cô gái bên cạnh anh đã nói: “Cơ duyên mới là quan trọng nhất.”

Anh và cô rơi vào tình huống dở khóc dở cười này, nếu là một trò đùa của ông trời thì đến một ngày nào đó nó cũng sẽ kết thúc thôi.

Thẩm Hi dang tay dang chân thoải mái nằm trên boong thuyền, gió biển ban đêm có hơi lạnh. Chỉ cần nhắm mắt lại, cô đã có thể nghe thấy tiếng sóng biển vỗ vào bờ đá. Thẩm Hi lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, đẩy đẩy Hà Chi Châu: “Anh Hà, bây giờ tôi nhảy xuống biển, anh lại nhảy xuống cứu tôi, có được hay không?”

Hà Chi Châu quay đầu nhìn cô.

Thẩm Hi chỉ tay ra biển: “Nói không chừng vấn đề lại nằm ở biển đấy.” Dứt lời, cô lập tức bò dậy.

“Thẩm Hi!” Hà Chi Châu giữ lấy tay của cô, “Vô dụng thôi”

“Nhưng không thử thì làm sao biết là vô dụng chứ?” Thẩm Hi chớp mắt nói. Thực ra thì cô cũng rất sợ, cảm giác rơi vào trong nước biển lạnh lẽo lại tuyệt vọng cô vẫn còn nhớ mang máng, nhưng cô không muốn vì sự nhát gan cùng do dự của mình mà ngay cả một cơ hội để thử cũng không có.

Thẩm Hi nhìn về phía mặt biển hít sâu một hơi, thật cẩn thận trèo một chân qua lan can, còn dùng cảm nghiêng qua nghiêng lại giữ thăng bằng, chứng minh “dũng khí” của cô.

“Anh Hà, anh nhất định phải xuống cứu tôi đấy.” Chân trái của Thẩm Hi run rẩy kịch liệt ở trong gió, không quên quay đầu lại phía sau dặn dò.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi: “. Cô nhảy đi, nhưng tốt nhất cô nên cố gắng mà bơi lên, tôi sẽ không cứu cô đâu.”

“Cái gì?” Thẩm Hi thu chân lại một chút, khó hiểu hỏi anh, “Tại sao?”

Về mặt Hà Chi Châu hết sức bình tĩnh, nhưng đáy mắt lại tràn ngập lo lắng: “Cô cứ xuống trước đã, tôi sẽ nói cho cô biết tại sao?”

“Được rồi.” Thẩm Hi gian nan vòng chân trái về, nhưng lại không cẩn thận bị mất trọng tâm; ngay tại thời điểm cô ngửa ra sau, Hà Chi Châu nhanh chóng vươn tay kéo cô lại.

Thẩm Hi dựa vào lan can, thở gấp từng hơi, sắc mặt hơi tái nhợt.

Hà Chi Châu nhìn cô: “Nhớ kỹ bài học này đấy, đừng hành động xằng bậy nữa.”

Thẩm Hi ngồi ở boong thuyền, cảm thấy thật mất thể diện, chán nản nói: “Tôi thực quá vô dụng.”

Nghe được lời nói “thật lòng” thế kia, Hà Chi Châu cũng không keo kiệt phun ra được một câu dễ nghe: “Thẩm Hi, so với lúc tôi mới quen cô, bây giờ cô khá hơn rất nhiều rồi.”

Thẩm Hi nghiêng đầu, cường điệu nói: “Trước kia tôi cũng rất tuyệt nha.”

Hà Chi Châu bật cười, sau đó anh lại cầm lấy máy tính bảng, mở ra khung cảnh mô phỏng, phóng to từng điểm cho Thẩm Hi xem. Lần trước cô muốn khiến anh an tâm nên mới bịa ra một giấc mơ không có thật. Còn bây giờ, Hà Chi Châu dùng cái gọi là kiến thức khoa học tận lực phân tích hiện tượng kỳ xảy ra giữa bọn họ, cuối cùng cũng chỉ vì muốn để cô yên tâm.

Thẩm Hi nghe chưa hiểu rõ hết, sau một lát cô nói: “Anh Hà, hiện tượng xuất hiện mây đen dày đặc vào đêm hôm đó, chúng ta đặt cho nó một cái tên đi, giống như người ta đặt tên cho bão ấy.”

Hà Chi Châu đồng ý, sau đó nói: “Cô chọn tên đi.”

Đầu óc của Thẩm Hi vốn đơn giản, nếu chuyện này là về cô và Hà Chi Châu thì cô lập tức nghĩ tới việc kết hợp tên của hai người, đọc chệch đi một chút: “Hiện tượng “Cháo loãng” (*) được không?”

(*) Cháo loãng phiên âm là “xī zhōu”: “xī” là phiên âm của từ Hi, “zhōu” giống phiên âm từ Châu.

Hà Chi Châu khoe miệng giật giật, gật đầu một cái: “Vậy thì gọi là hiện tượng “Cháo loãng”.”

Thẩm Hi cùng Hà Chi Châu ở trên biển suốt một đêm, Hà Chi Châu ghét tiếng sóng biển ầm ĩ, nên sau một đêm này anh quyết định quay về khách sạn. Thẩm Hi không có ý kiến gì. Khi hai người trở về, cô còn tranh thủ mang theo bốn cân tôm hùm nhỏ cùng hai chai bia Thanh Đảo.

“Chúc chúng ta sớm quay trở lại thân xác của mình.” Thẩm Hi hào hứng mở bia, nâng cốc chúc mừng.

Hà Chi Châu cũng cầm bia lên cụng với cô một cái: “Hi vọng là như thế.”

Hi vọng là như thế. Thẩm Hi cảm thấy rõ ràng Hà Chi Châu không vui, nhưng ngoài việc cô mời anh uống bia, ăn tôm hùm ra thì cũng chẳng nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn.

Sau đó một lúc, cái người mời bia trước là cô lại còn ngủ trước cả Hà Chi Châu nữa. Đến khi tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm ở trên giường, quay mặt ra ban công, chân đắp chăn thật trên người. Điều hòa trong phòng đã được Hà Chi Châu điều chỉnh ở nhiệt độ thích hợp nhất cho giấc ngủ.

Nhưng Hà Chi Châu đi đâu rồi? Chiếc giường đối diện chăn đệm vẫn còn rất ngay ngắn.

“Anh Hà.” Thẩm Hi gọi một tiếng.

Không có ai trả lời cô.

“Hà Chi Châu!” Thẩm Hi bật dậy chạy ra ngoài ban công tìm người.

Toàn bộ thành phố ven biển tràn ngập ánh đèn rực rỡ, giống như chìm trong pháo hoa.

Cô quay về phòng, nhanh chóng cầm di động lên gọi cho Hà Chi Châu, kết quả lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Hà Chi Châu vang lên trong phòng khách sạn, hóa ra anh còn không mang theo cả di động. Thẩm Hi ngồi thụp xuống tại chỗ, trong lòng vừa sốt ruột lại vừa khó chịu.

11 giờ đêm, Thẩm Hi vội vàng đi xuống đại sảnh khách sạn, cô gấp đến mức muốn khóc. Hỏi thăm quản lý trực đại sảnh thì anh ta chỉ tới một hướng rồi nói: “Tôi nhớ hình như là bên đó.”

Thẩm Hi lau đi một chút nước không kiềm được chảy xuống, chạy ra khỏi khách sạn.

Quản lý đại sảnh lần đầu tiên mới thấy một người đàn ông khóc mà cũng khiến người ta đau lòng đến vậy, anh ta nhắc điện thoại nội bộ lên nói với bộ phận an ninh: “Phòng 893 xảy ra chuyện, người bạn gái hiện không thấy đâu, mấy người tới đây hỗ trợ cùng tìm đi.”

Đêm khuya, đường phố vẫn náo nhiệt như cũ. Thẩm Hi đi xuyên qua dòng xe cộ đông đúc, lại đi tới bờ biển một lần nữa. Bốn phía dần

ĐỪNG KIÊU NGẠO NHƯ VẬY- TUỖ HẦU CHÂU

Chương 34:

Edit: tiểu an nhi

Bốn phía dần trở nên yên tĩnh, chỉ có âm thanh từng đợt sóng biển vỗ vào bờ, khi gần khi xa, khi cao khi thấp.

“Hà Chi Châu, anh ở đâu!”

“Anh Hà, anh mau ra đây...”

“Hà Chi Châu! Hà Chi Châu! Hà Chi Châu!!!”

Thẩm Hi sắp sụp đổ mất rồi, nước mắt ào ào chảy xuống. Cô nghĩ tới khi còn bé, cảm giác khi tỉnh lại mà tìm không thấy ba mẹ đâu... vô cùng tuyệt vọng, dường như cả bầu trời cũng muốn sụp xuống.

“Thẩm Hi, tôi ở đây.” Đột nhiên một tiếng nói truyền tới từ phía sau.

Thẩm Hi quay đầu, liếc nhìn người đang bước đến gần. Cô sải chân bước từng bước dài, ôm chầm lấy Hà Chi Châu: “Hu hu hu..... Hà Chi Châu..... Anh đi đâu thế.....”

Hà Chi Châu cũng vòng tay ôm lại Thẩm Hi: “Cảm thấy phiền lòng, cho nên mới ra ngoài giải sầu.”

“..... Anh không thể báo cho tôi một tiếng à.....”

“Cô ngủ rất say, tôi không muốn đánh thức cô.”

“Vậy thì ít nhất anh cũng phải để lại một tờ giấy cho tôi chứ!” Thẩm Hi khóc, không dừng lại được.

“Thật xin lỗi.”

Một tiếng “Thật xin lỗi” không ngờ lại khiến Thẩm Hi khóc còn to hơn. Cô ôm chặt Hà Chi Châu, khóc đến vô cùng bi thương lại uất ức. Sau một hồi lâu mới thoáng thu lại nước mắt, nức nở nghẹn ngào nói: “Tôi sợ anh nghĩ không thông...”

“Ngu ngốc –“ Hà Chi Châu cười mắng, sau đó lau lau nước mắt cho Thẩm Hi, “Đừng khóc, là tôi không tốt.”

Thẩm Hi nhú nhú mũi sụt sịt: “..... Về sau không cho phép như thế nữa.”

Hà Chi Châu gạt đầu một cái, sau đó dắt tay Thẩm Hi đi về phía trước: “Tôi dẫn cô đi nhìn một thứ.”

“Nhìn... cái gì?”

Hà Chi Châu dẫn Thẩm Hi đến nhìn một lâu đài bằng cát, đây vốn là do Thẩm Hibày ra làm vào ban ngày, tiếc là cô không có đủ kiên nhẫn, lâu đài chỉ xây được có một nửa, thuộc loại công trình “Đầu voi đuôi chuột” điển hình.

Hà Chi Châu bật đèn pin cầm tay mang theo, chiếu tới cảnh vật mờ mịt phía trước, trước mắt, trước mắt Thẩm Hi hiện lên một toà lâu đài cát hết sức đáng yêu, cấu trúc lại sáng tạo.

Có vườn hoa, có cửa sổ, còn có một ban công thật to như cô mong muốn.

“Anh Hà, làm sao anh làm được vậy?” Thẩm Hi ngồi xổm xuống, ngẩng đầu lên hỏi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu ngồi xếp bằng, trả lời cô: “Thực ra hôm nay tôi cũng mới nhận ra, thì ra tôi còn có thiên phú về kiến trúc nữa.”

“Đồ tự luyến!” Thẩm Hi đập nhẹ Hà Chi Châu một cái.

Hà Chi Châu nằm hằn xuống bờ cát, tối nay anh suy nghĩ cẩn thận rất nhiều việc, cảm nhận nhận từng đợt gió biển thổi qua, anh mở miệng: “ Tất cả tùy duyên thôi.”

Thẩm Hi chống hai tay xuống bờ cát, ngược đầu lên ngắm bầu trời đầy sao, đột nhiên cô quay sang nói Hà Chi Châu: “ Anh Hà, nếu như chúng ta không thể đổi trở lại, anh có nguyện ý gả cho tôi không?”

“Thần kinh”

Thẩm Hi xông tới cù Hà Chi Châu một trận.

Hà Chi Châu bò dậy, đi về phía sóng biển trước mặt.

Thẩm Hi đứng dậy đuổi theo anh, sóng biển lướt qua mắt cá chân, cảm giác lạnh buốt thật thoải mái. Cô kéo kéo áo sơ mi trắng trung tính của Hà Chi Châu: “Anh Hà, chẳng lẽ anh ghét bỏ bản thân, không đủ đẹp trai sao?”

Sóng biển rút đi, Hà Chi Châu ngồi lớp cát ẩm ướt, trả lời câu hỏi giả thiết “nếu vĩnh viễn không đổi trở lại” của Thẩm Hi: “Nếu quả thật bị kịch như lời cô nói, tôi có thể cân nhắc tới việc kết hôn với cô.”

“Ha Ha” Thẩm Hi cười to, đến lúc này rồi mà Hà Chi Châu vẫn còn phờ phạc như thế.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, sau đó như trụ cột của gia đình mà hoạch định ra một tương lai cho Hà Chi Châu: “Anh Hà, chúng ta kết hôn, tôi phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, anh phụ trách xinh đẹp như hoa.”

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi, nhàn nhạt nói: “Tôi, cô không nuôi nổi đâu!”

“Làm sao lại không nuôi nổi chứ?!” Thẩm Hi đầy lạt quan nhìn Hà Chi Châu, “Về sau tôi có thể làm huấn luyện viên võ đạo, cho dù ngày anh cũng ăn tổ yến, tôi cũng sẽ tạo điều kiện cho anh sống thoải mái!”

Thẩm Hi lập lời thề son sắt, Hà Chi Châu nghe xong có chút sững sờ.

“Rào rào” một tiếng, một đợt sóng biển nữa sắp xô tới đây, càng ngày càng gần, chân của hai người đã bị nước biển bao phủ. Sóng biển sắp đánh vào người rồi, Thẩm Hi bịt chặt tai hét to, sao đó không kịp đề phòng mà trong nháy mắt, cô cảm thấy môi mình chợt lạnh. Hà Chi Châu đã nghiêng người qua hôn cô.

Hà Chi Châu nhắm mắt lại, cũng che kín mắt cô – không để cô nhìn.

Sóng biển ban đêm cuộn cuộn nối tiếp nhau, từ đầu đến chân đều là nước biển là tanh mặn, nhưng nụ hôn lại ấm áp, nhịp tim tăng nhanh, trong lòng cảm thấy khó tin mà tình cảm lại điên cuồng ồa tới.

Ngay cả khuôn mặt của chính mặt bản thân mình mà cũng có thể hôn xuống, nếu không có một chút điên cuồng thì người nào có thể làm được.

35. Chương 35: Chương 35

Edit: tiểu an nhi

Hai người trở lại khách sạn, Hà Chi Châu tắm nước nóng xong rồi ra ngoài. Thẩm Hi đi vào tắm nước lạnh, nguyên nhân không cần nói cũng biết.

Thời điểm Thẩm Hi tắm bên trong, Hà Chi Châu tựa vào đầu giường xem TV. Anh đổi kênh liên tục, bên tai vẫn truyền tới tiếng nước từ trong toilet.

Anh nhớ lại kích động của bản thân khi ở ngoài bãi cát, hiện giờ ảo não không thôi. Nhưng hôn thì cũng đã hôn rồi, lúc hôn anh coi Thẩm Hi là Thẩm Hi. Chỉ là không biết Thẩm Hi có coi anh là anh hay không.

Thật là một vấn đề khiến người ta đau đầu! Huyết thái dương của Hà Chi Châu theo tiếng reo hò của nữ MC trên TV mà giật giật. Sau một lúc lâu, anh quay đầu nhìn về phía phòng vệ sinh nhíu mày: Đã tắm cả tiếng đồng hồ rồi mà sao Thẩm Hi vẫn chưa ra ngoài?

Trong phòng vệ sinh, Thẩm Hi không phải đang tắm mà căn bản là ở dưới vòi hoa sen đi qua đi lại than thở. Cô chống tay lên ngang cái hông gầy gò, mặc cho nước lạnh gội lên da thịt, cả người nổi hết da gà. Nghĩ đến mọi chuyện xảy ra ở bờ cát tối nay, trái tim nhỏ bé đáng thương của cô khẽ run rẩy.

Vậy mà cô lại hôn chính bản thân mình.

A a a! Nụ hôn ướt át đó là chính là nụ hôn đầu của cô, không ngờ nụ hôn đầu của cô lại là cho chính mình!

Ồi trời ơi! Còn có chuyện nào thê thảm hơn chuyện này nữa không!

Không những thế, trong khi “hôn hôn”, đột nhiên nghĩ đến mình đang là một người đàn ông, cuối cùng còn nổi lên phản ứng! !

Trời ạ! Đầu óc cô thực sự hỏng rồi ư? !

Sau một hồi tắm nước lạnh, mặc dù tiểu Hà phía dưới đã ngoan ngoãn cúi đầu, nhưng cô không còn mặt mũi nào mà đi ra ngoài nữa, hay là tự cung (*) luôn nhỉ?

(*) tự cung: thiên ^^

Hà Chi Châu ở bên ngoài lo lắng Thẩm Hi trong phòng vệ sinh xảy ra chuyện gì, anh đứng ở bên ngoài cửa kính, ho nhẹ một tiếng hỏi: “Cô đã xong chưa?”

Thẩm Hi đang ngồi bên trong vẽ vòng tròn tự kỷ, nghe thấy tiếng Hà Chi Châu hỏi thăm thì lại càng cảm thấy không được tự nhiên, sau một lát mới mở miệng: “Anh cứ ngủ trước đi, tôi còn muốn tắm thêm một lúc nữa.”

Còn phải thêm một lúc nữa. Nhưng đã tắm hơn một tiếng đồng hồ rồi! Hà Chi Châu suýt thì phun ra một búng máu, nhưng anh vẫn bình tĩnh quay lại giường ngủ, nghĩ một chút rồi cũng tắt luôn cả đèn và TV.

Thẩm Hi thấy bên ngoài chợt yên tĩnh, đèn cũng tắt hết. Cô lập tức đẩy cửa phòng vệ sinh ra, khoác khăn tắm màu trắng nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường, sau đó dùng chân gói cả người lại thành một cái kén, không nói tiếng nào nằm im không nhúc nhích.

Trong nháy mắt, phòng khách sạn chỉ còn lại ánh trăng im ắng lặng lẽ chiếu vào.

Hà Chi Châu vẫn không nhin được mở miệng: “Thẩm Hi.”

Hà Chi Châu vừa lên tiếng, gương mặt Thẩm Hi tức khắc nóng bừng, cô quay lưng về phía Hà Chi Châu: “Anh Hà, tôi ngủ rồi.”

Ngủ rồi. Hà Chi Châu thở dài một cái, phối hợp với cô không nói thêm gì nữa.

Ngày hôm sau, cảm xúc lúng túng tối qua của Thẩm Hi đã tan thành mây khói, tâm trạng của cô luôn luôn tới nhanh mà đi cũng nhanh. Hôm nay phải quay về thành phố S rồi, cô ngồi xồm trên mặt đất dọn dẹp hành lý, vừa thu xếp vừa nói với Hà Chi Châu đang ngồi trên ghế salon: “Anh Hà, anh cứ yên tâm, sau này bất cứ lúc nào tôi cũng có thể cùng anh đi tới Thanh Đảo.”

Hà Chi Châu gạt đầu một cái, chăm chú xem quyển sách trên tay.

Thẩm Hi tiếp tục dọn dẹp hành lý, cô thu ỉnh, sau đó cũng thu luôn cho Hà Chi Châu. Khi xếp đến quần áo con thì cô đột nhiên quát to một tiếng, giơ cái áo ngực lên cho Hà Chi Châu nhìn: “Anh Hà, miếng lót bên trong đâu?!”

Hà Chi Châu đứng lên, anh có cảm giác mình cần phải ra ngoài ban công hóng gió một chút.

Rốt cuộc anh cũng hiểu tại sao đàn ông lại nói phụ nữ hư vinh, sự hư vinh của Thẩm Hi thể hiện ở chỗ nào — đó là cố ý mua một cái áo ngực to hơn một cúp, sau đó sẽ nhét miếng lót thật dày ở bên trong!

Cúp C sao? Anh cúi đầu liếc ngực một cái, đoán chừng cũng phải thiếu không ít mới tới cúp đó đấy.

Chuyện bí mật nhất của cô cứ thế bị phát hiện! Thẩm Hi ngồi chồm hổm trên mặt đất, không vui rầm rì. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào giống như Hà Chi Châu, hiện giờ có người phụ nữ nào không làm giả chứ! Mất mũi thì dao kéo, ngực cũng bơm silicon, cô chỉ dọn thêm miếng lót thôi thì có làm sao.

Kết quả là trên máy bay, cô đem chuyện này phản bác Hà Chi Châu, nhưng anh lại nói cô lừa gạt.

Chắc chắn, thì ra anh vớt miếng lót của cô đi còn là một hành động “vinh quang” nữa cơ đấy!

Thẩm Hi rất muốn há miệng cắn chết Hà Chi Châu, phải hóa thành con sói bỏ nhào về phía anh cắn xé. Đáng tiếc còn chưa kịp nhào tới, cô đã bị Hà Chi Châu đè đầu.

“Dừng ồn ào.”

Thẩm Hi tiếp tục: “Oa oa.”

Hà Chi Châu bắt đắc dĩ, đưa tay vỗ vỗ đầu cô, từ cổ họng phát ra hai tiếng cười ngắn ngủi lại nhẹ nhàng. Tuy lần đi Thanh Đảo này không thu được kết quả gì nhưng anh vẫn rất vui vẻ mà cười ra tiếng.

Chỉ có điều một màn này, ở trong mắt nữ tiếp viên hàng không đang đưa nước uống cùng điểm tâm thì lại là cảnh tượng “Sói đói ăn hoa” — Thẩm Hi là sói đói, còn Hà Chi Châu là kiều hoa.

Thẩm Hi quay về phòng 921, phát hiện trong phòng không có ai cả. Lâm Dục Đường không có thì cũng dễ hiểu nhưng Hầu Tử với Tráng Hán lại đi đâu không biết nữa. Cô đi một vòng trong phòng, sau đó nhón chân lên biến thành một con thiên nga, xoay người sáu vòng liên tục. Nhớ tới nụ hôn khi ở Thanh Đảo, lúc này không có Hà Chi Châu ở đây, trong lòng cô vẫn cảm thấy thật tuyệt vời.

Tâm tình tuyệt vời, hành động lại càng thêm uyển chuyển.

Lúc thì là thiên nga nhỏ, khi thì đi giật lùi giống Michael Jackson, cuối cùng còn nhảy một bài mà các bác gái thích nhất — thể dục nhịp điệu.

“Ngày lành. Hôm nay thật là một ngày tốt lành.”

Từ đầu tới cuối, điện thoại di động mà Lâm Dục Đường đặt ở trên bàn sách, từ lúc Thẩm Hi vào phòng cho tới khi cô thực hiện các động tác thể dục nhịp điệu, vẫn luôn trong tình trạng “đang ghi hình”.

.

Thẩm Hi chơi một mình đến mệt, mới gửi cho Hầu Tử, Tráng Hán, cùng Lâm Dục Đường mỗi người một cái tin nhắn: “Thân ái, lão đại của các cậu đã về rồi đây!”

Hai ngày không thấy như cách ba thu. Đối với kẻ suốt ngày ăn cơm ngoài đường như Tráng Hán mà nói thì những lời này có thể hình dung gần đúng nhất với tâm trạng của anh ta gần đây. Hai ngày không gặp được lão đại, nỗi nhớ nhung của anh ta thật giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không ngừng. Thứ cảm giác này, ngay cả với Trương Nhiên cũng chưa từng có.

Cho nên khi nhận được tin nhắn của lão đại gửi tới, anh ta nhanh chóng và nót hai miếng cơm rồi quay qua nói với Hầu Tử: “Lão đại đã trở lại rồi, chúng ta về nhanh đi.”

Hầu Tử không có ý kiến gì, anh ta cũng nhận được tin nhắn của lão đại, không hiểu sao tâm tình cũng cảm thấy rất tốt, anh ta gửi lại một cái tin: “Tôi với Tráng Hán đang ăn cơm ở bên ngoài, cậu có cần chúng tôi mua cái gì đó về ăn không?”

Cũng chỉ có ở phòng 921 này Thẩm Hi mới được hưởng đãi ngộ của lão đại như vậy thôi, so với khi còn ở phòng 636 lúc trước đúng là khác nhau quá xa.

Cô nhắn lại tiếp cho Hầu Tử: “Tôi muốn một cái bánh rán Sơn Đông thật to, vỏ thật giòn, có thêm trứng gà với rau xà lách, còn cả hai miếng thịt sườn với Lạp Xưởng nữa.”

Thẩm Hi ngọt ngào gửi tin nhắn đi, quay đầu lại bỗng thấy Lâm Dục Đường đang bước vào phòng.

“Hi, lão Tam.” Cô lên tiếng chào.

“Hai ngày nay cậu đi đâu?” Lâm Dục Đường cũng không để ý đến bộ mặt tươi cười của cô, cả mặt đen thui, thấy cô liền hỏi, “Tôi còn gọi điện thoại cho cậu nữa. Tại sao cậu không nghe?”

Thẩm Hi có chút sợ hãi, yếu ớt mở miệng: “Tôi chỉ về nhà một chuyến mà thôi.”

“Về nhà?!” Lâm Dục Đường tức giận, từng bước một đến gần, đang định tiếp tục ép hỏi thì Thẩm Hi cong người né một cái, vòng qua Lâm Dục Đường, vớ lấy cái chậu chạy thẳng vào nhà vệ sinh: “Tôi đi giặt quần áo!”

Lâm Dục Đường nhìn bóng lưng của cô rời đi, trong lòng vừa giận vừa hờn. Anh đi về phía bàn sách của mình, cầm điện thoại di động lên, mở ra phần video cố ý ghi lại, kết quả thật không khiến anh thất vọng: Bên trong “Hà Chi Châu” vừa nhảy điệu thiên nga, vừa đi giật lùi, cuối cùng còn uốn éo làm mấy động tác thể dục nhịp điệu nữa.

Chỉ có hai khả năng, Hà Chi Châu thật sự biến thành Thẩm Hi, hoặc là Hà Chi Châu điên mất rồi. Cho nên anh phải cầm cái video này đi chất vấn Thẩm Hi sao?

Lâm Dục Đường nhấn tắt điện thoại di động, trong đầu hiện lên vô số ý nghĩ điên rồ, cũng sắp ép anh phát cuồng tới nơi.

Kết quả cuối cùng. Nếu như Hà Chi Châu không điên thì nhất định là anh điên rồi!

Thẩm Hi ăn cái bánh rán Sơn Đông thật lớn mà Hầu Tử mua về, quá ngon, đãi ngộ tốt quá đi!

Tráng Hán đã hai ngày không thấy lão đại, rất muốn thân thiết một phen, anh ta ghé mặt lại gần nói: “Lão đại, có thể cho tôi xin một miếng không?”

Thẩm Hi liếc mắt, miễn cưỡng chia một phần nhỏ cho Tráng Hán, thuận tiện nói thêm một câu: “Đây chính là bữa tối của tôi đấy.” Ý tứ chính là cậu không ngại cướp bữa tối của tôi à?

Tráng Hán nhận lấy miếng bánh rán lão đại chia, há miệng ra ăn hết sức hài lòng.

Hầu Tử nhìn Tráng Hán không vừa mắt, mở miệng hỏi lão đại: “Lão đại, mấy ngày nay cậu đi đâu thế?”

Thẩm Hi vẫn dùng cái cố “về nhà”, cô nói: “Tôi về nhà một chuyến, hưởng thụ sự ấm áp của gia đình.”

Hầu Tử có chút buồn bực, không phải ba mẹ của lão đại đều ở nước ngoài sao? Chẳng lẽ lão đại về với ông nội. Anh ta nhe răng ra cười ha ha, nịnh nọt hỏi: “Ông nội gần đây có khỏe không?”

Thẩm Hi vừa cắn bánh rán vừa nói dối: “Khỏe lắm, thời gian này ông còn theo mấy cụ bà đi nhảy ở quảng trường. Ngày nào cũng nhảy Gang Nam style, khỏi phải nói là high như thế nào.”

Đây chính là tình trạng của ông nội do Thẩm Hi tự nghĩ ra.

Sự thực thì ông nội Hà vô tội đang ngồi trên xe lăn viết sách ở trong nhà. Đang viết và viết, bỗng dưng vô duyên vô cớ lại hắt hơi một cái, ông nội Hà vuốt vuốt cái mũi tức giận hỏi bảo mẫu: “Có phải cô lại vụng trộm đi trồng hoa hay không?!”

Bảo mẫu lại càng thêm oan khuất: “Ông Hà, thật sự là không có.”

Hầu Tử từng thấy qua ông nội của Hà Chi Châu, anh ta nghe lão đại nói “Ngày nào cũng nhảy Gang Nam style”, có chút khó hiểu hỏi lại: “Lão đại, chân của ông nội cậu đã tốt rồi hả?”

Thẩm Hi bị Hầu Tử hỏi cho hồ đồ, chẳng lẽ chân của ông nội Hà Chi Châu có vấn đề? Có chột dạ cúi đầu tiếp tục ăn bánh rán, sau một lát mới nói: “Gần đây mới khá, cho nên đặc biệt high.”

“Thì ra là thế.” Hầu Tử hiểu ra gật gật đầu

Thẩm Hi cũng gật như giả vờ: “Chính là như thế đấy.”

Buổi tối, Thẩm Hi vẫn đi tới sân vận động chạy bộ. Trời vừa mưa rất to, cả sân trường được cọ rửa trông sáng sủa hẳn lên, hơn nữa trời đã tối, mưa mùa hè không những không nóng bức, mà ngược lại còn có chút mát mẻ cùng ướt át.

Cô chạy được hai vòng thì nhận được điện thoại của Hà Chi Châu.

Lúc trước cứ khi nào cô và Hà Chi Châu gọi điện thoại cho nhau thì đều là nói về những tình huống khẩn cấp. Nhưng còn bây giờ, ngay cả chuyện buổi tối ăn bánh rán, cô cũng nói cho anh nghe.

Sau đó Hà Chi Châu đột nhiên hỏi: “Ăn có ngon không?”

“Ăn ngon, ăn ngon, ăn ngon!” Thẩm Hi cầm di động hào hứng trả lời, còn tả cho Hà Chi Châu biết cái bánh rán cực bự mà cô vô cùng yêu thích nó ngon ra sao.

Sau khi nói chán chê, Hà Chi Châu như thường lệ đả kích cô một phen: “Những đồ ăn vặt kiểu này được làm không sạch đâu, không có chứng nhận an toàn vệ sinh thực phẩm. Nếu nó dùng dầu chiên đi chiên lại thì ăn vào không tốt cho sức khỏe nữa.”

Anh lại còn nói cái bánh rán cô thích nhất là đồ ăn không tốt cho sức khỏe! Thẩm Hi thở phì phò nói: “Dù nó có không tốt đi chăng nữa, chẳng lẽ tôi cũng không được ăn hả?”

Hà Chi Châu: “. Được rồi.”

Thẩm Hi cười ha ha, chợt nhớ tới chuyện của ông nội, cô không biết mình có bị lộ hay không. Thẩm Hi lên tiếng hỏi anh: “À, hôm nay tôi nói với bọn Hầu Tử là chân của ông nội anh đã tốt rồi, có vấn đề gì không?”

Hà Chi Châu đang uống nước lập tức ho khan, anh cố bình ổn lại hơi thở rồi nói: “Chân của ông nội tôi đã cưa bỏ trên bàn mổ mười năm trước rồi.”

Thẩm Hi miệng há thành hình chữ “O”, mãi lâu sau, cô mới xẩu hổ nói tiếp: “Tôi còn nói, gần đây ông nội tham gia nhảy ở quảng trường.”

Hà

Chi Châu lấy tay chống trán: “Kể cả chân của ông nội có tốt đi chăng nữa thì ông cũng sẽ không đi nhảy ở quảng trường đâu.”

Có người đi vào phòng 636, Hà Chi Châu vẫn còn đang nói chuyện điện thoại, Hạ Duy Diệp lại gần trào phúng một câu: “Thẩm Hi, cuối tuần này cậu đi ra ngoài với ai thế?”

Hà Chi Châu tắt máy, dựa lưng vào thành ghế nhàn nhạt đáp lại: “Hà Chi Châu, đã hẹn trước.”

Hạ Duy Diệp lại thành công tìm buồn bực một lần nữa.

—

Thẩm Hi chạy bộ xong quay về phòng 921, Hầu Tử cùng Tráng Hán đang sôi nổi thảo luận, có nên ghi danh tham gia hội diễn văn nghệ “Cúp Thanh niên” do trường Đại học tổ chức hay không.

Tráng Hán muốn tham gia, nhưng Hầu Tử lại nói không có tiết mục hay nào để biểu diễn cả, không nên lên đài rồi để mất thể diện làm gì.

Không ngờ Tráng Hán rất tự tin vỗ ngực nói: “Chỉ cần với tên tuổi của Chu Thần tôi thì Hội sinh viên của trường cũng phải để cho tôi mấy phần mặt mũi đấy.”

Ha ha, Hầu Tử hỏi Lâm Dục Đường “Lão Tam, cậu có hứng thú không, nếu có thì cả phòng 921 chúng ta cùng tạo ra một tiết mục đặc sắc cũng không tồi.”

Lâm Dục Đường lắc đầu: “Có các cậu tham gia là được rồi.”

Thẩm Hi quay về, cô đứng ở ngoài cửa nghe hết cuộc đối thoại giữa Hầu Tử và Tráng Hán, bỗng dừng lại cảm thấy có một số lời thật chí lý – Thượng đế đóng một cánh cửa trước mặt bạn đồng thời cũng mở cho bạn một cái cửa sổ.

Đó, nhìn xem, cái cửa sổ này mở ra trước mặt cô rồi!

Thẩm Hi nở nụ cười, vui vẻ đi vào: “Tham gia đi, tham gia đi! Phòng 921 của chúng ta là phòng ưu tú nhất của khu ký túc xá nam này, không có lý nào lại không tham gia cả.”

Hầu Tử có chút dao động.

Tráng Hán thì trực tiếp kích động: “Lão đại, cậu có ý tưởng gì không?”

Thẩm Hi nghiêm túc suy nghĩ: “Chúng ta xếp hàng khiêu vũ thì thế nào?”

Hầu Tử: “.....”

Tráng Hán vốn là “đứa bé” nhiệt huyết yêu khiêu vũ, vội nói: “Lão đại, đúng là đang có ý đó đấy!”

Lâm Dục Đường ngồi ở trên giường nghĩ tới điệu múa “thiên nga” trong clip mà di động đã thu lại được, lạnh lạnh hỏi một câu: “Định khiêu vũ cái gì? Nhảy điệu “thiên nga” sao?”

“Ha ha ha ha..... lão Tam hài hước quá!” Tráng Hán đứng lên, cởi áo T-shirt ra, “Tôi thấy chúng ta nhảy điệu “đà điểu” cũng không tồi.”

Thẩm Hi nâng cằm, tập trung suy nghĩ: “Nam sinh nhảy Jazz nhìn đẹp trai lắm, chúng ta đứng thành một hàng nhảy Jazz đi?”

Hầu Tử chưa từng khiêu vũ, có chút lo lắng: “Nhưng lão đại, tôi không biết nhảy.”

“Nhảy Jazz rất đơn giản.” Thẩm Hi vỗ vỗ bả vai Hầu Tử, sau đó đứng thẳng người, ngẫu hứng nhảy luôn một đoạn “All nite” của Janet Jackson. Cô nhảy vừa nhanh lại vừa có tiết tấu, trên mặt còn mang theo biểu cảm vô cùng sinh động.

Khi kết thúc, còn tiêu sái xoay đầu, dùng Anh ngữ nói: “You see see, so easy!”

Cả phòng 921 trừ Lâm Dục Đường, tất cả đều hoảng sợ đến ngây người!

Tráng Hán suýt chút nữa quỵ sụp xuống sùng bái: “Lão đại, cậu học cái này từ khi nào vậy?”

Thẩm Hi ngồi xuống bên cạnh Lâm Dục Đường, giải thích hết sức hợp lý: “Không phải bạn gái của tôi là Hi Hi sao, cô ấy là vũ công chuyên nghiệp, vì để hai chúng tôi có tiếng nói chung, tôi đặc biệt đi học đấy.”

Được rồi. Bây giờ bọn họ mới hiểu ra tại sao lão đại có thể theo đuổi được Thẩm mỹ nhân, thì ra là vùng trộm gian khổ đi luyện khiêu vũ. Hầu Tử nhìn Lâm Dục Đường bằng ánh mắt đồng tình, Lâm Dục Đường thì chỉ cười lạnh.

Học viện Sư phạm có ngày kỷ niệm thành lập trường, còn Đại học S bọn họ lại có “Cúp Thanh niên”. Mọi người dần dần bước vào trạng thái bận rộn. Thời gian thấm thoắt đã tới kỳ thi cấp bốn và cấp sáu.

Hầu Tử đang ra sức học khiêu vũ than thở một tiếng, suýt chút nữa thì quên mình còn phải tham gia kỳ thi cấp sáu. Trước cuộc thi một tuần, anh ta mới vội vàng chạy tới thư viện học lấy học để.

Thẩm Hi ngồi trong phòng uống sữa chua, trong lòng mừng thầm. Hơn nữa loại cảm xúc vui sướng này, càng gần tới kỳ thi lại càng phấn khích. Nhất là trước cuộc thi mấy ngày, ngay cả khi ăn cơm, cô cũng há miệng ra cười ha ha: Rốt cuộc thì ba mẹ cũng không cần lo cô không qua được kỳ thi cấp bốn rồi.

Hà Chi Châu không chịu nổi bộ dạng này của Thẩm Hi, anh để đưa xuống, nhàn nhạt nói một câu: “Thật ra thì việc tránh đánh dấu vào tất cả các đáp án chính xác, đối với tôi mà nói cũng không phải là chuyện khó khăn gì.”

Cái gì? Tránh đánh dấu vào tất cả các đáp án chính xác!

Thẩm Hi lập tức kéo tay Hà Chi Châu, run rẩy nói, “Anh Hà, anh ngàn vạn lần đừng kích động nha....”

Kích động....

Hà Chi Châu quyết định, anh muốn tránh đánh dấu tất cả đáp án chính xác.

Spoil chương sau: Việc bị kích nhất trên cuộc đời này là gì — chính là khi vừa ngủ dậy, chợt phát hiện ra bản thân mình đang ngồi trong phòng thi.

36. Chương 36: Chương 36

Edit: tiểu an nhi

Mỗi một người học dốt kiếp trước đều là thiên thần gãy cánh.

Hà Chi Châu từng nghĩ rằng điểm thi của Thẩm Hi thật đáng yêu, nhưng anh lại không biết cô đã cố gắng vượt qua các bài thi bằng cách học vẹt, dựa vào “phao” mang theo cùng những tờ giấy nhắc bài nho nhỏ của các bạn học tốt bụng xung quanh.

Học giỏi có học giỏi trâu bò, học dốt cũng có học dốt không thể nào chấp nhận nổi. Những người học dốt khi đối mặt với kỳ thi sẽ lo lắng thấp thỏm, cười cũng không dám cười, Hà Chi Châu cũng không thể lý giải được điều này. Lúc anh nói đùa rằng “Muốn tránh đánh dấu tất cả các đáp án chính xác”, trực tiếp dẫn đến việc Thẩm Hi ăn cơm cũng không thấy ngon nữa.

Thẩm Hi ăn một miếng, liếc anh một cái, ăn thêm miếng nữa, lại liếc anh cái nữa. Hà Chi Châu chịu không nổi ánh mắt này của cô đành phải thỏa hiệp: “Tôi đùa thôi.”

Thì ra chỉ là nói giỡn, đúng là quá dọa người! Thắm Hi lập tức hóa buồn thành vui, cười “hắc hắc” hai tiếng, sau đó đem miếng thịt viên cô thích nhất để vào trong khay thức ăn của Hà Chi Châu: “Anh Hà, anh ăn cái này đi.”

Hà Chi Châu đã sớm ăn xong đặt đĩa xuống, nhưng nhìn thấy miếng thịt viên trong khay, lại cầm đôi đũa lên, cúi đầu, ưu nhã giải quyết.

Thắm Hi cho rằng anh thích ăn món này, lại cho thêm một viên nữa.

Hà Chi Châu tiếp tục ăn.

Thắm Hi cho thêm.

Hà Chi Châu ngược mắt quét về phía cô, không ăn.

Buổi tối, Thắm Hi cùng Hà Chi Châu đi tới cửa hàng văn phòng phẩm trên con phố buôn bán gần trường Đại học mua bút chì 2B với mấy cục pin cho radio. Ngày mai bắt đầu kỳ thi, cửa hàng chật kín sinh viên đại học, bọn họ hăng say thảo luận với nhau xem đề thi có thể rơi vào những dạng nào. Trong đó cũng có vài người học khá được, dựa vào kinh nghiệm thi của mình mà ra sức văng nước miếng dự đoán dạng đề. Bên cạnh cũng có không ít “tiểu bạch thỏ” ngu ngốc lại ngây thơ vây quanh chăm chú nghe.

Thắm Hi nhìn bọn họ, vui vẻ nhướn mày. Tuy rằng cô biết bộ dáng mình như thế không được phúc hậu cho lắm, nhưng khéo miệng không nhận được mà cứ nhếch lên. Cô vội vàng cúi đầu tiếp tục chọn bút cho Hà Chi Châu.

Thắm Hi lựa qua lựa lại, Hà Chi Châu tựa người vào tủ trưng bày đứng chờ, tầm mắt di chuyển nhìn xung quanh, chợt nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, hình như là cùng một ban với anh. Anh ta đang đi về phía Thắm Hi, đập mạnh lên bả vai cô: “Hà thần, cậu cũng ở đây à?”

Thắm Hi sợ hết hồn, xoay người lại: “Bạn học, cậu dùng sức hơi mạnh đấy.”

Hà Chi Châu của Đại học S, mọi người chưa từng gặp nhưng cũng đã nghe qua. Đại thần xuất hiện tại cửa hàng văn phòng phẩm, ai cũng ghé mắt vào nhìn. Nam sinh đeo kính này cũng vì sự quen biết với Hà Chi Châu mà cảm thấy phấn khởi, tâm trạng kích động vội hỏi: “Hà thần, bài thi cấp sáu ngày mai, cậu có kinh nghiệm gì không? Truyền thụ cho tôi một chút đi.”

Kinh nghiệm thi á? Thắm Hi suy nghĩ một lát, không biết “Ba câu ngắn một câu dài thì chọn dài, ba câu dài một câu ngắn thì chọn ngắn” có được tính là kinh nghiệm hay không? Mà 36 kế, làm “phao” vẫn là thượng sách nha. Cô nhìn về phía Hà Chi Châu chân chính, phát ra tín hiệu cầu cứu.

Hà Chi Châu bình tĩnh nghịch cái bút trong tay. Không sao cả, anh đã không còn sợ bị mất mặt nữa.

Được rồi, Thắm Hi ho nhẹ hai tiếng, ngăn chặn chột dạ đang dâng lên trong lòng, đảm đương trách nhiệm của một nam thần chỉ điểm ấy người này một chút vậy: “Đầu tiên, mọi người không nên quá căng thẳng, các bạn chỉ đang phải đối mặt với kỳ thi cấp bốn và cấp sáu mà thôi, phải quyết tâm và có can đảm thách thức thì mới vượt qua nó được.”

Mọi người đồng loạt gật đầu, một nữ sinh còn vỗ tay tán thưởng.

Thắm Hi chớp mắt, thật không thể tưởng tượng nổi, cô do dự không biết có nên nói tiếp hay không, đột nhiên sau lưng nhói lên một cái.

Hà Chi Châu đang cản cô lại.

Thắm Hi vội vàng kết thúc: “Thật ra thì cũng không có gì đáng nói. Nhưng nếu các bạn nhất định muốn biết kinh nghiệm của tôi thì trước khi đi thi tôi sẽ ăn bánh rán của cửa tiệm đối diện trường học, thêm hai quả trứng gà.”

Thắm Hi đang nói dở thì bị Hà Chi Châu túm áo lôi ra khỏi cửa hàng văn phòng phẩm.

“Sao hả? Cô có cổ phần ở tiệm bánh rán Sơn Đông à?” Khi chỉ còn hai người, Hà Chi Châu không còn khách khí gì nữa.

“Đừng nóng, đừng nóng, rõ ràng vừa rồi anh không chịu giúp tôi mà.” Thẩm Hi kéo Hà Chi Châu vào một góc, hạ giọng dỗ dành, cô thấy sắc mặt Hà Chi Châu đã hòa hoãn hơn thì nói tiếp, “Bác gái chủ quán bánh rán Sơn Đông rất đáng thương, bác ấy không có chồng, một mình nuôi dưỡng hai người con gái đang học Đại học đấy.”

Hà Chi Châu đã không còn tức giận gì nữa, chỉ có giọng nói vẫn hơi lạnh lùng: “Cô biết nhiều nhỉ?”

Thẩm Hi nhếch miệng cười: “Có một lần tôi muốn học làm bánh rán với bác ấy, hai bác cháu trò chuyện nên mới biết thôi.”

Hà Chi Châu vỗ vỗ vào lưng của Thẩm Hi, không nói gì cả.

Theo hiệu ứng “Đại thần”, tiệm bánh rán Sơn Đông đối diện trường học đột nhiên đông khách hẳn lên. Buổi tối, Tráng Hán phải xếp hàng chờ tới nửa giờ mới tới lượt mua bánh, sau đó một đường chạy như điên quay về phòng 921, cố ý đem đưa qua lại trước mặt Thẩm Hi: “Lão đại, có muốn không?”

Thẩm Hi nhìn bộ dạng ân cần của Tráng Hán, gỡ tai nghe ra, miễn cưỡng gật đầu một cái: “Để qua bên kia đi, chia cho tôi một ít.”

Tráng Hán hào phóng chia cho cô hơn phân nửa.

Thật ra Thẩm Hi ăn tối đã rất no rồi, thấy Lâm Dục Đường đi vào, cô thuận miệng hỏi: “Lão Tam, tôi ăn không vào, chia cho cậu một nửa nhé.”

Bước chân của Lâm Dục Đường khựng lại, do dự hai giây, sau đó gật đầu: “Được.”

Thẩm Hi lại chia phần bánh của mình ra làm hai, đưa một nửa cho Lâm Dục Đường.

Mẹ kiếp! Tráng Hán nhìn mà trợn mắt há mồm, quan hệ gần đây của lão đại và lão Tam quả thực là khó bề phân biệt.

Phòng 921 chỉ có mỗi Hầu Tử là phải tham gia làm bài thi cấp sáu ngày mai. Lâm Dục Đường cùng Hà Chi Châu đã qua cấp sáu từ năm thứ nhất; còn Tráng Hán thì khi học năm thứ hai có ôn thi Anh ngữ cấp sáu cùng một đàn chị đang học năm ba, kết quả là đàn chị kia trượt còn anh ta lại qua.

Đối với điều này, Hầu Tử luôn ước ao ghen tỵ không thôi.

Buổi tối, Hầu Tử ở trong phòng làm đề mẫu, gặp phải một bài viết ngắn mà có khoảng 50% từ đơn không biết, anh ta vội vàng chạy qua nhờ lão đại dịch giúp.

Thẩm Hi ngẩn người, rất nghiêm túc đọc bài viết kia, đọc cẩn thận từng từ từng từ một, thực sự là quá thần kỳ, không có một từ đơn nào mà cô biết cả.

“Hầu Tử. Tôi.” Không giúp được Hầu Tử, cô cảm thấy mình thật bất lực.

“Hầu Tử, để tôi giúp cậu.” Lâm Dục Đường đi tới từ phía sau, liếc qua Thẩm Hi một cái, trực tiếp cầm lấy tập đề mẫu trong tay Hầu Tử, dịch từng câu một cho anh ta nghe.

Ngược lại với phòng 921, cả bốn người phòng 636 đều tham gia thi cấp bốn. Buổi tối, Trần Hàn nằm ở trên giường học thuộc lòng đề mẫu Anh ngữ, Đậu Đậu nằm ườn ra bàn, đang ra sức viết từ đơn vào cái váy cô sẽ mặc đi thi ngày mai, toàn bộ đều là những từ mà cô học mãi cũng không nhớ được.

Về phần Hạ Duy Diệp, cô đã liên lạc với một nam sinh thi cùng phòng, anh ta sẽ ném đáp án sang cho cô, nên hiện tại đang cố gắng hàn huyên nói chuyện điện thoại cùng anh ta.

Hà Chi Châu đi ngang qua Đậu Đậu, cái váy màu xanh đen đã viết vài được từ đơn, đúng là càng ngày anh càng được mở mang kiến thức về các thủ đoạn khi đi thi này rồi.

Đậu Đậu nhận thấy một luồng hơi thở khinh bỉ phả tới, cô nhạy cảm ngẩng đầu: “A Hi, năm ngoái cậu dạy mình làm như vậy mà!”

Được rồi, Hà Chi Châu trầm mặc đi ra ngoài ban công, điện thoại di động chợt vang lên, anh nhận được tin nhắn do Thẩm Hi gửi tới: “Anh Hà, ngày mai nhớ đừng thi quá tốt đấy nhé!”

Ha ha, bầu trời đầy sao lấp lánh trên đỉnh đầu, không hiểu sao trong nháy mắt tâm tình của anh thực tốt, hay là đạt 521 điểm cho cô?

(521: phiên âm dịch ra là “Anh yêu em”)

Thôi, chuyện buồn nôn như vậy, chỉ có kẻ nào thiếu não mới làm. Hà Chi Châu xoay người trở lại phòng, leo lên giường, tiện tay kéo cái rèm che giường lại. Đây là cái

rèm anh mới mua, đề phòng những tình huống bất nhĩ đột nhiên phát sinh.

Sáu giờ ngày hôm sau, cả Học viện Sư phạm và Đại học S lần lượt thông báo quy định của kỳ thi cấp bốn và cấp sáu. Cuối cùng thì kỳ thi CET cũng bắt đầu rồi!

Buổi sáng thi cấp bốn, còn cấp sáu thi buổi chiều.

8 giờ 40 phút sáng, Thẩm Hi tự mình đưa Hà Chi Châu tới trường thi, tại đó đã có không ít người tay cầm tài liệu, miệng lầm nhảm học thuộc. Cô len lén kéo vạt áo của Hà Chi Châu lại, nghiêm túc cảm tạ một câu: “Anh Hà, cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Hà Chi Châu quay đầu, dáng vẻ hết sức lãnh cao (lãnh đạm + cao ngạo). Sau một lát, anh lại quay đầu, càng ra vẻ lãnh cao hơn hỏi một câu: “Đại khái cô muốn bao nhiêu điểm?”

Thật sự muốn bao nhiêu điểm là có bấy nhiêu điểm sao? Thẩm Hi ngượng ngùng vỗ vỗ bả vai Hà Chi Châu: “Chúng ta có thể đạt được bao nhiêu điểm thì bấy nhiêu điểm đi.”

A~ Hà Chi Châu không để ý tới Thẩm Hi, trực tiếp bước thẳng lên lầu, chuẩn bị vào phòng thi. Anh không ngờ cuộc đời mình lại có thể thi cấp bốn tới hai lần.

Hà Chi Châu đứng trước phòng thi trên lầu hai, Thẩm Hi đứng dưới lầu một, “rào rào” một tiếng, bầu trời đen kịt xoẹt qua hai tia sét, mưa trút xuống xối xả.

Sau khi đối chiếu xác nhận tư cách thi, Hà Chi Châu bước vào trong phòng, chỗ của anh ở sau cùng, ngay gần cửa sổ. Anh quay đầu thấy Thẩm Hi đang cố gắng tránh mưa, tâm tình có chút phiền não, sau đó cô chạy vọt vào trong làn mưa mờ mịt.

Trời mưa to như thế, cô không trú tạm ở đâu đó một chút được sao?

Thẩm Hi một đường chạy thẳng về phòng 921, cả người ướt sũng, cô định đi tắm nước nóng, lại phát hiện ra bình nước nóng đã bị hỏng. Vì sợ bị cảm lạnh nên cô cầm tạm bộ quần áo chạy xuống tắm chung ở dưới lầu.

Đây là lần đầu tiên cô vào phòng tắm nam, một nửa nam sinh của trường đã đi thi rồi, cho nên bên trong cũng không có nhiều người lắm, hơn nữa phòng tắm đều là phòng đơn riêng biệt, hết sức an toàn.

Thẩm Hi chọn một phòng ở giữa, đóng cửa rồi cởi quần áo đã ướt sũng ra, sau đó mở chốt nước nóng, thoải mái đứng dưới vòi hoa sen mà quay hai vòng.

“Thoải mái quá đi!” Cô than nhẹ một câu.

Người nào lại có giọng xinh đẹp như vậy chứ?! Sát vách với Thẩm Hi là một nam sinh đến từ Đông Bắc, “bịch” một tiếng, xà phòng trong tay anh ta rớt xuống...

“Xà phòng của tôi!”

Thẩm Hi cúi đầu, thấy một miếng xà phòng màu vàng từ phòng đơn bên cạnh trượt qua, trượt thẳng đến trước chân cô. Thẩm Hi giật giật đầu ngón chân, lập tức yên lặng.

“Bạn phòng bên này, có thể giúp tôi nhặt miếng xà phòng được không?” Sau đó một giọng nói tục tũn phía nam theo hơi nước phiêu đảng vang lên.

Mẹ kiếp, dám nhờ cô nhặt xà phòng! Thẩm Hi cúi đầu, nội tâm giãy giụa không ngừng, sau một lát mới yếu ớt mở miệng thương lượng: “Tôi đá nó sang cho cậu được không?”

Bạn học sát vách không còn cách nào, mới tắm được có một nửa mà, anh ta nói: “Được rồi, nhưng chân cậu sạch đấy chứ?”

Tiện nam, lại còn hoài nghi chân cô không sạch sẽ. Thắm Hi làm một động tác đá cầu, cô nhất định phải đá miếng xà phòng này ra thật xa, tốt nhất là đá qua thật nhiều phòng đơn, khiến anh ta phải trần truồng mà đi ra ngoài nhặt!

Một, hai, ba, cô đưa chân ra, đang định đá xà phòng đi thì đèn phòng tắm chợt nháy hai cái, sau đó tắt phụt, đồng thời nền gạch trơn trượt khiến cả người cô ngã ra sau, “bộp” một tiếng thật to, đầu đập thẳng vào cửa phòng đơn.

Đau quá! Cô hé mắt, nhưng lại không mở ra nổi.

“Bài thi nghe đến đây là kết thúc...”

Thắm Hi lấy lại cảm giác, bên tai chỉ quanh quẩn câu nói đó. Cô nhớ mang máng đầu mình đụng phải cửa phòng tắm, theo bản năng đưa tay ra sau xoa xoa, sau đó đột nhiên phát hiện ra mình không hề đau.

Đầu chắc thật đấy, may quá. Nhưng không biết cô có đem đầu của Hà Chi Châu đụng đến ngu luôn không? Cô âm thầm tính nhẩm trong đầu – 16 cộng 32 thì bằng.... 48.... Yeah, có thể tính được, cho nên vẫn chưa ngu...

“Bạn học, bài thi viết đã bắt đầu!”

“Bạn học, tỉnh lại làm bài đi!!!”

“Bạn học nữ này!”

Bạn học nữ?!

Thắm Hi bị thầy giám thị dọa cho tỉnh lại, cô khiếp sợ nhìn về phía thầy giáo, mắt mở to, sau đó lại nhìn xuống bàn học màu vàng nhạt, chỉ thấy bên trên có một đề thi viết Anh ngữ cấp bốn.

Không thể nào! Tay cô run run lật tới lật lui đề thi, nước mắt sắp rơi luôn rồi. Sao cô lại ở chỗ này?!

‘Bạn học, em sao vậy?’ Thầy giám thị cũng bối rối theo, cô bị bệnh rồi sao?

Thắm Hi nước mắt giàn dụa nhìn thầy giám thị, cô nói liên tục nhưng không có câu nào hoàn chỉnh, chỉ ôm chặt lấy mặt hỏi đứt quãng: “Thầy ơi, tại sao.... em lại ở chỗ này....”

37. Chương 37: Chương 37

Edit: tiểu an nhi

——“Thầy ơi, tại sao em lại ở đây?”

——“Bạn học, tất nhiên là do em tự đi đến rồi.”

Giáo sư Vương làm giám thị đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên ông gặp được bạn sinh viên kiểu này. Bài nghe làm xong liền ngủ luôn thì chưa nói, đến khi tỉnh lại còn liên tục hỏi “Tại sao mình lại ở đây?”! Ông rất muốn hỏi cô một câu: “Bạn học, xin hỏi có phải bạn đến đây để trêu đùa tôi không?”

Hay là ngủ xong rồi ngốc luôn, quên mất mình đang ngồi trong phòng thi rồi?

Thắm Hi có cảm giác mình đang ở trên thiên đường bỗng chốc rơi xuống nhân gian, còn đập bộp xuống đất tạo thành một cái hố thật to nữa. Vì sao ông trời lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy. Sao không thể chờ Hà Chi Châu thi xong rồi mới đổi trở lại?

Không thì ít nhất cũng phải để cho cô tắm xong đã chứ. A a a a a a!

Thắm Hi không thể tiếp nhận nổi thực tế phũ phàng, ảo não đập đầu không ngừng xuống mặt bàn, “bộp bộp bộp.” Cô không muốn ở đây đâu, cô muốn đập đầu để quay về! Nhất định phải đập đầu để quay về thân xác Hà Chi Châu!

Giáo sư Vương: “.”

Hành động của bạn học nữ này quả thật khiến cho người ta đau lòng! Làm cho giáo sư Vương cảm thấy việc gọi cô dậy tiếp tục làm bài thi là một loại tội lỗi. Biết vậy đã để cho cô đắm chìm trong mộng đẹp chứ không cần thức dậy để đối mặt với thực tế “đang ở trong cuộc thi” nữa.

Nhưng không phải là lúc trước cô làm bài nghe rất bình tĩnh hay sao? Không hề tỏ ra bối rối gì, nháy mắt đã làm xong, chẳng lẽ khi đó chỉ viết linh tinh?

Giáo sư Vương nhẹ nhàng thương lượng: “Bạn học, nếu quả thật em không muốn thi thì cứ ngủ tiếp cũng được.”

Ngủ tiếp? Hu hu. Làm sao cô có thể ngủ trong hoàn cảnh này được cơ chứ!

Rốt cuộc Thẩm Hi mất năm phút đồng hồ mới thích ứng được việc mình đột nhiên xuất hiện trong phòng thi, sau đó cô cầm cây bút lên, kiên cường dũng cảm chiến đấu với tờ giấy thi trắng phau trước mặt.

Bài thi nghe đã xong rồi, bây giờ cô phải làm tiếp bài đọc, nhưng đây là phần cô ghét nhất nha! Thẩm Hi lau sạch nước mắt trên mặt, bắt đầu làm bài.

Làm làm làm, cô nhìn thấy phía dưới cùng của bài thi có chữ của Hà Chi Châu để lại, đó là hai chữ đơn giản ——“Cố lên” .

Thẩm Hi cong miệng lên cười, nghĩ thầm trong bụng: anh có thời gian viết câu này để cổ vũ cô thì sao không tranh thủ làm một ít bài thi cho cô đi. Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng trong lòng cô lại lặng lẽ dâng lên một loại cảm giác ngọt ngào.

Được rồi, cô sẽ cố gắng.

Hà Chi Châu làm được một nửa bài nghe thì đột nhiên cảm thấy có một áp lực gì đó khiến anh không thể nào tập trung để làm bài, đồng thời mưa to gió lớn bên ngoài không ngừng đập “rào rào” vào cửa kính, dường như muốn phá cửa sổ mà vào. Hà Chi Châu chống trán ép mình phải tập trung nghe từng câu đối thoại. Đến khi kết thúc bài nghe, bên tai nghe thấy âm thanh “ong ong” không ngừng, trong lòng anh bất chợt có dự cảm xấu. Sau đó anh dùng thời gian cuối cùng để lại tín hiệu cho Thẩm Hi, viết thật nhanh xuống hai chữ ——“Cố lên” .

Trong nháy mắt, Hà Chi Châu mất đi ý thức. Đến khi mở mắt ra một lần nữa, anh có chút không thích ứng kịp với hoàn cảnh hiện giờ —— cho dù đây là thân thể của mình, nhưng đã lâu không thấy, cả người trần trụi phơi bày thì quả thật có hơi khó tiếp nhận.

Mà cái gáy làm sao lại đau thế này. Thẩm Hi làm cái gì với thân thể của anh không biết!

Hà Chi Châu nằm chống vó ở trong phòng đơn nhỏ của nhà tắm chung, vòi hoa sen ở trên đỉnh đầu vẫn không ngừng phun nước nóng. Anh nghiêng mặt sang bên, ở cạnh còn có một khối xà phòng màu vàng. . . . Hà Chi Châu mất mấy giây suy tư: chẳng lẽ vì nhặt miếng xà bông này nên Thẩm Hi mới bị ngã ư?

Bất chợt, bên phòng sát vách truyền đến một giọng nói lo lắng: “Này, bạn ở phòng bên cạnh ơi, bạn không sao đấy chứ?”

Hà Chi Châu không lên tiếng trả lời. Trong lòng lại nghĩ tới một vấn đề khác —— Thẩm Hi lại chạy tới tận phòng tắm chung của ký túc xá để tắm!

Một lát sau, phòng sát vách lại truyền đến một giọng nói dò hỏi: “Nếu như cậu không có chuyện gì thì có thể đưa xà phòng qua cho tôi không.”

Hà Chi Châu liếc nhìn miếng xà phòng ở dưới sàn, ngại bẩn nên không muốn nhặt. Anh đứng lên, xoa xoa cái gáy, xác định mình không bị hoa mắt choáng váng hay khó thở gì mới giơ chân lên nhắm vào miếng xà phòng đá một cái thật mạnh.

“Vèo ——”

Miếng xà phòng lập tức lướt qua năm sáu phòng đơn. Chuyện Thẩm Hi vẫn chưa kịp làm đã được Hà Chi Châu giúp đỡ hoàn thành xong.

“Xà phòng của tôi! !” Nam sinh Đông Bắc phòng bên cạnh mới tắm được một nửa cảm thấy hết sức tuyệt vọng, sau một tiếng hét bi thống, anh ta vô cùng đau đớn chất vấn: “Bạn tắm à, sao cậu có thể đá mạnh như thế chứ?!”

Hà Chi Châu lười phải phản ứng, tắt nước nóng, mở tủ quần áo ở phía trên ra, lấy quần áo mà Thẩm Hi mang tới xuống —— màu của chúng đều là những màu ấm. Sau đó, anh đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, bây giờ anh có thể tiếp nhận được việc Thẩm Hi mặc những bộ quần áo như thế này rồi. Hiện giờ, khi chính mình lấy cái quần màu vàng nhạt mặc vào thì nội tâm anh không hề có một chút khó chịu nào hết.

Mặc xong, Hà Chi Châu xách theo quần áo vừa thay ra rời khỏi phòng đơn, không thèm để ý đến giọng nói van xin thương lượng của nam sinh sát vách bên cạnh: “Bạn gì đó ơi, giúp tôi một chút đi mà, cậu có thể tìm lại xà phòng cho tôi được không?”

.

Hà Chi Châu ra khỏi phòng tắm, mưa bên ngoài đã tạnh, khung cảnh của Đại học S giống như vừa mới vớt từ trong nước ra. Chỗ nào cũng ẩm ướt, không khí cũng hết sức mát mẻ. Hà Chi Châu đứng ở cửa chính hít sâu vài lần, khoe miệng mang theo ý cười nhợt nhạt.

Rốt cuộc cũng đổi trở lại rồi!

Chỉ có điều không biết Thẩm Hi ở bên kia ra sao

Hà Chi Châu cầm theo chậu nước quay lại phòng 921, trong phòng chỉ có Tráng Hán cùng Lâm Dục Đường, Tráng Hán đang dạng hai chân ra ngồi ở trên ghế, nói với Lâm Dục Đường: “Lão Tam, hôm nay Thẩm mỹ nhân thi cấp bốn, cậu nên tranh thủ tích cực một chút đi. Lão đại đào góc tường của cậu, cậu đi đào ngược lại là được rồi.”

Lâm Dục Đường không lên tiếng, khoe mắt như có như không liếc về phía người đang đứng ở cửa.

Lúc Tráng Hán nói chuyện với Lâm Dục Đường thì không phát hiện ra Hà Chi Châu đã trở về. Anh ta nhìn thấy lão đại đi vào, lập tức cười như hoa nở, vẫy vẫy tay nói: “Lão đại, cậu đã về rồi à?”

“Ừ.” Hà Chi Châu để chậu nước xuống, khẽ gạt đầu, anh quay lưng về phía hai người bọn họ, đứng ở trước bàn đọc sách, nhanh nhẹn thu dọn đồng lộn xộn ở trên mặt bàn. Sau đó anh cảm nhận được một ánh mắt nóng rực dường như muốn xuyên thấu anh bắn đến từ phía sau. Hà Chi Châu quay đầu lại, nhìn về phía Lâm Dục Đường: “Lão Tam, trên người tôi có cái gì à?”

Lâm Dục Đường bị Hà Chi Châu hỏi như vậy thì ghen lại, không nói được câu nào.

Giọng điệu lạnh nhạt lại lạnh lùng này, cùng với vẻ mặt lạnh nhạt kia, cùng câu nói không hề có một chút cảm xúc hỏi ngược lại vừa rồi. Không thể nào là Thẩm Hi được! Con người của Lâm Dục Đường co lại, cuối cùng co rút thành một điểm, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ có Lâm Dục Đường cảm thấy ngạc nhiên, mà ngay cả Tráng Hán cũng có chút không vui khi thấy lão đại nói chuyện với giọng điệu như thế. Anh ta không cần một lão đại lạnh lùng, anh ta muốn một lão đại đáng yêu cơ!

Tráng Hán nịnh nọt hỏi một câu: “Lão đại, hôm nay tâm tình của cậu không tốt sao?”

“Không, vô cùng tốt.” Hà Chi Châu nói xong rồi xoay người, “Tôi đi ra ngoài một lát.”

Tráng Hán lạng người: “Lão đại.”

Hà Chi Châu tới Học viện Sư phạm tìm Thẩm Hi, trong khoảng thời gian đi tới đó anh nghĩ đến rất nhiều chuyện, trong đó chuyện quan trọng nhất là —— Thẩm Hi có thể ứng phó với bài thi viết còn lại hay không?

Chỉ còn nửa tiếng nữa là hết giờ, Thẩm Hi dựa vào hai chữ “Cố lên” mà căng mắt ra làm được hơn một nửa bài thi. Sự thật đã chứng minh, đối với Anh ngữ thì có cố gắng đến mấy cũng chỉ vô dụng mà thôi; xem không hiểu thì chính là không hiểu, đâu phải cứ cố gắng là sẽ hiểu được đâu.

Thời gian chẳng còn lại bao nhiêu, nhưng Thẩm Hi vẫn còn rất nhiều đề mục chưa làm tới. Không những vậy, cô lại khá cố chấp, đọc mà không hiểu rõ thì cứ đọc đi đọc lại rất nhiều lần. Thời gian cứ như thế mà trôi qua vèo vèo, cho đến khi thầy giám thị nói sắp phải thu bài, cô mới cuống lên, dựa vào tiêu chí “Ba câu ngắn một câu dài thì chọn dài, ba câu dài một câu ngắn thì chọn ngắn” mà nhanh chóng giải quyết rất nhiều đề mục.

Hà Chi Châu tới được khu nhà tổ chức thi, lên phòng 256. Anh đứng ở bên ngoài hành lang, nhìn qua cửa sổ lớn đã thấy Thẩm Hi ngồi ở trong góc đang cắn đầu bút.

Giống như có thần giao cách cảm, cô đột nhiên quay đầu, ánh mắt của hai người chạm phải nhau.

Ánh mắt kia của Thẩm Hi là gì vậy? Uất ức, u oán, đáng thương, tuyệt vọng.

Hà Chi Châu khẽ cúi mặt xuống, không để cho cô nhìn thấy khóe miệng của anh lơ đãng nhếch lên.

Thẩm Hi quay lại với bài thi, tranh thủ những giây phút cuối cùng mà chiến đấu hăng hái. Trong phòng đã có vài người lên nộp bài, nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới cô hết. Thẩm Hi không để ý tới xung quanh, cật lực viết và viết cho kín tờ giấy.

Hà Chi Châu rất kiên nhẫn đứng đợi, anh miễn cưỡng tựa vào lan can hành lang; thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Thẩm Hi ở bên trong, khi lại cúi xuống ngắm vườn hoa nhỏ ở dưới lầu. Sau cơn mưa, ánh mặt trời nhàn nhạt xuyên qua tầng mây phủ xuống vạn vật, từng vũng nước nhỏ khúc xạ ra ánh sáng lấp lánh.

Tiếng chuông vang lên, thời gian thi kết thúc.

Thầy giám thị đi thu từng bài thi một, Thẩm Hi vẫn còn gắng gượng viết linh tinh vào giấy thi, cho đến tận khi thầy giám thị đứng ở trước mặt, cô mới lưu luyến dừng bút nộp bài

Aiz.

Thẩm Hi uể oải thu lại bút, thẻ sinh viên cùng giấy báo thi ở trên mặt bàn; động tác vô cùng chậm.

Thật là một cô gái đáng thương.

Phòng học không còn người nào nữa, Hà Chi Châu bước vào đi về phía Thẩm Hi, nhẹ nhàng lên tiếng: “Hi.”

Thẩm Hi đứng lên, có chút không quen với việc Hà Chi Châu cao hơn mình, cô cúi đầu nói: “Anh Hà, chúng ta.” Chúng ta đã đổi lại rồi sao?

“Tuy rằng cách thức đổi lại có hơi ngoài ý muốn, nhưng kết quả cuối cùng tốt là được rồi.” Hà Chi Châu dứt một tay vào túi quần, nhìn cô nói, “Đúng không?”

Không đúng tí nào cả. Thẩm Hi không vui, nhưng cô lại không thể quá ích kỷ. Cô ngẩng đầu lên nhìn Hà Chi Châu, vẫn còn thấy uất ức, nhớ lại cảm giác sợ hãi hoang mang khi đột nhiên xuất hiện trong phòng thi kia, cả đời này cô cũng không muốn trải qua một lần nào nữa.

“Anh Hà. Tất cả mặt sau tôi đều không làm được.” Âm thanh tủi thân nghẹn ngào.

Hà Chi Châu rất muốn ôm lấy Thẩm Hi, sau đó anh vươn tay ra ôm cô thật, trực tiếp kéo cô vào trong ngực mình. Đây là lần đầu tiên anh ôm Thẩm Hi với tư cách là một người đàn ông, lúc này anh mới phát hiện ra, cô thật sự rất mềm.

Hà Chi Châu vỗ nhẹ vào lưng của Thẩm Hi, cổ họng phát ra hai tiếng cười khẽ trầm thấp, an ủi: “Không sao đâu, mèo mù vớ được chuột chết, may ra thì sẽ có vài câu đúng.”

Đột nhiên bị kéo vào trong ngực người khác, Thẩm Hi đang tủi thân lại biến thành ngu ngơ. Đầu cô áp chặt vào lồng ngực của Hà Chi Châu, động tác này cũng không tính là quá thân mật, trước kia hai người cũng đã từng ôm nhau, thậm chí. còn hôn nữa, nhưng cô chưa từng cảm thấy mất tự nhiên như bây giờ.

Thẩm Hi chớp chớp mắt, lần này cô được Hà Chi Châu ôm đó, cô là con gái còn anh là đàn ông nha.

Thẩm Hi vội vàng điều chỉnh lại cảm xúc, bình tĩnh đẩy

Hà Chi Châu ra, cười nói: “Anh Hà, rốt cuộc chúng ta cũng trở về như bình thường rồi.”

Hà Chi Châu buông tay rời khỏi Thẩm Hi, rất tự nhiên thả tay xuống đút vào túi quần. Anh gật đầu một cái, đồng ý với cô: “Ừm, bình thường rồi.”

—

Thẩm Hi cùng Hà Chi Châu ra khỏi khu nhà tổ chức thi, cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện, ngửa đầu lên hỏi: “Anh Hà, cái gáy của anh không sao chứ?”

Hà Chi Châu đưa tay xoa một chút, bước chậm lại rồi nói: “Không có việc gì.”

Thẩm Hi nghĩ tới chuyện xảy ra trong phòng tắm đơn, gò má bắt giắc đỏ bừng. Cô không còn mặt mũi nào để đối mặt với Hà Chi Châu nữa, gãi gãi đầu một cái ngập ngừng: “Tôi thật sự không nghĩ tới chúng ta sẽ đối lại đúng lúc đang thi như thế này đâu.”

Hà Chi Châu phụ họa theo: “Tôi cũng không ngờ sẽ như vậy.” Quả thật anh không thể tưởng tượng ra nổi cảnh bản thân trần truồng, nằm chống vó ở trong phòng tắm.

Thẩm Hi cười cười, sau đó nhìn Hà Chi Châu phất tay một cái: “Anh Hà, tôi về ký túc xá trước. Hẹn gặp lại!”

Hà Chi Châu: “..... Hẹn gặp lại.”

Thẩm Hi quay về phòng 636, trong lòng cảm khái không thôi. Cô nhìn quanh phòng một lượt, tâm tình xúc động. Cho đến khi Đậu Đậu ở bên trong ngoắc ngoắc cô: “Này, A Hi, cậu làm bài thi thế nào rồi?”

Thẩm Hi không muốn nhắc lại bài thi cấp bốn nữa. Nhưng có thể gặp lại Đậu Đậu cô rất vui, Thẩm Hi bước nhanh tới nắm chặt lấy tay Đậu Đậu, hớn hỏ nói: “Đậu Đậu, đã lâu không gặp!”

Hả? Không phải ngày nào cũng thấy nhau sao? Đậu Đậu cảm thấy hơi khó hiểu, nhưng đúng là thật lâu chưa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của A Hi rồi. Đậu Đậu kích động ôm chầm lấy Thẩm Hi, uất ức nói không ngừng: “Hu hu... A Hi à.... Lâu lắm rồi bây giờ mới thấy cậu cười với mình đấy....”

Đó là Hà Chi Châu mà! Thẩm Hi vỗ vỗ bả vai của Đậu Đậu: “Thật xin lỗi, về sau ngày nào mình cũng cười với cậu nhé.”

Đậu Đậu vội vàng gật đầu.

Thẩm Hi cười hề hề, đã rất lâu cô không được nhìn thấy giường ngủ của mình nha. Sau khi về chỗ, cô phát hiện ra trước giường có treo một tấm rèm, kéo tấm rèm ra, đập vào mắt cô là chăn gối được giặt hết sức gọn gàng. Miệng của Thẩm Hi ngoác ra thành hình chữ “O”, chỉ vào chăn hỏi Đậu Đậu: “Chuyện này.... Cái này là mình..... gấp ấy hả?”

Ô, thế chứ không là quỳ gấp chắc.... Đậu Đậu cho là Thẩm Hi đang ngậm khoe khoang, chắc là muốn để mình khen đây mà, Đậu Đậu vô cùng phối hợp lên tiếng: “Đúng vậy, không ngờ cậu lại khéo tay như thế.”

Thẩm Hi kéo Đậu Đậu lại gần, “Cậu nhìn xem, cái góc chăn này, hai góc cùng nằm trên một đường thẳng, người bình thường có thể gấp được như vậy không?”

Đậu Đậu: “.....”

Thẩm Hi ngồi xuống trước bàn học, việc đầu tiên cần làm chính là soi gương. Cái gương đã lâu không dùng bám bụi nhiều quá, cô nhìn kiểu tóc Cao Hiểu Tùng hiện giờ của mình, quyết định buổi chiều phải đi làm lại tóc mới được.

Bắt đầu từ hôm nay, tạm biệt Cao Hiểu Tùng, hướng ra phía biển lớn, xuân về hoa nở rồi.

Khi Thẩm Hi đang ngồi uốn tóc thì Hà Chi Châu ở phòng 921 thu dọn đồ đạc, chuẩn bị thanh lý một đồng đồ dùng. Anh mở ngăn kéo ra, toàn là đồ ăn vặt, dưới chăn cũng giấu hai quyển manga; trong tủ quần áo thì đều là những bộ có màu sắc sặc sỡ.

Không chỉ có thế, đầu giường của anh còn được dính một cái nơ bướm xinh xinh.

Tất cả đều là dấu vết mà Thẩm Hi để lại.

Hà Chi Châu tháo cái nơ ra, đúng lúc Tráng Hán từ trong phòng vệ sinh ra ngoài, anh ta thấy lão đại vút cái nơ vào trong hộp giấy thì bước một bước dài đi lên, mở miệng hỏi: “Lão đại, cậu làm gì với Kaka thế?”

Kaka? Hà Chi Châu liếc nhìn cái nơ trong hộp giấy, còn có tên nữa cơ à?”

Kaka từ đâu tới? Đó là thời điểm một tuần trước, Tráng Hán ở siêu thị mua chín gói khăn giấy, tham gia hoạt động rút thăm trúng thưởng. Anh ta rút được một phần thưởng hạng ba, chính là cái nơ này.

Vốn dĩ Tráng Hán muốn tặng nó cho Trương Nhiên, nhưng đến lúc cầm về ký túc xá, lão đại thấy nó thì cầm mãi không muốn buông tay: “Đáng yêu quá đi...”

“Thích không? Vậy thì cho cậu đấy.” Tráng Hán vô cùng hào phóng đưa cho lão đại, hoàn toàn không giống như lúc keo kiệt với Hầu Tử, mà chuyện mang cho Trương Nhiên cũng vút ra sau đầu.

Kết quả thì sao? Chưa gì lão đại đã chán nó rồi? Tráng Hán không tiếp nhận nổi việc này, anh ta tốt bụng nhắc nhở: “Lão đại, cái nơ bướm này là tôi đưa cho cậu, cậu đặt tên cho nó là Kakka...”

“À, thì ra là thế.” Hà Chi Châu lấy cái nơ từ trong hộp giấy ra, nhét trả vào ngực Tráng Hán, “Vậy thì trả lại cho cậu.”

Tráng Hán: “....”

Được lắm, tôi không quý cậu nữa.

38. Chương 38: Chương 38

Thẩm Hi nhận được tin nhắn của Hà Chi Châu gửi tới, chỉ có đúng một câu ——“Buổi tối đến chỗ cũ ăn cơm.”

Anh và cô đã có chỗ cũ quen thuộc rồi. Thẩm Hi không nghĩ gì nhiều gửi lại một chữ “Được”, sau đó cô ngẩng đầu lên, nhìn hình ảnh của bản thân phản chiếu trên tấm gương lớn, cảm thấy thói quen quả thực rất khó thay đổi.

Cô có chút không quen khi nhìn lại khuôn mặt mình trong gương rồi.

Thẩm Hi đi tới hiệu cắt tóc mà lần trước Hà Chi Châu đã cắt, thợ cắt tóc cũng vẫn là anh chàng lúc đó. Khi cô ngồi xuống, anh thợ cắt tóc nhìn chòng chọc cô một hồi lâu. Thẩm Hi cho là anh ta sẽ nói rằng mình biết cô, kết quả là anh ta phun ra một câu: “Người đẹp à, kiểu tóc của em sao lại giống “thôn nữ” như thế?”

“Thôn nữ?” Thẩm Hi lẩm nhẩm lại từ này, không hiểu là có ý gì.

Anh thợ cắt tóc cầm lên một lợn tóc của cô, mở miệng giải thích: “Thôn nữ chính là không hợp thời, dân tộc, nhà quê”

“A a a a a” Thẩm Hi muốn điên luôn! Cô có thể cắt lại tóc ngay được hay chưa?! Cô tức giận quay đầu, hét lớn: “Ông chủ, tôi muốn đổi thợ cắt tóc!”

Kết quả là có một người giống y chang anh chàng vừa chê bai tóc của cô đi ra, nhiệt tình chào hỏi: “Hi, không phải cô là người lần trước đến cắt kiểu tóc Cao Viên Viên sao?”

Không phải Cao Viên Viên, đúng là cắt kiểu Cao Viên Viên nhưng cuối cùng lại biến thành Cao Hiểu Tùng! Thẩm Hi nhìn qua nhìn lại hai người này, hừm, thì ra là sinh đôi!

Sau một hồi suy nghĩ, Thẩm Hi quyết định chọn anh chàng đã cắt cho Hà Chi Châu lần trước. Tay nghề không quan trọng, mấu chốt là cái miệng phải ngọt.

Mới làm tóc được một nửa thì không ngờ Hà Chi Châu lại xuất hiện. Thẩm Hi đang ngồi dưới máy hấp tóc, trên đầu là một đồng hồ quần tóc xanh xanh đỏ đỏ. Cô không muốn để cho Hà Chi Châu nhìn thấy mình

trong bộ dạng này liền vợ tạm quyền tạp chí “Thụy Lệ” mà che mặt. Hà Chi Châu thấy vậy cũng không nói gì cả, bước thẳng tới salon ngồi xuống, cả người toát ra dáng vẻ là bạn trai ngồi đợi “người nào đó”.

Cuối cùng, Thẩm Hi bỏ quyền tạp chí xuống, quay đầu về phía Hà Chi Châu cười cười: “Hi! thật là trùng hợp, anh cũng tới đây cắt tóc sao?”

Hà Chi Châu lật đi lật lại cuốn tạp san phụ nữ trong tay, sau đó nhàm chán đặt sang một bên, ngẩng đầu lên lời ít ý nhiều trả lời: “Không, tôi tới chờ em.”

Tôi tới chờ em.

Thẩm Hi soi gương chớp chớp mắt, từng tuổi này rồi đây mới là lần đầu tiên cô có cảm giác mình là một người bạn gái thực sự, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Thẩm Hi dựa theo hình ảnh phản chiếu của tấm gương mà nhìn Hà Chi Châu đang ngồi phía sau, anh dựa lưng vào ghế salon, trên mặt không có biểu cảm gì, cũng không tỏ ra mất kiên nhẫn một chút nào.

Cô làm tóc tổng cộng mất 3 tiếng đồng hồ, đến khi xong xuôi toàn bộ, anh thợ cắt tóc vừa chỉnh lại dáng tóc cho cô vừa than thở: “Đẹp nha, đẹp nha.” Sau đó anh ta còn ngoái đầu lại hỏi Hà Chi Châu: “Bạn trai, cậu cảm thấy thế nào?”

Hà Chi Châu đứng lên, đi tới nhìn một chút rồi nói: “Rất phù hợp.” Thật ra hiện giờ anh có chút hối hận lúc trước bản thân đã quá kích động mà cắt đi mái tóc dài của Thẩm Hi, dáng vẻ khi cô vẫn còn mái tóc đen dài mềm mượt như lụa anh vẫn chưa kịp nhìn kỹ.

Chỉ có điều hiện tại cô cũng rất xinh đẹp.

Kiểu tóc mới này đối với Thẩm Hi mà nói, so với kiểu Cao Hiểu Tùng lúc trước thì bây giờ nhìn thế nào cũng thấy đẹp đẽ. Độ dài của tóc vẫn được giữ nguyên, đuôi tóc uốn xoắn, cô đứng ngẩn ngía ở trước gương một hồi rồi mới nói với Hà Chi Châu: “Không phải người nào cũng cắt được kiểu tóc này đâu, nếu muốn thì cái cổ phải dài như tôi mới được.”

Thật là một cô gái thẳng thắn hồn nhiên tự nhiên. Hà Chi Châu đưa tay qua, nhặt một sợi tóc vương trên vai cô, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Hà Chi Châu đạp xe tới đây, Thẩm Hi rất tự nhiên nhảy vào chỗ ngồi phía sau. Sau khi ngồi yên vị, bỗng dưng cô lại biến thành thiếu nữ dè dặt, đôi tay không vòng qua hông của Hà Chi Châu nữa, chỉ dùng hai tay nắm lấy vạt áo của anh.

Đột nhiên, bánh xe đi qua một hòn đá vụn, cả người cô nảy lên, đồng thời người ngồi phía trước cũng lên tiếng: “Bám chặt vào.”

Thẩm Hi ngoan ngoãn ôm chặt lấy thắt lưng của anh. Hà Chi Châu ngồi phía trước mắt nhìn thẳng nhưng đuôi mắt lại cong lên toát ra vui vẻ. Anh đi xuyên qua một con đường nhỏ. Đoạn đường này có thảm cỏ xanh mướt, cây cối xanh tốt râm mát, còn có một nhà thờ theo kiến trúc cổ màu trắng, tất cả cảnh vật đều khiến tâm tình con người trở nên thư thái mà nhẹ nhõm.

Bên trong nhà hàng Tây, sau khi Hà Chi Châu gọi hết các món cho bữa chính, anh còn yêu cầu nhân viên phục vụ mở một chai rượu đỏ. Hà Chi Châu quay lại nói với Thẩm Hi: “Chúng ta ăn mừng nhé.”

Thẩm Hi gật đầu, đúng là cần phải ăn mừng thật. Thức ăn còn chưa được bưng lên, tâm tư của cô lại trôi dạt đến bài thi cấp bốn hôm trước. Cô mượn nhân viên phục vụ mấy tờ giấy và cái bút, bắt đầu tính toán số điểm có thể đạt được.

“Anh Hà, phần nghe anh làm có đúng hết không?” Tính đi tính lại một hồi, cô ngẩng đầu lên căng thẳng hỏi Hà Chi Châu.

Anh nhìn Thẩm Hi một cái rồi phun ra một sự thật tàn khốc: “Không, chỉ đúng khoảng 70% thôi.”

Thẩm Hi thẫn thờ, cô cúi xuống trừ đi một ít điểm, sau đó lại thắc mắc: “Tại sao lại không đúng hết?”

“Chẳng lẽ như vậy không đúng với ý của em sao?” Hà Chi Châu hỏi ngược lại, “Nếu mà làm đúng hết thì em sẽ “được” mời đi uống trà còn gì.”

Thẩm Hi thật muốn đấm bàn!!!!

Nhưng chuyện này cũng không thể trách Hà Chi Châu được, chỉ có thể nói là ý trời trêu người thôi. Mà cứ nghĩ đến việc sang năm thi lại cấp bốn một lần nữa, lòng của cô lại nhéo lên một cái.

Nhân viên phục vụ bưng thức ăn lên, cùng với trái cây tráng miệng và rượu đỏ; Hà Chi Châu cầm dao nĩa vừa cắt thịt bò bít tết vừa nói: “Cùng lắm thì lại thi tiếp, tự mình thi qua mới có ý nghĩa, không phải sao?”

Nam thần như anh thì mới có ý nghĩa, học lâu dốt bền như cô thì nói làm gì! Nhưng Thẩm Hi vẫn gật gật đầu, nhân nhặt mớ miệng: “Vâng”

Hà Chi Châu quét mắt nhìn vẻ mặt của Thẩm Hi, nhẹ nhàng nói ra điểm mấu chốt: “Yên tâm, tôi sẽ giúp em.”

Vậy sao? Thẩm Hi lập tức lấy lại tinh thần, kéo kéo tay Hà Chi Châu vội vàng hỏi: “Ý của anh là, chúng ta có thể hoán đổi trở lại sao?”

Nghĩ hay lắm! Hà Chi Châu biểu đạt ý của mình rõ ràng lại một lần nữa: “Không, chỉ kèm em học Anh ngữ mà thôi.”

Thẩm Hi cúi đầu ăn thịt bò bít tết. Hà Chi Châu rót vào hai cái ly một chút rượu đỏ.

Thẩm Hi chủ động bưng một ly rượu lên, bài thi cấp bốn tạm thời khiến cô cảm thấy không vui, nhưng nếu cứ lần nào thành tích không tốt lại làm ảnh hưởng đến tâm trạng thì từ nhỏ cho đến bây giờ cô đã mắc chứng trầm cảm rồi. Thẩm Hi nâng ly cộng vào ly của Hà Chi Châu một cái: “Anh Hà, chúc mừng chúng ta rốt cuộc cũng hoán đổi trở lại.”

Hà Chi Châu gật đầu một cái, nói thêm một câu: “Chúc em vĩnh viễn vui vẻ.”

Thật là một lời chúc tốt lành lại trực tiếp, Thẩm Hi bị đánh về nghiêm túc của Hà Chi Châu làm cho ngượng ngùng. Cô cúi đầu, dồn toàn lực tập trung vào thức ăn ở trên bàn.

Đã đến giờ ăn tối rồi mà lão đại lại không có ở trong phòng, Tráng Hán cùng Hầu Tử quyết định ra ngoài ăn mấy món xào, hai người muốn rủ Lâm Dục Đường đi luôn nhưng anh từ chối. Nguyên nhân là vì Lâm Dục Đường căn bản không có tâm trạng nào ra ngoài ăn cơm, chỉ muốn gọi ít đồ ăn bên ngoài cho xong việc.

Cảm xúc đúng là một căn bệnh dễ lây truyền. Lâm Dục Đường lấy cho Tráng Hán, Tráng Hán lấy cho Hầu Tử. Cuối cùng cả ba người đều ở lại phòng gọi thức ăn về giải quyết bữa tối.

Mấy tiệm thức ăn bên ngoài trường lúc nào cũng giao hàng chậm.

Đến tận khi Hà Chi Châu quay lại phòng 921, đồ ăn bọn họ đặt vẫn chưa được mang tới. Tráng Hán “không sợ chết” mà làm nũng với Hà Chi Châu: “Lão đại, Tráng Tráng đói bụng.”

Nếu là lúc trước thì Thẩm Hi nhất định sẽ đưa hai miếng bánh cookie đến tận miệng Tráng Hán, dứt anh ta ăn xong thì nói: “Cút đi.” Sau đó Tráng Hán sẽ vô cùng hài lòng mà lẩn về chỗ của mình.

Kết quả là lần này, chiêu làm nũng kia lại không có tác dụng. Hà Chi Châu không thể tưởng tượng nổi nhún mày: “Tráng Tráng?”

Tráng Hán không nghe rõ âm điệu nâng ang ý nghi vấn trong câu nói của Hà Chi Châu mà cho rằng lão đại thực sự gọi anh ta là Tráng Tráng, trái tim mềm thành một vũng nước. Anh ta nham nhở tiến sát lại gần Hà Chi Châu: “Gọi là Thần Thần cũng được nha.”

Hà Chi Châu ngăn cản Tráng Hán lại gần mình: “Chu Thần, chúng ta phải nói chuyện một chút.”

Tráng Hán chớp mắt mấy cái: “Được, được!”

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, đột nhiên chán nản không muốn mở miệng ra nói chuyện. Tại sao anh lại có cảm giác cả phòng 921 này đều phát bệnh hết rồi.

Hầu Tử thấy lão đại quay về, chẳng hiểu sao tâm tình cũng tốt hẳn lên, anh ta quan tâm hỏi một câu: “Lão đại, cậu ăn gì chưa? Chúng tôi gọi đồ ăn bên ngoài, cậu có muốn gọi một suất luôn không?”

Hà Chi Châu cự tuyệt: “Không cần, tôi đã ăn rồi.”

“Vậy thì không gọi nữa.” Hầu Tử rất tự nhiên nói tiếp, “Nếu lúc đó cậu muốn ăn tôi sẽ chia cho cậu một phần.”

Chia cho cậu một phần Hà Chi Châu yên lặng xoay người, tay trái đưa lên xoa bóp hai bên thái dương. Từ nhỏ cho đến bây giờ anh chưa từng có thói quen cùng người khác chia sẻ đồ ăn!

Trong phòng, Lâm Dục Đường từ đầu tới cuối vẫn không biểu lộ cảm xúc gì. Anh bình thản nhìn tất cả mọi việc, sau một lát, trực tiếp mở miệng nói: “Hà Chi Châu, buổi tối chơi bóng đi.”

Nhắc tới mới nhớ, phòng 921 đã rất lâu không cùng nhau chơi bóng rổ rồi. Tráng Hán cùng Hầu Tử nghe xong đề nghị của Lâm Dục Đường thì rối rít đồng ý. Có đôi khi, trí nhớ của con người thật khó lý giải, Thẩm Hi cùng mấy người phòng 921 ở chung chưa tới một tháng mà đã khiến mấy người Tráng Hán quên mất luôn lão đại biết chơi bóng rổ, không những thế lại còn chơi rất giỏi nữa.

Tráng Hán nhìn dáng vẻ lão đại lạnh lùng hiện giờ, trong đầu bỗng xuất hiện bộ dạng đáng yêu của lão đại trên sân bóng rổ, đập đập quả bóng xuống sân rồi đếm: “one, two, three.”

Thật đúng là cảnh đẹp ý vui!

Cuối cùng đồ ăn mà Lâm Dục Đường, Hầu Tử cùng Tráng Hán gọi ở bên ngoài cũng được đưa tới. Hà Chi Châu xách một túi lớn đựng đồ ăn vặt và mấy đồ dùng của Thẩm Hi như tinh chất hoa hồng, kem dưỡng trắng da cho nam, mặt nạ dưỡng da, nhíp nhổ lông mày..... đi qua Học viện Sư phạm trả cho chính chủ.

Thẩm Hi quay về phòng 636, bởi vì không có người nào chơi cùng nên cô nhàm chán ngồi chơi bài trên máy tính một mình. Đang chơi rất hào hứng thì Đậu Đậu đang phơi quần áo ngoài ban công nói vọng vào: “A Hi, Tại Hà Chi Châu đã tới rồi kìa.”

Tại sao Đậu Đậu lại gọi là “Tại Hà Chi Châu”? Đó là bởi vì cô ấy cũng là một fan hâm mộ của “Tại Hà Chi Châu” nha!

Hà Chi Châu? Không phải cô và anh vừa mới gặp nhau sao? Thẩm Hi đứng dậy đi ra ngoài ban công, thấy Hà Chi Châu xách theo một cái túi to thì lập tức hiểu rõ.

Hà Chi Châu cũng khách khí quá, những thứ đồ ăn vặt với mấy vật phẩm thường ngày này anh có thể dùng luôn cũng được mà, sao phải trả lại cho cô làm gì?

Thẩm Hi xỏ dép chạy như bay xuống lầu, trên người là bộ quần áo mặc ở nhà màu tàn thuốc. Sau một phút, cô xuất hiện ở trước

mặt Hà Chi Châu, nở nụ cười sáng lạn, khách sáo lên tiếng: “Anh Hà, không cần khách khí. Mấy thứ này anh cứ giữ lại mà dùng, không cần trả cho tôi đâu.”

Giữ lại mà dùng? Dùng như thế nào!

Hà Chi Châu đối với mấy thứ bên trong túi hoàn toàn không có ý muốn sử dụng. Anh tìm thấy tinh chất hoa hồng với kem trắng da thì thôi đi, lại còn thấy cả mấy cái mặt nạ dưỡng da nữa!

Cho nên đối với lời khách sáo của Thẩm Hi, anh “Ha ha” cười hai tiếng, cũng hài hước đáp lại: “Giữ để làm gì, tiếp tục nhổ lông mày sao?”

“Được rồi.” Thẩm Hi nhận lấy cái túi trong tay Hà Chi Châu, nhìn nhìn một chút, “.... Kaka đâu?”

Kaka....

Hà Chi Châu không nói lời nào.

Thẩm Hi còn tả vờ cho anh nghe: “Là cái nơ bướm trông xinh ời là xinh ấy, tôi đính ở đầu giường...”

Hà Chi Châu trầm mặc hai giây rồi mở miệng: “Là Tráng Hán, cậu ta lấy lại rồi.”

“Lấy lại rồi?” Thẩm Hi có chút kinh ngạc, sau đó hừ một tiếng, “Thật nhỏ mọn, đã cho người ta thể mà còn đòi lại.”

Hà Chi Châu gạt đầu, tặng thêm một câu: “Cậu ta vốn như vậy mà.”

Tràng Hán ở phòng 921 đang hạnh phúc ăn cơm, không biết mình đã bị Hà Chi Châu bán đứng. Hôm nay trong hộp cơm còn có nhiều hơn một miếng trứng cá muối, anh ta còn cố ý để phần cho lão đại “đáng yêu” của mình đấy.

Không ngờ lão đại chân chính lại vô tình đâm cho anh ta một dao, dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra, tuyệt không bận tâm đến tình cảm của bạn cùng phòng.

—

Hà Chi Châu đạp xe quay trở về ký túc xá, ba người trong phòng cũng đã ăn xong. Đợi một chút thời gian để tiêu hóa thì bắt đầu kéo nhau ra sân vận động chơi bóng rổ.

Hà Chi Châu lục tủ quần áo thật lâu mới tìm được bộ quần áo thể thao của mình. Chúng nó thật đáng thương, bị Thẩm Hi nhét xuống tận cùng dưới tủ.

Lâm Dục Đường hết sức bình tĩnh.

Phòng 921 đã thật lâu không cùng nhau ra ngoài chứ đừng nói tới việc chơi bóng rổ. Vậy nên khi bốn người cùng mặc quần áo thể thao, đỏ xanh trắng đen cùng xuất hiện ở sân bóng rổ thì vô cùng bắt mắt.

Đúng lúc phòng bên cạnh cũng đang chơi bóng, cho nên cả tám người rất nhanh quyết định chơi theo hình thức bốn chọi bốn.

Tráng Hán thân thể cao to, đứng ở vị trí phòng thủ. Hầu Tử dựa vào tốc độ chuyển bóng cùng khả năng di chuyển, đứng ở tuyến giữa đột phá và giao bóng. Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu đều là chủ lực quan trọng, vừa tấn công lại vừa nhanh chóng quay về phòng thủ. Hai người này, một người đáng dấp sạch sẽ, một người tuấn tú hơn người, chơi bóng rổ cũng xuất sắc như vậy.

Sau mười mấy phút, Hầu Tử cùng Tráng Hán rốt cuộc cũng nhận thấy có vấn đề. Tráng Hán nhìn Lâm Dục Đường hô to: “Lão Tam, truyền cho tôi, truyền cho tôi!”

Lâm Dục Đường đứng ở tuyến trong phá vòng vây, chơi bóng càng lúc càng ác liệt, nội tâm càng lúc càng rõ ràng. Cuối cùng, anh không để ý đến tiếng gọi của Tráng Hán mà cầm bóng hung hăng phi mạnh vào Hà Chi Châu đang đứng ở tuyến ngoài.

Tất cả mọi người đều lấy làm lạ. Quả bóng này vốn là nên truyền cho Tráng Hán mới phải.

Chỉ có Hà Chi Châu là không cảm thấy ngoài ý muốn khi Lâm Dục Đường ném bóng đánh về phía mình. Anh bình thần tiếp bóng, điều luyện nhảy lên ném một cái. Quả bóng vẽ ra một đường cong hoàn mỹ trên không trung rồi rơi ngay vào giữa rổ.

“Bóng tốt!” Hầu Tử hoan hô.

Tráng Hán nhìn về phía Hà Chi Châu, không hay rồi, không hay rồi! Tại sao lão đại lại biến thành như vậy, tuy rằng như thế cũng không tồi, nhưng so với việc lão đại ném bóng thành thực thể này anh ta vẫn muốn nhìn thấy lão đại đập từng cái vào quả bóng hơn...

Lão đại không đập bóng, không vui nữa rồi.

Đột nhiên Hầu Tử hô lớn gọi Lâm Dục Đường đang hùng hổ rời khỏi sân bóng: “Lão Tam, cậu đi đâu thế?”

Lâm Dục Đường một mạch bước đi, không hề quay đầu nhìn lại.

“Đường, đừng náo loạn!” Tráng Hán lấy lại tinh thần, cũng gấp gáp quát lên. Sau đó anh ta đột nhiên phát hiện ra câu nói của mình sao lại nghe giống như có gian tình bắn ra bốn phía.

Thấy một người của phòng 921 rời đi, mấy nam sinh phòng 922 sát vách đều cảm thấy mờ mịt. Một nam sinh đen hơn cả than trong số đó quay sang hỏi Hà Chi Châu: “Lâm Dục Đường làm sao vậy?”

Hà Chi Châu chỉ duy trì trầm mặc.

Bỗng nhiên, Lâm Dục Đường xoay người, ánh mắt mang theo khiêu khích, giọng nói thông thả lại kiên định: “Tôi đi tìm Thẩm Hi.”

Lời này đối với mọi người mà nói, phòng 922 không biết gì cả nhưng phòng 921 đều hiểu rõ.

PHIÊN NGOẠI NHỎ:

Một ngày nào đó ở trên giường, Thẩm Hi nhìn tiểu Hà của Hà Chi Châu nói: “Em rất nhớ nó nha, tiểu Hà của em.”

Hà Chi Châu: “Tiểu Hà của em?”

Thẩm Hi phát hiện mình lỡ lời, vội vàng sửa lại: “Không không, là tiểu Hà của anh.”

Thật ra Thẩm cô nương có một tật xấu, đồ đã dùng qua liền có chút ham muốn giữ lấy nho nhỏ....

39. Chương 39: Chương 39

“Tôi đi tìm Thẩm Hi.”

Câu nói này hoàn toàn là khiêu khích, mang theo ý tuyên chiến rõ ràng. Nhưng một trong số những người còn lại ngẩn ngơ không hiểu sao lại nghe thành: “Tôi đi mách giáo sư!”

Nam sinh phòng 922 nghe nhầm kia vốn là một sinh viên nghịch ngợm nhưng nhất gan. Câu “Tôi đi mách giáo sư” này từ năm thứ nhất cho đến tận bây giờ vẫn luôn là Kim Cô chú đối với anh ta. Tuy rằng đã lâu chưa được nghe thấy nhưng khi tưởng lầm Lâm Dục Đường nói như vậy thì lập tức căng thẳng chột dạ.

Không phải chỉ giành quả bóng ném vào rổ thôi sao, đâu đến mức để Lâm Dục Đường đi mách giáo sư chứ? Anh ta đứng giữa Hầu Tử và Tráng Hán, run rẩy hô to với Lâm Dục Đường đang đi phía trước: “Lâm Dục Đường, mọi người chỉ là chơi đùa thôi mà, cậu kiện cáo với giáo sư làm gì? Cậu quay lại ngay cho tôi. . . .”

Vừa dứt lời, Tráng Hán và Hầu Tử đồng thời dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cậu bạn phòng bên cạnh này, sau đó cùng nhau ấn đầu anh ta xuống: “Kiện cáo cái đầu cậu ấy!”

Mẹ nó, ai nói là muốn đi mách giáo sư hả?! Lâm Dục Đường đã đi được một đoạn, bước chân vốn trầm ổn kiên định, sắc mặt cũng hết sức lạnh nhạt; kết quả là nghe được câu nói vừa rồi thì chân trái không cẩn thận vấp một cái. Nhưng cuối cùng vẫn bình tĩnh ổn định lại, tiếp tục bước đi, không hề quay đầu biến mất trước mắt mọi người.

Lâm Dục Đường cứ đi như vậy, để lại câu nói giống như tuyên chiến kia. Sau khi Hầu Tử cùng Tráng Hán lấy lại tinh thần thì cùng nhau đi tới bên cạnh lão đại. Hầu Tử rồi rầm nói không ra lời; Tráng Hán áp úng khuyên can: “Lão đại, nếu đã vậy thì thu tay đi, dù sao lão Tam với Thẩm mỹ nhân đã cùng nhau nhiều năm.”

Hà Chi Châu chỉ liếc nhìn Tráng Hán không nói lời nào, sau đó nặng nề vỗ vỗ bả vai Tráng Hán rồi đi về phía trước. Nhưng mới đi được hai bước, anh đã bị Tráng Hán kéo lại ——“Lão đại, không nên đi!”

“Chu Thần, buông tay.” Hà Chi Châu nhìn Tráng Hán nói.

Tráng Hán vẫn giữ chặt, cố gắng làm nũng để ngăn cản lão đại, anh ta ghé sát vào tai của Hà Chi Châu thì thầm: “Lão đại, cậu đừng đi, tôi đem búp bê của tôi cho cậu mượn chơi được không?”

Mẹ kiếp! Hà Chi Châu hất văng tay của Tráng Hán ra.

Cả đoạn đường này, Hà Chi Châu suy nghĩ rất nhiều. Anh vốn không phải là một người cuồng nhiệt với tình cảm, chỉ là thật vất vả mới xuất hiện một người anh muốn yêu thương, lại phát hiện ra con đường trước

mắt thật không dễ đi. Tráng Hán nhắc nhở cho anh biết “Thẩm Hi cùng Lâm Dục Đường biết nhau rất nhiều năm rồi.” Làm sao anh có thể chưa nghĩ tới vấn đề này: Thanh mai trúc mã. Thời gian và quan hệ giữa Thẩm Hi và Lâm Dục Đường, anh chen không lọt. Lâm Dục Đường cùng Thẩm Hi lớn lên từng ngày, hai người bọn họ không hề liên quan gì tới anh. Thậm chí giữa anh và Thẩm Hi đang từ từ mất đi liên hệ nào đó.

Không những thế, Lâm Dục Đường lại là bạn cùng phòng của anh, bạn học, quan hệ bạn bè cũng không tệ. Có câu “Vợ của bạn không thể đụng tới”.

Hà Chi Châu càng nghĩ lại càng cảm thấy mình đang đi vào ngõ cụt, sau đó anh lại đổi sang một hướng suy nghĩ khác: nhưng Lâm Dục Đường cùng Thẩm Hi chưa hề xác định quan hệ rõ ràng, anh với Thẩm Hi mới là danh chính ngôn thuận. Hiện tại Lâm Dục Đường muốn làm cái gì, cậu ta muốn đi tìm bạn gái của anh để làm gì chứ.

Vừa được dẫn thông tư tưởng, Hà Chi Châu bắt giác bước đi nhanh hơn.

Lâm Dục Đường đi đến Học viện Sư phạm tìm Thẩm Hi, Thẩm Hi vẫn còn ở trong phòng tháo cái rèm của Hà Chi Châu xuống. Trong suốt quá trình vất vả gỡ gỡ tháo tháo, Hạ Duy Diệp ngồi một bên nói xiên nói xỏ, khiến cho cô hết sức bực mình, thiếu chút nữa là mắng chửi người.

“Lúc đầu không phải là vì ghét bỏ chúng tôi nên mới treo lên ư? Sao giờ lại tháo ra rồi? Thẩm Hi, tôi phát hiện ra hành động của cậu một chút nguyên tắc cũng không có.”

“Chẳng phải lúc trước đóng kịch rất tốt hay sao? Cứ tiếp tục giả bộ nữa đi!”

“.”

Lầm lờn như vậy không thấy phiền à! Thẩm Hi xoay người, tức giận ném cái rèm xuống mặt đất. Có một khoảng thời gian làm đàn ông nên đã rất lâu cô chưa tham gia vào cuộc tranh cãi ở phòng ký túc xá nữ này rồi. Máu trong người như sôi lên, Thẩm Hi hùng hổ đập mạnh tay xuống mặt bàn: “Nói đủ chưa? Cần thận không tôi đánh cậu đấy!”

Hạ Duy Diệp: “.”

“Im miệng đi, hiểu chưa? Nếu không tôi đánh cho cậu xem!” Thẩm Hi nhìn chằm chằm Hạ Duy Diệp đe dọa, sau đó hầm hừ nhặt lại cái rèm lên, gấp gọn lại cho vào trong túi. Động tác của cô dứt khoát, uy phong凛冽, làm cho Hạ Duy Diệp trợn mắt há hốc mồm, một câu cũng không thốt ra được.

Thẩm Hi vừa mới phát hỏa xong thì Lâm Dục Đường đến tìm. Cô đi xuống lầu, miệng vẫn dẫu lên, dáng vẻ đặc biệt khó chịu. Trong phòng có xảy ra cái gì, trước kia cô đều coi đó là chuyện nhỏ nhặt, chỉ cho là con gái ở chung thì không tránh khỏi việc có xích mích. Nhưng đến khi hoán đổi mới biết được, bầu không khí ở trong phòng ký túc xá quả thật ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình của một người.

Cô ngẩng đầu nhìn Lâm Dục Đường đứng ở trước mặt, nhìn tới quãng thâm dưới mắt anh. Cô có chút thất thần, cũng không biết nên gọi anh là Lâm Dục Đường, Đường Đường hay là lão Tam nữa. Hiện tại cô chân chính đứng trước Lâm Dục Đường, nhưng tâm tình phức tạp lại uất ức, cộng thêm vừa bực mình với Hạ Duy Diệp. Cô mím môi, liều mạng đè nén cảm xúc khó chịu đang dâng lên trong lòng.

Nếu Lâm Dục Đường mà còn hồi linh tính gì đó thì đoán chừng cô sẽ hoàn toàn bạo phát cho xem. Có đôi khi đối mặt với người mình quá quen thuộc, bản thân sẽ bất giác coi người đó như một cái thùng rác để xả hết bực tức.

“Hi Hi?” Lâm Dục Đường ngập ngừng, anh cúi người xuống nhìn vào mắt cô, cẩn thận mở miệng, “Sao thế, không vui ư?”

Thẩm Hi ngẩng đầu nhìn lại anh, kêu một tiếng: “Đường Đường.”

Đường Đường.

Lần đầu tiên trong cuộc đời Lâm Dục Đường cảm thấy hai tiếng “Đường Đường” này sao mà dễ nghe đến thế. Từ nhỏ đến lớn anh rất ghét người khác gọi anh kiểu đó, bởi vì nghe nó giống như đang gọi một cô gái

tên là Đường Đường vậy. Nhưng không hiểu sao Thẩm Hi lại đặc biệt thích gọi như thế, mới đầu là “anh Đường Đường”. Sau đó đổi thành “Đường Đường” cho tới bây giờ.

Lâm Dục Đường nhìn Thẩm Hi, cười khúc khích hai tiếng, giống như đã lấy lại được thứ gì đó đã

mất, một loại hạnh phúc kích động nhảy nhót trong lồng ngực anh. Mấy ngày hậm hực cùng rồi rầm trong khoảnh khắc tan thành mây khói. Anh vươn tay ra, không nói bất kỳ tiếng nào, trực tiếp kéo Thẩm Hi vào trong lòng, ôm chặt lấy cô.

Tốt quá rồi!

Khoảng bảy tám giờ bên dưới ký túc xá nữ chính là khoảng thời gian có nhiều người qua lại nhất. Lâm Dục Đường đứng ngay dưới sân rộng ôm Thẩm Hi, đám người tò mò lập tức giống như ong mật vội vàng bu lại hóng hớt. Mọi người đứng thành một vòng tròn xung quanh, ánh mắt hiếu kỳ mở to nhìn hai người đứng ở giữa.

Khi Hà Chi Châu tới nơi, đập vào mắt anh chính là một màn này. Không những thế, anh còn thấy không ít người còn khoa trương đến mức vỗ tay tán dương. Anh vốn cao, đứng xa xa cũng có thể thấy Thẩm Hi ở bên trong. Cô được ôm trọn trong vòng tay của Lâm Dục Đường, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy, khóe mắt đuôi mày đều lộ ra một chút yếu ớt.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của Thẩm Hi, mà Thẩm Hi như vậy cũng chỉ bởi Lâm Dục Đường có mặt ở đây thôi. Hà Chi Châu dứt tay vào trong túi quần, đột nhiên không có dũng khí tiến lên nữa.

“Hi hi, cơn ác mộng của anh cuối cùng cũng kết thúc rồi...” Lâm Dục Đường ở bên tai Thẩm Hi nói, giọng điệu khó khăn nặng nề.

Trong lòng Thẩm Hi trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cô đưa tay vỗ vỗ lưng của Lâm Dục Đường, dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được mở miệng: “Đường Đường, em không dám ngẩng đầu lên đây này, anh thu hút nhiều người tới xem quá.”

Cô đang nói về một vấn đề nghiêm túc nha.

Lâm Dục Đường cười cười, trực tiếp cầm tay của Thẩm Hi, kéo cô chạy nhanh ra khỏi đám người, vòng ra phía sau khu ký túc xá. Hai người cùng nhau đi qua từng bóng đèn đường, màn đêm bao phủ, cảnh vật mờ ảo như ẩn như hiện trước mắt cô.... Thẩm Hi có cảm giác mình nhìn không được rõ lắm.

Buổi tối đi ra ngoài dạo một vòng, bắp chân của cô đã bị muỗi chích cho hai cái. Cô cúi người xuống gãi gãi, khổ không thể tả. Đúng lúc hai người đi qua siêu thị nhỏ trước trường học, Lâm Dục Đường mở miệng: “Đi vào mua nước hoa quả đi.”

Bước vào siêu thị, Thẩm Hi đứng trước quầy hàng chọn lựa, còn Lâm Dục Đường đến khu bách hóa lấy một lọ nước đuổi muỗi quay trở về, là nhãn hiệu mà Thẩm Hi vẫn hay dùng. Sau đó, Lâm Dục Đường mở lọ nước đuổi muỗi vẫn chưa tính tiền ra, ngồi xổm xuống bôi vào bắp chân cô.

“Đường Đường, để em tự làm được rồi.” Thẩm Hi cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Lâm Dục Đường đứng lên, đưa lọ nước cho Thẩm Hi, rồi yên lặng nhìn cô. Thẩm Hi vuốt vuốt tóc, lúng túng dời chủ đề: “Kiểu tóc mới của em có đẹp không?”

“Rất xấu.” Lâm Dục Đường nói, cúi đầu tiếp tục chọn nước hoa quả cho Thẩm Hi, vừa chọn vừa nói, “Anh muốn nói câu này lâu lắm rồi đấy.”

Lâm Dục Đường cố ý nói đùa, Thẩm Hi cũng phối hợp đâm anh một cái. Lâm Dục Đường cũng không thèm đánh trả, trên mặt anh còn nở nụ cười vui vẻ dẫn cô đi đến quầy thu ngân thanh toán.

Thẩm Hi không mang theo ví tiền, chỉ có thể nhờ Lâm Dục Đường trả hộ. Rời khỏi siêu thị, cô đi bên trái anh, mở miệng nói: “Đường Đường, ngày mai em sẽ trả lại tiền cho anh.”

Lâm Dục Đường lập tức dừng bước, dùng ánh mắt khiếp sợ cùng khó tin nhìn cô: “Em khách sáo với anh là sao?”

Đúng vậy, tại sao phải khách sáo? Trước kia, cô chưa bao giờ nường tay khi dùng tiền của Lâm Dục Đường. Năm sáu tuổi, cô rất thích mấy cái vòng tay lấp lánh xinh đẹp, nhưng lại không có tiền để mua. Lâm Dục Đường đem con lợn tiết kiệm của mình đưa cho cô, không đau lòng chút nào đập mạnh xuống, tiền xu rơi rào rào đầy đất.

Anh vô cùng khí thế nói với cô: “Hi Hi, cho em hết.”

Năm ấy cô xem TV thấy người ta có nói một câu như thế này – “Không có gì báo đáp thì lấy thân báo đáp”, cô cảm thấy không có câu nào thích hợp hơn câu đó để hình dung về mối quan hệ giữa cô và Lâm Dục Đường.

NGOẠI TRUYỆN NHỎ:

Một ngày nào đó Hà thần dạy Hi Hi học Anh ngữ, anh yêu cầu cô như sau: “Nếu Hi Hi muốn nhờ anh làm việc gì đó thì bắt buộc phải nói bằng tiếng Anh.”

Hi Hi muốn Hà thần bóc quýt cho cô ăn, cô nói: “Peel a tangerine for me. Nhanh lên, nhanh lên!”

Hà Chi Châu bóc.

Thẩm Hi muốn Hà thần mang tiểu thuyết tới cho cô đọc, miễn cưỡng lắm mới biểu đạt ra được. Hà Chi Châu cũng miễn cưỡng mang cho cô.

Ăn được một nửa quả quýt, Thẩm Hi lại muốn ép nó thành nước quả, thế nhưng câu này quả thực cô không biết nói.

Hà Chi Châu hết sức vô tình: “Em nghĩ kỹ đi.”

Thẩm Hi dẫu môi.

Hà Chi Châu xoay người đứng lên.

Thẩm Hi nắm chặt lấy vạt áo anh, vội vàng lên tiếng: “I love you, có được không?”

Nghiệp chướng, nghiệp chướng! Hà Chi Châu quay đầu lại, nhanh chóng cầm lấy nửa quả quýt còn lại của Thẩm Hi, đem nó đi ép thành nước!

40. Chương 40: Chương 40

Edit: tiểu an nhi

“Thẩm Hi, rốt cuộc em khách sáo với anh cái gì? Tất cả có chỉ 63 đồng mà em cũng phải trả lại cho anh?” Lâm Dục Đường lại chất vấn thêm một lần nữa, giọng điệu ngoài sự khó tin ra còn ẩn chứa một chút lạnh nhạt. Một lát sau, anh dường như nhận ra thái độ của mình có hơi bất thường liền ảo não quay đầu, trong lòng âm thầm tức giận với hành động của bản thân. Lúc này, gió đêm lạnh lạnh quét qua, thổi bay vạt áo sơ mi kẻ caro của anh.

Thẩm Hi cúi đầu, cô cũng không muốn cùng Lâm Dục Đường cãi nhau về vấn đề này. Hai người đã quen biết nhau mười mấy năm rồi, cô sống trên đời mới được hai mươi năm, do vậy có thể nói là Lâm Dục Đường đã là một phần rất quan trọng đối với cô trong suốt những năm tháng đã qua. Từ nhỏ, Lâm Dục Đường đã chơi cùng cô, dạy cô làm bài tập, cô bị nam sinh chặn đường cũng là anh xông tới kéo tay cô về nhà.

Lâm Dục Đường khi còn bé đặc biệt thanh tú, thường bị người ta tưởng nhầm là bé gái, nhưng ở trước mặt cô, anh luôn là một “người đàn ông nhỏ”.

Đến bây giờ Thẩm Hi vẫn còn nhớ rõ, khi cô học lớp một đã cùng một bạn nữ trong lớp cãi nhau. Bạn nữ kia có thể coi là nữ vương phách lối của lớp, bởi vì cô ta có người anh trai đang học lớp năm đánh nhau rất lợi hại.

Hầu hết học sinh trong lớp đều là con một, có anh trai là một chuyện vô cùng đặc biệt. Mà học sinh lớp năm lại khiến các bạn nhỏ lớp một vừa kính vừa sợ. Khi đó Đường Đường mới học lớp ba, cô rất lo lắng chạy đi hỏi Đường Đường xem làm như thế nào. Đường Đường sẽ không để cho cô phải sợ hãi.

“Nhưng anh trai bạn ấy học lớp năm, anh đánh không lại đâu, anh mới học lớp ba thôi.”

Khi đó, Đường Đường cũng không cao, trước ngực còn đeo khăn quàng đỏ đính phù hiệu. Anh nâng cao cằm nói với cô: “Không sao cả, lớp năm cũng không sợ.”

Lúc ấy cô nhìn khăn quàng đỏ trên ngực Lâm Dục Đường, đỏ thật đỏ nha. Đó cũng là nguyên nhân chính của việc dù chưa đủ tư cách vào đội thiếu niên nhưng cô vẫn đi mua trước một cái khăn quàng đỏ ỳnh

.

“Thẩm Hi, em không muốn dùng tiền của anh là vì ghét anh sao?” Lâm Dục Đường im lặng thật lâu, sau đó mới lên tiếng. Khi anh nói đến từ “ghét” thì bỗng phát hiện ra bản thân có chút không chịu nổi nếu cô làm vậy vì lý do này.

Thẩm Hi cúi đầu bước đi, Lâm Dục Đường liên tục chất vấn khiến cho cô hết sức khó xử. Không phải Thẩm Hi cố ý muốn cùng anh vạch rõ quan hệ, lại càng không ghét anh. Cứ coi như cô đã từng tức giận về việc anh cho Lăng Triều Tịch mượn tiền nhưng khi đó tức giận là bởi vì cô coi anh là một nửa của cuộc đời mình sau này.

Chỉ có điều hiện giờ, cô và Đường Đường đã không còn khả năng có loại quan hệ đó nữa. Nhưng Đường Đường vẫn là Đường Đường nha, anh vẫn là người bạn tốt nhất của cô. Cho dù anh thực sự thích Lăng Triều Tịch, nhất định muốn cùng cô ta ở chung một chỗ thì mới đầu có thể cô sẽ tức giận, nhưng cuối cùng vẫn sẽ tha thứ mà thôi.

Thời gian quá mức nhẹ nhàng, cho nên con người ta luôn có thể dễ dàng tin tưởng cùng tha thứ ột người.

“Đường Đường, anh đừng nói như vậy.” Thẩm Hi khẽ mở miệng, “Sao em lại ghét anh được.”

Cô vĩnh viễn sẽ không ghét anh, kể cả khi anh có ghét cô đi chăng nữa.

“Được rồi, là do anh chuyện bé xé ra to.” Lâm Dục Đường thở phào nhẹ nhõm, anh đặt một bàn tay ở trên bả vai cô, chủ động xuống nước, “Hôm nay tâm trạng không tốt sao?”

“Không phải.” Thẩm Hi ngược mắt nhìn Lâm Dục Đường, không biết nên nói như thế nào. Chỉ có điều, cô không muốn gạt anh, cho nên sau một chút do dự mới nói: “Đường Đường, trước kia em dùng tiền của anh là bởi vì coi anh là chồng tương lai của mình. Vậy nên mới làm thế là để hưởng thụ trước quyền lợi.”

Lâm Dục Đường nhất thời không nói lời nào, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, đợi cô nói tiếp.

Thẩm Hi đi hai bước: “Trong khoảng thời gian này em đã nghĩ rất nhiều, cảm thấy bản thân thật khó hiểu, không phân biệt được rõ ràng. Tóm lại, hành vi lúc trước của em là không đúng, hiện tại phải thay đổi một chút.”

Nếu cô còn tiếp tục thoải mái tiêu tiền của Lâm Dục Đường nữa thì nói không chừng về sau anh kết hôn, vợ của anh sẽ mở một topic trên diễn đàn có tên là “[Tám nhảm] cô nàng thanh mai trúc mã “cực phẩm” của chồng tôi” để mỉa mai cô cũng nên!!!

Khi cô nói xong, Lâm Dục Đường vẫn không mở miệng.

Thẩm Hi cúi đầu, chớp mắt, cô nhạy cảm phát hiện ra không khí hiện giờ có chút không ổn, cho nên cô lập tức đưa tay vỗ vỗ Lâm Dục Đường, cười to: “Ha ha, đại loại là thế đấy, anh hiểu mà, có đúng không?”

Lâm Dục Đường nhìn cô, ánh mắt tĩnh lặng không gợn sóng. Một lát sau, anh nói: “Nếu là bởi vì nguyên nhân em vừa nói thì chuyện này rất dễ giải quyết.”

Đại não Thẩm Hi nổ “bùm” một tiếng.

Một tay Lâm Dục Đường cầm túi đồ vừa mua ở siêu thị, tay còn lại cầm cái ví da màu đen trực tiếp nhét vào tay Thẩm Hi, nghiêm túc lên tiếng: “Năm nay em tròn 20 tuổi rồi, anh cũng đã 22, chúng ta có thể đi đăng ký kết hôn.”

Thẩm Hi lại cảm thấy “bùm” một tiếng nữa, hai chữ “kết hôn” khiến cho đầu cô hoàn toàn ngưng trệ, dẫn tới việc nghẹn lời không mở miệng nói.

Hà Chi Châu ở ngoài ban công hút thuốc lá, từng vòng khói trắng quấn quanh ngón tay thon dài tao nhã.

Một người hút cũng thấy hơi buồn, anh rất không phúc hậu mời mọc lôi kéo hai người đang ở bên trong. Chỉ có điều Hầu Tử và Tráng Hán đều kiên quyết từ chối, tiếp tục khổ luyện võ đạo. Tiếng nhạc trong phòng đình tai nhức óc, khiến Hà Chi Châu càng nghe càng thấy bức mình.

Tráng Hán nhảy cực kỳ hăng hái, vừa nhảy vừa gào to với Hà Chi Châu bên ngoài ban công: “Lão đại, cậu nhìn xem động tác này tôi nhảy có đẹp hay không?”

Hà Chi Châu ngược mắt lên liền nhìn thấy Tráng Hán đang hướng về phía anh lắc lắc cái mông.

Một chút hứng thú Hà Chi Châu cũng không có, anh tựa người vào lan can cho đến lúc tiếng chuông điện thoại di động vang lên. Ấn nút nghe điện thoại, đầu dây bên kia lập tức truyền đến một giọng nói cực kỳ giận dữ: “Hà Chi Châu, cháu đi khắp nơi nói với người ta là ông nhảy ở quảng trường có đúng không?!”

Hà Chi Châu vỗ trán, nhớ lại chuyện này liền vội vàng giải thích: “Ông nội, đây chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm??? Chủ tịch Vương gọi điện tới hỏi có phải chân ta đã tốt rồi hay không? Ông ấy bảo cháu trai đích tôn của ta nói với người khác, cái gì mà ta rất thích nhảy điệu Gang Nam.”

Điệu Gang Nam. Gang Nam style?

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, chỉ có thể thành khẩn nhận lỗi: “Là lỗi của cháu, do cháu đùa giỡn quá trớn.”

“Đùa giỡn mà lại dám đặt điều lên đầu ông nội. Thằng nhóc nhà ngươi cũng quá lưu manh rồi, đúng là làm ta tức chết mà!” Ông Hà quả thực vô cùng tức giận, sau khi mắng một trận hả hỏa mới đe dọa bằng một câu hung ác hơn, “Dù tuần này cháu có đến thăm ta...ta cũng không tha thứ cho cháu đâu!”

“Vâng.” Hà Chi Châu cúp điện thoại di động, nhắc chân bước vào trong phòng. Thấy anh đi vào, Hầu Tử đang khiêu vũ liền dừng lại, thuận miệng hỏi: “Lão đại, ai vừa gọi điện thoại cho cậu thế?”

“Ông nội tôi.” Hà Chi Châu trả lời.

Hầu Tử lập tức nở nụ cười tươi rói, nhớ đến một chuyện: “Mấy ngày trước ba tôi muốn tới thăm ông cậu, có hỏi tôi nên tặng quà gì mới được. Tôi nói với ông, cứ mang đến mấy đĩa nhạc nhảy trên quảng trường, ông cậu chắc chắn sẽ thích.”

Ha ha.... Hà Chi Châu để điện thoại xuống, rót cuộc anh cũng đã biết lời đồn làm cách nào mà bay tới tai của ông nội. Anh có thể tưởng tượng ra nét mặt của ông nội khi nhận được mấy cái đĩa CD nhạc rồi.

Tráng Hán hoàn toàn nhập hồn vào bài khiêu vũ, khi tiếng nhạc vừa dứt, anh ta vỗ vỗ hai tay, sau đó chỉ chỉ về hướng Hà Chi Châu: “I want ~ no-body, no-body, but you~!”

Hà Chi Châu thật muốn ném một quyển sách vào mặt Tráng Hán để cho anh ta tỉnh táo lại.

Mấy ngày gần đây quả thực Tráng Hán không được tỉnh táo cho lắm. Anh ta còn bận suy nghĩ xem, sau khi “Cúp Thanh niên” kết thúc, anh ta có thể dựa vào kỹ thuật khiêu vũ cao siêu của mình thu hút được ánh mắt của bao nhiêu học muội; nhưng đồng thời lại nghĩ: 3000 học muội so ra vẫn kém hơn một lão đại mềm mại yếu đuối.

Chú thích: nhất định phải là lão đại mềm mại yếu đuối mới được.

Hà Chi Châu ở trong phòng ngồi ngẩn người, bên tai chỉ nghe thấy tiếng Tráng Hán cùng Hầu Tử thảo luận về tiết mục biểu diễn tại “Cúp Thanh niên” sắp tới. Anh càng nghe càng thấy có cái gì đó không đúng, sau

đó anh gửi tin nhắn qua tài khoản cho Thẩm Hi, nội dung hết sức đơn giản: “Giải thích một chút về chuyện khiêu vũ tại “Cúp Thanh niên” đi.”

Đáng tiếc buổi tối tâm tình của Thẩm Hi không được tốt cho lắm nên không có lên mạng, do vậy mà hoàn toàn không thấy được tin nhắn mà Hà Chi Châu gửi đến. Thẩm Hi đi ngủ khá sớm, phòng 636 không có điều hòa, cô liền ôm cái quạt máy nhỏ lên giường, đặt nó quay thẳng vào mặt.

Nằm không được bao lâu đã hắt xì một cái. Cô nhớ lại lúc quay về ký túc xá, cô nói với Lâm Dục Đường: “Đường Đường, nhưng em không muốn gả cho anh nữa rồi.”

Cô nói mình không muốn gả cho anh, Lâm Dục Đường cũng không trách móc tiếng nào, chỉ hỏi cô một vấn đề: “Vậy em còn muốn để anh làm anh Đường Đường của em nữa không?”

Cô gật đầu.

Lâm Dục Đường đi một bước nói một câu: “Hi Hi, chúng ta đều là con một. Mười mấy năm qua, đầu tiên anh coi em là em gái để thương yêu, sau đó mới coi em là cô gái mình yêu thích.”

“Nghe thấy cô gái anh thích nói không thích anh, không muốn gả cho anh. . . . Anh không cảm thấy khó chịu chút nào thì là giả.”

“May mắn là anh vẫn có thể là anh trai của em.”

“Cho nên Hi Hi, đừng thay đổi mối quan hệ của chúng ta. Anh đã mất đi cô gái của mình, nên thực sự không muốn đánh mất luôn cả em gái nữa.”

.

Lâm Dục Đường nói xong, cũng đúng lúc đi tới lầu dưới của ký túc xá. Đôi mắt Thẩm Hi đỏ hoe, cô không muốn để cho Lâm Dục Đường thấy mình khóc liền vội vàng phát tay một cái, nhanh chóng chạy lên lầu.

Em gái của anh.

Cô gái của anh.

Cô nhớ tới năm cô đi theo lớp của Lâm Dục Đường tới rạp chiếu bóng, anh giới thiệu cô với bạn cùng lớp của mình. Anh nói cô là “Cô gái của tôi”, mà không phải là “Em gái của tôi”

Thẩm Hi nằm ở trên giường trở mình một cái, mắt ran rớt. Đêm khuya, Đậu Đậu leo lên giường của cô, ghé sát vào tai cô thì thầm: “Hi Hi, lâu lắm rồi chúng mình chưa tâm sự nha.”

Suốt một buổi tối, cô và Đậu Đậu kể cho nhau nghe những bí mật nhỏ của mình, cuối cùng Đậu Đậu hỏi cô: “Hi Hi, vậy cậu thích Hà Chi Châu hả?”

Thẩm Hi thành thật trả lời: “Có một chút.”

Có một chút thích thôi. Thỉnh thoảng cô sẽ bắt giắc nhớ tới khuôn mặt của anh, dáng anh đi bộ, khi anh cười vỗ tay vào đầu cô. Cô rất đặc ý khi mình và Hà Chi Châu có một chung bí mật, cũng cảm thấy buồn khi anh bày ra dáng vẻ lạnh lùng với cô.

Nếu loại tâm tình này mà còn không phải là “thích”, vậy thì cũng quá lừa mình dối người rồi.

Hiện tại, đối với Hà Chi Châu cô “có một chút thích”, không bao lâu nữa, “có một chút” sẽ biến thành “rất thích”, “rất thích” lại biến thành “yêu sâu đậm”.

Cuối cùng sẽ là khó có thể tự kiềm chế, giống như van của hệ thống nước được mở ra, tất cả mê luyện cùng tình cảm yêu thích Hà Chi Châu của cô sẽ ào ào chảy ra xối xả.

Thật là đáng sợ.

Sau khi tâm sự với Đậu Đậu, Thẩm Hi rất khuya mới đi vào giấc ngủ, ngày hôm sau tất nhiên là ngủ dậy muộn. Tiết mục biểu diễn vào ngày thành lập trường của cô đã bị hủy bỏ, nên cũng không cần phải giống

như Trần Hàn tiếp tục khổ cực tập luyện nữa. Đúng là không bằng cô mỗi ngày đều thanh thoi nhàn nhã nằm thẳng cẳng ở trên giường.

Vậy mà hình ảnh cô nằm thẳng cẳng trên thế giới nhỏ bé của mình cũng làm cho Hạ Duy Diệp thấy ngứa mắt, cô nàng vừa trang điểm vừa nói: “Ai nha, sao hôm nay lại không thấy có người mang điểm tâm đến thế nhỉ?”

Thẩm Hi nghĩ thầm, Hà Chi Châu sẽ không đưa điểm tâm tới đâu. Nhưng cô vẫn tâm cao khí ngạo chậm rãi nâng người dậy, ngồi xếp bằng ở trên giường, đưa chân trái đè lên chân phải, nhắm mắt, hít thở sâu vài cái dưỡng thần rồi mới mở miệng: “Anh Hà có mang điểm tâm tới hay không thì mắc mớ gì tới cậu. Cậu cũng có ăn được đâu!”

Hạ Duy Diệp đang vẽ lông mày, giận đến nổi vẽ cái lông mày lá liễu thành con sâu róm luôn.

Thẩm Hi để chân trái xuống, đưa chân phải lên. Tuy rằng miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng có chút hụt hẫng. Khoảng thời gian trước, cô không quản gió mưa ngày nào cũng mang điểm tâm đến cho Hà Chi Châu, lần nào cũng đảm bảo bữa sáng đầy đủ chất dinh dưỡng. Vậy bây giờ anh đâu rồi, đến cả cái bánh bao cũng không thấy mặt.

Đột nhiên, điện thoại di động đặt ở đầu giường vang lên. Thẩm Hi chậm chạp mở điện thoại ra nhìn, thấy có tin nhắn mới ——

“Đi xuống lấy điểm tâm.”

Tin nhắn của Hà Chi Châu.

A! Vừa nghĩ đến điểm tâm, điểm tâm đã tới rồi, nhanh hơn cả Tào Tháo nha.

Thẩm Hi xỏ dép, đang định chạy xuống thì bỗng nhớ ra mình đang mặc áo ngắn tay với quần ngủ, sốt ruột quá. Cô thần tốc dừng ba phút thay quần áo, ba phút để rửa mặt chải đầu, cuối cùng vừa ngấm giường vừa hỏi Hạ Duy Diệp: “Mình mặc như vậy đã được chưa?”

Hạ Duy Diệp bất chợt bị hỏi thì bối rối: “Cậu định đi đâu?”

“Hà Chi Châu đưa điểm tâm tới, mình xuống lấy nha!” Thẩm Hi cười tươi như hoa nở, sau đó túm lấy di động xoay người chạy như bay xuống lầu. Để lại Hạ Duy Diệp ngơ người chớp mắt hai cái, cô nàng chưa từng thấy Thẩm Hi lại “tiện” như vậy bao giờ!

Hà Chi Châu mang tới một hộp sữa tươi, hai cái bánh bao hấp, cùng một túi bánh mì và một ít trái cây. Nhìn cả một túi lớn, Thẩm Hi ngây ngẩn cả người. Cô mặc áo sơ mi đỏ thắm kết hợp với váy ngắn hoa nhỏ, cúi

đầu nói: “Anh Hà, sao anh mang nhiều đồ ăn tới vậy?”

Chẳng lẽ, định đưa một lần dứt khoát, sau đó không cần mang đến nữa? Thẩm Hi có dự cảm không tốt ngẩng đầu nhìn anh.

Hà Chi Châu nhìn thẳng vào cô, nhàn nhạt lên tiếng: “Vì không biết em thật sự thích ăn cái gì nên mua nhiều một chút. Tránh cho sau này em lại oán trách, ngay cả điểm tâm cũng không cho em ăn no.”

Người này, có cần phải nói như thế không? Thẩm Hi vui vui vẻ vẻ nhận lấy điểm tâm, lôi ra một cái bánh bao hấp hăm hở gặm.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi một chút, nhớ tới tối hôm qua mình thao thức khổ sở, cứ ngồi đợi cô online trả lời tin nhắn mãi.

“Chuyện Cúp Thanh niên ấy, phòng 921 muốn tham gia khiêu vũ tập thể, có thể giải thích một chút không?” Nghĩ nghĩ một chút, anh vẫn mở miệng hỏi.

Khiêu vũ, khiêu vũ, vũ, vũ, vũ...

Thẩm Hi chợt dạ cúi đầu: “Cái này.... Là Tráng Hán muốn khiêu vũ, nhưng lại không khiêu vũ đơn được, cho nên....”

Hà Chi Châu hiển nhiên là không tin.

Thẩm Hi “Ai nha” một tiếng ngắc đầu nhìn Hà Chi Châu, thẳng thắn sẽ được khoan hồng: “Không phải tôi cố ý....”

Hà Chi Châu vốn định chất vấn một phen, bây giờ thì chỉ lạnh lẽo trợn mắt nhìn cô một cái, nói: “Có hai lựa chọn, một là chỉ Hầu Tử cùng Tráng Hán lên biểu diễn, hai là hủy bỏ tiết mục này.”

Nhìn tình hình hiện giờ thì chắc Hà Chi Châu nhất định không đồng ý khiêu vũ rồi. Thẩm Hi thấy hơi đáng tiếc than thở một tiếng, cô nghĩ đến hội diễn văn nghệ “Cúp Thanh niên” của Đại học S, vì Đường Đường đã nói ngay từ đầu là sẽ không tham gia, cho nên cô mới biên đạo tiết mục khiêu vũ cho ba người. Bây giờ Hà Chi Châu lại không muốn đi, có lẽ cô phải nhờ Đường Đường thế vào chỗ trống thôi. Nghĩ tới đây, cô tiếc nuối nói với Hà Chi Châu: “Nếu anh thật sự không muốn đi thì tôi xin Đường Đường đi thay vậy. Phải dạy anh ấy ngay thôi, cũng may là khi còn nhỏ cô giáo rất hay kéo anh ấy đi biểu diễn văn nghệ nha.”

Hà Chi Châu: “.....”

Sáng sớm, ánh mặt trời phủ một lớp mỏng nhàn nhạt, khóe mắt Thẩm Hi như được quét một màu vàng mờ ảo. Hà Chi Châu kiêu ngạo được đúng 56 giây, sau đó mặt không thay đổi mở miệng: “Cái bài khiêu vũ đó, nhảy như thế nào?”

—

Thẩm Hi đến chỗ giáo sư Ôn lấy được chìa khóa phòng luyện múa, dạy khiêu vũ cho Hà Chi Châu liên tục hai buổi tối. Cô thích khiêu vũ, cũng thích Hà Chi Châu, cho nên hai buổi tối này, cô giống như cô giáo nhỏ chỉ dẫn từng động tác cho anh.

Buổi tối đầu tiên, tâm tình của Hà Chi Châu vẫn còn rất tiêu cực, mới học được một nửa đã phát cáu. Cuối cùng thì anh cũng nhớ tất cả các động tác nhưng rất máy móc.

Buổi tối thứ hai, Hà Chi Châu gần như có thể lưu loát nhảy hết cả bài, thiên phú học tập quả thực quá mạnh, học cái gì cũng tiếp thu nhanh nhất. Chỉ có điều anh vẫn tồn tại một nhược điểm lớn, đó là nét mặt.

“Anh cười một chút đi.” Thẩm Hi nghiêng đầu nhìn Hà Chi Châu, cười làm mẫu cho anh làm theo, Hà Chi Châu lại không chịu làm. Cô tích cực giải thích: “Nhảy Jazz là loại hình khiêu vũ sôi nổi, nó phải toát ra sự nhiệt tình, vui vẻ. Anh phải thể hiện được loại cảm xúc đó, chứ đâu phải nhảy máy móc như thế này chứ.”

Toát ra nhiệt tình, vui vẻ? Ha ha. Hà Chi Châu xoay người, trực tiếp cầm chai nước lên, mở nắp bình ra uống nước, không để ý tới Thẩm Hi.

“Học sinh” không nghe lời, “cô giáo” cũng giận dữ theo. Thẩm Hi đi tới một góc khuất trong phòng múa, cô không thèm cùng Hà Chi Châu nói chuyện nữa.

Hà Chi Châu uống hết chai nước xong, nhìn về phía Thẩm Hi, lên tiếng hỏi thăm: “Có muốn uống nước không?”

Thẩm Hi không nói lời nào.

Hà Chi Châu: “Đợi lát nữa đi ăn khuya nhé?”

Thẩm Hi vẫn không nói lời nào.

Hà Chi Châu có chút nhức đầu. Chung quy thì nam giới và nữ giới vẫn luôn tồn tại khác biệt, Thẩm Hi giận dữ có hơi kỳ quái, anh không rõ lắm đã xảy ra chuyện gì. Thật chẳng hiểu sao đang êm đẹp tự dưng lại thế này.

“Rốt cuộc là làm sao?” Hà Chi Châu mở miệng lần nữa hỏi.

Thẩm Hi vô cùng bất mãn, mỗi ngày cô khổ cực tranh thủ thời gian tới dạy Hà Chi Châu khiêu vũ, đã vậy lại còn phải chịu đựng khuôn mặt lạnh băng của anh nữa, uất ức cùng tức giận tràn đầy trong bụng. Cô đi tới cúi người xuống nhặt bình nước của mình lên, sau đó cầm theo đạo cụ biểu diễn đặt ở trên ghế, cuối cùng bước về phía cửa....

Hà Chi Châu chớp mắt, nhìn bộ dạng Thẩm Hi hùng hổ làm liền một chuỗi các động tác. Sau khi lấy lại phản ứng, anh sải bước tiến lên, cũng dứt khoát thực hiện một loạt các hành động, đầu tiên là trực tiếp xoay người Thẩm Hi lại, hai tay ôm chặt lấy eo cô nâng lên, đặt ép cô ngồi trên thanh xà ngang trong phòng luyện múa: “Đừng nào loạn....”

41. Chương 41: Chương 41

Edit: tiểu an nhi

A a a a a!

Thẩm Hi chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ bị người ta xách lên giống một con gà như thế này. Hà Chi Châu nâng cô lên không trung, lơ lửng trong ba giây, sau đó đặt cô ngồi xuống cái xà ngang — không cho phép động đậy!

“Đừng nào loạn.” Hà Chi Châu mở miệng nói, ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Thẩm Hi, nhưng rõ ràng hành động lại mang theo chút cố ý bắt nạt.

Bốn phía phòng múa đều được trang bị xà ngang để sinh viên luyện tập, cách mặt đất 1m2. Xà ngang làm từ ống thép không gỉ, đường kính 40 cm. Cho dù Thẩm Hi luyện múa từ nhỏ cũng ngồi không vững trên thanh ngang vừa tròn vừa trơn này, đôi tay theo bản năng giữ chặt lấy bả vai của Hà Chi Châu.

Đồng thời, tay của anh đặt ngang hông Thẩm Hi, giúp cô ổn định thăng bằng nhưng cũng để khống chế cô.

Hừ, anh tưởng mình đang bắt con chó con mèo chắc! Thẩm Hi ngẩng đầu lên, ánh mắt căm phẫn nhìn Hà Chi Châu; ấy vậy mà, ánh mắt anh nhìn cô lại trong veo như nước. Khi cô nhìn vào đôi đồng tử sâu thẳm trầm tĩnh của anh thì chỉ thấy một cô gái giận dữ đang xù lông nhím lên mà thôi.

Cô và anh nhìn nhau hai giây, trong nháy mắt đó, thời gian dường như ngừng lại.

Cuối cùng vẫn là Thẩm Hi chịu thua trước, quay đầu sang chỗ khác.

Không khí mập mờ thoáng lướt qua, Hà Chi Châu lặng lẽ khẽ cúi đầu xuống. Vẻ mặt anh trông bình thản mà ung dung, bộ dáng thanh cao tao nhã, nhưng trong lòng lại có một giọng nói không ngừng kêu gào: “Hôn đi, hôn đi, hôn đi.”

Khi yêu đương nhất định phải chú ý nắm bắt đúng thời cơ, trong những tình huống như thế này, nếu hành động đúng thì sẽ thu hoạch được hiệu quả không nhỏ đâu. Hiện tại, nếu anh không tranh thủ xuống tay thì sẽ bỏ lỡ cơ hội này mất. Hà Chi Châu có chút căng thẳng, trong lòng càng thêm sốt ruột, nhưng vẫn không có hành động gì, cả người đứng thẳng tắp không nhúc nhích.

Vô số bóng đèn trong phòng múa 16 phát ra ánh sáng chói mắt làm ý niệm trong lòng anh càng thêm nóng bỏng, trái tim đập dữ dội. Đây là lần đầu tiên Hà Chi Châu yêu đương, có một số việc đầu phải cứ tiện là làm được luôn.

Lần này không giống như lần trước, không có biển rộng che giấu tâm tư, lần át tiếng tim đập mãnh liệt của anh.

“Anh Hà, tôi muốn xuống.” Thẩm Hi ngồi trên xà ngang lay lay vai Hà Chi Châu, hai tai đỏ rực đã khôi phục lại bình thường.

Không khí mập mờ lập tức tan thành mây khói.

Hà Chi Châu thu ánh mắt lại, thềm oán hận bản thân đã bỏ lỡ một cơ hội tốt. Sau đó anh tiếc nuối buông Thẩm Hi ra, buông cô ra, buông cô ra nào.

Cuối cùng vẫn phải buông ra!

Thẩm Hi ngạc nhiên mở to hai mắt, cô rất tin tưởng Hà Chi Châu, luôn cho rằng anh sẽ không làm ra hành động gì đùa giỡn cô; vậy nên khi Hà Chi Châu buông cô ra thì cô không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, cả cơ thể đổ nghiêng về phía trước, sắp ngã xuống tới nơi ——“Á!”

Thẩm Hi hoảng hốt túm chặt lấy người trước mặt, “roạt” một tiếng, hai cái cúc áo sơ mi trước ngực Hà Chi Châu đã bị cô kéo đứt, rơi xuống đất. Ngay tại lúc cô cũng sắp gặp đất mẹ như hai cái cúc kia thì Hà Chi Châu đã nhanh chóng bắt được cô, sau đó ôm cả người cô vào trong ngực.

Vừa hoảng lại vừa loạn, Thẩm Hi chỉ cảm thấy có một con thỏ nhỏ nhảy vào lòng mình, ở bên trong không ngừng nhảy nhót. Tim cô đập nhanh hơn, sau đó mới ý thức được mình đang bị Hà Chi Châu bắt nạt. . . .

“Hà Chi Châu!” Cô lớn tiếng gọi tên anh, giọng điệu hết sức tức giận, hàm hừ thở phì phì.

“Tôi ở đây.” Hà Chi Châu đáp lại, sau đó nhìn cô một cái, cúi đầu, trực tiếp chặn miệng của cô lại. Lần này, anh không hề tổn một giây tự hỏi.

Lần này, cũng mới thực sự là nụ hôn đầu.

Hà Chi Châu hôn rất nghiêm túc, đây là nguyên tắc làm việc từ trước đến nay của anh. Anh còn có chứng cương bách nữa, một mình mình nghiêm túc vẫn chưa đủ, còn bắt Thẩm Hi cũng phải nghiêm túc theo —— không cho phép cô đẩy ra, không cho phép cô lộn xộn, không cho phép cô đổi ý.

Chỉ để cô ôm anh, đáp lại anh, trong đầu nghĩ đến anh.

Gió bên ngoài cửa sổ phòng múa nổi lên, nhẹ nhàng thổi bay tấm rèm cửa màu vàng, vải mỏng tung lượn trên không trung như những cánh bướm xinh đẹp. Bên ngoài tuy ít sao nhưng trăng sáng tĩnh lặng như nước.

‘Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì’ (Câu thơ trong bài “Vọng nguyệt hoài viễn” của Trương Cửu Linh đời Đường – đại ý là: Trăng sáng soi bóng trên biển rộng, lúc này ở chân trời có người ta yêu đang cùng ngắm trăng với ta)

“Cách” một tiếng, đúng 10 giờ đêm, hệ thống đèn trong phòng múa tự động ngắt điện. Tất cả đèn trong phòng đồng loạt tối đen, Thẩm Hi đẩy Hà Chi Châu ra một lần nữa, lần anh vững vàng đặt cô xuống.

Một giây trước vẫn còn đang hôn nhau, một giây sau đã phải đối mặt với tình huống toàn bộ đèn đều tắt, câu đầu tiên mà Thẩm Hi nói là: “Có phải vừa rồi anh bị đứt hai cái cúc áo không?”

“Ừ.” Hà Chi Châu sờ áo sơ mi một lượt từ trên xuống dưới, đúng là mất cái cúc thứ hai và thứ ba.

Thẩm Hi bật đèn pin trên điện thoại di động lên: “Chúng ta tìm xem sao.”

“Được.” Hôn thì cũng đã hôn rồi, Thẩm Hi nói gì anh cũng nghe, cô muốn anh tìm thì anh tìm.

Thẩm Hi tìm thật lâu, mãi mới tìm được một cái. Cúc áo màu vàng nhạt ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay cô, phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt.

Thẩm Hi đem cúc áo trả lại cho Hà Chi Châu: “Chỉ tìm được một cái thôi.” Nguyên nhân lớn nhất khiến cô tích cực tìm kiếm như vậy là vì chúng nó là do cô làm đứt, cô sợ Hà Chi Châu bắt cô bồi thường.

“Không sao.” Hà Chi Châu nắm lấy tay của Thẩm Hi, giữa lòng bàn tay của hai người là cái cúc áo đó, nếu như hai tay không nắm chặt thì cúc áo sẽ rơi xuống.

Cả dãy phòng múa tối đen như mực, từ lầu ba xuống đến lầu một, cúc áo nhỏ bé vẫn yên ổn nằm ở bên trong, không chỉ không có rớt xuống mà ngay cả cơ hội nhúc nhích cũng không có.

Hà Chi Châu đưa Thẩm Hi về ký túc xá nữ. Vì trong lòng có vấn đề thắc mắc muốn hỏi Hà Chi Châu nên Thẩm Hi đi rất chậm. Hà Chi Châu cũng phối hợp với cô, nhân nhả ung dung bước từng bước.

Nội tâm Thẩm Hi rất bối rối, hai bàn tay cô cứ xoắn xuýt lại một chỗ. Tới lúc đến trước cửa chính của khu ký túc xá, cô dừng bước, “bình đã nứt không sợ bị mẻ thêm” mở miệng: “Hà Chi Châu, tại sao khi nãy anh lại hôn tôi?”

Thẩm Hi lấy hết dũng khí lên tiếng chất vấn, vậy nên khi hỏi khí thế rất hung hăng, nghe cứ như đang khiêu khích đánh nhau tới nơi.

Hà Chi Châu nhíu mày, anh cũng đoán được Thẩm Hi sẽ nói điều gì đó khi về đến đây, nhưng đúng là không ngờ cô lại hỏi tới vấn đề này. Anh bị bất ngờ nên chưa kịp suy nghĩ kỹ đã trả lời: “Đàn ông hôn phụ nữ, có rất nhiều nguyên nhân à?”

Ý của anh là, hành động này chỉ nói lên một điều thôi, còn cần phải nói rõ ra sao? Chẳng lẽ cứ thân mật một chút lại phải có nguyên do ư, không thấy phiền hả?!

Kết quả Thẩm Hi lại rất nghiêm túc gật đầu: “Nhiều lắm.”

“Ví dụ như?”

Thẩm Hi nhìn nhìn Hà Chi Châu, dũng cảm nói hết suy nghĩ của mình ra: “Ví dụ như hôn chào hỏi này. Ví dụ như anh bị kích thích này. Ví dụ như anh cảm thấy tôi rất xinh đẹp này. Ví dụ như anh đói bụng. Ví dụ như anh có chút yêu thích tôi. Ví dụ như đầu óc của anh có vấn đề.”

Hà Chi Châu ngẩng đầu nhìn phía trước: “5 và 3.”

“5 và 3 cái gì cơ?” Thẩm Hi ngẩng đầu lên, nhất thời không nhớ ra thứ tự các điều vừa liệt kê, cô yếu ớt mở miệng hỏi: “Ồm. cái thứ 3 với 5 tôi vừa nói là gì ấy nhỉ?”

Hà Chi Châu khoác tay qua bả vai của Thẩm Hi, không muốn nói thêm điều gì nữa.

Thẩm Hi sợ hỏi nhiều lại lộ ra chỉ số thông minh không được cao lắm của mình, thôi không hỏi nữa vậy. Cô vỗ vỗ cánh tay anh: “Tôi biết rồi, chỉ là đùa giỡn thôi phải không?”

Hà Chi Châu nhật nhéo liếc Thẩm Hi một cái, chắc chắn cô không nhớ ra anh nói đến những điều gì rồi. Đi qua cổng chính một đoạn rồi tới dưới lầu ký túc xá nữ, Thẩm Hi phất tay tạm biệt Hà Chi Châu. Hai tay anh rút trong túi quần, gật đầu một cái, sau đó đưa mắt nhìn cô.

Thật không có thành ý! Thẩm Hi đang muốn xoay người, lại nghe thấy có tiếng ai đó gọi mình. Cô quay đầu sang nhìn, liền thấy Hạ Duy Diệp cùng Trần Hàn xách theo rất nhiều túi mua hàng đang đi về phía bên này.

Người gọi cô là Trần Hàn, còn Hạ Duy Diệp thì chỉ nhìn chăm chăm vào Hà Chi Châu, ánh mắt phức tạp, nhưng Thẩm Hi vẫn hiểu cái nhìn phức tạp đó có nghĩa là gì.

Bốn người mặt đối mặt. Thẩm Hi đứng sát vào cánh cửa chính của lầu dưới, Trần Hàn chào hỏi hết sức nhiệt tình, cô lại không biết đáp lại như thế nào.

Sau đó Thẩm Hi liền bị Hà Chi Châu kéo về phía anh, lý do là: “Đứng dán vào cửa làm cái gì? Em định để cho người ta đi đường nào vào!”

Thẩm Hi: “.”

“Hi! A Hi, cậu cũng về muộn như vậy sao? Minh với Duy Diệp ra ngoài dạo phố, hôm nay cửa hàng Thái Trung kỷ niệm tròn một năm, mua 5000 tặng 5000 đấy.” Trần Hàn nói một hơi không ngừng nghỉ.

Thẩm Hi đứng ở trước mặt hai người bọn họ, quả thật không hiểu tại sao Trần Hàn lại nói với cô nhiều như thế. Trước kia Đậu Đậu về nhà, bọn họ cũng không nói chuyện với cô nhiều như lúc này.

Trần Hàn nói xong, lại chuyển tầm mắt sang Hà Chi Châu, đùa giỡn hỏi: “Hai người thì sao? Vừa mới đi hẹn hò về hả?”

Thẩm Hi mở lớn hai mắt: “. Đi dạo một chút mà thôi.”

Trên mặt Hạ Duy Diệp rõ ràng thoáng hiện lên vẻ mất mát. Tuy không muốn nghe Trần Hàn tiếp tục huyền thoại tán gẫu nữa, nhưng vẫn phải nhịn xuống, không tiện phát cáu ra ngoài.

Hà Chi Châu không lên tiếng, quét mắt nhìn Hạ Duy Diệp cùng Trần Hàn một lần, cuối cùng mở miệng nói: “Vừa rồi Thẩm Hi mới giận dữ tôi, các bạn giúp tôi khuyên bảo cô ấy một chút nhé.”

“Không thành vấn đề.” Trần Hàn cười thân thiết, lập tức đồng ý.

Còn Hạ Duy Diệp lại quay đầu sang chỗ khác.

Hà Chi Châu cười cười, nói tiếp: “Thẩm Hi vốn đơn giản, suy nghĩ không phức tạp gì, các bạn nói chuyện với cô ấy nên tận lực trực tiếp một chút, nếu không tôi sợ cô ấy không hiểu hết được.”

Đây là ý gì? Trần Hàn không nói thêm gì nữa, khoé miệng vừa giương lên lập tức cứng lại.

Hà Chi Châu quay sang nhìn Thẩm Hi, nở nụ cười dịu dàng, lại mở miệng nói tiếp, trong giọng nói ầm ầm có chút nhắc nhở: “Các bạn đều cùng một độ tuổi với nhau, cho nên mặc dù Thẩm

Hi là bạn gái của tôi nhưng nhờ các bạn chăm sóc cho cô ấy tôi cũng thấy ngượng ngùng. Chỉ có điều, nếu cô ấy không cẩn thận gây nên phiền toái cho các bạn thì cứ trực tiếp tới nói với tôi, tôi sẽ cẩn thận nhắc nhở cô ấy.”

Gương mặt Trần Hàn cứng đờ, hậm hực trả lời: “...Được.”

....

Hà Chi Châu quay lại phòng 921, lập tức cởi áo sơ mi thiếu hai cái cúc ra. Hầu Tử tò mò hỏi: “Sao áo lại bị đứt cúc thế?”

Hà Chi Châu mặc cái áo ba lô màu trắng, trờ lời: “Bị một con mèo cào đứt.”

“Mèo nào?” Tráng Hán ngây thơ tiếp.

“Không nhìn kỹ lắm, nhưng rất đáng yêu.” Hà Chi Châu trả lời qua loa. Anh đi tới bàn đọc sách, kéo ngăn kéo ra, định hút một điếu thuốc, nhưng lại nghĩ tới một vấn đề, nhắm mắt lại, dần lòng cất thuốc đi.

Lâm Dục Đường đi ngang qua, lạnh nhạt mở miệng: “Cho tôi một điếu đi.”

“À.” Hà Chi Châu lại mở ngăn kéo ra, lấy một hộp thuốc lá, đang định đưa cho Lâm Dục Đường thì bất ngờ nhấc tay lên. Một tay vỗ vai Lâm Dục Đường, một tay kia ném một cái, tiến bao thuốc lá bay thẳng vào thùng rác, anh nói, “Thôi, hút thuốc không tốt cho sức khỏe. chúng ta đừng hút thuốc nữa.”

Lâm Dục Đường haha cười hai tiếng, không có ý kiến gì. Nhưng Tráng Hán lại “có ý kiến”. anh ta nhảy chồm tới, gào khóc: “Đồ vô lương tâm, không hút thì vứt bỏ. Hai người coi tôi với Hầu Tử đã chết, đã chết rồi đấy hả?!” Nói xong, lập tức cho tay vào thùng rác móc bao thuốc ra, vẻ mặt hằm hằm, tức giận bất bình rời đi.

...

Đêm khuya, Thẩm Hi không hề buồn ngủ nhắn tin nói chuyện phiếm với Hà Chi Châu. Cô nhớ lại cảnh tượng bốn người chụm mặt dưới lầu ký túc xá, liền hỏi: “Anh Hà, rốt cuộc anh phải cẩn thận nhắc nhở tôi cái gì?”

Hà Chi Châu vừa nhắn tin vừa Thẩm Hi, vừa làm việc với máy tính. Trên bàn để một ly cà phê, anh đang làm nốt một số việc đáng lẽ phải hoàn thành từ tháng trước.

Đọc được tin mới nhất của Thẩm Hi, anh gửi lại: “Không có gì, ngủ sớm một chút. Ngủ ngon.”

Phòng 921, kể từ sau khi Thẩm Hi và Hà Chi Châu hoán đổi trở lại, thì thời gian tắt đèn đã đổi từ 10h tối thành 2h sáng. Trước kia, cứ mỗi khi đến 10h, Thẩm Hi ngồi ở trên giường hỏi Hầu Tử và Tráng Hán: “Tráng Tráng, cậu đã đi ngủ chưa? Đừng quên ngủ sớm rất tốt cho da đấy.” hoặc là nói với Hầu Tử: “Hầu Tử ơi Hầu Tử, chơi game hại mắt lắm, ngủ sớm dậy sớm mới khỏe được nha.”

Tóm lại là một người bạn cùng phòng rất tích cực thúc giục mọi người. Hiện tại không có lão đại quan tâm đến vấn đề giấc ngủ. Hầu Tử cùng Tráng Hán lại đầu vào đấy. Lên mạng lên mạng, chơi game chơi game. Lâm Dục Đường cũng tùa vào thành giường đọc sách, đầu giường treo một chiếc treo nhỏ xinh xinh, là của Thẩm Hi đưa cho anh lúc trước.

Như vậy, phòng 921 đã quay về cảnh tượng truyền thống vốn có. Tráng Hán ngẩng nhìn Hà Chi Châu, trên người lão đại đã hoàn toàn không tìm thấy được linh hồn mềm mại trước kia nữa.

Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ lão đại có hai nhân cách sao? Tráng Hán thật sự rất nhớ lão đại đáng yêu đã sống cùng anh ta hơn hai mươi ngày nha... tìm Tráng Hán đau như dao cắt, rút một xấp khăn giấy thật dày, định bụng ra ngoài ban công thương cảm một phen.

Hầu Tử nhìn thấy hình ảnh này thì không chịu nổi: “Không phải cậu vừa “xả” ra sao?”

(Từ “xả” ở đây ám chỉ đến việc “thủ dâm”)

Ai nói tôi muốn “xả” hả?! Tráng Hán bị phần rỗng to: “Không phải, đừng nói ghê tởm như thế chứ?”

Hầu Tử cười không ngừng, tiếp tục chèn ép: “Khó trách lần trước lão đại lại nói cậu như vậy.”

“Lão đại? lần trước?” hai mắt Tráng Hán sáng rực lên, “Cậu ấy nói tôi thế nào?”

“Nói cậu thuoc cùng nhân mã.” Hầu Tử nghĩ lại mà cười to, “Lão đại nói cậu là nguwoif nổi bật của cùng nhân mã, xạ thủ xuất sắc... haha...”

(“Xạ thủ” ở đây chỉ ám chỉ việc lúc nào cũng chuẩn bị “Bắn” – tóm lại kiểu chơi chữ, rất khó nói rõ, mọi người hiểu mà.)

Mẹ kiếp!

Không ngờ cùng Nhân Max lại xấu như vậy! Tráng Hán vỗ bàn, chất vấn Hà Chi Châu: “Lão đại, sao cậu có thể vũ nhục tôi là đại xạ thủ?!”

Hà Chi Châu nghe cuộc đối thoại của Hầu Tử và Tráng Hán từ đầu tới cuối, vượt vượt thái dương. Anh cảm thấy mình phải nghiêm túc nói chuyện với Thẩm Hi mới được. Hà Chi Châu hít sâu vào một hơi, nào có người con gái nào lại biết nhiều chuyện như vậy chứ!

Tráng Hán đăng nhập vào tài khoản Microblogging, đi thăm quan tài khoản “tại Hà Chi Châu”. Trên này vẫn còn lưu giữ bong bóng của lão đại đáng yêu. Tráng Hán giống như tìm được niềm an ủi, nhìn đi nhìn lại từng câu từng chữ lão đại post lên. Nhìn chán chê rồi chuyển sang ngó vào thông tin cá nhân, sau đó ở mục giới tính, anh ta thấy rõ ràng hai chữ “Song tính”.

Đột nhiên, Tráng Tráng lại có cảm giác mình đã được hồi sinh.

42. Chương 42: Chương 42

Tại sao phần giới tính lại ghi là “Song tính”? Đó là bởi vì lúc ấy, Thẩm Hi lập ra tài khoản “Tại Hà Chi Châu” này, một mặt cô cảm thấy mình mới là “Tại Hà Chi Châu”, mặt khác “Tại Hà Chi Châu” cũng là gương mặt đại diện cho Hà Chi Châu. Giới tính của anh và cô không giống nhau, cho nên cô mới chọn mục “Song tính” trong phần giới tính, đây là cách giải quyết vấn đề tốt nhất. Sau khi lựa chọn xong, Thẩm Hi còn rất vui vẻ tự khen mình thông minh nữa.

Có đôi khi, Thẩm Hi cô chính là cơ trí như vậy đấy!

Hiện tại, hai chữ “Song tính” này lại khiến thân thể Tráng Hán chấn động không ngừng, anh ta run run nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính một hồi, sau đó thấp thỏm đi tới bên cạnh Hà Chi Châu, thử thăm dò: “Lão đại, cậu song tính hả?”

Hà Chi Châu dựa vào thành ghế tập trung nhìn màn hình trước mặt, đang suy nghĩ về lượng tử cơ học. Nghe thấy Tráng Hán dè dặt hỏi, anh dùng ánh mắt lạnh lẽo quét qua anh ta một cái, sau đó nhàn nhạt trả lời: “Không, tôi chỉ thích con gái.”

Chỉ thích con gái. Tráng Hán có cảm giác mình bị lừa gạt, lẩm bẩm nói: “Vậy tại sao trong thông tin tài khoản cậu lại để là song tính, đúng là đại lừa gạt mà!”

Hà Chi Châu không cần nghĩ cũng biết cái từ “Song tính” mỹ miều kia từ đâu mà tới. Anh hít sâu một hơi, muốn đi ra ngoài hóng gió một chút! Hà Chi Châu đứng lên, bước về phía ban công, trước khi đi còn không quên hung ác trợn mắt với Tráng Hán: “Tôi thích thế!”

Hà Chi Châu đứng ngoài ban công, Lâm Dục Đường đi ra theo. Cửa ra được đóng lại, nhất thời ngăn cách ban công với sự huyền ảo trong phòng, không khí bên ngoài mát lạnh lại yên tĩnh.

Đêm đã khuya, khung cảnh bên dưới chỉ còn một hai chỗ vẫn sáng đèn. Gió đêm lành lạnh, Lâm Dục Đường khoác tay lên trên lan can, sau một hồi lâu mới mở miệng hỏi: “Nghỉ hè cậu có dự định gì không?”

Dự định? Hà Chi Châu tựa cả người vào lan can, suy nghĩ một chút: Nếu là lúc trước, khi chưa quen biết Thẩm Hi thì đại khái anh sẽ nhận lời mời đến học tập tại một viện nghiên cứu nổi danh của nước Mỹ. Một tháng trước, luận văn mà anh viết đã nhận được sự đồng ý của bọn họ, anh cũng đã xác định được mục tiêu phía trước ình. Mặt khác, tuy rằng tình cảm của anh với ba mẹ không được gần gũi cho lắm, nhưng hai người họ đều sống ở bên đó, ba của anh cũng vô cùng hi vọng anh có thể qua Mỹ vào hè này.

Nhưng còn bây giờ? Ngày đó anh và Thẩm Hi đi xem phim xong, anh đã nói với cô tương lai sẽ phát triển sự nghiệp ở trong nước.

Hà Chi Châu hít một hơi khí lạnh đêm khuya, quay sang nhìn Lâm Dục Đường: “Còn cậu thì sao?”

Lâm Dục Đường đưa mắt nhìn về phía bóng đêm xa xôi mông lung, nhẹ đẩy gọng kính vàng trên sống mũi, ánh mắt kiên định hơn lúc nào hết: “Vốn định thi IELTS xong thì ra nước ngoài học nghiên cứu, nhưng bây giờ đã không còn ý định này nữa. Cứ thực tập rồi làm việc thôi, ngành này của chúng ta, cơ hội phát triển trong nước cũng không ít, cần gì phải đi lòng vòng cho phiền toái.”

Hà Chi Châu không lên tiếng, hồi lâu sau mới gật đầu một cái.

Chuyên ngành mà anh và Lâm Dục Đường đang học, với thành tích cùng năng lực của Lâm Dục Đường thì rất dễ dàng nhận được những lời mời làm việc tốt nhất. Nhà của cậu ta và Thẩm Hi đều ở thành phố H, cách thành phố S hai giờ chạy xe, lựa chọn ở lại làm việc ở thành phố S hay quay về thành phố H đều được. Ngành điện tử tại thành phố H đang rất phát triển.

Hà Chi Châu bỗng cảm thấy có chút hâm mộ Lâm Dục Đường.

“Vậy dự định của cậu?” Lâm Dục Đường lại hỏi Hà Chi Châu một lần nữa, “Đừng nói chưa nghĩ ra, đó không phải là tính cách của cậu.”

Hà Chi Châu quay đầu: “Biết S&N không? Tôi định gia nhập với bọn họ.”

S&N, Lâm Dục Đường tất nhiên đã nghe nói qua, đó là một công ty khoa học kỹ thuật – điện tử mới được thành lập. Ưu điểm của nó là mới, nhưng khuyết điểm cũng là mới. Lâm Dục Đường quay đầu: “Cậu có biết tôi đang nghĩ gì không? Tôi thật sự hy vọng cậu sẽ đi nước Mỹ, đi xa thật xa.”

“Tôi cũng vậy.” Hà Chi Châu chẳng cần khách khí nữa, nhàn nhạt khề nhếch khóe môi, “Tôi vô cùng ủng hộ cậu ra nước ngoài học nghiên cứu.”

Tháng 6 là thời điểm tốt nghiệp của các sinh viên năm cuối. Là khoảng thời gian kết thúc học tập và tạm biệt trường đại học, đồng thời cũng là dấu mốc để ước mơ và tương lai bắt đầu. Ước mơ là gì? Đó là một vấn đề liên quan trực tiếp đến tâm huyết và trách nhiệm của một người đàn ông. Học kỳ cuối sắp kết thúc, mấy người Lâm Dục Đường sẽ phải chuẩn bị lập kế hoạch, hoạch định cho con đường sau này của mình. Mấy ngày nay, có rất nhiều công ty nổi danh cũng tới Đại học S để chiêu mộ thực tập sinh; các loại băng rôn, thông báo tuyển dụng treo đầy trên sân trường.

Ngay cả Tráng Hán vốn sống mà không có kế hoạch gì, hai ngày nay cũng không ngừng nói đến vấn đề này.

Buổi trưa, Hà Chi Châu, Hầu Tử và Tráng Hán đi ăn cơm cùng nhau. Lâm Dục Đường phải ở lại thảo luận với giáo sư điều gì đó nên tạm thời không đi cùng.

Tráng Hán rất nghiêm túc nói: “Nếu tôi mở một cửa hàng bán đồ tình thú trên Tao Bao thì mấy cậu có mua ủng hộ cho tôi không?”

Hầu Tử trả lời: “Cứ cần đã rồi nói tiếp.”

Miền cường quá đấy! Tráng Hán mong rằng cả đời này Hầu Tử cũng không cần dùng đến đồ tình thú. Không nhận được kết quả vừa lòng từ chỗ Hầu Tử, Tráng Hán lại đem tầm mắt đặt ở trên người Hà Chi Châu: “Lão đại, cậu thì sao?”

Hà Chi Châu đang dùng dưa gầy gầy thức ăn trong khay, anh đã quen cùng ăn cơm với Thẩm Hi, hôm nay Thẩm Hi lại muốn đi ăn với Đậu Đậu, nhưng anh vẫn theo thói quen để phần lại những món cô thích ăn. Ăn được một miếng, Hà Chi Châu ngẩng đầu lên trả lời Tráng Hán: “Không biết, vì tôi có bạn gái rồi.”

Tráng Hán bị nội thương, ôm ngực hộc máu.

Nghe Hà Chi Châu nói đến bạn gái thì Hầu Tử bỗng lên tiếng hỏi: “Lão đại, cậu và Thẩm mỹ nhân thật sự nghiêm túc?”

Hà Chi Châu để dưa xuống: “Rất nghiêm túc.”

Sự kiện “Đào góc tường” đã qua, phòng 921 cuối cùng cũng khôi phục lại bầu không khí hài hòa. Dĩ nhiên Hầu Tử chỉ cảm thấy đây là hòa bình ở mặt ngoài thôi, nói không chừng lão Tam đang vận sức chờ phát động, chuyển thủ sang công đấy. Chỉ có điều, chuyện tình cảm cũng rất khó nói, lão Tam chưa từng thừa nhận quan hệ giữa cậu ta và Thẩm mỹ nhân, quan hệ của hai người chỉ có thể coi là thanh mai trúc mã mà thôi.

Ba người ăn được một lát thì Lâm Dục Đường bưng khay thức ăn tới, vẫn ngồi đối diện với Hà Chi Châu như cũ.

Lâm Dục Đường tách dưa ra, cúi đầu tập trung ăn cơm. Một lát sau, anh ngẩng đầu lên: “Hầu Tử, cậu nhìn tôi làm cái gì?”

Hầu Tử vội vàng lắc đầu nguầy nguậy: “Nhìn cậu lớn lên đẹp trai như thế nào thôi!”

Lâm Dục Đường khẽ cong khóe miệng: “Thần kinh!”

Ngày kỷ niệm thành lập trường của Học viện Sư phạm sắp bắt đầu, hệ vũ đạo vô cùng bận rộn. Nhất là Trần Hàn, cô nàng hận không thể lấy toàn bộ thời gian để luyện tập khiêu vũ. Trần Hàn lấy được cơ hội biểu diễn tiết mục trọng điểm, khi mọi việc đã được ấn định chính thức, Trần Hàn mời mấy người trong phòng 636 đi ăn cơm, Thẩm Hi cũng đi. Địa điểm được chọn là một quán ăn Giang Nam đối diện với Học viện.

Ở trong quán, Trần Hàn liên tục gọi thức ăn, khẩu vị đều chiều theo ý của Hạ Duy Diệp. Hạ Duy Diệp này có chút ngang ngược, vậy nên thấy biểu hiện của Trần Hàn như vậy cũng rất vừa lòng.

Thẩm Hi vui đầu vào ăn, cô không nói nhiều. Gần đây cả phòng ký túc xá, chỉ có cô với Đậu Đậu là rảnh rỗi nhất. Đậu Đậu đối với khiêu vũ không có hứng thú, vì học khoa chính quy mới tới Học viện này, sau khi tốt nghiệp sẽ không tiếp tục khiêu vũ nữa, lại càng không có hứng thú đi tranh giành cơ hội biểu diễn gì đó trong ngày thành lập trường, mà giáo sư Ôn cũng chỉ coi Đậu Đậu là người vô hình trong lớp.

“Thẩm Hi, lần này giáo sư Ôn ỉnh cơ hội biểu diễn, mình còn phải cảm ơn cậu đấy.” Ăn ăn, Trần Hàn giơ lên một ly nước chanh, nói với cô, “Như vậy đi, mình lấy nước chanh thay rượu, kính cậu một ly.”

Thẩm Hi ngược mắt, không nói gì lập tức cầm nước chanh lên đụng với Trần Hàn một cái. Cô uống hết một hơi, thẳng thắn vô tư đón nhận “lòng biết ơn” của Trần Hàn: “Không cần cảm ơn.”

“Cảm ơn” vốn là chỉ nói cho lịch sự, không ngờ Thẩm Hi lại thực sự chấp nhận nó. Trần Hàn khẽ

“Cảm ơn” vốn là chỉ nói cho lịch sự, không ngờ Thẩm Hi lại thực sự chấp nhận nó. Trần Hàn khẽ nhếch khóe miệng, trong giọng nói có chút chua: “Mình còn tưởng rằng cậu sẽ để bụng cơ, hóa ra mình là tiểu nhân rồi.”

Ha ha. Thẩm Hi không muốn làm hỏng không khí, vẫn duy trì im lặng tiếp tục ăn cơm. Lần này, bài biểu diễn của cô bị loại ra, cô không thể trách ai được, lại càng không muốn so đo với Trần Hàn. Chỉ có điều, Trần Hàn cứ không ngừng nhai đi nhai lại chuyện này, khiến cô cảm thấy rất khó chịu. Bài múa với lụa đỏ kia, cô đã phải luyện tập ròng rã trong ba tháng trời đấy. Thời gian luyện tập cô bỏ ra không ít hơn Trần Hàn bao nhiêu đâu.

Thẩm Hi cảm thấy nên kiếm việc gì đó làm mới được, như vậy mới có thể xóa đi cảm giác tiêu cực của cô lúc này. Vậy nên khi quay về ký túc xá, cô lập tức gọi điện thoại cho Hầu Tử, Tráng Hán cùng Hà Chi Châu, kêu bọn họ qua đây để tập khiêu vũ.

Hầu Tử và Tráng Hán nhận được điện thoại của Thẩm Hi, tuy rằng trong lòng rất kinh ngạc nhưng vẫn rửa mặt sạch sẽ một phen, hấp tấp chạy đến nơi hẹn.

Hà Chi Châu không biết tối nay có thêm hai người cùng đến tập nữa, khi anh tới phòng múa thì đã thấy Thẩm Hi cùng Hầu Tử và Tráng Hán đang trò chuyện vui vẻ rồi. Hà Chi Châu khó chịu ho khan hai tiếng.

Thẩm Hi đang nghe Hầu Tử cùng Tráng Hán cãi vả châm chọc lẫn nhau, trong lòng nhớ lại quãng thời gian vui vẻ ấm áp khi sống ở phòng 921, căn bản không có thời gian để ý đến người nào đó đang u oán đứng ở ngoài cửa phòng.

Bởi vì không có ai ở đây “nghênh đón” nên Hà Chi Châu chỉ có thể tự mình đi vào. Anh rất tự nhiên đi tới bên cạnh Thẩm Hi: “Tôi tới rồi đây.”

Thẩm Hi quay đầu cười nói: “Tôi biết, vừa rồi nhìn thấy anh cứ đứng mãi ở cửa không đi vào, còn đang nghĩ không biết có phải anh đi nhầm phòng rồi hay không?”

Hà Chi Châu hất mặt.

“Cúp Thanh niên” sẽ được tổ chức vào thứ năm tới, sớm hơn ba bốn hôm so với ngày kỷ niệm thành lập của Học viện Sư phạm. Ba người cùng khiêu vũ, Tráng Hán và Hầu Tử đã tập rất tốt rồi, Hà Chi Châu cũng coi như đạt về mặt động tác, tuy nhiên biểu cảm trên mặt vẫn không được thích hợp cho lắm.

Nhảy Jazz nên giống như Tráng Hán đây này, nhiệt tình lại tự do phóng khoáng, trong tự do phóng khoáng lại lộ ra hai phần xinh đẹp; hoặc cũng có thể như Hầu Tử, động tác lưu loát, biểu cảm thoải mái.

Dáng dấp của Hà Chi Châu rất được, động tác cũng rất đẹp mắt, đẹp trai nhưng không mất đi khí chất nam tính. Nhưng mà, Thẩm Hi nghiêng đầu nhìn về mặt của Hà Chi Châu, cô cảm thấy có lẽ nên mua cho anh một cái mặt nạ, đeo khi khiêu vũ nhất định sẽ rất tuần tú.

Trong đầu Thẩm Hi tưởng tượng ra dáng vẻ Hà Chi Châu nếu đeo mặt nạ, ánh mắt cô nhìn anh sáng long lanh y như thổ trắng, vô cùng hí hửng.

Cô tách Hầu Tử và Tráng Hán ra để sửa lại các động tác, do không quá để ý nên vô tình thốt ra cái tên quen thuộc: “Tráng Tráng, anh nắm tay rồi vùng ra sau đi.”

Tráng Hán nghe lời hất tay, hất xong mới lấy lại tinh thần, chớp mắt mấy cái: “Hi Hi, em gọi anh là gì cơ?”

“Tráng Hán đó!” Thẩm Hi phản ứng lại rất nhanh.

Tráng Hán ôm đầu, Trời ạ, anh ta xuất hiện ảo giác rồi! Tráng Hán muốn tiếp tục hỏi tiếp, nhưng dưới ánh mắt sắc bén của Hà Chi Châu thì đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi, Thẩm Hi nói ra ý tưởng để cho Hà Chi Châu đeo mặt nạ khi biểu diễn. Cô đứng ở trước mặt anh, ra sức ca ngợi có mặt nạ sẽ đẹp ra sao. Sau đó ngược đầu lên, bộ dáng đáng thương cầu xin: “Thế có được không?”

Hà Chi Châu uống một ngụm nước, nụ cười của Thẩm Hi khiến anh mềm lòng, tương đối dễ thương lượng: “Tùy em.”

Tráng Hán cũng muốn mặt nạ: “Hi Hi, anh cũng muốn có!”

Hầu Tử trực tiếp đả kích Tráng Hán: ‘Mặt của cậu lớn như vậy, đi đâu tìm được cái mặt nạ vừa với mặt cậu chứ, đeo lên cũng chẳng khác đeo khẩu trang là mấy.’

Sức chịu đựng của Tráng Hán vốn mạnh mẽ: “Đàn ông mặt vuông như tôi thế này mới là đẹp nhất.”

Thẩm Hi của hòa theo: “Đúng, đúng. Đẹp trai như Tráng Hán đây thì nhất định phải lộ ra khuôn mặt anh tuần trước các học muội mới được! Nếu không, làm sao anh có thể để lại cho Đại học S một truyền thuyết lưu danh của mình trước khi ra ngoài xã hội chứ, có đúng hay không?”

Thẩm Hi mềm mại, ngọt ngào nói xong, toàn là những câu đập mạnh vào trái tim Tráng Hán. Anh ta gật đầu liên tục nói: “Được rồi, tôi không mang mặt nạ nữa. Nhưng tôi cảm thấy Hầu Tử đứng biểu diễn ở giữa thì người cần đeo mặt nạ phải là cậu ta mới đúng chứ!”

Mẹ kiếp! Tiện nhân mà.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến hai tiếng gõ, sau đó cửa phòng múa được mở ra. Thẩm Hi ngẩng đầu, liền nhìn thấy Lâm Dục Đường với nụ cười chuẩn mực, tay phải giơ lên gõ vào cánh cửa hai cái lấy lệ: “Tôi mời khách, có muốn đi ăn khuya không?”

43. Chương 43: Chương 43

Lâm Dục Đường là khách không mời mà đến, anh đột nhiên xuất hiện, khiến cho cả phòng múa rơi vào một bầu không khí quái dị. Một giây trước đó vẫn còn ồn ào, ngay sau đó thì lập tức yên tĩnh.

Nhìn Lâm Dục Đường đứng ở ngoài cửa, dây thần kinh mẫn cảm của Hầu Tử và Tráng Hán thiện lương đột nhiên xúc động mạnh. Không ngờ bọn họ lại để lão Tam ở trong phòng ký túc xá một mình. Không nói một tiếng đã đi mất còn chưa nói, lại phải để cậu ta đến tận đây tìm nữa, chắc hẳn lão Tam đang gượng cười nhất định là muốn thông qua việc mời khách để khiến bọn họ day dứt đây. Làm sao bây giờ? Đúng là áy náy quá!

Lâm Dục Đường không vội bước vào mà chỉ đứng tựa cánh cửa chờ đợi, dáng vẻ vừa hồn nhiên lại có chút dè dặt. Gọng kính trên sống mũi lóe lên tia sáng nhân nhật, bên trong là một đôi mắt còn thanh tú hơn cả con gái.

Hà Chi Châu là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói hết sức tự nhiên: “Đi ăn khuya ở đâu?”

“Các cậu quyết định đi.” Lâm Dục Đường bước từng bước tiến vào phòng, anh dừng lại trước mặt Thẩm Hi, nhìn cô một cái, “Muốn ăn cái gì?”

Thẩm Hi ngược mắt, nhỏ giọng mở miệng: “Có được ăn tôm hùm nhỏ không?”

Lâm Dục Đường nhìn về phía Hầu Tử, Tráng Hán cùng Hà Chi Châu, ánh mắt như ngầm hỏi ý kiến của bọn họ.

Hầu Tử và Tráng Hán hiểu rõ mình chỉ là nhân vật đi kèm thôi, cho nên lập tức phối hợp gật đầu: “Không thành vấn đề, chúng tôi cũng muốn ăn món đó!”

Đã mấy ngày qua Thẩm Hi chưa gặp Lâm Dục Đường rồi. Sau lần cô nói không muốn gả cho anh thì hai người vẫn chưa gặp lại nhau. Lâm Dục Đường không tới tìm cô, cô cũng không biết làm thế nào để mở miệng nói chuyện với anh. Giữa anh và cô đã không còn những hành động tùy ý tự nhiên như trước kia nữa.

Sao Lâm Dục Đường lại không hiểu được suy nghĩ của Thẩm Hi cơ chứ, đó là lý do anh bày ra bữa ăn khuya vào tối hôm nay. Anh biết rõ chuyện này hơn bất kỳ người nào, nếu anh không chủ động đi tìm Thẩm Hi thì hai người sẽ càng lúc càng cách xa nhau. Cô là thanh mai trúc mã của anh, mà tính tình của anh lại lạnh bạc nên anh hoàn toàn không muốn Thẩm Hi sẽ biến mất khỏi cuộc sống của mình. Đến cuối cùng anh sẽ chỉ là một ký hiệu trong những năm tháng trưởng thành của cô mà thôi.

Cả nhóm đi đến cửa đông của Đại học S, ở gần đó có một quán ăn khuya đặc biệt ngon. Món tôm hùm nhỏ của quán này là tuyệt nhất, tôm tươi làm luôn tại chỗ. Hiện giờ ra ngoài ăn khuya phần lớn là công nhân viên chức; tất nhiên cũng có một vài bàn là học sinh, sinh viên.

Trong đó có mấy người ngồi một bàn quen với cả Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường, khi đi ngang qua bàn đó, họ còn phất tay lên tiếng chào hỏi. Ngồi giữa bọn họ là một người đàn ông có dáng vẻ rất thành thực, lúc đầu Thẩm Hi còn cho rằng người kia là giáo sư nào đó. Về sau Hà Chi Châu nói cho cô biết, anh ta đang học lên tiến sĩ, ba năm liền vẫn chưa làm được luận văn đạt yêu cầu. Bây giờ mấy người trẻ hơn đã vượt qua anh ta lấy học vị hết rồi.

Tiếng nước sôi, tiếng trò chuyện, tiếng chúc tụng, tiếng quạt công suất lớn; không khí hết sức náo nhiệt lại mát mẻ.

“Phụ nhị đại” Hầu Tử là khách quen của nơi đây, Thẩm Hi biết quán ăn này là do Hầu Tử giới thiệu. Tháng trước, cô dùng thân phận của Hà Chi Châu tới chỗ này ăn hết 20 cân tôm hùm nhỏ. Cho nên Hà Chi Châu vừa mới xuất hiện, ông chủ đã chạy ngay ra, nhiệt tình vào hỏi: “Châu Châu, đã lâu không gặp nha!”

Châu Châu.

Hà Chi Châu nhất thời im lặng, liếc nhìn Thẩm Hi đứng bên cạnh, gật đầu với ông chủ một cái, tặng thêm một câu: “Ông chủ, lát nữa giảm giá cho chúng tôi một chút nhé.”

Ông chủ: “Đương nhiên rồi!”

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu ra vẻ như rất quen thân với ông chủ, trong lòng cười thầm. Cô ngồi xuống vùng tay lên: “Tiểu địa chủ Đường Đường mời khách. Ông chủ, chúng tôi muốn 5 chai bia với 6 cân tôm hùm nhỏ.”

“Không, 10 chai bia!” Tráng Hán tăng số bia lên gấp đôi, sau đó tìm cái bàn sạch sẽ nhất ngồi xuống.

Thẩm Hi là người ngồi xuống tiếp theo, cách Tráng Hán hai chỗ ngồi. Sau đó Lâm Dục Đường cũng tới, anh không ngồi ở bên cạnh Thẩm Hi, mà lại chủ động ngồi cạnh Tráng Hán, vừa vặn cách cô một chỗ trống, dường như cố ý để lại chỗ cho Hà Chi Châu. Hà Chi Châu liếc nhìn cái ghế trống đó, cũng không ngồi xuống, mà rất tự nhiên bước sang cái ghế cạnh Thẩm Hi ở phía bên kia.

Thẩm Hi nhìn cái ghế trống bên trái mình, chớp chớp mắt. Thật may là Hầu Tử đã nhanh chóng ngồi vào giữa cô và Lâm Dục Đường, tránh phát sinh những tình huống khó xử.

Hầu Tử quay đầu nhìn Tráng Hán: “Gần hai tá bia, cậu uống được sao? Nói thì hay lắm, nếu không uống hết thì cậu phải giải quyết toàn bộ số bia còn lại đấy nhá.”

Tráng Hán cười cười: “Mọi người không say không về mà!”

Hà Chi Châu cự tuyệt đề nghị của Tráng Hán: “Không được, Thẩm Hi còn phải quay về ký túc xá.”

Tráng Hán có chút tiếc nuối. Đã đi ra ngoài rồi, đúng là chẳng muốn quay trở về. Hơn nữa đã lâu lắm rồi không có đi hát hò suốt đêm, Tráng Hán rất hào hứng nói ra ý tưởng này.

Hầu Tử cũng có chút động tâm, bây giờ đã là kỳ cuối đối với sinh viên bọn họ rồi, ký túc xá của Đại học S cũng không còn quản lý quá nghiêm khắc. Về muộn hay thậm chí qua đêm bên ngoài thì chỉ cần gọi điện thoại nói với dì Quản lý một tiếng là được.

Chỉ có điều, Thẩm Hi.

Vậy nên đề nghị của Tráng Hán, nói chỉ để nghe mà thôi.

Nhưng không ngờ Lâm Dục Đường lại hỏi Thẩm Hi: “Buổi tối có thể không quay về ký túc xá được không?”

Thẩm Hi quay sang nhìn Lâm Dục Đường, thấy dáng vẻ nghiêm túc của anh thì gật đầu một cái. Thật ra, có trở về ký túc xá hay không cũng không phải là vấn đề gì to tát, cô chỉ cần gửi cho Đậu Đậu một cái tin nhắn mà thôi.

Lâm Dục Đường nói tiếp: “Vậy lát nữa đi hát tiếp nhé.”

Thẩm Hi lập tức nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Cũng được.”

Hà Chi Châu đưa mắt nhìn sang hướng khác, từ đầu tới cuối đều không nói một tiếng nào.

Tôm hùm còn chưa được bưng lên, Thẩm Hi đã ngửi thấy hương thơm ngào ngạt rồi. Cô liên tục quay đầu ghé mắt nhìn bóng dáng cao lớn của ông chủ đang tất bật xào tôm, dáng vẻ tha thiết mong chờ. Hà Chi Châu không chịu nổi việc cứ vài phút cô lại quay sang phía anh nên bất đắc dĩ đưa tay lên đẩy đầu

cô thẳng lại.

Thẩm Hi không thể làm gì khác hơn là chống hai tay lên bàn cơm, nâng cằm nhằm chán chờ đợi. Khi bia được mang lên, cô quay đầu nói với Lâm Dục Đường: “Đường Đường, sao đột nhiên anh lại muốn mời khách thế?”

Lâm Dục Đường mở ra hai chai bia: “Không có gì, chỉ là được nhận lại được một khoản cho vay lúc trước thôi.”

Thẩm Hi ngẩn người, hiểu được Lâm Dục Đường đang nói đến khoản cho vay nào. Cô không nói thêm gì nữa, Lâm Dục Đường chủ động lên tiếng: “Học kỳ trước, ba của Lăng Triều Tịch xảy ra tai nạn xe cộ, người gây tai nạn chạy mất nên anh cho cô ấy mượn tiền dùng gấp. Bây giờ bảo hiểm mới đồng ý chi trả.”

“Thì ra là như vậy.” Hầu Tử vỗ vỗ bả vai Lâm Dục Đường, “Hiểu mà, hiểu mà.”

Thẩm Hi cúi đầu: “Vậy hiện giờ ba của cậu ấy đã khỏe lại chưa?”

Lâm Dục Đường nhìn cô, ánh mắt nhàn nhạt: “Anh cũng không rõ.”

Thẩm Hi nhếch nhếch khóe miệng, sau đó đưa tay xuống gãi gãi bắp chân. Ăn khuya ở bên ngoài, điều không tốt duy nhất chính là có rất nhiều muỗi. Cô gãi lấy gãi để, trong lúc đó, Hà Chi Châu đột nhiên đứng lên, bước nhanh về phía ông chủ. Một lát sau anh quay lại với hai cái chén cắm cây nhanh đuổi muỗi trong tay.

Thẩm Hi cảm động tới mức hai mắt giật giật.

Hà Chi Châu móc cái bật lửa kim loại từ trong túi quần ra, đốt hai cây nhang. Một cái để xuống bên cạnh ghế của Thẩm Hi, cái còn lại thì đặt ở giữa bàn.

Bạn trai quan tâm chu đáo như thế, Thẩm Hi che khuôn mặt nóng bừng, lập tức biến thành cô gái nhỏ nhu thuận lặng yên ngồi ở bên cạnh Hà Chi Châu. Trước kia cô từng nghe chị họ nói rằng: Phụ nữ ở trước mặt những người đàn ông khác nhau thì sẽ hóa thân thành những vai khác nhau. Ở trước mặt người đàn ông hiền lành thì sẽ không tự chủ biến thành người phụ nữ mạnh mẽ; còn ở trước mặt người đàn ông mạnh mẽ thì sẽ biến thành con mèo nhỏ ngoan hiền.

Hiện tại, cô cảm thấy mình ở trước mặt Hà Chi Châu thì chỉ cần là một chút mèo nhỏ là được rồi, meo meo meo....

Tôm hùm được bưng lên, trừ tôm ra còn có rất nhiều món ăn khai vị. Có ăn có uống, nói chuyện trên trời dưới đất thật vui vẻ. Bởi vì mấy người Hầu Tử đã sắp tới gần bước ngoặt quan trọng của cuộc đời nên đề tài dần dần chuyển sang các dự định cho năm tới.

Kế hoạch của mỗi người không giống nhau, nhưng lại có điểm chung lớn nhất, đó là đều có tương lai riêng.

Hầu Tử cùng Tráng Hán uống bia rất hăng, từng chai từng chai rơi xuống đất. Thẩm Hi ngồi mở từng chai một, mỗi lần khui ra cô đều lật cái nắp lên xem. Thật đáng giận, cái nào cũng đều “Chúc bạn may mắn lần sau!”

Tới chai bia thứ sáu, Thẩm Hi khui nắp chai, trong ánh mắt mong đợi nhiệt tình của “các chiến sĩ”, cô nở một nụ cười tươi nói: “Ồ, đã trúng thêm một chai nữa này!”

“Cái gì?!” Tráng Hán lập tức vươn tay: “Mau đưa cho anh, đưa cho anh!”

“Thôi, chúng ta đã có nhiều bia lắm rồi!” Thẩm Hi nói xong, lập tức ném nắm chai đi.

Á! Quá đáng quá!

Tầm mắt Tráng Hán dõi theo bóng hình cái nắp chai lượn trên không trung rồi rơi xuống đất. Anh ta đứng bật dậy chạy theo, đầu lòng lượm nắp chai trở về, sau đó hướng về phía đèn tròn ngoài trời nhìn mấy chữ nhỏ trong lòng nắp một chút – Chúc bạn may mắn lần sau!

Đã chinh người thành công, Thẩm Hi cùng Hầu Tử hăm hở vỗ tay: “Hầu Tử, em đã giúp anh báo thù rồi đấy nhé!”

Hầu Tử lập tức nâng chén kính cô một ly, Thẩm Hy cũng bưng ly rượu lên chuẩn bị uống.... Nhưng miệng còn chưa chạm được tới cái ly đã bị Hà Chi Châu cản lại: “Phải biết chừng mực chứ!”

Thẩm Hi dẫu môi.

Hầu Tử dĩ nhiên không tiếp tục miễn cưỡng nữa, ngồi xuống đẩy đẩy khuỷu tay người bên cạnh: “Cậu xem, che chỗ đến mức này cơ đấy.”

Lâm Dục Đường: “Ha ha, đương nhiên là phải che chỗ rồi.”

Ồ, tại sao lại là Lâm Dục Đường? Hầu Tử sờ sờ đầu, anh ta vốn muốn đẩy Tráng Hán mà.

Lâm Dục Đường chỉ cười cười, đột nhiên di động của anh vang lên, anh đứng dậy nghe điện thoại. Lâm Dục Đường đứng dưới ánh đèn đường, khoe miệng mang theo nụ cười, đuôi mắt toát ra sự dịu dàng động lòng người.

Lâm Dục Đường nói chuyện điện thoại khoảng năm phút rồi trở lại, Thẩm Hi vừa ăn tôm hùm nhỏ vừa nhìn anh nói: “Nếu anh còn chưa quay lại thì bọn em sẽ ăn hết tôm cho xem. Đĩa này, con tôm ở trong bát anh kia là do em giành hộ đấy.”

Lâm Dục Đường cúi đầu, quả nhiên trong cái bát màu trắng của anh có một con tôm hùm nhỏ màu đỏ. Anh mở miệng cười: “Không sao, lát nữa gọi thêm cũng được.”

“Đã ăn xong rồi, thôi gọi làm gì nữa.” Tráng Hán ăn được nhiều nhất, thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng.

Lâm Dục Đường đặt di động màu trắng lên trên bàn: “À, chút nữa một người bạn của tôi sẽ tới đây.”

Hầu Tử: “Hả? Bạn nào?”

Lâm Dục Đường dựa lưng vào thành ghế, khoe môi nhếch lên cười nhẹ, nhẹ nhàng thả tay: “Là một cô gái, tôi đang theo đuổi cô ấy.”

44. Chương 44: Chương 44

Edit: tiểu an nhi

“Con gái, đang theo đuổi?”

“Thật hay giả?” Hầu Tử hỏi.

Lâm Dục Đường hơi cong khoe miệng, nhàn nhã phun ra một chữ: “Giả.”

“Thì ra là đùa.” Hầu Tử cùng Tráng Hán đồng thời vỗ vỗ bả vai Lâm Dục Đường, “Xấu quá, xấu quá nha!”

Thẩm Hi cầm khăn giấy lau lau đầu ngón tay đầy dầu mỡ, lau kĩ từng ngón một cho tới khi chúng phát sáng thì thôi. Một chữ “Giả” của Lâm Dục Đường, ngược lại lại khiến cô cảm thấy có thể là có chuyện gì đó. Từ nhỏ đến lớn, Lâm Dục Đường chưa từng làm những hành động như theo đuổi con gái; gần đây nhất anh tiếp xúc với bạn nữ là khi học trung học. Còn lên Đại học thì lại học chuyên ngành kỹ thuật, cả bạn cũng chỉ có tổng cộng 6 nữ sinh. Lâm Dục Đường quan hệ với nữ giới thực thực giả giả, không rõ ràng; anh gần như không có một bạn nữ thực sự nào.

Cô cũng chỉ biết có mỗi Lăng Triều Tịch mà thôi.

“Tôi nay không về ký túc xá thật à?” Khi Thẩm Hi còn đang suy nghĩ vấn đề, Hà Chi Châu lại quay sang hỏi cô, giọng nói trầm ổn không mang theo cảm xúc, chỉ đơn giản giống như một lời nhắc nhở.

Thẩm Hi nhìn lại Hà Chi Châu, cô nhận thấy sự lạnh lùng ẩn chứa trong đôi mắt sâu không thấy đáy của anh. Thẩm Hi có chút không vui, bướng bỉnh trả lời: “Không về, đã nhắn tin cho Đậu Đậu rồi, mà cửa ký túc xá cũng đã khóa rồi.” Thật ra thì phải nửa tiếng nữa ký túc xá mới khóa cửa.

“Được!” Hà Chi Châu không hề nói gì nữa.

Anh cũng tức giận sao?

Mấy phút sau, Thẩm Hi len lén liếc nhìn Hà Chi Châu: Sao lại không nói gì vậy, mau cùng cô nói chuyện đi chứ. Nếu anh thật sự không để ý đến cô thì cô cũng không để ý đến anh nữa đâu!

Bên kia, Tráng Hán háo hức hỏi Lâm Dục Đường: “Rốt cuộc ai thế?”

“Các cậu đều biết đấy, Diệp Tổ Ảnh.” Lâm Dục Đường chỉ đơn giản nói ra một cái tên, không có bất kỳ lời giới thiệu nào.

Thì ra là Diệp Tổ Ảnh! Phòng 921 căn bản đều biết người này, chỉ có Thẩm Hi là không biết. Đợt huấn luyện quân sự cho sinh viên năm nhất, nhà trường cố ý lựa chọn sinh viên ưu tú năm thứ hai đặc biệt cử đến căn cứ quân đội học tập để quay về làm huấn luyện viên. Diệp Tổ Ảnh chính là một trong những thành viên được lựa chọn. Lúc ấy Tráng Hán nhìn lên danh sách tuyển chọn thấy cái tên mỹ miều kia thì cả người đều cảm thấy hưng phấn; kết quả là ngay hôm đó anh ta bị Diệp Tổ Ảnh phạt chạy 10 vòng quanh bãi tập. Kể từ đó Tráng Hán không còn thấy hưng phấn nữa.

Diệp Tổ Ảnh cao 1m73, là thành viên xuất sắc của đội bóng rổ nữ. Trong quá trình huấn luyện, không có sinh viên nào là không phục cô, tất cả đều bị cô thuần hóa trở nên dễ bảo. Sau khi kết thúc khóa huấn luyện quân sự, mọi người nhìn thấy cô đều ngoan ngoãn tiến lên gọi một tiếng “học tỷ”.

Diệp Tổ Ảnh không đi thực tập tốt nghiệp sao? Đối với việc Diệp Tổ Ảnh sẽ đến đây, Hầu Tử và Tráng Hán đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Năm phút sau, Diệp Tổ Ảnh đã tới. Lâm Dục Đường gọi thêm năm cân tôm hùm nhỏ nữa, Diệp Tổ Ảnh thoải mái ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Lâm Dục Đường, “ai nha” một tiếng: “Mọi người đã ăn xong hết rồi ư?”

Tráng Hán cùng Hầu Tử gật đầu liên tục, một giây sau lại lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt vô cùng kính nể.

Thẩm Hi ngồi bên cạnh Hà Chi Châu, trong buổi tụ hội thì điều gì là khó xử nhất? Chính là người bạn mới tới này ai cũng biết, chỉ trừ cô. Trong vô tình Thẩm Hi lại bị quét một cái ra ngoài.

Diệp Tổ Ảnh rất cao, tóc dài uốn xoắn, trang điểm nhẹ nhàng; tuy không xinh đẹp rực rỡ nhưng lại toát ra sự tự tin đầy hấp dẫn.

Trông không giống dáng vẻ tự luyện của cô. Thẩm Hi quan sát Diệp Tổ Ảnh, Diệp Tổ Ảnh cũng nhìn về phía cô: “Xưng hô như thế nào đây?”

Thẩm Hi nhỏ giọng nói: “Thẩm Hi, gọi A Hi là được rồi ạ.”

Về vấn đề khí thế ấy mà; cho tới bây giờ đều là gặp yếu thì mạnh, gặp mạnh thì yếu. Thẩm Hi ở trước mặt Diệp Tổ Ảnh hiển nhiên là yếu xìu rồi. Hà Chi Châu đợi cô tự giới thiệu mình xong thì bổ sung thêm một câu: “Bạn gái của tôi.”

Giọng của Hà Chi Châu không nặng không nhẹ, nhưng lại cực kỳ có khí thế. Rốt cuộc Thẩm Hi cũng có bậc thang để bám vào, lập tức kéo tay anh, gật đầu một cái.

“Hóa ra khi gặp được mỹ nhân thì Hà thần của chúng ta cũng sẽ động lòng nha.” Diệp Tổ Ảnh ha ha cười nhạo.

Hà Chi Châu bình thản đáp lời: “Duyên phận tới, tránh không thoát.”

Diệp Tổ Ảnh có chút tán thưởng câu nói này.

Năm cân tôm hùm nhỏ được đưa lên, mọi người lại chuẩn bị ăn tiếp, Diệp Tổ Ảnh đột nhiên sáng khoái đứng dậy nói: “Mang đến KTV đi, chúng ta vừa hát vừa ăn. Nếu bắt mọi người phải ăn tiếp với tôi, tôi thấy rất ngại. Có được không, Dục Đường?”

“Ừ.” Lâm Dục Đường kêu ông chủ đóng gói tôm hùm lại.

Sáu người lên đường đi tới KTV Thái Hồng ở trung tâm thành phố. Gọi hai chiếc taxi, Thẩm Hi ngồi cùng xe với Hà Chi Châu và Hầu Tử. Tráng Hán, Diệp Tổ Ảnh cùng Lâm Dục Đường ngồi trên chiếc xe còn lại.

Trong xe taxi, Thẩm Hi chán nản không muốn động đậy. Cô biết hành động tối nay của mình là không đúng, nhưng cô đã chủ động xuống nước nhiều lần rồi. Thẩm Hi lại liếc mắt nhìn qua Hà Chi Châu thêm hai lần nữa, anh quay sang nhìn thẳng vào cô, nhàn nhạt nói: “Em lén nhìn tôi rất nhiều lần.”

Thẩm Hi thở phì phì, vừa uất ức vừa khó chịu: “Vất vả lắm mới có một người bạn trai, nhìn một chút cũng không được sao?”

Hà Chi Châu nhất thời nghẹn họng, anh vòng tay qua đặt lên vai của Thẩm Hi, đem cả người cô ôm vào trong ngực, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Dĩ nhiên là được, là tôi hẹp hòi, thật xin lỗi.”

Thẩm Hi dựa vào trong ngực Hà Chi Châu gật gật đầu.

Mẹ kiếp, còn có thể buồn nôn hơn được không?! Hầu Tử ngồi ở ghế trước thăm nôn ra máu, hạ cửa kính xuống, quay mặt nhìn ra bên ngoài cảm thụ gió đêm lướt qua. Anh trai lái xe cũng cảm khái, nhẹ nhàng nói với Hầu Tử: “Nhìn mãi rồi quen thôi, như tôi đây này, hiện giờ thấy cũng không còn cảm xúc gì nữa.”

Hầu Tử: “.”

Bên trong xe taxi đi phía sau, Tráng Hán ngồi ở ghế trước, Lâm Dục Đường cùng Diệp Tổ Ảnh ngồi ở ghế sau. Diệp Tổ Ảnh là một người rất biết nói chuyện, suốt dọc đường cô đều kể chuyện châm chọc ông chủ công ty thực tập của mình, cuối cùng còn tổng kết một câu: “Thực con mẹ nó mệt mỏi quá mà!”

Lâm Dục Đường nghe xong chỉ nói: “Nào có đáng sợ như cậu nói chứ.”

“Chính là đáng sợ như thế đấy!”

Tráng Hán ngồi ở phía trước, tâm tình phức tạp thở ra một hơi. Đầu năm nay làm vật hy sinh cũng khó quá đi, anh ta quay sang nói với chú lái xe: “Chú ơi, có thể bật nhạc lên không?”

Tài xế bật đĩa nhạc bài “Quả táo nhỏ” lên, sau đó cả xe tràn ngập giai điệu “Em là quả táo nhỏ của anh~”, thuận lợi đi tới KTV.

Bên trong KTV, sau khi gào rú độc diễn một mình vài bài hát đơn thì Tráng Hán không còn cảm thấy hứng thú gì nữa. Anh ta chọn thêm hai bài nữa, đều dùng cái giọng kinh khủng của bài “Quả táo nhỏ” mà hát. Cuối cùng Tráng Hán cũng buông tha cho lỗ tai của mọi người, chạy tới một góc cùng Hầu Tử chơi oẳn tù tì.

Diệp Tổ Ảnh điều chỉnh hơi thở rất tốt, có thể hát được những âm cao. Cô hát trọn cả một bài “Cao nguyên Thanh Tàng” mà không hề hụt hơi, Thẩm Hi cũng bắt đầu thấy kính nể cô.

Ngồi một lúc lâu, Thẩm Hi dần cảm thấy mệt mỏi, ở trước mặt Hà Chi Châu ngáp một cái. Ánh mắt của anh nhìn cô rõ ràng đang ám chỉ “tất cả đều là do cô tự tìm mệt vào thân”.

Thẩm Hi bị sỉ nhục trong vô hình, cô lập tức lấy lại tinh thần gia nhập vào trò chơi của Tráng Hán. Trò chơi cũ rích, người nào thua thì phải nói lời thật lòng hoặc phải chịu phạt. Bởi vì có huấn luyện viên Diệp ở đây, nên vừa mới chơi cũng tuân thủ quy tắc lắm, nhưng càng lúc lại càng quá đáng.

Thẩm Hi thua thảm hại, những bí mật riêng tư đều bị vặn hỏi nói hết ra ngoài. Tất cả mọi người đều uống rượu, thần kinh hưng phấn nhưng đầu óc lại hồ đồ. Hà Chi Châu cũng chơi vài ván, thắng cũng không thấy có ý nghĩa gì nên cuối cùng miễn cưỡng tựa vào ghế sa lon nhìn Thẩm Hi chơi thua không ngừng, liên tục bị mọi người đặt câu hỏi bắt phải trả lời.

“Bạn khuê phòng hiện giờ của em là ai?” Tráng Hán hỏi câu đầu tiên, lông mày thô phẫn chần giật giật.

Thẩm Hi: “Đậu Đậu.”

Diệp Tổ Ảnh hỏi tiếp: “Nếu Đậu Đậu và bạn trai Hà thần của em cùng rơi xuống nước thì em sẽ cứu ai trước?”

Thẩm Hi giơ tay lên hỏi ngược lại: “Tại sao bạn trai của em lại ở cùng một chỗ với Đậu Đậu?”

Được rồi, Diệp Tổ Ảnh đành phải buông tha câu hỏi này.

Có người bật cười, Hà Chi Châu cũng khẽ nhếch khóe miệng. Thẩm Hi quay lưng lại ngáp một cái, cố gắng không để Hà Chi Châu nhìn thấy.

Hết người này đến người kia hỏi, cuối cùng cũng tới lượt Lâm Dục Đường hỏi Thẩm Hi. Anh nhìn Thẩm Hi, sau đó dùng giọng điệu vui đùa hỏi cô: “Nếu anh và Hà Chi Châu cùng rơi xuống nước thì em sẽ cứu ai trước?”

Lâm Dục Đường vừa dứt lời, khóe miệng của Hà Chi Châu lập tức giật giật. Dáng vẻ của Lâm Dục Đường vô cùng tự nhiên, nụ cười đùa giỡn trên mặt hết sức đơn thuần. Ở trong mắt mọi người, Lâm Dục Đường giống như đang đứng ở vị trí thanh mai trúc mã để hỏi vậy, cho nên ai cũng cảm thấy rất bình thường.

Chỉ là trò chơi mà thôi.

Tại sao lại là vấn đề này vậy? Thẩm Hi có hơi choáng váng một chút, cô ngả lưng tựa vào ghế salon uất ức nói: “Thật quá đáng, tại sao ai cũng bắt em phải cứu thế? Em chỉ có thể bơi được đến 3m là cùng, đâu phải anh không biết chứ.”

Lâm Dục Đường cười cười: “Nhất định phải chọn một, chỉ là một giả thiết mà thôi, những nhân tố thực tế không cần quan tâm.” Anh quyết không cho Thẩm Hi cơ hội thoái thác.

Được rồi, nhưng khó trả lời quá đi. Đầu óc của Thẩm Hi lại càng mơ hồ, đấu tranh kịch liệt không ngừng. Cô thật sự nghiêm túc bắt đầu suy nghĩ; nếu cả hai cùng rơi xuống nước mà cô chỉ có thể cứu được một thì sẽ cứu ai đây nhỉ? Vấn đề này không phải là thể hiện xem ai là người quan trọng hơn sao? Cô lén lút liếc qua Hà Chi Châu một cái, không ngờ anh lại quay mặt sang hướng khác, bộ dạng lạnh lùng.

Thẩm Hi hừ hừ hai tiếng, chỉ thẳng tay vào Lâm Dục Đường: “Đương nhiên là phải cứu Đường Đường rồi!”

Lâm Dục Đường cười hết sức vui vẻ, tầm mắt vô ý quét qua Hà Chi Châu; mà Hà Chi Châu thì chỉ nhẹ nhếch đuôi mắt lên, bàn tay đặt ở sau lưng Thẩm Hi của anh rất muốn đánh cho cô một cái thật đau.

Hầu Tử và Tráng Hán đều đã ngà ngà say, sau khi Thẩm Hi đưa ra câu trả lời, Hầu Tử lớn mật vỗ vỗ bả vai Hà Chi Châu: “Lão đại, đáng đời cậu!”

Tráng Hán say rượu thì bỗng trở nên kỳ quái, anh ta cầm lên micro lên, rung đùi đắc ý hỏi: “Lão đại, cậu mau phát biểu một chút về tâm tình chua xót của cậu lúc này đi!”

Hà Chi Châu một từ cũng không muốn nói, anh bình thản đẩy micro trong tay Tráng Hán ra, thông thả đứng dậy: “Tôi đi ra ngoài một lát, các cậu cứ chơi tiếp đi.”

Suy nghĩ của Thẩm Hi hỗn loạn, tuy rằng cô có thể ngồi thẳng nhưng hoàn toàn là do Hà Chi Châu đỡ lấy. Hiện tại anh rời đi, Thẩm Hi cũng thuận thế nghiêng người nằm bẹp xuống ghế.

Hầu Tử cùng Tráng Hán say rượu cũng ngã xuống theo, cả hai nằm song song với nhau mà ngủ trên ghế salon.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng nhạc réo rắt, là nhạc đệm của một bài hát cũ. Đây là bài song ca mà Thẩm Hi đã chọn.

Diệp Tố Ảnh đi tới, chỉnh lại vị trí đầu cho Thẩm Hi để cô ngủ được thoải mái hơn. Sau đó lại đi qua ngồi xuống bên cạnh Lâm Dục Đường, oán trách một câu: “Tối nay cậu hơi quá đấy!”

Thẩm Hi sắp chìm vào giấc ngủ, tuy suy nghĩ không được rõ ràng lắm, nhưng trái tim so với đầu óc còn nhạy cảm hơn, trong lòng đã buồn bực xoắn xuýt lại một chỗ rồi. Thẩm Hi chợt giật mình tỉnh táo lại, ngồi phắt dậy hô lớn với Lâm Dục Đường: “Lâm Dục Đường, anh đi tìm Hà Chi Châu trở về cho em, nếu không chúng ta tuyệt giao!”

Lâm Dục Đường rót một chút nước soda đổ vào trong ly, anh bước tới ngồi xổm xuống trước mặt Thẩm Hi: “Được, anh đi tìm ngay bây giờ đây.”

Nước mắt của Thẩm Hi rơi xuống.

Lâm Dục Đường cường điệu nói với cô: “Hi Hi, vừa rồi chỉ là trò chơi, trò chơi mà thôi, không có ai coi là thật đâu.”

Hai mắt Thẩm Hi đỏ ngầu, không nói gì cả.

Lâm Dục Đường: “Thật xin lỗi.”

Thẩm Hi lau lau nước mắt: “Vậy anh đi tìm anh ấy luôn đi.”

Lâm Dục Đường nhìn Thẩm Hi, ánh mắt sâu thẳm thâm thúy, giống như nước hồ mùa đông, tất cả sóng lớn mãnh liệt đều chìm hết xuống dưới đáy. Anh chỉ gật đầu một cái đồng ý.

Lâm Dục Đường cũng rời khỏi phòng, Thẩm Hi ngồi xếp bằng trên ghế sa lon nhỏ giọng khóc sù sùi. Hà Chi Châu trêu tức cô, Lâm Dục Đường cũng trêu tức cô. Cô nghĩ có khi tìm một người có tính cách tương tự như cô làm bạn trai mới được. Cô và Hà Chi Châu không thích hợp một chút nào cả! Không thích hợp! Không thích hợp!

Thẩm Hi khóc mệt ngủ thiếp đi, lúc ngủ còn nấc lên vài tiếng. Sau đó cả phòng lớn chỉ còn lại Diệp Tố Ảnh, cô bước tới đem chân của Thẩm Hi đuổi thẳng ra, tắt nhạc cùng đèn trong phòng.

Lâm Dục Đường ở dưới đại sảnh của KTV gặp được Hà Chi Châu. Đúng lúc Hà Chi Châu đang quay trở lại, trên tay anh còn cầm một túi tiện lợi đựng nước giải khát mua từ tiệm thuốc. KTV Thái Hồng nằm ở tầng 7 và tầng 8 của tòa cao ốc Tân Thế Giới. Tầng 7 có khu tổ chức tiệc đứng ăn khuya, hiện tại đã quá nửa đêm, so với tầng 8 thì dưới đó náo nhiệt hơn rất nhiều.

“Muốn nói gì à?” Hà Chi Châu mở miệng.

KTV khá yên tĩnh, chỉ có một đôi tình nhân đang hôn nhau điên cuồng, quần áo của cô gái đã bị vén lên hơn phân nửa. Hà Chi Châu làm như không thấy, bước đến sofa ngay sát cửa sổ, mặt không đổi sắc ngồi xuống.

Lâm Dục Đường ngồi đối diện Hà Chi Châu, anh đã giả bộ suốt cả một buổi tối, bây giờ cũng đã mệt mỏi rồi. Lâm Dục Đường nghiêng đầu nhìn về cảnh đêm ở bên ngoài, từ trên cao nhìn xuống dòng xe cộ nườm nượp không dứt, trông giống như những dải lụa đang tỏa sáng giữa chốn thành thị.

Khi Lâm Dục Đường cùng Hà Chi Châu đều ngồi xuống, đôi tình nhân bên kia chỉ có thể dời đi thay đổi trận địa. Trước khi đi, người đàn ông còn đặc biệt khó chịu mắng một câu: “Lũ gay!”

Ha ha.

Hà Chi Châu nhàn nhạt liếc nhìn bóng lưng của đôi nam nữ này, cả người thoải mái dựa vào ghế sofa, lúc lâu sau mới lên tiếng: “Cô ấy đâu?”

Lâm Dục Đường bình tĩnh mở miệng: “Sau khi cậu đi, cô ấy khóc muốn tôi xuống tìm cậu. Nói rằng nếu không tìm được cậu thì sẽ tuyệt giao với tôi. Có lẽ hiện tại đã khóc xong ngủ rồi.”

Hà Chi Châu cười hai tiếng, trong đầu hiện lên dáng vẻ khóc sù sùi Thẩm Hi, từng giọt nước mắt rơi hết vào trong lòng anh, an ủi trái tim đang nhúu lại trong lồng ngực này.

“Về chuyện Thẩm Hi, với tư cách là bạn cùng phòng tôi cảm thấy rất có lỗi.” Hà Chi Châu mở miệng, “Nhưng cậu không nên trói buộc cô ấy, người chần chừ cũng đâu phải là Thẩm Hi.”

“Lâm Dục Đường ngược mắt, vấn đề này tất nhiên anh hiểu rất rõ ràng. Lâm Dục Đường hỏi ra nghi vấn lớn nhất của mình: ”Hà Chi Châu, cậu và Thẩm Hi đã xảy ra chuyện gì đó có phải không?”

Hà Chi Châu nhất thời không lên tiếng.

Lâm Dục Đường lấy điện thoại di động ra, mở một video đưa cho Hà Chi Châu xem. Hà Chi Châu nhìn qua, thấy trên màn hình “mình” vừa nhảy điệu thiên nga, vừa nhái lại điệu nhảy của Michael Jackson, đến chỗ này thì vừa nhúc nhích lại vừa buồn cười. Anh tắt video, đưa di động trả lại cho Lâm Dục Đường: “Trong lòng cậu đã có đáp án rồi đấy thôi, câu trả lời của tôi dĩ nhiên là YES.”

Quả nhiên là thế.... Lâm Dục Đường xoa trán, nhớ lại tất cả những điều hoang đường đã diễn ra. Suy đoán của bản thân đã được giải đáp, tâm tình lại càng trở nên rối loạn. Lâm Dục Đường bình ổn lại cảm xúc hồi lâu mới nói :“Sự thật đúng là quá quái ác.”

Hà Chi Châu cam chịu cách nói của Lâm Dục Đường.

Lâm Dục Đường bỗng bật cười, rồi lại bất đắc dĩ ảo não: “Tuy rằng là thế nhưng Thẩm Hi cũng đã lựa chọn cậu. Quan hệ vốn dĩ giữa tôi và cô ấy cũng sẽ không thay đổi.”

Hà Chi Châu đương nhiên hiểu điều này, hỏi lại: “Dục Đường, lời này của cậu là khoe khoang hay là nhắc nhở thế?”

Lâm Dục Đường buông tay: “Không cần thiết phải khoe khoang, chỉ đơn thuần là nhắc nhở bao gồm cả chuyện tồi tệ.”

Hà Chi Châu không nói lời nào, thân thể ngã ra sau, tay trái đặt lên trên bàn trà trước mặt, anh đè ép lại cảm xúc đang dâng lên, hỏi tiếp: “Nhắc nhở cái gì?”

Lâm Dục Đường lại quay sang nhìn ánh đèn đêm lấp lánh đầy màu sắc ở bên ngoài một lần nữa, giọng nói so với bóng đêm còn lạnh hơn: “Quan hệ giữa tôi và Thẩm Hi sẽ không thay đổi dù cậu có thừa nhận hay không. Vị trí của cậu ở trong lòng Thẩm Hi không thể so sánh với tôi được. Hà Chi Châu, tôi hiểu rõ tính tình của cậu, cậu quá kiêu ngạo. Có một số việc cậu không nói nhưng không có nghĩa là cậu không để ý. Giống như tối nay, cậu đã rất để tâm rồi, nhưng cậu lại e ngại kết quả nhận được, ai là người sẽ bị tổn thương nhất?”

Hà Chi Châu nhìn về phía Lâm Dục Đường, ánh mắt nhàn nhạt, bên trong dường như ẩn giấu một con sông lưu động, trầm tĩnh lại mãnh liệt.

Lâm Dục Đường đứng lên, gần ra từng chữ: “Hôm nay, câu mà tôi muốn nói với cậu nhất là, đừng dùng sự kiêu ngạo của cậu làm tổn thương cô ấy. Cậu cảm thấy Thẩm Hi không hiểu chuyện, nếu quả thật đã để ý như vậy thì cần gì phải tự mình chuốc lấy cực khổ, đúng không!”

Lâm Dục Đường nói xong, xoay người rời khỏi đại sảnh. Hà Chi Châu lấy di động ra xem một chút, đã 2 giờ sáng rồi. Anh mang theo thuốc mua được quay lại phòng KTV.

Trong phòng đã không còn âm ỉ tiếng nhạc nữa. Màn hình lớn vẫn không ngừng chiếu một MV nào đó, đèn đã tắt gần hết. Thẩm Hi nằm co ở trên ghế salon ngủ thiếp đi. Hà Chi Châu bước tới, nâng người Thẩm Hi dậy ôm vào trong ngực, điều chỉnh tư thế thoải mái cho cô.

Đột nhiên bị người khác ôm lấy, Thẩm Hi mơ mơ màng màng tỉnh lại, khóe mắt ướt át, cũng sắp đóng ghèn vào rồi. Cô híp mắt nhìn thấy Hà Chi Châu, mơ hồ lầm bầm một câu: “.....Hà Chi Châu tôi cảm thấy hai chúng ta không thích hợp!”

Hà Chi Châu chớp mắt. Cô ấy đang nói cái gì?!

Hai mắt Thẩm Hi nặng trĩu, nằm ở trong ngực anh ngủ thật thoải mái, rất nhanh lại tiến vào mộng đẹp.

Hà Chi Châu nhắm mắt lại, anh cần nghĩ ra biện pháp, làm ngày mai Thẩm Hi phải quên hết những lời này đi mới được.

45. Chương 45: Chương 45

Edit: tiểu an nhi (LQĐ)

Bốn giờ sáng hôm sau, Lâm Dục Đường và Diệp Tố Ảnh đã không còn ở trong phòng nữa. Tráng Hán cùng Hầu Tử cũng lần lượt tỉnh lại, mơ mơ màng màng cầm lên Micro lên tiếp tục ca hát. Lúc này không còn bị ai tranh giành nên hai người vô cùng vui vẻ, thích gì hát nấy.

Tuy Tráng Hán và Hầu Tử không tương đồng về tính cách, nhưng lại cùng có chung một giấc mơ. Mong ước đó chính là tìm được một cô gái nguyện ý hát cùng với bọn họ bài “Hôm nay em phải gả cho anh”. Từ

năm thứ nhất cho tới tận bây giờ, giấc mơ này chưa bao giờ thay đổi; hơn nữa lúc này lại thấy lão đại và Thẩm mỹ nhân đang ôm nhau cùng chìm vào giấc ngủ ở trên ghế salon đối diện.

Tráng Hán dẫn lòng chọn bài hát này, quay sang nói với Hầu Tử: “Hay là chúng ta cứ luyện tập trước đi.”

Nói thế nào đi chẳng nữa thì Hầu Tử cũng là một Phú Nhị Đại đầy kiêu ngạo, anh ta hỏi: “Vậy ai hát giọng nữ đây?”

Tráng Hán: “Cậu?”

Hầu Tử lắc đầu một cái: “Vậy tôi không hát đâu.”

Cuối cùng, hai người quyết định oản tù tì để giải quyết vấn đề xem ai là người hát giọng nữ. Sau khi dùng phương thức công bằng xác định xong, hai người mới ngọt ngào cất tiếng hát, “Hôm nay em phải gả cho anh~”....Một bài vẫn chưa đủ, lại hát tiếp “Cả hai vợ chồng cùng chăm sóc gia đình”.... vân vân và mây mây.

Lúc này, bên ngoài KTV đã tờ mờ sáng.

Lâm Dục Đường đi cùng với Diệp Tổ Ảnh một đoạn đường. Sức khỏe của Diệp Tổ Ảnh vốn rất tốt, đi suốt cả một đêm nhưng bước chân vẫn khá nhanh. Đi được một đoạn, cô không muốn để Lâm Dục Đường tiếp tục đi cùng nữa liền mở miệng nói: “Không cần tiễn nữa đâu. Dù có gặp được người xấu thì kẻ đó mới phải chịu thiệt mà.”

Lâm Dục Đường mím môi cười, đứng ở ven đường đón xe cho Diệp Tổ Ảnh.

Diệp Tổ Ảnh vỗ vỗ bả vai Lâm Dục Đường: “Dục Đường, tôi có thể nói với cậu một chuyện không?”

Lâm Dục Đường quay người lại: “Cậu nói đi.”

Diệp Tổ Ảnh dừng một chút rồi nói: “Thật ra thì ngay từ khi tham gia đợt huấn luyện quân sự năm thứ nhất tôi đã nhận ra điều này rồi. Lúc trước tôi với cậu cũng không quen thân lắm nên mới không nói ra. Bây giờ tôi không cần phải khách khí nữa — tôi cảm thấy tính cách của cậu rất lạnh nhạt, nhưng lại đối xử với phái nữ vô cùng tốt. Điều này khiến cho nữ sinh bọn tôi rất dễ hiểu lầm, đặc biệt lại càng dễ suy nghĩ linh tinh.”

Lâm Dục Đường quả thực thấy khá bất ngờ, nhưng anh vẫn không hiểu lắm: “Tôi đối xử tốt với nữ sinh?”

Diệp Tổ Ảnh nhìn dáng vẻ khó hiểu của Lâm Dục Đường thì nêu ngay một ví dụ: “Nói luôn về đợt quân sự năm nhất đi, chỉ cần cậu đi đổ nước ... thì ngay lập tức sẽ có nữ sinh đứng đằng sau giúp đỡ cậu, có đúng hay không?”

Lâm Dục Đường hiển nhiên không tiếp nhận lý do như vậy, không nói lời nào, gián tiếp thể hiện rằng anh không phục.

Diệp Tổ Ảnh lại đưa ra một ví dụ nữa: “Còn có một nữ sinh bị cảm nắng, cậu biết cô ấy được mấy ngày chứ? Thế mà đã mua thuốc mang đến cho cô ấy rồi. Sau đó tôi có đến phòng ký túc xá của cô ấy để thăm hỏi thì nghe được mấy người trong phòng đang thảo luận xem có phải cậu thích cô ấy hay không đấy.”

Chết tiệt! Lâm Dục Đường nôn ra máu : “Cái đó Hà Chi Châu nói tôi mang đến! Tôi.”

Sự thật đã như vậy, Lâm Dục Đường có “Chết tiệt” bao nhiêu lần thì cũng vô ích. Diệp Tổ Ảnh nhún vai: “Tôi biết, lúc ấy tôi gọi điện cho Hà Chi Châu nhưng cậu ta lại không giúp. Cậu xem, Hà Chi Châu hoàn toàn phải sạch những việc mập mờ với phái nữ!”

Lâm Dục Đường: “.” Anh đã nói không nên lời.

Lâm Dục Đường tức nghẹn. Thời điểm mới tham gia tập huấn quân sự năm thứ nhất, đừng nói tới những nữ sinh kia mà ngay cả ba người bạn cùng phòng ký túc xá anh cũng không quen thuộc lắm. Cả phòng thì có hai kẻ thần kinh, người còn lại thì lạnh lùng. Bốn thằng con trai ở cùng một phòng nước uống hết rất nhanh, cho nên buổi chiều anh ra ngoài mua nước. Đi được nửa đường, anh nhận được điện thoại của Hà Chi Châu. Hà Chi Châu nói trong điện thoại rằng —“Lâm Dục Đường, cậu tới khu phía tây mua nước thì tiện thể đến hiệu thuốc mua một ít thuốc đi. Trong lớp có một bạn nữ sinh bị cảm nắng rất nghiêm

trọng, cậu mua xong thì cứ mang thẳng qua chỗ bạn đó, đừng để chậm trễ. Tôi chỉ truyền đạt lại lời của Diệp Tố Ánh thôi.”

Chỉ truyền đạt lại mà thôi...!

Ha ha. Ba năm trôi qua, bây giờ mới nhìn thấy rõ mọi việc, Lâm Dục Đường chỉ muốn ha ha cười lớn.

Trong phòng, Hầu Tử cùng Tráng Hán ngồi trên ghế salon bên trái, vẫn say sưa hát hò. Phía bên phải lại là một hình ảnh hết sức an bình, Hà Chi Châu tựa vào ghế salon ôm Thẩm Hi. Một người thì vui mắt vào lồng ngực vững chắc ngủ li bì, một người thì nửa tỉnh nửa mê chống đỡ thân thể, tận lực để người trong ngực nằm ngủ được thoải mái.

Toàn thân Hà Chi Châu mỗi như tê dại, gần như cả một đêm anh không được chớp mắt chút nào. Cứ mỗi lần thiu thiu ngủ thì Tráng Hán và Hầu Tử lại hú hét, không biết anh đã phải chịu bao nhiêu tra tấn nữa. Những lúc uể oải nhàm chán, Hà Chi Châu thường cúi đầu lau đi những cục ghèn do nước mắt khô lại của Thẩm Hi.

Anh có cảm giác mình sắp trở thành một bệnh nhân tâm thần rồi, có mỗi việc lau ghèn mắt cho bạn gái mà đáy lòng cũng cảm thấy mềm mại cùng thỏa mãn.

Hà Chi Châu chỉ hi vọng khi cô tỉnh lại sẽ quên hết mấy lời đã nói đêm hôm qua thôi.

Còn Thẩm Hi đêm hôm qua thì ôm một bụng tâm sự đi vào giấc ngủ. Cái vấn đề lớn là cô và Hà Chi Châu có thích hợp với nhau hay không kia, không hiểu sao lại quên bẵng đi mất. Mà càng khủng khiếp là, cô còn gặp một cơn ác mộng. Mơ thấy một con ác ma cứ cố móc mắt của cô ra, thật may trông mắt của cô khá chắc chắn mới không để con ma đó được như ý.

Đúng là một cơn ác mộng đáng sợ! Thẩm Hi mê man tỉnh lại, mắt vừa hé ra đã thấy tay Hà Chi Châu đang vươn về phía mắt của mình. Cô vẫn còn sợ hãi đối với giấc mơ kinh khủng vừa rồi, đầu óc chưa hoàn toàn tỉnh táo, theo bản năng nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Hà Chi Châu, anh muốn móc mắt của tôi đấy hả.”

“Cái gì?” Hà Chi Châu theo không kịp suy nghĩ của Thẩm Hi, anh nghĩ tới tầm quan trọng của những lời tâm tình dịu dàng, liền vội vàng trấn an, “Đôi mắt to tròn xinh đẹp như vậy, sao tôi nỡ làm thế chứ.”

Hu hu hu. Thẩm Hi lập tức nhắm mắt lại, đau khổ nói: “Ác ma đều muốn móc những đôi mắt xinh đẹp mà, có ai muốn móc một đôi mắt xấu xí đâu!”

Hà Chi Châu không có biện pháp tiếp tục cuộc đối thoại này nữa. Anh đứng lên, rót một chén nước ấm trên khay trà đưa cho Thẩm Hi. Trời sinh dáng vẻ lạnh lùng nên vẻ mặt dịu dàng của Hà Chi Châu lại có vẻ âm trầm lạnh lẽo: “Vẫn còn say rượu sao? Uống chén nước cho tỉnh táo lại đi.”

Thẩm Hi không nhận nước Hà Chi Châu đưa tới, rất có khí tiết “Hừ” một tiếng.

Hà Chi Châu chột dạ, tự mình uống hết chén nước: “Hừ cái gì?”

Thẩm Hi vòng vo nói nhỏ: “Tôi không thích bạn trai ra lệnh như ông già thế đâu.”

Hà Chi Châu đặt chén nước xuống, thở dài một hơi. Chỉ cần Thẩm Hi không nhắc lại cái vấn đề không thích hợp kia thì tất cả những lời phê bình khác đều là mây bay. Anh nhìn Thẩm Hi rồi nói: “Tôi tiếp nhận phê bình của em, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Ồ. Dễ nói chuyện như thế ư? Vậy cô nói tiếp cái câu không thích hợp như nào đây? Thẩm Hi định bụng nói ra thì Hà Chi Châu đột nhiên xoay người, trực tiếp nói với Tráng Hán: “Chu Thần, cậu giúp tôi chọn bài đi.”

Tráng Hán để micro xuống: “Ừ được, chọn bài gì?”

“Bài mà vừa nãy cậu với Hầu Tử cùng hát ấy.” Hà Chi Châu căn bản cũng không biết bài đó tên là gì, vậy nên nói luôn lời bài hát nghe được, “Gì mà tay trong tay, cùng nhau tạo nên cuộc sống tốt đẹp.”

Tráng Hán hiểu ngay lập tức, nhanh nhẹn chọn lại bài “Hôm nay em phải gả cho anh” một lần nữa. Hà Chi Châu đưa một micro cho Thẩm Hi: “Còn sức để hát không? Cứ hát xong bài này đã rồi muốn nói gì thì nói.”

“ ”

Thẩm Hi cầm micro, ban đầu còn có chút miễn cưỡng. Nhưng tới lúc tiếng nhạc vang lên, cô tức khắc ngồi xếp bằng ở trên ghế sa lon, cùng Hà Chi Châu hát song ca —— Màn hình hiện lên bối cảnh của một buổi hôn lễ.

“ Tay trong tay, chúng ta cùng đi, em đem cả đời giao cho anh. ”

“Hôm nay em phải gả cho anh”, đây là lần đầu tiên Hà Chi Châu hát bài này. Giai điệu học được là khi nghe Hầu Tử và Tráng Hán hát, xử lý cũng khá mượt mà.

“Giờ khắc này anh nhìn em. Hôm nay em phải gả cho anh. ” Hà Chi Châu hát xong câu này thì bỗng quay đầu sang nhìn Thẩm Hi, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Thẩm Hi chớp mắt, gò má nóng bừng. Không ngờ Hà Chi Châu lại hát dễ nghe như vậy, quả thực cô có động lòng nha. Tại sao mọi chuyện lại thay đổi thế chứ? Mười phút trước, cô vẫn còn đang suy nghĩ xem mình với Hà Chi Châu có thực sự thích hợp hay không. Vậy mà giờ phút này, cô lại nở hoa trong bụng mà muốn gả cho anh. Mà nói thế nào đi chăng nữa, sau khi tốt nghiệp tiền lương hàng năm của anh cũng là 50 vạn cơ mà, không đúng sao?

Bài tình ca của Thẩm Hi và Hà Chi Châu kết thúc, Hầu Tử cùng Tráng Hán ôm lấy nhau cùng an ủi. Bấy giờ sáng, bốn người ở KFC dùng điểm tâm sáng.

Trong lúc đó, Thẩm Hi nhận được hai tin nhắn mới, tin thứ nhất —— “Hi Hi, tối hôm qua sau khi em ngủ, anh có nói chuyện với Hà Chi Châu. Nói thật, cậu ta vừa lạnh lùng lại vừa kiêu ngạo, có hơi khó ở chung. Mấy năm Đại học này, đừng nói đến nữ sinh không thể đến gần cậu ta, mà ngay cả nam sinh cũng rất khó. Hà Chi Châu có khuyết điểm của cậu ta, nhưng cũng có rất nhiều ưu điểm mà em thích. Anh tin em thực sự thích Hà Chi Châu, anh hy vọng việc này khiến em cảm thấy vui vẻ mà không phải đau lòng khổ sở. Những chuyện tối hôm qua là do anh không tốt, anh xin lỗi. Còn cả chuyện của Lăng Triều Tịch nữa, tuy rằng đã là quá khứ nhưng anh vẫn muốn xin lỗi em.”

“Cuối cùng, nếu như mối quan hệ với Hà Chi Châu khiến em không vui, thì đừng để bản thân phải chịu uất ức. Em còn có anh.”

Cả hai tin nhắn đều được gửi bởi “Đến từ ngôi sao nhỏ Đường Đường”, đây là tên mà cô lưu số điện thoại của Lâm Dục Đường trong danh bạ điện thoại. Đến từ ngôi sao nhỏ Đường Đường, đến từ ngôi sao nhỏ thanh mai trúc mã.

.

Thẩm Hi cất điện thoại vào trong túi, tiếp tục cắn bánh hamburger trong tay. Hà Chi Châu nhìn cô, còn cô nhìn chòng chọc vào cái bánh. Nghĩ rằng Hà Chi Châu muốn ăn liền ngẩng đầu nói với anh: “Mùi vị cũng không ngon lắm đâu.”

Hà Chi Châu không nói lời nào. Cuối cùng cô vẫn đưa phần bánh còn lại cho anh. Hà Chi Châu cầm nín hồi lâu, mãi mới phun ra một câu: “Cảm ơn.”

Trước khi trở về trường học, Thẩm Hi thuận tiện dẫn Hà Chi Châu, Hầu Tử cùng Tráng Hán đi tới nơi mua trang phục biểu diễn. Cô biết rõ loại đồng phục biểu diễn đó thì nên đi tới nơi nào mua là tốt nhất, của hàng kia nằm giữa lầu 6 của tòa cao ốc này .

Thẩm Hi hăng hái dẫn ba người đi xuống lầu 6 xem quần áo, rất có cảm giác như cô đang dẫn chó đi dạo. Đây là cửa hàng cô cũng thường hay tới, ông chủ rất nhiệt tình mang hết mấy bộ trang phục nhảy của nam ra giới thiệu: “Mấy bộ này mà mặc nhảy Jazz thì thích hợp nhất đấy.”

Thẩm Hi cầm một cái áo vest nhỏ lên ướm thử vào người Hà Chi Châu, hỏi anh: “Có thích không?”

Hà Chi Châu không trả lời cô, chỉ hỏi: “Em nghĩ tôi thấy thế nào?”

Thẩm Hi: “Thích?”

Hà Chi Châu: “Không thích.”

Hừm, lại còn phải để cô hỏi hai lần! Thẩm Hi đem áo vest nhỏ trả lại cho ông chủ, sau đó lại quay sang hỏi ý kiến của Tráng Hán và Hầu Tử, bọn họ chỉ có một yêu cầu: “Phải đủ đẹp trai!”

Thẩm Hi nghĩ nghĩ, rồi hỏi: “Ông chủ, ở đây có sequined suit (*) không ạ?” Cô muốn bọn họ đẹp trai cũng phải tỏa sáng

lấp lánh mới được!

(*)sequined suit: áo tây trang lấp lánh, lấp lánh

Sequined suit? Yeah! Tráng Hán cùng Hầu Tử đều tự mơ mộng ra viễn cảnh đẹp đẽ của mình, hưng phấn vỗ tay không ngừng – bọn họ vô cùng thích lấp lánh lấp lánh nha!

Trong lúc Hầu Tử và Tráng Hán đang đắm chìm vào thế giới YY khi mặc sequined suit của riêng họ, thì Hà Chi Châu lại hết sức nhức đầu nhìn cái áo tây trang sáng lờ lờ này. Nếu vậy thì thà mặc cái áo vest nhỏ vừa này còn hơn.

Thẩm Hi lôi kéo tay của Hà Chi Châu, lên tiếng bảo đảm: “Em là bạn gái của anh, em có thể gài bẫy anh sao?”

Hà Chi Châu hít sâu một hơi: “Tùy em.”

Tráng Hán thích màu đỏ, Hầu Tử thích màu xanh dương, hai người chọn áo rất nhanh. Thẩm Hi cầm một cái màu vàng lên, hỏi Hà Chi Châu: “Anh có muốn mặc cái áo màu hoàng kim này không?”

Hà Chi Châu cao ngạo lạnh lùng lắc đầu, ánh mắt rơi trên đồng áo sáng lấp lánh chói lóa kia, cuối cùng miễn cưỡng chọn một cái màu đen.

Được rồi, còn cần phụ kiện đi kèm nữa thôi. Thẩm Hi chọn hai cái mũ cho Hầu Tử và Tráng Hán, cùng một cái mặt nạ cho Hà Chi Châu. Tới lúc thanh toán, tổng số tiền phải trả là 495 đồng.

Hà Chi Châu trả tiền, ông chủ đưa lại 5 đồng tiền thừa, còn thuận tiện nhét vào trong tay Thẩm Hi.

Năm đồng tiền....Thẩm Hi ngược mắt nhìn Hà Chi Châu, anh nhìn lại cô, ánh mắt sâu thẳm có hơi mất tự nhiên, giống như cố ý muốn dỗ cô vui vẻ: “Cho em mua đồ ăn vặt đấy.”

Chỉ có năm đồng tiền, không mua được xe cũng không mua được nhà! Vậy mà Hà Chi Châu nói rất có khí thế bao dưỡng. Thẩm Hi lặng lẽ nhét tiền vào trong túi. Aiz, ba Thẩm Kiến Quốc ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng cô từng đây năm, kết quả lại nuôi ra năm đồng tiền như thế này đây!

Thẩm Hi cúi đầu, tự an ủi bản thân: Cô nhất định là một cô gái tốt không chú trọng vật chất, vậy nên mới có thể vì năm đồng tiền này mà cảm thấy ngọt ngào.

Mọi chuyện đã thu xếp xong, cả nhóm vui vẻ dạo đường hồi phủ. Thẩm Hi không thể chờ được, nói muốn nhìn thấy Hà Chi Châu mặc thử bộ tây trang lấp lánh này. Hà Chi Châu không chịu, cô không thể làm gì khác hơn là kiễng chân lên hôn nhẹ vào má anh một cái: “Như vậy có được không?”

“..... Đợi lát nữa gửi hình cho em xem.” Hà Chi Châu thỏa hiệp, sau đó đầu cũng không quay lại đi thẳng về phía trước.

—

Buổi chiều, Thẩm Hi ở trong phòng múa nhận được hình do Hà Chi Châu gửi tới. Là anh tự chụp trước gương trong phòng vệ sinh. Thẩm Hi len lén cho Đậu Đậu xem, Đậu Đậu ra sức xin xỏ: “Cho mình đi, ỉn ỉn đi!”

Thẩm Hi nhúu mày: “Cậu xin hình của bạn trai mình làm cái gì?”

“Còn làm gì nữa chứ!” Đậu Đậu lắc lắc cánh tay Thẩm Hi, “Không ăn được thịt thiên nga thì ngấm một chút cũng được mà!”

Được rồi, Thẩm Hi đem hình của “thiên nga” nhà mình gửi qua điện thoại cho Đậu Đậu, sau đó trang trọng dặn dò: “Mỗi ngày chỉ có thể nhìn bằng hai mắt thôi đấy nhé, nhìn thêm một mắt nữa, mình sợ cậu yêu anh ấy mất....”

Đậu Đậu gật đầu liên tục, giơ tay lên thề bảo đảm mỗi ngày chỉ nhìn bằng hai mắt thôi.

Thẩm Hi cùng Đậu Đậu ngồi riêng ở một góc đùa giỡn, Trần Hàn cùng Hạ Duy Diệp ngồi ở một bên. Đột nhiên, Trần Hàn nhìn thấy một cái cúc áo, cô nhặt lên rồi hỏi: “Sao ở đây lại có cúc áo của nam vậy nhỉ?”

Cúc áo của nam!!!

Thẩm Hi lập tức nhớ tới cái nút áo bị mất tích của Hà Chi Châu tối hôm đó. Cô nhìn Trần Hàn, sau đó bình tĩnh đứng lên: “Trần Hàn, cậu đưa cúc áo ỉnh đi, mình đi nộp cho phụ đạo viên.”

Có mỗi một cái cúc áo, cần khoa trương thế không? Trần Hàn khó hiểu đưa cho Thẩm Hi, đồng thời Hạ Duy Diệp cũng hừ nhẹ một tiếng: “Thích thể hiện!”

Thẩm Hi hất cằm lên, cô chính là thích thể hiện đấy, đợi lát nữa mà xem cô cùng Hà Chi Châu thể hiện đi!

Hà Chi Châu gửi cho cô một tấm hình. Thẩm Hi cũng tự chụp một tấm gửi lại cho anh. Trên người cô là trang phục luyện múa bó sát cơ thể, cổ áo rất thấp, chụp từ trên cao xuống nên cảnh xuân trước ngực khá mát mắt.

Lúc hình của Thẩm Hi được gửi tới, Hà Chi Châu đang ngồi trong thư viện vào mạng. Anh mở hình ra, trong hình là nụ cười xinh đẹp của Thẩm Hi. Hà Chi Châu cài đặt nó trở thành hình bảo vệ cho điện thoại di động.

Sau đó, theo bản năng của đàn ông, anh nhìn chăm chú vào đường cong bắt mắt kia. Chỉ có điều...cô lại thêm miếng lót vào trong áo ngực rồi hả?

Hà Chi Châu dở khóc dở cười, tay vẫn đặt ở trên chuột máy tính, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ. Anh đưa tay lên, những ngón tay thon dài khẽ khum lại thành hình cái bát – hình như lớn bằng từng này thì phải?

Hà Chi Châu bóp bóp thái dương, anh không còn tâm trạng nào để làm việc nữa rồi!

46. Chương 46: Chương 46

Edit: tiểu an nhi

Cái gì gọi là “Đã từng có một chuyện tốt bày ra trước mắt nhưng khi đó cảm thấy cực kỳ chán ghét không thèm liếc mắt. Hiện tại lại sống chết cố gắng hồi tưởng lại”? Hà Chi Châu cúi đầu xuống một lần nữa, nhìn bàn tay đang khum lại thành cái bát của mình.

Hình như không lớn bằng này thì phải.

Bàn tay dần ra một chút.

Trông lại nhỏ hơn rồi.

Ngón tay lại cong vào một chút, cuối cùng khum lại thành một cái bát nho nhỏ. Hà Chi Châu khẽ cười một tiếng, sau đó thu hồi lại biểu cảm, ngả người tựa vào thành ghế dựa màu xanh của phòng máy tính. Cách đó không xa có bốn, năm nam sinh đang phá lớp bảo vệ của trang web trường để tải mấy “bộ phim” về xem. Anh vô ý liếc qua, nữ diễn viên trong đó dù có lớn hơn nữa thì cũng chẳng đáng yêu bằng bạn gái nhà mình.

Mấy nam sinh kia nhận ra có người đang rình coi, bọn họ đều là những sinh viên đại học năm nhất hay nổi loạn. Một người trong số đó biết Hà Chi Châu, bộ dạng hùng hổ mở miệng: “Hà thần, cũng muốn xem hả?”

Hà Chi Châu bình tĩnh thu lại ánh mắt, tắt laptop, dọn dẹp đồ đạc rồi đứng lên: “Không cần, tôi tự có.”

Nghe con không sợ cộp, sinh viên đại học năm nhất to gan lập tức nín lại vạt áo Hà Chi Châu: “Đại thần, share đi!”

Share?! Hà Chi Châu lạnh lùng hất tay anh ta ra, ném lại một câu: “Không, tôi muốn độc hưởng.” Nói xong, xách laptop cùng đồ đạc rời khỏi phòng máy tính.

Trên đường quay về, Hà Chi Châu nhận được một cuộc điện thoại quốc tế, nói chuyện không tới một phút đã tắt máy. Là ba anh gọi tới, hỏi khi nào anh mới sang nước Mỹ. Hà Chi Châu trực tiếp trả lời một câu: “Con không đi.”

“Lý do?”

“Không có lý do.”

Thật sự không có lý do sao? Ngay cả bản thân Hà Chi Châu cũng không tin vào điều này.

Tráng Hán tặng Thẩm Hi bốn vé vào xem chương trình của “Cúp thanh niên”, vô cùng hiếm thấy đấy.

Nhờ vào hiệu ứng đại thần, khi danh sách biểu diễn của “Cúp thanh niên” xuất hiện tên của Hà Chi Châu, hội sinh viên vô lương đã dựa vào thanh danh của anh mà phô trương quảng cáo. “Cúp thanh niên” vốn là một chương trình bình thường lập tức trở thành buổi lễ long trọng của năm. Từ đó giá bán của vé vào xem cũng tăng lên theo nhu cầu. Không chỉ rất khó mua được vé mà thậm chí còn có người cố gắng mua thật nhiều để bán lại với giá cao hơn.

Bốn cái vé này của Tráng Hán phải dựa vào quan hệ mới đoạt được về. Cho nên khi đưa cho Thẩm Hi, giọng nói của anh ta có vẻ lơ đãng nhưng lại vô cùng hả hê đắc ý: “Hi Hi, nếu như không phải Chu Thần anh ở hội học sinh có chút địa vị thì bốn chiếc vé này tuyệt đối không thể có được.”

Thẩm Hi cũng không keo kiệt lời khen, vỗ vỗ cánh tay Tráng Hán: “Chu Thần thật giỏi! Chu Thần là tuyệt nhất!”

Tráng Hán nhìn khuôn mặt tươi cười của Thẩm Hi, trái tim đột nhiên run lên. Làm sao thế này? Bỗng dưng anh ta lại nhớ đến lão đại mềm mại trước kia, đáng tiếc là hiện giờ lão đại đã quay về bộ dạng đáng chết chuyên giày vò người khác như cũ rồi. Nội tâm Tráng Hán không khỏi có chút phiền muộn, anh ta nặng nề thở dài, lại móc thêm một tấm vé từ trong túi ra: “Hi Hi, cái vé này em đưa cho Trương Nhiên hộ anh được không? Gần đây cô ấy không thêm để ý tới anh nữa.”

Thẩm Hi do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu: “Được rồi.”

Trương Nhiên cũng là sinh viên của một trường Đại học trong nội thành, nhưng vẫn phải đi bộ mất nửa tiếng đồng hồ mới tới nơi. Thật ra, Thẩm Hi không thích giúp Tráng Hán việc này cho lắm, nhưng thấy bộ dạng bối rối của anh ta thì rất bất đắc dĩ, rốt cuộc vẫn đồng ý ra mặt giúp đỡ.

Cô không muốn thay Tráng Hán đưa vé cho Trương Nhiên còn có một nguyên nhân khác — khi cô vẫn còn ở phòng 921 đã nhận được mấy tin nhắn của Trương Nhiên gửi tới. Nội dung tin nhắn chỉ là hỏi về việc học tập, hay hỏi Hà Chi Châu có đi du lịch ở đâu không. Thủ đoạn của cô nàng so với Hạ Duy Diệp bày trò gặp mặt trực tiếp còn ỉn hơn nhiều.

Trương Nhiên không chịu buông Tráng Hán, nhưng lại có ý đồ với bạn cùng phòng của anh ta. Trước kia, cô không để bụng lắm nhưng hiện tại cần phải lưu tâm hơn mới được. Thẩm Hi nghĩ đến việc rõ ràng biết có ai đó nhắm tới Hà Chi Châu thì lập tức có cảm giác chỉ số thông minh của mình cao hơn hẳn.

Thẩm Hi tới được trường của Trương Nhiên, Trương Nhiên từ ký túc xá nữ xuống, trong tay còn cầm theo một con búp bê, mở miệng nói: “Thẩm Hi, cậu tìm mình có việc gì sao?”

Cô đem vé vào cửa đưa cho Trương Nhiên: “Đây là vé mà Tráng Hán nhờ mình mang đến cho cậu, hoan nghênh cậu ngày mai đến xem chương trình biểu diễn của ‘Cúp thanh niên’. Tráng Hán có tham gia biểu diễn nha.”

Trương Nhiên ha ha cười hai tiếng, không chỉ không nhận lấy vé mà còn cầm con búp bê nhét vào trong tay cô: “Đây là của Chu Thần tặng cho mình, cậu giúp mình trả lại cho anh ấy nhé. Thuận tiện gửi lời giùm mình, nói anh ấy đừng quần lấy mình nữa, mình không chịu nổi!”

Thẩm Hi đã nhận chân chạy việc, vậy mà lại còn phải gánh thêm chuyện này. Cô nhìn Trương Nhiên, nghiêm túc nói: “Cậu nói ỉn lý do, mình còn có cơ nói với Tráng Hán.”

Trương Nhiên lập tức trở nên vô cùng cao ngạo: “Không có lý do gì cả, tôi không muốn cùng anh ta nói một câu nào nữa, cũng không muốn có bất kỳ liên hệ nào. Cứ như vậy đi, hẹn gặp lại.”

Sau khi Trương Nhiên rời đi, Thẩm Hi ôm búp bê ảo não cúi đầu. Cô cẩn thận quan sát con búp bê này, là một con lạc đà con đáng yêu. Thẩm Hi đột nhiên hiểu ra, lắc đầu một cái. Bây giờ cô cũng thấy đáng đời Tráng Hán rồi; tại sao anh ta có thể tặng một cô gái con “Thảo Nê Mã” (*) này chứ! IQ thấp quá thể!

(*) Thảo Nê Mã: Là phiên âm đọc theo tiếng Trung của lạc đà Nam Mỹ (Aplaca); đồng thời cũng là một câu chửi thề trên mạng.

Thẩm Hi ôm Thảo Nê Mã gọi điện thoại cho Tráng Hán. Truyền đạt lại nguyên văn từng câu từng chữ của Trương Nhiên cho anh ta nghe, cũng hỏi luôn Thảo Nê Mã nên xử lý như thế nào. Tráng Hán nói thẳng là cho cô, sau đó lại thêu thào hỏi: “Mà. . . . Thảo Nê Mã là cái gì?”

Thẩm Hi: “Chính là đồ anh tặng cho Trương Nhiên đó.”

“À, đó là Thảo Nê Mã hả?” Tráng Hán kinh ngạc, “Hi Hi, anh ít đọc sách nên em đừng có gạt anh. Chẳng lẽ nó không phải là hươu cao cổ màu trắng sao?”

Hươu cao cổ màu trắng? Thẩm Hi cúp luôn điện thoại, cô đã không thể nói thêm lời nào nữa. Chỉ có điều, một chuyến làm chân chạy này lại có thêm một cái vé với một con Thảo Nê Mã cũng không tệ nha. Một đường quay trở về, Thẩm Hi hết sức hưng phấn, ngâm nga hát vui vẻ: “Ta có một con Thảo Nê Mã, tới bây giờ ta vẫn chưa cưới nó.”

Thẩm Hi quay lại phòng ký túc xá, ngồi đếm số vé có trong tay. Tới khi Đậu Đậu về, cô cho Đậu Đậu một cái. Đậu Đậu ôm chầm lấy cô cảm kích nói: “Giá thị trường cũng phải đến 30 đồng rồi, Hi Hi, cậu quá tuyệt vời!”

Thẩm Hi hài lòng gật đầu một cái, cô còn bốn vé vào cửa nữa. Ý tứ của Tráng Hán chính là muốn cho cô chia cho các bạn cùng phòng. Cho nên khi Trần Hàn và Hạ Duy Diệp trở về, cô cũng cầm vé hỏi hai người.

Trần Hàn phải tranh thủ thời gian luyện múa, trực tiếp lắc đầu từ chối: “Cảm ơn, nhưng mình không có thời gian.”

Ngược lại, Hạ Duy Diệp lại nhận vé, không được tự nhiên nói một câu: “Cảm ơn.”

Thẩm Hi chớp mắt mấy cái, giống như một đứa bé mới học lễ phép, đáp lại: “Không cần cảm ơn.”

Hạ Duy Diệp cúi đầu nhìn vé vào cửa trên tay, trong lòng dấm chua tràn lan. Cô thực sự muốn đi xem Hà Chi Châu biểu diễn, nhưng ngay cả vé bán bên ngoài giá cao ngất cũng không mua được. Vậy mà Thẩm Hi lại có tới 5 cái, không những thế lại còn là chỗ ngồi ở ghế trước hàng chính giữa.

Thẩm Hi chia cho bạn cùng phòng xong, vẫn còn dư lại 2 vé. Cô nghĩ nghĩ một lát rồi đăng nhập tài khoản “Tại Hà Chi Châu”, sau đó len lén tung lên một câu: “Ngày mai sẽ phải lên sân khấu biểu diễn rồi, hồi hộp quá. Trong tay còn dư lại 2 vé đây, không biết có ai cần không? Ba người bạn nào bình luận nhanh ở bên dưới thì sẽ tặng cho người đó nha!”

Tráng Hán gần như ngày nào cũng theo dõi tài khoản “Tại Hà Chi Châu”, lập tức trở thành người bình luận đầu tiên: “Lão đại, cậu đã trở lại rồi ư? Tráng Tráng rất nhớ cậu.”

Hầu Tử cũng vội khản nói: “Lão đại, tôi muốn, tôi muốn!”

Hà Chi Châu tại trung tâm nạp tiền thẻ cơm thấy được mấy bình luận này, thời gian đăng cũng khá lâu rồi. Trên tay anh hiện giờ có hai thẻ cơm, một cái của anh, còn cái kia của Thẩm Hi. Anh vốn định nạp tiền cho cả hai, nhưng nhìn thấy câu trạng thái được đăng kia thì một xu cũng không muốn nạp.

Anh dùng ID thực sự của mình gửi tin tới cho “Tại Hà Chi Châu”: “Xóa cái câu vừa đăng đi!”

Khẩu khí lớn quá nhỉ! Thẩm Hi nào biết cái ID toàn là Tiếng Anh này là của người nào, không nói hai lời liền xóa luôn tin nhắn —— lại dám ra lệnh cho cô, hừ hừ!

Gần 6 giờ tối thứ năm, “Cúp thanh niên” của Đại học S được cử hành tại Hội trường số 2. Nam nữ toàn trường gần như đều đổ tới nơi này. Nửa giờ sau, Thẩm Hi tới phòng 921 hóa trang cho Hầu Tử và Tráng Hán. Hà Chi Châu từ sáng đã sưng mặt lên, hỏi thì anh bảo khỏi cần hóa trang.

Khi Thẩm Hi hỏi lại lần thứ hai, anh cầm ngay cái mặt nạ lên hỏi ngược lại cô.

Được rồi, Thẩm Hi trang điểm cho Tráng Hán vậy. Tráng Hán hỏi cô: “Hi Hi, em có thể hóa trang cho anh mà khiến cho bốn phía phải kinh diễm không?”

Cô nhỏ giọng nói: “Chu Thần, anh đang làm khó em đấy hả?”

Tráng Hán: “.”

Ha ha. Cách đó không xa, Hà Chi Châu rút cuộc cũng bật cười

Thẩm Hi mang theo máy ảnh cùng mấy người Đậu Đậu tụ hội lại một chỗ. Tối nay Đậu Đậu cùng Hạ Duy Diệp cố ý ăn mặc thật đẹp, đứng giữa một đám nam sinh ngành kỹ thuật trông rất chói mắt, chân dài trắng bóc đó nha. Thẩm Hi nhanh nhẹn dẫn hai người đi tới Hội trường, trình vé vào cửa, hành động lưu loát quen thuộc giống như đang ở trường mình vậy.

Đậu Đậu lôi kéo tay của cô, vô cùng kinh ngạc: “A Hi, mình phát hiện cậu rất quen thuộc với Đại học S nhé!”

Thẩm Hi chớp mắt mấy cái, cô quen là bởi cô học ở đây một tháng trời cơ mà. Nhưng trả lời Đậu Đậu lại là: “Mình nhận biết phương hướng tương đối tốt đó nha.”

Đậu Đậu cúi đầu, ha ha.

Khi qua cửa soát vé, thành viên của Hội học sinh phát ới người các cô một cây phát sáng.

Tìm được đúng chỗ, Thẩm Hi cầm cây phát sáng ngồi xuống. Cô gửi cho Lâm Dục Đường một tin nhắn: “Đường Đường, anh có đến đây xem không?” Lâm Dục Đường trả lời lại rằng: “Không, thay anh cổ vũ cho bọn họ nhé.”

Lâm Dục Đường trả lời rất bình thường, nhưng Thẩm Hi cảm thấy không được thoải mái cho lắm. Một lát sau, toàn bộ đèn trong Hội trường đều tắt hết, “Cúp thanh niên” đã bắt đầu chương trình rồi. Cô nhấn lại hai chữ “Được rồi.” Sau đó cất lại điện thoại vào trong túi.

Một nam một nữ dẫn chương trình cùng dắt tay nhau đi lên khán đài. Màn che được kéo ra, nhân viên làm việc không được cẩn thận lắm đã kéo quá tay. Thẩm Hi ngẩng đầu lên, liền thấy Hà Chi Châu đứng ở phía sau sân khấu, cả bộ tây trang lấp lánh anh chỉ mặc mỗi cái quần; còn bên trên lại mặc áo ngắn tay màu trắng. Anh đứng lặng lẽ giữa một đám người đang hết sức hưng phấn, dường như vẽ mặt ẩn ẩn sự tức giận.

Tức giận cơ à?! Thẩm Hi cũng bó tay luôn. Có những khi cô cảm thấy Hà Chi Châu đúng là một cái túi đựng toàn sự phẫn nộ. Thẩm Hi ngẩng cổ lên, muốn nhìn anh nhiều một chút, nhưng tiếc là màn che đã được buông ngay xuống; cô không nhìn thấy gì nữa rồi.

.

Phía sau khán đài, phóng viên báo trường tới xin phỏng vấn Hà Chi Châu, cầm microphone tới trước mặt anh rồi hỏi: “Hà thần, chúng tôi có thể phỏng vấn cậu không?”

Hà Chi Châu: “Xin lỗi, không.”

Hà Chi Châu không muốn dây dưa nhiều, nhưng Tráng Hán và Hầu Tử lại vô cùng cao hứng. Sắp tốt nghiệp tới nơi rồi mà tên của hai người vẫn chưa được xuất hiện trên mặt báo của trường lần nào á. Hai người đồng loạt sán lại gần: “Phỏng vấn chúng tôi đi.”

Phóng viên miễn cưỡng phải dời mục tiêu: “Được rồi, vậy xin hỏi: Tại sao Hà thần lại tham gia ‘Cúp Thanh niên’ vậy?”

Mẹ kiếp! Không hỏi về vấn đề của bọn họ được à?

Hà Chi Châu tìm được một chỗ yên tĩnh tạm thời nghỉ ngơi, góc nhìn vừa vặn cũng có thể thấy Thẩm Hi ngồi bên dưới. Tối nay cô mặc áo sơ mi trắng với quần màu xanh lục, cầm một cây gậy phát sáng trong tay. Đầu thì ngoẹo sang một bên, dáng vẻ thật ngốc nghếch; nhưng lại rất đáng yêu. Anh thật muốn chạm vào cô.

Cảm giác khi đàn ông thích phụ nữ là cảm giác gì? Đó là dù có ở trong hoàn cảnh khổ sở nhất vẫn có thể cảm nhận được mình động lòng.

Anh thừa nhận, gần đây Hormone của bản thân tiết ra khá lợi hại, thân thể cũng có chút bốc lửa. Hà Chi Châu vỗ trán, sắp biểu diễn tới nơi rồi, anh lại đang nghĩ đến cái vấn đề gì thế này.

Hơn nữa, có một số việc bây giờ muốn cũng quá sớm. Cứ đợi đến khi tốt nghiệp đi.

Nhưng, là khi Thẩm Hi tốt nghiệp?

Hay là. anh tốt nghiệp?

Bài khiêu vũ của ba người phòng 921 là tiết mục kế tiếp. Hầu Tử lấy điện thoại di động ra yêu cầu cả nhóm chụp chung một kiểu làm kỷ niệm. Kết quả là mặt của Tráng Hán chiếm hết một nửa màn hình, Hà Chi Châu chỉ chen được một cái má nhỏ nhỏ. Hà Chi Châu đòi hình từ Hầu Tử, lúc sắp ra sàn diễn thì gửi cho Thẩm Hi —“Lát nữa phải nhìn thật nghiêm túc, chỉ được nhìn tôi thôi.”

Sau đó, anh mặc áo khoác tây trang lấp lánh vào, đeo mặt nạ màu trắng lên.

Âm nhạc vang lên.

Tầm mắt Thẩm Hi di chuyển từ màn hình di động lên khán đài. Màn che được kéo ra, ánh đèn sáng rực rỡ, cả hội trường đều gợn gậy phát sáng lên, tiếng hoan hô cùng tiếng hét chói

vang đình tai nhức óc không ngừng vang vọng.

Cô nhìn Hà Chi Châu đứng ở giữa sân khấu, mang theo một tấm mặt nạ: cô có thể nhìn thấy được đôi mắt lạnh lạnh lại bắt mắt dĩ dưới lớp mặt nạ kia. Tim Thẩm Hi đập thật nhanh, trong lòng cũng có chút buồn cười.

Âm nhạc hết sức sống động, Đâu Đâu vô cùng hưng phấn hô to: “Wow, không ngờ lại là bài này!”

Thẩm Hi bụm mắt, xấu hổ quá cơ. Bài hát cô chọn là bài “So sexy” vô cùng kích thích - một ca khúc rất dễ khiến người nghe kích động. Vì để phối hợp với nhạc, cô táo bạo ra sáu động tác cực kỳ mê người.

Quả nhiên khi Hà Chi Châu, Hầu Tử cùng Tráng Hán thực hiện các động tác anh tuấn lại hút hồn kia thì tiếng vỗ tay phía dưới tựa như thủy triều tràn lên mãnh liệt.

Gậy phát sáng bắt mắt nhấp nháy xung quanh, Thẩm Hi cũng có chút mê hoặc.

“You are so sexy sexy sexy” (Em thật hấp dẫn hấp dẫn hấp dẫn)

“I need your love, I need action.” (Tôi cần tình yêu của em, tôi cần hành động của em.)

.....

“Feel me now and stop the ver-sa-tion” (Dừng lại cuộc nói chuyện và cảm nhận tôi ngay bây giờ.)

“NoNoNo don’t stop anh de-sire-nonononono.” (Không không không... đừng dừng lại và tiếp tục khát vọng...)

Dưới đài lục tục có người hét lớn: “Tại Hà Chi Châu, em yêu anh!”

Tráng Hán cũng có người ái mộ nha: “Tráng Tráng, em cũng yêu anh!”

Còn cả Hầu Tử nữa: “Hầu Tử, chúng em yêu anh, yêu anh, yêu anh!!!”

Dĩ nhiên, nhiều nhất vẫn “Hà Chi Châu, em yêu anh.” Từng tiếng thét chói tai “Hà Chi Châu, em yêu anh” vang lên không ngừng bên tai. Thẩm Hi quay quay đầu: sao bây giờ? Hình như cô đã làm một chuyện ngu ngốc rồi!

Đậu Đậu lôi kéo tay của Thẩm Hi cười nói: Hi Hi, cậu cũng mau kêu lên đi!”

Không hiểu tại sao Thẩm Hi lại trở nên e dè. Những cô gái xa lạ khác từng người từng người gọi tên Hà Chi Châu, mà người có thân phận chính thức là cô thì có vẻ không được tiện cho lắm. Thẩm Hi lắc đầu một cái, trong lòng có chút ngứa ngáy.

Bài biểu diễn sắp kết thúc, động tác cũng đã tới giai đoạn cuối cùng.

“I’m in the mood to make love to you.” (Tôi muốn được kích tình triền miên với em.)

“And I’m dream-ing all your bodythat’s build for to...” (Và tôi khát vọng thân thể em, đó là vì hai người chúng ta mà tồn tại.)

Đậu Đậu vẫn còn đang thúc giục cô, nhưng Thẩm Hi không thể kêu ra khỏi miệng, chỉ há hốc mồm, thẹn thùng quá đi. Không ngờ Hạ Duy Diệp ngồi bên trái lại hô âm lên – “Hà Chi Châu, em yêu anh!!! Rất yêu anh!!!”

Thẩm Hi học máu, quay qua Hạ Duy Diệp hét lớn: “Không cho phép kêu, không cho phép kêu!”

Đậu Đậu cũng giúp Thẩm Hi, bịt miệng Hạ Duy Diệp lại, sau đó quay qua cô vợ nói: “Hi Hi, cậu kêu mau, kêu mau đi!!!”

Thẩm Hi hít sâu một hơi lấy dũng khí, hai tay nắm chặt! Kết quả là mồm há rõ to, nhưng chỉ lí nhí được một câu: “Hà Chi Châu...”

Đậu Đậu: “A Hi, cậu hô lớn lên một chút, đến mình còn chả nghe thấy gì.”

Thẩm Hi nhìn về phía trước, ánh đèn mê ly suýt chút nữa làm cô choáng váng, bài biểu diễn cũng đến động tác cuối cùng rồi. Động tác sau cùng, cả ba người chia ra một trước một sau chỉ xuống dưới khán đài. Thẩm Hi căng thẳng, theo động tác của Hà Chi Châu, cô đứng bật dậy.

Thẩm Hi nhìn thẳng Hà Chi Châu, anh cũng nhìn lại cô. Bài khiêu vũ hoàn toàn kết thúc, Hà Chi Châu chỉ tay về hướng cô. Tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, mãi lâu sau cũng không dừng lại.

“And I’m dream-ing all your bodythat’s build for to...” – Và tôi khát vọng thân thể em, đó là vì hai người chúng ta mà tồn tại.

“....”

Đáng tiếc là cuối cùng Thẩm Hi vẫn không thể kêu lên được câu nói kia.

Đậu Đậu mắng cô: “Sợ? Sợ đến thế cơ à?”

Thẩm Hi mặc kệ, cô sợ thật mà. Chỉ có điều hiện giờ cô lại sợ mọi việc ngọt ngào quá thôi! Ha ha.

Thẩm Hi rời khỏi chỗ ngồi, không kịp chờ liền chạy thẳng vào sau khán đài nhìn Hà Chi Châu.

Thấy được ba người, cô hưng phấn vỗ tay: “Give me five!”

”Give me five!” Tráng Hán vẫn còn chìm đắm trong giai điệu sôi động kia, đập tay với Thẩm Hi xong còn lắc lắc cái mông. Anh ta lập tức bị Hầu Tử đá ột cước.

Hà Chi Châu đưa mặt nạ biểu diễn trong tay cho Thẩm Hi, trong giọng nói cũng mang theo một chút vui vẻ: “Có hài lòng không?”

Hài lòng hài lòng! Thẩm Hi lại thẹn thùng rồi, gật đầu như gà mổ thóc, giơ cả mười ngón tay lên: “100%!”

Hà Chi Châu thuận thế nắm tay của cô.

Buổi tối, Hầu Tử mời mọi người đi ăn khuya, nhưng lúc cả nhóm rời khỏi Hội trường thì lại không thấy Hà Chi Châu và Thẩm Hi đâu nữa. Bởi vì Hà Chi Châu đã trực tiếp dẫn Thẩm Hi đi trước rồi.

.....

Bầu trời đầy sao, ánh trăng mờ ảo, gió thổi lá cây vang lên tiếng xào xạc. Trong lùm cây của Đại học S, che giấu một đôi bạn trẻ.

47. Chương 47: Chương 47

48. Chương 48: Chương 48

49. Chương 49: Chương 49

Lễ kỷ niệm thành lập trường kết thúc, kỳ thi cuối kỳ cũng tới. Ví tiền của Thẩm Hi phòng lên được một chút rồi, học tập cũng có động lực hẳn, ngày nào cũng có cảm giác như mình đang ăn hương ăn hoa.

Cuộc thi vũ đạo chuyên nghiệp gồm hai lần kiểm tra. Lần một là đánh giá kiến thức cơ bản về vũ đạo, lần hai là làm bài kiểm tra viết truyền thống. Đánh giá kiến thức cơ bản: Đại khái chính là nền tảng ballet nói chung, kiểm tra kỹ năng nhảy vũ đạo Trung Quốc cổ điển. Chỉ cần biểu diễn ngẫu hứng một chút, chuyện này đối với Thẩm Hi mà nói cũng không phải là vấn đề gì khó khăn, cho nên cô không mất quá nhiều thời gian tốn công luyện tập chuẩn bị.

Nhưng bài thi viết mới khó, cái gì mà “Tiếng Anh Đại học”, “Đại cương nghệ thuật”, rồi còn cả “Giám định và thưởng thức các tác phẩm cùng vũ đạo nước ngoài”. Thẩm Hi vừa nhìn thấy sách đã nhúc hết cả đầu, hơn nữa tất cả các bài thi viết đều được sắp xếp kiểm tra cuối cùng. Trường học đã thông báo rõ ràng, công tác tổ chức kỳ thi sẽ cực kỳ nghiêm khắc. Những học kỳ trước, làm bài kiểm tra có thể được mở sách, nhưng hiện tại trường học muốn nâng cao chất lượng đào tạo nên tuyệt đối không cho giở tài liệu nữa.

Mở sách còn chưa chắc đã tìm được đáp án, vậy mà bây giờ sách cũng không được dùng thì làm bài như thế nào đây? Cả phòng 636 chỉ có mỗi Trần Hàn là bình tĩnh, ba người còn lại thì hồi hã sao sao chép chép tài liệu.

Mấy người Hà Chi Châu thi sau Thẩm Hi hai ngày, phòng 921 cũng rơi vào tình trạng “binh hoang mã loạn”. Chỉ có điều khác với những phòng còn lại trong ký túc xá, phòng 921 có tới hai đại thần trấn giữ, ít nhất cũng có thể ổn định được lòng quân.

Một phòng có tận hai nam thần học phách, thật đúng là khiến cho người ngoài ước ao ghen tị. Khi Tráng Hán đi trên đường thì bỗng có một nam sinh khác lớp chạy lại gần, nhiệt tình hỏi: “Thần Thần, cậu có biết những bài học trọng điểm của Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường không?”

Tráng Hán lắc đầu một cái, trực tiếp trả lời: “Không biết.”

“Sao lại thế? mấy người chơi thân với nhau lắm mà.”

Tráng Hán vỗ vỗ vai của anh ta, nói: “Cậu nghe người nào nói nam thần có bài học trọng điểm? Cậu cảm thấy bọn họ có cần phải học tử không?”

Bạn học Giáp: “.”

Quả thực, Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường không hề học tử. Những ghi chép duy nhất của Hà Chi Châu có trong học kỳ này chỉ là mấy bài học mà Thẩm Hi thay anh viết lại khi hai người hoán đổi linh hồn cho nhau. Còn Lâm Dục Đường thì lại ghi chú thẳng vào trong sách, căn bản cũng không làm đề cương ra hẳn hoi, hơn nữa ghi chú của mình thì chỉ mình mới hiểu.

Cho nên lợi thế duy nhất hơn mọi người của Tráng Hán và Hầu Tử là có đề mục học rõ ràng; nhưng lợi thế này đối với hai người mà nói căn bản cũng chẳng có tác dụng gì. Chỉ có điều, để tương lai có thể thuận lợi tốt nghiệp thì có chuyện phải ôm chân phật thôi, có gì dùng nấy vậy.

Kỳ thi kết thúc là lúc bắt đầu kỳ nghỉ dài hơn hai tháng.

Thẩm Hi ngồi trong thư viện chép tài liệu, Hà Chi Châu ngồi ở phía đối diện đọc sách. Anh lật lật được vài tờ rồi ngẩng đầu lên, Thẩm Hi vẫn còn đang múa bút thành văn. Hà Chi Châu chưa từng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc như vậy của Thẩm Hi bao giờ; vừa chép, vừa bấm bấm ngón tay tính toán cái gì đó. Trông rất giống bạn nhỏ ở vườn trẻ đang làm bài tập.

Anh vo một cục giấy nhỏ ném qua, rất không phúc hậu quấy rầy cô.

Cục giấy đập vào ngay giữa sống mũi của Thẩm Hi, cô khó chịu trợn mắt; Hà Chi Châu khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt ý bảo cô mở cục giấy đó ra xem. Thẩm Hi nhặt nắm giấy nhỏ lên, từ từ mở nó ra, trên mặt giấy là một hàng chữ đẹp mắt —“Thi xong em về nhà luôn hả?”

Chắc. Cái này đúng là một vấn đề to tát. Thẩm Hi ngẩng đầu nhìn Hà Chi Châu, anh lại cúi đầu xuống nhìn sách, dáng vẻ cứ như mình không có liên quan gì đến mẩu giấy kia. Giả bộ đi, giả bộ đi, cứ ra sức giả bộ đi; cô đặt tờ giấy lên bàn, hí hoáy viết viết rồi vo lại, sau đó ném trả lại Hà Chi Châu. Vốn dĩ định đáp thẳng vào mũi trả thù, nhưng kết quả thi đến cọng tóc cũng không chạm tới.

Hà Chi Châu cầm cục giấy từ trên bàn lên, thông thả ung dung mở nó ra, câu trả lời của Thẩm Hi là —“Tất nhiên rồi, em có nơi nào khác để đi nữa đâu, không về nhà thì đâu bây giờ.”

Anh để tờ giấy xuống, không ghi thêm gì nữa.

Bị lơ đẹp rồi! Thẩm Hi nhìn chằm chằm Hà Chi Châu, mau viết gì đó đi! Mau viết cho cô đi!

Hà Chi Châu vẫn không hề viết thêm, đứng dậy đi về hướng phòng vệ sinh, hết sức tự nhiên. Thẩm Hi ở thư viện kiểm tra đối chiếu nội dung tài liệu, trong lòng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề chia cách khi nghỉ hè, cũng thấy có chút buồn bực.

Còn chưa kịp yêu đương cuồng nhiệt thì đã phải chia lìa, ngấm lại thật đúng là khiến người ta thương cảm mà!

Thư viện có trang bị sẵn máy bán hàng tự động. Hà Chi Châu từ phòng vệ sinh ra ngoài, thuận tiện mua một chai nước suối, cùng một chai nước hoa quả Thẩm Hi thường uống.

Anh mở chai nước trước rồi mới đưa cho Thẩm Hi.

Thẩm Hi đang khát, nhưng thấy chai nước đã được mở nắp sẵn thì bĩu môi nói: “Chai này đã bị người khác uống rồi!”

Hà Chi Châu bóp bóp thái dương: “Anh uống!”

“Được rồi.” Thẩm Hi không ngại, nâng chai uống ừng ực.

Hà Chi Châu đi tới bên cạnh Thẩm Hi, cầm tài liệu của cô lên xem thử: “Nếu đã biết những cái này sẽ có trong đề thi thì sao không học thuộc lòng luôn đi?”

Cái gì, học luôn đi? Nói đùa gì vậy? ! Thẩm Hi khó hiểu nhìn Hà Chi Châu, lẽ chẳng khí hùng nói: “Nếu em mà có thể học thuộc lòng thì còn ngồi đây chép lại làm cái gì?”

Hà Chi Châu giật giật khóe miệng, có xúc động muốn xé tập tài liệu trong tay. Thẩm Hi ngẩng đầu lên nhìn anh, bày ra bộ dạng “Nếu anh dám xé thì chúng ta lập tức chia tay”.

Hà Chi Châu đem tập tài liệu trả lại cho cô: “Cẩn thận một chút.”

Thẩm Hi nhu thuận gật đầu, dù sao chuẩn bị tài liệu quay cốp cũng chẳng phải là chuyện hay ho gì. Cô ra dấu tay “OK” để cho anh yên tâm.

Hà Chi Châu dựa lưng vào thành ghế, từ khi bắt đầu quen biết Thẩm Hi anh đã bước chân vào con đường không ngừng lo lắng rồi. Khi hai người vẫn còn hoán đổi linh hồn cho nhau thì lo lắng nhờ đâu không hoán đổi về như cũ được thì sao; lo lắng Thẩm Hi sẽ làm loạn cái gì đó, còn phải lo lắng kỳ kinh nguyệt có đúng chu kỳ hay không. Sau khi hoán đổi thì lại lo tới những biến đổi cảm xúc của Thẩm Hi, lo cô không có đủ sinh hoạt phí để sử dụng, còn phải lo tới việc cô gian lận trong kỳ thi liệu có bị bắt quả tang hay không.

Hà Chi Châu liếc nhìn Thẩm Hi, cam chịu số phận.

Các bài kiểm tra kỹ năng đã xong hết rồi, chỉ còn lại mấy bài thi viết thôi. Ngày mai sẽ bắt đầu, thi liên tục trong hai ngày, thi xong thì nghỉ luôn. Từ thư viện đi ra ngoài, Hà Chi Châu đưa Thẩm Hi trở về ký túc xá.

Thời điểm Thẩm Hi chuẩn bị bước lên cầu thang, anh đột nhiên kéo cô lại. Dưới lầu một cửa ký túc xá nữ, nam sinh cùng nữ sinh có quá nhiều, nên nếu hai người có đứng sát ôm nhau một chút cũng không có ai chú ý.

“Thi xong em thật sự về nhà hả?” Hà Chi Châu lại hỏi lại vấn đề này.

Ánh mắt Thẩm Hi lóe lên ý cười, cô biết thế nào Hà Chi Châu cũng sẽ hỏi lại mà, quả nhiên! Cô cố ý nói: “Dĩ nhiên, nếu không còn có thể đi đâu, ở thành phố S em không có người quen mà.”

Hà Chi Châu lạnh lạnh hỏi ngược lại: “Anh không phải người quen của em à?”

Hà Chi Châu đúng là người của thành phố S, hơn nữa còn là người quen của cô nha. Thẩm Hi vòng tay ôm lấy hông của anh, giọng nói có chút nũng nịu: “Nhưng em không thể về nhà với anh được.”

Hà Chi Châu vuốt tóc Thẩm Hi một cái, thuận tiện đụng nhẹ vào mặt cô, nói ra trọng điểm: “Như thế này đi, em đợi hai ngày, khi nào thi xong anh sẽ cùng em về nhà.”

“Thật sao?” Thẩm Hi chớp mắt, vẻ mặt vui mừng. Trước kia lần nào về nhà cô cũng đi cùng với Đường Đường, nhưng hè này tới tận giữa tháng 8 Đường Đường mới trở về được; nếu người trong nhà không tới đón thì chắc cô sẽ phải về nhà một mình rồi.

Hà Chi Châu gạt đầu: “Có khi nào anh gạt em chưa?”

Thật tốt quá! Thẩm Hi ngược đầu hôn chụt một cái vào mặt Hà Chi Châu, vui vẻ chạy lên cầu thang về phòng.

Hà Chi Châu sờ sờ chỗ da mặt vừa bị mổ vào, khóe miệng giật nhẹ, cười lên xe đạp quay về Đại học S.

Giữa trưa ngày hôm sau, Thẩm Hi thi xong một môn liền cùng mấy người phòng 921 đi ăn trưa. Lâm Dục Đường hỏi han cô làm bài kiểm tra như thế nào, cô móc tài liệu trong túi ra cho anh nhìn: “Đã thi xong rồi, nhưng em không vứt đâu, chẳng may thi lại lần sau còn có thể dùng đến.”

“Vậy bài này không làm được à?” Lâm Dục Đường nhìn cô.

“Em giỡn thôi!” Thẩm Hi vỗ vỗ bả vai Lâm Dục Đường, cười hì hì.

Lâm Dục Đường tiện tay gõ vào đầu cô một cái: “Nghịch ngợm!”

Hà Chi Châu không nhìn nổi nữa, gấp ít thức ăn bỏ vào khay cơm của Thẩm Hi: “Ăn cơm đi!”

Thẩm Hi ngoan ngoãn cúi đầu ăn tiếp. Lại nói, môn thi vừa rồi cô thấy mình làm cũng không tệ lắm. Những người thi khác thì dựa hoàn toàn vào thực lực và nhân lực, còn cô căn bản chỉ dựa vào trí tưởng tượng. Tóm lại là cứ chém lung tung cả, cộng thêm sự trợ giúp của tài liệu, viết ra cũng khá dài.

Ở bên này, Hầu Tử và Tráng Hán thì vô cùng thảm, bọn họ còn phải thi hai ngày nữa. Công tác tổ chức thi của Đại học S nghiêm khắc hơn rất nhiều so với Học viện Sư phạm, thi trượt sẽ phải học lại, tuyệt không chữa lại đường sống. Buổi trưa, Tráng Hán ăn cơm như nhai rơm, anh ta lo lắng nói với Hà Chi Châu: “Lão đại, cậu nói tôi sẽ không là đàn em của cậu đi! Nói đi!”

Hà Chi Châu: “Có thể lắm.”

Thẩm Hi nham hiểm nhìn Tráng Hán, đâm một nhát chí mạng: “Nói không chừng anh có thể tốt nghiệp cùng với em đây.”

Mẹ kiếp, anh ta còn học trước cô hai năm! Tráng Hán quay về phía Thẩm Hi, đang muốn mắng chửi người, kết quả lại nhìn thấy ánh mắt cầu xin tha thứ phảng phất giống như “lão đại trước kia”, nhất thời không thốt ra được lời trách cứ nào. Anh ta nghĩ nghĩ một chút, thấy cũng không tệ lắm, cười “hắc hắc” hai tiếng: “Được học thêm mấy năm nữa cũng hay đấy nhỉ? Hi Hi, nếu vậy thì chúng ta cùng nhau tốt nghiệp đi.”

Thẩm Hi có chút khó xử, mở miệng nói: “Không được đâu, chẳng may đến lúc em tốt nghiệp mà anh vẫn không đủ điều kiện ra trường thì làm thế nào?”

Tráng Hán: “.”

Hầu Tử há mồm ra cười to, Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường cũng cong cong khóe miệng.

Tráng Hán ngửa đầu, anh ta hận!

Phòng 636, ai cũng vội vàng dọn dẹp hành lý, trừ Trần Hàn và Thẩm Hi. Nhà Trần Hàn cách thành phố S xa nhất, Hạ Duy Diệp mở miệng hỏi: “Cậu không về nhà à?”

Trần Hàn lắc đầu một cái: “Không, về nhà hay không cũng chẳng quan trọng. Mình ở đây dạy khiêu vũ, 50 đồng một tiết, một ngày có thể dạy hai ba tiết.”

Thẩm Hi nằm ở trên giường, chống người nhồm lên hỏi: “Oa, mình có thể đi không?”

Trần Hàn liếc nhìn Thẩm Hi đang ngủ trưa đột nhiên bật dậy, lơ đãng trả lời: “Nhà cậu đâu có thiếu chút tiền nhỏ này.”

Thẩm Hi sờ mũi một cái, không phải vấn đề là có tiền hay không. Cô muốn ở lại thành phố S làm thêm trong kỳ nghỉ hè, ở gần Hà Chi Châu một chút thì tốt, dĩ nhiên nếu có thể kiếm thêm chút tiền lại càng tốt hơn. Cô lấy điện thoại di động ra tính toán một hồi, cứ gọi như một ngày kiếm được 100 đồng đi, hai tháng nghỉ hè là được 6000 đồng rồi, 6000 đồng đó nha! Cô chưa bao giờ kiếm được số tiền lớn như vậy, hơn nữa kiếm tiền không chỉ có thể trả hết nợ nần, mà còn có thể mua quà về cho người nhà, cho cả mấy người Hà Chi Châu nữa.

Thẩm Hi đúng là có chút động tâm, cô từ trên giường bò dậy: “Trần Hàn, mình cũng muốn đi, cậu có thể hỏi giúp mình được không?”

Trần Hàn không muốn trực tiếp cự tuyệt Thẩm Hi, cô nàng thu thập đồ xong thì xoay người nói: “Như vậy đi, mình hỏi trước giùm cậu, có được hay không thì mình không biết đâu đấy.”

Thẩm Hi dùng sức gạt đầu một cái, sau đó lập tức nhảy xuống giường, hiếu kính Trần Hàn một quả táo, trước khi đưa qua còn cẩn thận chà chà lau lau sạch sẽ.

Ngày hôm sau thi môn cuối cùng là “Lịch sử vũ đạo nước ngoài”, Thẩm Hi sợ nhất những cái gì liên quan đến truyền thuyết và lịch sử, cho nên lần này tài liệu cũng chuẩn bị đặc biệt nhiều, đây kín một tờ giấy A4.

Buổi sáng khi Hà Chi Châu cùng ăn điểm tâm với cô còn chế nhạo một hồi, đâm thật sâu vào nỗi đau của một kẻ học dốt như cô. Lúc Thẩm Hi đi vào trường thi, nhìn thấy hầu như người nào cũng mang theo tài liệu thì không khỏi cười thầm, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra chụp hình một cái, gửi ngay cho Hà Chi Châu xem.

Thời điểm Hà Chi Châu nhận được hình gửi tới, là lúc anh đang nói lời giải đề cho Tráng Hán. Anh mở hình của Thẩm Hi gửi ra, khóe miệng khê nhếch, vẻ mặt lập tức trở nên nhu hòa, sau đó lại cất điện thoại di động vào túi quần.

Tráng Hán đang u u mê mê ở trong biển đề thâm ảo đột nhiên ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy biểu tình dịu dàng của Hà Chi Châu; thật đúng là khiến người ta tim đập thành thịch, say lòng nha! Anh ta chớp mắt mấy cái hỏi: “Lão đại, tại sao cậu lại cười với tôi như vậy?”

Tại sao cậu lại cười với tôi như vậy! ! !

Hà Chi Châu cười lạnh một tiếng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo mà sắc bén, trực tiếp gấp sách lại: “Cậu tìm Lâm Dục Đường hỏi tiếp đi.”

Nhưng Lâm Dục Đường đã bị Hầu Tử chiếm mất rồi! Tráng Hán kéo tay Hà Chi Châu: “Lão đại, tôi sai rồi, cậu có thể nói nốt lời giải cho tôi đề này được không? Sao cậuỡ nhỡ tâm bỏ rơi tôi như vậy chứ?”

Hà Chi Châu đứng lên, thờ ơ ném ra một câu: “Không có gì là không thể nhỡ tâm, hoan nghênh cậu trở thành đàn em của tôi.”

Lãnh khốc vô tình như thế hay lắm sao? Không đáng yêu một chút nào cả! Tráng Hán tựa như cô vợ nhỏ phải chịu uất ức, tức giận rời khỏi nhà —— anh ta dặm chân ra khỏi phòng 921!

Trong phòng thi, Thẩm Hi đang múa bút thành văn. Mọi người căn bản đều mang theo tài liệu, thầy giáo coi thi cũng mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không bị lãnh đạo đi kiểm tra nhìn thấy là được.

Kết quả là thi được một nửa thời gian, lãnh đạo tới thật. Mọi người vội vàng vàng giấu tài liệu thật nhanh, Thẩm Hi cũng luống cuống cất giấu, nhưng khổ là tài liệu của

cô quá nhiều, không giấu nhanh được như các bạn học khác lập tức bị lãnh đạo nhìn thấy.

Lãnh đạo bên ngoài đang muốn đi vào bắt người thì lại bị người sau lưng kéo lại: “Lớp trưởng, xuống tay lưu tình một chút, cô bé đó....chính là con gái Thẩm Hi của tôi.”

Lãnh đạo xoay người, cười ha ha hai tiếng: “Hổ phụ đúng là không sinh ra khuyển nữ mà!”

Thẩm Kiến Quốc cười cười: “Đúng đúng đúng...”

Thẩm Hi để tập tài liệu xuống dưới giấy thi, lén lút liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trừ lãnh đạo của trường ra còn có cả ba Thẩm Kiến Quốc, vị hiệu trưởng này mới được điều tới đây năm nay, nổi danh nghiêm khắc. Cô nắm chặt cái bút, không còn tâm tình nào mà viết tiếp nữa.

Mà tại sao ba Thẩm lại ở chỗ này? Mời phụ huynh đến cũng nhanh quá đi.

Thẩm Kiến Quốc không ngờ sẽ gặp lại lớp trưởng ngày xưa học cùng mình tại trường của con gái, hai người thoáng ôn lại mấy chuyện cũ. Sau đó phụ đạo viên tới báo cáo tình hình tổ chức thi tại trường, rồi lớp trưởng dẫn luôn cả ông đi tuần tra các phòng thi – kết quả là lại bắt gặp bộ dạng đang lén lút gian lận của con gái mình. Quả nhiên hổ phụ không sinh ra khuyển nữ!

Môn thi kết thúc, Thẩm Hi đi theo ba Thẩm rời khỏi phòng thi, cô mở miệng hỏi: “Sao ba lại tới đây?”

“Ba không thể tới chắc?” Thẩm Kiến Quốc xách theo một cặp công văn, giọng nói oán giận: “Nêu không phải ba gọi điện cho chủ nhiệm của lớp con, thì ba đã không biết con thi xong được nghỉ luôn rồi Thế nào, khá quá nhỉ?”

Thẩm Hi phản bác “Rõ ràng là ba không đủ quan tâm tới con.”

“Nhanh mồm nhanh miệng!” Thẩm Kiến Quốc cười hai tiếng, chuyển hóa giọng nói, “Hôm qua ba mới về nước, hôm nay cố ý tới đây đón con về nhà, còn không đủ quan tâm hay sao?”

Thẩm Hi cúi đầu đi bộ, cô không muốn về nhà đâu. Nhưng lại không biết nói với ba Thẩm như thế nào, mà ba Thẩm cũng không ngừng nói mấy chuyện trong nhà với cô. Lại còn ông nội cũng đã tới, còn qua đây thăm cô nữa.

Thẩm Hi thật sự có chút nhớ ông nội, Ông nội ngoại trừ nhảy Gang Nam Style, thì trước kia còn là một đầu bếp được đào tạo chính quy, nấu toàn các món mỹ vị của Hồ Nam thôi.

Aaaaa, đúng là làm khó cô nha!

Phòng 636 rất ồn ào, sau ba Thắm thì tới ba của Đậu Đậu cùng mẹ của Hạ Duy Diệp cũng đến. Các vị phụ huynh ngồi chung một chỗ tán gẫu về tình hình học tập của mấy cô con gái nhà mình, còn đặc biệt quan tâm tới cả vấn đề việc làm sau khi tốt nghiệp.

Thắm Hi chậm rì rì dọn dẹp hành lý, dọn dẹp được một nửa thì xoay người nói với ba Thâm: “Con không trở về, con muốn ở lại đây làm thêm vào mùa hè.”

Ba Thâm sửng sốt một chút, chân mày nhíu lại: “Thắm Hi, cẩn thận ba đánh đòn đấy!”

Thắm Hi đặt mông ngồi xuống ghế, cô vẫn là sợ dảng về tức giận của ba Thâm, phản kháng yếu ớt liền xẹp xuống, ảo não tiếp tục thu dọn đồ đạc. Đột nhiên ba Thâm hỏi tới Lâm Dục Đường: “Đường Đường đâu rồi, có đi cùng với chúng ta luôn không?”

Thắm Hi phờ phạc lắc đầu một cái: “Không ạ, anh ấy còn phải ở lại đây thực tập.”

Lúc này ba Thâm mới vỡ lẽ – thì ra đây là nguyên nhân mà Thắm Hi không muốn về nhà.

.....

Trên xe, ba Thâm vẫn nói chuyện với Thắm Hi, Thắm Hi cặm sức lực, cố suy nghĩ xem phải gửi tin nhắn giải thích chuyện về nhà đột xuất này như thế nào cho Hà Chi Châu. Ba Thâm nói nhiều mà không được đáp lại, rốt cuộc khí thế của người đàn ông là trụ cột gia đình bộc phát: “Thắm Hi, con cho ba chút mặt mũi đi, nhìn qua đây cái coi!”

Thắm Hi vỗ vỗ tay ông trấn an, sau đó quay lưng lại gõ tin nhắn gửi cho Hà Chi Châu, nội dung rất đơn giản – “Ba em tới đón em rồi, chỉ có thể về cùng ông thôi, Hà Chi Châu, hẹn gặp lại...”

Thật là một cái tin nhắn đầm ấm đáng yêu, Thắm Hi gửi xong thì quay người lại, nhìn ba Thâm như thể ông là Hoàng Thế Nhân chia cắt cô và Hà Chi Châu vậy.

Thắm Kiến Quốc hừ một tiếng: “Cái váy lần trước con muốn có, mẹ không chịu mua cho con, là ba ở nước ngoài mang về đó nhé.”

Cái gì? Ánh mắt ảm đạm của Thắm Hi lập tức sáng lên: “Ba, ba lái xe nhanh một chút!”

“Để làm gì –”

Thắm Hi: “Về nhà thử váy.”

Hà Chi Châu bị bỏ rơi vì một cái váy, anh đang ở thư viện thì nhận được tin nhắn của Thắm Hi. Vị trí Hà Chi Châu ngồi ngay cạnh cửa sổ, trên bầu trời mây đen giăng đầy, tựa như tâm trạng nặng nề hiện giờ của anh.

Ngay sau đó, trời mưa xối xả như trút nước.

Điều phiền nhất khi yêu nhau lúc còn đang đi học là gì? Đó chính là một chút tự do cũng không có. Hà Chi Châu trái lại rất tự do, nhưng anh vẫn muốn chăm sóc cho Thắm Hi ở phía bên kia. Anh nhắn lại cho cô: “Em cứ về nhà với ba trước đi, gặp lại sau.”

50. Chương 50

Khi Thắm Hi nhận được tin nhắn vô cùng ngắn gọn, đơn giản không có nội dung kia của Hà Chi Châu thì trí tưởng tượng phong phú liền nổi lên, miên man suy diễn ra rất nhiều thứ khác. Bên ngoài mưa bụi mịt mờ, cô tựa vào kính xe, cảm thấy mình và Hà Chi Châu thật là một đôi uyên ương nhỏ bé đáng thương, mà người cảm gậy chia rẽ lại chính là cha già Thắm Kiến Quốc đang ung dung lái xe bên cạnh.

Thắm Hi vì muốn biểu đạt nỗi khổ sở cùng với bất đắc dĩ của mình liền nhắn lại cho Hà Chi Châu: “Ngẫm nghĩ lại thì chúng ta thật đúng là đôi uyên ương nhỏ có số khổ mà. . . . Anh Hà, anh nói có đúng không?”

Hà Chi Châu đang ở trong thư viện đọc tin nhắn này xong liền đưa tay day day huyết thái dương, uyên ương nhỏ? Anh mà là một con uyên ương nhỏ sao? Hà Chi Châu cảm thấy thật bất lực, suy nghĩ xem có nên nhắn lại hay không? Nhưng cuối cùng vẫn nhanh chóng hồi âm: “Ồ nhà ngoan ngoan một chút.”

Rất nhanh, Thẩm Hi liền trả lời lại bằng một hàng trái tim thật dài.

Thành phố S có một nhà hàng vịt quay đặc biệt nổi danh, Thẩm Kiến Quốc trước khi ra đường cao tốc, còn cố ý vòng nửa vòng, lái xe đi ngang qua tiệm vịt quay này. Ông dừng xe, chỉ huy Thẩm Hi: “Con xuống mua vịt quay đi.”

Thẩm Hi để điện thoại lại, trước khi xuống xe còn xòe xòe tay ra, Thẩm Kiến Quốc liền ném cả cái ví da vào trong tay cô, ra về ghét bỏ: “Thật không biết đến chừng nào con mới có thể hiểu kính cho cha được.”

“Đừng nóng vội, chờ đến khi con tốt nghiệp thôi.” Thẩm Hi sờ sờ đầu Thẩm Kiến Quốc, lấy ô ở trong túi ra, rồi cầm ví xuống xe.

Thẩm Kiến Quốc lắc đầu, sau đó liền cười lên ha ha, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở chiếc điện thoại di động mà Thẩm Hi để lại, ông đưa mắt nhìn con gái ở bên ngoài, nhanh chóng cầm điện thoại lên mở ra, màn hình vẫn đang dừng ở mục hộp thư.

Cuộc đối thoại của Thẩm Hi và “Tại Hà Chi Châu”, sau khi lướt qua, Thẩm Kiến Quốc liền thấy huyết áp của mình chuẩn bị tăng lên, cuối cùng ông để điện thoại trở về chỗ cũ, hít sâu một hơi, thầm nghĩ: hay cho câu đôi “Uyên ương nhỏ” số khổ!

Ngay sau đó Thẩm Kiến Quốc lập tức tỉnh táo lại, cẩn thận ngẫm nghĩ: con gái ông đã bắt đầu biết yêu rồi, mà đối tượng lại không phải là Đường Đường, mà là cái cậu “Tại Hà Chi Châu” buồn cười kia? !Mặc dù ông đã bôi đen “Tại Hà Chi Châu”, nhưng mỗi ngày vẫn dạo qua một vòng trang blog của cậu ta, kết quả càng xem lại càng thấy thật trêu chọc mà.

Có heo muốn tới gặm cái thìa nhà ông rồi, dù có ngăn phòng vụn phòng, cư nhiên lại để sót mất “Tại Hà Chi Châu” kia!

—— dien dan lequyid n c m.

Buổi trưa Hà Chi Châu cùng với Hầu Tử, Tráng Hán đi đến nhà ăn, ăn cơm, hai giờ chiều ngày mai bọn họ mới bắt đầu thi. Hầu Tử và Tráng Hán oán trách không dứt, bọn họ không nhìn thấy Thẩm Hi đâu, liền hỏi: “Hi Hi đâu?”

Mặt Hà Chi Châu không gợn sóng mở miệng đáp: “Trở về thành phố H với cha cô ấy, chắc bây giờ đã ra đến cầu cao tốc rồi.”

Hầu Tử quan tâm hỏi: “A, vậy không phải hai người các cậu phải tách ra hai tháng sao?”

Hà Chi Châu không lên tiếng đáp lại.

Đã thế Tráng Hán còn chen vào một câu: “Lão đại, đa số các đôi tình nhân đều chia tay trong những ngày nghỉ, khi học lớp mười hai còn nói thi xong sẽ tốt hơn, nhưng còn chưa lên đại học đã chia tay rồi, mà lúc ấy nhà tôi cùng với nhà cô ấy chỉ mất hơn một giờ đi xe thôi đấy.”

Hà Chi Châu ăn xong liền để đĩa xuống đứng lên: “Các cậu từ từ ăn, tôi đi trước.”

Hầu Tử khó chịu trừng mắt nhìn mắt Tráng Hán: “Không nói những lời mất hứng thì sẽ chết à!”

Tráng Hán không hiểu, liền hỏi: “Tôi. Tôi moi ra lịch sử tình trường đầy máu và nước mắt để cho lão đại lấy đó làm gương mà là sai sao?!”

Hầu Tử: “.”

Từ thành phố S đến thành phố H nếu lái xe nhanh một chút thì cũng mất hơn một giờ, nhưng vì đi đường vòng để mua vịt nướng, nên khi Thẩm Hi về đến nhà đã là 12h trưa. Cô và Thẩm Kiến Quốc đều không ăn cơm trưa, cho nên lúc ở trên xe đã bẻ một cái chân vịt ra ăn cho đỡ đói.

Ngô Linh cầm con vịt nướng chân có chân không lên, bà vừa bực mình vừa buồn cười, cuối cùng lại chỉ chỉ vào trán của con gái nói: “Chuyện gì đây?”

Thẩm Hi liền chỉ vào Thẩm Kiến Quốc mách: “Cha ăn trước.”. Sau đó liền chạy biến vào nhà, đi tìm ông nội.

Ông nội Thẩm đang bận rộn ở trong bếp, ngoài ông ra ở đó còn có cả Tiểu Nguyệt đang đứng ra ngăn lại: “Ông Thẩm, cháu van ông, ông mau ra đi, cháu biết hầm cách thủy thế nào mà!”

Ông nội Thẩm hừ hừ hai tiếng: “Tiểu Nguyệt à, cháu không cần gặt ông lão như ta đâu, rõ ràng không biết lại còn nói biết, tuyệt không thành thực.”

Tiểu Nguyệt khổ sở lắc đầu, sau đó quay người lại, kêu một tiếng: “A Hi, đã về đến rồi sao!”

A Hi? Ông nội Thẩm xoay người, đẩy kính lão trên sống mũi lên, gương mặt nhăn nheo cười tươi như hoa.

Thẩm Hi tựa vào cửa, nhìn ông nội của mình rồi hỏi Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, vị lão soái này là ai vậy?”

Tiểu Nguyệt vừa lấy thức ăn từ trong lò nướng ra, vừa trả lời: “Dì cũng không biết.”

Ông nội Thẩm bị chọc tức, liền vỗ vỗ vào gáy của Thẩm Hi mắng: “Thế nào, ngay cả ông nội cũng không nhận ra! ?”

“Có quen biết một chút, chẳng phải Thẩm đại gia của nhà chúng ta đây sao!”. Thẩm Hi kéo cánh tay ông nội, đỡ ông đi ra khỏi bếp, nói một tràng lời ngon tiếng ngọt.

Ông nội Thẩm hài lòng gật gù.

Thẩm Hi thích nhất là nói chuyện phiếm với ông nội mình, nên lúc trở lại phòng khách, liền mặt mày hớn hở liến thoắng không ngừng về cuộc sống đại học của mình với ông.

Thẩm Kiến Quốc cũng ngồi ở bên cạnh nghe, cảm giác con gái mình coi như cũng còn chút lương tâm, nói một tràng nhưng không hề nhắc đến tên “Tại Hà Chi Châu” kia.

Nhưng quả thật là Thẩm Hi không dám nhắc đến Hà Chi Châu cùng với người nhà, chỉ tận lực kể về những chuyện vụn vặt, cùng với ý tưởng làm thêm vào mùa hè này mà thôi.

Ông nội Thẩm nghe xong vô cùng hài lòng: “Tốt, tốt, tốt, không hổ là con cháu nhà họ Thẩm chúng ta.”

Thấy ông có vẻ như sẽ đồng ý! Thẩm Hi liền nháy mắt mấy cái, vì nếu như ông nội mà đã lên tiếng đồng ý cho cô đi làm thêm vào kỳ nghỉ hè, thì Thẩm Kiến Quốc và Ngô Linh mất đi quyền phản đối. Cho nên cô không để ý đến ánh mắt lạnh lùng của cha mình, vui vẻ ngồi sang bên cạnh ông nội mà khoe: “Bạn cùng ký túc của cháu ở thành phố S đã tìm được một công việc rất tốt, đó là dạy khiêu vũ cho bọn nhỏ, một tiếng được những 50 đồng cơ đấy.”

“Vậy sao, vậy sao.” Ông nội Thẩm nắm tay Thẩm Hi, hả hê mở miệng nói: “Chỗ này của ông còn có việc tốt hơn nhiều.”

Thẩm Hi hồ nghi, trong lòng liên sinh ra dự cảm xấu: “Cái gì vậy ạ?”

Ông nội nhìn cô cười ha hả đáp: “Đấm lưng cho ông, một giờ được những 100 đồng, cháu nói xem, mùa hè này tiền công sẽ nhiều đến thế nào!”

Thẩm Hi phình miệng, đứng lên nói: “Cháu trở về phòng một chút.”

Đợi Thẩm Hi lên lầu, Thẩm Kiến Quốc lập tức tiến đến bên cạnh cha mình, rất nghiêm túc thông báo: “Thẩm Hi có bạn trai rồi, đợi lát nữa ăn cơm, ngài giúp con hỏi thăm xem thế nào, nhưng đừng có nói là con báo cho cha đấy?”

Ông nội Thẩm “A” một tiếng, vô cùng nghiêm túc gật đầu đồng ý.

Thẩm Hi mới vừa lên lầu, liền nhận được tin nhắn của Hà Chi Châu ——“Đến nhà rồi?”

Thẩm Hi đứng ở chỗ rẽ cầu thang nhắn lại cho anh, khoe môi cong cong, lúc gửi tin còn phát ra một tràng hi hi ha ha cực kỳ vui vẻ.

Thật là nụ cười ngọt ngào lại làm say lòng người.

Thẩm Kiến Quốc đang đứng trong phòng khách, ánh mắt lại sắc tựa dao găm, ông vừa nhìn còn gọi thêm cha mình đến nhìn luôn thể, tức giận khê nói: “Cha nhìn đi, nhìn cháu của cha đi.”

Ông nội Thẩm nghiêng đầu liếc nhìn, sau đó dùng lực ho nhẹ một tiếng, Thẩm Hi quay đầu lại, nhưng không giải thích được gì nên lại tiếp tục trở về phòng.

Thẩm Hi ở trên lầu nhần những tin ngọt ngào cho Hà Chi Châu một hồi, liền bị Thẩm Kiến Quốc gọi xuống ăn cơm. Cả một bàn đầy món ăn, có món do Ngô Linh làm, có món của Tiểu Nguyệt, còn có món Hồ Nam sở trường nhất của ông nội nữa.

Thẩm Hi rất kích động, mỗi món đều ăn rồi vài miếng, rồi nói: “Ở nhà vẫn là tốt nhất, những món ở nhà ăn làm cho con gầy đi một vòng rồi.”

“Mẹ thấy con có không gầy đâu.”. Ngô Linh nói không chút lưu tình, sau đó để đĩa xuống hỏi: “Mẹ nghe ba con nói, con còn không vui khi phải về nhà đấy?”

Thẩm Hi cúi đầu ăn cơm, đáp: “Nào có ạ, mẹ đừng nghe cha nói bậy.”

Ngô Linh thua trận, Thẩm Kiến Quốc lập tức nhìn cha mình, không ngừng nháy mắt ra hiệu. Ông nội Thẩm nhận được tín hiệu, liền giả vờ hồ đồ. Thẩm Kiến Quốc nháy mắt một lúc, rồi cuộc ông mới chậm rãi mở miệng: “A Hi, ba con nói cho ông biết, con có bạn trai rồi đúng không?”

Thẩm Kiến Quốc muốn học máu. Không phải đã nói không được tiết lộ ra ông là người nói cho bọn họ biết sao?

Nhưng dù sao, Thẩm Hi đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió rồi.

Bị mọi người dồn tới chân tường, cô liền đứng dậy dậm chân đi lên lầu: “Được, được rồi. Không con yêu đương đúng không, vậy thì con lập tức sẽ chia tay! Về sau, con mà thành gái ế thì mọi người cũng đừng có nói con, là do mọi người vào giờ này ngày này ép buộc con đấy nhé!”

Thật là một lời nói ác độc, ông nội Thẩm vội đuổi theo kéo lại: “Chúng ta nào có ý đó, không phải mọi người quan tâm đến con nên mới thế, cộng thêm chút tò mò nữa mà thôi!”

Thẩm Hi quay đầu, thỏa hiệp nói: “Như vậy đi, buổi tối con gọi video cho anh ấy, mọi người có thể nhìn lên một chút.”

“Được, được, được.”, ông nội Thẩm và Ngô Linh đều gật đầu phụ họa. Chỉ có Thẩm Kiến Quốc là hết sức khinh thường nghĩ: một tên nhóc lưỡng tính thì có gì hay để mà nhìn, đáng đáp có đẹp trai đi nữa thì cũng chỉ là hifi!

Thẩm Hi một mình trở về phòng, tâm tình không tệ mà nằm ở trên giường, cô nhắn tin cho Hà Chi Châu —“Đang làm gì đấy?”

Rất nhanh, liền nhận được tin nhắn trả lời —“Đang thi.”

Cái gì! Đang thi mà vẫn có thể trả lời tin nhắn, bạn trai cô sao lại cố chấp như vậy chứ! Thẩm Hi lập tức nhắn lại, rất cẩn thận hỏi: “Anh đang thi, không sợ bị thầy giám thị bắt gặp à?”

—“Bởi vì tôi chính là giám thị, điện thoại của bạn trai em đang ở trong tay tôi.”

Thẩm Hi vội vàng nhắn lại: “Giáo sư hẹn gặp lại.”

Lúc này tại đại học S, thầy giám thị nhàm chán để điện thoại của Hà Chi Châu xuống, sau đó rống lên với sinh viên bên dưới: “Bình thường không cố gắng, hiện tại lại đục nước béo cò, nếu để cho tôi nhìn thấy một lần nữa, lập tức sẽ xử lý! Còn cả cái cậu đang đá ghế kia nữa, cậu đã đá nửa giờ rồi, mà bạn học trước mặt vẫn không thêm để ý đến, cậu không thể bỏ qua sao?”

Tráng Hán phần nộ thu hồi chân. Không sai, anh chính là người đang đá ghế vừa được nhắc đến, ước chừng đá đã được nửa giờ rồi mà không ngờ tên tiểu yêu Lâm Dục Đường này lại tuyệt tình như thế!

. diễn đàn l«ê quý đ»ôn.

Thẩm Hi xuống lầu hỏi Thẩm Kiến Quốc về chuyện cái váy mới.

Thẩm Kiến Quốc không muốn cho, cái sự thật “Con gái lớn không dùng được” này đã làm cho ông đắm chìm trong bi thương mãnh liệt, Thẩm Hi bắt đầu đi hết bóp vai lại đắm lưng cho ông, nhưng vẫn bị ông phát tay đuổi đi: “Mẹ con đã đem vào trong phòng cho con rồi.”

“Cám ơn cha.”, Thẩm Hi cảm động không thôi, nhanh chóng chạy về phòng mình, mở tủ quần áo ra, quả nhiên liền nhìn thấy chiếc váy xinh đẹp mơ ước đã lâu. Cô đưa tay chạm vào chiếc váy, trong mắt tràn đầy vui mừng, trong lòng lại thầm nhủ: phải lập tức đi tắm, sau đó mặc nó vào.

Thẩm Hi đi vào phòng tắm, vừa mới vào một lát lại ra ngoài, cầm điện thoại trên giường mang theo. Hà Chi Châu thi xong nhất định sẽ gọi điện thoại lại cho cô, cô sợ lúc tắm sẽ không nghe thấy tiếng chuông.

Có người nói, con gái khi yêu thương liền thay đổi, có đôi khi lại trở nên hâm hâm mà cô hiện tại chính là một con bệnh thần kinh đầy vui vẻ.

Thẩm Hi nằm ở trong bồn tắm, sau đó còn lướt cả weibo. Năm phút trước, “Hùng sư trong gió” mới vừa đăng status ——“Tôi mang con gái từ trường học về, nhưng lại không mang được lòng của con bé về nhà, tôi nên làm như thế nào?”

Thẩm Hi tranh thủ thời gian ít ỏi, dùng một nick khác ment lại: “Có thể thấy được con gái của ngài là một người nhiệt tình trong học tập, tôi đề nghị ngài hãy thả con gái mình trở về trường học, để cho cả con người của cô ấy được hợp nhất.”

Ở lầu dưới hùng sư tiên sinh liền nóng nảy, đây là người nào chứ, mây đen liền bay đầy trời!

Chủ yếu Thẩm Hi vẫn đang đợi điện thoại của Hà Chi Châu, vừa chờ vừa đuổi chân, nhìn đến mỏi cả mắt, liền nằm ở trong bồn tắm suy tư, mới tách ra có mấy giờ, mà cô đã thế này rồi, làm sao chịu đựng được hơn hai tháng còn lại chứ.

Lúc này, tiếng chuông liền vang lên, Hà Chi Châu gọi tới. Cô lập tức ấn nút nghe, nhưng câu mở đầu lại là: “Là anh sao?”

Hà Chi Châu là người đi ra trường thi đầu tiên, vừa đi vừa đáp: “Là anh.”

Thẩm Hi bắt đầu lẩm bầm.

Hà Chi Châu lại hỏi: “Em đang làm gì đấy?”

Thẩm Hi nằm ở trong bồn tắm nâng một chân lên đáp: “Tắm.”

Hà Chi Châu làm bộ nghiêm chỉnh, nhàn nhạt nói một câu: “Điện thoại di động của em không bị thấm nước, chức năng không tệ.”

Thẩm Hi biết Hà Chi Châu hiểu lầm rồi, để chứng minh đáp án liền quay người về phía điện thoại di động “tách” một tiếng, trực tiếp chụp một tấm hình gửi đi.

Hà Chi Châu nhận được tấm hình kia, liền hít sâu một hơi, trong lòng thầm cảm thấy hai tháng này thật không có biện pháp nào để chịu đựng được rồi.

Ngoại truyện nhỏ nhỏ ~ di-ễn đà-n lê qu-ý đô-n.

Thẩm Hi khi còn là một người bạn nhỏ, tuy nhỏ nhưng đại khái không phải là lúc mới vừa bỏ tã giấy, lộc cộc chạy đến bên Thẩm Kiến Quốc nói: “Baba, con muốn đi đại tiện.”

Thẩm Kiến Quốc sờ sờ đầu con gái khả ái nói: “Hi hi, phải nói là đi kéo bánh.”

Thẩm Hi: “Tại sao lại muốn kéo ba ba?”

Bàn tay của Thẩm Kiến Quốc ở trên đầu con lập tức dừng lại, trầm mặc trong chốc lát liền đáp: “Sau này vẫn nên nói là đi đại tiện thôi.”

51. Chương 51

Trong hình, Thẩm Hi nằm ở trong bồn tắm lớn đầy bọt trắng, lộ ra cần cổ thon dài cùng xương quai xanh xinh đẹp, tóc được khăn tắm bọc gọn lên, vàng trán trơn bóng thanh thoát; ánh mắt trong veo sáng ngời, cười híp lại thành hai vầng trắng cong cong. Gương mặt ửng hồng, còn dính một ít bọt. Hà Chi Châu nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, lòng bàn tay có chút ngứa ngứa. Tự đứng lại muốn đưa tay lau sạch bọt trắng trên mặt cô, sau đó sẽ vớt cô từ trong bồn tắm ra ngoài.

Vớt ra ngoài.

Tại sao anh phải vớt cô ra ngoài? Vớt ra ngoài để làm cái gì?

Thẩm Hi chụp hình rồi gửi cho Hà Chi Châu chỉ đơn thuần là muốn chứng minh “Cô đang tắm như thế này chứ không phải như thế kia”. Nhưng đợi mãi không thấy Hà Chi Châu trả lời lại, cô cảm giác có cái gì đó không đúng. Thẩm Hi nằm ở trong bồn tắm cầm điện thoại di động ngẩn người hồi lâu, mặt đỏ bừng. Hà Chi Châu có thể nghĩ cô là một cô gái tùy tiện hay không đây?

Aiz~ Thật là phiền.

Thẩm Hi xóc lại tinh thần, dùng tốc độ nhanh nhất thêm hiệu ứng cho bức ảnh vừa rồi. Cô chèn thêm hình một củ cà rốt khổng lồ che lại phần bồn tắm, sau đó gửi lại lần nữa cho Hà Chi Châu, còn kèm theo cả một thông điệp thuần khiết: “Ha ha, vừa nãy vội quá, đã quên xử lý rồi... Anh Hà, anh xem tấm này thôi.”

Anh Hà, anh xem tấm này thôi. Hà Chi Châu nhìn chăm chăm vào bức hình Thẩm Hi mới gửi tới, chỉ nhìn thấy mỗi củ cà rốt to bự chẳng. Đầu ngón tay anh khẽ run, trực tiếp ấn nút xóa hình.

Suy nghĩ của đàn ông không giống như phụ nữ, Hà Chi Châu bình ổn tâm tư rồi loạn, gửi lại một chữ “Ngoan” cho Thẩm Hi rồi kết thúc cuộc nói chuyện, sau đó cất di động vào túi quần.

Hắc hắc. Trong bồn tắm, Thẩm Hi vì một chữ “Ngoan” của Hà Chi Châu mà cảm thấy ngọt ngào những nửa giờ. Quả nhiên đã qua xử lý hình ảnh có khác, hình tượng của cô trong mắt anh lại thuần khiết như cũ rồi.

Bữa tối, Hà Chi Châu đi tới cantin, lúc đến lướt gọi thức ăn, anh phát hiện ra mình không có cách nào nhìn thẳng vào món cà rốt xào thịt kia nữa. Anh gọi món xong liền đi đến bàn ngồi cùng với Hầu Tử và Tráng Hán. Vừa ngồi xuống đã thấy trên khay cơm của Tráng Hán có một phần cà rốt xào thịt, anh lập tức đứng dậy đổi sang bàn khác.

Tráng Hán hỏi Hầu Tử: “Lão đại đang trêu chúng ta đấy à?”

Hầu Tử trả lời: “Có lẽ là nhìn thấy bản mặt của cậu nên hết hứng muốn ăn rồi.”

Tráng Hán “Ồ” một tiếng, lăm bầm lăm bầu: “Vậy thì khẳng định là do tôi đẹp trai xuất sắc quá mức, lão đại nhìn thấy tôi thì ăn không ngon nữa.”

Hầu Tử nghe không nổi, cũng bưng khay cơm lên chạy qua ngồi cùng với Hà Chi Châu, cách xa Tráng Hán.

Hầu Tử cùng Hà Chi Châu tán gẫu về dự định trong kỳ nghỉ, anh trai Hầu Tử ở thành phố S có một công ty công nghệ, nên cũng biết một chút nội tình, anh ta hỏi: “Lão đại, tôi nghe nói hạng mục Bác Lâm của S&N có sự tham gia của cậu, là thật sao?”

Hà Chi Châu gật đầu: “Tôi đồng ý gia nhập với bọn họ.”

Hầu Tử tiếc nuối nói: “Anh tôi vẫn muốn mời cậu đến chỗ anh ấy làm đấy, khẳng định đãi ngộ tốt hơn so với S&N nhiều, hơn nữa quan hệ của chúng ta lại tốt như vậy.”

Hà Chi Châu ngắt lời: “Hầu Tử, chúng ta là chúng ta, anh cậu là anh cậu, hai người không liên quan. Tôi lựa chọn S&N là có suy nghĩ riêng của tôi.”

Hầu Tử hiểu ý của Hà Chi Châu, anh ta thật lòng nói: “Lão đại, nhưng tôi cảm thấy cậu không sang Mỹ rất đáng tiếc. Cơ hội tốt như thế, không chỉ có tiền đồ rộng mở thôi đâu. Cậu quyết định ở trong nước thế này, nếu không dùng tới quan hệ của ông nội Hà thì sẽ cực khổ lắm đấy.”

“Cũng chẳng có gì khác nhau.” Hà Chi Châu nói.

Anh không nói gì thêm nữa, quyết định của bản thân thì không cần phải giải thích quá nhiều.

Hầu Tử suy nghĩ đến nguyên nhân lão đại không đi sang Mỹ, anh ta nghĩ ngay tới Thẩm Hi. Đáng tiếc, đáng tiếc, anh ta vẫn hiểu được nha. Hầu Tử cười hì hì nói: “Lão đại, mặc kệ như thế nào, tôi chúc cậu thuận lợi cả sự nghiệp lẫn tình yêu.”

Hà Chi Châu: “Cám ơn.”

Lâm Dục Đường tới cantin trễ nhất, gần đây anh rất bận bịu, vừa phải ôn thi, vừa không ngừng liên hệ với đơn vị thực tập. Nhưng có bận rộn hơn nữa thì anh vẫn dành ra thời gian gọi điện thoại cho Thẩm Hi, hỏi cô tình hình ở nhà.

Thẩm Hi báo cáo chi tiết, ngồi xếp bằng trên ghế sa lon nói một tràng. Hai nhà ở rất gần nhau, cho nên cô kể chuyện nhà mình, còn nói luôn chuyện của chú Lâm và dì Lâm nữa.

Lâm Dục Đường gọi điện thoại ngay trước mặt Hà Chi Châu. Hà Chi Châu chờ anh cúp điện thoại xong, trực tiếp hỏi: “Ngày mai tôi đi thành phố H một chuyến, cậu có cần gửi gì về không?”

Lâm Dục Đường cầm điện thoại di động, một hồi lâu sau mới phun ra hai chữ: “Không cần.”

Hà Chi Châu liên lạc với người phụ trách của S&N, anh nói sẽ tới đó chậm ba ngày. Người phụ trách đồng ý, nhưng vẫn hỏi nguyên nhân tới muộn.

Thời gian thi của các ngành trong Đại học S không giống nhau, rất nhiều ngành đã thi xong nghỉ hè, khắp sân trường tràn ngập túi du lịch, hành lý tỏa đi các hướng. Hà Chi Châu thu lại tầm mắt, trả lời: “Tôi muốn tới thành phố H một chuyến.”

Ít nhất trước khi bắt đầu bận rộn thì đến gặp cô một lần.

Đối lập với Hà Chi Châu bên này, Thẩm Hi ở nhà nhàm chán đến phát ngán. Chị Tiểu Nguyệt thì núp ở trong vườn hoa nấu cháo điện thoại với bạn trai, cô sợ mình quấy rầy việc ôn thi của Hà Chi Châu nên thà để bản thân chán ốm cả người, cũng không gọi điện thoại cho anh.

Mà ông nội với mẹ Ngô Linh thì hết lần này đến lần khác thúc giục cô gọi video nhanh lên một chút, giục từ suốt một giờ chiều cho tới bảy giờ tối. Thẩm Hi tìm lý do thoái thác: “Anh ấy rất bận rộn, là sinh viên xuất sắc của Đại học S, ngày mai còn phải thi hai môn nữa cơ ạ.”

Trong giọng nói của Thẩm Hi mang theo một loại kiêu ngạo, vô thức làm kinh sợ ông nội cùng Ngô Linh, chỉ có ba Thẩm Kiến Quốc là hết sức khinh thường: “Nói cứ như thế mấy người già chúng ta chưa thi cử bao giờ ấy.”

Sao ba lại cứ như vậy thế nhỉ?! Thẩm Hi liếc mắt, chọc cùi chỏ vào ông một cái: “Trước kia khác với bây giờ, sao có thể giống ba được chứ. Người ta là nam thần học phách nha, nam thần đấy ba biết không?!”

Thẩm Kiến Quốc: “Lúc trước ba cũng học phách chứ bộ, là tiểu bá vương trong trường đấy!”

Thẩm Hi: “.”

Ngô Linh đối với chàng trai học giỏi vẫn luôn yêu thích, đầu đầu suy nghĩ: “So với Đường Đường thì người nào tốt hơn nhỉ?”

Thẩm Hi dựa lưng vào ghế sa lon: “Không phân cao thấp được đâu mẹ, kiểu như “Trời đã sinh ra Du tại sao còn sinh ra Lượng đó.”

“Xuỳ ——” Thẩm Kiến Quốc lại phụt ra một tiếng cười nhạo.

Thẩm Hi trừng mắt nhìn về phía ông.

Thẩm Kiến Quốc đứng lên, e là người nhà đã bị Thẩm Hi tẩy não hết rồi, vô cùng đau đớn mở miệng: “Đừng nghe con bé bịa chuyện, nào có tốt như vậy. Nếu thằng bé giỏi đến thế thì có thể nhìn trúng con gái nhà chúng ta không? Cứ như Đường Đường ấy, mãi mà có đồng ý Hi Hi của nhà ta đâu. Đầu óc thông minh thì cũng thích tìm người thông minh, bằng không thì rất khó sống với nhau. Theo tôi thấy, thằng nhóc kia đơn thuần chỉ thích nữ sinh xinh đẹp trẻ trung thôi, cái gì mà sinh viên xuất sắc của Đại học S chứ. Không giấu gì mọi người, tôi đã gặp qua tên nhóc đó rồi, cứ như học cùng một trường với Hi Hi ấy, có lẽ là chuyên ngành giáo dục trẻ em!”

Chuyên ngành giáo dục trẻ em! Thẩm Hi ngây ngẩn cả người, có cái nào vũ nhục một người đàn ông hơn cái này không? Cô hung ác trợn mắt nhìn Thẩm Kiến Quốc: “Ba cố ý hắt nước bẩn vào anh ấy!” Ném lại câu này, cô tức giận bưng bưng chạy lên lầu trở về phòng.

Thẩm Kiến Quốc nhìn bóng lưng chạy đi của con gái, trong lòng có chút gấp gáp, ông không muốn bị con gái ghét đâu, có lẽ nói những lời kia là sai lầm rồi! Mà đâu phải là ông chưa gặp qua tên nhóc “Tại Hà Chi Châu” đó, đi bộ thì giật giật từng bước, mắt chớp chớp liên hồi, nói chuyện miệng còn chu lên, thỉnh thoảng cắn môi một cái.

Thẩm Kiến Quốc vừa miêu tả, vừa bắt chước lại bộ dạng “Tại hà chi châu” ngày đó, nghiêng đầu nũng nịu lên tiếng: “Cháu chào bác Thẩm.”

“Không thể nào.” Ông nội Thẩm cùng Ngô Linh lại bị kinh sợ một lần nữa, đồng thời khoát khoát tay: “Như vậy không thể chấp nhận được.”

Thẩm Kiến Quốc nắm chắc phần thắng: “Đợi lát nữa hai người nhìn qua video thì biết, tuyệt đối là một tên ảo lả.”

Ba dựng chuyện hay thật đấy.

Thẩm Hi trở về phòng lên mạng, thấy Hà Chi Châu online, cũng không có ý định nói cho Hà Chi Châu biết người nhà của cô nói anh học chuyên ngành giáo dục trẻ em.

Cô gửi một khuôn mặt cười qua khung chat.

Hà Chi Châu được bạn gái nhỏ tạo cho thói quen vừa mở máy là phải để treo nick QQ, anh chào lại Thẩm Hi rồi chờ cô gõ tiếp.

Thẩm Hi do dự thật lâu, cuối cùng quyết định không để cho Hà Chi Châu biết người nhà cô muốn nhìn thấy anh qua video. Cô tắt camera bên mình đi, gõ ra một câu: “Anh Hà, em có thể nhìn anh không?”

Hà Chi Châu lập tức mở cuộc gọi video, phát hiện camera bên Thẩm Hi đã bị tắt thì tuy ngoài miệng không hỏi cái gì nhưng trong lòng lại biết rõ ràng.

Thấy Hà Chi Châu hành động dứt khoát, thoải mái như vậy, Thẩm Hi vui vẻ gửi liên tiếp mấy hình trái tim nhỏ, sau đó chạy ra khỏi phòng gọi người. Không tới một phút, tất cả mọi người trong nhà họ Thẩm đều tụ họp đến phòng cô, cùng tới xem “Tại Hà Chi Châu” trong truyền thuyết, bao gồm cả chị giúp việc Tiểu Nguyệt nữa.

Thẩm Kiến Quốc đứng ở giữa, hai bên có Ngô Linh và ông nội Thẩm, Tiểu Nguyệt khó khăn lắm mới chen được vào một cái đầu. Ông nội Thẩm sợ bị mất chỗ, đẩy đầu Tiểu Nguyệt ra ngoài: “Ai u, Tiểu Nguyệt, cháu quan tâm đến chuyện này làm cái gì?”

Tiểu Nguyệt ầm ức: “Hi Hi nói bạn trai của con

bé còn đẹp trai hơn Ngô Diệc Phàm mà cháu thần tượng. Cháu không tin.”

Mọi người sau lưng hò hét ầm ĩ, Thẩm Hi dứt khoát tắt luôn cả âm thanh. Sau đó gõ vào khung chat: “Anh Hà, anh ngừng mặt lên đi.”

Hà Chi Châu ngẩng đầu lên, hướng về phía camera khẽ cười. Thật là một nụ cười mê hoặc chúng sinh!

Sau lưng lập tức truyền đến âm thanh hít khí lạnh, là của ông nội Thẩm. Ông nội Thẩm biết mình hành động có chút thất thố, vội vàng bình tĩnh ho khan hai tiếng, hết sức có phong phạm trường bối, nói: “Dáng đẹp rất đẹp!”

Ngô Linh đồng ý.

Tiểu Nguyệt gật đầu một cái, không phục cũng phải phục.

Đây là lần đầu tiên Hà Chi Châu cười lâu như thế, vậy mà khoe miệng vẫn duy trì được nụ cười tiêu chuẩn, sau đó gõ một dòng chữ: “Chú Thẩm, dì Thẩm vẫn khỏe chứ?”

“Không tệ nha!” Ngô Linh nhìn sang Thẩm Kiến Quốc, “Thằng bé còn hỏi thăm chúng ta kìa.”

“Chú Thẩm cái đầu ấy, lần trước nó gọi tôi là bá Thẩm cơ mà.” Về mặt Thẩm Kiến Quốc như đang mang thâm cừu đại hận nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

Ba nhớ lâu, thù dai quá đi... Thẩm Hi ảo não rũ đầu, người gọi “bác Thẩm” là cô mà, hiện tại là Hà Chi Châu đích thực rồi, sao còn gọi như vậy được nữa.

Ngô Linh cẩn thận xem xét diện mạo của chàng trai qua video, quả thật trông còn được hơn nam minh tinh ở trên TV. Tác phong trầm ổn, khiêm tốn, có chỗ nào ảo là giống Thẩm Kiến Quốc nói đâu!

Thẩm Kiến Quốc chỉ vào Hà Chi Châu trên màn hình mở miệng. “Nói tên nhóc đó uống nước đi!” Lần gặp trước ông phát hiện ra “tại Hà Chi Châu” có thói quen giơ ngón út lên rất điệu đà, ông nhất định phải khiến thằng nhóc ảo là này lộ ra cái đuôi mới được.

Thẩm Hi vô thức nhấc ngón út lên, gõ gõ bàn phím: “Anh Hà, anh có khát không?”

Hà Chi Châu không khát, nhưng vẫn bưng một ly trà tới trước máy tính, nhấp một ngụm rồi để xuống. Động tác ưu nhã tự nhiên, có một loại khí chất quý tộc tao nhã.

“Điều kiện gia đình của thằng bé thế nào?” Ngô Linh hỏi.

Cái vấn đề này? Thẩm Hi chưa từng hỏi kỹ về gia đình của Hà Chi Châu, nhưng suy nghĩ một chút cũng có thể nhận ra hoàn cảnh gia đình anh nhất định là không tệ. Cô trả lời: “So với chúng ta thì tốt hơn ạ.”

Ngô Linh gật đầu một cái, nhưng đồng thời cũng cảm thấy lo lắng: “Vậy thằng bé thích con vì cái gì?”

Thẩm Kiến Quốc bắt được trọng điểm, lập tức nói: “Thẩm Hi, bây giờ con hỏi luôn cậu Hà cái gì Châu này đi, hỏi xem vì sao cậu ta lại thích con?”

Thẩm Hi không hỏi.

Thẩm Kiến Quốc trực tiếp đẩy đẩy lưng của cô: “Con có hỏi hay không?”

Ba tiểu nhân quá! Thẩm Hi gục mặt xuống, nhanh chóng gõ bàn phím, lựa chọn cách hỏi tương tự: “Hà Chi Châu, anh thích em nhất ở điểm nào?”

Hà Chi Châu dựa lưng vào thành ghế, bây giờ thì anh khát nước thật rồi. Anh lại bưng chén trà lên một lần nữa, sau đó thả tay gõ: “Con chào chú dì.”

A a a a a a!!!!!!! Thằng nhóc này biết hết á! Người nhà họ Thẩm nổ tung!

Hà Chi Châu tiếp tục: “Cháu biết mình qua lại với Thẩm Hi khiến cả nhà không yên tâm, nhưng cháu thật sự thích Thẩm Hi, thích sự chân thật thiện lương của cô ấy. Thẩm Hi là một cô gái tốt.”

Ủầy Ủầy, dáng vẻ dường như rất chân thành...

Ngô Linh cùng ông nội Thẩm có chút hài lòng, chỉ có Thẩm Kiến Quốc vẫn kiên trì ngoan cố như cũ: “Giả bộ, giả bộ, giả bộ! Cậu ta nhất định là đang giả bộ! Con nói trước cho cậu ta biết chúng ta đang nhìn, có đúng hay không?”

Thẩm Hi giơ hai ngón tay lên thề thốt: “Con thề, cái gì con cũng không nói.”

Thẩm Kiến Quốc không tin, đang suy tính xem nên gỡ chiêu gì ra tiếp theo thì di động ở trên mặt bàn vang lên. Thẩm Hi nhìn màn hình điện thoại – là Hà Chi Châu gọi tới. Trong phòng đang rất âm ỉ, Thẩm Hi cầm di động lên quay đầu nói: “Mọi người có thể yên lặng giúp con một chút được không?”

Ồn ào nhất chính là Thẩm Kiến Quốc, Ngô Linh cùng ông nội Thẩm liếc mắt ý bảo ông ngậm miệng lại, ngay cả chị Tiểu Nguyệt cũng dám nhắc nhở: “Chú Thẩm, chú đừng nói nữa mà!”

Thẩm Kiến Quốc quyết không ngừng lớn tiếng, Thẩm Hi đành phải đứng dậy ra ngoài ban công. Cô tiện tay đóng cửa kính lại, ngăn cách tất cả tạp âm bên trong, sau đó đứng tựa vào lan can thấp thỏm đặt câu hỏi: “Anh Hà, anh biết...”

Rõ ràng như vậy, làm sao anh không đoán ra được chứ. Hà Chi Châu mở miệng hỏi luôn: “Thẩm Hi, ngày mai em có ở nhà không?”

Thẩm Hi vuốt vuốt tóc bị gió thổi loạn: “Có ạ, lúc nào em cũng ở nhà.”

Hà Chi Châu: “Vậy thì tốt, ngày mai gặp.”

“Hà?” Thẩm Hi ngẩn ra hai giây mới ý thức được Hà Chi Châu đang có ý gì, cô kích động tới mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi: “Hà Chi Châu, anh tới đây để làm gì?”

“Làm khách.”

Ngày hôm sau, Thẩm Hi cầm chiếc ô viên hoa, đứng ở bên ngoài “Đình Loan Phác Thự” chờ bạn trai.

Oa oa, rất có cảm giác bị lừa đảo!

52. Chương 52

Mặt trời đang dần lên cao, Thẩm Hi ngồi xổm xuống cuộn mình thành một cái nắm nhỏ thật lười thôi, nhưng Hà Chi Châu thế nào mà mãi vẫn chưa tới chứ!

Anh bảo vệ nhìn mãi liền thấy không ổn, liền bảo cô đi vào trong ngồi điều hòa mát: ” Thẩm tiểu thư, vào bên trong ngồi mát một chút.”

Thẩm Hi nghiêng đầu liếc nhìn sang chỗ khác, nếu như hiện tại đi vào trong ngồi thì không phải hơn nửa giờ ngồi đợi sẽ thành công cốc rồi sao? Vốn cô còn nghĩ ngồi chờ ở dưới nắng là muốn biểu hiện một chút. Bây giờ nếu chân trước mới vừa bước vào cửa mà Hà Chi Châu chân sau lại tới đây thì làm thế nào? Chẳng phải là thua thiệt lớn rồi sao?

Thẩm Hi ôm suy nghĩ như vậy, liền kiên định cự tuyệt ý tốt của anh bảo vệ: “Không cần, cảm ơn anh.”

Được rồi, anh bảo vệ cũng không miễn cưỡng nữa, anh cắt một miếng dưa hấu ăn, vừa ăn vừa nhìn đám người ngoài đường. Thẩm Hi quay đầu, dưa hấu ướp đá kia đã vô tình cướp đi kiên quyết của cô rồi, hiện tại nếu thay đổi chủ ý có còn chưa không?

Cô cúi đầu, điện thoại di động vừa báo có tin nhắn mới, là Hà Chi Châu gửi tới ——“Phượng hoàng bên dưới cái ô kia là em à?”

Có ý gì, mới hai ngày không gặp đã không nhận ra bạn gái mình? Thẩm Hi tức giận ngẩng đầu lên, đi lòng vòng, nhưng lại không nhìn thấy Hà Chi Châu đâu cả.

Hà Chi Châu dẫn cả em họ Chung Dục đi theo, đang từ đại lộ đi tới. Vừa từ thành phố S lái tới, xe lại không có biện pháp đi vào, chỉ có thể dừng ở bên ngoài điểm đậu xe thu lệ phí. Trong lúc đại khái còn khoảng 200m đường nữa là tới, Chung Dục đã không giữ được bình tĩnh rồi, không ngừng oán trách bên tai Hà Chi Châu: “Lần trước, anh đã buộc em phải làm loại chuyện đó, lần này lại muốn đem em đến đây, ba mẹ đã đồng ý bỏ tiền để cho em đi du lịch châu Âu rồi, chuyện anh phải đi gặp cha mẹ vợ thì có liên quan gì tới em chứ!”

Hà Chi Châu vừa liếc mắt sang, Chung Dục lập tức khiêm tốn hơn một chút, nhưng vẫn tức giận rống một câu: “Em nóng!”.

Hà Chi Châu liền phán: “Nóng thì đi nhanh lên.”

Chung Dục uất ức, nhấc tay nâng hộp quà cùng với quả dưa hấu lên nói: “Vậy tại sao em lại phải xách những quà tặng này, cũng không phải là đi đến nhà bạn gái của em!”.

Hà Chi Châu quét mắt nhìn đồ trong tay em họ, xác thực là cậu ta cầm nhiều hơn so với mình. Vì vậy anh liền trấn an: “May là có cậu nhắc, đợi đến cửa, cậu đưa cho tôi cầm là được.”.

Chung Dục: “Vô sỉ!”

Hà Chi Châu: “Không vui thì lập tức quay trở về thành phố S, sau đó đi đến một chỗ tốt mà phun ra.”

Chung Dục á khẩu, lập tức hóa thân tiểu thư đồng vui sướng đi trước mở đường, vừa mới đi được vài bước liền quay đầu nói: “Anh à, em nhìn thấy bạn gái nhỏ của anh rồi, có phải là cái nắm nhỏ lòi thòi trước mặt kia hay không?”

Thẩm Hi chậm rãi đứng lên, nhìn Hà Chi Châu cùng với Chung Dục đang đi đến, trong tay hai người đều là hộp quà tặng, ngoài ra trong tay chung Dục còn có một trái dưa hấu nữa.

Ôi ôi, làm sao bọn họ lại biết cô đang thèm ăn dưa hấu chứ.

Thẩm Hi đi lên hai bước, bọn họ cũng từ đối diện xuyên qua, đi thẳng đến chỗ của cô. Chung Dục đi phía trước, Hà Chi Châu đi theo phía sau, cầm của cậu em này đang hất lên thật cao, lúc tới nơi, còn ưu nhã ném ra một câu: “Hel~lo!”

Thẩm Hi rất vui khi nhìn thấy em trai nhỏ Dục Đình, mặt tươi cười rực rỡ nhào đến thăm hỏi: “Dục Đình, đã lâu không gặp.”

“Không phải là Dục Đình, mà là đất thiêng sinh ra hiền tài! ” trong nháy mắt Chung Dục liền xù lông lên, mặt quá, muốn nhớ được cái tên cũng không phải là chuyện khó khăn gì cơ chứ, đằng này...

Hà Chi Châu vỗ vỗ vai Thẩm Hi nói: “Đừng bắt nạt nó nữa, anh sợ sau này nó sẽ âm thầm trả thù chúng ta mất.”

“Được rồi, chị biết rõ là đất thiêng sinh ra Dục hiền tài rồi, nhưng không phải gọi Dục Đình sẽ thân thiết hơn sao. Chung Dục, em có nóng không?”. Thẩm Hi chủ động lấy lòng, còn xách giúp cả dưa hấu trong tay cậu ta nữa.

Chung Dục vẫn còn là một thanh niên mới lớn hay xấu hổ nên liền xách đồ đi ở phía trước, vừa đi vừa nói: “Nóng chết, thật là nóng chết người mà..., hai người mau lên.”

Thiết kế bên trong “Đình Loan Phác Thự” cũng không tệ lắm, một đường đều có cây xanh che nắng, Thẩm Hi cụp ô lại, búi ngùi nói với Hà Chi Châu: “Anh Hà, em thấy hơi khẩn trương.”

Hà Chi Châu nhàn nhạt đáp một câu: “Người khẩn trương ở đây không phải là anh sao?”

Thẩm Hi: “Anh mà cũng khẩn trương sao?”

Hà Chi Châu không lên tiếng, Thẩm Hi ngẩng đầu, liền nhìn thấy anh gật đầu xác nhận, sau đó chống lại tầm mắt dò hỏi của cô giải thích: “Anh đoán, cha của em sẽ không thích anh.”

Thẩm Hi mở to hai mắt, không ngờ anh lại đoán được, không hiểu hỏi lại: “Vậy sao anh còn dám tới?”

Hà Chi Châu đáp: “Bởi vì như thế, nên anh mới nhất định phải tới đây một chuyến.”

Thẩm Hi cười cười, cầm lấy tay của Hà Chi Châu, nhưng anh lại dè dặt mà cho tay vào trong túi áo, không để cho cô như ý.

Thẩm Hi không hiểu, mắt tròn như hòn bi, Hà Chi Châu liền vỗ xuống tay của cô: “Đừng quá thân mật, không tốt.”

Thẩm Hi trừng mắt nhìn, thật không nghĩ tới bình thường anh vẫn lạnh nhạt, thanh à hiện tại lại biết xử lý những chuyện như thế này.

Hà Chi châu cũng không muốn bản thân phải xử lý, chỉ là lúc mấu chốt lại không thể không nắm bắt. Lần này anh tới thành phố H trừ việc đến thăm Thẩm Hi, vẫn là lần đầu tiên lấy thân phận của bạn trai tới chào hỏi người nhà của cô. Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, mà anh đã bị thua thiệt một lần rồi.

Thôi được, cô đã hiểu, cũng rất ủng hộ hành động này của anh.

Thẩm Hi dẫn Hà Chi Châu và Chung Dục đi tới trước cửa nhà mình, sau đó ấn lên chuông cửa. Cửa thật chậm chạp mãi vẫn chưa mở ra, bọn họ cũng không biết ở bên trong ông nội Thẩm cùng với Tiểu Nguyệt đã sớm đứng ở bên cạnh cửa nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại. Ông nội Thẩm đã nhận ra Hà Chi Châu, liền chỉ vào cậu thanh niên bên cạnh đang ngó dáo dác hỏi: “Đây là người nào?”

Tiểu Nguyệt không chịu nổi tính tò mò này của ông nội Thẩm, liền nói: “Ngài có thể đi vào trước không, chẳng phải cháu mở cửa sẽ biết ngay sao?”

Ông nội Thẩm gạt đầu một cái, vội vàng đến bên ghế sofa ngồi xuống, cầm báo lên giở ra xem.

Thẩm Hi chờ ở bên ngoài một lúc cũng không bình tĩnh nổi rồi, lại ấn lên chuông cửa gọi to: “Tiểu Nguyệt! Tiểu Nguyệt! Tiểu Nguyệt!”

Lúc này Tiểu Nguyệt mới chậm rãi mở cửa, vừa mở vừa giải thích: “Ha ha, ha ha, mới vừa rồi chị ở trong phòng bếp nướng bánh mì.”

Thẩm Hi còn lâu mới tin lời này của Tiểu Nguyệt, cô dẫn Hà Chi Châu vào nhà, giới thiệu Tiểu Nguyệt, sau đó run run chỉ vào bên trong nói: “Anh Hà, đây chính là nhà em.”

Hà Chi Châu liền cất lời khen: “Rất đẹp.”

Thẩm Hi ngượng ngùng cười cười không nói.

“Mau vào đi, bên ngoài nóng lắm.”. Ngô Linh ra đón tiếp rất đúng lúc.

Thẩm Hi vội giới thiệu: “Mẹ em.”

Hà Chi Châu: “Cháu chào dì.”

“Tốt, tốt, tốt.”.

Chung Dục cầm túi quà đưa tới, Ngô Linh vội vàng nhận lấy, trách móc nói: “Các cháu thật là, người tới là được rồi, sao lại mang nhiều đồ đến như vậy.”

“Đều là chút quà mọn thôi ạ.”. Hà Chi Châu liền nói.

Chung Dục đứng ở bên cạnh Hà Chi Châu, một giây trước còn tỏ vẻ phách lối, vừa đi vào liền trở nên ngoan ngoãn, quay sang phía Ngô Linh nịnh nọt: “Dì à, dì thật là trẻ quá ạ, chị Hi Hi lớn lên trông thật giống dì.”

Ngô Linh cười không khép miệng đáp: “Còn trẻ trung gì nữa chứ, sắp thành bà già rồi.”.

Chung Dục liền mở miệng ngọt sớt: “Dì quá khiêm tốn rồi, nếu như không phải lúc trước chị Hi Hi có nói qua với cháu thì cháu còn tưởng rằng dì là chị của chị ấy đấy.”

Hà Chi Châu liếc nhìn Chung Dục, xác định rằng mình đã mang đúng người. Trước tiên anh liền tự giới thiệu: “Thưa Dì, cháu là Hà Chi Châu, còn cậu ấy là em họ của cháu, Chung Dục.”

“Chung Dục?”. Ông nội Thẩm thấy bản thân bị bỏ quên liền đi tới, đọc đọc tên của Chung Dục.

Chung Dục đã có vết xe đổ, vội vàng khoát tay giải thích: “Dục ở đây chính là đất thiêng sinh hiền tài, không phải Dục trong Dục Đình đâu ạ.”

Ông nội Thẩm: “.”

Tiểu Nguyệt mới học đến năm thứ hai trung học, không biết hai Dục này có gì giống nhau, liền hỏi ra nghi ngờ của mình: “Có gì khác nhau sao?”

Chung Dục: “. Không khác nhau ạ.”

Hôm nay Thẩm Kiến Quốc bắt buộc phải đi làm, tuy người đi công ty, nhưng tâm vẫn còn để ở nhà. Từ lúc xế chiều vẫn gọi điện thoại cho Ngô Linh để bà báo cáo tiến trình. Ngô linh lúc vừa mới cong nghiêm túc thực hiện chỉ thị nhưng sau lại mãi mê nói chuyện với Hà Chi Châu và Chung Dục nên liền quên mất.

Đáng thương Thẩm Kiến Quốc, vẫn còn ở đó khổ sở chờ tin tình báo của vợ mình.

Ngô Linh tạm thời không nhắc đến quan hệ của con gái mình cùng với Hà Chi Châu, chỉ coi như là bạn của Hi Hi đến nhà chơi mà thôi. Cho nên vấn đề trò chuyện đều xoay quanh những đề tài bình thường, kết quả là càng tán gẫu càng hải lòng, không biết là con trai nhà ai mà nuôi dạy tốt như vậy.

Trong lúc đó, Chung Dục liền gọi một cú điện thoại, đến quầy lễ tân của một khách sạn. Cậu ta muốn đặt một phòng ở đó sợ đến muộn sẽ không đặt được nữa.

Ngô Linh thấy thế vội vàng ngăn cản: “Ai ai, ở khách sạn làm gì, nếu không ngại thì cứ ở lại đây đi.”

Chung Dục nhìn về phía Hà Chi Châu, thấy khóe miệng của anh hơi vểnh lên, liền quay sang Ngô Linh nói: “Sợ sẽ phiền toái cho gia đình mình ạ.”

Ngô Linh liền cười đáp: “Phiền toái gì chứ, cứ xem như đang ở nhà mình đi, dì đã bảo Tiểu Nguyệt dọn dẹp phòng rồi.”

Đồng thời Ngô Linh một lần lại một lần cúp điện thoại của Thẩm Kiến Quốc, ngay cả tin nhắn cũng không trả lời. Thẩm Kiến Quốc không còn tâm tình nào để tiếp tục làm việc nữa, cuối cùng liền trực tiếp trốn việc về nhà.

Vừa về tới nhà, quả nhiên liền khẳng định những phỏng đoán kia của mình, không biết “Tại Hà Chi Châu” đã dùng chiêu trò gì, mà người một nhà đã toàn bộ bị hàng phục rồi.

Lúc ăn cơm tối, tất nhiên là có cả sự góp mặt của Hà Chi Châu cùng với Chung Dục trên bàn ăn của nhà họ Thẩm. Ngô Linh khe khẽ huých cùi chỏ của Thẩm Kiến Quốc, không vui hỏi: “Sao ông cứ nhìn tay của Tiểu Hà làm gì vậy?”

Nhìn cậu ta làm ra động tác Hoa lan chỉ cứ còn làm gì nữa! Thẩm Kiến Quốc có nỗi khổ mà không nói được, hiện tại chỉ còn lại một mình ông tiếp tục chiến đấu mà thôi !

Ngô Linh mới chỉ dọn dẹp một gian phòng khách, bởi vì không nghĩ Hà Chi Châu còn dẫn theo người nhà đến, nên sau khi ăn xong định sửa sang lại thư phòng để cho Chung Dục ngủ. Chung Dục liền khoát khoát tay nói: “Cháu chen chúc cùng với anh họ là được rồi ạ, khi còn bé chúng cháu cũng thường hay ngủ chung.”

Nếu đã như vậy, Ngô Linh cũng không rầy rà nữa.

Mà lúc này ở trong thư phòng đối diện, Hà Chi Châu mới vừa lên lầu, liền bị Thẩm Kiến Quốc gọi vào bên trong.

“Chú Thẩm.”. Hà Chi Châu khiêm tốn chào Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc rót hai ly trà, ngồi xuống đi thẳng vào vấn đề thứ nhất: “Cha của cậu rất cuộc bao nhiêu tuổi?”

Hà Chi Châu vội trả lời: “Ba cháu kết hôn muộn, năm nay đã 54 rồi ạ.”

Thẩm Kiến Quốc nhấp một ngụm trà nói tiếp: “Vậy sao lúc trước, cậu nói ông ấy ít tuổi hơn tôi, tôi mới có 51 thôi.”

Mới chỉ có 51 tuổi thôi đấy. Thật ra thì Thẩm Kiến Quốc cũng kết hôn đặc biệt muộn, lúc ấy tuyệt đối là trai già lớn tuổi rồi, Thẩm Hi lại là con gái duy nhất, mà so với ba của các bạn học của Thẩm Hi ông vẫn luôn già nhất, cho nên mỗi lần họp phụ huynh ông đều cố ý ăn mặc cho trẻ hơn một chút.

Hà Chi Châu lại không hiểu nỗi đau về tuổi tác này của Thẩm Kiến Quốc, anh cũng không biết lúc ấy Thẩm Hi lại nói tuổi của cha mình ít đi nhiều như vậy, nhất thời cũng không tìm được lời nào để giải thích, cũng không thể nói là mình nhớ nhầm được.

“Chẳng lẽ cha của cậu cũng rất để ý đến cái này?”. Cuối cùng Thẩm Kiến Quốc cũng tìm được lý do ỉn.

Hà Chi châu sững sốt hai giây, sau đó liền cứng đờ gật đầu đáp: “Đúng vậy ạ.”

Anh cần phải giả bộ! Vẫn phải tiếp tục giả bộ! ! ! Thẩm Kiến Quốc liền đứng lên, nói thẳng: “Tại Hà Chi Châu, lần trước chúng ta gặp mặt, không phải là cậu rất vui vẻ cởi mở sao?”

“ ”

Huyệt thái dương của Hà Chi Châu liền giật giật, nửa ngày mới tìm ra được một lý do: “Không phải vậy đâu, chú Thẩm, lần trước làm như vậy là bởi vì Thẩm Hi nói với cháu rằng chú thích người có tính tình hoạt bát, cho nên cháu mới. ”

Thẩm Kiến Quốc giật mình: “ Thật như vậy phải không?”

Hà Chi Châu lập tức gật đầu như giả vờ.

Thẩm Kiến Quốc lại hỏi: “Vậy còn cái weibo kia thì sao, cậu giải thích thế nào về chuyện mỗi ngày đều làm nũng, cũng là cố ý thu hút tôi sao?”

Chuyện này giải thích có vẻ dễ dàng hơn một chút. Hà Chi Châu hít sâu một hơi, trực tiếp nói thẳng: “Cái tài khoản đó vẫn do Thẩm Hi quản lý, còn ID thật sự cháu chính là Lewis, ‘Tại Hà Chi Châu’ chỉ là một trò chơi của Thẩm Hi mà thôi.”

Thẩm Kiến Quốc lần này không thể phản đối. Một người đàn ông phải có bao nhiêu nhẫn nại mới có thể dễ dàng đưa danh tiết của mình ra cho bạn gái chà đạp.

Thẩm Kiến Quốc xuống lầu tìm con gái đối chất, sự thật quả nhiên giống như lời của Hà Chi Châu đã nói. Ông nghe xong liền chọc chọc vào gáy của Thẩm Hi nói: “Kỳ quái!”

Rồi ông lại đi lên lầu lần nữa, lấy điện thoại di động ra tìm cái tên Lewis, ngoài ý muốn lại phát hiện Lewis đã chú ý đến mình, hơn nữa từ lần trước gặp mặt, Lewis vẫn một mực like ỉn.

“Hùng sư trong gió” đăng bao nhiêu bài, thì Lewis liền like bấy nhiêu bài, hơn nữa ông còn phát hiện mình cùng với Hà Chi Châu đều ủng hộ một đội bóng giống nhau....

Nếu Thẩm Kiến Quốc còn điểm này không vui, thì đó chỉ là: “Thằng bé Hà Chi Châu sao lại để tâm nhiều như vậy chứ!”

—

Buổi tối, Chung Dục cùng với Hà Chi Châu ngủ chung trên một giường lớn, tướng ngủ của Chung Dục rất kém, vừa lên giường liền nằm thành hình chữ bát. Nhưng Hà Chi Châu chỉ có thể dung nạp được tướng ngủ của Thẩm Hi nhà anh mà thôi, còn đối với Chung Dục thì liền trực tiếp đá xuống giường: “Nằm cho ngay ngắn!”

Chung Dục uốn éo thân hình, thấy anh họ đang cầm điện thoại di động, không khỏi tò mò hỏi: “Đang làm gì vậy?”

“Gửi tin nhắn.”

“Với ai?”

“Thẩm Hi.”

“Có bệnh à, không phải chị ấy đang ở cách vách sao?” Chung Dục không rõ hỏi.

Hà Chi Châu cũng không giải thích quá nhiều. Chung Dục suy nghĩ một lát cuối cùng cũng hiểu: “Anh họ, em phát hiện anh quá để tâm rồi.”

“Vậy sao?” Hà Chi Châu cũng không thừa nhận rằng mình không nhìn xa, anh chỉ đem suy tính toàn bộ vấn đề cho chu toàn mà thôi. Sau đó anh nói với Chung Dục: “Anh sẽ kết hôn với Thẩm Hi.”

Chung Dục lật người, nghiêm túc hỏi: “Nhưng hiện tại suy tính đến vấn đề này, có phải là quá sớm hay không?”

Hà Chi Châu liền trả lời ngay :“Anh không cho là sớm.”

“Còn không sớm.” Chung Dục liền phát biểu quan điểm về tình yêu và hôn nhân của mình: “Yêu là yêu, kết hôn là kết hôn, nếu như mà bây giờ em nói yêu, chắc chắn sẽ không suy tính đến chuyện kết hôn. Nếu như phát hiện không thích hợp thì làm thế nào, chia tay có còn kịp nữa không?”

Hà Chi Châu liền lạnh nhạt hỏi ngược lại: “Có thích hợp hay không, trước khi yêu không phải đã rõ rồi sao?”

“Làm sao rõ được chứ.” Chung Dục từ trên giường ngồi bật dậy: “Anh họ, hôm nay em mới phát hiện ra anh thực rất trung trinh, em đã nghĩ ra anh thuộc chòm sao gì rồi.”

Hà Chi Châu cảm thấy thật nhàm chán, liền tắt đèn, ngủ.

Chung Dục vẫn còn đang mải tính toán, tới lúc tính ra liền kinh hãi than: “Cái khổ gì chứ, anh.... Lại thuộc chòm sao Xử nữ?”

—

Ngày hôm sau Thẩm Hi dẫn Hà Chi Châu và Chung Dục đi dạo một vòng quanh thành phố H, anh phụ trách lái xe, còn cô chỉ đường. Chung Dục ngồi ở phía sau buồn bực đảm đương vị trí kỳ đà cản mũi, bóng đèn lúc mới bắt đầu là 100W, sau lại bị giảm xuống còn có 15W mà thôi.

Chung Dục bị gạt qua một bên, nhưng cũng có lúc phải cần đến cậu ta, ví dụ như – “Chung Dục, chụp giúp một tấm đi.”

Cuối cùng, Chung Dục vẫn bị áp bức ra khỏi tình yêu ngọt ngào như mật của cặp đôi nào đó. Ngày mai sẽ phải đi, Chung Dục lại không bỏ được, cậu ta còn muốn ở lại nhà họ Thẩm, làm con trai của Ngô Linh.

Mới đó mà đã qua hai ngày, thời gian trôi qua thật nhanh. Thẩm Hi nghiêm túc ngồi tính toán, thời gian mình và Hà Chi Châu ở cùng nhau vẫn chưa được tới hai giờ cơ đấy.

Hôm nay, cô dẫn anh đi đến những danh lam thắng cảnh của thành phố H, còn đi xem phim rồi còn đến quảng trường xem ông nội cô khiêu vũ. Những lúc đó đều có Chung Dục kẹp giữa cô và Hà Chi Châu.

Thời gian hai người họ ở cạnh nhau thật là ít ỏi, thậm chí ngay cả hành động thân mật một chút cũng không có.

Nhưng sáng mai anh đã đi rồi, nghĩ lại vẫn thấy hơi tiếc nuối. Thẩm Hi xoa xoa hai má của mình, quyết định hành động. Cô cầm điện thoại di động nhấn cho anh, đang muốn gửi đi thì lại thấy Hà Chi Châu nhấn đến – “Đã ngủ chưa?”

Thẩm Hi liền nhấn lại: “Chưa, đang suy nghĩ đến một chuyện.”

Hà Chi Châu liền hỏi: “Chuyện gì?”

Thẩm Hi vùi đầu vào trong gối, trả lời: “..... Muốn thân mật một chút.”

Muốn thân mật.....

Ở căn phòng bên cạnh, Hà Chi Châu lật người ở trên giường, ghét bỏ đẩy chân của Chung Dục vừa gác lên người mình ra, nhìn mà hình điện thoại di động nhắm mắt lại, quả thật anh cũng muốn thương yêu ai đó rồi.

53. Chương 53: Chương 53

Gió thổi nhẹ nhàng, Thẩm Hi ngồi trên chiếc ghế dài ở sân thượng. Buổi tối cô còn cố ý thay sang mặc váy dài, gió đêm thổi bay làn váy, xột xoạt quanh bắp chân cô. Tiểu Nguyệt trồng rất nhiều hoa ở trên này, giữa hoa cỏ xây dựng một hồ nhỏ bằng đá cẩm thạch, bóng trăng lấp lánh trên mặt nước hồ.

Bầu trời trên cao như một dải lụa đen, có muôn ngàn vì sao lấp lánh. Thắm Hi ngước đầu đếm sao, mới đếm đến số 21, cửa gỗ màu trắng trên sân thượng bị đẩy ra. Hà Chi Châu tới, anh vẫn mặc chiếc áo sơ mi từ ban ngày.

Thắm Hi thu hồi tầm mắt, làm bộ như không có việc gì nhìn những ánh đèn chôn thành thị xa xa, trong đầu cô hiện lên cuộc trò chuyện qua tin nhắn lúc trước của hai người. “Muốn thân mật một chút.” — ——
“Được.”

Thắm Hi ngồi yên không nói lời nào, có chút lúng túng lại ngượng ngùng, còn có một chút ngọt ngào nữa. Trong đêm hè như thế này, lại có một người nguyện ý lên sân thượng cùng với cô.

Hà Chi Châu ngồi xuống bên cạnh Thắm Hi, nhất thời cũng không nói gì. Thắm Hi cảm nhận được những luồng hơi thở trầm tĩnh. Một lát sau, Hà Chi Châu đặt tay trên vai cô, thoáng dùng sức một chút, trực tiếp ôm cô vào trong ngực.

“Hà Chi Châu, nghĩ hè anh phải đi làm sao?” Thắm Hi mở miệng hỏi, giọng nói nhẹ nhàng.

Hà Chi Châu thành thật trả lời: “Ừ, phải làm việc kiếm tiền nuôi gia đình chứ.”

Nhận được đáp án như vậy, Thắm Hi cảm thấy cả người tràn ngập hạnh phúc. Cô từ trong ngực Hà Chi Châu ngẩng đầu lên: “Vậy tiền anh kiếm ra có cho em giữ không?”

Hà Chi Châu: “Có.”

Thắm Hi vòng tay ôm lấy hông của anh, mở miệng hỏi tiếp: “Nếu như em sử dụng tiền hoang phí, anh có mắng em không?”

Hà Chi Châu: “Không mắng.”

Thắm Hi vô cùng cảm động: “Anh Hà, anh thật tốt.”

Hà Chi Châu sờ đầu Thắm Hi một cái: “Không mắng, trực tiếp đánh luôn.”

Thắm Hi nổi giận “gào khóc” hai tiếng, tại sao có thể lừa gạt tình cảm của cô như vậy hả? Hà Chi Châu đè lại cái đầu đang ngộ ngộ của cô, ánh mắt mang theo ý cười: “Muốn làm cái gì thế?”

Thắm Hi: “Cấn anh!”

“Được.” Hà Chi Châu lập tức cúi đầu xuống cho cô cắn, ánh sáng nhạt nơi đáy mắt chuyển động, chớp mắt hai cái liền trực tiếp hôn xuống môi cô.

Hà Chi Châu quay lại phòng dành cho khách, Chung Dục nằm ở bên trái híp mắt hỏi: “Anh họ, anh vừa mới đi đâu đấy?”

Hà Chi Châu: “Đi vệ sinh.”

“Hứ, cứ làm như em là thằng nhóc 7 tuổi không bằng.” Chung Dục lơ mơ lăm bầm một câu, lật người ngủ tiếp. Hà Chi Châu đẩy cánh tay Chung Dục vào phía trong, sau đó đuổi người nằm thẳng tắp, nhắm hai mắt lại.

Chung Dục quả thật không phải là “thằng nhóc”, sáng sớm đã lúng túng ngồi ở bên giường, dáng vẻ đã làm sai chuyện gì đó. Hà Chi Châu vén chăn lên liếc nhìn, lập tức hiểu rõ nguyên do, huyết Thái Dương giật giật không ngừng: “Chung Dục, hay cậu về nhà đi.”

Chung Dục đỏ mặt giải thích: “Em trẻ hơn mà, sức không chế không được tốt.”

Hà Chi Châu: “Không liên quan tới tuổi tác.”

Chung Dục tiếp tục biện minh cho bản thân: “Có lẽ là do em không có bạn gái thôi.”

Hà Chi Châu: “. Không liên quan tới việc có bạn gái hay không.”

Chung Dục vẫn ngoan cố già mồm: “Vậy tại sao anh lại không bị.”

Hà Chi Châu: “. Bởi vì tôi không có đầy bụng tà niệm như cậu.”

Chung Dục hừ hừ hai tiếng: “Không khoa học, không khoa học chút nào. Người ngủ ở bên cạnh em là anh, đâu phải Maria Ozawa (*) chứ.”

(*) Nữ diễn viên phim cấp 3 của Nhật (cho những ai chưa biết ^^) Tiệp thể nói luôn cho bạn nào đọc đến đoạn này mà vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra: Bạn Chung Dục của chúng ra sáng nay phát hiện mình “xuất tinh”.

Hà Chi Châu xoa xoa cái trán, anh thật sự muốn đánh người.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, là Tiểu Nguyệt chăm chỉ muốn đi vào đổi khăn trải giường. Chung Dục phần nộ chạy ra mở cửa cho Tiểu Nguyệt, Hà Chi Châu đi thẳng vào phòng vệ sinh rửa mặt, Chung Dục đứng ở bên ngoài tranh thủ ra tay trước chiếm lợi thế.

Khi Tiểu Nguyệt vén chăn lên, thấy ga giường bên trái có dấu vết, không thể tin nổi nhìn về phía Chung Dục, chẳng hề vòng vo, nói rất rõ ràng —“Ồi trời, không ngờ cậu lại đái dầm!”

Đái dầm cái đầu chị ấy! Có không biết thì cũng đừng hiểu lầm kiểu đó chứ! Chung Dục nhếch cằm, nhẹ nhàng phun ra một câu: “Tôi hôm qua em ngủ ở bên phải.”

Tiểu Nguyệt: “.”

Hà Chi Châu đang ở bên trong đánh răng, “Lạch cạch” một tiếng, bàn chải đánh răng trên tay rơi vào trong chậu rửa mặt.

Bên ngoài, Tiểu Nguyệt khó tin nhìn về hướng phòng vệ sinh, nơi có “cậu con rể tương lai của nhà họ Thẩm”. Á á á á á, Tiểu Nguyệt vụt chạy khỏi phòng, ảo tưởng tan thành mây khói! ! ! Nam thần Ngô Diệc Phàm của tôi ơi, thực sự xin lỗi cậu! ! !

Hà Chi Châu không ngờ đến phút cuối cùng công sức của mình lại sụp đổ như thế này. Khi Thẩm Hi tiễn anh ra xe còn đau lòng sờ sờ mặt của anh nói: “Không nên tức giận nha.”

Hà Chi Châu xoay mặt.

Thẩm Hi nghiêng đầu nhìn Hà Chi Châu, chân thành bảo đảm: “Được rồi, dù anh có thật sự đái dầm thì em cũng không ngại đâu, đã được chưa?”

Mắt Hà Chi Châu bắt đầu bốc lửa: “Thẩm Hi!”

Chung Dục đứng ở bên cạnh yếu ớt chen mồm vào: “Anh họ, anh đừng tức giận. Anh xem chị Hi Hi tốt chưa kia, sẽ không ghét bỏ anh đâu.”

“Cậu cút lên xe cho tôi!” Hà Chi Châu trực tiếp xách Chung Dục lên xe, còn mình thì ngồi vào ghế lái.

Thẩm Hi đứng ở bên ngoài, che miệng phát tay một cái.

Hà Chi Châu hạ cửa sổ xe xuống, tuy rằng thể diện đã bị mất sạch nhưng vẫn nghiêm túc nói với bạn gái: “Khi nào đến thành phố S anh sẽ gọi điện cho em.”

Thẩm Hi gật đầu.

Hà Chi Châu: “Ồ nhà ngoan một chút.”

Thẩm Hi giơ lên hai ngón tay, thề thốt: “Nhất định!”

Hà Chi Châu khởi động xe, quay đầu nhìn sang phía Chung Dục, vẻ mặt âm u thâm trầm, báo hiệu mưa bão sắp đổ tới. Chung Dục có cảm giác không ổn, lập tức đập đập cửa sổ, hét to: “Chị Hi Hi, cứu em! Cứu em!”

Hà Chi Châu nhanh chóng khởi động xe, đạp chân ga..., “vèo” một tiếng lao vút đi. Chung Dục ở bên trong xe sợ hãi tột độ kêu gào không ngừng: “Anh họ, em sai rồi. Em thật sự sai rồi.”

Bỏ qua “Sự kiện đái dầm” vào phút chót, chuyến đi này của Hà Chi Châu vẫn để lại một ấn tượng tốt cho người nhà họ Thẩm. Ngô Linh, Thẩm Kiến Quốc và cả ông nội đều ngầm cho phép Thẩm Hi qua lại với anh.

Chỉ có điều Thẩm Kiến Quốc vẫn có chút lo lắng của riêng mình. Trong suy nghĩ của ông, Thẩm Hi thích Đường Đường đã quá lâu rồi; còn Đường Đường thì sao, chỉ đối xử với Thẩm Hi như anh em mà thôi. Cho nên ông hơi băn khoăn về việc Hi Hi cùng Hà Chi Châu lui tới, có thể chỉ là hành động theo cảm tính.

Bộ não của người nhà họ Thẩm ai cũng có chút đặc biệt, sau khi Hà Chi Châu rời đi, Thẩm Kiến Quốc đích thân lên lớp dạy Thẩm Hi về kinh nghiệm yêu đương. Dạy cô làm thế nào điều chỉnh cảm xúc để dung hòa giữa thực tế và tình yêu.

Thẩm Hi không có tinh thần hợp tác cho lắm: “Những điều này con còn am hiểu hơn ba đó.”

“Con thì biết cái gì!” Thẩm Kiến Quốc nheo mắt lại hỏi, “Vậy ba hỏi con, giả dụ như Hà Chi Châu và Đường Đường đều bị người xấu bắt đi, mà chỉ có thể cứu được một người thì con cứu người nào?”

Vấn đề này với giả thiết bị rơi xuống nước có khác nhau sao? Thẩm Hi tức giận bước lên lầu, đi vài bước cô quay đầu lại nói: “Con không cứu ai hết, con đi treo cổ tự vẫn luôn!”

“Ai nha Hi Hi, con không thể làm như thế được.” Thẩm Kiến Quốc đuổi theo, “Nếu hành động như vậy, chẳng phải tình yêu của con xảy ra vấn đề rồi sao? Câu trả lời tốt nhất là con có thể dẫn ba đi theo, hai người chúng ta có thể cứu được hai người bọn họ mà, có đúng hay không?”

Ồi trời! Thẩm Hi thiếu chút nữa trượt chân ngã luôn tại cầu thang. Cô tưởng rằng Thẩm Kiến Quốc hỏi câu này để xem cô lựa chọn tình cảm như thế nào, ai dè suy nghĩ của ông lại biến đổi nhanh như chớp vậy đó!

Lâm Dục Đường cùng Hà Chi Châu đều ở thành phố S, một người thực tập tại một công ty nước ngoài, còn một người thì gia nhập vào hạng mục mới của S&N. Cả hai đều bận tối tăm mặt mũi, chỉ có mỗi Thẩm Hi là ngày nào cũng rảnh rỗi.

Mỗi sáng sớm, Thẩm Hi đăng nhập tài khoản “Thần Quang Hi Vi” trước, đăng một câu chào buổi sáng, sau đó qua tài khoản “Tại Hà Chi Châu” để chia sẻ. Tối gần tối lại dùng “Tại Hà Chi Châu” đăng mấy câu làm nũng, “Thần Quang Hi Vi” sẽ chia sẻ.

Thấy hành động của con gái sau mấy ngày, “Hùng Sư Trong Gió” không thể nhìn nổi nữa. Sau khi kết thúc công việc, ông trở về nhà hỏi Thẩm Hi: “Hi Hi này, có phải con nhầm chán đến bệnh rồi không?”

Thẩm Hi nhồm đầu lên, sâu xa nói: “Ba yên tâm, thiếu một chút nữa mới bệnh.”

Thẩm Kiến Quốc vỗ vỗ đầu Thẩm Hi: “Giữ vững tinh thần, cố gắng lên, con gái.”

Thẩm Hi học máu.

Gần đây, Thẩm Hi thường hay nói câu “Chán đến đau chim”. Tiểu Nguyệt thắc mắc: “Hi Hi, chẳng lẽ em biết cảm giác đau chim là như thế nào sao?”

Hắc hắc, dĩ nhiên là cô biết! Thẩm Hi ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Tiểu Nguyệt, chị có bị đau bụng kinh bao giờ không?”

Tiểu Nguyệt: “Thỉnh thoảng.”

Thẩm Hi đưa ra ví dụ: “Đau chim với đau bụng kinh cũng không khác nhau là mấy, điểm khác biệt nổi bật nhất chính là, nếu như đau bụng kinh là một cơn đau dai dẳng, từ từ giày vò hành hạ; thì đau chim tương đối trực tiếp, giống y như bị điện giật vậy.”

Tiểu Nguyệt không tin giật nhẹ khoe miệng: “Nói cứ như em đã từng trải qua cảm giác đau chim rồi ấy.”

Thẩm Hi nghiêm túc gạt đầu một cái: “Không gạt chị làm gì, nhưng đúng thế.”

Ngô Linh ngồi ở một bên không nghe nổi nữa: “Tiểu Nguyệt, cháu đừng có nghe nó nói bậy, cô thấy nó nhảm chán quá đến bệnh luôn rồi!”

Thẩm Hi đáng thương nhìn mẹ ruột của mình: “Mẹ, mẹ thật là hiểu con. Bệnh do nhảm chán gây ra của con đã đến giai đoạn cuối rồi; con xin mẹ, để con đi làm thêm đi mà. Con kiếm tiền nuôi gia đình.”

Ngô Linh lườm phải phản ứng lại, trực tiếp đứng dậy ra khỏi cửa.

Buổi chiều, Ngô Linh và Thẩm Kiến Quốc đều không có ở nhà, ông nội cũng quay về nhà ở hai ngày. Thẩm Hi nhìn bộ dạng muốn ra khỏi cửa đi hẹn hò của Tiểu Nguyệt, thoải mái cho cô nghỉ nửa ngày, còn cẩn thận dặn dò: “Khi nào hẹn hò xong, lúc về thuận tiện mua cho em một bát bì lạnh ở đầu phố tây nhé.”

Tiểu Nguyệt đã rất lâu không ra ngoài hẹn hò, bước ra khỏi cửa là quên hết thời gian, cũng quên luôn Thẩm Hi đang ở nhà đau khổ ngồi chờ bì lạnh.

Mãi mà không thấy bì lạnh đâu, Thẩm Hi vuốt vuốt cái bụng đang sôi òng ọc, đăng nhập tài khoản phát ra một biểu tượng đói bụng. Cô vừa đăng lên không được bao lâu, liền nhận được điện thoại của Lâm Dục Đường. Cô vừa nhận điện thoại, anh lập tức hỏi thẳng: “Vẫn chưa ăn cơm tối à?”

Thẩm Hi thành thật trả lời: “Không có ai ở nhà, chờ Tiểu Nguyệt mua bì lạnh nhưng chưa thấy chị ấy quay về.”

Lâm Dục Đường: “Sang nhà anh ăn đi.”

Thẩm Hi sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ, cô uyển chuyển cự tuyệt nói: “Không cần đâu... chắc Tiểu Nguyệt cũng sắp về rồi.”

Lâm Dục Đường đổi một phương thức thuyết phục khác: “Hay anh gọi chị Lý sang đó làm gì cho em ăn nhé?” Chị Lý là người giúp việc của nhà họ Lâm, cũng là đồng hương của mẹ Lâm Dục Đường.

“Thật sự không cần mà, em có thể tự giải quyết được. Em có phải là trẻ lên ba đâu.” Thẩm Hi cười cười chuyển đề tài, hỏi về tình hình thực tập của Lâm Dục Đường. Chẳng qua anh chỉ nói vài câu đơn giản nhưng cô nghe lại có cảm giác “Tiền đồ vô lượng”.

“Đường Đường, anh thật là lợi hại!”

Lâm Dục Đường cười: “Lợi hại cái gì, lúc trước ở trường còn có cảm giác mình rất giỏi, hiện giờ ở công ty.”

Lâm Dục Đường bỗng dừng ngừng lại, Thẩm Hi thoáng nghĩ một chút cũng có thể đoán ra được Đường Đường ở bên ngoài rất vất vả, chắc chắn không thể thuận lợi được như ở nhà rồi. Cô cầm điện thoại di động nói: “Đường Đường, nếu như mệt mỏi thì về nhà thôi.”

“Hi Hi, anh là một người đàn ông.”

Anh là một người đàn ông. Ngay câu đầu tiên đã chặn lại một tràng dài phía sau mà Thẩm Hi muốn nói rồi.

Thẩm Hi mở lớn hai mắt, cảm thấy có chút khô rát. Nhớ khi còn bé, có lần Đường Đường bị vấp ngã, đầu gối chảy rất nhiều máu. Cô còn khóc trước cả Đường Đường, khóc được một nửa mới dừng lại hỏi anh: “Đường Đường, sao anh không khóc?”

Lúc ấy Đường Đường thực sự rất đau, nhưng anh lại nói với cô: “Hi Hi, anh là con trai.”

Qua năm tháng, cậu nhóc thanh tú đã trở thành một người đàn ông, muốn một mình đối mặt với cuộc sống, không giống cô đang ở nhà chỉ biết ăn ăn rồi ngủ. Tâm tình của Thẩm Hi hiện giờ thật phức tạp, có xấu hổ, nhưng lại cảm thấy tự hào nhiều hơn — cậu bé cùng cô lớn lên đã độc lập đi trên đường đời. Anh bỏ qua cuộc sống thoải mái ở nhà, lựa chọn khó khăn gai góc để tiến về phía trước. Tất cả những người chỉ biết nói lý lẽ rất vô nghĩa, đó là bởi vì họ chưa từng thử cố gắng qua.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Thẩm Hi nghĩ là Tiểu Nguyệt đã quay về. Cô nhanh chóng xỏ giày chạy ra mở cửa, nhưng bên ngoài lại không phải là Tiểu Nguyệt, mà là anh trai giao thức ăn. Có điều, cô có đặt mua thức ăn ở ngoài đâu!

Thẩm Hi vừa ký nhận vừa hỏi: “Là người nào đặt hàng vậy ạ?”

Anh trai giao thức ăn lấy giấy đặt hàng ra nhìn một chút: “Là cậu Hà nào đó đặt ở trên mạng, địa chỉ chính là ở chỗ này.” Nói xong, còn chìa giấy ra cho cô xem.

Thẩm Hi nghe thấy cậu Hà thì đã biết ngay là người nào rồi.

Trước khi ăn chỗ thức ăn được mang đến này, Thẩm Hi

đăng lên một câu trạng thái tràn đầy vui vẻ và hạnh phúc. Vừa đăng lên xong, Tráng Hán lập tức bình luận ngay. Ngày nào Tráng Hán cũng thăm dò ‘Tại Hà Chi Châu’ cùng ‘Thần Quang Hi Vi’, vừa bình luận chọc cười lại vừa làm nũng.

Nguyên nhân chỉ có một, Tráng Hán cũng cảm thấy nhàm chán giống Thẩm Hi, mỗi ngày đều ở trong trạng thái ngồi ăn rồi chờ chết.

—

Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường đều ở thành phố S, hai người có gặp nhau một lần liên quan đến công việc. Nguyên nhân là S&N cần ký kết hợp đồng với công ty thực tập của Lâm Dục Đường, mà hợp đồng này lại do tổ mà Lâm Dục Đường thực tập phụ trách, cho nên hai người chạm mặt nhau ở trên bàn cơm.

Sau khi ăn xong, Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường đi đến quầy rượu uống tiếp. Hai người đều mặc áo sơ mi đồng phục chính thức của công ty, nên khi nhìn nhau cảm thấy rất ngứa mắt. Lâm Dục Đường nhắc ly rượu trong tay lên, mở miệng nói: “Ngày hôm qua, mẹ tôi gọi điện tới, hỏi tôi có biết bạn trai của Hi Hi hay không? Tôi nói tôi biết, mẹ tôi mắng tôi không biết quý trọng. Thành thật mà nói, tôi thích Thẩm Hi, thích đến mức không cho phép cô ấy chịu một chút uất ức nào. Vậy mà mẹ tôi, ba tôi, còn cả chú Thẩm và dì Thẩm nữa, đều cho rằng tôi chỉ có tình cảm thanh mai trúc mã với cô ấy mà thôi. Cậu nói xem, có kỳ quái hay không?”

Về mặt Hà Chi Châu lạnh nhạt, không có ý kiến.

Lâm Dục Đường mở bung hai nút áo sơ mi, vốn dĩ trên bàn cơm cũng đã uống rất nhiều rượu, bây giờ lại thêm hay ly nữa xuống bụng, khuôn mặt tuần tú trắng nõn nhiễm một màu hồng. Anh nằm nhoài người trên quầy rượu, phun ra một câu: “Hà Chi Châu, tôi thích Thẩm Hi nhiều hơn cậu.”

“Thật sao?” Rốt cuộc Hà Chi Châu cũng lên tiếng đáp lại, anh nhàn nhạt mở miệng, “Tôi nghĩ cậu nhận ra điều này sau khi Thẩm Hi thành một đôi với tôi thôi.”

Lâm Dục Đường cứng họng.

Hà Chi Châu uống cạn ly rượu trong tay, đặt ly không trên quầy bar rồi nói: “Chúng ta đi thôi.”

Quán rượu huyền ảo âm ỉ, Hà Chi Châu và Lâm Dục Đường đều chỉ là người mới non trẻ bám nổi trên mặt nước xã hội. Bọn họ chân trước vừa muốn đi, thì chân sau đã có một cô gái tiến lại gần. Hà Chi Châu cầm áo khoác tây trang vắt trên ghế dựa lên, lạnh lùng nhìn lướt qua, cô gái kia lập tức tự giác lui về phía sau.

Lâm Dục Đường và Hà Chi Châu không ở cùng một khu, hai người vừa ra khỏi quán rượu, gió đêm mát lạnh đã luồn nhanh vào bên trong áo sơ mi. Dự báo thời tiết cũng thông báo rất nhiều lần là sắp có bão đổ về.

Lâm Dục Đường bị gió thổi đã tỉnh táo hơn nhiều, trước khi đi còn nói với Hà Chi Châu: “Cám ơn cậu đã nhắc nhở, nếu như tôi còn có cơ hội thì nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Lâm Dục Đường vẫn luôn ôn hòa nhã nhặn, vậy mà trong bóng đêm mịt mù hiện giờ lại nói ra những lời này, giữa hai hàng lông mày mang theo một phần tà ác.

“À, tôi cũng không phải là người tốt lành gì.” Hà Chi Châu đi hai bước, nghiêng mặt sang bên nói, “Tôi cũng nói luôn, không có cơ hội đó cho cậu đâu.”

Hà Chi Châu trở lại nhà trọ, tắm xong ra ngoài cùng nói chuyện qua video với Thẩm Hi. Anh để trần nửa người trên, Thẩm Hi ở trong màn hình che mắt lại: “Anh Hà, anh mau mặc áo vào đi!”

Hà Chi Châu mặc một cái áo T-Shirt, hỏi cô hôm nay làm cái gì.

Thẩm Hi báo cáo rất tường tận, sau đó lại than thở một lần nữa cô cảm thấy nhàm chán như thế nào. Qua màn hình, Thẩm Hi cũng nhìn được sơ qua gian phòng của Hà Chi Châu, lên tiếng hỏi: “Anh Hà, anh đang ở nhà hả?”

“Không, một mình anh trọ ở bên ngoài.”

Thẩm Hi nâng cằm lên, cô thật muốn qua đó ở chung nha! Ban ngày, cô và anh cùng ra khỏi cửa đi làm, anh đi kiếm tiền, còn cô thì làm thêm vào mùa hè; buổi tối cùng nhau về nhà nấu cơm, rửa chén, sau đó sẽ ra ngoài tản bộ.

Thẩm Hi suy nghĩ một chút liền cảm thấy ngượng ngùng, còn cố ý hỏi: “Nhà trọ có mấy gian phòng vậy?”

Hà Chi Châu dùng khăn lông lau khô tóc, trả lời: “Còn có một gian phòng nhỏ nữa.”

Thẩm Hi lại càng thấy động lòng.

Đáy mắt Hà Chi Châu hiện lên ý cười, giống như thấy được suy nghĩ ở trong lòng của Thẩm Hi, trực tiếp hỏi cô: “Muốn qua đây chơi mấy ngày không?”

NGOẠI TRUYỆN NHỎ:

Thời điểm ở chung cực kỳ “thuần khiết”, Thẩm Hi mới mua một cái áo sơ mi. Để chứng minh mình cũng có lỗi có lầm, còn cố ý kiêu ngạo kéo áo sơ mi nói: “Vì sao mỗi lần em mặc áo sơ mi, cái nút cài chỗ này cũng bị bung ra chứ?” Thẩm Hi chỉ chỉ vào nút áo ở trước ngực.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi ngoắc ngoắc tay: “Tới đây, để anh xem.”

Thẩm Hi đi tới: “Anh xem á?!”

Hà Chi Châu chột chột, nhàn nhạt mở miệng: “Em lấy miếng lót ở bên trong ra thì nó sẽ không bị bung ra nữa.”

Thẩm Hi: “.....” Hu hu hu ~ cô muốn về nhà!

54. Chương 54: Chương 54

Edit: tiểu an nhi (LQĐ)

Có những khi Thẩm Hi cảm thấy Hà Chi Châu hư thật là hư, nhưng anh vẫn có khả năng bày ra bộ dạng phẩm hạnh cao thượng. Biết rõ cô không thể qua đó, vậy mà còn cố tình hỏi cô có muốn đến chỗ anh chơi mấy ngày hay không.

Đây là dụ dỗ đó hả?

Nói vậy chứ hết lần này đến lần khác cô đều bị dụ dỗ thành công. Bây giờ cô rất muốn chạy tới thành phố S để gặp tình lang nhỏ của mình nhaaaaaaaaa!

Ngày qua ngày, Thẩm Hi nhàm chán đến mức meo. Thẩm Kiến Quốc làm cho cô một thẻ thành viên của câu lạc bộ thể hình ngay gần “Đình Loan Phác Thự”. Trong đó có phòng luyện múa, phòng dụng cụ, cùng nhà tắm hơi và hồ bơi. Ngày nào Thẩm Hi cũng đi tới phòng luyện múa, quen được một em trai nhảy hip-hop. Mấy ngày sau, em trai hip-hop cần mẫn chạy đến nhà họ Thẩm để lấy lòng, mà còn chuyên chọn những lúc Thẩm Kiến Quốc có ở nhà.

Mắng không chạy, đánh không đi; mà hình như càng ngày càng hăng hái. Cậu ta không quản ngại khó khăn quần chật lấy Thẩm Kiến Quốc, cứ như cậu ta đến nhà này với tư cách con rể tương lai vậy.

Thẩm Kiến Quốc rất tức giận, nhưng lại không thể nói được gì, lại càng không thể chỉ trích Thẩm Hi. Bởi vì người khuyến khích cô đi đến câu lạc bộ đó tích cực nhất là ông, ông là người khởi xướng ra tất cả.

Cuối cùng, Thẩm Kiến Quốc bị em trai hip-hop gây sức ép quá mệt mỏi, trực tiếp lôi bóp da ra, rút một xấp tiền ném cho Thẩm Hi: “Đấy, cút mau, cút mau.”

Thẩm Hi chầm nước bọt đếm tiền, nhưng vẫn chưa muốn cút.

Thẩm Kiến Quốc lại ném thêm một chút nữa cho cô.

Lúc này, Thẩm Hi mới quay về phòng chậm rãi thu dọn hành lý, còn tranh thủ gọi một cuộc điện thoại cho em trai hip-hop, cảm tạ sự giúp đỡ to lớn của cậu ta.

Trước khi đi, cô nói lời từ biệt với từng người một trong nhà, vẻ mặt tràn đầy bi thương cùng không nỡ, cứ như đang bị trục xuất ra khỏi cửa. Thẩm Hi cảm khái thân thiết nói: “Con đi ra ngoài kiếm tiền, khi về sẽ gắng sức hiếu thuận với mọi người. Mọi người ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe nha.”

Thẩm Kiến Quốc nghe không nổi nữa: “Đi đi, không tiễn.”

Thẩm Hi đưa mắt qua, chỉ vào Thẩm Kiến Quốc, đáng thương nhìn về phía ông nội Thẩm: “Ông nội xem, thái độ của ba con kia!”

“Có người cha nào nói chuyện như con không?!” Ông nội Thẩm đánh vào người Thẩm Kiến Quốc một cái, sau đó nói với Thẩm Hi, “Tiểu Hi à, yêu cầu của ông nội không cao đâu. Chỉ cần con có thể kiếm tiền quay về mua cho ông nội một đôi đệm giày là được, ông nội đã hài lòng lắm rồi.”

Đó mới là những lời mà người thân nên nói đây này! Thẩm Hi cảm động ôm chầm lấy ông nội, một đôi đệm giày sao có thể thể hiện được tình yêu to lớn mà cô dành cho ông nội chứ? Không đủ, hoàn toàn không đủ! Thẩm Hi vỗ ngực, khí khái cam đoan: “Ông nội, về sau tất cả đệm giày của ngài cháu bao hết.”

Ông nội Thẩm: “Tốt tốt tốt!”

Bao hết. Thẩm Kiến Quốc đã có chút ghen tỵ nhỏ nhỏ rồi, ông ho khan mấy tiếng chứng tỏ sự tồn tại của bản thân.

Thẩm Hi liếc nhìn Thẩm Kiến Quốc, tiến lên nhu thuận ôm ba ruột của mình một cái, bàn tay ở phía sau vỗ vỗ vào lưng ông nói: “Ba đi xã giao đừng có uống quá nhiều rượu nha, thuốc lá cũng không được hút. Người khác có mời ba phải từ chối ngay, chờ khi nào con trở lại sẽ mang vịt nướng về cho ba, mười con nhé!”

Thẩm Kiến Quốc cảm động muốn khóc, chờ Thẩm Hi bước ra khỏi cửa thì lập tức xoay người, vành mắt đỏ hoe. Ngô Linh không giữ cho ông chút mặt mũi nào, nói thẳng: “Về sau Hi Hi lập ra đình thì không biết ông sẽ ra sao đây!”

Một phen an ủi của Thẩm Hi đã khiến nội tâm Thẩm Kiến Quốc cảm thấy mềm mại không dứt, ông thở dài một tiếng: “Điều không tốt khi nuôi con gái chính là cái này đây.”

.

Rất nhiều năm về trước, khi Thẩm Kiến Quốc vẫn còn đi làm ở đơn vị. Trong đơn vị của ông chỉ có hai nhà là sinh con gái. Sau khi trải qua phong trào “Giữ chức ngừng lương”, có không ít người lựa chọn xuống biển làm ăn; Thẩm Kiến Quốc cũng xin được đi theo. Vị đồng nghiệp cũng sinh con gái kia cảm thấy vô cùng khó hiểu, liền hỏi ông: “Lão Thẩm, cậu cần gì phải liều mạng như vậy. Mấy người kia vì con trai mà liều mạng như thế cũng có thể hiểu, nhưng cậu chỉ sinh con gái, có cần phải gắng sức khổ cực làm việc đến mức ấy không? Nuôi đến hai mươi tuổi thì nó đã là con của nhà người ta rồi.”

Thẩm Kiến Quốc phun nước ga mặn vào mặt người nọ: “Tôi thích thế.”

Nhiều năm sau này, Ngô Linh có kể lại chuyện cười ấy cho Thẩm Hi nghe, lúc đó cô chỉ cảm thấy trong lòng âm ập. Thẩm Hi vui đầu vào trong lòng Ngô Linh nói: “Ba mẹ sinh thêm một đứa nữa đi, đi qua Hongkong sinh là được!”

Ngô Linh gõ vào đầu cô một cái, nhẹ giọng mắng: “Nói nhăng nói cuội gì đấy, cẩn thận không ba đánh con đó!”

.

Thẩm Hi đi tới trạm xe lửa của thành phố H, bầu trời đã xám xịt tối. Sau khi bấm vé qua cửa, Thẩm Hi gửi về nhà một tin nhắn, Thẩm Kiến Quốc dùng tốc độ nhanh nhất nhắn lại cho cô: “Cố gắng lên, con gái.”

Thẩm Hi chớp chớp mắt, trong lòng ảm áp khiến cho cô muốn khóc. Thẩm Hi thu lại cảm xúc, cầm di động lên gửi tiếp một tin nhắn cho Hà Chi Châu — “Bạn gái nhà anh sắp tới thành phố S rồi, buổi tối 8 giờ nhớ đến trạm xe lửa đón người nha.”

Thẩm Hi gửi tin nhắn xong, lại thêm một trận ngọt ngào đánh úp tới nữa. Cô cố ý mua vé đi buổi tối, chính là muốn chờ Hà Chi Châu tan làm sẽ có thời gian tới đón cô.

Chỉ có điều, đoạn đường này dường như không được thuận lợi cho lắm.

Xe lửa vừa mới khởi hành được mười phút, bên ngoài ập xuống một trận mưa rào. Cách một lớp thủy tinh thật dày của cửa sổ cũng có thể cảm nhận được mưa to gió lớn đang cuồn cuộn nổi lên. Mưa to tầm tã, dường như bầu trời và mặt đất dần hòa tan vào nhau. Ruộng hoang phía xa, cây cối cùng nhà cửa cũng trở nên mơ hồ, nhạt nhòa trong lớp nước mờ mịt.

Thẩm Hi liếc nhìn điện thoại di động, vẫn chưa thấy Hà Chi Châu nhắn lại cho cô. Thẩm Hi không nhin được bấm máy gọi điện cho anh, nhưng lại không có ai nghe. Cô có chút sốt ruột.

7 giờ 55 phút, tàu hỏa đỗ lại trạm xe lửa của thành phố S, thời tiết ở đây còn dọa người hơn cả lúc ở thành phố H.

Cô ôm máy nhắn trong lòng ngó nghiêng nhìn bốn phía, muốn tìm bóng dáng của Hà Chi Châu. Sự thật chứng minh, những tình huống trông chờ vào may mắn căn bản không có tồn tại, nếu Hà Chi Châu vẫn không nhắn lại cho cô thì chứng tỏ anh chưa hề đọc được tin nhắn.

Thẩm Hi ngồi ở bên trong phòng chờ của trạm xe lửa, nhận được điện thoại của người trong nhà gọi tới, cô lừa bọn họ nói rằng: “Hà Chi Châu đã tới đón con rồi, con cúp máy nhé, lát nữa con sẽ gọi lại sau.”

Nói xong, Thẩm Hi nhanh chóng cúp điện thoại, lại tiếp tục gọi cho Hà Chi Châu, nhưng vẫn chẳng thấy bắt máy. Cô lật một lượt những cái tên trong danh bạ, thấy được tên Đường Đường, thở dài một hơi, lại cất điện thoại vào trong túi.

7 giờ 55 phút đến 8 giờ đúng, sau đó là 8 giờ 15, 8 giờ 30. Thời gian trôi qua rất nhanh, cho đến 9 giờ đúng thì Thẩm Hi thực sự nóng nảy.

Ngoại trừ cảm giác sốt ruột ra còn cảm thấy lo lắng nhiều hơn.

Có thể xảy ra chuyện gì với anh hay không đây? Cô không muốn suy nghĩ lung tung, vẫn tiếp tục gọi tới di động của Hà Chi Châu hết lần này tới lần khác.

Gió bão thổi quét qua thành phố S, Thẩm Hi ngồi bên trong phòng chờ cũng có thể nghe thấy rõ ràng tiếng mưa gió ào ào dữ dội. Trạm xe lửa có rất nhiều hành khách lỡ chuyến đi, gọi xe taxi rất khó khăn, bên trong nhiều người đông đúc; quang cảnh ảm ỉ, huyền ảo.

Tình hình hỗn loạn này lại càng khiến cho cô cảm thấy lo lắng hơn.

Thẩm Hi không ngừng gọi cho Hà Chi Châu, rốt cuộc cũng xuất hiện một chút hi vọng. Khi trong điện thoại truyền đến một giọng nữ tiêu chuẩn: “Số điện thoại quý khách đang gọi cũng đang thực hiện cuộc gọi” thì cô mừng phát khóc — tên khốn kiếp Hà Chi Châu này rốt cuộc cũng nghe điện thoại rồi.

Cô cúp máy để cho anh thuận lợi gọi tới. Trong điện thoại, giọng nói của Hà Chi Châu có hơi khàn khàn, cũng có chút vội vã. Vừa nghe thấy giọng nói của anh, mũi của Thẩm Hi liền cay cay.

“Sao mãi mà anh không nhận điện thoại.” Cô ầm ỨC oán giận.

Hà Chi Châu nói xin lỗi, sau đó nói cho cô biết, đại khái khoảng 40 phút nữa anh sẽ tới nơi. Tuy Thẩm Hi không hài lòng cho lắm nhưng vẫn tủi thân thỏa hiệp.

40 phút nữa thật lâu, nhưng ít nhất cô cũng nghe được tiếng nói của anh rồi, tạm thời đã gạt bỏ được lo lắng dâng lên trong lòng. Mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, nhưng tâm tình của cô lại như trời sáng sau cơn mưa.

Cô nói với Hà Chi Châu: “Anh đi đường cẩn thận một chút.”

Hà Chi Châu: “Ngồi ở đó chờ anh, đừng đi lung tung! Có đói bụng thì ăn tạm chút gì đó đi.”

Đúng là Thẩm Hi có hơi đói bụng, trước đó bởi vì lo lắng cùng sốt ruột cho nên cái bụng có trống rỗng cũng không để ý lắm; hiện tại tảng đá trong lòng đã rơi xuống, đột nhiên phát hiện bản thân đói sắp bất tỉnh tới nơi rồi. Có bác gái ngồi bên cạnh cô, đang ăn xì xụp ăn mỳ như hổ đói. Thẩm Hi liếc mắt nhìn, bác gái chỉ chỉ về phía trước: “Mua ở bên kia kia.”

“Cháu không ăn mỳ ăn liền.” Thẩm Hi lắc đầu từ chối, cô không ăn mỳ ăn liền đâu. Trong lòng còn âm ức thế này, sao có thể tùy tiện ăn mỳ được chứ; cô phải đợi Hà Chi Châu đến đón cô về, sau đó làm một bữa ăn khuya phong phú để bồi thường cho cô.

Sau đó, Thẩm Hi còn nghiêm túc suy nghĩ đến các phương thức ăn vạ cùng giả bộ đáng thương. Nhưng cố nhịn được nửa giờ, cô ảo não đứng dậy đi mua một hộp mỳ ăn liền.

Quá đói, đói đến mức mà mỳ ăn liền cũng biến thành cao lương mỹ vị.

Thời điểm Thẩm Hi đang bưng hộp mỳ ăn hết sức vui vẻ thì điện thoại di động đặt ở bên cạnh rớt cuộc cũng vang lên. Cô cầm di động ngẩng đầu, còn chưa nghe điện thoại đã nhìn thấy Hà Chi Châu ở đằng xa.

Bóng dáng anh cao ráo đứng ở lối ra đang dần yên tĩnh lại của trạm xe lửa. Áo sơ mi trắng, quần ka-ki sáng màu, cầm trong tay một cây dù màu đen ướt nhẹp, nhỏ xuống từng giọt từng giọt nước mưa xuống nền đá cẩm thạch.

Tí tách, tí tách.

Hà Chi Châu cũng nhìn thấy Thẩm Hi, cúp điện thoại di động đi về phía cô. Thẩm Hi bưng hộp mỳ xoay người lại, cố ý không nhìn đến anh. Cho đến khi Hà Chi Châu tới gần, gọi lên tên của cô.

Thẩm Hi quệt mồm, tiếp tục cúi đầu uống nước mì. Cô muốn cho anh thấy: cô đáng thương cỡ nào để vượt qua ba giờ này nha.

Hà Chi Châu đựng vào cô

một cái: “Đừng ăn nữa, chúng ta về ăn ngon hơn.”

Thẩm Hi chép miệng, vẫn cứ bướng bỉnh: “Không được lãng phí.....”

“Không sao, sợi mì đã ăn hết rồi, nước mì cho phép lãng phí.” Hà Chi Châu cười nhẹ nói đùa, trong giọng nói mang theo thiện trọng cùng áy náy.

Thẩm Hi không phải là người không hiểu lý lẽ, trong lòng cũng tự nhủ cô không thể tức giận được, bởi vì Hà Chi Châu đã mạo hiểm vượt qua mưa bão tới đón cô rồi. Thẩm Hi ngoan ngoãn gói lại hộp mì, ném vào thùng rác, sau đó xoay người: “..... Có thể lấy giúp em hành lý không?”

Cô thật sự rất ngoan mà.

Hà Chi Châu sờ đầu Thẩm Hi một cái, một tay kéo valy hành lý, một tay nắm lấy tay cô, dắt cô ra khỏi trạm xe lửa.

Bên ngoài đã sớm có một xe taxi đang chờ sẵn, Hà Chi Châu mở cốp xe, bỏ valy hành lý vào bên trong. Sau đó kéo Thẩm Hi lên xe.

Tài xế taxi không phải là người thành phố S, mà là người huyện Cố Bình ngay bên cạnh. Xe cũng là từ huyện Cố Bình lái tới, vậy chẳng lẽ Hà Chi Châu nhận được tin nhắn của cô khi đang ở huyện Cố Bình ư?

Tài xế than thở tối nay mưa to quá, Thẩm Hi lén liếc nhìn bộ dạng ướt nửa người của Hà Chi Châu, còn có gì không hài lòng nữa đây. Ướt ức lớn hơn nữa cũng tan thành mây khói hết.

Cô và anh đúng là một đôi uyên ương số khổ mà! Thẩm Hi vòng tay ôm Hà Chi Châu, vùi mặt vào trong ngực anh, im lặng không nói gì.

Hà Chi Châu nghĩ rằng Thẩm Hi vẫn còn đang giận dỗi, liền dịu dàng vuốt vuốt tóc cô.

Tối nay, Hà Chi Châu không nhận được tin nhắn cùng điện thoại của Thẩm Hi, nguyên nhân là do anh đến cơ sở hạng mục ở Cổ Bình tham gia một cuộc hội thảo. Hội thảo này diễn ra suốt từ 3 giờ chiều cho đến 7 giờ tối, bữa tối được người phụ trách hạng mục gọi đồ ăn từ bên ngoài. Điện thoại di động của anh để lại trong phòng khách sạn, lúc quay về mới nhìn thấy Thẩm Hi gọi tới hơn hai mươi cuộc điện thoại và gửi mười mấy cái tin nhắn.

Bên ngoài mưa lớn như vậy, anh cầm di động lên gọi lại cho Thẩm Hi. Lần đầu tiên mới biết cảm giác “hốt hoảng đến tê dại” nó như thế nào.

Hiện giờ Hà Chi Châu đang ở tại một khu chung cư lâu đời trong trung tâm thành phố. Đây là một tiểu khu tương đối đặc biệt của thành phố S; có vị trí trong khu vực náo nhiệt, rục rờ nhất. Những khu nhà xung quanh đã sớm bị dỡ bỏ để cải tạo lại phòng ốc, nhưng cũng không hề gây ảnh hưởng hay tổn hại gì tới nó. Nguyên nhân là vì đây là nơi sinh sống của không ít cán bộ về hưu kỳ cựu, Chính phủ cũng không dám động đến phòng ốc của bọn họ.

Đáng tiếc, hẻm nhỏ đường hẹp, xe taxi không thể đi vào được. Hà Chi Châu xuống xe trước bật đèn lên, sau đó mở cửa xe cho Thẩm Hi. Mặt đường ngập nước, Thẩm Hi vừa bước được mấy bước thì đột nhiên giẫm vào một hố nước nhỏ, nước mưa lập tức tràn vào trong giày.

Cô “ai nha” kêu một tiếng, suýt chút nữa thì ngã xuống, thật may là Hà Chi Châu đã kịp thời túm cô trở về. Úi úi úi, đây có thể coi là một đôi tình nhân hoạn nạn có nhau hay không?

Vì Thẩm Hi rời nhà tới chỗ “tình lang” nên cô cố ý trang điểm đẹp, mang giày cao gót. Chỉ có điều hiện tại, mặt đường ngập nước như vậy thì cô đi làm sao với đôi giày cao gót này đây?

Dường như Hà Chi Châu còn nhận ra vấn đề đó trước cả Thẩm Hi, anh đưa cho tài xế 50 đồng, nhờ tài xế khiêng hành lý giúp mình; sau đó ngồi xổm xuống, quay đầu nhìn cô nói: “Đi lên đi.”

Anh muốn công cô.

Thẩm Hi che dù, cẩn thận nằm sấp trên lưng của Hà Chi Châu. Cô dùng một tay cầm ô, tay còn lại ôm chặt lấy bả vai anh, thoải mái mở miệng: “Rốt cuộc cũng đến lượt anh công em rồi.”

Hà Chi Châu cười hai tiếng: “Thật không nghĩ tới lại là trong hoàn cảnh thời tiết quỷ quái này.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Thẩm Hi nghĩ tới việc hôm nay “tình lang” chật vật như thế nào, liền tựa cằm trên đầu vai của Hà Chi Châu cười khanh khách. Đoạn đường này quả thực đi không dễ, gió thổi mưa rơi. Hiện tại Hà Chi Châu còn phải công cô, bước qua từng vũng nước sâu. Mưa lớn như vậy, quần áo của anh và cô đều bị ướt đầm, vải vóc lạnh buốt dán da thịt khiến cho người ta hết sức khó chịu. Cô nằm ở sau lưng Hà Chi Châu hắt xì một cái, nhưng trong lòng lại cảm thấy nóng nóng giống như có một dòng nước ấm đang chảy qua.

Dòng nước ấm đó kích động dâng lên, nó ngang ngược lên vào, nó ở trong cơ thể cô âm ỉ dờn sóng lấp ló; sau đó vô cùng rõ ràng nói cho cô biết: Vào giờ phút này, người đàn ông công cô đi qua nước nhất định sẽ trở thành người quan trọng nhất trong sinh mệnh của cô sau này.

55. Chương 55

Hà Chi Châu công cô đi qua một ngọn đèn đường nhỏ, ánh đèn vàng vọt bị màn mưa như trút nước tẩy thành màu xám trắng nhàn nhạt, giống y như một tầng lại một tầng vải thưa hư hư thực thực đọng đưa

phát phơ. Đoạn đường đi đến con hẻm nhỏ còn khoảng hơn hai trăm mét nữa, những ngôi nhà mà bọn họ đi qua hầu hết đều có sân ở đằng trước, có hàng rào bao bọc xung quanh, bên trong lại trồng rất nhiều hoa tường vi, từng nhánh từng nhánh dưới màn đêm không phân rõ màu sắc, nhưng lại có mùi hương hoa thoang thoảng theo gió bay đến.

Cánh hoa rụng tả tơi xuống dưới đất tạo nên một khung cảnh thật điêu tàn.

Thẩm Hi rất thoải mái nằm ở trên lưng của Hà Chi Châu, thân mật ghé đầu hôn vào bên tai anh một cái, muốn tặng cho anh một phần thưởng.

Ha ha. Khỏe miệng của Hà Chi Châu khê nhếch lên, phát ra một tiếng cười ngẩn ngui. Thật không nghĩ tới trong một buổi tối nhiều khó khăn khắc nghiệt như vậy, mà cô vẫn có thể mồm miệng cười ra tình điệu.

Có câu nói khi yêu con người ta thường hay ngu ngốc không phải sao?

Tiếng sấm tiếp tục nổ vang trên đỉnh đầu, một tia chớp từ phía chân trời xẹt qua, trong nháy mắt chiếu sáng cả bầu trời, Thẩm Hi bình thường vẫn rất sợ kiểu thời tiết như vậy, nhắm mắt lại vùi mặt ở sau lưng của Hà Chi Châu, không nhúc nhích chờ tia chớp kia tắt đi.

Hà Chi Châu cảm giác sau lưng hơi nhột, có lẽ là bởi vì lông mi của Thẩm Hi đang rung rung lên, giống như là hai cái bàn chải tỉ mỉ mềm mại quét ra một phần nóng bỏng. Anh cố gắng đè xuống ý định vừa mới nảy sinh, giữ sắc mặt bình tĩnh công Thẩm Hi đi vào cửa sắt lớn, rồi đi tới đầu hành lang.

Thuận lợi đến nơi nhưng Thẩm Hi hình như lại không hề có ý thức nhảy xuống, cho nên anh vẫn cứ tiếp tục công.

Đồng thời, chú tài xế theo sát phía sau cũng khiêng rương hành lý đi tới. Năm mươi đồng này kiếm được thật quá vất vả rồi, một đường mưa to mạo hiểm không nói, lại còn phải nhìn đôi tình nhân nhỏ trước mặt ân ân ái ái nữa chứ. Trong cuộc đời của ông chưa từng gặp qua cặp đôi nào như vậy, mặc kệ là thời tiết hay địa điểm, có thể sánh ngang với ông khi còn trẻ.

Chú tài xế để cái rương xuống, nhưng Thẩm Hi vẫn còn trên lưng của Hà Chi Châu không chịu “Dỡ hàng”. Cô không muốn xuống, Hà Chi Châu cũng không muốn thúc giục, vẫn tiếp tục công cô, ngay cả lúc trả tiền cho tài xế cũng không còn thả xuống.

Hà Chi Châu lấy ví từ trong túi ra đưa cho cô. Thẩm Hi nhận lấy cái ví từ tay anh, rút ra 100 đồng đưa cho chú tài xế: “Cảm ơn chú, không cần thối lại đâu.”

Hà Chi Châu nghe thế liền cười khê một tiếng.

Chú tài xế gãi gãi đầu nói: “Cháu gái à, tổng cộng là 270 đồng, tôi chờ khách từ Cố Bình tới đây mà.”

Được rồi, vừa muốn làm người giàu một lần lại bị đánh ngay vào mặt! Thẩm Hi nấp ở sau lưng Hà Chi Châu nói xin lỗi, sau đó lại đưa thêm hai tờ 100 đồng cho tài xế.

Tiền của anh cô tuyệt không thấy đau lòng.

Chú tài xế hài lòng rời đi, lúc này khỏe miệng của Hà Chi Châu khê vênh lên, cười nói: “Bạn gái của anh thật là hào phóng.”

“Đấy là đương nhiên.”. Hai tay của Thẩm Hi vẫn ôm lấy cổ của Hà Chi Châu, tưởng tượng một phen về cuộc sống hạnh phúc sau này của mình khi được “tiêu tiền của ông xã”: Về sau mỗi khi ra cửa em đều muốn phát tiền bo, anh không được ngăn cản đâu đấy.”

Hà Chi châu chẳng nói đúng sai chỉ cười rộ lên, nụ cười này ở dưới ngọn đèn trông thật nổi bật, hết sức đẹp mắt, sau đó anh nhẹ nhàng tự nhiên cảm khái một câu: “Thật đúng là một người có tiền.”

“Đúng vậy.”.Thẩm Hi giống như là một người mới vừa học được thói xấu, cô khêu khêu lưng của anh nói: “Bởi vì về sau em chính là vợ của người có tiền có tiền, một phú bà điển hình đấy anh có biết không? Mỗi khi ra cửa đều cho tiền bo , nếu không thật không có phong cách.”

Hà Chi Châu bật cười lắc đầu một cái, anh chưa từng thấy qua phú bà nào như vậy cả. Chỉ là để ước mơ trở thành phu nhân giàu có của Thẩm Hi, có phải áp lực của anh hơi nhiều phải không?

Có một số việc, thật đúng là gánh nặng ngọt ngào.

Chỗ trọ của Hà Chi Châu không có thang máy, phải leo cầu thang bộ, Thẩm Hi thấy thế liền muốn tụt xuống. Mặc dù lưu luyến không rời, nhưng nếu như anh cứ công cô như vậy thì hành lý phải giải quyết thế nào đây?

“Rương hành lý nặng mấy cân?”, Hà Chi Châu liền cất tiếng hỏi.

Thẩm Hi đáp: “Đại khái khoảng hai mươi cân thôi.”

Hà Chi Châu liền “Ừ” một tiếng, rồi nói: “Giữ chặt.”. Sau đó một tay công cô, một tay trực tiếp xách hành lý lên lầu.

Ồi chao. Người yêu của cô sao có thể lợi hại như vậy !

Thẩm Hi nhỏ giọng suýt xoa, ngọt ngào lại đau lòng nắm lấy lưng của Hà Chi Châu, cho đến khi anh một hơi đi tới lầu ba, mới bắt đầu ký lệnh “Dỡ hàng”. Cô liền đỏ mặt tán dương: ” Anh Hà, anh giỏi thật.”

“À.”. Hà Chi Châu móc chìa khóa ra mở cửa, trên đời này không có người bạn trai nào lại không muốn biểu hiện trước mặt bạn gái mình cả. Cả hai cổ tay của anh đều đỏ, thế mà vẻ mặt lại như nước chảy mây trôi, không có chút mệt nhọc nào: “Rất tuyệt sao? Đó là bởi vì em quá nhẹ thôi.”

Thẩm Hi cười cười đáp: “Đúng, đúng, đúng, là em quá nhẹ rồi.”

Hà Chi Châu mở cửa, Thẩm Hi đứng ở đằng trước, cả người run rẩy. Giày của cô đã ướt sũng rồi, đi một bước nước liền chảy ròng ròng, mà nhà trọ này bên ngoài nhìn cũ kỹ, nhưng thiết bị lắp đặt bên trong lại hết sức tinh xảo, ở phòng khách còn trải cả thảm màu xanh tằm nữa.

Cô quay sang hỏi anh: ” Anh Hà, còn dép không?”

Hà Chi Châu đứng ở trước tủ giày, hiện tại trong nhà một đôi dép thừa cũng không có. Do Thẩm Hi tới quá nhanh, làm anh không kịp chuẩn bị, bao gồm những thứ lật vật từ dép cho đến ga trải giường. Mấy ngày trước anh còn nhắc nhở mình, trên đường ở công ty về phải đi đến siêu thị mua bốn chiếc ga giường màu hồng. Như vậy về sau Thẩm Hi tới đây cũng có chỗ ngủ.

Nhưng mà lần nào anh cũng quên khuấy mất, quả nhiên đàn ông đều không thích hợp làm những chuyện như vậy.

Hà Chi Châu đưa dép của mình cho Thẩm Hi đi. Dép cỡ 43 lớn vô cùng, Thẩm Hi đi vào mặc kệ nó “Lạch cạch lạch cạch” vẫn đi dạo một vòng xung quanh phòng trọ nhỏ: phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, giống như năm tháng chưa từng lưu lại dấu vết gì cho nó, đồ dùng bài biện đơn giản nhưng lại lộ ra sự nghiêm túc, xem ra có phần giống với phòng của cán bộ vào thập niên 90.

Thẩm Hi dạo Đông dạo Tây, sau đó liền phát hiện ra một vấn đề —— không có giường để cho cô ngủ.

Hà Chi Châu giục Thẩm Hi đi tắm, cô liền ngập ngừng dao động, mở rương hành lý ra lấy quần áo để tắm rửa, từ bên trong chọn một bộ quần áo ngủ đẹp nhất, mà để phòng ngừa ngộ nhỡ, còn chọn một bộ áo lót quần lót đẹp mắt nhất nữa.

Thẩm Hi ôm đồ đi vào phòng tắm, nhưng thật không may nội y kẹp ở bên trong lại bị rớt ra.

Vấn đề ở đây là cô không hề phát hiện ra, Hà Chi Châu quay đầu lại liền nhìn thấy được. Anh cau mày, nhặt đám đồ kia lên, nhưng trong phòng tắm đã thấy truyền đến tiếng nước chảy.

Hà Chi Châu do dự một lát, nhưng vẫn đi đến gõ cửa phòng vệ sinh. cầm món đồ nhỏ nhắn mềm mại trong tay, lời nói cũng trở nên đặc biệt dễ nghe: “Tiểu Hi, em hé cửa ra một chút.”

Tiểu Hi.

Tại sao lại thân thiết như vậy. Thẩm Hi ở bên trong liền tắt nước nóng, cúi đầu nhìn nền gạch trong phòng tắm, thấp thỏm khẩn trương thật lâu, sau đó mới nhỏ giọng mở miệng: “Anh Hà, cái này không được rồi.”

“ ”

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, trực tiếp đem nội y đặt lên trên tủ ngoài phòng tắm, lúc rời đi còn độc ác nói một câu: “Em tự ra mà tắm nhé.”

Cái gì vậy chứ! Thắm Hi lại tiếp tục mở nước nóng lên, hết sức xem thường lời nói kia của anh. Nửa giờ sau, lúc bắt đầu mặc quần áo, rốt cuộc cũng biết mình đã bỏ lỡ cái gì.

Hu hu , cô hiểu sai rồi! Anh Hà à, anh đừng đi mà.

Buổi tối ngủ thế nào đây? Đây chính là vấn đề hết sức to lớn phải đối mặt trong tối nay.

Thắm Hi tắm xong ra ngoài, thấy Hà Chi Châu đang ở trong bếp nhỏ hầm cách thủy, anh vẫn chưa tắm, bởi vì áo sơ mi đã bị ướt đầm, nên chỉ có thể ra.

Thắm Hi đi đến phòng bếp, đập vào mắt chính là một khuôn ngực bẽn lẽn khoe gợi, mặt khẽ ửng hồng, thậm chí lại những đường cong trong quá khứ kia!

Hà Chi Châu đang nấu canh trứng cà chua, quay đầu liền nhìn Thắm Hi đang mắt tự nhiên đứng ở cửa liền nói với cô: “Đến tủ treo quần áo lấy giúp anh cái áo.”

Thắm Hi biết anh đột nhiên muốn mặc quần áo là vì che đậy cơ thể, nên vội vã khoát khoát tay nói: “Không việc gì đâu, em cũng đã sớm nhìn rồi.”, không cần phải phiền phức như vậy.

Ha ha.

Hà Chi Châu cúi đầu nếm nếm thử canh trứng gà, cũng có thể ăn được. Sau đó anh múc canh trứng ra bát, dí dỏm đáp lại: “Không cần phải nhắc đâu, anh biết rõ là em đã xem qua rồi.”

Hừ hừ.

Thắm Hi ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế chờ đợi, Hà Chi Châu bê bát canh trứng đến trước mặt cô nói: “Em ăn trước đi, anh đi tắm.”

Thắm Hi gật đầu, sau đó phát tay nói: “Đi đi, đi đi, đừng để bị cảm.”

Hà Chi Châu mang theo phong cách chủ nhân, trước khi đi còn giao phó một câu: “Ăn xong thì mang bát cho vào trong bồn, ngày mai anh rửa.”

Thắm Hi gật đầu thật mạnh, thậm chí anh Hà quả thật đã quá lo lắng rồi!

Rồi cô múc từng thìa canh trứng lên ăn. Mùi vị cũng tạm được, tuy tuyệt đối không phải là mỹ vị, nhưng cô lại ăn ngon khác thường, có lẽ đây là do canh trứng tình yêu chẳng!

Nghĩ đi nghĩ lại Thắm Hi lại nghĩ vấn đề chỗ ngủ tối nay: từ đầu tới cuối, cô và Hà Chi Châu cũng không đề cập tới vấn đề này, giống như đang cố ý tránh nói đến vậy, nhưng hiện cô lại đang rất buồn ngủ.

Thắm Hi nghĩ đến đây liền đỏ mặt, tim nhảy loạn xạ, cô ăn một nửa canh trứng, muốn trèo lên giường ngủ trước. Nếu đây là một vấn đề khó khăn, thì cứ giao cho Hà Chi Châu xử lý đi, dù sao đợi lát nữa cô ngủ mất rồi, thì bất cứ cái gì cũng đều không biết.

Lúc Hà Chi Châu tắm xong ra ngoài, Thắm Hi đã không còn ở trong bếp, canh trứng cô phần lại cho anh một nửa, trên bàn còn có một tờ giấy – “Anh Hà, phần còn lại cho anh ăn. Em buồn ngủ quá, nên đi ngủ trước đây”.

Ngủ? Cô ấy đi đâu ngủ? !

Hà Chi Châu lặng lẽ giải quyết hết phần canh trứng còn dư lại, vừa ăn vừa nghĩ tới một vấn đề, lát nữa anh sẽ ngủ trên sofa? Hay là hai người họ chen chúc ở trên giường?

Anh cầm chén bỏ vào trong bồn rửa, sau khi rửa tay liền đi tới trước cửa phòng ngủ.

Cửa không có khóa, chỉ khép hờ; bên trong đèn vẫn còn sáng, nhưng người trên giường “hình như” đã ngủ thiếp đi, cực kỳ yên lặng, chỉ còn tiếng mưa rơi ào ào ở bên ngoài vang vọng lại.

Hà Chi Châu đi tới bên giường, Thẩm Hi nghe được tiếng bước chân, vội vàng híp mắt lại. Cô đã ngủ rồi, anh Hà ngàn vạn lần không thể lay cô dậy để lựa chọn đầu đấy!

Dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, Hà Chi Châu lẳng lặng quan sát Thẩm Hi, anh biết cô chưa ngủ, vì bình thường cô ngủ nào được tư thế đẹp như vậy.

Cái giường này chỉ rộng một thước rưỡi, hiện tại Thẩm Hi chỉ chiếm một diện tích nho nhỏ bên phải, còn về chỗ trống ở bên trái.....

Cô cố ý chừa lại cho anh sao?

Lòng bàn tay của Hà Chi Châu chợt thấy nóng ran lên, nhưng sắc mặt thì vẫn bình tĩnh nằm xuống bên trái giường. Từ đầu tới cuối, Thẩm Hi vẫn không hề nhúc nhích, giả bộ rất giống. Anh muốn tắt đèn, lại phát hiện công tắc nằm ở bên phía của Thẩm Hi, nên liền nói với cô: “Thẩm Hi, em tắt đèn đi.”

Thẩm Hi còn lâu mới nhảy vào cái bẫy này, tiếp tục nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Hà Chi Châu thật hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là tự mình vươn tay qua tắt đèn. Trong lúc Thẩm Hi hơi hơi hé mắt thì nửa người của Hà Chi Châu đã nghiêng tới. Trong nháy mắt, cô y hệt một con côn trùng đang ngủ đông cả người cứng ngắc, cho đến khi “bụp” một tiếng, cả phòng ngủ bao trùm trong bóng tối, cô mới thở ra một hơi.

Tiếng thở sao lẽ nào lại nặng như vậy. Hà Chi Châu cảm thấy thật buồn cười, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Bên ngoài sấm sét vẫn còn vang dội, từng tia chớp dường như muốn đâm xuyên qua cửa sổ mà xông vào, bên trong phòng lúc sáng lúc tối, nhưng bởi vì bên cạnh có người, nên thật sự cũng không cảm thấy đáng sợ.

Thẩm Hi càng ngủ càng sát lại gần Hà Chi Châu, cuối cùng cũng không biết người nào chủ động trước, anh và cô liền ôm lấy nhau. Suy nghĩ kỹ một chút, hình như là cô nắm lấy vạt áo của anh trước, sau đó thì Hà Chi Châu liền để tay lên bả vai của cô, rồi thuận thế liền dính lại với nhau. Giống như giữa cô và anh có lực hút trái cực vậy.

Máy điều hòa không khí đang là 23 độ C, bên ngoài mưa to gió lớn, hai người dán sát vào nhau, liền trở thành nơi sưởi ấm duy nhất cho nhau. Cảm giác như thế rất động lòng, rất an tâm, giống như ngày mai cho dù thế giới có thế nào, cũng có thể an nhiên mà ngủ tới hừng đông.

Tuy nhiên Thẩm Hi chỉ ngủ đến rạng sáng liền đã tỉnh, nguyên do là vì quá mắc tiểu. Đã thế cô còn nằm mơ, trong mộng cảnh vật mơ mơ hồ hồ, thứ duy nhất nhớ được..... đó chính là cô không ngừng làm động tác hít đất, “Ra ra vào vào”, cùng với cặp chân của người nào đó “Lúc ẩn lúc hiện”.....

Tóm lại thật quá mệt, thật quá vất vả!

Cuối cùng, trong một khắc cô sắp tỉnh lại kia, tựa như có thứ gì đó từ thân thể - bắn - ra ngoài, cho dù ngủ sâu thế nào cũng muốn bực bách mình mở mắt ra đi đến nhà vệ sinh một chút.

Ghét nhất đó chính là đi tiểu vào ban đêm!

Bên ngoài gió mưa vẫn gào thét như cũ, đập vào cửa sổ “chát chát” vang dội. Thẩm Hi không vui rời giường, híp mắt tìm được phòng vệ sinh, cuối cùng mở nắp bồn cầu ngồi lên.

Mới vừa mơ một giấc mộng mệt mỏi như vậy, thật là vừa mệt lại mỏi, vừa ngồi ở trên bồn cầu vừa lim dim muốn ngủ. Cô nhắm mắt lại nhưng lại cảm giác có cái gì đó không đúng.

Có cái gì không đúng chứ? Thẩm Hi hơi mở một mắt ra nhìn – hu hu, làm thế nào mà nước tiểu đều bắn hết lên trên chân cô chứ!

Chẳng lẽ bồn cầu của nhà Hà Chi Châu bị rò sao? !

Thẩm Hi đứng bật dậy, quần cũng chưa thềm kéo, muốn kiểm tra xem rốt cuộc chỗ nào bị rò trước đã, nhưng vừa cúi đầu liền thấy ...JJ đã lâu không gặp.....

Hu hu, cô chống lên tường, choáng váng muốn khóc trong cầu tiêu.

Thẩm Hi ngây ngô đi vào, trước hết phải tìm một cái quần lót khác để thay đã, sau đó lại trèo lên giường ngủ tiếp, mặc kệ như thế nào, tất cả đợi ngày mai tỉnh ngủ lại nói.

Ngày hôm sau, Hà Chi Châu tỉnh lại, phát hiện quần lót của mình bị đổi, hơn nữa còn là quần lót của con gái nữa.

Cái khi gì vậy chứ?

56. Chương 56: Chương 56

Thẩm Hi liên tục ép xuống ba cái. One, two, three!

Hà Chi Châu bị cô ép tới mức khí huyết tán loạn. Anh há hốc miệng, nhất thời không thốt được ra lời, lồng ngực nghẹn lại, sượng sùng không biết giấu mặt vào đâu.

“You see see, so easy!” Thẩm Hi ngẩng đầu lên nói với Hà Chi Châu.

Phải, anh nhìn thấy rồi!

Rốt cuộc Hà Chi Châu cũng thấy được cô đã từng làm những hành động “điên rồ” gì với cơ thể anh! Hóa ra cô vẫn thường đè ép nó xuống như thế này, nhanh chóng lại tàn bạo.

Chỉ có điều, sao cô có thể xuống tay được chứ? Hà Chi Châu cười “Ha ha” hai tiếng, không thể tin nổi giật giật khoe mắt. Cô ngang nhiên ấn “tiểu Hà” của anh vào bên đùi đấy. Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Mẹ kiếp!

Trong mắt Hà Chi Châu âm thầm bùng lên một ngọn lửa, anh thẹn quá hóa giận. Mấy giây trước, anh còn tưởng rằng cô thật sự muốn giúp mình.

Tóm lại, anh “cảm ơn” cô!

Ở bên kia, Thẩm Hi bị bộ dạng kinh dị của Hà Chi Châu hù sợ: Sao anh Hà lại nhìn cô như vậy nhỉ?

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, hai bàn tay vịn vào nhau chà xát, cảm thấy ánh mắt của anh nhìn cô giống hệt như “Tiểu lý phi đao”, đao phóng vù vù vào người cô.

Rốt cuộc là vì sao nha!

Rõ ràng tối hôm qua mới làm một đôi vợ chồng ân ái cả đêm, không phải sáng hôm sau hai người nên thân thân mật mật hay sao? Có gì lại trở thành kẻ thù không đội trời chung như thế này? Khi tỉnh dậy anh sùng mặt ngồi chơi di động thì thôi không cần nhắc tới, nhưng cô vừa nịnh nọt lấy lòng giúp anh giải quyết phiền toái xong, thế mà anh lại tỏ thái độ khó chịu cho cô nhìn như vậy đấy.

Thẩm Hi có chút không vui, nhìn Hà Chi Châu, đặt mông xuống mép giường, chờ Hà Chi Châu chủ động nói với cô.

Hà Chi Châu tạm thời không có tinh lực dỗ dành bạn gái, anh muốn tới phòng vệ sinh để xem “tình huống cụ thể” của tiểu Hà trước. Anh bước xuống giường, chân trần đi thẳng vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Hà Chi Châu tiện tay đóng cửa, âm thanh không mạnh không nhẹ, nhưng lọt vào tai Thẩm Hi lại không khác gì một loại khiêu khích.

Được lắm! Giận dữ chứ gì? Tốt thôi, cô đi!

Hà Chi Châu ở trong phòng vệ sinh kiểm tra xong xuôi mọi thứ, thở phào một hơi; còn Thẩm Hi thì đã ngồi trong phòng ngủ dọn dẹp hành lý. Cô đem tất cả quần áo hôm qua vừa lôi ra nhét trở lại valy, vừa nhét vừa ầm loạn cả lên.

Hà Chi Châu mặc bộ đồ ngủ màu xám tro đi ra. Anh đứng ở trước mặt Thẩm Hi, giọng điệu không còn cứng rắn như trước nữa, thậm chí còn có một chút nghi hoặc khó hiểu: “Tiểu Hi, em làm sao thế?”

Tiểu Hi~..... chà, thân thiết quá nhỉ. Hừ hừ! Lúc thì Thẩm Hi, lúc thì tiểu Hi; cô chưa gặp qua người đàn ông nào lật mặt nhanh như anh đâu! Thẩm Hi ngẩng đầu, nhàn nhạt nói: “Anh đã không thích thì em đi, em về nhà là được, cần gì sáng sớm sưng mặt lên cho em coi. Có mỗi anh khó chịu khi ngủ dậy chắc, em cũng có đấy.”

Thì ra cô nghĩ anh tức giận là do vừa ngủ dậy! Hà Chi Châu dờ khóc dờ cười, cúi người xuống sờ mặt Thẩm Hi một cái: “Đừng bướng bỉnh, anh đi làm điểm tâm cho em.” Nói xong, Hà Chi Châu quay người ra nhà bếp.

Mặt Thẩm Hi đầy “dấu hỏi chấm”, nhìn bóng lưng của Hà Chi Châu trong phòng bếp nghi hoặc: Hành động này là sao đây? Là muốn giữ cô lại hay là cho ăn điểm tâm xong rồi mới.

Thẩm Hi tiếp tục giận dỗi thu dọn hành lý, thu dọn thật là chậm; mãi cho đến khi Hà Chi Châu làm xong điểm tâm, cô vẫn chưa nhét hết đồ đạc xong.

Hà Chi Châu gọi Thẩm Hi ra ăn điểm tâm. Cuối cùng, vì sự kiêu ngạo của bản thân, cô vẫn hùng hổ xách valy lên, kéo nó ra tới cửa trước.

Bên trái cửa trước chính là phòng bếp, Hà Chi Châu đứng cạnh cửa phòng bếp nhìn cô, bỏ qua dáng điệu muốn ra khỏi cửa của Thẩm Hi, trực tiếp kéo tay cô lại dụ dỗ: “Anh làm trứng luộc mà em thích này, tới đây ăn đi.”

Thẩm Hi: “.”

Thật là vớ vẩn! Ai nói cô thích ăn trứng luộc hả? Cái món đơn giản như thế mà lại cố tình chụp mũ cho cô thích ăn, đúng là đủ vô sỉ! Thẩm Hi bất mãn đầy bụng, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống cùng ăn điểm tâm với Hà Chi Châu.

Thịnh tình khó chối mà, không phải sao?

Hà Chi Châu làm điểm tâm rất đơn giản, hai bát cháo Bát Bảo còn nóng, bốn quả trứng luộc, với hai mươi cái sủi cảo hấp.

Mùa hè này, Hà Chi Châu gia nhập hạng mục của S&N. Mỗi ngày đều tự làm qua loa bữa sáng, cơm trưa ăn ở công ty, cơm tối thì tùy tiện ăn một chút gì đó trên đường về nhà. Anh là một người đàn ông, bữa ăn hàng ngày hoàn toàn có thể giải quyết đơn giản.

Bữa sáng hôm nay, anh đã đổi kiểu làm “qua loa” lên cấp cao hơn, gần như là móc hết thức ăn ở trong tủ lạnh ra. Hai mươi cái sủi cảo trên bàn ăn này là của chị Cố làm đưa qua cho anh vẫn còn dư lại, nó được để trên ngăn đá đáng lẽ phải được dùng từ hôm đó.

Nhìn xem, bạn gái tới đây, chế độ đãi ngộ hiển nhiên là khác nhau rồi.

Bữa sáng như thế này. trong lòng Thẩm Hi có hậm hực cũng vẫn nghiêm chỉnh ăn cơm. Trứng gà còn nóng hổi, cô vừa chạm vào đã lập tức rút tay lại đặt vào tai.

Hà Chi Châu thấy vậy, mặt không biến sắc cầm trứng lên bóc sạch vỏ, sau đó đưa cho cô: “Em ăn đi.”

Thẩm Hi nhận lấy trứng gà, ậm ừ vài tiếng.

Hà Chi Châu bóc nốt quả trứng còn lại, nghĩ nghĩ một chút vẫn mở miệng giải thích với Thẩm Hi. Anh cảm thấy cô có thể hiểu, dù sao cô cũng đã làm đàn ông một tháng cơ mà. Chỉ là có một số chuyện quá thật rất khó mở miệng. Hà Chi Châu vừa nghiêm túc, vừa lúng túng lên tiếng: “Chuyện anh tức giận buổi sáng. là vì nơi đó rất yếu ớt, em hiểu không?”

Nơi đó rất yếu ớt. Tất nhiên là cô biết, ít nhất trong một tháng kia, nhiều lần bị đụng mạnh khiến cô đau muốn chết. Thẩm Hi cúi đầu, cái cằm cái cổ nói: “Nhưng em. làm có kỹ xảo mà.” Hơn nữa khẳng định khi này anh không hề đau nha, nếu không khi cô đè nó xuống anh cũng không có vẻ mặt đó rồi, mà phải là vẻ mặt kia cơ.

“Cách của em không phải là kỹ xảo, chỉ là làm bừa thôi.” Hà Chi Châu nói lí lẽ cho cô nghe, từ tốn giảng giải hướng dẫn, “Chẳng lẽ em không biết có biện pháp đúng đắn để giải quyết vấn đề này à. . . .” Anh không tin khoảng thời gian cô là “đàn ông” kia hoàn toàn vô dụng.

Thẩm Hi đỏ mặt, dĩ nhiên là cô biết, nhưng cô đâu phải người phóng khoáng như vậy, cho nên chỉ có thể làm “trực tiếp đơn giản” thôi.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi cúi đầu đỏ mặt, cũng cảm thấy mình nghiêm túc hơi thái quá, lại còn có một chút hạ lưu nữa. Thật ra sáng nay anh thẹn quá hóa giận thì đúng hơn, cái cảm giác chênh lệch khi từ thiên đường rơi xuống địa ngục khiến anh cũng không biết nên điều chỉnh tâm tình như thế nào.

Hà Chi Châu giải thích một phen, Thẩm Hi đang từ lý lẽ hùng hồn biến thành đuối lý. Cô suy nghĩ một chút, vẫn không hài lòng lắm: “Vậy buổi sáng anh ngồi chơi điện thoại đi động, tại sao không cho em xem?”

Cái này.

Cái này, Hà Chi Châu quả thật không thể giải thích. Anh có thể nói cho cô biết nguyên nhân là vì lúc đó anh đang tìm hiểu một số kiến thức về phương diện nào đó sao? Đường hoàng nói cho cô biết lòng dạ bất chính của mình được à?

.

Nói tóm lại, Thẩm Hi vốn luôn là người dễ làm lạnh. Buổi sáng còn hùng hổ thu dọn hành lý về nhà, sau bữa điểm tâm đã vui vẻ hơn hờ tiền Hà Chi Châu ra cửa đi làm rồi.

Hà Chi Châu đưa cho Thẩm Hi giữ một cái chìa khóa, cô nhón chân lên thân mật hôn vào mặt của anh: “Anh Hà, hẹn gặp lại.”

Nói thật Hà Chi Châu không yên tâm về Thẩm Hi cho lắm, trong nhà không còn cái gì có thể ăn được cả, buổi trưa anh lại không thể chạy về. Một mặt, anh lo lắng Thẩm Hi sẽ bị đói, mặt khác lại lo lắng cô ở nhà nhàm chán không nói chuyện với ai được, biết đâu sau hai ngày chán quá lại dọn dẹp hành lý đi về luôn.

Chính vì lẽ đó, trước khi Hà Chi Châu ra khỏi cửa liền nói cho Thẩm Hi biết hết mấy chỗ bán đồ ăn ngon, chỗ nào có quán cafe, chỗ nào có thể mua vé xem phim xung quanh. Thẩm Hi đẩy Hà Chi Châu một cái: “Được rồi, anh cứ yên tâm đi đi. Cố gắng làm việc, biểu hiện tốt một chút.”

Hà Chi Châu giật giật khóe miệng mà ra khỏi nhà.

Thẩm Hi quả thật không cần người tán gẫu cùng, sau khi Hà Chi Châu rời đi, cô dọn dẹp phòng bếp trước tiên; sau đó lại chạy ra giặt quần áo, hóa thân thành cô gái nông thôn “thích thể hiện” điển hình. Cuối cùng, cô mở tủ lạnh ra xem, bên trong ngoại trừ mấy lon bia cùng vài chai Red Bull thì chả tìm được thứ gì khác. Cô mở nắp một chai Red Bull, uống hai ngụm rồi đặt lại vào chỗ cũ. Uống cái này không tốt..., chờ anh Hà quay về giải quyết nốt thôi.

Trong nhà có quá ít đồ đạc, ham muốn mua sắm của phụ nữ nổi lên mãnh liệt, Thẩm Hi nhìn xung quanh một vòng, dứt khoát xách túi ra khỏi cửa.

Trước khi đi ba Thẩm đã cho cô không ít tiền, chính vì vậy mà hiện giờ đi dạo phố mua đồ cô vung tay cũng không hề khách khí. Đầu tiên là tới cửa hàng bách hoá, mua cho bản thân một mẫu áo mới ra màu trắng hết sức xinh đẹp, sau đó cô vô cùng

Tự nhiên đi dạo đến khu quần áo dành cho nam.

Sáng nay nhìn qua tủ quần áo của Hà Chi Châu, cô mới thấy áo sơ mi chính thức anh dùng để đi làm chỉ có hai cái. Cô muốn mua cho anh thêm một cái nữa, thực chất là muốn lấy lòng một chút xin lỗi việc xảy ra sáng nay.

Thẩm Hi tìm một cửa hàng quần áo nam có nhãn hiệu thường xuất hiện trên Fashion Magazine, cao cấp nhưng giá không đắt bằng các nhãn hiệu khác. Trang phục ở nơi này vừa thời thượng lại trẻ trung, vô cùng thích hợp với những người trẻ tuổi vừa mới đi làm. Cô chọn cho Hà Chi Châu một cái áo sơ mi có hoa văn chìm trên nền trắng, đang có giảm giá 30%, nhưng giảm xong vẫn còn hơn hai ngàn tệ.

Cô đau lòng đành để nó xuống, tiếp tục dạo xung quanh tìm kiếm, lại nhìn trúng một cái áo sơ mi màu xanh dương.

Một cái áo sơ mi màu xanh dương rất thích hợp với Đường Đường.

Thẩm Hi nhìn cái áo đó lại nhớ đến một chuyện: Năm ngoái, ngày nào cô cũng thể thốt với Lâm Dục Đường, cô sẽ mua cái áo sơ mi đầu tiên dùng để đi làm của anh. Vậy mà mới có hai tháng, cô đã hoàn toàn quên mất chuyện này.

Mà đã quên rồi thì thôi, nhưng không hiểu tại sao bây giờ lại nhớ lại. Rốt cuộc cô có nên mua cái áo đó hay không đây?

Cửa hàng vừa rồi giá quá đắt so với túi tiền của Thẩm Hi, cô đi lướt qua mấy cửa hàng nổi tiếng bên cạnh. Cho đến một cửa hàng nằm ở trong góc, áo sơ mi nam chỉ có 99 đồng một cái, cô đi qua đó nhìn thử.

Lấy tay sờ sờ chất vải trước, không hài lòng.

Nhìn kiểu dáng một chút, cũng chẳng đẹp lắm.

Cuối cùng nhìn tới tên nhãn hiệu, cô chưa từng nghe qua bao giờ.

Thật là mất thời gian đứng xem, người đàn ông của cô sao có thể mặc cái áo sơ mi rẻ tiền chỉ có 99 đồng được cơ chứ! Thẩm Hi đành lòng, quay trở lại mua hai cái áo sơ mi vừa nhìn trúng.

Cái thẻ ngay lập tức bay vút mất hơn bốn ngàn, trên đường trở về, cô suyết chút nữa thì đem hai cái áo sơ mi nâng niu cưng nựng ở trong ngực. Áo đắt tiền như vậy, cũng có thể hấp dẫn bọn cướp giật mà.

Ngày làm việc hôm nay, Hà Chi Châu gọi ba cuộc điện thoại cho Thẩm Hi. Cuộc điện thoại đầu tiên, cô đang đi dạo phố mua sắm; gọi lần thứ hai, cô có hẹn gặp mặt với Trần Hàn, cùng ăn cơm và tán gẫu chuyện công việc; đến lần gọi thứ ba, thì truyền đến âm thanh huyền ảo ấm ỉ, cô đang đi dạo trong siêu thị.

Buổi sáng đi làm anh còn sợ cô cảm thấy nhàm chán bây giờ xem ra đã lo lắng thừa thãi rồi.

Sau khi tan làm, trên đường quay về, Hà Chi Châu có đi ngang qua một cửa hàng bán vật phẩm, đồ dùng cho giường ngủ; anh do dự một chút nhưng vẫn tiến vào. Mặc kệ Thẩm Hi có muốn ngủ cùng anh trên một cái giường lớn hay không, anh sẽ vẫn chuẩn bị đầy đủ đồ dùng giường ngủ riêng cho cô, nói không chừng ba cô sẽ đột kích bất ngờ đến kiểm tra.

Đây là lần đầu tiên Hà Chi Châu đến nơi này, thật may là cô bán hàng bên trong rất nhiệt tình chạy lại kịp thời giới thiệu đề cử sản phẩm cho anh. Câu đầu tiên mà cô bán hàng nói là “Xin hỏi cậu mua để dùng cho kết hôn sao?”

Kết hôn? Hà Chi Châu lạnh nhạt lắc lắc đầu: “Hiện giờ vẫn chưa kết hôn.”

A, nếu thế thì là ở chung rồi...cô bán hàng dẫn Hà Chi Châu qua nhìn một bộ chăn, ga, gối hoàn chỉnh màu xanh lam dành cho hai người.

Hà Chi Châu quét mắt nhìn một lượt, vô cùng tốt, đang tiếc nhà trọ của anh không có giường dành cho hai người. Hà Chi Châu hỏi cô bán hàng: “Có cỡ nhỏ hơn không?”

Cô bán hàng gạt đầu một cái: “1m5 được chứ?”

Hà Chi Châu: “Vừa đúng.”

Cô bán hàng xoay người muốn đi lấy bộ nhỏ hơn thì đúng lúc Hà Chi Châu lia thấy một bộ màu viền ren màu hồng.

Anh lập tức chỉ vào nó: “Không cần nữa đâu, lấy bộ kia đi.”

Cô bán hàng: “...Nhưng nó dùng cho giường của trẻ em mà.”

Hà Chi Châu không phải là một người dễ thay đổi chủ ý, đặc biệt là những thứ anh đã nhìn trúng. Hà Chi Châu cảm thấy bộ viền ren màu hồng này vô cùng thích hợp với Thẩm Hi.

Anh hỏi cô bán hàng: “Cỡ đó là 1m5 phải không?”

Cô bán hàng: “Đúng.”

Hà Chi Châu gật đầu một cái, vậy thì có vấn đề gì đâu? Anh không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, trực tiếp dùng ánh mắt “phiền cô đi lấy nhanh giùm”. Anh còn phải nhanh nhanh về nhà nữa cơ.

Bộ đồ dùng giường ngủ của trẻ em có giá 499 đồng. Hà Chi Châu thanh toán tiền mặt, sau đó xách túi, cỡi lên chiếc xe đạp dựng ở bên ngoài phóng về nhà.

Cô bán hàng tiền Hà Chi Châu ra tới cửa, nhìn bóng lưng anh tuần ngày càng khuất xa, trong lòng cảm khái một câu: Có phải trong lòng người đàn ông nào cũng đều cất giấu một phần tình cảm dành cho viên ren màu hồng hay không nha!

A a a a! Người đàn ông lạnh lùng như thế kia mà cũng như vậy nhaaaaaa!

57. Chương 57: Chương 57

Edit: tiểu an nhi

Thẩm Hi đi dạo trong siêu thị hơn một giờ, cuối cùng không xách nổi những thứ đã mua. Tất cả đựng vào hai cái túi mua hàng, bên trong có các loại đồ ăn, vật dụng linh tinh, còn có cả một quả dưa hấu.

Cô định gọi điện thoại cho Hà Chi Châu, nhưng không chắc là anh đã làm việc xong chưa, lại đem di động bỏ vào trong túi.

Cách đó không xa có năm sáu nam sinh mặc đồng phục cấp 3 đùn đùn đẩy đẩy nhau, cho đến khi một cậu nam sinh có vóc dáng cao nhất bị đẩy tới trước mặt Thẩm Hi, cậu ta đỏ mặt nói với cô: “Có cần giúp một tay không?”

Chàng trai dễ xấu hổ như vậy thật khiến người ta sinh ra thiện cảm, Thẩm Hi vội vàng gật đầu: “Đang cần, đang cần.”

Siêu thị nằm ở tiểu khu Minh Đức ra tới quảng trường Nhạc Dương chỉ có 200 - 300 mét Thẩm Hi tự mình xách cái túi nhẹ hơn, còn cậu nhóc trung học xách giúp cô cái túi nặng. Đoạn đường này cậu nhóc có chút xấu hổ, xì xèo thầm thì hồi lâu cũng không thốt ra được câu nào.

Thẩm Hi lớn hơn mấy tuổi, liền hỏi về vấn đề học tập của cậu ta, cậu nhóc lại càng ngượng ngùng hơn: “Sang năm tôi lên lớp mười hai rồi, thành tích cũng bình thường thôi.”

Thẩm Hi: “.” Tại sao ai cũng khiêm tốn vậy nhỉ!

Thẩm Hi tán dương mấy câu, cậu nhóc xấu hổ chìa tay qua hướng cô: “Cái túi này cũng để tôi xách giúp cho.”

“Cám ơn nha.” Thẩm Hi lắc đầu từ chối, “Tôi có thể tự xách được mà.”

Nam sinh bị cự tuyệt, mặt đỏ bừng, sau đó ngoan ngoãn đi ở bên cạnh Thẩm Hi. Thẩm Hi nở một nụ cười khích lệ với cậu nhóc, nhất thời làm cậu ta cảm giác bản thân tràn đầy năng lượng, tuyệt không hề cảm thấy túi mua hàng nặng trĩu trong tay.

Được một lúc, nam sinh cấp 3 này lại hỏi cô đang học ở trường nào, là học sinh cấp 3 như cậu ta hay đã là sinh viên đại học....

Thẩm Hi nhún nhún vai: “Tôi là sinh viên đại học.”

Đột nhiên, sau lưng bất ngờ vang lên một hồi chuông, phá vỡ không khí hài hòa đang có. Thẩm Hi quay đầu lại, thấy Hà Chi Châu đang đạp xe đạp trở về, trong tay anh còn xách theo một cái túi lớn.

Hà Chi Châu chỉ liếc cô và nam sinh cấp 3 kia một cái, lập tức thu hồi tầm mắt.

Thẩm Hi bắt chước lại điệu bộ của anh, cũng đưa mắt liếc một cái.

Nam sinh cấp 3 nghe thấy tiếng chuông phía sau thì nhanh chóng đứng gọn sang một bên, sát lại gần Thẩm Hi một chút, tự giác nhường đường cho xe chạy.

Hà Chi Châu bực mình, ấn chuông không ngừng, đẹp trai bức người đạp xe đi qua. Trong lúc đó còn quay đầu quét mắt nhìn Thẩm Hi, ánh mắt mang theo cảnh cáo rõ ràng. Thẩm Hi chớp mắt, làm bộ như không nhìn thấy.

Khu nhà trọ ở ngay phía trước rồi. Hà Chi Châu xuống xe, trầm mặc dong xe đạp vào nhà để xe.

Thẩm Hi chỉ để cho nam sinh cấp 3 xách giúp cô đến đầu hành lang. Cậu nhóc còn không muốn đi, ấp úng loay hoay một hồi mới lấy hết dũng khí hỏi: “Có thể cho tôi số điện thoại không?”

Thẩm Hi: “Hả?”

Nam sinh cấp 3 đại khái cũng cảm thấy mình xin số điện thoại của người ta quá đường đột, nhanh chóng nghĩ ra một lý do: “Học kỳ tới tôi lên lớp mười hai rồi, có lẽ sau này sẽ cần hỏi chị về vấn đề đăng ký chuyên ngành.”

Thẩm Hi chớp mắt, cảm thấy mình như một tiền bối đầy kinh nghiệm. Liếc qua khoe mắt nhìn Hà Chi Châu cách đó không xa, kết quả là anh chỉ cười nhẹ, cũng không biết là đang cười nhạo người nào.

Được rồi. Thẩm Hi nghiêm túc nói với nam sinh cấp 3: “Nhưng tôi cũng không rõ mấy cái đấy đâu.”

“Không sao, không sao. À, đúng rồi, vậy chị học Anh ngữ có tốt không?” Lý do kia không dùng được, cậu nhóc nhanh chóng tìm một cái cớ khác, “Anh ngữ của tôi không được tốt lắm, ba mẹ tôi đang muốn tìm gia sư dạy kèm cho tôi, nếu như chị có thời gian.”

Anh ngữ ăy à. Thẩm Hi vội vàng lắc đầu: “Tôi còn chưa qua được cấp bốn.”

“Ồ, ra là vậy.” Về mặt nam sinh cấp 3 đầy tiếc nuối, sau đó lại hỏi số điện thoại di động một lần nữa.

Thẩm Hi lại nhìn về phía Hà Chi Châu đang đứng im bất động, có chút không vui. Cô đếm đến ba, nếu như anh còn không mở miệng, cô sẽ thật sự cho số.

Một, hai, ba. Thẩm Hi húng hắng, đang muốn trả lời thì một giọng nói đã chen vào: “Số điện thoại di động ăy hả?”

Nam sinh vội vàng lấy di động ra.

Hà Chi Châu nói một chuỗi số: “138897764xx, nhớ được không?” Vừa nói mã số, anh vừa đi lướt qua.

Nam sinh cấp 3 nhớ được một nửa, mới ngẩng đầu lên hỏi lại: “Đây là số điện thoại của ai?”

Đuôi mắt Hà Chi Châu khê cong lên, nhàn nhạt nói: “Của bạn trai cô ăy.”

Ô hô! Nam sinh cấp 3 đỏ bừng mặt, nhìn hai người trước mắt, nghĩ nghĩ một chút liền hiểu ra. Cậu nhóc lúng túng, không biết phải làm gì thì Hà Chi Châu đã đi qua xách lấy túi mua hàng trong tay cậu ta, rồi giành luôn túi mà Thẩm Hi đang cầm, không chút lưu tình nhìn cô nói: “Lên lầu nấu cơm!”

Chắc chắc, giọng điệu này! Thật là mạnh miệng ha! Tuy trong lòng Thẩm Hi ra sức châm chọc điệu bộ dạy dỗ vợ của đại gia Hà, nhưng trên mặt vẫn trưng ra khuôn mặt ngoan ngoãn của cô vợ nhỏ. Thẩm Hi nhìn nam sinh cấp 3 một cái, phất tay tạm biệt: “Tôi về nhà nấu cơm, hẹn gặp lại.”

Hà Chi Châu còn ra vẻ cô thật lắm lời, ném qua một ánh mắt sắc bén.

Thẩm Hi vội vàng lên lầu.

Nam sinh cấp 3 đã kinh sợ tới mức không thốt nên lời, tình địch trước mắt lập tức biến thành thần tượng, cậu ta còn vô liêm sỉ mở miệng: “Anh trai này, bạn gái của anh nghe lời anh thật nha. Xin hỏi anh có bí quyết gì không?”

“Bí quyết?” Hà Chi Châu tự nhiên ném lại một câu, “Cậu cảm thấy tôi cần phải có bí quyết à?” Nói xong, xoay người bỏ lại cậu nhóc lẻ loi một mình trong gió hiu huu.

“Lên lầu nấu cơm đi!” Nam sinh cấp 3 lẩm nhẩm lại câu thần tượng vừa nói, thật là quá đàn ông. Sau này mình cũng phải có khí thế như vậy mới được! *Ngước mặt, nắm quyền*! ! !

Đáng tiếc, “thần tượng” của cậu ta sau khi quay về căn hộ ở lầu ba, thì bạn gái ngồi trên ghế sa lon ăn đồ ăn vặt, còn “thần tượng” đi vào bếp.

Thẩm Hi mở một túi đồ ăn vặt ra, đi tới phòng bếp đút cho Hà Chi Châu một miếng: “Anh Hà, chẳng lẽ anh không có gì muốn hỏi em sao?”

Hà Chi Châu quả thật không để tình địch khi nãy vào trong mắt, nhưng vẫn rất phối hợp hỏi lại: “Người vừa rồi là ai?”

Thẩm Hi cẩn thận báo cáo: “Là người em gặp ở siêu thị, cậu ta chủ động đến giúp em xách đồ.”

“Đúng là tấm gương thiếu niên tiêu biểu của Trung Quốc.” Hà Chi Châu vo gạo, cảm khái một câu.

Thẩm Hi nhìn anh: “Anh không ghen à?”

Hà Chi Châu đổ nước, cảm nôi cơm điện: “Có ghen, cậu ta nhỏ hơn anh, cũng trẻ tuổi hơn, không phải sao?”

Mấy lời này thật..... quá là miễn cưỡng! Thẩm Hi vội vàng trấn an: “Anh Hà, em không thích nhỏ, em thích già cơ, giống như anh này.”

Già. Hà Chi Châu cười lạnh một tiếng, giang hai tay, nhìn về phía Thẩm Hi.

Thẩm Hi rất tự giác tiến lên vòng hai tay qua ngang hông Hà Chi Châu, sau đó vùi mặt cọ cọ vào ngực anh. Có những khi, chỉ cần hai người sống chung một chỗ thì làm cái gì đều cảm thấy thật vui vẻ.

Hà Chi Châu nấu một tô canh, sau đó gọi thêm ba món ăn bên ngoài. Thẩm Hi không biết Hà Chi Châu xuống bếp để làm cái gì nữa. Trong lúc chờ thức ăn tới, cô hôn hờ mang bộ đồ dùng viên ren hồng Hà Chi Châu mua về đi giặt. Thật không ngờ sở thích của anh Hà lại đặc biệt như thế.

Bữa tối, hai người ngồi đối diện nhau cùng dùng cơm. Trên bàn ăn đặt một cái điện thoại di động phát ra tiếng nhạc, cái này là do Thẩm Hi nhất quyết phải bật cho bằng được bài hát đầy cảm xúc, làm rung động lòng người. Chiếc sáng cho bàn ăn là một cái đèn lưu ly kiểu cổ, màu hồng vỏ quýt, vừa cổ điển lại vừa đáng yêu.

Khoảng bảy tám giờ tối, tắt hết toàn bộ đèn trong căn hộ đi, chỉ để lại mỗi chiếc đèn đó thôi, cảm giác quả thật rất khác biệt.

Đồng thời lúc đó thành phố S vừa lên đèn, cô và anh ở nơi này, trong khi nhà nhà đều sáng rực rỡ thì ở đây chỉ có một bóng đêm.

Thẩm Hi lôi hai cái áo sơ mi mua được hôm nay ra, cô còn cố ý cắt đi nhãn mác. Thứ nhất là để mặc cho thoải mái, thứ hai cũng muốn người nhận không cần quá để ý giá tiền.

Hà Chi Châu nhận được cái áo có hoa văn chìm trên nền trắng, anh hỏi Thẩm Hi: “Bao nhiêu tiền?”

Thẩm Hi trợn mắt nhìn Hà Chi Châu một cái: “Có 99 đồng một cái, anh mặc không?”

Hà Chi Châu không hỏi nữa. Nhãn hiệu của áo thực chất khắc trên nút cài, cho dù Thẩm Hi có cắt hết nhãn mác thì anh cũng có thể đoán được giá trị tương đối.

Bạn gái của anh, hào phóng với bạn trai quá đi. Chỉ có điều, mười phút sau, Hà Chi Châu lập tức bóp chết ý nghĩ vừa nảy ra đó — Thẩm Hi không chỉ hào phóng với bạn trai thôi đâu.

Sau khi ăn xong, anh ngồi trên sofa thì thấy một cái túi đựng áo khác, bên trong là một cái áo sơ mi có cùng nhãn hiệu với anh, màu xanh dương. Hà Chi Châu mở miệng thăm dò: “Ở đây còn một cái nữa này, hôm nay mua một tặng một sao?”

“Hả, cái gì mua một tặng một?”

Thẩm Hi đang nói chuyện với Trần Hàn về việc làm thêm mùa hè, vừa mới cúp máy liền bị Hà Chi Châu gặng hỏi. Bản thân cô cũng biết chuyện này có chút không ổn, nên mới đem áo sơ mi về nhà mà không trực tiếp đưa cho Đường Đường.

Hà Chi Châu cầm áo sơ mi màu xanh lên, vẫn tiếp tục hỏi. Thẩm Hi trước tiên nhu thuận ngồi trên đùi Hà Chi Châu: “Anh Hà.”

Hà Chi Châu ôm lấy hông Thẩm Hi, làm bộ nghi ngờ chớp mắt: “Chẳng lẽ cái này không phải mua cho anh?”

Thẩm Hi rất ngại ngùng, những vắn gập đầu một cái.

Hà Chi Châu hít sâu một hơi, tận lực bình tĩnh hỏi: “Vậy mua cho chú Thẩm hả?”

Không phải. Thẩm Hi lắc đầu.

Hà Chi Châu cố ý tránh tên của Lâm Dục Đường, tiếp tục đoán: “Hay là cho họ hàng thân thích?”

Thẩm Hi vẫn lắc đầu.

Hà Chi Châu càng vòng vèo không đoán tên của Lâm Dục Đường thì Thẩm Hi càng chột dạ, len lén nhìn ánh mắt của anh, bắt đầu cảm thấy thấp thỏm không yên. Chỉ có điều, cô cũng không phải là người không có can đảm, dưới tình huống áp lực thế này mà vẫn có thể nói ra áo sơ mi là mua cho Lâm Dục Đường .

“Cho Đường Đường.” Cô nói.

Hà Chi Châu trầm mặc.

Thẩm Hi lay lay anh: “. Hà Chi Châu?”

Hà Chi Châu vẫn không nói lời nào.

Thẩm Hi nắm tay anh: “Anh đang tức giận đó hả?”

Cuối cùng Hà Chi Châu cũng mở miệng, giọng nói còn dịu dàng hơn cả lúc trước, anh hỏi cô: “Em cảm thấy tặng áo sơ mi ột người đàn ông không phải là người thân có thích hợp hay không?”

Thẩm Hi cúi đầu, cô muốn nói Đường Đường cũng là người thân của cô, nhưng rốt cuộc lại không có sức lực phản bác.

Hà Chi Châu nhìn Thẩm Hi, hỏi tiếp một câu: “Huống chi em còn từng thích cậu ta, không phải sao?”

Đầu của Thẩm Hi càng cúi thấp hơn, câu hỏi của Hà Chi Châu đúng là làm khó cô mà. Thẩm Hi chủ động tựa vào ngực anh, ngoan ngoãn yên lặng.

Hà Chi Châu vuốt vuốt tóc Thẩm Hi, móm lời: “Thật ra thì. em cũng cảm thấy không thích hợp, đúng không?”

Thẩm Hi vui mặt càng sâu, không còn gì để nói nữa!

Hà Chi Châu dịu dàng: “Thật ra em có hiểu mà. Nếu không thì sẽ không mang áo sơ mi về nhà, phải không?”

Làm ơn, đừng chụp cái mũ cao như thế cho cô. Cô nào có hiểu như lời anh nói chứ! Thẩm Hi chỉ vui mặt vào ngực Hà Chi Châu, mãi lâu sau, mới nhẹ nói một câu: “Đúng vậy.”

Hà Chi Châu thở ra một hơi, anh vỗ vỗ lưng Thẩm Hi: “Nếu đã vậy thì cái áo sơ mi này cho anh luôn đi.”

Hả? Thẩm Hi ngẩng phắt đầu lên, sao cô lại nghĩ thấy có mùi “vô sỉ” ở đây thế nhỉ?

Hà Chi Châu nhìn thẳng vào mắt cô: “Không đành lòng?”

“Không.” Thẩm Hi lắc đầu.

Hà Chi Châu: “Vậy thì tốt, anh cũng thích màu xanh dương.”

Thẩm Hi: “.”

Thẩm Hi vẫn có chút bất mãn, hai cái áo sơ mi là hơn bốn ngàn đấy. Cô cảm thấy Hà Chi Châu đang cướp bóc trá hình, nhưng giận mà không dám nói gì, bụng xót tiền mà nhéo lại một chỗ. Cô đấm Hà Chi Châu một cái, lặng lẽ suy nghĩ: Cô dùng toàn bộ “của cải” của mình mà mua cho anh hai cái áo sơ mi, nếu về sau anh dám đối xử không tốt với cô, cô liền.

Cắn chết anh!

Hà Chi Châu nhìn bộ dạng uất ức khó nói nên lời của Thẩm Hi, nhàn nhã dựa lưng vào ghế sa lon, ôm nhẹ cô nói: “Về phần Lâm Dục Đường, chúng ta có thể đổi sang thứ khác để tặng.”

Thẩm Hi không lên tiếng, cô còn tiền nữa đâu.

Hà Chi Châu: “Như vậy đi, chỗ này của anh có một bộ sách không còn xuất bản nữa, anh biết Lâm Dục Đường vẫn luôn muốn có nó, em có thể tặng cho cậu ta đấy. Anh chắc chắn Lâm Dục Đường muốn có bộ sách kia hơn là áo sơ mi, mà tặng sách cực kỳ có ý nghĩa, đúng không?”

Thẩm Hi không biết “có ý nghĩa” ở chỗ nào, cô khó hiểu nhìn Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu rất đứng đắn nói ra đáp án: “Thứ nhất, sách là một bậc thang tiến bộ của loài người, dùng nó làm quà tặng không thể thích hợp hơn. Thứ hai, quà này cũng coi như chúng ta cùng tặng chung, không phải rất có ý nghĩa à?”

Thẩm Hi: “.”

Ngày hôm sau, Hà Chi Châu mặc áo sơ mi mới đến S&N làm việc; đồng thời Lâm Dục Đường cũng nhận được một quà tặng gửi chuyển phát, lấy danh nghĩa của Thẩm Hi để gửi. Một bộ sách không còn được xuất bản nữa, đúng là sách quý, nhưng anh rất muốn cầm đi thiêu hủy, có được hay không đây?

Thẩm Hi đã không còn bao nhiêu tiền, lại càng giữ chắc liên lạc với Trần Hàn. Buổi trưa, cô nhận được điện thoại của Trần Hàn, hẹn cô hai giờ chiều đến phòng dạy vũ đạo Tinh Tinh. Thẩm Hi vô cùng cảm kích Trần Hàn, trước khi đi còn cố ý đặt trước đồ ăn ở một quán cơm gần đấy, sau đó vui vẻ mang theo giày cùng trang phục múa ra khỏi cửa.

Thẩm Hi đến sớm hơn một tiếng, Trần Hàn đã rất quen thuộc với những người phụ trách ở đây, cô nàng cũng giống như một nhân viên phụ trách, phân cho Thẩm Hi một lớp, cũng nói luôn thù lao với cô: “Một tiết học là 50 đồng, một ngày dạy hai tiết.”

Buổi chiều, Thẩm Hi lên lớp dạy hai tiết rất dễ dàng, hướng dẫn mười ba em gái nhảy điệu Tân Cương. Hai tiết học nhanh chóng kết thúc, cô dạy vô cùng vui vẻ. Lại càng cảm thấy cảm kích Trần Hàn hơn, sau khi dạy xong, cô đi tìm Trần Hàn nói: “Mình đã đặt cơm ở gần đây rồi, buổi tối chúng ta cùng ăn với nhau đi.”

Trần Hàn cự tuyệt: “Không, tối nay mình còn có việc.”

Thẩm Hi khoát khoát tay, dễ dàng thương lượng: “Được rồi, vậy thì ngày mai nha.”

Trả lương vào cuối ngày, hai tiết học của Thẩm Hi được trả 100 đồng. Tiền là do Trần Hàn trực tiếp đưa cho cô, Thẩm Hi đem tiền bỏ vào túi, trong lòng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Trần Hàn hỏi cô: “Thẩm Hi, hè này cậu ở đâu?”

Thẩm Hi dè chừng đùa giỡn, không có nói rõ là ở cùng một chỗ với Hà Chi Châu, chỉ cười cười: “Ở nhà bạn.” Bạn trai cũng là bạn mà, không phải sao?

Cô hỏi Trần Hàn, Trần Hàn nhún nhún vai: “Mình đâu có nhiều bạn bè như cậu, mình ở trường thôi.”

Thẩm Hi dùng sức lao động của bản thân kiếm được 100 đồng, cô gọi điện cho Hà Chi Châu trước tiên, sau đó là Thẩm Kiến Quốc, Ngô Linh, ông nội. còn Lâm Dục Đường là chủ động gọi điện thoại tới, cố ý “cảm ơn” món quà cô gửi cho anh.

Lâm Dục Đường khách khí như thế, ngược lại khiến Thẩm Hi cảm thấy ngượng ngùng, trong lúc nói chuyện không nhịn được khoe ra 100 đồng mình kiếm được: “Đường Đường, hôm nay em đi dạy múa kiếm được 100 đồng đấy.”

Lâm Dục Đường tán dương một câu: “Không tệ.”

Thắm Hi: “Để em mời anh ăn cơm.”

“Em cứ giữ nó đi, anh sợ không đủ để mời mất.” Lâm Dục Đường cười nhẹ, dặn

Dò thêm, “Anh cũng ở thành phố S, có chuyện gì thì cứ tới tìm anh.”

Thắm Hi đồng ý.

...

Thật ra, Hà Chi Châu đặc biệt không vui khi Thắm Hi đi làm thêm mùa hè, hơn nữa lại còn là công việc do Trần Hàn giới thiệu. Nhưng Thắm Hi lại hào hứng đi làm, không biết mệt mỏi. Lúc anh quay về, cô còn hớn hờ khoe ra mấy tờ tiền công cho anh xem.

Hà Chi Châu nhéo nhéo mắt của Thắm Hi: “Giỏi quá.”

Thắm Hi chỉ chỉ vào phòng bếp: “Hôm nay em rất vui nha, lúc về còn mua một quả dưa hấu đấy, là loại đặc biệt lớn luôn, anh đi bỏ đi.”

Nhìn coi, kiếm được tiền, giọng cũng phách lối hẳn.

Hà Chi Châu đứng dậy đi vào phòng bếp bỏ dưa hấu, nhưng khi thấy cái gọi là “dưa hấu đặc biệt lớn” thì mắt mở thật to. Anh đi ra: “Thắm Hi, em mua ‘dưa hấu’ ở chỗ nào?”

Thắm Hi vuốt vuốt tay: “Ở chỗ bác trai nào đó bày bán ven đường ấy.”

Hà Chi Châu hít sâu một hơi: “Quả em mua không phải là dưa hấu, mà là bí đao.”

Thắm Hi không tin: “Không thể nào!” Cô mua dưa hấu nhiều năm như vậy, không thể nào không phân biệt được bí đao và dưa hấu.

Hà Chi Châu bỏ quả bí đao ra, kiểm tra thân phận quả dưa hấu.

Thắm Hi thấy rõ chân tướng thì nước mắt tuôn rơi; “Chết mất, quả bí đao này trông giống dưa hấu quá đi!” Chết tiệt! Một đường cô vừa ôm vừa vác, kết quả lại khiêng một quả bí đao về nhà?

Cô không thể chấp nhận nỗi sự thật này!

Bữa tối, Hà Chi Châu nhìn theo sách dạy nấu ăn nấu một canh xương hầm bí đao thật lớn. Thắm Hi một mực hậm hực tức giận: “Em thấy bác ấy già cả nên mới mua một quả ủng hộ, hừ hừ, không ngờ lại cho lẫn bí đao vào bán cùng với dưa hấu. Lấy bí đao ra lừa gạt, không tốt bụng tí nào!”

Hà Chi Châu yên lặng uống canh, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Bạn gái mình không phân biệt rõ bí đao và dưa hấu, anh còn có thể nói gì đây?

Buổi tối, Thắm Hi đổi ga giường viền ren màu phấn hồng, chủ động bò lên giường chờ Hà Chi Châu thì anh vẫn không nói câu nào, hoàn toàn không có ý định nói cho Thắm Hi biết bộ ga giường viền ren hồng này là mua cho cô dùng riêng.

Hai ngày nay, ban đêm ngủ anh cảm thấy có chút thú vị, một ý niệm nào đó giống như mầm mống rơi vào trong lòng anh, qua từng ngày nó nhanh chóng mọc rễ này mầm, bây giờ đã lớn thành một cây dây leo rồi, chút xíu nữa thôi là chạm đến ranh giới cuối cùng của anh.

Ranh giới cuối cùng là cái gì? Hà Chi Châu không muốn nghĩ tới nữa.

Đêm khuya, Hà Chi Châu lại từ trong “mộng đẹp” tỉnh lại. Ở trong giấc mộng, anh vừa làm động tác “hít đất”, vừa gậm nhẹ “Tiểu yêu tinh”, nhấp nhô nhấp nhô, dường như trầm luân.

Chỉ có điều ba chữ “tiểu yêu tinh” này, anh học được ở nơi nào?

Ôi mẹ kiếp!

Ngày hôm sau, Thắm Hi ngồi tàu điện ngầm đi đến phòng dạy khiêu vũ Tinh Tinh. Vì buổi tối cô định mời Trần Hàn đi ăn cơm nên rước khi đi còn gửi một tin nhắn thông báo cho Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu khó có được cơ hội ăn vạ: “Vây buổi tối anh ăn cái gì?”

Thắm Hi: “...” Không phải ngày nào cũng do anh nấu sao?

Hà Chi Châu lại gửi thêm một tin: “Không thể mang theo bạn trai à?”

Thắm Hi gắng gượng đồng ý.

Buổi chiều, Thắm HI liên tục dạy hết hai tiết học, ngồi trong phòng múa nói chuyện phiếm cùng với học sinh. Một em gái đáng yêu, khá hoạt bát hỏi cô: “Cô tiểu Thắm, cô có thể dạy chúng em bao lâu?”

Thắm Hi đưa ra một ngón tay: “Ít nhất một tháng.”

Mọi người vỗ tay, Thắm Hi ngượng ngùng đỏ mặt, trong lòng vui vẻ không có từ ngữ nào có thể diễn tả hết. Nhưng Thắm Hi vừa mới bước ra khỏi phòng dạy múa thì đã bị một chậu nước lạnh tạt thẳng vào mặt.

Trần Hàn đưa 100 đồng thù lao ngày hôm nay cho cô: “Thắm Hi, ngày mai cậu không cần tới nữa đâu, là cô Lý cấp trên bảo mình nói với cậu. Mình đã xin cho cậu rồi, nhưng mà không giúp gì được.”

Thắm Hi không thể tin trọn mắt, thậm chí còn quên cầm lấy tiền. Trần Hàn nhét tiền vào trong tay cô, quay đầu đi thẳng.

Thắm Hi chậm rãi đi trên hành lang, ngồi phịch xuống dựa vào lan can cảm thương cho số phận năm phút đồng hồ, sau đó xách túi lên, dùng tốc độ sên bò mà đi xuống cầu thang. Cuối cùng cô đi vào nhà vệ sinh nữ, tâm tình chán nản muốn khóc òa lên.

Đột nhiên bên ngoài có hai người đi vào, bọn họ đang nói chuyện phiếm, một giọng nói trong đó là của Trần Hàn.

“Hàn, ngày mai em họ của tôi thật sự có thể đến đây dạy học sao?”

“Yên tâm đến đi, tôi sẽ nói rõ ràng với cô Lý.”

“Nhưng bạn học kia của cô...”

“không có vấn đề gì, ngày mai cô ấy sẽ không tới nữa đâu.” Giọng nói của Trần Hàn vui vẻ, trong tiếng cười còn mang theo chế nhạo cùng hài lòng, “Tôi tìm lý do khiến cho cô ấy phải đi.”

Thắm Hi cúi đầu, “Cạch” một tiếng, cô mở khóa, đẩy cửa phòng đơn của nhà vệ sinh nữ ra.

58. Chương 58: Chương 58

Edit: tiểu an nhi

Có những khi, Thắm Hi cũng biết Trần Hàn không thích mình. Nhưng cô cảm thấy việc không thích đó chỉ là do hai người có tính cách khác nhau. Vấn đề tính cách không hợp thì không ai có lỗi với ai cả, cho nên coi như lúc trước cô và Trần Hàn chung sống không được vui cho lắm, thì cô cũng không cho rằng đó là chuyện gì quá nghiêm trọng; nếu như có thể, cô vẫn luôn hi vọng thay đổi được tình trạng mối quan hệ này. Từ trước tới giờ, cô đều tán thưởng sự nghiêm túc cùng nỗ lực không ngừng của Trần Hàn.

Chỉ là lúc này, cô còn có thể tán thưởng Trần Hàn nữa hay không đây? Không cần biết Trần Hàn có bao nhiêu cố gắng cùng nghiêm túc, nhưng không phải nhân phẩm mới chính là điều kiện tiên quyết để tán thưởng hay sao?

Hôm nay, Trần Hàn chơi một chiêu “Hai mặt” với cô, Thắm Hi phát hiện ra, mình không chỉ cảm thấy khổ sở, mà hơn hết là tức giận.

.

Thắm Hi đẩy cửa đi ra ngoài, phòng vệ sinh không lớn, cô và Trần Hàn gần như là bốn mắt nhìn nhau.

Trần Hàn kinh hãi, mặt lúc đỏ lúc trắng, giật giật khoe miệng muốn cười với Thẩm Hi. Cuối cùng nhận ra dù là diễn kịch cũng không cười nổi, sau đó cô nàng chỉ lạnh nhạt liếc Thẩm Hi một cái, chào hỏi: “Trùng hợp quá, Thẩm Hi.”

Trần Hàn khôi phục lại “bình tĩnh lý trí” trước sau như một, ngược lại cô gái đứng bên cạnh lại đỏ bừng mặt, giật giật vạt áo Trần Hàn, không biết phải phản ứng ra sao.

Thẩm Hi đứng bất động, chỉ lạnh lùng nhìn Trần Hàn, cô không còn muốn nói với cô ta bất kỳ điều gì nữa. Thẩm Hi nhìn sang cô gái đứng bên cạnh Trần Hàn, lên tiếng hỏi: “Cô có biết phòng làm việc của cô Lý ở đâu không?”

Cô gái kia đang vô cùng áy náy cùng chột dạ, hiển nhiên nội tâm không xây dựng mạnh mẽ được như Trần Hàn, cô nàng lí nhí đang định nói phòng làm việc của cô Lý ở đâu thì lại bị Trần Hàn kéo lại.

Thẩm Hi quét mắt về phía Trần Hàn: “Sao thế, không dám để cho cô ấy nói à?”

Trần Hàn không còn bày ra khuôn mặt hòa nhã, cường điệu nói ra một sự thật: “Thẩm Hi, cậu đừng quên công việc này là do tôi tìm cho cậu, tôi có quyền quyết định việc cậu có được ở lại hay không!”

“Đúng vậy, đương nhiên tôi biết công việc này là do cậu ban cho.” Thẩm Hi nhìn Trần Hàn, tận lực không để mình đã thua một kèo lại mất hết mặt mũi nữa, dù có cắn gậy rằng cũng phải nuốt hết một bụng uất ức xuống. Là do cô tin lầm người, là cô tự làm phải tự chịu, cô không có bất kỳ tư cách gì ở chỗ này mà uất ức.

Thẩm Hi tặng thêm một câu: “Cho nên tôi mới muốn tới chỗ cô Lý để thể hiện sự cảm kích của mình với cậu á. Cảm kích cậu cho tôi hai ngày được dạy học ở đây, có đúng hay không?”

Trần Hàn trầm mặc, không nói lời nào.

“Được rồi, hai người không nói cho tôi biết cũng chẳng sao, tôi tự đi tìm.” Thẩm Hi nói xong, bước thẳng lướt qua Trần Hàn.

Trần Hàn vẫn đứng im như cũ, không sợ hãi, mà sợ phiền phức lại là cô gái khác. Thẩm Hi vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô gái kia đã đuổi theo: “Xin cậu đừng đi tới chỗ cô Lý, ngày mai tôi kêu em họ không cần tới nữa, có được không?”

Thế nào, đây là thỏa hiệp vừa hạ mình lại vừa cao thượng sao? Thẩm Hi không đáp lại câu nào, trực tiếp bước lên thang cầu thang. Ở phía sau, cô gái căng thẳng hỏi Trần Hàn: “Hàn, làm thế nào bây giờ?”

Trần Hàn vẫn im lặng không nói.

Thẩm Hi không đi tìm cô Lý, cô muốn quay lại phòng dạy múa để chào tạm biệt tụi nhỏ, nhưng bên trong đã sớm không còn ai. Cô tiếc nuối ngồi bệt xuống sàn nhà, gương lớn bốn phía phản chiếu ra bộ dạng nhếch nhác lại ảo não của cô. Thẩm Hi nghĩ hôm nay cô thật quá mất mặt, vừa mới nói với tụi nhỏ cô sẽ dạy ít nhất một tháng xong.

Cô mới bắt đầu dạy ấy đứa nhỏ một điệu nhảy, đáng tiếc dạy được mỗi phần mở đầu cô đã phải rời đi. Liệu tụi nhỏ có cảm thấy cô là người không biết giữ lời hứa hay không đây?

Thẩm Hi cảm thấy khó chịu trong lòng, gạt gạt nước mắt vừa chảy ra, tự nói với bản thân không việc gì phải khóc.

Nhưng tạm thời cô vẫn chưa có cách nào lấy lại tinh thần để quay về nhà trọ, lại càng không có cách nào gượng cười làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Có lẽ cứ nên ngồi một mình yên tĩnh ở đây một lát, cố gắng bình ổn lại cảm xúc là tốt rồi.

Chí ít chuyện này cũng giống như lời ba Thẩm đã từng dạy cô ——“Nếu đã không phải lỗi của con thì không làm gì sai, con không cần thiết phải cảm thấy khổ sở.”

Thẩm Hi cúi đầu, vậy đầu óc ngốc nghếch tin nhầm người có tính là phạm phải sai lầm hay không?

Khi Thẩm Hi nhận được điện thoại của Hà Chi Châu, tâm tình đã khôi phục được ít nhiều, chỉ là vẫn không muốn nhúc nhích. Trong điện thoại, Hà Chi Châu còn tưởng cô vẫn ăn cơm cùng Trần Hàn, liền hỏi cô địa chỉ của quán ăn.

Thẩm Hi nản không muốn nói, yếu ớt mở miệng: “Chuyện đó. không cần ăn nữa rồi.”

Hà Chi Châu trầm mặc mấy giây, nghe giọng của cô liền hiểu ra, anh hỏi: “Em vẫn còn ở trung tâm dạy múa đó sao?”

Thẩm Hi: “. Vâng.”

Hà Chi Châu: “Anh ở gần đấy rồi, em ra ngoài cửa đi.”

Lúc Thẩm Hi từ phòng múa ra ngoài bất ngờ có người gọi lại. Cô quay đầu, nhìn về phía người đi tới, đại khái cũng biết đó là ai. Khí chất của người luyện múa ít nhiều cũng có chút khác biệt.

Thẩm Hi: “Em chào cô Lý.”

Cô Lý đeo túi xách đi tới: “Nghe nói ngày mai em không tới nữa?”

Thẩm Hi cúi đầu, không ngờ Trần Hàn đã nói chuyện với cô Lý. Cô tùy tiện tìm một lý do: “Nơi này hơi xa so với chỗ ở của em.”

Vẻ mặt của cô Lý đầy tiếc nuối, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ đưa một tấm danh thiếp cho Thẩm Hi.

“Cám ơn cô.” Thẩm Hi nhận lấy danh thiếp, chào cô Lý rồi bước nhanh xuống cầu thang. Từng bậc từng bậc cầu thang, cảm xúc tồi tệ dần dần khá hơn, ít nhất cũng không phải là vì tài nghệ không đủ mà cô bị gạt ra.

Hà Chi Châu vẫn chưa tới.

Ngay gần trước cửa trung tâm dạy múa Tinh Tinh có một trạm đợi xe bus, Thẩm Hi ngồi yên ở đó chờ Hà Chi Châu. Vừa chờ vừa gửi tin nhắn cho cô Lý, hy vọng cô Lý có thể chuyển lời xin lỗi của cô đến cho tội nhỏ.

Thẩm Hi gửi xong tin nhắn, thở phào một hơi. Cô bỏ điện thoại vào trong túi, đúng lúc ngẩng đầu lên lại thấy Trần Hàn cùng với cô bạn mới đang đi tới.

Buổi chiều Trần Hàn dạy nhiều hơn cô một tiết, đúng là lúc này thì dạy xong. Thẩm Hi quay đầu nhìn sang chỗ khác, đến liếc mắt cũng không muốn liếc.

Trần Hàn không đi tới trạm đợi xe bus, mà là đứng ở trước cửa trung tâm dạy múa chờ, đồng thời cô nàng lấy di động ra gọi điện thoại, giọng nói mang theo một chút giận dỗi không vui: “Làm sao mà anh vẫn chưa đến?”

Khoảng hai phút sau, một chiếc Toyota màu trắng từ đại lộ lái tới, vênh váo còi ầm ĩ dừng ở trước cửa lớn.

Trần Hàn dùng khước mắt quét qua Thẩm Hi đang ngồi ở trạm đợi xe bus, trong lòng dâng lên một sự sung sướng. Người đàn ông ngồi trong xe đã theo đuổi cô được hai tháng, là người tỉnh lẻ làm ăn buôn bán nhỏ tại thành phố S, thu nhập hàng năm còn cao hơn nhiều mấy thành phần trí thức hiện nay. Có điều cô nàng vẫn không hài lòng vì anh ta là người ngoại tỉnh, cũng không thực sự vừa ý trình độ học vấn cùng công việc của anh ta.

Nhưng chỉ ít thì vào ngay lúc này, Trần Hàn cảm thấy rất vui vẻ, dù sao cô ta cũng có một người đàn ông cứ gọi là có mặt. So với Thẩm Hi và Hạ Duy Diệp, cô ta thấy mình sống rất có cảm giác ưu việt. Cảm giác ưu việt là cái gì? Chính là cái mà cô ta có, còn hai người kia không có.

Thẩm Hi quả thật không có người bạn trai mà cứ gọi là lái xe ô tô tới đón. Bạn trai của cô chỉ đi xe đạp, có khuôn mặt đẹp trai, ánh mắt thâm trầm biết nói; anh là sinh viên tài năng, là Hà thần – Hà Chi Châu của Đại học S.

Thẩm Hi túm đầu, trong lòng kiên quyết nhắc nhở bản thân không thêm liếc mắt phía Trần Hàn bên kia. Cho đến khi một giọng nam quen thuộc truyền đến từ đỉnh đầu cô — “Thẩm Hi, em bị vẹo cổ hả?”

Thẩm Hi quay đầu lại, Hà Chi Châu đã dừng xe ở phía trước cô, anh mới từ làn đường bên kia sang bên này. Trên người vẫn còn mặc quần áo đi làm, là áo sơ mi có hoa văn chìm trên nền trắng cô mua cho anh, tuy đơn giản nhưng lại toát lên vẻ thanh nhã khó có thể diễn tả.

Xe Toyota vẫn còn đỗ cách đó không xa, cô đã ngồi lên yên sau xe đạp của Hà Chi Châu, dần đi xa khỏi tầm mắt của Trần Hàn.

Thẩm Hi ôm hông của Hà Chi Châu, cảm xúc uất ức hồi chiều lúc này mới có đối tượng để bày tỏ. Cô đem hết đầu đuôi sự tình kể cho anh nghe.

Hà Chi Châu vừa đạp xe vừa nói: “Đáng đời!”

Thẩm Hi cũng cảm thấy mình rất đáng đời, nhưng vẫn tranh thủ ăn vạ: “Hà Chi Châu, rốt cuộc thì ai là bạn gái của anh hả?”

Hà Chi Châu cười cười: “Cái này còn phải hỏi, chẳng lẽ anh đang chờ nhằm người?”

Thẩm Hi cẩn thận nghĩ nghĩ câu trả lời của Hà Chi Châu, cảm thấy thật vui vẻ.

Mọi người đều đi về phía trung tâm thành phố, tất nhiên là đi cùng trên một con đường. Chiếc Toyota màu trắng rất nhanh đã đuổi kịp xe đạp của Hà Chi Châu, lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi cắt đầu húi cua, lúc vượt qua còn cố ý nhấn còi ô tô, nhấn liên tục mấy lần liền.

Tưởng thế là hay lắm đấy à?! Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu: “Anh Hà, anh đánh thắng được anh ta không?”

“Cái gì?” Hà Chi Châu vừa mới hỏi, Thẩm Hi đã tức giận dựng thẳng ngón giữa về hướng người đàn ông kia. Cô chính thức khinh thường anh ta! Thẩm Hi mới chỉ gặp qua người đi Ferrari “chảnh”, chứ chưa từng thấy kẻ nào đi cái xe Toyota “ghê” mà vênh váo thế này!

Cô hùng hổ nói với Hà Chi Châu: “Anh Hà, chúng ta vượt qua tên đó đi.”

Hà Chi Châu: “.”

Thẩm Hi chớp mắt, cúi đầu nhìn bàn đạp dưới chân Hà Chi Châu một chút, xem ra có hơi khó khăn rồi. Hà Chi Châu đột nhiên không nói tiếng nào, khiến Thẩm Hi tưởng rằng lời nói của mình làm tổn thương tôn nghiêm phái nam của anh, vội vàng nói tiếp: “Có câu này không biết anh đã nghe qua chưa? Đó là ‘Tình nguyện ngồi ở phía sau xe đạp cười, cũng không cần ngồi ở trong xe thể thao khóc.’”

Hà Chi Châu quả thật chưa từng nghe qua câu đó, cũng không biết là từ kẻ nào tàn nào thốt ra. Anh nói với Thẩm Hi: “Em nhớ kỹ biển số xe đó đi.”

Thẩm Hi phản ứng kịp thời, vội vàng nhìn chăm chăm ghi nhớ kỹ. Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn mà!

Bên trong xe Toyota, Trần Hàn ngồi trên ghế lái phụ, phản chiếu trong gương chiếu hậu là hình ảnh càng lúc càng xa của Thẩm Hi và Hà Chi Châu. Tâm tình vừa mới kích động của cô nàng lập tức chìm xuống đáy cốc. Thật ra thì người đàn ông giống như Hà Chi Châu, làm sao có thể chỉ

Có Hạ Duy Diệp và Thẩm Hi thích thôi chứ. Trần Hàn đã từng nhìn thấy dáng vẻ khi hút thuốc của Hà Chi Châu. Khi cô ta đến gần anh, anh bẻ đôi đầu thuốc ném vào thùng rác; động tác dứt khoát, nhanh gọn. Trần Hàn nhìn anh chăm chú, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt mang tho trầm tĩnh cùng lạnh nhạt. Sau đó cô ta mới biết người mình nhìn thấy ngày đó chính là Hà Chi Châu của Đại học S; cũng chính từ lúc đó, cô ta bỗng sinh ra thiện cảm với những người đàn ông hút thuốc.

.....

Nói đến hút thuốc, đúng là đã rất lâu rồi Hà Chi Châu không hút điếu nào, bất tri bất giác không còn nghiện hút thuốc nữa. Dường như sau khi hoán đổi thân thể về như cũ anh không còn thấy thèm mùi thuốc; mà trước kia cũng rất ghét đồ ngọt, hiện giờ thỉnh thoảng còn có thể ăn một miếng.

Về phần nguyên nhân không hút thuốc lá, anh cảm thấy đã có bạn gái mà còn hút thuốc thì không hay lắm, có vẻ không tốt. Cho nên hiện tại, dù có thức đêm cũng chỉ uống café cho xong chuyện.

Thẩm Hi dạy múa được hai ngày, kiếm được tổng cộng hai trăm đồng, cô dùng toàn bộ để mua sổ xố, không ngờ lại trúng 500 đồng. Buổi tối, cô hí hửng đặt 500 đồng ở dưới gối đầu, nhìn trần nhà cảm khái một câu: “Anh Hà, anh nói xem vận khí của em tốt như vậy, sau này có thể mua sổ xố nuôi sống bản thân được không?”

Hà Chi Châu nằm ở trên giường đọc sách, vừa nhìn vừa nói: “Những kẻ là dân cờ bạc tan cửa nát nhà, cuối cùng phải bán vợ bán con, đều là bắt đầu giống như em đây.”

Hừ hừ, lại còn “bán vợ bán con”? Anh đang nhắc khéo cô cái gì đây...Thẩm Hi lật người ôm lấy Hà Chi Châu, cười vô cùng “chân chó”: “Em khẳng định mình không nợ bán anh đi đâu.”

Hà Chi Châu giật giật khóe miệng, sờ đầu Thẩm Hi một cái, tiếp tục đọc sách.

Đọc xong một tờ, lại hạ tay sờ đầu một cái, hết sức thuận tay.

Ngày hôm sau, Thẩm Hi không cần đến trung tâm dạy khiêu vũ Tinh Tinh nữa. Trước khi Hà Chi Châu ra khỏi cửa lại thấy lo cho Thẩm Hi không có ai để nói chuyện: “Nếu thấy nhàm chán thì cứ ra phố đi dạo một chút nhé.”

Nhưng “đi dạo phố” cần có tiền nha, không có tiền thì chỉ gọi là “lết đường cái” thôi! Thẩm Hi xấu hổ không thể nói với Hà Chi Châu rằng mình chẳng còn bao nhiêu tiền để “đi dạo phố”. Cô ngồi ở giữa phòng khách nhỏ nhàm chán chơi cắt giấy, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ nói: “Được rồi, em biết nên làm thế nào mà.”

Hà Chi Châu khom lưng thay giày, suy nghĩ một chút đứng thẳng dậy nói với cô: “Tiểu Hi.”

Hửm?

Thẩm Hi quay đầu lại, không biết Hà Chi Châu còn có chuyện gì.

Hà Chi Châu nhìn cô “Trong ngăn tủ đầu giường ở phòng ngủ có một cái thẻ, em cầm lấy dùng đi, mặt khẩu cũng là cái lần trước anh nói ấy.”

Thẻ? Thẩm Hi mở to hai mắt, nhưng cô có nhớ được mặt khẩu gì đó đâu, lần trước anh chỉ thuận miệng nói, ai mà để ý nhớ được cơ chứ?!

Hà Chi Châu cũng đoán ra được Thẩm Hi chẳng nhớ gì hết, lại nhắc lại mặt khẩu một lần nữa, sau đó hỏi cô: “Bây giờ đã nhớ chưa?”

Thấy ánh mắt Hà Chi Châu đã tràn đầy “khinh bỉ”, Thẩm Hi sợ mình bị coi thường, vội àng gật đầu một cái: “.....Nhớ rồi.”

Hà Chi Châu bắt đầu dĩ, nhìn cũng biết là cô chẳng nhớ gì được, dù lúc này có nhớ thì lát nữa cũng quên hết thôi. Vừa vặn phóa trên tủ giày có giấy, bút; anh cầm bút liết một chuỗi số lên giấy, sau đó mới phất phất tay áo, đẹp trai ngồi ngồi rồi đi.

Thẩm Hi hóa đá, nhìn cánh cửa trắng xinh đẹp chớp mắt mấy cái. Cô cũng được bao nuôi hả? Có phải là được bao nuôi không?

NGOẠI TRUYỆN NHỎ:

Sau đây là nguồn gốc ba chữ “Tiêu yêu tinh”

Tráng Hán có sở thích xem tranh ảnh mát mẻ, phim người lớn, nên được mọi người đặt biệt hiệu là “Tam Mao” (*). Sau bao nhiêu kinh nghiệm, anh ta rút ra được nội dung căn bản của những quyển truyện, phim ảnh đó là nói về việc người đàn ông làm như thế nào để săn bắt hiệu quả hàng triệu bông hoa kiều diễm ngoài kia.

(*) Cái này đã, từng giải thích rồi.

Truyện H dành cho phái nam Tráng Hán đã đọc không ít, anh ta lại chuyển sang gặm nhấm dần các quyển dành cho phái nữ. Khi Tráng Hán đọc xong một quyển “Tổng giam đốc...”, liền ngẩng đầu lên nói với Hầu Tử ở bên cạnh một câu: “Tiểu yêu tinh Hầu Tử, có hài lòng “thứ” em đã nhìn thấy không?”

Hầu Tử: “Thần kinh!”

Lâm Dục Đường ở ngoài ban công phơi quần áo, nhờ có Tráng Hán đưa cho anh cái móc, Tráng Hán liền nói: “Tiểu yêu tinh, cầu xin tôi đi!”

Lâm Dục Đường: “.....”

Hà Chi Châu tắm xong đi ra ngoài, trực tiếp để trần nửa người trên, dáng vóc đẹp đến nỗi cũng khiến đàn ông động lòng. Tráng Hán chạy tới: “Lão đại, để Tráng Hán làm tiểu yêu tinh của cậu nha.”

Hà Chi Châu liếc mắt một cái: “Làm yêu tinh heo à?”

Khụ khụ.....

59. Chương 59: Chương 59

Edit: BAT

“Khi một cô gái bị bao nuôi, thì cô gái này liền mất đi tôn nghiêm cùng kiêu ngạo quý giá rồi.”

Thẩm Hi vừa lên Baidu để tìm kiếm thông tin: “Khi một cô gái bị bao nuôi thì phải làm thế nào bây giờ?”, sau đó liền đọc được một câu nói vô cùng mất mặt. Baidu cũng nói với cô rằng bao nuôi cũng có cái giá của nó, nhưng kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của bản thân lại là vô giá!

Nhưng nếu vô giá mà không có giá tiền thì sao, không có tiền thì chỉ là đánh rắm mà thôi! Hơn nữa sau khi cô có tiền, không phải sẽ có thể bao nuôi lại Hà Chi Châu sao?

Ai cũng có lúc thiếu tiền cả, không phải sao?

Thẩm Hi nhanh chóng từ thảm ngồi dậy, rồi lập tức trở về phòng ngủ mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, cẩn thận nhìn ngắm tấm thẻ của anh đặt ở bên trong. Tấm thẻ lạnh lẽo nằm đó, trái tim nhỏ nhảy nhót không ngừng, nội tâm lại rối rắm, nhưng cuối cùng vẫn vươn tay cầm lấy.

Ít nhất cô muốn nhìn xem cái giá mà Hà Chi Châu bao nuôi mình là bao nhiêu, điều này không sai chứ? Muốn thấy thành ý của anh với mình có cao hay không ?

Thẩm Hi ôm ấp suy nghĩ này, cầm thẻ và mật mã chạy ra cửa.

Từ chung cư ra ngoài thì có một máy rút tiền tự động 24 giờ . Thẩm Hi nhìn chung quanh một vòng rồi đi vào, lúc bước chân vào tim đập nhanh hơn một nhịp; nhanh chóng nhập mật mã vào; thấy tiếng nhắc nhở chính xác, nhịp tim liền điên cuồng tăng tốc. Cuối cùng khi nhìn thấy số tiền bên trong thiếu chút nữa cơ tim của cô liền tắc nghẽn rồi.

Cô cảm thấy mình cần dựa vào một vách tường cho đỡ ngã, hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén tâm tình kích động. Nếu như nói trước đó Hà Chi Châu đưa cho cô năm đồng liền có thể bao nuôi một lần, như vậy thì số tiền trong thẻ này có thể bao nuôi cô bao nhiêu lần? !

Thẩm Hi âm thầm nhẩm tính một chút, nhưng vẫn không ra kết quả. Cô cũng không hiểu, tại sao Hà Chi Châu lại có nhiều tiền như vậy! Tại sao Lâm Dục Đường cũng có tiền, cả Hầu Tử cũng thế!

Sống trong thế giới cường hào, cảm giác một mỗi đến đáng thương.

Cô nhắn tin cho Hà Chi Châu, hỏi anh xem có biết trong thẻ có bao nhiêu tiền hay không?

Hà Chi Châu hiện đã bắt đầu công tác tại S&N, trước mắt cả hạng mục Bác Lâm được phân làm năm tổ. Mà Hà Chi Châu chính là tổ trưởng tổ B, vừa phải sửa đổi phương án vừa phải hội họp.

Đồng thời còn có thể nhắn tin trả lời lại cho bạn gái nữa.

——“Hà Chi Châu, anh có biết trong thẻ của mình bao nhiêu tiền không?”

Hà Chi Châu liền nhắn lại: “Có rất nhiều tiền sao?”

Thẩm Hi học máu, cảm thấy anh đang muốn khoe khoang với mình.

Còn bản thân Hà Chi Châu thật sự không cho rằng trong tấm thẻ kia có rất nhiều tiền, đó là số tiền anh kiếm được từ hai năm làm thêm, nên anh vô cùng rõ ràng con số bên trong, tuyệt đối không coi là nhiều. Chân chính nhiều ở trong một cái thẻ khác, đó chính là lợi nhuận hàng năm từ công ty của ông nội anh, nhưng anh lại không muốn dùng những đồng tiền đó.

Thẩm Hi lại gửi tin nhắn đến ——“Anh Hà, anh đưa nó cho em, không sợ em xài hết sao?”

Hà Chi Châu đang nghiêng người qua thảo luận với đồng nghiệp về một Bug (Trong tiếng anh có nghĩa là con bọ nhưng trong tin học nó được gọi là lỗi chương trình), sau khi trình bày ý kiến sửa đổi của mình, rồi mới nhắn tin lại cho Thẩm Hi: “Chỉ cần không tiêu cho người con trai khác là được, còn những cái khác tùy em.”

Tùy em.

Oh my god! Đúng là một cây nói làm cho người khác phải chịu áp lực.

Một đồng nghiệp nam đứng bên cạnh liếc trộm gì vào màn hình của Hà Chi Châu, một đấng mày râu như cậu ta nhìn vào còn mặt hồng tai đỏ, không ngờ Hà Chi Châu ở trường

Học là nam nhân, ở S&N là đại thần, ngay cả nói yêu đương cũng mang phong thái của một vị đại thần.

Nam đồng nghiệp đỏ mặt tới tận mang tai rồi, còn lúc này trái tim nhỏ của bạn học Thẩm Hi hoàn toàn sợ hãi đến suýt bãi công. Trên đường người đến người đi như mắc cửi, Thẩm Hi ngẩng đầu uốn ngực hòa vào trong dòng người, ha ha, cuối cùng cô cũng có người bao dưỡng rồi.

Thẩm Hi đi dạo phố nửa ngày, cầm tấm thẻ Hà Chi Châu đưa lại thấy bó tay bó chân, cuối cùng chỉ mua được mỗi một chiếc áo lót. Một cái áo lót vô cùng thần khí, mặc nó vào lập tức cá biệt thời đại lót ngực. Thẩm Hi nhớ tới những tấm lót ngực của mình, hết sức tức giận bất bình, cô chưa gặp qua người con trai nào có nhãn lực tốt như vậy! Còn đường hoàng tìm lý do, đó chính là sợ cô mọc rôm sảy. Ha ha, có con gái nhà ai mặc áo lót ngực mà mọc rôm sảy chứ!

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Thẩm Hi không kìm chế được lòng ngứa ngáy, mua một bộ đồ lót thối phồng ngực trong truyền thuyết.

Thẩm Hi trở về nhà trọ mặc thử áo lót kia vào, quả nhiên chuyện này không thể đùa được. Cô lấy áo lót thối phồng lên cấp độ lớn nhất, soi gương nhìn vào cái cup D kia, hạnh phúc không thể tả, tới quá nhanh khiến cô không thể tiếp nhận được.

Cô ôm mặt thầm vui vẻ nửa ngày, thật mong Hà Chi Châu về nhanh một chút, xem anh còn chế giễu cô được nữa hay không.

Hà Chi Châu lo lắng Thẩm Hi ở nhà một mình sẽ nhàm chán, nhưng sự thực chứng minh cô không phải một người dễ nhàm chán. Lúc một mình, cô sẽ luyện một vài vũ điệu bên ngoài phòng khách, hoặc ngồi ở ghế sofa lướt Weibo, hay dùng máy vi tính của Hà Chi Châu đuổi đánh Tiểu Quái Thú cùng với Tráng Hán.....

Tại sao lại là Tráng Hán, đó là bởi vì Tráng Hán cũng đang nhàm chán không có việc gì để làm cả. Không thể so được với anh bạn tốt Hầu Tử đã lên đường thực tập làm CEO.

Thẩm Hi chat webcam với Tráng Hán, cậu ta vừa đánh nhau vừa ăn dưa hấu, phía sau cậu ta có một người mặc áo sát nách đang đi tới, đó không phải là Hầu Tử sao chứ!

Bọn họ cứ nhiên lại ở cùng một chỗ!

Thẩm Hi hoàn toàn kinh hãi, bức bách hai người bọn họ thành thực khai báo.

“Hi Hi, em đừng hiểu lầm!” Tráng Hán để đưa hấu xuống, vội vàng mở miệng giải thích: “Bọn anh chẳng làm gì cả.....”

Thật là càng giải thích lại càng khả nghi!

Hầu Tử đi tới, vẫy vẫy tay với Thẩm Hi, đoạt lời nói trước: “Tráng Hán rời nhà trốn đi, anh tốt bụng chứa chấp, chuyện chỉ có như vậy thôi.”

Tráng Hán đẩy Hầu Tử ra, lại bắt đầu một phen giải thích: mùa hè này ở trong nhà đọc sách thi công, độ đến mức tóc cũng dài ra. Hầu Tử lại khoe với anh rằng cậu ta đã đi lên bước đường CEO, sắp cưới vợ giàu, cuộc sống vô cùng huy hoàng, vì hâm mộ nên anh lập tức để sách xuống đến tìm Hầu Tử nương tựa. Kết quả lựa bịp chính là, Hầu Tử bị chính cha mình cách chức quảng đến nhà máy làm trợ lý của giám đốc, lựa bịp nhất chính là khu nhà ở này còn không có máy điều hòa không khí!

Người “da mịn thịt mềm” như Tráng Hán chưa từng chịu khổ như thế bao giờ!

Thẩm Hi nghe xong, không hề hận mà cười lẩn lộn, cười đến không khép miệng lại được.

Tối hôm qua ở trên Weibo Thẩm Hi đã vợ vết của cải trứng được 500 nhân dân tệ, cũng vui vẻ phơi đồ, đồng thời cũng đăng lên tài khoản “Tại nhà chị Châu”, rồi vài bình luận “Vui mừng khắp chốn!”

Tráng Hán cùng với Hầu Tử vừa chỉ trích hành động khiến cho người ta khinh thường của cô, vừa hạ mình nịnh nọt để cô mời ăn cơm, Thẩm Hi cũng vui vẻ đồng ý ngay.

Lâm Dục Đường lại không nói gì cả, chỉ yên lặng like mà thôi.

“Hùng sư trong gió” vẫn luôn theo dõi từng status của con gái, lần này cũng giống vậy. Ông lập tức bình luận: “Chơi đã hãy về nhà, nhớ mang theo cả vịt nướng.”

Thẩm Hi âm thầm nói với ông một câu thật xin lỗi, sau đó làm bộ như không thấy.

Thẩm Hi đồng ý với Hầu Tử và Tráng Hán đi ăn cơm, tuy chỉ thuận miệng nói, nhưng kết quả là buổi chiều bọn họ thật sự đã dùng trọng xe của giám đốc nhà máy đến tìm cô. Nhà máy nằm ở ngay khu công nghiệp Cổ Bình, nơi có ngành điện tử phát triển nhất nước, trước đây chẳng phải Hà Chi Châu cũng đã đến đó họp.

Hầu Tử và Tráng Hán dày mặt tới ăn vạ, sao cô không thiết đãi được. Vốn đã định lấy thẻ của Hà Chi Châu để đi tiếp đãi bọn họ, nhưng trước khi ra cửa lại nghĩ đến lời dặn dò của anh – không thể xài tiền trên người đàn ông khác.

Vì thế cô âm thầm nén lệ, không thể làm gì khác hơn là dùng hết 500 tệ vừa kiếm được kia.

Hầu Tử lái chiếc xe sang trọng tới đây trông cực kỳ khoa trương.

Lúc Thẩm Hi lên xe nói kháy một câu: “Cái anh lái Mercedes tới muốn em mời ăn cơm, như vậy thực sự tốt sao?”

Tráng Hán lắc đầu đáp: “Hết cách rồi, đây là xe của giám đốc mà.”

Thẩm Hi lại hỏi Hầu Tử: “Rất quý nhỉ?”

Hầu Tử đập một cái lên tay lái, cất giọng nói khoác lác: “Đây là xe Mercedes từ những 90 rồi!”

Thẩm Hi bảo bọn họ lái xe đến trước quảng trường, lúc xuống xe còn quay sang hỏi Hầu Tử và Tráng Hán muốn ăn cái gì. Hầu Tử đã ăn cơm nhà máy hơn một tháng, hoàn toàn từ một Phú Nhị Đại biến thành bần nông, nên chưa xốt nói: “Chỉ cần không ăn đồ ăn nhanh là được.”

Tráng Hán cũng chịu khổ theo Hầu Tử sống qua hai ngày, nên rất dễ thương lượng: “Chỉ cần là ăn ngon là được.”

Hai người này rõ ràng là vừa được trốn ra khỏi trại tị nạn. Thẩm Hi nhìn bọn họ mấy lần, đồng tình dẫn bọn họ đi ăn một bữa lẩu cá phong phú. Tráng Hán ăn cực kỳ vui vẻ, cuối cùng còn quệt miệng nói: “Anh quyết định, không nương tựa chỗ Hầu Tử nữa, anh phải đến nương tựa em và lão đại mới được!”

Hầu Tử trợn mắt nhìn Tráng Hán: “Suy nghĩ mới tốt làm sao?”

Thẩm Hi bị dọa sợ, ngàn vạn lần không thể như vậy! Cô nhìn Tráng Hán, ngoài miệng tuy không lên tiếng, nhưng là ánh mắt lại viết rất rõ ràng: “Anh có ý tới quấy rầy sao? !”

Tráng Hán bắt đầu đánh bài đồng tình: “Hi hi, em sẽ để cho anh ở lại đó hai ngày đi! Chỗ ủy quái kia của Hầu Tử, anh thật sự không thể ở nổi nữa, chưa từng thấy Phú Nhị Đại nào khổ hạn như cậu ấy!”

Thẩm Hi: “.” Đừng mà!

Tráng Hán lại uống thêm một chén canh cá, chẹp chẹp mồm bày tỏ mỹ vị.

Thẩm Hi thấy “Cảm khái cực kỳ”, rồi lấy điện thoại di động ra nói: “Em muốn thương

Lượng với Hà Chi Châu một chút”.

Tráng Hán gật gật đầu đầy chờ mong.

Thẩm Hi gọi một cú điện thoại cho Hà Chi Châu, tín hiệu vừa thông, cô liền đem thỉnh cầu muốn tới nhà trọ ở hai ngày của Tráng Hán truyền đạt lại. Trong điện thoại, Hà Chi Châu trầm mặt trong chốc lát: “Thẩm Hi, nhà chúng ta không nuôi sủng vật to xác.”

Sủng vật...còn là sủng vật to xác nữa....

Thẩm Hi nhìn Tráng Hán xin lỗi: “Hà Chi Châu nói anh ấy không muốn nuôi sủng vật to xác.”

Tráng Hán cắn răng nghiêng lợi nói: “Coi như cậu ta đủ hung ác!”

Giận dữ đi ra ngoài, Tráng Hán rơi lệ theo Hầu Tử lên xe, trước khi đi còn không bỏ được hạ cửa kính xuống phát tay với Thẩm Hi: “Hi Hi, có rãnh rồi đến thăm bọn anh nhé.”

“Được ạ.” Thẩm Hi đồng ý, chẳng qua nếu như đầu óc không bị ngấm nước thì nhất định cũng sẽ không đi.

Thẩm Hi ngồi tàu điện ngầm trở về nhà trọ, lập tức trở thành nhân vật bao nuôi, đi tới phòng bếp, đeo tạp dề lên người, trước tiên phải chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đã, chờ anh Hà trở lại mới bắt đầu nấu.

Thẩm Hi làm những chuyện nhỏ nhặt này từ trước đến giờ vẫn cẩn thận lại nghiêm túc, chọn từng nhánh rau, từng loại quả phải ừa khéo léo vừa đáng yêu. Rồi cô để chúng vào trong rổ, sau đó lại rửa sạch, chà nôi, đang loay hoay chuẩn bị, thì bất ngờ chuông cửa liên vang lên.

Hà Chi Châu chưa bao giờ nhấn chuông cửa, đều dùng phương thức “đơn giản mà thô bạo”, trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa, Thẩm Hi mặc tạp dề đi ra khỏi bếp, xuyên lăng kính mắt mèo xem thử ai đang đứng ở ngoài cửa, rồi mới mở cửa.

Đứng ở bên ngoài có những hai người, một già một trẻ, ông lão còn chống gậy nữa, Thẩm Hi lại nghĩ đến Hà Chi Châu từng nói ông nội của anh nhiều năm trước từng bị cưa chân, nên lập tức hiểu ngay người đứng ngoài kia là ai.

Thẩm Hi mở cửa, ngọt ngào chào một tiếng: “Chào ông nội.”

Hai chân của ông Hà, tuy một cái là hàng thật, một cái hàng giả, nhưng vẫn đứng thẳng tắp như một người bình thường, so với những ông lão cùng tuổi có khi còn đạo mạo hơn nhiều. Ông hắng giọng hỏi: “Cô là ai? Sao lại gọi tôi là ông nội?”

Thẩm Hi ngượng ngùng cuối đầu. Trước tiên liền mời ông nội của Hà Chi Châu vào cửa đã rồi nói. Ông Hà vừa phát tay, người trẻ tuổi liền tự giác ở bên ngoài chờ.

Trong căn hộ, ông Hà ngồi xuống, Thẩm Hi lập tức bưng trà rót nước, đúng theo tiêu chuẩn của một người cháu dâu.

Ông nội Hà liền hỏi lại một lần: “Cô gái nhỏ, rốt cuộc cháu là ai?”

Thẩm Hi xấu hổ xoa xoa tay, ngượng ngùng không biết phải mở miệng nói mình là bạn gái của Hà Chi Châu ra sao. Bất chợt chớp chớp mí, vui vẻ hỏi ngược lại: “Ngài đoán thử xem!”

Cô đem vấn đề này quăng trở lại cho ông nội của Hà Chi Châu, nghĩ thầm bằng nhãn lực của ông, có thể đoán được ra.

Ông Hà liền ho khan, sau đó mở miệng đoán: “Cháu là người giúp việc của A Châu sao?”

“.....”

Thẩm HI liền an tĩnh lại, nhưng nội tâm thì lớn tiếng gầm thét: Không phải là người giúp việc! Cháu là tiểu tình nhân được A Châu nhà ông bao dưỡng đấy!!!

Ông Hà tựa vào ghế sofa hỏi lại: “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Thẩm HI ủy khuất lắc đầu đáp: “Không phải ạ.”

Ông Hà lại hỏi: “Chẳng lẽ lại là bạn gái?”

Lúc này Thẩm HI mới gật đầu nói: “Đúng thế, thưa ông.”

Ông Hà: “.....”

Ông nội Hà cũng không ngồi lại bao lâu, lúc Hà Chi Châu chưa về đã vội đi rồi, trước khi đi nhấn lại một câu với Thẩm HI rằng: “Tiểu HI, buổi tối cháu bảo Hà Chi Châu gọi điện thoại cho ông.”

“Vâng ạ.”

Thẩm HI cùng tiền “Thái Thượng Hoàng” ra cửa, khéo léo gọi dạ bảo vâng. Nếu như Thẩm Kiến Quốc cùng với ông nội Thẩm ở thành phố H mà nhìn thấy cảnh này, chắc sẽ tức giận đến hộc máu, bỏ bao nhiêu công, cháu gái cùng con gái bảo bối cũng chỉ là nuôi hộ nhà người ta thôi!

Hà Chi Châu trở lại, Thẩm HI liền mang chuyện ông nội Hà tới đây nói với anh, cũng đem lời kia của ông nội truyền đạt lại không sót một chữ. Sau đó còn đặc biệt vui vẻ nói: “Ông nội khen em xinh xắn đấy.”

Cũng đã gọi “ông nội” rồi cơ đấy! Hà Chi Châu vỗ vỗ đầu Thẩm HI, đi ra ban công gọi điện thoại. Cú điện thoại này, tổng cộng phải mất hơn 10’. Sau khi anh đi vào, phòng khách đã không thấy bóng dáng của Thẩm HI.

Ở phòng bếp cùng với phòng vệ sinh cũng không có.

Hà Chi Châu đi tới cửa phòng ngủ, đẩy tấm cửa gỗ màu vàng nhạt ra, sau đó lại không bước vào nữa mà lại đứng yên không nhúc nhích.

Thẩm HI đang ở bên trong thay áo ngực, cô ngồi ở bên giường, áo sơ mi trắng đã cởi xuống để sang một bên.....Từ góc này của anh, đập vào mắt chính là phần lớn tấm lưng mềm mại, cùng với một đường vòng cung nửa ẩn nửa hiện.

Giống như là quả mật đào vô cùng xinh đẹp thành thực.

60. Chương 60: Chương 60

Edit: tiểu an nhi (LQĐ)

Mật đào... Thành thực ...

Hà Chi Châu nhắm thật chặt mắt lại, dùng lý trí nhắc nhở chính mình: Lúc này, tốt nhất anh nên tự giác rời khỏi phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại. Tuy đầu nghĩ thế, tay trái còn đang đặt trên nắm đấm cửa, nhưng anh vẫn đứng im ở chỗ cũ, không nhắc nổi chân; đầu ngón tay đã có chút nóng lên rồi.

Đường cong sau lưng của Thẩm HI là hình ảnh đẹp nhất ở trong mắt anh. Không cần nhìn quá nhiều, Hà Chi Châu cũng có thể cảm nhận được xương bướm (*) đáng yêu tinh xảo của cô, eo nhỏ mềm mại mảnh khảnh ...

(*) xương bướm: phần xương gồ lên dưới hai vai ở sau lưng.

Da của cô thật trắng, trắng đến nôn nà. Dây nội y màu đen lỏng lẻo phía sau lưng, còn chưa có cài vào...

Có vấn đề gì sao?

Hà Chi Châu cau mày nhú mi, mà Thẩm Hi vẫn còn đang ngồi loay hoay, hoàn toàn không có phát hiện ra. Anh thấy Thẩm Hi có vẻ không chú ý đến điểm này nên muốn tiến lên “nhắc nhở” cô một chút.

Không phải Thẩm Hi không phát hiện ra, mà là cô đang cúi đầu điều chỉnh kích thước thối phồng nội y. Vì quá tập trung nên mới không biết Hà Chi Châu đang tới gần. Cô đang băn khoăn rối rắm giữa cup C và cup D, cô muốn chỉnh nó thành D, nhưng lại sợ Hà Chi Châu sẽ hiểu lầm mình...

Thôi quên đi, vẫn là C đi.

Thẩm Hi thả khí đã thối ra, thối lại, mới thối được một nửa, ngẩng đầu liền bỗng nhìn thấy Hà Chi Châu cùng khuôn mặt cứng ngắc của anh. Đôi mắt Hà Chi Châu thâm trầm, bên trong quay cuồng đủ các loại cảm xúc bất lương.

Thẩm Hi có cảm giác như mình bị bắt gặp khi đang làm chuyện xấu. Cô đỏ mặt, vợ vội lấy cái áo sơ mi ở trên giường mặc vào, nhưng lại lấy nhầm áo của Hà Chi Châu. Áo sơ mi của anh trông đặc biệt lớn khi mặc trên người Thẩm Hi, cô không có thời gian để đóng cúc áo, tùy tiện kéo hai vạt che kín người, định chạy vào nhà vệ sinh trốn một chút.

Từ đầu tới cuối, cô đều trưng ra vẻ mặt nghiêm túc nhưng đỏ bừng. Bởi vì quá xấu hổ mà không hề nói một câu nào.

Hà Chi Châu túm lấy cô lôi trở về, nhất thời không rõ trong lòng Thẩm Hi đang nghĩ cái gì. Anh cúi đầu hỏi cô: “Định đi đâu?”

“Nhà vệ sinh.”

“Vào đó làm gì?”

“Vì anh sắp mắng em...”

“Tại sao lại mắng em?”

“Ngực em nhỏ.”

Hà Chi Châu: “...”

Hà Chi Châu giữ chặt lấy Thẩm Hi, cảm thấy rất khó hiểu. Anh là loại bạn trai sẽ mắng bạn gái vì cô ấy ngực nhỏ hay sao? Huống chi đâu phải anh không biết ngực cô nhỏ cơ chứ! Hà Chi Châu thật muốn mắng chửi người, ai dè cúi đầu liền nhìn thấy ánh mắt mang theo ý đùa cợt của Thẩm Hi, đành bất đắc dĩ kéo khóe miệng một cái, vỗ nhẹ đầu cô trách cứ.

Rất nhiều lúc Thẩm Hi cực kỳ giống một đứa bé nghịch ngợm thích làm chuyện xấu, khi bị phát hiện thì đơn giản là ra sức cầu xin tha thứ. Cố làm ra vẻ thật cẩn thận nhìn anh, nhưng thực tế lại ẩn giấu hành động cả gan lớn mật.

Cô có chiến thuật tâm đắc của cô, anh cũng có thỏa hiệp bất lương của anh.

Hà Chi Châu kéo Thẩm Hi ôm vào trong lòng, áo sơ mi trên người cô vẫn còn chưa đóng cúc. Khi anh giúp cô cài nút thì phát hiện ra nội y bên trong vẫn chưa cài khóa. Anh lại cởi cúc áo ra... Đây là chuyện gì vậy!

Từng nút từng nút được tháo ra, mặt của Thẩm Hi đã đỏ thành quả táo. Cô vui mặt vào trong ngực anh, nũng nịu phun ra một câu: “aww... mắt mặt quá đi ...”

Hà Chi Châu ôm lấy Thẩm Hi, lòng bàn tay lại bắt đầu nóng lên. Sau đó, đôi tay thon dài của anh trực tiếp luồn vào bên trong áo sơ mi.

Anh dò dẫm cài cài cái móc đằng sau áo ngực, làm đi làm lại vẫn không được, cuối cùng anh bỏ cuộc đưa tay về phía trước.

Cơ thể Thẩm Hi cứng đờ, tim đập có chút nhanh, nhưng không

có hành động gì ngăn cản. Cô dán sát tai vào lồng ngực Hà Chi Châu, phát hiện tim anh đập cũng không hề chậm hơn cô, ‘thình thịch thình thịch’, vô cùng mạnh mẽ.

Không khí dần dần nóng lên.

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, đôi mắt mông lung ướt át. Hà Chi Châu bỗng nhớ lại những giấc mộng ướt đầm của mình mỗi đêm kia, mơ thấy anh cùng cô ôm chặt lấy nhau, cả hai người từ đầu tới cuối đều ướt đầm.

Hà Chi Châu cúi đầu hôn lên môi Thẩm Hi, động tác dồn dập, mang theo chút hương vị tình dục ngây ngô.

Đồng thời, tay anh phủ lên phần mềm mại trước ngực Thẩm Hi, giống như trong giấc mộng nắm giữ nó, đúng là lớn nhỏ vừa vặn. Hà Chi Châu không còn cố kỵ gì nữa, anh thở hổn hển, nhẹ nhàng vuốt ve, nắn bóp.

Tư thế này, Thẩm Hi có hơi sợ hãi, hai tay rối rắm nắm chặt góc áo của Hà Chi Châu. Cô và anh là người yêu, hành động như thế này thật bình thường. Chỉ là hai người ở chung một chỗ lâu như vậy, đây mới là lần đầu tiên anh chạm vào cô thân mật như thế. Có lẽ, cô thực sự bị bộ dạng ‘đứng đắn’ cùng ‘ra vẻ đạo mạo’ mà anh tạo ra lừa gạt. Khi Thẩm Hi bị Hà Chi Châu rất quen thuộc đùa bỡn cơ thể, suýt chút nữa cô thốt lên một câu cảm khái: “Thì ra anh cũng biết nha!”

Hành động ‘đùa bỡn’ của Chi Châu là xuất phát từ bản năng ‘đùa bỡn’ của đàn ông. Anh là một người đàn ông bình thường, nhưng lại là một người đàn ông trẻ tuổi rất dễ xúc động. Hà Chi Châu có lý trí và khả năng kiềm chế của anh, nhưng anh cũng có khát vọng cùng kích động của tuổi trẻ.

Lúc này, có một số việc nếu đã bắt đầu làm thì Hà Chi Châu không hy vọng nó cứ thế mà chấm dứt.

Anh ôm Thẩm Hi ngồi trên ghế sofa bên cạnh cửa sổ, chỉ đơn giản là ôm hôn và vuốt ve, cứ thế kéo dài ước chừng hơn một giờ, quyến luyến không rời ra được.

Bên ngoài dần hiện lên những ánh đèn rực rỡ, tiếng ồn ào nơi phố hoa đô thị, nhưng bên trong dường như lại là một thế giới khác.

Hành động thân mật trong thời gian dài, cuối cùng bao nhiêu xấu hổ đều hóa thành ngọt ngào. Thẩm Hi tựa vào ngực Hà Chi Châu chơi đùa cúc áo sơ mi của anh. Hà Chi Châu thỉnh thoảng cúi đầu hôn nhẹ miệng của cô, có nụ hôn chỉ lướt qua trong một tích tắc, nhưng cũng có nụ hôn kéo dài thật lâu. Đồng hồ treo tường kêu tích tắc, thời gian thân mật dần dần trôi qua.

Hai người đều không ăn cơm tối, sau đó lại mất ba mươi phút thảo luận xem cơm tối nên ăn cái gì. Trong lúc đó còn phải vuốt vuốt mái tóc, xoa xoa cái mặt, kéo kéo lỗ tai... Cứ thế thời gian trôi đi rất nhanh, đại khái cứ nói đến yêu đương thì thời gian thế nào cũng không bao giờ đủ.

Hiện giờ ngoài trời vẫn còn hơi nóng, Thẩm Hi định mặc quần sóc có dây đeo ra khỏi cửa. Bộ quần áo này hết sức bình thường đối với một cô gái trẻ hiện giờ, nhưng Hà Chi Châu lại không thích, bắt cô quay về phòng đổi sang bộ khác.

Mùa hè có ai giấu chân đi đâu chứ, Thẩm Hi kháng án: “Các cô gái khác đều mặc như vậy mà.”

Hà Chi Châu thần nhiên đáp lời: “Các cô khác không phải bạn gái anh.”

Được rồi, Thẩm Hi thỏa hiệp, trở về phòng thay một cái váy dài. Hà Chi Châu thuận tay choàng thêm cho cô áo khoác lông mỏng màu vàng nhạt.

Khi đến ngã tư đường, phía trước có một cô gái chân vừa trắng lại thẳng, Thẩm Hi kéo kéo cánh tay Hà Chi Châu hỏi: “Có phải chân của cô ấy rất đẹp hay không?”

Hà Chi Châu nhìn cũng chưa nhìn: “Không biết.”

Thẩm Hi lẩm bẩm coi như vừa lòng, bỗng nhiên lại nghĩ đến một vấn đề kinh điển: “Anh Hà, giữa khuôn mặt và dáng người thì anh để ý cái nào hơn?”

Hà Chi Châu vẫn trả lời y như cũ: “Không biết.”

“Nhất định phải chọn một cái.” Thẩm Hi quyết không buông tha: “Anh suy nghĩ kỹ đi.”

Hà Chi Châu đành phải mở rộng vấn đề ra một chút, anh hỏi Thẩm Hi: “Dáng người như thế nào mới tính là đẹp, giống như em hả?”

Thẩm Hi nghĩ Hà Chi Châu cố ý chèn ép mình, cô đập anh một cái, nghiêm túc giải thích cái gì gọi là dáng người đẹp: “Hắn là kiểu nóng bỏng đi, giống như bạn gái của Tráng Hán ấy?”

Hà Chi Châu không biết bạn gái của Tráng Hán là ai, Thẩm Hi lại giải thích thêm chút nữa: “Là ‘con búp bê’ ở trên giường của anh ấy á.”

Thì ra là cái đó... Hà Chi Châu nắm tay Thẩm Hi đi qua đường, vừa đi vừa nói ra lựa chọn: “Mặt.”

Thẩm Hi: “Vì sao?”

Hà Chi Châu nhìn dáng vẻ ngoan cố của Thẩm Hi, nói ra nguyên nhân: “Thẩm mỹ của đàn ông có quan hệ trực tiếp tới bạn gái hiện thời của anh ta.”

Thẩm Hi chớp mắt mấy cái, cô ngẫm nghĩ thật cẩn thận. Càng nghĩ lại càng thấy ngọt ngào, cuối cùng khóe miệng không nhịn được cong cong. Cô đặt ra một giả thuyết: “Anh Hà, chẳng lẽ về sau anh tìm bạn gái, đều phải tham chiếu bộ dạng của em sao?” Nếu quả thật là vậy, cô vô cùng hài lòng nha!

Cái gì?

Suy nghĩ của hai giới khác biệt, khiến cho Hà Chi Châu thật sự không thể lý giải được thắc mắc của Thẩm Hi, anh hỏi lại cô: “Vì sao về sau anh còn phải tìm bạn gái?”

Thẩm Hi: “Thì chẳng hạn như...” Mà thôi quên đi, sao cô lại thắc mắc cái vấn đề này chứ.

Thành tích của Anh ngữ cấp bốn ba ngày sau sẽ có. Đậu Đậu gọi điện thoại thông báo cho Thẩm Hi nhớ ba ngày sau tra cứu điểm thi. Tình bạn của hai người rất tốt, nhưng Đậu Đậu vẫn xác định rõ: Kết quả tốt nhất là cả hai cùng qua. Tốt thứ hai là mình qua, Thẩm Hi không qua. Thứ ba là cả hai cùng không qua. Mà tệ nhất là Thẩm Hi qua, còn mình lại không qua.

Thẩm Hi nằm trên sofa hỏi: “Nếu rơi vào trường hợp thứ tư thì làm sao bây giờ?”

Đậu Đậu: “Cậu phải mời mình ăn cơm, an ủi tâm hồn đau thương của mình.”

Thẩm Hi cắn quả táo: “Đơn giản, đơn giản.”

Về chuyện kết quả thi cấp bốn này, trong khoảng thời gian yêu đương ngọt ngào này, Thẩm Hi đã sớm quên khuấy mất. Hiện tại được Đậu Đậu nhắc nhở, bất giác áp lực vô hình trong lòng lại tăng lên. Sau khi Hà Chi Châu đi làm, lúc cô đi dạo siêu thị bỗng nhìn thấy thông báo tuyển nhân viên tiếp thị thời vụ, thấy nhàm chán nên đi tới đăng ký.

Cũng đúng lúc cô muốn tìm một việc nào đó để dời đi sự chú ý, mặt khác, cô còn cảm thấy mình muốn được làm việc.

Thẩm Hi chính thức được nhận làm trong siêu thị, chụp một tấm ảnh gửi cho Hà Chi Châu. Hà Chi Châu đang làm việc tại S&N, di động kêu “ting” một tiếng, mở ra liền thấy một tấm ảnh chụp.

Anh thấy bạn gái của mình đang mặc bộ đồng phục của nhân viên tiếp thị bánh bích quy, trước ngực đeo một cái hộp thật to, bên trong đựng bánh bích quy cho khách hàng ăn thử.

Hà Chi Châu tức giận đến mức không muốn nói chuyện, để tùy cô .

Trong siêu thị, lúc mới bắt đầu làm, Thẩm Hi còn cảm thấy thật vui vẻ; hai giờ sau, cô bắt đầu nhận ra kiếm tiền quả thật quá khó khăn. Trong lúc làm việc, cô gặp được hai loại người, một loại là rụt rè không chịu ăn thử, loại còn lại thì ăn không ngừng.

Ví dụ ngay như ông chú này đây, đã ăn lâu lắm rồi, mà hình như vẫn không có ý định dừng lại.

Thẩm Hi không nhịn được nhắc nhở: “Ba, ba đã ăn hết một hộp đấy, chắc không cần mua nữa đâu!”

Được rồi, đây đúng là Thắm Kiến Quốc! Thắm Kiến Quốc chỉ chỉ một đồng lớn hộp bánh ăn thử phía sau con gái: “Không phải để khách hàng ăn mới tính là hoàn thành nhiệm vụ sao?”

Thắm Hi nghẹn họng, nhân lúc không ai chú ý, cũng cùng ăn với Thắm Kiến Quốc.

Thắm Kiến Quốc hỏi cô: “Sao con lại lưu lạc tới hoàn cảnh này?”

Thắm Hi cảm thấy cha già đang hiểu lầm gì đó, vội vàng giải thích: “Con đang thử nghiệm cuộc sống thôi.”

Thắm Kiến Quốc hiển nhiên không tin, ông ngẫm oán giận Hà Chi Châu ở trong lòng. Con gái yêu giao cho cậu ta mà bây giờ đã biến thành em gái đi làm thời vụ rồi. Tóm lại, Thắm Kiến Quốc rất tức giận, thái độ cũng thật kiên quyết — ông muốn dẫn Thắm Hi về nhà.

Thắm Hi đành phải thừa dịp Thắm Kiến Quốc không chú ý, vụng trộm gửi tin nhắn cho Hà Chi Châu: “Anh Hà, ba em đến đây, ông muốn dẫn em về nhà...”

Hà Chi Châu nhận được tin nhắn Thắm Hi gửi đến giữa giờ ăn cơm, anh hồi hận day day huyết thái dương, suy nghĩ một chút chuyện Thắm Hi làm thời vụ ở siêu thị, một lát đã hiểu được nguyên do — vì sao Thắm Kiến Quốc lại muốn dẫn Thắm Hi về nhà.

Anh vứt lại công việc, rời khỏi S&N, tâm tình hết sức thấp thỏm.

Hà Chi Châu cười xe đạp xuyên qua đại lộ.

Trần Hàn đang mở cửa xe Toyota đi ra ngoài, cô nàng cầm theo hai cái túi mua sắm trên tay, đều là trang phục nữ của nhãn hiệu trong nước. Trần Hàn nhìn thấy Hà Chi Châu trước, cảm xúc hồ thẹn vì những thứ cầm trên tay bỗng dưng trở nên mãnh liệt. Cô nàng hoảng hốt, lùi lại vào trong xe, nhưng lại cảm thấy bản thân quá mức câu nệ, hẹp hòi. Cuối cùng Trần Hàn thoải mái bước ra, lên tiếng chào hỏi Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu nghe thấy tiếng Trần Hàn chào mình, anh liếc nhìn một cái, trực tiếp vòng qua người cô nàng phóng vù đi.

Anh không có thói quen làm bộ lịch sự ra vẻ quen biết những cô gái xung quanh mình.

Đúng hai giây khi Hà Chi Châu lướt qua giống như một cơn gió, Trần Hàn đứng giữ cửa xe, trong lòng yên tĩnh lại thắm đậm. Đột nhiên cô cảm thấy cảm xúc rối rắm của chính mình mấy giây trước trở nên không còn ý nghĩa.

Trần Hàn bật cười một tiếng, Hà Chi Châu này đối với con gái không có một chút tôn trọng, căn bản không xứng với sự yêu thích của cô. Cửa kính xe Toyota hạ xuống, người đàn ông bên trong nói chuyện với cô. Anh ta không đủ đẹp trai, vóc dáng cũng không hoàn mỹ, nhưng anh ta lại biết lấy lòng cô.

“Tiểu Hàn, buổi tối đến nhà của anh chơi nhé. Anh có món quà muốn tặng cho em.”

Trần Hàn nhìn người đàn ông bên trong xe, mỉm cười gật đầu: “Được.”

Hà Chi Châu trở lại nhà trọ, chuyện đầu tiên là sửa sang lại giường lò xo trong gian phòng nhỏ, sau đó đem toàn bộ quần áo của Thắm Hi chuyển qua bên này, xây dựng nên một hình ảnh ‘trong sạch giả tạo’ giữa anh và Thắm Hi.

Quả nhiên, nửa giờ sau, Thắm Kiến Quốc đi đến thăm nhà trọ, phía sau là Thắm Hi mang theo bộ mặt tủi thân.

Hà Chi Châu có thể coi là trấn định tiếp đón ‘nhạc phụ đại nhân’. Tầm mắt Thắm Kiến Quốc không ngừng đảo qua đảo lại, cuối cùng nhìn đến giường trong gian phòng nhỏ. Ông ngồi xuống sofa, câu đầu tiên nói là: “Tại Hà Chi Châu, sao cậu có thể để con gái tôi đến siêu thị làm nhân viên thời vụ hả?”

Về vấn đề này, Hà Chi Châu thật đúng là có nỗi khổ khó nói.

Hà Chi Châu: “Chú Thắm...”

Thắm Hi: “Ba...”

Thẩm Kiến Quốc không muốn nghe giải thích, Thẩm Hi lại càng liều mạng giải thích. Hà Chi Châu không nói gì cả, anh cầm điện thoại di động định đặt đồ ăn; mà không biết lúc này còn có nhà ăn nào nhận đặt chỗ nữa không.

Buổi tối, Thẩm Kiến Quốc dự định ngày mai mới về thành phố H nên ở lại luôn, ông rất tự nhiên vào ngủ cùng Hà Chi Châu. Thẩm Hi ôm gối đầu sang gian phòng nhỏ ngủ một mình.

Chiếc giường 1m5, hai người đàn ông trưởng thành cùng nằm quả thực có hơi chật chội. Hà Chi Châu gần như nằm sát ngoài mép giường. Thấy Hà Chi Châu nhường nhịn, Thẩm Kiến Quốc càng thêm kiêu ngạo gác một cái chân qua đó.

Rốt cuộc Hà Chi Châu cũng biết tướng ngủ của Thẩm Hi là di truyền từ người nào. Anh xoay người một cái, Thẩm Kiến Quốc tỉnh lại, ông sâu kín thở dài: “Chắc nằm cùng với tôi nên không ngủ được hả?”

Hà Chi Châu: “... Cũng tạm tạm ạ.”

Thẩm Kiến Quốc hết sức khinh thường, đồng thời lật người một cái.

Hà Chi Châu nhìn trần nhà, không muốn nói chuyện, chỉ hy vọng đêm nay trôi qua nhanh một chút.

Thẩm Kiến Quốc lại tỉnh lại, hình như không ngủ được. Ông tìm Hà Chi Châu nói chuyện: “Tại Hà Chi Châu, cậu phải đối xử tốt với Hi Hi. Nếu sau này cậu khiến con bé phải lo lắng, tôi nhất định sẽ đánh gãy chân của cậu.”

Hà Chi Châu ‘vâng’ một tiếng.

Thẩm Kiến Quốc còn nói: “Cậu có biết đối với một người đàn ông, cái gì là quan trọng nhất không?”

Hà Chi Châu không phát biểu ý kiến, khiêm tốn đáp lời: “Mời chú nói.”

Thẩm Kiến Quốc ‘hừ’ hai tiếng; ‘Là gánh vác và trách nhiệm, bây giờ cậu còn trẻ, về sau sẽ còn phải đối mặt với rất nhiều khó khăn cùng cám dỗ. Tôi biết diện mạo cậu đẹp trai, điều kiện gia đình tốt, năng lực cũng không tồi, khẳng định tương lai có rất nhiều phụ nữ bám theo.’

Thẩm Kiến Quốc lo lắng vấn đề mà tất cả các ông bố trên thế giới đều lo lắng. Hà Chi Châu nhất thời không lên tiếng, thật lâu sau mới cam đoan nói: “Cháu sẽ không.”

Hà Chi Châu nói lời ít mà ý nhiều, Thẩm Kiến Quốc than thở nói: “Cậu đừng cảm thấy tôi phiền hà, sau này cậu sinh con gái thì sẽ biết.”

Hà Chi Châu cười hai tiếng, coi như chấp nhận lời nói của Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc càng nói càng hưng phấn, cuối cùng thì ngồi dậy, quay qua nói với Hà Chi Châu: “Cái này... Tôi có hơi khát nước.”

Hà Chi Châu rời giường ra khỏi phòng. Lúc đi ngang qua phòng khác, Thẩm Hi từ trong gian phòng nho nhỏ cái đầu ra, nhìn anh cười ‘hắc hắc’, Hà Chi Châu lấy tay đẩy đầu Thẩm Hi vào trong. Sau đó đi đến phòng bếp rót nước cho Thẩm Kiến Quốc.

Thẩm Kiến Quốc uống được một nửa, đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, do dự một chút nhưng vẫn nói ra: “Thời gian trước tôi có nghe ngóng được chút ít, cũng biết được ít nhiều chuyện của ba mẹ cậu.”

Hà Chi Châu thoáng trầm mặc, lời muốn nói như nghẹn ở cổ họng.

61. Chương 61: Chương 61

Edit: tiểu an nhi (LQĐ)

Thẩm Kiến Quốc nói: “Cậu là cậu, cha mẹ cậu là cha mẹ cậu. Nhưng về sau Thẩm Hi nhất định phải gặp bọn họ, Tại Hà Chi Châu, cậu có hiểu được bản khoăn của tôi không?”

Hà Chi Châu bình tĩnh tựa vào đầu giường, làm sao anh không hiểu lo lắng của Thẩm Kiến Quốc. Chỉ là nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn duy trì tư tưởng “Cha mẹ là cha mẹ, mình là mình”.

Tư tưởng đó ảnh hưởng rất nhiều đến suy nghĩ của anh, nên cho dù là việc có liên quan đến vấn đề đại sự như kết hôn, anh vẫn cho rằng đó là chuyện của riêng mình. Nhưng sự thật không đâu như mong ước.

Gia đình của anh giữ vai trò quan trọng trong việc này, vậy nên nó mới trở thành nguyên nhân khiến người nhà họ Thẩm lo lắng không biết Thẩm Hi có được hạnh phúc hay không.

Hà Chi Châu im lặng không nói gì.

Thẩm Kiến Quốc cũng không muốn tiếp tục loại đề tài không mấy vui vẻ đó, ông thoải mái vỗ vỗ bả vai Hà Chi Châu, “Chúng ta ngủ thôi, chỉ cần về sau cậu không thay lòng đổi dạ, thật tâm đối xử tốt với Hi Hi thì tôi đồng ý giao con bé cho cậu.”

Hà Chi Châu: “Cảm ơn chú Thẩm.”

Thẩm Kiến Quốc bĩu môi: “Không cần cảm ơn!” Tại Hà Chi Châu cảm tạ khiến ông cảm thấy nhức nhối.

Đời này, chỉ có vài người được Hà Chi Châu nói cảm ơn. Anh chưa bao giờ gây phiền hà cho người khác, lại càng không khi nào phải nhờ vả ai. Nhưng lúc này đây, anh thật tình cảm tạ Thẩm Kiến Quốc, cảm tạ ông tin tưởng, yên tâm giao Thẩm Hi cho anh.

Thẩm Kiến Quốc lật người, bỏ thêm một câu, “Dù sao nếu cậu không làm được như đã nói thì tôi vẫn có thể đánh gãy chân cậu.”

Hà Chi Châu không nói gì, trực tiếp vươn tay tắt đèn.

Thẩm Kiến Quốc nhắm mắt lại, cảm thấy điều hòa hơi lạnh, kêu Hà Chi Châu tăng nhiệt độ lên. Sau đó, ông đột nhiên nghĩ đến một chuyện, bất mãn hỏi một câu: “Khi hai đứa ngủ nhiệt độ cũng thấp như vậy à?”

Hai đứa.....

Câu hỏi của Thẩm Kiến Quốc có chứa cạm bẫy, Hà Chi Châu hiển nhiên không ngu ngốc mà nhảy xuống, anh thản nhiên trả lời: “Nhiệt độ bên phòng của Thẩm Hi cao hơn của bên cháu thì phải.”

Thẩm Kiến Quốc lăm bầm đôi câu, đập Hà Chi Châu một cước cho bỏ giận: Ông không tin ở trước con gái yêu như hoa như ngọc của ông mà thẳng nhóc Hà Chi Châu này có thể cầm lòng!

Hà Chi Châu bị đập thẳng một cước, từ sau nửa đêm hầu như không ngủ được gì. Anh nghĩ đến ba mẹ đang sống riêng bên Mỹ, cảm xúc hoàn toàn thản nhiên không gợn sóng.

Ba mẹ là gì? Khi ba tuổi anh cho rằng đó là hai người quan trọng nhất thế gian này.

Năm sáu tuổi anh đã biết, không phải đứa trẻ nào cũng là kết tinh tình yêu của ba mẹ chúng, và trên đời này không phải gia đình nào cũng yêu thương lẫn nhau.

Hơn mười tuổi, anh hiểu được bản thân mình là một cá thể độc lập, phải tự mình trải qua những năm tháng phản nghịch nhất của tuổi mới lớn. Những tháng ngày đó, trên người anh luôn mang theo một mùi ẩm mốc, giống như mùi của điều thuốc lá để lâu trong ngăn tủ.

Chả biết từ khi nào anh bắt đầu hút thuốc, một ngày có thể hút hết một nửa bao. Anh học trung học tới hai lần, những cho đến nay vẫn không nhớ nổi vài bạn học lúc đó.

Ngày cuối chụp ảnh kỷ niệm lễ tốt nghiệp, một nữ sinh đứng phía trước quay lại nói vài câu với anh, anh cũng không biết tên của cô bạn đó là gì.

...

Hà Chi Châu muốn nói với Thẩm Kiến Quốc, anh nhất định sẽ hết lòng yêu thương Thẩm Hi, chăm sóc cô, quý trọng cô, cùng làm bạn với cô. Thật vất vả mới có một người con gái như vậy xuất hiện trong sinh mệnh của anh, thật vất vả cho ông trời đã dàn xếp ột duyên phận đặc biệt cho hai người họ. Đối với anh mà nói, Thẩm Hi không chỉ là cô gái anh thích, mà là cô gái duy nhất anh thích.

Ngày hôm sau, Thẩm Kiến Quốc ăn bữa sáng do chính tay con rể tương lai làm. Sau đó, Thẩm Hi tiễn ông xuống lầu.

Thẩm Kiến Quốc gửi xe ở bãi đỗ xe phía trước quảng trường. Thẩm Hi kéo tay cha già, cùng ông đi bộ một đoạn đường dài. Tối hôm qua trời đổ mưa, mặt đường ướt sũng, nhưng không khí rất mát mẻ.

“Ba không cho phép con đến siêu thị làm nhân viên thời vụ nữa đâu.” Thẩm Kiến Quốc cứ dặn đi dặn lại mãi câu này, trước khi lên xe còn rút một cái thẻ từ trong ví ra. Đây là thẻ phụ của ông, trước kia Thẩm Hi ăm ỹ muốn có nó nhưng ông kiên quyết không cho. Từ trước tới giờ, Thẩm Kiến Quốc luôn muốn Thẩm Hi đủ tự tin vào bản thân, chỉ sợ cô nhiễm thói hư tật xấu hám của, lãng phí.

Thẩm Hi không muốn nhận thẻ của ông, liền từ chối: “Ba, con không thiếu tiền.”

Giọng điệu của Thẩm Kiến Quốc có chút không vui: “Không thiếu tiền thì sao lại đi làm nhân viên thời vụ?”

“Con đã nói là đi thử nghiệm cuộc sống rồi mà.”

Thẩm Kiến Quốc không tin: “Vậy con thử nghiệm ra được cái gì chưa?”

Thẩm Hi có chút xúc động, hùng hồn phát biểu: “Kiếm tiền quả thực không hề dễ dàng. Về sau con tuyệt đối sẽ không phò trương lãng phí. Ba à, mấy năm nay ba vất vả rồi.”

“... ..”

Thẩm Kiến Quốc mất một lúc lâu vẫn không nói nên lời, sau đó đột nhiên vành mắt đỏ ửng. Mấy câu nói của Thẩm Hi khiến lòng ông ảm áp tới muốn khóc, cuối cùng ông nghiêm túc nói: “Có tiền đương nhiên là phải tiêu, hơn nữa đã tiêu thì phải tiêu thoải mái. Chỉ cần không dùng tiền làm chuyện xấu thì tiêu tiền cũng không sao cả.”

Thẩm Hi cảm thấy bản thân đã lớn thế này còn giống trẻ nhỏ bị dạy dỗ, nhưng trong lòng lại cảm động dào dạt. Hà Chi Châu cũng từng nói với cô vài câu đại loại như vậy, ví dụ như: “Tiêu tiền là một một hình thức phân phối lại tài nguyên của xã hội, nó không phải là chuyện gì xấu xa hết.”

Có phải yêu thương khiến cho người ta hiểu được quan tâm hay không, cô bắt đầu cảm thấy đau lòng thay cha già cùng Hà Chi Châu rồi.

Thẩm Hi đưa Thẩm Kiến Quốc đang lải nhải lên xe, đang định đóng cửa xe lại thì Hà Chi Châu bước tới, trong tay còn cầm vài túi quà tặng với hai con vịt nướng.

Thẩm Hi giật mình kinh ngạc, cô tưởng buổi sáng Hà Chi Châu đã đi làm rồi, không ngờ anh lại hiểu chuyện tới vậy.

Thẩm Kiến Quốc cũng có chút khiếp sợ, ông ra khỏi xe, run rẩy tiếp nhận mấy thứ đồ của Hà Chi Châu đưa qua, “Sao cậu lại ... biết tôi thích ăn vịt nướng?”

Hà Chi Châu đi đến đứng bên cạnh Thẩm Hi, “Thẩm Hi cố ý dặn dò cháu.”

Thẩm Hi trợn mắt, cô dặn dò khi nào? Khi nào???

Thẩm Kiến Quốc vui sướng hăm hở lái xe về nhà.

Thẩm Hi ngồi lên xe đạp của Hà Chi Châu đi về nhà trọ, cô ôm thắt lưng của anh cảm khái: “Thì ra anh ra ngoài để mua quà tặng ba, anh Hà, trước kia em không biết anh lại là người hiểu chuyện như vậy đâu.”

Hà Chi Châu lái xe vòng vào ngõ nhỏ, sau khi tiễn cha vợ đi, giọng nói vui vẻ như cây tầm gió xuân: “Anh đoạt đi ‘áo bông nhỏ’ của ba em, nếu còn không hiểu chuyện thì chẳng phải ba em sẽ càng thương tâm hay sao?”

(Chú thích: “áo bông nhỏ” là ám chỉ con gái đối với cha mẹ)

Thẩm Hi dán mặt vào lưng Hà Chi Châu: “Anh Hà, cảm ơn anh.”

Hà Chi Châu cong cong khóe miệng: “Đặt mình trong hoàn cảnh của người khác mà suy nghĩ thôi.”

Thẩm Hi: “Cái gì đặt mình trong hoàn cảnh của người khác?”

Hà Chi Châu nhất thời không biết nói thế nào, qua một lúc mới nói: “Về sau anh cũng sẽ trở thành cha vợ, không phải sao?”

Hứ! Hóa ra nói “Đặt mình trong hoàn cảnh của người khác” là ý này đây.

Sau cơn mưa đêm, ngõ nhỏ gió thổi hiu hiu, ánh dương trên trời chỉ có một màu mờ nhạt mờ lung. Giọng nói của Hà Chi Châu êm tai như vậy, Thẩm Hi lại kiêu ngạo hất mặt, “Em không muốn làm mẹ vợ, là mẹ vợ thì già rồi.”

Hà Chi Châu cười nhẹ một tiếng, chân đạp mạnh một cái, xe đạp phóng vù đi.

Kết quả thi cấp bốn đã có .

Trần Hàn là người đầu tiên trưng ra phiếu điểm ở trên weibo, cùng với “xa xỉ phẩm” đặt ở bên cạnh, kết hợp thêm câu trạng thái “ân ân ái ái” khiến người người cảm phần ghen tỵ —— “Điểm thi dư hơn một trăm điểm, vòng cổ là phần thưởng của bạn trai thân yêu. Vốn dĩ muốn thưởng ột chuyến đi du lịch nước ngoài, nhưng lại sợ mình không muốn đi *cười trộm, cười trộm, cười trộm*.”

Cao thủ, đúng là cao thủ!

Thẩm Hi cầm di động, dứt khoát hủy theo dõi. “Xa xỉ phẩm” cô không thèm để ý, nhưng khoe khoang cái phiếu điểm cấp bốn thì căn bản không thể tha thứ được! Khi thực hiện thao tác hủy, Thẩm Hi mới phát hiện ra Trần đã sớm hủy theo dõi cô rồi.

Thẩm Hi: “...”

Hạ Duy Diệp không qua cấp bốn, cô nàng chủ động gọi điện thoại tới ân cần thăm hỏi, đầu tiên là hỏi Thẩm Hi có qua hay không, sau đó thử thăm dò: “Thẩm Hi, cậu có biết Trần Hàn đang yêu đương với ai không vậy?”

Thẩm Hi không phải là một người nhiều chuyện, cô ngồi xếp bằng trên ghế sofa hỏi lại Hạ Duy Diệp: “Không phải quan hệ giữa cậu và Trần Hàn rất tốt hay sao, nếu có người nào biết thì cũng phải là cậu chứ.”

Hạ Duy Diệp bị cô làm cho tức giận không thốt được nên lời, hừ hừ một lúc lâu mới cúp điện thoại.

Đậu Đậu cũng không qua cấp bốn, còn thiếu ba điểm nữa. Thẩm Hi ra sức an ủi dỗ dành Đậu Đậu qua điện thoại, Đậu Đậu tỏ vẻ đau lòng: “A Hi, hiện tại chỉ có cậu mới có thể an ủi mình thôi, những cái khác đều là vô nghĩa... Mà rốt cuộc cậu có tra hay không đây?”

Thẩm Hi kiên quyết không tra: “Mình phải chờ Đại thần nhà mình về cùng tra.”

Đậu Đậu bị đánh bại.

Thẩm Hi thật sự không dám tra, lượn vào trang tra cứu mấy lần rồi lại thoát ra. Đúng vậy, trái tim của cô chính là yếu ớt như thế. Kết quả cuộc thi cấp bốn không phải là thứ mà tinh thần của cô có thể chịu đựng được.

Lần thi trước cũng là do Lâm Dục Đường tra điểm giúp cô. Cô còn nhớ rõ vẻ mặt đáng tiếc của Lâm Dục Đường khi tra ra kết quả: “Hi Hi, ngày mai anh với em đi mua bộ đề luyện thi cấp bốn đi.”

Hu hu... Cô sợ làm đề luyện thi lắm rồi, cầu mong là qua, cầu mong là qua!

Thẩm Hi gọi điện thoại cho Hà Chi Châu, yếu ớt nhắc nhở: “Anh Hà, có thể tra điểm cấp bốn rồi.”

Hà Chi Châu nhanh chóng nhận ra ý đồ của Thẩm Hi khi gọi điện thoại tới: “Cứ để đấy, anh tra giúp em.”

Thẩm Hi vân vê ngón tay: “Nếu qua, anh gọi điện thoại cho em nhé; còn không thì thôi.”

Hà Chi Châu lên tiếng đồng ý.

Thẩm Hi ngồi trên sô pha chờ đợi, lâu ời là lâu mà vẫn không nhận được điện thoại của Hà Chi Châu. Cô cũng tự hiểu được, đứng dậy đi vào phòng ngủ. Bây giờ Thẩm Hi không muốn nói gì cả, chỉ muốn âm thầm nằm trùm chăn tự chữa thương thôi.

Hà Chi Châu ngồi trong văn phòng tra cứu điểm cấp bốn cho Thẩm Hi, máy tính của anh đang phải kiểm tra lại chương trình, nên đành mượn máy tính của một đồng nghiệp nam cùng tổ. Anh truy cập vào trang web tra cứu điểm, nhập tên Thẩm Hi vào khung tìm kiếm, màn hình hiện lên toàn bộ trang điểm của cô.

436 điểm, tạm tạm; nhưng phần sau lại vô cùng thâm thẳm. Hà Chi Châu nhíu mày.

Đồng nghiệp nam tò mò ghé đầu vào xem: “Hà thần, cậu tra giúp ai thế?”

“Bạn gái.”

Đồng nghiệp nam: “Bạn gái của Hà thần học cũng giỏi đấy nhỉ?”

Hà Chi Châu liếc mắt một cái, câu này nghe giả dối quá đấy!

Trên đường tan tầm, Hà Chi Châu mua một bộ tài liệu ôn tập Anh ngữ tại nhà sách Tân Hoa. Khi anh mở cửa nhà trọ ra, phòng khách hoàn toàn tĩnh lặng, im ắng.

Hà Chi Châu đi thẳng vào phòng ngủ tìm người, liền thấy một cô nàng đang vô cùng đau khổ nằm ở trên giường.

Hà Chi Châu kéo Thẩm Hi vào lòng, sờ sờ cái trán của cô: “Sốt rồi hả?”

Thẩm Hi uể oải lắc đầu: “Không...”

Hà Chi Châu đung đung mắt của cô: “Vậy thì làm sao?”

Thẩm Hi buồn bã: “Em không qua cấp bốn...”

Hà Chi Châu vỗ vỗ đầu cô: “Xem ra đau lòng quá nhỉ?”

Thẩm Hi vẫn cứ ỉu xiu.

Hà Chi Châu cong cong khóe miệng: “Anh mua cho em mấy bộ đề luyện thi đấy.”

Tính cách của Thẩm Hi thuộc loại càng bị áp chế thì lại càng hăng, cô vừa mới phải nhận đả kích xong nhưng động lực học tập vẫn vô cùng lớn. Thẩm Hi hùng hồn cam đoan với Hà Chi Châu: “Sau này em nhất định tập trung vào làm bài kiểm tra, không bao giờ làm bữa đực bữa cái nữa.”

“Ngoan, bây giờ đi xem bộ đề luyện thi đi, anh để nó ở phòng khách.”

Thẩm Hi loẹt quẹt đôi dép lê chạy ra ngoài, Hà Chi Châu đặt bộ đề ở trên sô pha, bên cạnh còn để vài quyển sách tài liệu. Cô cầm bộ đề lên, mắt chớp chớp: Vì sao lại là quyển đề luyện thi cấp sáu?

Hà Chi Châu chậm rãi từ phòng ngủ đi ra.

Thẩm Hi bỗng nhiên hiểu ra, Hà Chi Châu đáng ghét! Cô thả quyển đề thi xuống, chạy về phía Hà Chi Châu, anh giữ chặt lấy cô rồi ôm lên.

Cảm xúc của Thẩm Hi dâng trào, thoáng chốc đã rơi nước mắt, cô đánh Hà Chi Châu mấy cái: “Anh cố ý gạt em.”

Hà Chi Châu không thể ngờ Thẩm Hi sẽ khóc, anh ôm lấy cô ngồi xuống sô pha, lôi ra phiếu điểm in ở công ty cho cô xem: “Em nhìn điểm số của phần đọc đi.”

45 điểm, 36 điểm, 25 điểm....

Thẩm Hi vô cùng xấu hổ, lần này cô có thể qua cấp bốn phần lớn là nhờ vào phần nghe và phần viết của Hà Chi Châu phía trước. Cô chủ động hôn nhẹ vào môi anh: “Hà Chi Châu, cảm ơn anh!”

Hà Chi Châu nhếch mắt, kiêu ngạo trừng ra dáng vẻ “đại thần”.

Thẩm Hi cảm thấy lúc này không nên phân biệt của người này hay của người kia, thành tích cấp bốn đều là do hai người cùng làm mà có. Cho nên cô cũng muốn gọi Hà Chi Châu thân thiết hơn một chút, ví dụ như...

“Ông xã, cảm ơn anh.”

Ông xã....Hà Chi Châu đặt tay sau gáy Thẩm Hi, kéo đầu cô vào trong ngực, nhẹ nhàng đặt câu hỏi: “Hi Hi, em có biết nam nữ phải phát triển đến mối quan hệ nào thì mới có thể kêu ông xã không?”

Thẩm Hi cố ý không nói: “Em không biết, anh biết không?”

Hà Chi Châu: “....Anh cũng không biết.”

Buổi tối Hà Chi Châu ở trong nhà vệ sinh tắm rửa, tiếng nước rào rào truyền ra ngoài. Thẩm Hi ngồi ở bàn học học thuộc danh sách từ mới do Hà Chi Châu soạn ra. Cô được Hà Chi Châu ra sức cổ vũ khích lệ, trong lòng tràn đầy khí thế chiến đấu.

Điện thoại di động của Hà Chi Châu đặt trên giường đột nhiên vang lên. Thẩm Hi lon ton chạy đến nhà vệ sinh hỏi vọng vào: “Hà Chi Châu, em có thể nghe điện thoại của anh không?”

Hà Chi Châu vẫn đang tắm: “Em nghe đi.”

Thẩm Hi nhìn cái tên hiện ở trên màn hình – “Chung Cảnh Nguyệt”, cô đi ra ngoài ban công nghe điện thoại.

NGOẠI TRUYỆN NHỎ 1: Lần đầu tiên gặp gỡ của Hà Chi Châu và Thẩm Hi

Kỳ thật ngay từ khi Hà Chi Châu học năm nhất đã tiếp xúc với Thẩm Hi một lần, chẳng qua là gặp gỡ qua điện thoại.

Thẩm Hi gọi điện thoại đến phòng 921, trong phòng ngoại trừ Hà Chi Châu ra thì không còn ai khác.

Hà Chi Châu đang ngủ trưa, không muốn nhận cuộc điện thoại này.

Nhưng người gọi điện tới lại vô cùng cố chấp, cứ gọi đi gọi lại mãi. Anh cực kỳ khó chịu bước xuống giường, nhắc điện thoại lên nghe.

“Đường Đường có ở đó không ạ?” Giọng nói của một cô gái truyền đến.

Hà Chi Châu: “Xin lỗi, ở đây không có Đường Đường.”

Thẩm Hi lập tức sửa lại: “À, là Lâm Dục Đường ạ.”

Hà Chi Châu buồn nôn một trận: “Cậu ta không có ở đây.”

Thẩm Hi hơi thất vọng: “Anh trai tốt bụng ơi, di động của Đường Đường tắt mất rồi. Khi nào Đường Đường quay về anh có thể bảo anh ấy gọi điện lại cho em không?”

Hà Chi Châu không nghĩ sẽ đồng ý.

Thẩm Hi lại nói: “Cảm ơn anh trai tốt bụng, tạm biệt anh.”

Hà Chi Châu lạnh lùng: “Tôi không có em gái.”

Thẩm Hi cũng là người nóng tính: “Tạm biệt.”

Một lúc sau, Hà Chi Châu gọi ngược trở lại: “Cô tên là gì?”

Thẩm Hi: “....”

Hà Chi Châu nhàn nhạt nhắc nhở: “Cô không nói tên cho tôi biết thì tôi bảo với cậu ta thế nào?”

A a a a a a, Hà thần, sao anh có thể hung dữ với bạn gái tương lai như vậy chứ!!!

NGOẠI TRUYỆN NHỎ 2:

Có một ngày, Thẩm Hi nói chuyện điện thoại cùng với Đậu Đậu.

“Trời ạ, mười tám centimet á, cậu chịu nổi không?”

Đậu Đậu: “Vấn ỏn, chỉ là hơi đau thôi.”

Thẩm Hi ngượng ngùng: “Kỳ thật mình cũng muốn trải nghiệm qua một chút, nhưng của mình chỉ có tám centimet thôi.”

“Tám centimet đâu có đủ!”

Thẩm Hi: “Nhưng biết sao giờ, mình cũng rất sợ đau, thôi chịu vậy.”

Hà Chi Châu ở bên ngoài vô tình nghe được đoạn đối thoại trên thì vô cùng tức giận! Sao anh chỉ có tám centimet được chứ, đâu phải Thẩm Hi không biết!!!! Anh lập tức đẩy cửa ra, liền thấy Thẩm Hi một tay cầm di động, một tay cầm cái giày cao gót.

62. Chương 62: Chương 62

Edit: BAT (LQĐ)

Bởi vì mang họ Chung, nên Thẩm Hi đại khái có thể đoán được người trong điện thoại kia là người thân của Hà Chi Châu. Không phải Chung Dục cũng họ Chung hay sao?

Thẩm Hi háng háng cổ họng, ngọt ngào ân cần thăm hỏi: “Xin chào.”

Cảm giác này thật thần kỳ, sau khi hai người họ ở cùng một chỗ, đã từng chút từng chút dung hòa lẫn nhau. Hà Chi Châu biết được người thân của cô còn cô cũng sẽ biết rất nhiều người nhà của anh.

Quả là vô cùng tương thân tương ái.

Điện thoại bên kia trầm mặc một lát, lúc nói chuyện lại mang theo một chút ý cười: “Cháu là Thẩm Hi phải không?”

Chủ nhân của giọng nói này ước chừng ba bốn mươi tuổi, Thẩm Hi hơi sửng sốt, không thể tưởng được đối phương còn biết được tên của mình. Mặt cô bắt đầu đỏ lên, chẳng lẽ mọi người trong nhà họ Chung đều biết bạn gái của Hà Chi Châu tên là Thẩm Hi sao?

“Cháu là Thẩm Hi...” Thẩm Hi nhẹ nhàng mở miệng, mang theo chút thẹn thùng.

Bên kia cũng tự giới thiệu về bản thân: “Tôi là mẹ của Hà Chi Châu.”

Thẩm Hi : “...”

Mẹ của Hà Chi Châu... Không phải là mẹ chồng tương lai của cô sao! ! Thẩm Hi đỡ tay lên tường, sợ bản thân không cẩn thận liền ngất mất. Trái tim của cô đập liên hồi, miệng cũng theo đó mà trở nên lắp bắp.

“ Ngài ... Là... mẹ của Hà Chi Châu?”

Người bên đầu kia liền cười nói: “Cháu đừng khách khí, gọi tôi là dì được rồi.”

“Chào dì ạ.” Thẩm Hi nhay bén chào một tiếng.

Sau đó lại nghe thấy tiếng cười của mẹ anh vọng lại, rồi lên tiếng hỏi: “Chi Châu đâu, nó có ở đó không?”

Thẩm Hi đưa mắt nhìn vào phòng ngủ, Hà Chi Châu vẫn còn đang tắm. Nhưng nếu cô trả lời là anh đang tắm có phải sẽ rất ái muội hay không, có thể làm ẹ chồng tương lai cảm thấy cô khi dễ con của bà hay không... Thẩm Hi nghĩ thế liền mở miệng nói dối: “Anh ấy đang làm việc ạ.”

Bên kia điện thoại lại vang vọng lại tiếng cười: “Thật hiếm có, dì còn chưa nhìn thấy dáng vẻ của con trai mình khi làm việc sẽ như thế nào nữa.”

Thẩm Hi xấu hổ. Cô thật vọng về ngay cả đối cũng không thành thân nữa. Vì vậy cô liền nói với mẹ anh: “Dì muốn nói chuyện với anh ấy không ạ?”

“Không cần, đợi lát nữa cháu bảo nó gọi về đi.”

Thẩm Hi ra sức “Vâng” “Vâng.”, “Dạ”, “Dạ”.

“Gặp lại, Thẩm Hi.”

Thẩm Hi: “Dì, hẹn gặp lại.”

Thẩm Hi cúp máy, cả người liền run rẩy, sau khi bình ổn cảm xúc, cả người nặng như đá đeo quay trở về phòng ngủ. Trèo lên giường nằm thẳng lưng nghĩ về nội dung cuộc điện thoại mới vừa rồi.

Thật nguy hiểm, may là cô cũng đủ cơ trí!

Hà Chi Châu tắm xong đi ra, vừa lau tóc vừa đưa tay chạm vào cô gái đang nằm chờ trên giường, không có chút phản ứng.

Được rồi. Hà Chi Châu liền ngồi xuống, trực tiếp gõ lên đầu gối của Thẩm Hi, theo phản ứng nảy tung lên của cái đầu gối, cô cũng giật nảy mình, sau đó lấy lại tinh thần mà nhìn anh: “Anh có biết mới vừa rồi em nói chuyện điện thoại với ai không?”

Hà Chi Châu: “... Mẹ anh?”

Xem đi, muốn chơi suy đoán với người có chỉ số IQ cao, quả nhiên không có một chút thú vị nào cả. Thẩm Hi liền ngồi dậy nói: “Lúc này em thật sự rất khẩn trương!”

Hà Chi Châu nghe thấy thế liền đưa tay qua, Thẩm Hi ngoan ngoãn lấy điện thoại đưa cho anh: “Chẳng lẽ anh không có gì muốn hỏi em sao?”

Đuôi mắt Hà Chi Châu khẽ nhướng lên, tỏ vẻ không có gì có thể hỏi. Anh vỗ vỗ đầu cô, đi ra ngoài phòng khách gọi điện thoại.

Thẩm Hi ngồi ở mép giường, cảm giác Hà Chi Châu không hiểu được sự khẩn trương của mình.

Chung Cảnh Nguyệt đang New York, nên trước khi gọi điện Hà Chi Châu liền phải xem thời gian, hiện tại ở bên kia chắc đang là tám giờ sáng, dựa theo thói quen sau khi chạy bộ, chắc là bà vừa ăn bữa sáng xong; Hà Hoán Văn cha anh tuy cũng ở Mỹ, nhưng hai người lại ở hai thành phố khác nhau. Bọn họ đều có tình nhân của mình, trong lòng mỗi người đều biết rất rõ ràng. Bọn họ không có tình yêu, nên không thèm để ý đến đối phương, nhưng vẫn không muốn ly hôn.

Đêm nay, Chung Cảnh Nguyệt gọi điện thoại về đây, chắc là muốn hỏi vì sao anh lại không đi Mỹ học nghiên cứu sinh. Vì chuyện này, mà Hà Hoán Văn cũng đã gọi điện thoại cho anh.

Chung Cảnh Nguyệt và Hà Hoán Văn đều hỏi nguyên nhân tại sao.

Anh không nói nguyên nhân cho bọn họ, thì bên kia Chung Cảnh Nguyệt lại thần nhiên đoán mò: “Bởi vì cô gái kia có con rồi sao?”

...

Lúc Hà Chi Châu quay trở lại phòng ngủ, Thẩm Hi đang nằm ở giữa giường, có vẻ rầu rĩ không vui. Anh đi qua vỗ vỗ vào cánh tay của cô nói: “Còn không mau đi tắm?”

Thẩm Hi oai oán nói: “Vừa nãy em thấy anh gọi điện thoại ...”

Hà Chi Châu “Ừm” một tiếng lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Biểu tình lúc anh gọi điện thoại không tốt lắm.”, trong đầu Thẩm Hi cực kỳ rối rắm, lo âu đoán già đoán non, mà khả năng phù hợp nhất chính là: “Mẹ anh không thích em sao?”

Hà Chi Châu thở ra một hơi, hỏi ngược lại Thẩm Hi: “Không tự tin như vậy sao?”

Thẩm Hi quay người, cất giọng rất đáng đánh đòn: “Mới không phải, em rất có tự tin. Anh xem từ thời cổ đại hoàng thái hậu vẫn luôn ghét nhất phụ nữ xinh đẹp hơn mình, hiện tại em còn đang băn khoăn về cái này.”

Hà Chi Châu đưa mắt nhìn Thẩm Hi, trực tiếp đưa bộ quần áo ngủ cho cô, ra lệnh: “Nhanh đi tắm rửa!”

Đối với tương lai của hai người, nếu trong đầu Thẩm Hi chỉ đơn giản là một vở kịch thần tượng; thì trong mắt của Hà Chi Châu nó lại chính là một mái nhà.

Thẩm Hi cho rằng yêu chính là vui mừng, là thân mật, là trong thế giới rộng lớn luôn có một người có thể vĩnh viễn ở bên cạnh mình; Hà Chi Châu thì lại cho rằng yêu chính là quan tâm, là duy nhất, là giữa hai người thật sự kiên trì mới có thể sinh ra kỳ tích.

Đêm khuya, Thẩm Hi không ngủ được nằm cạnh Hà Chi Châu không hề có ý ngủ. Tiếng kim đồng hồ trên tường cứ kêu tích tắc, cô nghe thấy tiếng tim anh đập trầm ồ liên miên mở miệng: “Hà Chi Châu, em không hy vọng giữa chúng ta sẽ có hiểu lầm, cho nên anh có chuyện gì cũng phải nói cho em biết, bao gồm cả chuyện người nhà của anh có thích em hay không nữa.”

Hà Chi Châu liền vuốt tóc Thẩm Hi nói: “Yên tâm, bọn họ đều thích em.”

Thẩm Hi lắc đầu, cô có lý giải cùng với phán đoán của chính mình, cũng có kiên trì cùng ý tưởng riêng: “Cho dù bọn họ không thích em đi chăng nữa cũng không có vấn đề gì, vốn cũng là chuyện bình thường thôi. Em không muốn chia tay mà không có lý do nào, em có thể tiếp nhận được việc sau này anh sẽ không thích em nữa, nhưng không thể tiếp nhận được việc anh ơi bởi vì chuyện nhỏ này mà buông tha!”

Hà Chi Châu: “...” Thẩm Hi đang suy nghĩ cái gì? !

Thẩm Hi nằm ở trong lòng Hà Chi Châu đầy ủy khuất, chị họ cô chia tay với bạn trai nguyên nhân lớn nhất chính là mẹ của bạn trai không thích chị ấy, rồi dẫn tới hiểu lầm này kia, vì thế tình cảm cũng ngày càng lạnh nhạt.

Một năm rồi lại một năm, hiểu lầm càng tích càng nhiều, người mà mình từng trân quý nhất lại biến thành người khiến cho bản thân thật mệt mỏi, cuối cùng cũng buông tha cho đoạn cảm tình này, có lẽ đây cũng là một loại giải thoát.

Chẳng lẽ yêu nhau quá dễ dàng, nên chia tay cũng vậy?

Còn riêng Thẩm Hi đối chuyện tình cảm: chỉ có không còn yêu mới chính là lý do để chia tay. Thế giới này hông có vấn đề nào không giải quyết được, cũng không thể không vượt qua được hiểu lầm, tất cả những cái khác hết thảy đều là lấy cớ, lấy cớ mà thôi.

Hà Chi Châu nhìn ánh mắt lóng lánh ánh nước của Thẩm Hi, liền lấy lại tinh thần hỏi cô: “Em vừa suy nghĩ gì thế?”

Thẩm Hi cọ cọ mặt vào ngực Hà Chi Châu, rồi mở miệng nói: “Hôm nay anh không vui, em muốn biết nguyên nhân có phải vì em hay không...”

Hà Chi Châu ngẩn người, sau đó cúi đầu hôn Thẩm Hi một cái. Hai người ở cùng một chỗ thật sự là chuyện thần kỳ nhất, hoàn toàn không còn là của riêng mình, ngay cả cảm xúc cũng không chỉ của một mình anh nữa.

Đồng thời anh cũng thực ngoài ý muốn, bản thân thế nhưng lại không hề bài xích loại cảm giác này. Thẩm Hi nói không muốn hiểu lầm, anh cũng không muốn có bất cứ hiểu lầm gì.

“Ba mẹ anh muốn anh đi Mỹ.” Hà Chi Châu trực tiếp nói ra: “Năm trước lúc anh còn là sinh viên trao đổi ở Mỹ, đã xin được một cơ hội học tập ở viện nghiên cứu.”

Thẩm Hi há hốc mồm, nguyên lai là vì cái này. Đột nhiên cô lại cảm thấy bản mình vẫn có chút năng lực, vì ít nhất cha mẹ Hà Chi Châu cũng không phải không thích cô. Vì thế cô liền đưa mắt nhìn Hà Chi Châu hỏi: “Vậy anh muốn đi sao?”

“Không muốn.” Hà Chi Châu với tay tắt đèn, sau đó ôm Thẩm Hi vào trong lòng.

Tuy nghe anh nói thế nhưng Thẩm Hi vẫn không tin, cô khẽ túm vạt áo của anh, hỏi lại một lần nữa: “Thật sao?”

Hà Chi Châu trực tiếp đưa tay che mắt của cô lại, ý bảo cô đi ngủ thôi, anh nói: “Anh đã ký hợp đồng với S&N, nếu vi phạm thì phải đền tiền, tiếng bồi thường này có bán bà xã đi cũng không đủ.”

Đây là an ủi... hay còn là đang nói đùa? Thẩm Hi thoải mái cười hai tiếng đáp: “Mặc kệ là chuyện gì, anh phải nói với em đây.”

Hà Chi Châu liền lên tiếng đáp ứng.

Cô muốn ngoéo tay.

Nhưng Hà Chi Châu lại ôm cô thật chặt không hề đưa tay ra.

Thẩm Hi ho khan hai tiếng, ở trong chăn làm chuyện xấu không phải thực dễ dàng sao, tay cô liền lần xuống dưới, trực tiếp móc ngoéo với “Đại JJ” của Hà Chi Châu, vừa kéo vừa niệm: “Ngoéo tay thắt cổ...”

Thật sự là... Tiểu yêu tinh! Hà Chi Châu vẫn không nhúc nhích, toàn thân cứng ngắt.

Một giây sau, nam thần thanh tâm quả dục lập tức biến thành một người đàn ông huyết khí phương cương, Hà Chi Châu xoay người đặt Thẩm Hi dưới thân, cách một lớp quần áo mà đè ép. Anh muốn cho cô biết, làm bạn gái không thể khinh người quá đáng được.

Khinh người quá đáng...

Được rồi, Thẩm Hi cô quả thực là khinh người quá đáng, sau khi liếc mắt xem xét Hà Chi Châu liền nói: “Em biết anh không dám...”

Ha ha, không dám sao?

Hà Chi Châu hung ác trừng mắt nhìn Thẩm Hi, thật không kham nổi sao. Hiện tại đây là hành vi gì, cô và anh cùng

hiểu được. Toàn bộ ổ chăn rất nhanh liền nóng rực lên. Hà Chi Châu tuy rất khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn từ trên người Thẩm Hi leo xuống.

Thẩm Hi lập tức cuốn chăn quanh người, mỗi lần đều như vậy cả, sấm thì rõ to nhưng mưa lại nhỏ đáng thương.

Lâm Dục Đường muốn mời cơm.

Thẩm Hi hỏi Hà Chi Châu có phê chuẩn hay không, anh liền lắc đầu. Cô tiễn Hà Chi Châu ra cửa rồi nói thầm: “Vậy em đành phải vụng trộm đi vậy.”

Hà Chi Châu thật sự không có biện pháp, đành nói: “Đi sớm về sớm.”

Tùy Lâm Dục Đường mời khách, nhưng địa điểm lại do cô chọn. Cuối cùng, Thẩm Hi liền chọn một nhà hàng Giang Nam ở gần công ty S&N.

Tại sao Lâm Dục Đường lại muốn mời cơm chứ? Nguyên nhân rất đơn giản, vì giữa tháng tám, anh đã thuận lợi kết thúc đợt thực tập.

Biết Lâm Dục Đường sẽ về thành phố H, nên Thẩm Hi liền đi mua hai con vịt nướng mà Thẩm Kiến Quốc thích ăn đến, mặt khác còn mua cả giày cho ông nội cùng với khăn che mặt cho Ngô Linh nữa, cô muốn nhờ anh mang về giúp mình.

Sau đó Thẩm Hi xách túi lớn túi bé đi đến nhà hàng. Kỳ nghỉ hè này, cô và Lâm Dục Đường đều ở thành phố S, nhưng hôm nay vẫn là lần đầu tiên gặp mặt.

Lâm Dục Đường vừa đen vừa gầy, mặc áo sơ mi cùng quần bò vô cùng đơn giản, ngồi ở vị trí gần cửa sổ chờ cô. Cô đưa mắt nhìn Đường Đường, thấy có điểm thân thiết, nhưng cũng có chút xa lạ.

Trên cổ tay của Lâm Dục Đường đang đeo chiếc đồng hồ do dì Lâm mua cho anh, lần trước dì Lâm ở trên mạng đã nhờ cô chọn giúp. Thẩm Hi ngồi xuống đối diện với Lâm Dục Đường, mở miệng hỏi: “Thực tập vất vả lắm sao?”

“Cũng thường, nhưng so với trường học thì vất vả hơn.” Rồi Lâm Dục Đường lấy thực đơn đưa cho cô. Thẩm Hi không biết chọn món gì, nên Lâm Dục Đường cứ dựa theo thói quen trước kia mà gọi vài món cô thích ăn.

Đang ngồi ăn, Thẩm Hi liền nhận được điện thoại của Hà Chi Châu gọi tới, còn Lâm Dục Đường nhận được một cuộc điện thoại.

Thẩm Hi liền buông đũa, nói đến một sự kiện: “Lần trước dì Lâm vụng trộm hỏi em, thám thính xem anh đã có bạn gái hay chưa.”

“Vậy em trả lời như thế nào?” Lâm Dục Đường liền hỏi.

Thẩm Hi cười cười đáp: “Đương nhiên là nói dì ấy đừng lo lắng rồi, nữ sinh theo đuổi anh có xếp vòng quanh quảng trường thời đại này cũng chưa hết.”

“Vẫn chưa có.” Lâm Dục Đường cố ý trả lời, anh nở nụ cười điềm đạm rồi lại tiếp thêm một câu: “Nếu có bạn gái, nhất định sẽ báo cho em biết.”

Như vậy, coi như không có còn gì. Thẩm Hi không hỏi nhiều nữa, cô thực may mắn, ít nhất thì cô cùng với Đường Đường còn có thể giống như những người bạn ngồi trò chuyện hàn huyên với nhau.

Lâm Dục Đường lại hỏi cô có khỏe không.

Cô liền vênh mặt lên nói: “Anh nhìn sắc mặt hồng nhuận khỏe mạnh này của em đi, nhất định là vô cùng tốt rồi.”

Lâm Dục Đường gật đầu tỏ vẻ tin tưởng, sau đó liền cầm tôm lên bóc vỏ. Lúc bóc xong mới nhớ tới bản thân mình chưa bấy giờ ăn tôm cả, anh cầm con tôm đã bóc vỏ trong tay không tránh được xấu hổ.

Thẩm Hi cũng thấy được con tôm trong tay Lâm Dục Đường. Anh vốn bị dị ứng với hải sản, trước kia khi cô và anh ăn cơm, bóc tôm xong, anh đều đặt ở trong bát của cô cả.

Cô giương mắt rồi lại cúi đầu, Lâm Dục Đường liền đem con tôm đã bóc vỏ đặt ở trong bát của mình.

Sau đó, có lẽ Lâm Dục Đường sợ cô xấu hổ, liền nhanh chóng chuyển chủ đề sang chuyện thực tập. Lâm Dục Đường vui vẻ kể chuyện, anh nói anh rất thích những ngày thực tập này, so với đến trường cũng có cảm giác thành tựu hơn, làm đến nơi đến chốn, mục tiêu vô cùng rõ ràng.

Thẩm Hi liền cảm thán một câu: “Cho tới bấy giờ anh đều xác định rất rõ mục tiêu của mình, trước kia khi đến trường luôn luôn xếp thứ nhất, chưa từng đứng thứ hai bấy giờ.”

“Vậy sao?” Lâm Dục Đường mím môi nói: “Có lẽ là do học tập và công tác liên quan đến nhau chẳng.”

Bữa cơm này, ăn thật sự rất vui vẻ. Cuối cùng Lâm Dục Đường đưa Thẩm Hi đến dưới lầu công ty S&N, sau đó liền bắt taxi đi khỏi đó.

Trước lúc gặp mặt, cô đối với Lâm Dục Đường vẫn có chút dè dặt cẩn trọng, Lâm Dục Đường tuy hiểu nhưng không nói ra: Cô cố ý chọn địa điểm ở đây, anh cũng đoán được nguyên nhân. Cô muốn đơn giản quan hệ, anh cũng phối hợp duy trì.

Thẩm Hi lắc đầu, tình cảm này không thể hồi tưởng lại, nghĩ nhiều sẽ khiến bạn thân lo sợ không đâu: Trong tình cảm cũng không thể có lòng tham, một khi đã có lòng tham cũng sẽ dễ dàng bắt cả hai tay.

Cô bước vào thang máy đi lên lầu, đưa mắt nhìn xe cô đi lại như mắc cửi bên dưới. Còn có cả tiếng nhạc từ radio trong xe taxi vọng đến, bài hát đang đứng đầu bảng xếp hạng, người chủ trì nói ca khúc này tặng ột cổ nhân, nội dung chính là - hồi cô gái mà anh yêu nhất, anh chúc em vĩnh viễn hạnh phúc.

63. Chương 63: Chương 63 - T

Edit: quacauphale

Beta: tiểu an nhi

Thời điểm Thẩm Hi đi tìm Hà Chi Châu, anh đang tham gia cuộc họp nội bộ trong tổ, trước ngực anh treo một tấm thẻ tổ trưởng, ngón tay thon dài “cộc cộc” bấm chuột, không khí yên tĩnh, mà rõ ràng anh là người trẻ tuổi nhất trong số đó.

Hà Chi Châu... Tổ trưởng nhỏ... Thực sự rất giỏi nha!

Thẩm Hi đứng ở bên ngoài nhìn thoáng qua, cả S&N cũng không lớn, nhưng làm việc bên trong đều là những tinh anh trẻ tuổi. Đi qua cửa thủy tinh là đến quầy tiếp tân, nữ nhân viên tiếp tân có khuôn mặt giống như trái táo, bộ dạng rất được.

Thẩm Hi đi tới đi lui hai bước ở bên ngoài, cuối cùng vẫn quyết định không đi vào quầy rầy Hà Chi Châu. Bây giờ còn cách thời điểm Hà Chi Châu tan tầm có hai giờ, cô định đến cửa hàng gần đây đi dạo một lát.

Cô đang muốn xoay người, bỗng nhiên quầy tiếp tân phía sau vang lên một tiếng “Tổ trưởng Hà ” thật trong trẻo, ngọt ngào. Cửa thủy tinh màu lam nhạt bị đẩy ra, một bóng dáng thon dài cao ngất đi ra từ bên trong. Thẩm Hi quay đầu lại, Hà Chi Châu thông dong bước hai bước, sau đó hướng cô vẫy vẫy tay.

Người này thật là, tự mình đi tới không được sao? Thẩm Hi có chút không vui, nhưng nể tình bạn trai lớn lên có bộ dạng đẹp trai ngất trời thế này nên mới chậm rì rì chuyển bước. Cô đi tới trước mặt Hà Chi Châu: “Không phải anh đang họp hả, sao lại ra ngoài?”

Hà Chi Châu chỉ cười không nói, chẳng mấy khi bạn gái đến thăm một lần, sao anh có thể không ra cửa nghênh đón chứ? Kỳ thực anh đang họp, nhưng vấn đề vừa thảo luận được một nửa, đám “Trình tự viên” đều bị cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ngoài cửa hấp dẫn tầm mắt. Anh quay đầu lại, liền thấy “cô gái bên ngoài” kia lại chính là bạn gái nhà mình!

Thẩm Hi đứng ở trước mặt Hà Chi Châu, cô cùng anh đứng đối diện cửa sổ thủy tinh S&N, cửa chớp màn hình mở ra, năm sáu cái đầu trong bàn họp vừa vặn nhìn về phía cô. Cô có thể nhìn thấy tình huống bên trong, thì tất nhiên người ở bên trong cũng có thể nhìn thấy cô và Hà Chi Châu.

Thẩm Hi đột nhiên hiểu được nguyên nhân Hà Chi Châu bảo cô đi đến chỗ anh, hóa ra anh đang muốn thể hiện tình cảm, thật là muốn thể hiện tình cảm đấy hả?

Về vấn đề này, Hà Chi Châu giống như biết suy nghĩ trong lòng cô, giải thích hai câu trôi chảy: “Em biết không, đi làm ở công ty có một người bạn gái có thể giảm được rất nhiều phiền toái, ví như tan tầm không cần xã giao, ví như...”

Ví như làm cho cô nàng xinh đẹp ở quầy tiếp tân sớm hết hy vọng đúng không? Anh thật đúng là vật tận kỳ dụng (tận dụng tối đa)! Tầm mắt Thẩm Hi quét đến khuôn mặt mát mát của cô nàng tiếp tân phía sau, rồi lại trừng mắt nhìn Hà Chi Châu. Bạn trai có ý thức như vậy cũng không tệ lắm.

Cô phải đi trước, Hà Chi Châu nhìn nhìn thời gian trên di động, nói với cô: “Trên lầu có quán bán đồ ngọt gia đình khá ngon, em có thể lên đó uống tách cà phê, sau đó chờ anh.”

“Được.” Thẩm Hi gật gật đầu, vô cùng biết điều, vô cùng dễ thương lượng.

Hà Chi Châu có thể thanh toán tại cửa hàng đồ ngọt, lấy ra đưa cho cô. Cô không khách khí nhận lấy, trước khi đi vẫy tay chào tạm biệt với “nhóm đồng nghiệp” tò mò bên trong. Mọi người cũng hướng cô vẫy vẫy tay, tươi cười thân thiết. Kết quả chờ Hà Chi Châu nhìn về phía bọn họ, bọn họ lại đồng loạt quay đầu lại, làm bộ tiếp tục bắt tay vào làm việc.

Đây là lực uy hiếp của tổ trưởng nhỏ sao?

Thẩm Hi cũng hướng Hà Chi Châu vẫy tay, tạm thời chia tay một lát: “Gặp lại sau.”

“Gặp lại sau.” Hà Chi Châu thản nhiên ném một câu, chìa tay vỗ đầu cô, sau đó về mặt đứng đắn, thần sắc đậm bạc quay trở vào.

Thật sự là bạn trai tốt!

Cửa hàng đồ ngọt ngay tại phía trên của S&N, Thẩm Hi vừa ngồi xuống thì điện thoại báo có tin nhắn mới. Tin nhắn là do Hà Chi Châu gửi tới, cố ý nói cho cô biết anh thích uống loại trà gì của nơi này, còn làm bộ ra vẻ đề nghị cô cũng nên nếm thử một chút.

Thẩm Hi hừ hừ trong lòng, nhưng vẫn chọn một phần trà chiều cùng loại đồ ngọt mà Hà Chi Châu thích nhất.

Hiện tại quán khá vắng khách, nhân viên phục vụ bưng trà cùng đồ ngọt lên rất nhanh. Cô nghĩ thầm trong bụng: Sau bữa trưa nào Hà Chi Châu cũng đến nơi này để uống trà chiều sao? Anh đi một mình hay đi cùng với đồng nghiệp nhỉ?

Cô cảm thấy người như Hà Chi Châu có chút lãnh khốc, tuyệt đối sẽ không được lòng bạn bè kinh doanh. Như vậy khi anh làm việc liệu có người gây phiền phức hay không?

Mà kể ra những lúc anh ở phòng 921 cũng là bộ dáng này, mà Hầu Tử và Tráng Hán vẫn rất thích anh đấy thôi.

Hai tiếng đồng hồ cũng không quá khó chịu đựng, trong lúc Thẩm Hi “suy nghĩ vấn đề” thì thời gian cứ thế trôi qua một nửa, hướng chỉ bạn trai lại ở ngay lầu dưới. Vị trí ngồi của Thẩm Hi ở cạnh cửa sổ, nhìn thẳng xuống đường Lâm Quang của thành phố S. Ánh trời chiều cuối ngày lười biếng hắt lên biển quảng cáo trên cao ốc đối diện, phản chiếu ra ánh sáng làm người ta loá mắt. Mặt trên biển quảng cáo có viết một câu — “Mơ ước là một hạt giống giấu ở dưới mặt đất trong thành thị.”

Chỉ có điều thành thị toàn bê tông cốt thép, ước mơ muốn chui lên từ dưới đất quả thật nói dễ hơn làm.

Đây là lời quảng cáo của một công ty cung cấp thiết bị ngoài trời, Hà Chi Châu có mua trang phục leo núi của bọn họ. Lúc ấy cô cùng anh lựa chọn nhãn hiệu, cô thấy nhãn hiệu nước ngoài có vẻ được, nhưng Hà Chi Châu lại cố ý chọn nhãn hiệu đó. Thẩm Hi nâng cằm, suy nghĩ lại chuyển sang một vấn đề khác: Hà Chi Châu có mơ ước không nhỉ?

Anh vĩ đại như vậy, độc lập như vậy, nhất định là phải có ước mơ rồi? Thẩm Hi vỗ vỗ đầu, vấn đề nghiêm túc như thế, vậy mà cô đột nhiên lại nghĩ tới Ông Phong, rồi còn lan man đến mấy cái tiêu đề bài báo gì đó nữa...

(*Chú thích: Ông Phong sinh năm 1971, là nhạc sĩ, ca sĩ, nhà sản xuất có tầm ảnh hưởng trong làng nhạc Rock Trung Quốc. Giải thích lý do bạn Thẩm Hi đột nhiên từ “ước mơ” nhảy sang Ông Phong: Đó là vì bài “Do you have any dreams?” là một bài hát nổi tiếng của ca sĩ này)

Tư duy thay đổi quá nhanh, chính Thẩm Hi cũng không theo kịp tiết tấu của nó luôn.

Buổi tối, S&N có buổi liên hoan giữa các đồng nghiệp,

Hà Chi Châu từ chối tham gia.

Thẩm Hi nhân lúc Hà Chi Châu chở cô quay về khi nhà trọ, lên tiếng nhắc nhở anh về việc không tham gia cuộc gặp gỡ giữa các nhân viên: “Hà Chi Châu, đi làm ở công ty cần chú trọng thiết lập quan hệ với mọi người, mấy buổi liên hoan gặp gỡ kiểu này là cơ hội rất tốt, tại sao anh lại không đi?”

Hà Chi Châu vòng vào ngõ nhỏ, nhẹ nhàng ném ra một câu: “Đàn ông không nói quan hệ, chỉ bàn thực lực.”

Được rồi.

Một câu nói đã ngăn chặn hết mấy lời định thốt ra phía sau của Thẩm Hi, cô quơ quơ cặp chân, cảm thấy Hà Chi Châu nói quá đúng, đàn ông làm gì nói quan hệ, cái chính phải là thực lực.

Cô kịp thời “leo xuống”. “Khen một cái, nói có lý.”

Buổi tối về nhà, Thẩm Hi muốn ăn mì, Hà Chi Châu nói có thể cân nhắc làm thử một chút. Anh tìm cách làm “mì” trong di động, sau đó nghiên cứu từng bước thực hiện.

Hà Chi Châu bắt đầu luộc mì, Thẩm Hi cầm trong tay khoai tây đã được gọt bỏ sạch chạy tới, cô cảm thấy lúc này Hà Chi Châu thật sự có hình tượng người đàn ông của gia đình, cô mở miệng: “Hà Chi Châu, em có thể hỏi anh một câu hỏi tế nhị không?”

Hà Chi Châu căn bản không để ý tới cô, không tin cô có thể hỏi ra câu hỏi tế nhị gì.

Thẩm Hi âm ức, trực tiếp đặt câu hỏi: “Hà Chi Châu, anh có ước mơ chứ?”

Hà Chi Châu liếc cô một cái, hỏi ngược lại: “Em là Ưông Phong à?”

A a a! Sao anh có thể nói cô là Ưông Phong chứ? À mà không ngờ Hà Chi Châu cũng biết Ưông Phong cơ đấy? Thẩm Hi thay đổi cách hỏi: “Từ nhỏ ước mơ của em chính là tìm được bạch mã hoàng tử, còn anh thì sao?”

Nước sôi ừng ực, Hà Chi Châu ném mì sợi vào trong, động tác thành thục như cao thủ võ lâm đang phóng ra ám khí. Anh ì sợi vào xong, mới nhàn nhã quay đầu lại nói: “Chúc mừng em, ước mơ đã thành sự thật.”

Cái gì mà ước mơ đã thành sự thật? Thẩm Hi cầm khoai tây trụi lõi nhìn Hà Chi Châu, cô lại bị nói sang chuyện khác rồi!

Hôm nay là thứ sáu, Thẩm Hi kéo Hà Chi Châu cùng nhau xem “Âm thanh ma thuật X” để cảm thụ thế nào là ước mơ. Trong lúc chờ quảng cáo, Thẩm Hi bưng trên tay một bát khoai tây nghiền, xúc ỉnh một miếng, rồi lại dứt cho Hà Chi Châu một miếng. Cứ như thế thoáng chốc đã thấy đầy.

Một miếng cuối cùng, cô ăn một nửa, đem nửa còn lại cho Hà Chi Châu. Hà Chi Châu mắng cô một câu “Ghê tởm”, nhưng vẫn há mồm ra ăn hết.

Thẩm Hi vô cùng đắc ý: “Ghê tởm mà anh cũng ăn.”

Quảng cáo kết thúc, Hà Chi Châu ôm cô tiếp tục xem: “Em hiểu lắm rồi, vừa rồi không phải mắng em, là anh đang mắng chính mình.”

Được rồi, cô không thèm truy cứu. Thẩm Hi nằm ở trong lòng Hà Chi Châu cười khanh khách. Ngày mai chính là thứ bảy, cô muốn cùng đi bơi với Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu lắc đầu: “Trải qua chuyện hoán đổi kia, anh không còn một chút hứng thú nào với các hoạt động liên quan tới nước nữa.”

Đứa nhỏ đáng thương đã bị dọa sợ rồi. Nhung mà cô vừa mới sắm một bộ áo tắm. Phụ nữ đi bơi lội, vận động là thứ yếu, quan trọng nhất là bày ra dáng người hoàn hảo xinh đẹp khi mặc áo tắm nha.

Thẩm Hi mè nheo: “Nhưng em vừa mới mua một cái áo tắm, em muốn mặc nó.”

Hà Chi Châu vẫn kiên trì cự tuyệt, đồng thời đưa ra đề nghị: “Bây giờ em mặc cũng được.”

Hừ! Thẩm Hi cầm giận trừng mắt nhìn Hà Chi Châu, sau đó đứng lên đi vào phòng ngủ, bộ dạng vô cùng tức giận. Hà Chi Châu hỏi với ở phía sau: “Em đi đâu thế?”

Thẩm Hi dậm chân: “Đi thay áo tắm!”

—

Thứ bảy hôm sau, đã hẹn là tới hồ Tứ Minh chèo thuyền, kết quả Hà Chi Châu vẫn lơ hẹn. Sáu giờ sáng, bộ phận thí nghiệm của công ty gọi điện thoại đến cho anh, cần anh đến S&N một chuyến.

Thẩm Hi còn đang mơ mơ màng màng ngủ, cảm nhận được Hà Chi Châu rời giường, cô cũng muốn đứng lên theo: “Đã muộn rồi à?”

“Còn rất sớm, em ngủ tiếp đi.” Hà Chi Châu ấn Thẩm Hi đang giãy dụa muốn đứng lên nằm xuống giường. Anh hôn nhẹ một cái lên trán cô rồi nói: “Thẩm Hi, anh phải đến công ty một chuyến.”

Thẩm Hi hí mắt, cô còn chưa tỉnh hẳn, nhưng cũng biết kế hoạch chèo thuyền mà cô hí hửng cả một đêm đã hết hy vọng rồi. Cô cũng không muốn Hà Chi Châu đi ra ngoài, vừa khó chịu vừa tủi thân, hỏi ra một câu: “Không phải hôm nay là thứ bảy sao?”

Hà Chi Châu áy náy gạt gạt tóc của Thẩm Hi: “Tạm thời tăng ca, có việc gấp.”

Thẩm Hi không vui, cổ ý đá chần rơi xuống, trở mình rồi tiếp tục ngủ.

Hà Chi Châu kéo chần lên, đắp lại cho cô. Sau đó đứng ở bên giường mặc áo sơ mi, tiếng sột soạt vang lên, bên trong im lặng giống như chỉ còn lại có thanh âm này.

Hà Chi Châu phải đi, cuối cùng Thẩm Hi vẫn ngoan ngoãn chui ra từ trong chần, cô vươn tay về phía anh: “Ôm một cái.”

Hà Chi Châu cúi người, ôm lấy Thẩm Hi, trong lòng cảm thấy mềm mại lạ lùng.

Thứ bảy Hà Chi Châu phải tăng ca, điều này đặc biệt làm cho Thẩm Hi vô cùng mất mát vì cô rất mong chờ đến hôm nay để được cùng anh ra ngoài hẹn hò, nhưng cô lại không thể không để cho anh đi làm.

Hà Chi Châu rời đi, Thẩm Hi cũng chậm rãi rời giường.

Rửa mặt xong, cô luyện múa ở phòng khách đến chín giờ, sau đó xem phim một mình. Giữa trưa gọi đồ ăn ở bên ngoài, rửa bát xong thì đột nhiên phát hiện: Một ngày thứ bảy tuyệt vời đã trôi qua một nửa rồi.

Thẩm Hi vẫn quyết định đi bơi, cô đi một mình!

Cô bơi không được giỏi cho lắm, thời điểm mua áo tắm mới còn thuận tiện mua thêm một cái phao. Cô thu thập sắp xếp các thứ đầy đủ, đang định xách đồ khởi hành, thì chuông cửa bắt chọt vang lên.

Thẩm Hi chạy ra mắt mèo dòm thử, sau đó mở cửa.

Ngoài cửa là một người phụ nữ rất xinh đẹp, mặc trang phục tinh xảo. Sau vài giây đánh giá lẫn nhau, người phụ nữ khẽ mỉm cười, mở miệng hỏi: “Cháu là Thẩm Hi phải không?”

Ồi chào ... Giọng nói này sao lại giống mẹ chồng tương lai của cô như vậy chứ? ! Thẩm Hi nhanh chóng thả cái phao trong tay xuống, cẩn thận đánh giá khuôn mặt của bà một lượt. Xem ra gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hà Chi Châu từ đây mà ra rồi.

Thẩm Hi hoàn hồn, vội vàng đứng sang một bên nghênh đón mẹ của Hà Chi Châu vào nhà.

Hức hức, cô còn chưa tốt nghiệp Đại học mà ... Sao đã gặp hết hai trong ba vị trưởng bối của nhà trai thế này? Hết ông nội lại tới mẹ chồng, còn ba chồng tương lai nữa, liệu cô có phải tự mình đối mặt hay không đây?

Chung Cảnh Nguyệt mỉm cười ngồi xuống sô pha, nhìn thấy một túi lớn đựng áo tắm cùng phao bơi, liền hỏi cô: “Cháu định đi bơi sao?”

Thẩm Hi run rẩy bưng một chén nước qua, thành thật trả lời: “Cháu không biết đi sẽ đến.”

Chung Cảnh Nguyệt nở nụ cười: “Thật ngại quá, dì đã quấy rầy cháu rồi.”

Thẩm Hi lắc đầu, dì đừng hiểu lầm mà, cháu có ý này đâu.

Chung Cảnh Nguyệt đứng lên, đưa mắt nhìn quanh phòng một lượt: “Đây là phòng ở của ba dì, trước đây Chi Châu có tới đây ở với ông ngoại một thời gian.”

“À, dạ.” Thẩm Hi nghe xong không quên gạt đầu, giống như đang nghe tuyên đọc thánh chỉ.

Chung Cảnh Nguyệt xoay người: “Không cần ở đây đón tiếp dì đâu, chẳng phải cháu đang định đi bơi sao?”

Thẩm Hi mở lớn hai mắt: Mẹ chồng hài hước quá, bây giờ cô có thể đi bơi được nữa ư?

Thực tế chứng minh, trên đời này không có gì là không thể xảy ra. Cuối cùng, Thẩm Hi và Chung Cảnh Nguyệt cùng ngâm mình trong bể bơi, cảm giác cứ phải gọi là không tưởng.

Chung Cảnh Nguyệt ở trong nước bơi như một mỹ nhân ngư, còn Thẩm Hi thì ôm lấy phao chơi loanh quanh bên khu nước cạn, chơi chán thì ghé vào thành bể bơi thở phì phò.

Chung Cảnh Nguyệt vẫn tiếp tục bơi qua bơi lại, Thắm Hi lồm cồm bò lên bờ, nhận lấy khăn bông của nhân viên phục vụ, đi chân không đến bãi cát nhân tạo ngồi xuống ghế. Đúng lúc này di động nhận được một tin nhắn mới do Hà Chi Châu gửi đến: “Em đang làm gì thế?”

Đây rồi, cuối cùng anh cũng trả lời lại tin nhắn của cô! Thắm Hi xoắn xuýt gõ tin gửi lại: “Đang đi bơi cùng với mẹ anh.”

Hà Chi Châu: “...”

Một lát sau, Chung Cảnh Nguyệt cũng lên bờ, duyên dáng thướt tha bước tới chỗ cô. Thắm Hi ngưỡng chừng cười cười: “Từ nhỏ cháu đã bơi không được giỏi lắm.”

“Không sao, Chi Châu bơi rất khá, sau này nó có thể dạy cho cháu.” Vừa nói Chung Cảnh Nguyệt vừa quàng áo choàng tắm qua người.

Nhưng con trai của dì căn bản là không muốn cùng cháu xuống nước nha...

Thắm Hi gọi hai quả dừa nước, lễ phép đưa cho Chung Cảnh Nguyệt một quả, tươi cười nịnh nọt: “Dì uống đi ạ.”

“Cảm ơn cháu.” Chung Cảnh Nguyệt hút một ngụm, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế dựa.

Thắm Hi ngồi xếp bằng trên ghế, tiếp tục gửi tin nhắn cho Hà Chi Châu.

“Thắm Hi.” Chung Cảnh Nguyệt mở miệng.

Thắm Hi lập tức để di động xuống quay đầu sang: “Dạ, dì nói đi ạ.”

“Con bé này, không cần khách sáo như vậy đâu.” Chung Cảnh Nguyệt cười rộ lên, “Cháu cảm thấy Chi Châu của nhà chúng ta như thế nào?”

Thắm Hi đảo mắt: “... Cũng không tệ ạ.”

“Đúng vậy, từ trước tới giờ có rất nhiều cô gái thích nó.” Chung Cảnh Nguyệt nhìn về phía cô, trong giọng nói không giấu nổi có chút tự hào.

Thắm Hi làm bộ không nghe rõ, còn nói tự hào hơn: “Thật vậy ạ, nhưng lúc trước là Hà Chi Châu theo đuổi cháu nha.” Thắm Hi nói xong, trong lòng có hơi thấp thỏm, nhưng đúng là anh theo đuổi cô trước mà. Cô không có nói dối phải không?

Chung Cảnh Nguyệt có chút hiếu kỳ, nhưng vẫn tin lời Thắm Hi. Bà chỉ cảm thấy kỳ lạ, tính cách của Hà Chi Châu sao có thể theo đuổi con gái được chứ. Sau đó ngẫm lại, có thể là do bản thân mình không quan tâm đủ đến con trai thôi. Chung Cảnh Nguyệt nhắm mắt lại, bề bơi không có quá nhiều người, nhưng bà vẫn cảm nhận được có không ít tiếng bước chân đi qua đây, đi tới đi lui.

Chung Cảnh Nguyệt mở mắt ra, quay đầu nhìn về phía cô gái bên trái, đúng là tuổi trẻ mà. “Thắm Hi, mục đích chính dì về nước lần này là đến gặp cháu.” Chung Cảnh Nguyệt nói.

A? Mục đích chính? Thắm Hi căng thẳng: “Dì khách khí quá, đáng lẽ phải là cháu và Hà Chi Châu tới gặp dì mới phải.”

Chung Cảnh Nguyệt mỉm cười: “Xem ra tình cảm của hai đứa thật tốt.”

Thắm Hi cúi đầu, vâng, rất tốt ấy chứ ạ.

Chung Cảnh Nguyệt nắm hai tay vào nhau, bà có chút chuyện muốn nói với Thắm Hi, chỉ có điều là hơi khó để cất lời. Bà là mẹ của Hà Chi Châu, nhưng dường như bà không đủ tư cách để dùng thân phận người mẹ nói đến việc này.

Thắm Hi nhìn Chung Cảnh Nguyệt, hỏi thử: “Dì có chuyện muốn nói với cháu phải không ạ?”

Chung Cảnh Nguyệt lấy lại tinh thần, gật gật đầu, trong lòng cảm thấy cô bé Thắm Hi này quả thực là càng tiếp xúc lại càng thích. Bà nói: “Thắm Hi, cháu có biết chuyện năm trước Hà Chi Châu xin sang Mỹ để học nghiên cứu không?”

Năm trước... Năm trước cô còn chưa quen Hà Chi Châu mà. Nhưng đúng là cô có biết chuyện đó, Hà Chi Châu đã nói qua với cô rồi. Thẩm Hi gật đầu, cô có thể lờ mờ đoán ra được nguyên nhân Chung Cảnh Nguyệt đến tìm mình hôm nay.

“Đó là một cơ hội vô cùng tốt, dì và ba của Chi Châu đều hy vọng nó có thể qua Mỹ.” Chung Cảnh Nguyệt nói thẳng lý do mình tới gặp Thẩm Hi, “Vốn dĩ sang nước Mỹ để tiếp tục học chuyên sâu là dự định trước kia của Chi Châu. Cho nên, ngay khi biết được nó lựa chọn ở lại làm việc trong nước, dì và ba nó đều cảm thấy hết sức bất ngờ.”

Thẩm Hi cúi đầu, cô hiểu. Trước đó một giây cô còn tưởng rằng mẹ chồng đến đây là để xem mặt cô, té ra là đến khởi bình vấn tội ... Mà kể ra thì cái này cũng không tính là khởi bình vấn tội cho lắm.

Chung Cảnh Nguyệt tiếp tục nói: “Tiểu Hi, dì hy vọng cháu có thể hiểu cho suy nghĩ của dì và ba của Chi Châu. Quan hệ vợ chồng giữa chúng ta không tốt, nhưng đều hy vọng con trai của mình có thể phát triển thuận lợi.”

Thẩm Hi khép hờ hai mắt, im lặng không nói lời nào. Cô có thể hiểu được lo nghĩ trong lòng của ba mẹ anh, chỉ là... Thật lâu sau, cô mới nói: “Dì à, Hà Chi Châu ở trong nước làm việc cũng tốt lắm ạ... Hiện tại lương của anh ấy là năm mươi vạn một năm rồi...”

“Ừ.” Chung Cảnh Nguyệt bình tĩnh nhìn về phía bể bơi, “Vừa tốt nghiệp đã kiếm được năm mươi vạn, cái này quả thực không tệ, thậm chí có rất nhiều người cố gắng cả đời cũng không thể đạt được. Nhưng mà tiểu Hi, cháu cho rằng Chi Châu chỉ đáng giá năm mươi vạn thôi sao?”

Thẩm Hi thông minh đột xuất: “Cháu nghĩ giá trị của một con người không thể căn cứ vào thu nhập một năm của họ được.”

“Đúng vậy.” Chung Cảnh Nguyệt vui vẻ cười rộ lên, “Chi Châu cũng giống thế, nó còn trẻ như vậy, giá trị của nó không nên chỉ được thể hiện trong một công ty nhỏ, có đúng không?”

Thẩm Hi mất một lúc lâu cũng không thốt được nên lời.

Chung Cảnh Nguyệt nhìn Thẩm Hi, ánh mắt chân thành tha thiết: “Cho nên tiểu Hi à, cháu có thể giúp dì khuyên nhủ Chi Châu được không?”

Thẩm Hi: “... Cháu không biết.” Cô không biết nên khuyên như thế nào.

“Dì biết dì hay làm người khác khó chịu.” Chung Cảnh Nguyệt khẽ cười tự giễu, “Lại còn là một người mẹ thất bại, bản thân mình không khuyên nổi con trai mà phải trông cậy vào con dâu. Nhưng mà tiểu Hi, có một việc cháu không thể phủ nhận, là vì cháu nên Chi Châu mới quyết định ở lại.”

Vì cô? ! Thẩm Hi hoàn toàn câm nín, cô nhìn Chung Cảnh Nguyệt: “Cháu đã hỏi Hà Chi Châu rồi, anh ấy nói đã ký hợp đồng với S&N nên nếu rời đi thì phải nộp rất nhiều tiền vi phạm hợp đồng.”

“Tiền vi phạm hợp đồng không phải là vấn đề.” Chung Cảnh Nguyệt từ tốn giải thích, “Thứ quan trọng nhất không phải là suy nghĩ của Chi Châu sao? Không cần biết số tiền đền bù là bao nhiêu, người làm mẹ như dì chẳng lẽ lại không thay nó gánh vác được khoản tiền này.”

Thẩm Hi: “...”

64. Chương 64: Chương 64

Edit: Nguyen Nguyen

Beta: tiểu an nhi

Cuộc sống sợ nhất là cái gì, đó chính là kế hoạch bị làm xáo trộn.

Thẩm Hi suy nghĩ cẩn thận, cô vẫn cho rằng mình không có kế hoạch gì, sau khi gặp chuyện mới phát hiện ra không phải như thế. Trong lòng cô cất giấu một kế hoạch rất vĩ đại, đó chính là sau khi tốt nghiệp thì biến mình thành Hà phu nhân.

Trước kia chị họ quen bạn trai nhiều năm rồi chia tay, chị họ có nói với cô: “Tình cảm không thể lập được kế hoạch, bởi vì biến số quá lớn, lại có nhiều nhân tố gây ảnh hưởng đến tình cảm. Chỉ vì một chuyện nhỏ thôi cũng có thể khiến cho hai người chia tay.”

Lúc đó cô không cho là đúng, hiện tại thì thế nào?

Cô vẫn nghĩ rằng: bất kể ra sao, nếu Hà Chi Châu muốn ra nước ngoài thì nhất định cô sẽ ủng hộ, rồi lệ mà ủng hộ anh! Cô vĩ đại như vậy, nhưng chắc chắn mẹ cô không biết đâu ...hu hu...

Thẩm Hi rối rắm làm lòng dạ xoắn lại một cục, trở lại nhà trọ lập tức đắp mặt nạ bảo dưỡng để ổn định cảm xúc. Cô làm một hũ mặt nạ đậu xanh thật lớn, bởi vì tâm tình phức tạp nên không cẩn thận thoa nhiều một chút. Sau cùng dứt khoát xoa hết lên cổ và cánh tay thành một màu xanh biếc, mặt nạ có hương thơm ngào ngạt giống như loại kem gọi là “Lục sắc tâm tình”.

Hương vị tươi mát đến mức Hà Chi Châu đang cạo râu trong nhà vệ sinh cũng ngửi thấy được, anh nhắc nhở cô: “Thẩm Hi, buổi tối đừng ăn kem.”

“Em có ăn đâu.” Cô thoa mặt rồi đi đến, quyết định cùng Hà Chi Châu bàn bạc rõ ràng chuyện qua Mỹ. Cô mở cửa phòng vệ sinh ra, trực tiếp mở miệng: “Hà Chi Châu, chúng ta cần ngồi xuống nói chuyện một chút.”

“Cái gì?” Hà Chi Châu đang đứng trước gương thì quay đầu lại, mí mắt giật giật, cả người theo bản năng lui về sau một bước. Không ngờ dao cạo râu trong tay anh lại quét đến cằm tạo ra vết thương nhỏ.

Hà Chi Châu nhìn về phía Thẩm Hi – cô bạn gái xanh mượt của mình. “Thẩm Hi!” Giọng nói không vui của anh tăng cao.

... ..

Cuối cùng hai người vẫn ngồi xuống nói chuyện. Trước khi bắt đầu, Hà Chi Châu kéo Thẩm Hi qua, rửa sạch mặt, cổ và cánh tay cô. Thẩm Hi đau lòng nhìn nhìn vết thương trên cằm của anh.

“Lúc này em dọa anh sao?” Thẩm Hi dán băng cá nhân vào vết thương nhỏ dưới cằm của Hà Chi Châu, nhin không được hỏi.

Hà Chi Châu liếc cô một cái, không muốn nói chuyện.

Thẩm Hi vĩnh viễn, hết sức không vui: “Xem như em đã hiểu, những gì trên phim nói như ‘cho dù bạn gái có biến thành bộ dáng gì đi nữa thì bạn trai cũng vẫn yêu họ’ đều là lừa gạt mà.”

Hà Chi Châu: “Hai chuyện đó khác nhau.”

Thẩm Hi: “Anh không cần giải thích, về mặt khi này của anh đã chứng minh hết rồi. Hoảng sợ rõ ràng như vậy, em chưa từng thấy anh khiếp sợ quá mức như thế đâu.”

Hà Chi Châu vỗ trán, đã không còn sức lực để giải thích.

Về chính sự buổi tối Thẩm Hi còn chưa mở miệng, Hà Chi Châu đã chủ động hỏi cô. Giọng anh thật lạnh nhạt, không chút để ý giống như một chuyện nhỏ: “Hôm nay mẹ anh đến tìm em có chuyện gì vậy?”

Trong lòng Thẩm Hi đang sắp xếp từ, nghĩ trái nghĩ phải.

Hà Chi Châu dùng quyển sách gõ nhẹ đầu cô, khiến cô nhanh chóng phục hồi tinh thần. Thẩm Hi nâng mắt lên, đang muốn nói, Hà Chi Châu mở miệng, giọng chắc chắn: “Có phải bà bảo em khuyên anh đi qua Mỹ đúng không?”

Thẩm Hi: “Sao anh biết?”

Về mặt Hà Chi Châu bình tĩnh: “Ngoại trừ chuyện này ra thì bà sẽ không cố ý đi về đây đâu.”

Được rồi, vấn đề đã nói rõ rồi. Thẩm Hi hỏi anh: “Anh nghĩ thế nào?”

Hà Chi Châu vẫn dùng lý do cũ: “Thẩm Hi, anh từng nói với em anh và S&N đã ký hợp đồng, anh sẽ không đi Mỹ.”

Thật vậy chẳng? Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, tâm tình phập phồng phồng. Anh nói không đi Mỹ, cho cô nguyên nhân là vì ký hợp đồng với S&N, nhưng ký hợp đồng đối với Hà Chi Châu đâu phải vấn đề lớn gì.

Vì vậy lời nói của anh, càng giống như ép buộc mình lấy cớ ở lại.

Hôm nay Chung Cảnh Nguyệt đến tìm cô, có nói một câu khiến trong lòng cô rất khó chịu. Nguyên nhân Hà Chi Châu lựa chọn ở lại trong nước là vì cô. Thẩm Hi cúi đầu, nghiêm túc đặt câu hỏi: “Hà Chi Châu, nếu chúng ta không yêu nhau, anh còn có thể ở lại trong nước, còn ký hợp đồng với S&N không?”

Hà Chi Châu trầm mặc.

Thẩm Hi hơi nhếch môi: “Em biết mà.”

“Không, không liên quan gì đến em.” Hà Chi Châu đứng lên.

Không có liên quan gì đến em!!!!

Thẩm Hi cũng đứng lên theo, cái gì gọi là không có quan hệ gì với cô? Một câu nói của anh khiến cho cơn giận của cô bộc phát. Thẩm Hi tức giận tới mức giậm chân, kết quả là người đàn ông chọc cô tức giận đã thức thối rời khỏi vùng chiến, vung tay áo không bay trên đám mây màu mà về phòng.

Anh muốn dừng cuộc tranh cãi giữa hai người, nhưng mà cô không muốn như vậy, cô cứ thích cãi nhau đấy.

Thẩm Hi ra ngoài ban công hóng gió, ánh đèn thành phố lộng lẫy, cô rơi hai giọt nước mắt. Sau đó ở ban công chơi với hai con rùa nhỏ một lúc, mới từ từ trở lại phòng khách.

Cửa phòng ngủ vẫn mở rộng, Hà Chi Châu ở bên trong khua khua gõ gõ máy tính, trước bàn để một ly sữa nóng chưa uống qua.

Thẩm Hi gõ cửa, Hà Chi Châu quay đầu lại nhìn cô, lông mi đen dài của anh đang run run, anh khẽ nói: “Anh rót cho em một ly sữa.”

Thẩm Hi nhìn ly sữa trên bàn, không nói tiếng nào.

Ha ha, anh cho rằng một ly sữa có thể mua chuộc được cô sao? Thẩm Hi mặt không biểu cảm đi đến đầu giường, ôm lấy cái gối đầu nhỏ, đầu cũng không quay lại bước ra ngoài.

Thẩm Hi, đừng đi.... Hà Chi Châu im lặng nhìn cô đi vào, rồi lại im lặng nhìn cô đi ra, trong lúc này anh luôn dùng ánh mắt giữ cô ở lại, nhưng kết quả cái gì cũng không có.

Anh hiểu rõ mình đã nói lời chọc giận Thẩm Hi, hẳn là do câu “không có liên quan gì đến em” rồi. Khi anh nói ra miệng, anh chỉ muốn Thẩm Hi không ôm gánh nặng vào người. Anh luôn hy vọng cô cảm thấy thoải mái một chút.

Giữa hai người yêu nhau, dù sao vẫn phải có một người gánh vác trách nhiệm nhiều hơn. Người đó phải là anh, mà không nên là Thẩm Hi.

Nhưng mà cô vẫn khổ sở?

Hà Chi Châu buồn bực đóng laptop lại, tâm phiền ý loạn uống hết ly sữa trên bàn. Trước khi ra khỏi cửa, tầm mắt Thẩm Hi quét về phía Hà Chi Châu đang uống sữa ừng ực, đáng vẻ như được ăn mỹ vị.

Hừ, quả nhiên đàn ông đều là đồ vô lại, Sao anh lại có mặt mũi mà nói sữa tươi là hâm cho cô! Đúng là đồ vô sỉ!

... ..

Một người một phòng nhỏ, Thẩm Hi nằm trên giường dạo weibo, cô muốn nằm thế nào thì nằm, tự do khỏi phải nói!

Hầu Tử đăng lên một câu chuyện đùa, cô giật nhẹ khóe miệng, ấn chia sẻ nó. Hầu Tử tìm cô tán gẫu: “Hi Hi, tối khuya thế này mà có thời gian online sao??”

Nói gì vậy, Thẩm Hi trả lời: “Không phải anh cũng đang online đấy à?”

Hầu Tử: “Không có, anh cô đơn thôi!”

Thẩm Hi dựa vào đầu giường, cô tin Hầu Tử, sau đó lại hỏi thăm Hầu Tử chuyện của viện nghiên cứu ở bên Mỹ. Cô hỏi kỹ càng, Hầu Tử cũng không giấu diếm, cái gì cũng nói hết với cô.

Anh nói: “Viện nghiên cứu bên Mỹ quả thực rất tốt, vào đó đều là những nhân tài hàng đầu. Trước kia lão đại qua Mỹ làm sinh viên trao đổi để mở đường cho việc vào Viện nghiên cứu mà. Nhưng sau đó lựa chọn ở lại trong nước, nhất định là muốn vừa có tình yêu lại vừa có sự nghiệp rồi. Hi Hi, lão đại thật sự rất thích em đấy.”

Thẩm Hi gõ một loạt từ, xóa rồi gõ, xóa rồi gõ, cuối cùng chỉ có một câu. “Em biết rồi.”

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, liên tiếp ba cái, sau đó truyền đến giọng nói của Hà Chi Châu: “Thẩm Hi, em ngủ rồi sao?”

Thẩm Hi nhanh chóng tắt đèn, cả người chui vào chăn mỏng.

Bên ngoài, Hà Chi Châu cúi đầu nhìn qua khe cửa, thấy ánh đèn bên trong chợt tắt. Anh ở bên ngoài gõ cửa một lúc, sau đó đi về phía ban công. Ngoài ban công nuôi hai con rùa nhỏ, bên trong hồ kính có một cục đá màu sắc rực rỡ do Thẩm Hi mua về. Hai con rùa nhỏ vốn đang ở cùng một chỗ với nhau, có người cố ý dùng tảng đá ngăn cách chúng, không cần phải nói người đó nhất định là Thẩm Hi.

Rùa con ơi rùa con, không tìm thấy người bạn nhỏ của mi rồi. Hà Chi Châu nhấc tay một cái, phá bỏ “bức tường ngăn cách”.

Kế hoạch đến Mỹ nghiên cứu học tập, đúng là sự sắp xếp của anh trước khi gặp Thẩm Hi.

Nghiên cứu khoa học là cái quái gì? Cô đơn lại không thú vị. Anh vốn tưởng rằng con đường này hợp với anh nhất, không bị tình cảm ràng buộc quá nhiều, chỉ có số liệu đơn giản đi theo. Không làm ra thành quả gì cũng không quan trọng, ít nhất thì đời này không phải ăn không ngồi rồi.

Thì ra anh cũng sợ hãi cô đơn.

Vì vậy trước khi gặp Thẩm Hi, anh chọn ình con đường này. Sự tán dương hay giải thưởng gì đó anh không có hứng thú, nó chỉ làm phong phú một chút cho cuộc sống tịch mịch của anh thôi.

Trống vắng, cô đơn, ngọt ngào, chán nản.... Anh thật sự cho rằng cả đời mình sẽ cứ như vậy, mãi cho đến khi anh gặp được Thẩm Hi, cô giống như dòng như suối lạnh lẽo chảy vào cuộc đời anh.

Hai người yêu nhau sẽ có loại cảm giác gì? Cho dù anh có cơ hội đi đến một nơi rất xa, cũng muốn lưu lại một chút hạnh phúc ở chốn nhân gian khói lửa này.

... ..

Thẩm Hi tắt đèn, một mình nằm trên giường nhỏ đọc tiểu thuyết, kết cục bi thương khiến cô khóc tèm nhem cả mặt. Thẩm Hi lau nước mắt, tủi thân co người lại.

Hà Chi Châu lại gõ cửa.

Thẩm Hi vẫn không chịu mở, hiện tại cô khóc thành cái dạng này, lại càng không muốn cho anh vào.

“Tạch” một tiếng vang lên, Hà Chi Châu dùng chìa khóa mở cửa. Thẩm Hi nhạy cảm xoay lưng lại trốn sát sang phía bên kia giường, kết quả chừa một khoảng trống cho Hà Chi Châu.

Hà Chi Châu không mở đèn, anh bước đến bên giường ngồi xuống, lẳng lặng nói khẽ, tất cả những lời xuất phát từ tận đáy lòng. Thẩm Hi không trả lời lại, nhưng anh biết cô đang nghe. Nói xong, anh nằm xuống chỗ trống, tay trái khoác lên lưng Thẩm Hi.

Thẩm Hi cắn chặt môi, nước mắt vẫn rơi.

Gối đầu đã bị ướt một mảng lạnh như băng. Hà Chi Châu đưa tay qua chạm nhẹ vào gương mặt cô, cảm xúc ấm áp ẩm ướt, trên mặt tất cả đều là nước mắt.

Hà Chi Châu dịu dàng và ôn nhu lau hết đi.

“Hu hu.” Thắm Hi xoay người lại ôm lấy Hà Chi Châu, dán chặt vào lồng ngực anh rồi tiếp tục khóc.

Khóc chán, cô bắt đầu nói chuyện. Cô nói cái gì, Hà Chi Châu phối hợp nói với cô cái đó, cô hỏi anh cái gì, anh trả lời cái đó. Cuối cùng Hà Chi Châu mở đèn, rồi giường cầm một cái khăn ẩm lau mặt cho cô sạch sẽ.

Ngọn đèn màu trắng sữa thật đẹp.

Thắm Hi cầm khăn ẩm lau hai mắt sưng đỏ của mình, nở nụ cười vui vẻ. Cô và Hà Chi Châu ngồi xếp bằng đối diện với nhau trên giường, giống như hai người đang luyện công. Ngọn đèn chiếu lên mái tóc đen như mực của Hà Chi Châu, óng ánh lộng lẫy, phẳng phất như có ánh sáng lung linh nhảy múa bên trên.

Cô nhìn anh, đôi mắt trong như nước của anh phản chiếu hình ảnh nhỏ bé của cô. Cô nghĩ rằng Chung Cảnh Nguyệt nói đúng, thích một người thì sẽ muốn người đó càng trở nên ưu tú hơn.

Thế giới này chỉ có người bạn gái ngu ngốc mới lo lắng bạn trai mình trở nên ưu tú sẽ không cần mình nữa. Nếu sau này chuyện đó có xảy ra, thì không tới lượt Hà Chi Châu ruồng bỏ cô đâu, cô nhất định phải đá anh trước mới được.

Cô nói: “Hà Chi Châu, anh đi Mỹ đi, em chờ anh về.”

... ..

Xã hội bây giờ đã không còn thịnh hành kiểu như Vương Bảo Xuyên (*) nữa rồi. Đậu Đậu biết chuyện, cũng bắt đầu nói đạo lý: “Bây giờ đàn ông tốt còn khó tìm hơn cua tám chân, Thắm Hi, cậu để Hà Chi Châu đi, nhất định sẽ hối hận”.

(*) Vương Bảo Xuyên: là con thứ ba của tể tướng đời Đường Vương Doãn, nàng có sắc đẹp trời ban, thông minh hiền hậu. Đến tuổi kết hôn, nàng không thấy vừa mắt công tử quý tộc nào mà chỉ có cảm tình với Tiết Bình Quý là người làm công trong nhà. Trong buổi ném tú cầu trên lầu son, nàng đã chọn Tiết Bình Quý. Không ngờ cha nàng chê nghèo ham giàu nên không đồng ý. Chẳng còn cách nào, nàng và Vương tể tướng vỗ tay nhau ba cái, đoạn tuyệt cha con (hành động này là “Tam Kích Chưởng”, ý nghĩa cắt đứt tình phụ tử, nên vỗ kịch về Vương Bảo Xuyên mới có tên là “Tam Kích Chưởng”). Về sau Tiết Bình Quý tòng quân chinh chiến. Vương Bảo Xuyên mỗi mòn chờ đợi suốt 18 năm. Đến năm thứ 18, nàng lâm trọng bệnh, sống những tháng ngày khổ cực. Phần Tiết Bình Quý, qua bao nguy hiểm và xông pha trận mạc lập nhiều chiến công hiển hách, lấy được công chúa Tây Lương. Sau gặp lại Vương Bảo Xuyên sau 18 năm, đưa nàng vào cung phong làm chính cung hoàng hậu, nhưng cả hai mới sống hạnh phúc được 18 ngày thì nàng lâm bệnh qua đời – tham khảo tại linhmaroon.wordpress)

Thắm Hi vừa ăn táo vừa thảo luận vấn đề này, cô nói với Đậu Đậu: “Cậu không biết rồi, Hà Chi Châu càng ngày càng chậm chạp, mình cảm thấy giữ khoảng cách với anh ấy mới tốt.”

Đậu Đậu: “Thật vậy hả?”

Tất nhiên là không! Thắm Hi gõ gõ bàn phím muốn trả lời Đậu Đậu, Hà Chi Châu cau mày đi tới. Cô nhanh chóng ôm màn hình không để cho anh xem. Thắm Hi vội vàng tắt khung chat riêng, hai tay đặt lên vai Hà Chi Châu rồi nói: “Hà Chi Châu, buổi tối có rảnh không?”

Hà Chi Châu: “Làm gì?”

Thắm Hi: “Hẹn hò với anh.”

Hà Chi Châu: “Có.”

Mỗi cô gái đều có một ước mơ thiếu nữ của riêng mình, Thắm Hi cũng có một ước mơ, nó hơi hoang đường một chút, nhưng tuyệt đối lãng mạn, lãng mạn lại tỏa ra từng chùm bong bóng màu hồng phấn.

Giấc mơ thiếu nữ của Thắm Hi là cùng người mình yêu cưới chung một con lừa nhỏ đáng yêu, đi trên những con đường lớn nhỏ, bên tai còn có giọng hát của Trương Ngọc Hữu, bài “Muốn đi đón gió cùng em”.

Thẩm Hi nói ý tưởng này với Hà Chi Châu, Hà Chi Châu là dân khoa học tự nhiên chính gốc nên quả thật thấy rất khó lý giải. Anh nói với Thẩm Hi: 'Chạy xe điện không thể chở người lớn.'

Thẩm Hi nhìn Hà Chi Châu, cất giọng đáng thương tội nghiệp: "Anh Hà."

Hà Chi Châu có chút mềm lòng.

Thẩm Hi triệt để không bỏ qua: "Ba Hà."

Hà Chi Châu: "... ...". Anh lấy đầu ra đũa con gái lớn thế này chứ!

Thẩm Hi quần lấy Hà Chi Châu, mở miệng một cái lại một tiếng "Ba Hà", rốt cuộc Hà Chi Châu cũng đồng ý, lãnh khốc xoay người: "Đi."

Một con lừa nhỏ màu trắng, hai cái mũ bảo hiểm, ánh đèn thành phố giống như lễ hội khiêu vũ pháo bông, đèn đường từ từ lùi về phía sau, hai bên là ánh sáng trong suốt của Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, đèn quảng cáo đầy màu sắc nhấp nháy.

Ngã tư đường, người như thủy triều.

Thẩm Hi nói với Hà Chi Châu: "Anh Hà,, em còn muốn có chút nhạc."

Hà Chi Châu không để ý đến cô.

Cưỡi con lừa nhỏ qua cây cầu lớn bắc qua Lương Giang của thành phố S, dưới lòng cầu nước chảy xiết, gió thổi vào mặt mang theo hương vị ẩm áp. Thẩm Hi vỗ vỗ lưng Hà Chi Châu, nhắc lại: "Anh Hà, em thật sự rất muốn có một chút âm nhạc."

Hà Chi Châu cười lừa hừ một tiếng, nhẹ nhàng nói ra ba chữ.

"Hả? Anh Hà, anh vừa mới nói cái gì vậy?" Thẩm Hi sợ mình đã bỏ lỡ cái gì, lập tức hỏi lại.

Rốt cuộc Hà Chi Châu không thể chịu đựng được nữa liền hét to: "Anh nói bệnh thần kinh, bệnh thần kinh á!"

Ai cưỡi con lừa còn muốn một chút âm nhạc chứ?

65. Chương 65: Chương 65

Edit: tiểu an nhi

Ai quy định cưỡi lừa thì không được mở nhạc chứ? Lúc trước Thẩm Hi còn thấy có một anh chàng cưỡi lừa còn mở cả bài "Quả táo nhỏ" nữa cơ mà. Hà Chi Châu đã không đồng ý thì thôi lại còn mắng cô.

Hứ, không ngờ Hà Chi Châu cũng mắng chửi người, mà lại còn mắng cô bị bệnh thần kinh! Thẩm Hi cố ý nghe không hiểu, hất mặt hỏi ngược lại: "Anh nói là theo ý em hả?"

"Bệnh thần kinh" mà có thể nghe thành "theo ý em"...

Hà Chi Châu cả người đều vắn vẹo, anh ngồi ở phía trước lão đạo một chút, khiến con lừa đáng thương bên dưới cũng run rẩy theo. Nhưng Thẩm Hi ở phía sau thì cứ ôm chặt lấy thắt lưng anh, còn bày ra dáng vẻ cực kỳ nhu thuận, vô cùng tin tưởng.

Được rồi, cứ theo ý cô đi.

Đã thành công! Thẩm Hi lôi điện thoại di động ra, lục tìm bài "Muốn đi đón gió cùng em" của Trương Học Hữu, cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn.

"Muốn đi đón gió cùng em, tuy rằng em muốn đi đến những nơi khác nhau, nhưng vẫn có thể cùng nhau đón gió, nghe em kể một chút ước mơ trong lòng..."

Tiếng tình ca trầm thấp nhẹ nhàng vang lên, cùng làn gió thổi hiu hiu bên tai, làm con tim cũng chìm nổi theo những nốt nhạc thăng trầm. Thắm Hi dán mặt vào lưng Hà Chi Châu, trong đầu từng chút từng chút đều tràn ngập hạnh phúc.

Cô vượt qua mưa to gió lớn từ thành phố H chạy tới đây, còn anh vội vàng từ huyện Cố Bình chạy xe tới nhà ga. Mưa to tầm tã, anh xắn cao ống quần cõng cô qua ngõ nhỏ ngập nước. Cô tin lầm Trần Hàn, lạc lõng chật vật ngồi chờ anh ở trạm đợi xe buýt, anh cười xe đạp đẹp trai bức người đến đón cô về nhà trọ. Cô hết tiền để tiêu, anh viết mật khẩu lên tờ giấy, còn vẽ cả một trái tim tình yêu trên đó nữa. Anh cùng cô đi đến chợ hoa mua hai con rùa nhỏ, cô gọi chúng là tiểu Hi và tiểu Châu; anh làm mặt lạnh không đồng ý, nhưng ngày hôm sau đi làm lại cố tình đánh thức cô dậy, dặn dò đừng quên cho tiểu Hi và tiểu Châu ăn uống đầy đủ. Cô muốn ăn mì, anh search trên di động cách làm mì ngon nhất. Sau khi hoàn thành còn tự mình ăn một miếng, còn cô không ăn miếng nào; anh đổ hết mì vào thùng rác. Cuối cùng hai người ngồi trên sofa ăn thức ăn gọi ở bên ngoài, anh nói với cô: “Có lẽ sau này chúng ta nên tìm người giúp việc.”

“Được, vậy anh cố gắng kiếm tiền nhé. Bây giờ thuê người giúp việc cũng đắt lắm đấy.”

“Ừ.”

“Em cũng sẽ cố gắng.”

“Không tới lượt em cố gắng.”

...

“Cảm xúc sâu kín dao động, cuộc đời vui vẻ cũng đảo lộn. Một trái tim lạnh lùng, rung động càng lúc càng ít... Rất muốn lại cùng em đi đón gió, đi đón gió...”

Thắm Hi ôm Hà Chi Châu, nước mắt không biết vì sao lại chảy ra, để lại trên áo sơ mi trắng của Hà Chi Châu một dấu vết nhàn nhạt. Cô nghĩ, không cần biết sau này ra sao, ngay tại thời khắc này cô có một tình yêu vô cùng ngọt ngào và tốt đẹp là được rồi. Đây là mùa hè mà Thắm Hi cảm thấy vui sướng nhất, bởi vì ngay tại độ tuổi thanh xuân rực rỡ nhất của cuộc đời, cô gặp được anh.

Tuổi thanh xuân nhất định sẽ trôi qua, cô không biết tình yêu có thể theo thời gian mà thay đổi hay không, nhưng những thứ đó cũng không quan trọng.

Thanh xuân vừa đúng, thời gian chưa lâu. Cô có được tình yêu thì không nên sợ hãi rụt rè, cho dù chỉ là một phần cảm giác ấm áp, yên tĩnh; nó cũng vô cùng sống động, tươi sáng, kiên định mà an toàn. Nó cũng mang theo sự dưng cảm nữa, nhưng đó không phải là xúc động nhất thời, mà là sự tin tưởng tuyệt đối không gì sánh được. Cho nên, mặc kệ tương lai như thế nào, cô vẫn luôn dưng cảm tin rằng, cô và anh có thể cùng nắm tay nhau đi đến cùng.

Tình yêu có thể làm cho con người ta trở nên tốt đẹp hơn.

Vậy nên cho dù có cách xa, cũng không quá đau đớn. Kể cả sau này anh và cô hoàn toàn cắt đứt quan hệ, cô cũng hy vọng anh càng cần phải chú ý tự chăm sóc cho bản thân hơn; tuy không biết trước tương lai nhưng cô cũng chẳng cần lo được lo mất.

Cô thương anh, anh cũng yêu cô, như vậy là đủ rồi. Tất cả đơn giản chỉ là “Enjoy Loving”.

...

Kỳ nghỉ hè chấm dứt, Thắm Kiến Quốc đến đón Thắm Hi về nhà. Ngày đầu tiên khai giảng, có rất nhiều xe đỗ lại trước cổng trường, Thắm Kiến Quốc phải vô cùng vất vả mới tìm được một chỗ đỗ xe, còn liên tục bắt tay chú bảo vệ nói tiếng cảm ơn.

Thắm Hi được “dỡ” xuống xe, sau đó là các loại túi lớn túi nhỏ. Cô cầm cây dù nhìn Thắm Kiến Quốc phụng phịu: “Ba yêu, tại sao phải đi học?”

Từ tiểu học cho tới đại học, lần nào khai giảng cũng phải hỏi câu đó một lần. Cứ tưởng lần này sẽ không đến lượt ông đưa con gái đến trường, kết quả là vẫn dẫu vào đây! Thắm Kiến Quốc học theo dáng vẻ phụng phịu của Thắm Hi: “Vậy vì sao ba phải đưa con đến trường?”

“Bởi vì bạn trai của con tạm thời không thể đưa con đi!” Thắm Hi cực kỳ đáng thương trả lời.

“Được rồi.” Thẩm Kiến Quốc thỏa hiệp, ông ném cho Thẩm Hi một cái túi nhỏ, hít sâu một hơi lấy khí thế, rồi xách valy hành lý lớn nhất đi lên phía trước. Thẩm Hi mặc áo sơmi trắng đơn giản kết hợp với quần soóc đi theo phía sau. Mới đi vài bước, di động trong túi liền vang lên; là Hà Chi Châu gọi tới.

Anh hỏi cô đã sắp xếp mọi việc như thế nào rồi.

Thẩm Hi không có thời gian cùng anh tán gẫu, nhưng lúc này cô rất muốn chửi thề, đối tượng chửi thề chính là Tráng Hán “không giữ lời hứa” kia. Đã đồng ý trước là đến khai giảng sẽ tới xách đồ giúp cô, thế mà bây giờ ngay cả cái bóng người cũng chưa thấy đâu.

Hà Chi Châu thần nhiên nói: “Là anh không cho cậu ta tới.”

“Cái gì?”

Hà Chi Châu phun tiếp một câu độc ác hơn: “Anh không để cho anh em của mình quan tâm đến vợ của anh đâu.”

Hừ! Thẩm Hi cúp di động.

Ở bên kia, không phải Tráng Hán không đến, mà là đến muộn. Bọn họ có ít giờ học nhưng không có nghĩa là không có, Hà Chi Châu có thể xin được đãi ngộ đặc biệt là không cần đi học đầy đủ. Nhưng anh ta thì vẫn bị phụ đạo viên kéo qua kéo lại đến phát khổ.

Phụ đạo viên của hệ bọn họ không có đạo đức gì hết, anh ta nói: “Ban của các cậu cử một người đẹp trai nhất tới đây.”

Đẹp trai nhất? Nghe xong câu này, mọi người không nhìn Triệu XX, Lâm XX trong ban, mà đồng loạt quay về phía Chu Thần – tức là Tráng Hán. Nói tóm lại, thịnh tình không thể chối từ, Tráng Hán thần khí oai hùng chạy chuyển sách đến thư viện giúp mấy người ở đó.

Cứ chạy qua chạy lại nên mới đến muộn.

Về lý luận “Không thể để cho anh em quan tâm bạn gái” của Hà Chi Châu, sau này khi Tráng Hán biết được, lập tức hưng phấn: “Cái này không sao hết, lần tới anh đoạn tuyệt quan hệ anh em với lão đại, sau đó nói lại là được rồi!”

Hầu Tử: Quả nhiên là không có đạo đức.

Ngày 28 tháng 8, Hà Chi Châu hoàn thành xong tất cả các thủ tục để sang Mỹ. Về phần hạng mục của S&N Bác Lâm, toàn bộ hạng mục chia làm năm tổ, tổ B của Hà Chi Châu là tổ hoàn thành công việc tốt nhất, cũng là tổ có tiến triển thuận lợi nhất.

Hà Chi Châu không cần trả tiền vi phạm hợp đồng, Thẩm Hi còn tới gặp mặt ông chủ của Bác Lâm nữa. Ông ta đau khổ bất đắc dĩ nói: “Tôi hy vọng sau khi Chi Châu về nước sẽ lại tiếp tục gia nhập vào S&N. Tuy rằng tôi là thương nhân, nhưng suy nghĩ cũng không hạn hẹp đến mức chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt. Tôi đưa cho cậu một phần nhân tình, chờ khi nào cậu quay về thì trả lại cho tôi.”

Sau đó là sự ly biệt, Thẩm Hi cứ tưởng rằng nó thật đáng sợ. Cho dù không đáng sợ thì cũng vô cùng khó khăn gian khổ, giống như lời bài hát “Chia tay ở nhà ga” ấy. Cái gì mà “Anh cứ mãi nắm chặt tay của em, liên tục nói giữ gìn sức khỏe”, còn thực tế là trong tay cô đang cầm cốc nước đá mà Hà Chi Châu vừa mua. Cái gì mà “Hãy nhìn sâu vào trong mắt em...”, còn thực tế thì Hà Chi Châu trực tiếp vỗ vào đầu của cô. Cuối cùng cô không làm cái hành động “Không ngừng gọi tên, gọi tên...”, mà chỉ đứng im tại chỗ, một câu cũng nói không nên lời.

Đây là “Chia tay ở sân bay” của cô sao?

Rất cuộc cũng chỉ có một chút luyến tiếc, không muốn xa rời.

Cô tự nói với mình đây không phải chuyện lớn, chỉ là tạm thời tách ra chứ không phải chấm dứt tất cả. Đây mới chỉ là sự khởi đầu thôi.

Chung Cảnh Nguyệt đang ở đây, ông nội Hà cũng có mặt, Tráng Hán cùng Hầu Tử đều tới tiền. Có nhiều người như vậy, cô cũng không thể biểu hiện ra cảm xúc lưu luyến không rời quá mức. Mãi đến khi Hà Chi Châu sắp qua cửa soát vé, cô thực sự muốn ôm lấy anh.

Nhưng cô không duỗi tay ra được, bất chợt Hà Chi Châu xoay người lại ôm cô vào lòng. Anh ở bên tai cô nói: “Tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, anh sẽ quay về.”

Cô ở trong lòng anh gật gật đầu, lại không dám nói lời nào. Chỉ sợ vừa mở miệng sẽ khóc òa lên mất. Cuối cùng, cô lặng lẽ vòng tay ra phía sau lưng anh, từ từ vẽ một trái tim tình yêu nho nhỏ.

Cô đưa cho anh một trái tim nhỏ, ý nói anh cũng phải quan tâm chăm sóc chính mình.

...

Thời gian xa cách, Thẩm Hi nghĩ rằng sẽ rất khó để vượt qua, nhưng mỗi ngày cũng như trước kia, trôi qua như nước chảy tí tách. Chỉ là mỗi giọt đều thấm đượm một chút nhớ nhung.

Cô cùng Hà Chi Châu nói chuyện qua video, Đậu Đậu nhìn thấy liền hỏi: “Hà thần, anh ở bên đó có bạn bè quốc tế nào giới thiệu được cho em không?”

Hà Chi Châu ở viện nghiên cứu nhân nhả nói chuyện với Thẩm Hi, đột nhiên có một cái đầu đen nhánh ghé mặt vào, dùng tiếng Trung bập bẹ chào hỏi: “Chào hai người nha!”

Hà Chi Châu hỏi Đậu Đậu: “Người vừa rồi thì sao?”

Vừa rồi ... Sao có thể bắt nạt người khác như vậy chứ! Đậu Đậu che mặt chạy trốn: “Hu hu hu, người ta không muốn đen như vậy đâu ...”

Chỉ số thông minh của Tiểu Hắc cao gần 178, anh ta cũng muốn tìm một người bạn gái Trung Quốc. Mỗi lần Hà Chi Châu nói chuyện qua video với Thẩm Hi, anh ta đều hăm hở chen mặt vào một chút. Anh ta thích Đậu Đậu, còn cố ý học thuộc thư tình để nói cho Đậu Đậu nghe.

Đậu Đậu không chịu nổi mấy việc này, có một ngày, cô trình trọng nói với Thẩm Hi: “A Hi, cậu biết không, có sự đối lập thì mới có cảm giác rõ ràng. Hiện tại mỗi lần nhìn Tráng Hán, mình thấy anh ấy quả thực là mi thanh mục tú.”

Thế đấy, Tráng Hán đúng là được hời mà. Thẩm Hi cố ý trêu ghẹo nói: “Nói không chừng cậu với Tiểu Hắc có thể sinh ra một Bao Chứng nhỏ đấy. Thần tượng của cậu không phải là Bao đại nhân sao?”

A a a a, A Hi cũng càng ngày càng tệ nha! Đậu Đậu vươn ma trảo ra, cô muốn cầu chết A Hi! ! !

Thẩm Hi qua được kỳ thi cấp sáu. Trong khi Hầu Tử vẫn chưa qua thì cô lại qua. Đây hoàn toàn là sự kiện không thể tin nổi. Phòng 921 mời cô đi ăn cơm để chúc mừng, Lâm Dục Đường, Hầu Tử cùng Tráng Hán đều có mặt; Hạ Duy Diệp và Đậu Đậu cũng muốn đến giúp vui.

Trần Hàn không đi, hiện tại cô ta là người bận rộn nhất phòng 636. “Xe Toyota” của cô ta đã nâng cấp thành “BMW”, cũng coi như “được” thăng chức.

Tráng Hán ghi danh vào ngành cảnh sát, trải qua các cuộc sát hạch nghiêm ngặt cùng kiểm tra sức khỏe, liền chính thức trở thành cảnh sát trưởng trị an của một khu tại thành phố S.

Hầu Tử vẫn là một phú nhị đại đau khổ như trước kia, còn bị cha già có tiền đuổi tới cái khu công nghiệp khổ ho cò gáy, cùng một đám công nhân ngày ngày đánh bài. Trung bình mỗi ngày thắng được 20 đồng, cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Lâm Dục Đường là người tốt nhất, càng ngày anh càng giống một nhà kinh doanh tài ba, chỉ có điều ... vẫn không có bạn gái.

Về phần cô và Hà Chi Châu.

Có một ngày, cô lấy được bằng IELTS.

Có một ngày, cô nói với Hà Chi Châu: “Em sẽ sang đó tìm anh chơi vài ngày, anh có đồng ý bao ăn bao ở hay không?”

Có một ngày, cô không cẩn thận nhầm lẫn thời gian của chuyến bay. Sáng sớm ngày hôm sau, cô kéo cái vali hành lý thật to tìm đến một khu nhà trọ. Thời gian ở Boston hiện giờ vừa vặn là 7h sáng thứ bảy. Hôm kia Hà Chi Châu có nói, thứ bảy anh không bận gì cả.

Thẩm Hi nhấn chuông cửa, rất nhanh bên trong truyền ra tiếng bước chân.

Cửa mở ra, một người đàn ông tuần tú nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chột lóe. Cô mở miệng: “Hi! Xin hỏi bạn trai của tôi ở đây có phải không?”

Hà Chi Châu trả lời: “Ừ.” Dừng một chút, anh lại nói thêm: “Vẫn luôn ở đây.”

Cô muốn khoe khoang trình độ nói Tiếng Anh của bản thân, hừ hừ hai giây, sau đó tiếp tục hỏi: “Excuse me! Does my boyfriend live here?”

Hà Chi Châu vươn tay về phía cô: “I’m here!”

—oo—TOÀN VĂN HOÀN—oo—

66. Chương 65: Chương 65

Edit: tiểu an nhi

Ai quy định cười lừa thì không được mở nhạc chứ? Lúc trước Thẩm Hi còn thấy có một anh chàng cười lừa còn mở cả bài “Quả táo nhỏ” nữa cơ mà. Hà Chi Châu đã không đồng ý thì thôi lại còn mắng cô.

Hừ, không ngờ Hà Chi Châu cũng mắng chữ người, mà lại còn mắng cô bị bệnh thần kinh! Thẩm Hi cố ý nghe không hiểu, hất mặt hỏi ngược lại: “Anh nói là theo ý em hả?”

“Bệnh thần kinh” mà có thể nghe thành “theo ý em”...

Hà Chi Châu cả người đều vặn vẹo, anh ngồi ở phía trước lão đảo một chút, khiến con lừa đáng thương bên dưới cũng run rẩy theo. Nhưng Thẩm Hi ở phía sau thì cứ ôm chặt lấy thắt lưng anh, còn bày ra dáng vẻ cực kỳ nhu thuận, vô cùng tin tưởng.

Được rồi, cứ theo ý cô đi.

Đã thành công! Thẩm Hi lôi điện thoại di động ra, lục tìm bài “Muốn đi đón gió cùng em” của Trương Học Hữu, cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn.

“Muốn đi đón gió cùng em, tuy rằng em muốn đi đến những nơi khác nhau, nhưng vẫn có thể cùng nhau đón gió, nghe em kể một chút ước mơ trong lòng...”

Tiếng tình ca trầm thấp nhẹ nhàng vang lên, cùng làn gió thổi hiu hiu bên tai, làm con tim cũng chìm nổi theo những nốt nhạc thăng trầm. Thẩm Hi dán mặt vào lưng Hà Chi Châu, trong đầu từng chút từng chút đều tràn ngập hạnh phúc.

Cô vượt qua mưa to gió lớn từ thành phố H chạy tới đây, còn anh vội vàng từ huyện Cố Bình chạy xe tới nhà ga. Mưa to tầm tã, anh xắn cao ống quần cố qua ngõ nhỏ ngập nước. Cô tin lắm Trần Hàn, lạc lõng chật vật ngồi chờ anh ở trạm đợi xe buýt, anh cười xe đạp đẹp trai bức người đến đón cô về nhà trọ. Cô hết tiền để tiêu, anh viết mặt khẩu lên tờ giấy, còn vẽ cả một trái tim tình yêu trên đó nữa. Anh cùng cô đi đến chợ hoa mua hai con rùa nhỏ, cô gọi chúng là tiểu Hi và tiểu Châu; anh làm mặt lạnh không đồng ý, nhưng ngày hôm sau đi làm lại cố tình đánh thức cô dậy, dặn dò đừng quên cho tiểu Hi và tiểu Châu ăn uống đầy đủ. Cô muốn ăn mì, anh search trên di động cách làm mì ngon nhất. Sau khi hoàn thành còn tự mình ăn một miếng, còn cô không ăn miếng nào; anh đổ hết mì vào thùng rác. Cuối cùng hai người ngồi trên sofa ăn thức ăn gọi ở bên ngoài, anh nói với cô: “Có lẽ sau này chúng ta nên tìm người giúp việc.”

“Được, vậy anh cố gắng kiếm tiền nhé. Bây giờ thuê người giúp việc cũng đắt lắm đấy.”

“Ừ.”

“Em cũng sẽ cố gắng.”

“Không tới lượt em cố gắng.”

...

“Cảm xúc sâu kín dao động, cuộc đời vui vẻ cũng đảo lộn. Một trái tim lạnh lùng, rung động càng lúc càng ít... Rất muốn lại cùng em đi đón gió, đi đón gió...”

Thẩm Hi ôm Hà Chi Châu, nước mắt không biết vì sao lại chảy ra, để lại trên áo sơ mi trắng của Hà Chi Châu một dấu vết nhàn nhạt. Cô nghĩ, không cần biết sau này ra sao, ngay tại thời khắc này cô có một tình yêu vô cùng ngọt ngào và tốt đẹp là được rồi. Đây là mùa hè mà Thẩm Hi cảm thấy vui sướng nhất, bởi vì ngay tại độ tuổi thanh xuân rực rỡ nhất của cuộc đời, cô gặp được anh.

Tuổi thanh xuân nhất định sẽ trôi qua, cô không biết tình yêu có thể theo thời gian mà thay đổi hay không, nhưng những thứ đó cũng không quan trọng.

Thanh xuân vừa đúng, thời gian chưa lâu. Cô có được tình yêu thì không nên sợ hãi rụt rè, cho dù chỉ là một phần cảm giác ấm áp, yên tĩnh; nó cũng vô cùng sống động, tươi sáng, kiên định mà an toàn. Nó cũng mang theo sự dừng cảm nữa, nhưng đó không phải là xúc động nhất thời, mà là sự tin tưởng tuyệt đối không gì sánh được. Cho nên, mặc kệ tương lai như thế nào, cô vẫn luôn dũng cảm tin rằng, cô và anh có thể cùng nắm tay nhau đi đến cùng.

Tình yêu có thể làm cho con người ta trở nên tốt đẹp hơn.

Vậy nên cho dù có cách xa, cũng không quá đau đớn. Kể cả sau này anh và cô hoàn toàn cắt đứt quan hệ, cô cũng hy vọng anh càng cần phải chú ý tự chăm sóc cho bản thân hơn; tuy không biết trước tương lai nhưng cô cũng chẳng cần lo được lo mất.

Cô thương anh, anh cũng yêu cô, như vậy là đủ rồi. Tất cả đơn giản chỉ là “Enjoy Loving”.

...

Kỳ nghỉ hè chấm dứt, Thẩm Kiến Quốc đến đón Thẩm Hi về nhà. Ngày đầu tiên khai giảng, có rất nhiều xe đỗ lại trước cổng trường, Thẩm Kiến Quốc phải vô cùng vất vả mới tìm được một chỗ đỗ xe, còn liên tục bắt tay chú bảo vệ nói tiếng cảm ơn.

Thẩm Hi được “dỡ” xuống xe, sau đó là các loại túi lớn túi nhỏ. Cô cầm cây dù nhìn Thẩm Kiến Quốc phụng phịu: “Ba yêu, tại sao phải đi học?”

Từ tiểu học cho tới đại học, lần nào khai giảng cũng phải hỏi câu đó một lần. Cứ tưởng lần này sẽ không đến lượt ông đưa con gái đến trường, kết quả là vẫn đầu vào đấy! Thẩm Kiến Quốc học theo dáng vẻ phụng phịu của Thẩm Hi: “Vậy vì sao ba phải đưa con đến trường?”

“Bởi vì bạn trai của con tạm thời không thể đưa con đi!” Thẩm Hi cực kỳ đáng thương trả lời.

“Được rồi.” Thẩm Kiến Quốc thỏa hiệp, ông ném cho Thẩm Hi một cái túi nhỏ, hít sâu một hơi lấy khí thế, rồi xách valy hành lý lớn nhất đi lên phía trước. Thẩm Hi mặc áo sơ mi trắng đơn giản kết hợp với quần soóc đi theo phía sau. Mới đi vài bước, di động trong túi liền vang lên; là Hà Chi Châu gọi tới.

Anh hỏi cô đã sắp xếp mọi việc như thế nào rồi.

Thẩm Hi không có thời gian cùng anh tán gẫu, nhưng lúc này cô rất muốn chửi thề, đối tượng chửi thề chính là Tráng Hấn “không giữ lời hứa” kia. Đã đồng ý trước là đến khai giảng sẽ tới xách đồ giúp cô, thế mà bây giờ ngay cả cái bóng người cũng chưa thấy đâu.

Hà Chi Châu thản nhiên nói: “Là anh không cho cậu ta tới.”

“Cái gì?”

Hà Chi Châu phun tiếp một câu độc ác hơn: “Anh không để cho anh em của mình quan tâm đến vợ của anh đâu.”

Hừ! Thẩm Hi cúp di động.

Ở bên kia, không phải Tráng Hán không đến, mà là đến muộn. Bọn họ có ít giờ học nhưng không có nghĩa là không có, Hà Chi Châu có thể xin được đài ngộ đặc biệt là không cần đi học đầy đủ. Nhưng anh ta thì vẫn bị phụ đạo viên kéo qua kéo lại đến phát khổ.

Phụ đạo viên của hệ bọn họ không có đạo đức gì hết, anh ta nói: “Ban của các cậu cử một người đẹp trai nhất tới đây.”

Đẹp trai nhất? Nghe xong câu này, mọi người không nhìn Triệu XX, Lâm XX trong ban, mà đồng loạt quay về phía Chu Thần – tức là Tráng Hán. Nói tóm lại, thịnh tình không thể chối từ, Tráng Hán thần khí oai hùng chạy chuyển sách đến thư viện giúp mấy người ở đó.

Cứ chạy qua chạy lại nên mới đến muộn.

Về lý luận “Không thể để cho anh em quan tâm bạn gái” của Hà Chi Châu, sau này khi Tráng Hán biết được, lập tức hưng phấn: “Cái này không sao hết, lần tới anh đoạn tuyệt quan hệ anh em với lão đại, sau đó nói lại là được rồi!”

Hầu Tử: Quả nhiên là không có đạo đức.

Ngày 28 tháng 8, Hà Chi Châu hoàn thành xong tất cả các thủ tục để sang Mỹ. Về phần hạng mục của S&N Bác Lâm, toàn bộ hạng mục chia làm năm tổ, tổ B của Hà Chi Châu là tổ hoàn thành công việc tốt nhất, cũng là tổ có tiến triển thuận lợi nhất.

Hà Chi Châu không cần trả tiền vi phạm hợp đồng, Thẩm Hi còn tới gặp mặt ông chủ của Bác Lâm nữa. Ông ta đau khổ bất đắc dĩ nói: “Tôi hy vọng sau khi Chi Châu về nước sẽ lại tiếp tục gia nhập vào S&N. Tuy rằng tôi là thương nhân, nhưng suy nghĩ cũng không hạn hẹp đến mức chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt. Tôi đưa cho cậu một phần nhân tình, chờ khi nào cậu quay về thì trả lại cho tôi.”

Sau đó là sự ly biệt, Thẩm Hi cứ tưởng rằng nó thật đáng sợ. Cho dù không đáng sợ thì cũng vô cùng khó khăn gian khổ, giống như lời bài hát “Chia tay ở nhà ga” ấy. Cái gì mà “Anh cứ mãi nắm chặt tay của em, liên tục nói giữ gìn sức khỏe”, còn thực tế là trong tay cô đang cầm cốc nước đá mà Hà Chi Châu vừa mua. Cái gì mà “Hãy nhìn sâu vào trong mắt em...”, còn thực tế thì Hà Chi Châu trực tiếp vỗ vào đầu của cô. Cuối cùng cô không làm cái hành động “Không ngừng gọi tên, gọi tên...”, mà chỉ đứng im tại chỗ, một câu cũng nói không nên lời.

Đây là “Chia tay ở sân bay” của cô sao?

Rốt cuộc cũng chỉ có một chút luyến tiếc, không muốn xa rời.

Cô tự nói với mình đây không phải chuyện lớn, chỉ là tạm thời tách ra chứ không phải chấm dứt tất cả. Đây mới chỉ là sự khởi đầu thôi.

Chung Cảnh Nguyệt đang ở đây, ông nội Hà cũng có mặt, Tráng Hán cùng Hầu Tử đều tới tiễn. Có nhiều người như vậy, cô cũng không thể biểu hiện ra cảm xúc lưu luyến không rời quá mức. Mãi đến khi Hà Chi Châu sắp qua cửa soát vé, cô thực sự muốn ôm lấy anh.

Nhưng cô không duỗi tay ra được, bất chợt Hà Chi Châu xoay người lại ôm cô vào lòng. Anh ở bên tai cô nói: “Tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, anh sẽ quay về.”

Cô ở trong lòng anh gật gật đầu, lại không dám nói lời nào. Chỉ sợ vừa mở miệng sẽ khóc òa lên mất. Cuối cùng, cô lặng lẽ vòng tay ra phía sau lưng anh, từ từ về một trái tim tình yêu nho nhỏ.

Cô đưa cho anh một trái tim nhỏ, ý nói anh cũng phải quan tâm chăm sóc chính mình.

...

Thời gian xa cách, Thẩm Hi nghĩ rằng sẽ rất khó để vượt qua, nhưng mỗi ngày cũng như trước kia, trôi qua như nước chảy tí tách. Chỉ là mỗi giọt đều thấm đượm một chút nhớ nhung.

Cô cùng Hà Chi Châu nói chuyện qua video, Đậu Đậu nhìn thấy liền hỏi: “Hà thần, anh ở bên đó có bạn bè quốc tế nào giới thiệu được cho em không?”

Hà Chi Châu ở viện nghiên cứu nhân nhĩ nói chuyện với Thẩm Hi, đột nhiên có một cái đầu đen nhánh ghé mặt vào, dùng tiếng Trung bập bẹ chào hỏi: “Chào hai người nha!”

Hà Chi Châu hỏi Đậu Đậu: “Người vừa rồi thì sao?”

Vừa rồi ... Sao có thể bắt nạt người khác như vậy chứ! Đậu Đậu che mặt chạy trốn: “Hu hu hu, người ta không muốn đen như vậy đâu ...”

Chỉ số thông minh của Tiểu Hắc cao gần 178, anh ta cũng muốn tìm một người bạn gái Trung Quốc. Mỗi lần Hà Chi Châu nói chuyện qua video với Thẩm Hi, anh ta đều hăm hở chen mặt vào một chút. Anh ta thích Đậu Đậu, còn cố ý học thuộc thư tình để nói cho Đậu Đậu nghe.

Đậu Đậu không chịu nổi mấy việc này, có một ngày, cô trình trọng nói với Thẩm Hi: “A Hi, cậu biết không, có sự đối lập thì mới có cảm giác rõ ràng. Hiện tại mỗi lần nhìn Tráng Hán, mình thấy anh ấy quả thực là mi thanh mục tú.”

Thế đấy, Tráng Hán đúng là được hời mà. Thẩm Hi cố ý trêu ghẹo nói: “Nói không chừng cậu với Tiểu Hắc có thể sinh ra một Bao Chứng nhỏ đấy. Thần tượng của cậu không phải là Bao đại nhân sao?”

A a a a a, A Hi cũng càng ngày càng tệ nha! Đậu Đậu vờn ma quỷ ra, cô muốn cầu chết A Hi! ! !

Thẩm Hi qua được kỳ thi cấp sáu. Trong khi Hầu Tử vẫn chưa qua thì cô lại qua. Đây hoàn toàn là sự kiện không thể tin nổi. Phòng 921 mời cô đi ăn cơm để chúc mừng, Lâm Dục Đường, Hầu Tử cùng Tráng Hán đều có mặt; Hạ Duy Diệp và Đậu Đậu cũng muốn đến giúp vui.

Trần Hàn không đi, hiện tại cô ta là người bận rộn nhất phòng 636. “Xe Toyota” của cô ta đã nâng cấp thành “BMW”, cũng coi như “được” thăng chức.

Tráng Hán ghi danh vào ngành cảnh sát, trải qua các cuộc sát hạch nghiêm ngặt cùng kiểm tra sức khỏe, liền chính thức trở thành cảnh sát trưởng trị an của một khu tại thành phố S.

Hầu Tử vẫn là một phú nhị đại đau khổ như trước kia, còn bị cha già có tiền đuổi tới cái khu công nghiệp khi ho cò gáy, cùng một đám công nhân ngày ngày đánh bài. Trung bình mỗi ngày thắng được 20 đồng, cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Lâm Dục Đường là người tốt nhất, càng ngày anh càng giống một nhà kinh doanh tài ba, chỉ có điều ... vẫn không có bạn gái.

Về phần cô và Hà Chi Châu.

Có một ngày, cô lấy được bằng IELTS.

Có một ngày, cô nói với Hà Chi Châu: “Em sẽ sang đó tìm anh chơi vài ngày, anh có đồng ý bao ăn bao ở hay không?”

Có một ngày, cô không cẩn thận nhầm lẫn thời gian của chuyến bay. Sáng sớm ngày hôm sau, cô kéo cái va ly hành lý thật to tìm đến một khu nhà trọ. Thời gian ở Boston hiện giờ vừa vặn là 7h sáng thứ bảy. Hôm kia Hà Chi Châu có nói, thứ bảy anh không bận gì cả.

Thẩm Hi nhấn chuông cửa, rất nhanh bên trong truyền ra tiếng bước chân.

Cửa mở ra, một người đàn ông tuấn tú nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt chột lóe. Cô mở miệng: “Hi! Xin hỏi bạn trai của tôi ở đây có phải không?”

Hà Chi Châu trả lời: “Ừ.” Dừng một chút, anh lại nói thêm: “Vẫn luôn ở đây.”

Cô muốn khoe khoang trình độ nói Tiếng Anh của bản thân, hừ hừ hai giây, sau đó tiếp tục hỏi: “Excuse me! Does my boyfriend live here?”

Hà Chi Châu vươn tay về phía cô: “I’m here!”

—oo—TOÀN VĂN HOÀN—oo—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dung-kieu-ngao-nhu-vay>